

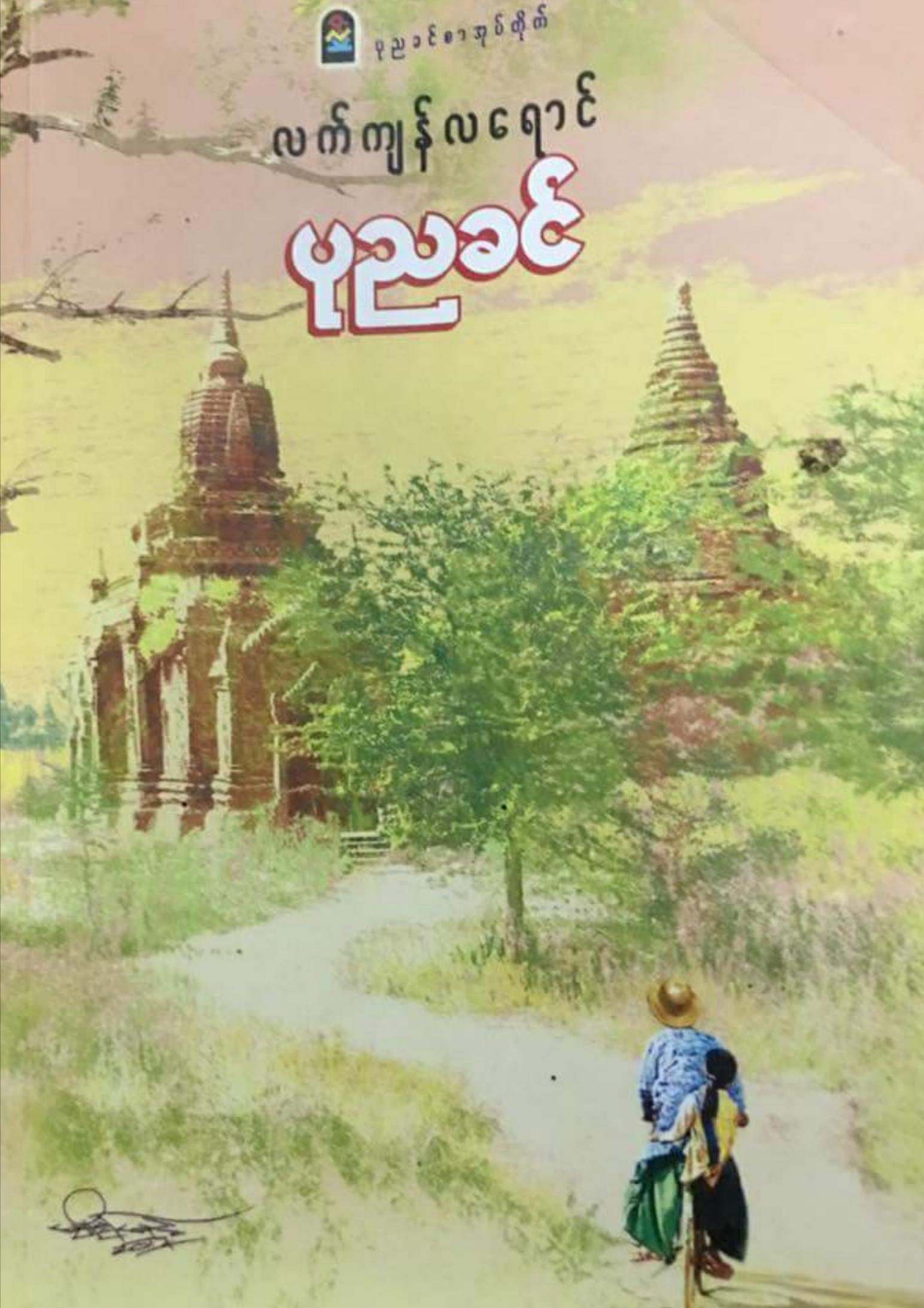

ပြည်ထောင်စုနိုင်

လက်ဖျွို့လရောင်

မြည်

နှေ့

(၁)

အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် လရောင်သည် အိမ်အတွင်းသို့
ဖြာလင်း၍လာလေသည်။ လရောင်အောက်တွင် စွန်ပန်းရုံကလေးကို
ထင်ထင်ရားရား မြင်ရသည်။ အဝါရောင်ပန်းတို့ ပွင့်သည့် ပြည်ပန်းညို
ပင်ကလေးကတော့ စွန်ပန်းရုံကလေးကို အပ်မိုး၍ထားလေသည်။ ထို့
ပြည်ပန်းညိုပင်ကလေးနှင့် စွန်ပန်းရုံကလေးအောက်မှာတော့ မြကျုးရုံ
ရေချိုးသည့်နေရာကလေး ရှိပါသည်။ မြကျုးတို့ မင်းနှစ်းသူဇ္ဈာကလေး
မှာတော့ ချိုးရေ သုံးရေ ထည့်သည့် ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးတွေကို အိမ်ရှေ့မှာ
ပင် ထားလေ့ရှိသည်။ သမီးနှစ်ယောက်မွေးထားသော အဖောက ထိုနေရာ
လေးကို လုံခြုံအောင် စွန်ပန်းပင်ကလေးနှင့် ပင်ပို့ကလေးတွေပိုးကာ
ကာကွယ်ပေးထားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်ကမှ စ၍ အိမ်ရှေ့မှာ
ရေချိုးဖို့ရှုက်လာမိသော မြကျုးရုံအတွက်တော့ ထို့စွန်ပန်းရုံကလေးက
ကျုးရှုံးတင်စရာ ကောင်းသည်။

မြကျုးရုံတို့ အိမ်ခြော်ပင် အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။
ကျယ်ဝန်းတာကိုသာသိသော်လည်း အတိုင်းအတာ ပမာဏကိုဖြင့် မြကျုး
မပြောတတ်။ မြကျုးတို့ရိုင်းထဲမှာ နွားစာစည်း၊ နွားတင်းကုပ်၊ နွားစာ
စဉ်းသည့် နေရာတွေလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိလှသည်။ နွားစာစဉ်း
သည့်နေရာအနီးမှာ ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးတွေ ချထားသည်။ မြကျုးတို့ ရိုင်း

ထက ရာဝင်စဉ်အိုးတွေအားလုံးကို အာနှစ်သူရားပွဲဖျော်က ဝယ်ခဲ့ရတဲ့
ဖြစ်သည်။ ကျောက်မြောင်းအိုးတွေဟု အမေပြာသံကြားဖူးသည်။ အိုးအိုး
လို့ အာနှစ်သူရားပွဲဖျော်က အိုးဖျော်တန်းကြီးကို သတိရကာ မြေကျေးရှုက
ပျော်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ အိုးဖျော်တန်းမှာ အိုးပုတ်၊ ချိုးရပ်ကလေးတော့
ဝယ်ခဲ့ဖူးတာကို သတိရလာသည်။ အိုးပုတ်ကလေးတွေက သိပ်လှတာပဲ့
ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ၊ ပြာ ... ရောင်စုံပဲလေး။ ချက်ပြတ်တမ်းကစားလို့ရသည့်
ဒယ်အိုး၊ ဟင်းအိုး၊ ရေအိုးကလေး၊ ချိုးရပ်ကလေး၊ ပစ်တိုင်းဆောင်ရုပ်၊
ဆင်ရှုပ် စုသူးကလေးတွေ ... ။ ပန်းအိုးအလှကလေးတွေ ... ။ မြင်မြင်သမျှ
လို့ချင်စရာချည်းပဲမို့ အမေထဘီစကိုဆွဲကာ ပူဆာခဲ့ဖူးတာကို သတိရလာ
သည်။ ဒီနှစ် အိုးပုတ် ချိုးရပ် ဝယ်လျှင်တော့ အမေက ‘ဟင်း ... ကလေး၊
မဟုတ်တော့ဘူးနော်’ ဟု မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလေမလား ... ။

မြကျေးရုံက အမှုမျက်စောင်းကို မြင်ယောင်ကာ ပခုံးကလေး
ကျိုး၍ ခိုခနဲ ရယ်မိရသေးသည်။ ဆော့ကစားချင်စိတ် မကုန်သေးသည့်
မြကျေးရုံကို ‘ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော်’ ဟု အမေ သတိပေးလာခဲ့တာ
ဘယ်နှစ်ရှိပါလိမ့်။ အီမ်ရှေ့မှာ ရေချိုးဖို့ ရှက်တတ်စအချွဲယန်း မရှေး
မနှောင်းဆိုတော့ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိခဲ့ပြီထင်ပါသည်။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း
မှာတော့ အမေ မကြာခဏပြောတတ်သည့် ‘ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော်’
ဆိုသည့် စကားနှင့် မြကျေးစိတ်တို့ အသားမကျနိုင်သေးပေ။

“မြကျုံရေ ... ခုထိ ရေသံမကြားရသေးပါလား၊ မျက်နှာသစ်တော့
လေ၊ မြန်မြန်သစ်၊ သစ်ပြီးရင် တံခါးပြန်ပိတ်ထား၊ ဆောင်းက
အေးသနဲ့ ...”

မီးဖိုချောင်ဘက်က လုမ်းအော်ပြာသည့် အမှုအသံကြောင့်
မြကျေးက အံမ်ပြင်သို့ လုမ်းထွက်လိုက်သည်။ ဆောင်းလေတစ်သုတ်က
မြကျေး၏ မျက်နှာကို ပြင်းရရတိုးရှေ့လိုက်သဖြင့် အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံး
ထွေပင် ကျယ်လာသည်။

မြကျေးတို့ ရွာကလေးကတော့ ပြာသို့ဆောင်း၏ နှင်းမှန်
များအောက်တွင် အသက်ဝင်လူပ်ရားစပြုလေပြီ။ အနီးတစ်ပိုက်ရှိ အိမ်

ကလေးများဆိုမှ မီးရောင်လက်ကလေးတွေ ဖြင့်ရပြီ။ စကားပြောသံ
သုသု ကြားရပြီ။ နွားတင်းကုပ်များဆိုသို့ ဉားလျားနေသည် မီးရောင်
လက်လက်၊ နွားခလောက်သံ၊ ခြားသံ၊ နွားချော်သံ စသည်အသံများဖြင့်
ဖိမ်တိုင်းတွင် လူပုဂ္ဂားသက်ဝင်နေသည်။ မြကျေးတို့အိမ် မီးနိုးချောင်ဘက်
ဆိုက ချက်ပြုတ်ကြော်လျှော်သံများနှင့်အတူ အမေနှင့် မမထွေတို့၏ စကား
ပြောသံ တိုးသုသုကိုလည်း ကြားနေရသည်။

မြကျေးသည် စွန်ပန်းရုံအောက်က ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးဆိုသို့
လျောက်လာခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ်ရေပုပ္ပါး ဒန်ဖလားလေးကို လှမ်းယူလိုက်
သည်။ ဖလား၏ အထိအတွေ့က အေးစက်လှပါလား။ ခိုက်ခိုက်တုန်
အောင် အေးလှသည့် အညာဆောင်းမနက်မို့ ရေကိုင်ဖို့ကိုပင် လန့်နေခဲ့
မိသည်။

မြကျေးက ရေတစ်ဖလား ပေါ်ယူလိုက်ရင်း ကောင်းကင်ဆီ
မေ့ကြည့်မိ၏။ ပြောသုလပြည့်ရန် တစ်ရက်အလိုဖြစ်၍ လဝန်းက ရွှေ့အိုး
စွာ သာနေသည်။ စွန်ပန်းပင် အရွက်ကလေးတွေ ကြားကနေ လကိုမြင်
ရတာ သိပ်ဆန်းပြီး သိပ်လှတာပဲ။ လကဖြင့် အနောက်ဘက်သို့ ယွန်း
လှပြီး။ မကြာခင် မိုးလင်းတော့မည်ဖြစ်၍ လဝင်ကာ နေထွက်လာတော့
မည် ဖြစ်သည်။

မြကျေးက လကိုကြိုက်လှသော်လည်း အမှာ်ငယ်ထဲမှာတော့
အမြိမနေချင်ပေါ်။ အလွန်ကြိုက်မိသော လကို အမြိမြင်ရပို့ဆိုတာ အမှာ်ငယ်
ထဲမှာ အမြိနေမှုဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ လဆိုတာ ညအခါမှာ တစ်လောက
လုံးအတွက် ဘယ်လောက် အလင်းဖြာဖြာ ... နေ့အခါလို လင်းကျင်းသွား
ဖို့တော့ မစွမ်းနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

မြကျေး၏ အတွေးကိုသာ အမေသိလျှင် ‘ညည်းနှယ် ...
ယောယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အတွေးခေါင်ရန်ကောအော’ဟု ပြောမှာသေချာပါရဲ့။
မြကျေးအမေ အော်ကြာရုံက အတွေးများတာကို မကြိုက်။ အတွေးများ
လျှင် အလုပ်ဖင့်သည်ဟု ဆိုတတ်၏။ အတွေးများတတ်သော အမေ
သည် စကားတော့ များများပြောလေ့ရှိ၏။ မြကျေးကတော့ အဖေနှင့်

၁၈

တူတာဖြစ်မည်။ အဖေက အမေ့လို ထွေရာလေးပါး စကားများများ
မပြော။ အဖေ စကားပြောပြီဆိုလျှင်လည်း မှတ်သားစရာ ဗဟိသုတေသန
ပါနေတတ်သည်။ အမေ စကားအခွန်းတစ်ရာပြောလည်း မြှေကျေး ခေါင်း
ထဲကို ဆယ်ခွန်းလောက်ပဲ ရောက်တတ်သည်။ အဖေ စကားဆယ်ခွန်း
ပြောလျှင်တော့ မြှေကျေးနားထဲသို့ ဆယ်ခွန်းစလုံး ရောက်သည့်အပိုင်
ထိုစကားနှင့် ပတ်သက်သည် တွေးစရာတွေလည်း ရလာတတ်သည်။

မြှေကျေးသည် အတွေးကလေးတွေ စီရိရင်းနှင့်ပင် ရေ တစ်
ဖလားနှင့် လောက်ငအောင် ချွေချွေတာတာ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ မြှေကျေး
ရုံတို့ရွာမှာက လျှပ်စစ်မီးလည်း မရှိ၊ ရေလည်းရှားလှသည်။ မိုးတွင်းအခါ
မှာတော့ ရွာထိပ်ရှိ လေးမျက်နှာဘုရားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လေးထောင့်
ကန်က ရေအနည်းငယ်ကို အသုံးပြု၍ရသည်။ ရာသီမရွှေး အသုံးပြု၍
ရသည် စက်တွင်းတစ်တွင်းတော့ ရွာမှာရှိပါသည်။ ထိုတွင်းက ရေကို
စည်ဖြင့်ထည့်၍ အိမ်အထိ ရေစည်လှည်းတွန်းရတာကတော့ မသက်သာ
လှပေ ...။ သို့သော် အဘွားကတော့ မြှေကျေးတို့တစ်တွေ ရေအတွက်
ပင်ပန်းအချိန်ကုန်ရတာဟာ သူတို့ ငယ်ငယ်ကနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အသေး
အမွှားကလေးသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ အဘွားထံက ကြားရသည့် ရေ
ပုံပြင်ကို မြှေကျေးတို့ တအုံတော် နားထောင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ အဘွားတို့တွေ
‘ရေသမင်လိုက်’ ကြသည့် အကြောင်းကလည်း နားထောင်၍ကောင်းလှ
သည်။

“အဘွားတို့ငယ်ငယ်ကဆို ရေသမင်လိုက်ကြရတာ မြေးရဲ့ ... ।
မိုးရွာထားပေမဲ့ ကန်ထဲမှာလည်း ရေမပြည့်သေးတဲ့အချိန်၊ ရေက
လည်း သုံးလို့မလောက်တော့ဘူးဆိုရင် ရေပုံးကလေးတွေ ဆွဲပြီး
ရေသမင် လိုက် ထွက်ကြရတော့တာ ... । လှည်းလမ်းကြောင်းတွေ
နား ချုပ်တွေကြားက သဲချိုင့်ခွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ တင်ကျို့
နေတဲ့ ရေကလေးတွေဆို ကြည်နေတာပဲ၊ အဲဒါရေကြည်ကလေးတွေ
ကို ကျော့ခပ်ပြီး နွားစာအတွက် ဆေးကြောသုံးစွဲဖို့အတွက် ပုံး
ကလေးတွေနဲ့ သယ်လာရတာ၊ နွားခြေရာကလေးတွေနဲ့ ခွက်ကျို့

လက်ကျွန်လမောင်

နေတဲ့ ချိုင့်ခွက်ထဲက ရေကိုတောင် ရှာဖွေခံရလို့ ရေသမင်လိုက်
တယ်လို့ ခေါ်တာ ... ”

မြကျွေးသည် အဘွားတို့ပေါ်ယောက ရေရှားပါးပုံကို အုံသြေ
စွာ နားထောင်ရင်းကပဲ ‘ရေသမင်လိုက်သည်’ ဆိုသည့် နာမည်လေးကို
တော့ ကဗျာဆန်လိုက်တာဟုတွေးကာ သဘောကျခဲ့ရသည်။
အဘွားတို့လက်ထက် ရေရှားပုံပြီးတော့ အမေတို့လက်ထက်
ရေရှားပုံကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ရေတစ်ပုံးရဖို့အရေး တစ်မန်က်လုံး အချိန်ကုန်တာအော့ ... । မန်က်
ငါးနာရီကတည်းက ထပြီး တက်သေးက ဆီးခြားမှာ ရေဘွားခံပဲ
ရတာ၊ လျှောက်လိုက်ရတာလည်း အဝေးကြီးပါအော့ စွဲအခါ
ရေရှားရင် သိပ်ခုက္ခရောက်တာ ... ”

အမေပြောတာ နားထောင်ခဲ့တုန်းကလည်း အမေ့ကို သနား
ခဲ့ရသည်။ မြကျွေးတို့ လက်ထက်မှာတော့ အဝိစိတွင်းက ရေကို အားပြု
ရသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

“မြကျွေးရေ ... မျက်နှာသစ်လို့ မပြီးသေးဘူးလားဟော၊ မိမိဆွဲပြီး
သစ်မနေနဲ့ ... မြန်မြန်သစ်၊ သူများလှည်းတွေ ထွက်ကုန်ကြပြီ၊
မိုးမလင်းခင်ထွက်မှ သပိတ်လုံးလောင်းဖို့ မိမှာအော့ ... ”

အမေအသံကို ကြားရပြန်ပါသည်။ မြကျွေးက မျက်နှာသစ်
ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း ‘ဒါတော့ အမေ ပိုပြီ’ဟု တွေးလိုက်မိ
သည်။ မြကျွေးဖြင့် ရွာလမ်းဆီက နွားခြားသံတောင် မကြားမိသေး ... ॥
အမေက မြကျွေး ဘာလုပ်လုပ် အမြဲလှမ်းအော်သတိပေးနေကျ၊ လောနေကျ။
မြကျွေးကပဲ နှေးကွေးသည်လား၊ အမေ ဒေါ်ကြာရုံကပဲ လောတတ်တာ
လားတော့ မသိ ... အမေ မအော်မချင်း မြကျွေး အလုပ်မပြီးတတ်။ မမ
မြငွေရုံကတော့ ‘မြကျွေးက ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ၊ အတွေးလေးနဲ့သူ စိတ်
ကူးယဉ်ပြီးလုပ်တော့ ကြာတာပေါ့ အမေရဲ့’ ဟု ဝင်ဝင်ပြောတတ်သည်။
မမငွေကတော့ မြကျွေးလို့ မဟုတ်၊ ဘာလုပ်လုပ် ဆိုးခနဲ့ ဆတ်ခနဲ့
အသွက်လွန်နေတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။

မြကျေးက မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် အိမ်တံခါးပြန့်မပိတ္တာ
လကို တစ်ချက်မေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟောတော့ ... လက အနှာက်
ဘက်ကို တော်တော်ယွန်းပြီကော ... ”

မြကျေးသည် အိမ်ထဲသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်လာရင်း
မိုးဖိုးချောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မိုးဖိုးချောင်ဘက်က မိုးရောင်က
အိမ်အတွင်းသို့တိုင် လင်းနေစေသည်။ ဘုရားစင်ဘက်က မိုးရောင်လက်
လက်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ အဘွား ဒေါ်မယ်သုန်း၏ ဘုရားရှိခိုးသံသူသဲ
ကိုလည်း ကြေားနေရသည်။ မိုးဖိုးချောင်နှင့် ဘုရားစင်တစ်ဦးကိုမှာအပ အိမ်
ထဲမှာ မှောင်နေသဖြင့် မိုးထွန်းဖို့ ရေနံဆီမိုးခွက်ကို အရင်ရှာရသည်။
မိုးခွက်ကို မိုးထွန်းလိုက်ပြီးမှ ကျောက်ပျော်ရှုံးမှာ ထိုင်ကာ သနပ်ခါးသွေး
ဖိုးခွက်ကို မိုးထွန်းလိုက်ပြီးမှ ကျောက်ပျော်ရှုံးမှာ ထိုင်ကာ သနပ်ခါးသွေး
ဖိုးပြင်ရသည်။ ခုလို အေးလှသည့် ဆောင်းမန်က်မှာတော့ အပြင်သွားခါနီး
ဖိုးပြင်ရသည်။ အဝတ်အစားမလဲမိုးသနပ်ခါးကို အရင်သွေးရသည်။ အမေ
ရေမချိုးနိုင်။ အဝတ်အစားမလဲမိုးသနပ်ခါးကို အရင်သွေးရသည်။ အမေ
ရေမချိုးနိုင်။ အဝတ်အစားမလဲမိုးသနပ်ခါးကို အပြင်သွားခါနီး
ဖိုးပြင်ရသည်။ မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ‘ပူးပူးနှုန်းနဲ့အော်’ ဟု ထော်ဝေါးပြောဆိုလေ့
ရှိသည်။

မြကျေးသည် သနပ်ခါးတုံးကလေးကို လှမ်းယူရင်း ယခု
တိုင် နားထဲစွဲနေသည့် ကဗျာလေးကို သတိရမိသည်။ မြကျေး ငယ်ငယ်က
သနပ်ခါးလိမ်းရမှာ အလွန်ပျော်းခဲ့သည်။ ကလေးဘဝအစမှာ ပထမဦးဆုံး
မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာရှိခဲ့သည့် မြင်ကွင်းက သနပ်ခါးမလိမ်းချင်သဖြင့် အော်
ဟစ်ရှုန်းကန်နေသော မြကျေးကို ပြီးကြည့်ရင်း ကဗျာကလေးရွတ်ဆို
ချော့မေ့နေသည့် အဖော့မျက်နှာ ဖြစ်သည်။

“မမွေးထုံး မမွေးထုံး

ပါးကွက်ကြေားနဲ့ နပ်ခါးမှုန်

မမွေးထုံး ဘာကြောင့်မွေး

ရှင်တောင်နပ်ခါး လိမ်းလို့မွေး”

အဖော့ရွတ်သည့် ထိုကဗျာလေးကို သဘောကျကာ မြကျေး
ဇီုတ္တသွားတော့ အမေက မြကျေးကို သနပ်ခါးပါးကွက်ကြေားကလေး ချေပေး

လိုက်သည်။ မြကျေးက ကဗျာလေးကိုကြိုက်ရင်း သနပ်ခါးကိုပါ ကြိုက်
တတ်လာသည်။

အဖေက ကဗျာတွေကို နှစ်သက်သည်။ အဖေ သိမ်းထား
သည့် ကဗျာစာအုပ်အဟောင်းလေးတွေကိုလည်း မြကျေး ဖတ်ရသည်။
မြကျေး လေးတန်းနှစ်လောက်ရောက်တော့ အဖေက ကဗျာပိုဒ်လေး
တစ်ပိုဒ်ကို ထပ်ခွဲတ်ပြသည်။

“မမွေးထုံး မမွေးထုံး
နှုတ်ချို့အေးနဲ့ မမွေးထုံး
မမွေးထုံး ဘူးကြောင့်မွေး
လိမ္မာရေးခြား သတင်းပြီး
သမီးမြကျေး ကြောညီသွေး
စိတ်တည်ကြည်လို့ နာမည်မွေး ...”

ထိုကဗျာလေးက ကြည်အေး၏ ကဗျာဟုလည်း အဖေက
ပြောပြသည်။ ထိုကဗျာထဲက ‘သမီးမြကျေး’ ဟူသော အသုံးအနှစ်းကလေး
ကိုသောကျကာ မြကျေးဟုသည့် အမည်ကလေး ပေးခဲ့သည်ဟု အဖေ
ကဆိုသည်။ ရုံဆိုတာကတော့ အမေ့နာမည် ထည့်မှည့်ပေးခဲ့တာဟု ဆို
သေးသည်။ အဖေက မကြာခဏဆိုသလို မြကျေးကို သမီးမြကျေးဟု
ခေါ်လေ့ရှိခဲ့သည်။

လေးတန်းနှစ်လောက်ဆိုတော့ မြကျေးက ကဗျာကလေး၏
အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်တတ်ပြီ။ လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့ စိတ်တည်ကြည်ဖို့
အဖေက ထိုကဗျာလေးဖြင့် ဆုံးမမှန်း သိခဲ့ပြီ ... ။ သနပ်ခါး၏ မွေး
ရန်းကဲ့သို့ပင် လူ.ဂုဏ်သတင်း၏ မွေးပျုံးမှုသည် ကိုယ့်စိတ်ထားကလေး
ပေါ်မှာ မူတည်သည်ဟု အဖေက ဆိုသည်။

အဝေးများလှသော မြကျေးကလေးသည် သနပ်ခါးကျောက်
ပျော်ကို ရေဆွတ်ကာ သနပ်ခါးတုံး တုတ်တုတ်တိုတိုလေးကို ဖို့ ငိုက်
ကာ ငိုက်ကာ သွေးရင်း မနှစ်က ဒီလိုအချိန်ထိ ထဘိရင်ရှားနှင့် သနပ်
ခါး မသွေးတတ်သေးတာကို သတိရလာမိပြန်လေသည်။

သနပ်ခါးသွေးလိုက်တိုင်း ထဘီရင်ရှားကလေးက ပြုလျှော့
လာတတ်သဖြင့် ထဘီကိုပြင်ပြင်ဝတ်နေရတာနှင့်ပင် သနပ်ခါးက သွေးလို့
မပြီးနိုင်။ လက် ခြေထွေ လိမ့်နှင့်ဝေးလို့ မျက်နှာလေးတစ်ကွက်စာ လိမ့်း
စရာရနိုင်ကိုပင် မနည်းသွေးယူခဲ့ရသည်။ အမေနှင့် မမငြေကတော့ ဆူဟယ်
ငောက်ဟယ်နှင့်ပင် မြေကျေးကို ထဘီကျေစ်ကျေစ် ရင်ရှားတတ်အောင်
ကျော်ခိုင်းခဲ့သည်။ မြေကျေးကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသဖြင့် ရှေ့
မချိုးခင် အဝတ်အစားဝတ်လျက်သားနှင့် သနပ်ခါးသွေးထားခဲ့သည်။
ဒီလိုဆိုတော့ ရေချိုးပြီးသည်အခါ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်ကသနပ်ခါးကို ရေ့ပြီး
လိမ့်းရုံသာ။ မြေကျေးအကြော်ကိုသိတော့ အမေက ဆူပြန်သည်။

“ဟဲ ... သနပ်ခါးသွေးပြီးဖို့က အဓိကမဟုတ်ဘူးဟဲ၊ ထဘီရင်ရှား
မြိမ်နဲ့ သနပ်ခါးသွေးတတ်ဖို့က အဓိကဟဲ၊ ဘယ့်နှုယ်တော် ...
အပျို့ကလေးပဲဖြစ်လာပြီ၊ ခုထိ ထဘီရင်ရှားမြိမ်း သနပ်ခါးမသွေး
တတ်သေးတာကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးအော”

အမေက မြေကျေးကို ‘အပျို့ကလေး ဖြစ်လာပြီ’ဟုဆိုတိုင်း
မြေကျေးမှာ ရှုက်သလိုလိုဖြစ်မိတတ်သည်။ ခုချိန်ထိ ‘အပျို့’ တို့၊ ‘ကလေး
မဟုတ်တော့ဘူးနော်’ တို့လို့ စကားမျိုးနှင့် မြေကျေး အသားမကျိန်စေး
ပေ။ မနှစ်ကမှ မြေကျေးဝတ်နေကျေ ရှင်မီးအကြို့ကလေးအစား အမေ
ညာင်္ဂီးရွေးက ဝယ်လာပေးသည့် မာခွက်ခွက် ဘော်လီအကြို့လေးကို
အစားထိုးဝတ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကလည်း မနေတတ်
မထိုင်တတ် ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။

မြေကျေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးမဟုတ်တော့မှန်းတော့
သိပါသည်။ သို့သော် လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုတာကိုတော့ လက်ခံလို့မရနိုင်သေး
ပေ။ မိသားစုထဲမှာ အငယ်ဆုံးကလေးမို့ မရင့်ကျက်နိုင်သေးတာလားတော့
မသိ။ မြေကျေးရုံသည် ‘အပျို့ကလေး’ဟု သတ်မှတ်ခံရသဖြင့် အပျို့လေးပါပို့
ထည်ဝါချင်ပါသော်လည်း ဆော့ကစားချင်စိတ်တို့ မကုန်နိုင်သေးရွှေ့။

မြေကျေးက သနပ်ခါးတုံးကလေးကို အပွဲ့ရှုရာဘက်သို့
လူညွှေ့ပတ်၍သွေးရင်း အပွဲ့မကျုန်တော့တာကို သတိထားမိသွားသည်။

အေးလေ ... ဘယ်ကျွန်ပါတော့မလဲ၊ တစ်နှစ်လုံးလုံး အိမ်က မီန်းမသား
လေးယောက်လုံး ဂိုင်းပြီး သွေးခဲ့ လိမ်းခဲ့ပေတာကိုး။ သနပ်ခါးတုံးမှာသာ
အသက်ရှိရွှေ့ပွဲ ငါမှာလည်း နင်တို့လက်ချက်နဲ့ လုံးပါးပါးလွှပါပြီအေးဟု
ပြောလာတော့မည်။ ဒီနှစ်ဘုရားပွဲဖျေးမှာတော့ အမေ သနပ်ခါးတုံးအသစ်
ဝယ်လိမ့်မည်။

မြကျေးက သွေးပြီးသွားသည် သနပ်ခါးတွေကို လက်ဖဝါး
ဖြင့် ပွုတ်ယူပြီး သနပ်ခါးလိမ်းဆဲမှာ မိုးပိုးချောင်းသက်ဆိုက အမှုအသံကို
ကြားရပြန်သည်။

“မြကျေးရေ ... ကျောက်ပျော်မှာ သနပ်ခါးချုန်းထို့ မမေ့နဲ့ခြုံးနော်”

ဟောတော့ ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ မြကျေးသည် ပြောင်
တလင်းခါနေသည့် ကျောက်ပျော်ကလေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ‘ဒီတစ်ခါလည်း
မေ့ပြန်ပေါ့’ဟု တိုးတိုး ရေချွတ်လိုက်မိသည်။ အမေက သနပ်ခါးလိမ်း
လွှေ့ပွဲ ကျောက်ပျော်စောင့်နတ်အတွက် ကျောက်ပျော်မှာ သနပ်ခါး ချုန်ပေးခဲ့
ရမည်ဟု မှာထားခဲ့သည်လေ။ ကျောက်ပျော်ကြီး ပြောင်နေလွှေ့ပွဲ မျက်နှာ
ကြီးလည်း ပြောင်ကာ ကြည့်မကောင်းဖြစ်တတ်သည်ဟုလည်း ဆိုတတ်
သည်။

ကျောက်ပျော်စောင့်နတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိမရှိတော့ မြကျေး
လည်း မသိပါ။ အမေကတော့ တကယ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပုံရသည်။
မြကျေးတို့ ရွာမှာတော့ အရာတော်တော်များများကို စောင့်သည့် နတ်တွေ
ရှိသည်ဟု ရွာကလူတိုင်း ယုံကြည်ကြသည်။ မိုးကိုစောင့်သည့်နတ် ရှိ
သည်။ ကန်ကိုစောင့်သည့်နတ် ရှိသည်။ ယာကိုစောင့်သည့်နတ် ရှိသည်။
ကလေးကိုစောင့်သည့်နတ် ရှိသည်။

ကျောက်ပျော်စောင့်နတ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်သော အမေသည်
သနပ်ခါးလိမ်းခါနီးပြီဆို သွေးထားသည့် သနပ်ခါးတွေကို လက်ချောင်း
ထိပ်လေးတွေဖြင့်ယူကာ ကျောက်ပျော်အနီးတစ်ဗို့ကို တောက်ထုတ်လိုက်
ပြီးမှ လိမ်းလေ့ရှိသည်။ အမေ့လက်ချက်ဖြင့် ကျောက်ပျော်တစ်ဗို့ကိုမှာ
သနပ်ခါးစက်တွေ တင်းကြမ်းထပ်နေသည်။ ထိုသနပ်ခါးစက်တွေကို

မြန်မာစာ

မြကျေးက မကြာမကြာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရပါသည်။ မြကျေးကတော်
အမေ ဘယ်လောက်ပြောပြော ကျောက်ပျဉ်စောင့်နတ်အတွက် သနပ်ခါး
ချုန်ခဲ့ဖို့ မူးလေ့ရှိသူပင်။ လိမ်းခါနီးမှာလည်း အမူလို သနပ်ခါးစက်ဗျာ
မကြာပက်ဖြစ်ပါ။ ပြီးရင် မြကျေးပဲ သန့်ရှင်းရေး ပြန်လုပ်ရတာ မဟုတ်
လား။

“ဟူ ... ကောင်မလေး ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟူတ်ကဲ အမေ ... ကြားပါတယ်၊ ချုန်ခဲ့ပါတယ်”

မြကျေးက အမေကြားအောင် ပြန်အော်ဖြေလိုက်ပြီးသည်
နှင့် သနပ်ခါးတုံးကို လုမ်းယူကာ ကပ္ပါကသီ သနပ်ခါး ထပ်သွေးထား
လိုက်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သနပ်ခါးချုန်ပေးထားတာတောင် မဟုတ်၊
အိုးအဖျား သွေးထားသလိုမို့ ကျောက်ပျဉ်စောင့်နတ်လည်း ကျေနပ်လိမ့်
မည် ထင်ပါသည်။

မြကျေးသည် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ရှေ့မှာ ကျိုးကျိုးယုံယုံ
လေးထိုင်နေရာမှထကာ အဝတ်လဲဖို့ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ လဲမည့် အဝတ်
အစားက အထွေအထူးတော့ မဟုတ်၊ အဘွားပေးထားသည့် ရင်ဖုံးအကျိုး
ပွဲပွဲလေးနှင့် ချည်ထည်ချိတ်လုံချည်ကလေး ဖြစ်သည်။ အဘွားငယ်ငယ်က
ဝတ်ခဲ့သည်ဆိုသော ရင်ဖုံးအကျိုးလေးက မြကျေးခန္ဓာကိုယ် ပိုန်ပိုန်လေး
ပေါ်မှာ ချောင်ချိလှသည်။ အဘွားပေးသည့် အကျိုးလေးတွေကို မြကျေးက
ကြိုက်လှသော်လည်း မမငြေကတော့ ပုံတုံးသည်ဟုဆိုသည်။ မမငြေက
အကျိုးဆို ကျေပ်ကျေပ်လေးမှ လှသည်ဟုဆိုကာ ကိုယ်အတိအကျေပ်လေးတွေပဲ
ဝတ်တတ်သူပင် ... ။

မြကျေးအတွက်တော့ အဘွား၏ အကျိုးလေးတွေက အဆင်
ပြောလှသည်။ အဘွားအကျိုးလေးတွေက ရင်ဖုံးဆိုသော်လည်း ကိုယ်ကျေပ်
မဟုတ်၊ ရှေ့ရင်ဘတ်နှင့် ကျောလယ်မှာ ချုပ်ရှိုးကြာင်း ဖြတ်ဆက်နှင့်
ပွဲချောင်ချောင်ချုပ်ထားကာ ခါးလည်းရည်သည်။ ကြယ်သီးကွင်းကလေး
တွေမှာ တပ်ဝတ်ရသည့် သလင်းကြယ်သီးလေးတွေကိုတော့ မြကျေး
အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ထသွား ထလာအချိန်မှာ ချည်ကြမ်းအကျိုး

ခါးရည်ပွဲဖြစ်လေးတွေ ဝတ်ရှိသော မြေကျေးသည် ခုလို ဘုရားပွဲသွားသည့်
အခါ အမေနှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ အဂ္ဂံတို့သွားသည့်အခါများ
မှာတော့ မမင်္ဂလာ အကျိုးသစ်သစ် ချုပ်မဝတ်တော့ဘဲ အဘွားပေးသည့်
အကျိုးလေးတွေကိုသာ မြတ်မြတ်နီးနီး ဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မြေကျေးက အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် အိမ်နှင့်မှာ ချိတ်
ထားသည့် သစ်သားဘာောင်ကွပ် မှန်ရှုံးမှာရပ်၍ ခေါင်းဖြီးလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို နောက်သို့လှန်၍ အပ်လုံးသိမ်း စည်းနာင်လိုက်ပါ
သည်။ မြေကျေး၏ ဆံပင်တွေက ကျောလယ်အထိရည်သည်။ အမေရော
အဘွားကပါ ဆံပင်ဖားလျားချေတာကို မကြိုက်သဖြင့် မြေကျေးဆံပင်တွေ
ကို အမြစ်ည်းနောင်ထားရသည်။ ကျောင်းသွားလျှင်တော့ အဘွားက
ဖွတ်မြီးနှစ်ချောင်းခွဲ၍ ကျုစ်ပေးလိုက်တတ်သည်။

ဆံပင်ကို နောက်သို့လှန်၍ နှုံးအပြောင်သိမ်းစည်းသည့်
အခါ မြေကျေး၏ နှုံးစွန်းက ဆံဦးချွန်ကလေး ပေါ်လာကာ ကကြီးပုံ
နှုံးလေး ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထိုဆံဦးချွန်ကလေးကို အဘွားက အလွန်
သဘောကျပါသည်။ မြေကျေး၏ ဆံပင်တွေကို ဖွတ်မြီးကျုစ်ပေးပြီးသည့်အခါ
ထိုဆံဦးချွန်ကလေးကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထိုးညွှန်ကာ ...

“ငါမြီးမျက်နှာလေးက ဒီလိုဆံဦးချွန်ကလေးပါတော့ သိပ် ကျက်
သရေရှိပြီး မဟာဆန်တာအော့၊ ညည်း ရှုံးဆံပင်တွေကို ဘယ်တော့
မှ အတိမဖြတ်နဲ့ ကြားလား ... । ခုလိုပဲ နောက်လှန်သိမ်းထား”
ဟု ဆိုတတ်သည်။

မြေကျေးကတော့ အဘွားက မဟာဆန်သည်ဟုဆိုသော
ကိုယ့်မျက်နှာကလေးကို မှန်ထဲမှာစိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာမိသည်။
ရင်ပုံးအကျိုးပွဲနှင့် ဆံပင်အပြောင်သိမ်းထားသည့်တိုင် ရွှေနားဆွဲကလေး
တန်းလန်းဆွဲထားသော မြေကျေးရပ်ကလေးက အပျို့ပိုပိုရပ်မျိုးလေးတောင်
မထွက်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ... နေပါဦး ... ခါးက ဘာလိုကုန်း
နေပါလိမ့်။ မြေကျေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသွားကာ လက်ပြင်
ကုန်းသလို ခါးကိုင်းသလို ဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားကို

ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ရပ်လိုက်သည်။ မြကျေးသည် ကိုယ့်ချုံ
ကိုယ် အနေအထားလေး ပြောင်းလဲလာသည်ကို သိကတည်းက ရင့်ပို့ခို့
မပေါ်လွင် မထင်ရှားအောင် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို မသိမသာ ကိုင်းဆွတ်ထား
ခဲ့မိသည်။ မမငွောကတော့ မြကျေးလိုမဟုတ်။ သူ့ရင်ကလေး မို့လာပါပြီ့
ဆိုကတည်းက ကော့ကော့ကြော့ကြော့လေး နေတတ်လာသည်။ မြကျေးက
တော့ ရင်မို့တာကိုပဲ ရှက်စရာဟုထင်ကာ တတ်နိုင်သလောက် ဖုံးပို့ကျပ်
ရှက်နေသည်။ မမငွောက ‘ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး ဟဲ၊ ဒါ မိန့်မသားအလှ’
ဟုဆိုကာ မြကျေး၏ ပခံးကျိုးကျိုးလေးကို ဆွဲဆန့်မတ်ပေးတတ်သဖြင့်သာ
အရင်လောက် လက်ပြင်မကုန်းတော့တာပင်။

မြကျေးသည် မှန်ရှုံးမှမထွက်ခွာမိ မြကျေး၏ အိပ်ရာခေါ်း
ရင်း ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တင်ထားသည် ယွန်းလက်ကောက်လေးကို လုမ်း
ယူပြီး ဘယ်လက်မှာ ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဒီယွန်းလက်ကောက်လေးက
ဒေါ်လေးတို့၏ မြေ ယွန်းထည်ဆိုင်မှ ဖြစ်သည်။ မြကျေးက နှစ်သက်လှ
သဖြင့် ဒေါ်လေးက လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်လောက်
ကြာခဲ့တာတောင် လက်ကောက်လေးက သစ်စေးရောင် နက်ပြောင်ခွဲဖို့
နေဆဲဖြစ်သည်။

မြကျေး မှန်ရှုံးက လှည့်ထွက်လိုက်တော့ သလင်းကြယ်သီး
ကလေးတွေက မီးရောင်ဖြင့် လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြကျေးက လှစ်ခနဲ
ပြီးလိုက်မိပါသည်။ ဘူ့ကြောင့်ရယ်မသိ ... သလင်းကြယ်သီးလေးတွေ
ဒီလိုလက်သွားတိုင်း မြကျေးက သဘောကျမိတတ်သည်။ ခုချိန်မှာတော့
ကြာကြာသဘောကျလို့ မရပါဘူးလေး။ ချမ်းလွန်းတော့လည်း အနွေးထည်း
ထပ်ဝတ်လိုက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။

မြကျေးက အနွေးထည်း အစိမ်းရောင်ကလေး ထပ်ဝတ်ပြီး
နောက် မီးခွက်လေးကို မူတ်ခဲ့ကာ မီးဖို့ချောင်နှင့် ဘုရားစင်ဘက်ကလာ
သည် မီးရောင်ကိုသာ အားပြုလျက် အမေနှင့် မမငွောရှိရာ မီးဖို့ချောင်ဘက်
သို့ လျောက်လာခဲ့သည်။

အောင်တို့ အိပ်ပျော်နေကြတုန်းပင်။ မြကျေး၏ အစ်ကိုက မြကျေးထက် နှစ်နှစ်သာကြီးသဖြင့် ရွယ်တူလိုဖြစ်နေကာ မြကျေးအပေါ်မှာလည်း ညီမ လေးရယ်လို့ ငဲ့ငဲ့ညာညာ မရှိလှသူပင်။ အမေ့မောင် လူပျို့ကြီး လေးလေး အောင်ကတော့ စကားနည်းလှကာ သူ့ယာအလုပ်ကိုသာ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်နေတတ်သည်။ ကိုဇာ်က မြကျေးအပေါ် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းပြီး အနိုင်ယူတတ်သဖြင့် မြကျေးနှင့် သိပ်မတည့်လှု။ မမငြေကတော့ နေရာတကာ ဆရာလုပ်ကာ တိုင်ပင်နှီးနောခြင်း မရှိ၊ သူသိ သူတတ် လုပ်တတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အငယ်ဆုံးသမီးကလေး မြကျေးရုံးမှာ တစ်ခါတစ်ခါ အဖော်မှုသလိုလိုနှင့် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ခံစားရသည်။ မြကျေးတို့ မိသားစုထဲမှာ အဖောကတော့ မြကျေး၏ အကောင်းဆုံးအဖော် ဖြစ်သည်။

အဖောက ရှုံးဟောင်းသုတေသနရုံး ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ ပုဂံမြို့ ဟောင်းထဲက ရုံးကို နှေ့တိုင်း စက်ဘီးကလေးနှင်း၍ ရုံးသွားတက်ရသည်။ အဖေ ရုံးသွားတိုင်း မြကျေးကို စက်ဘီးကလေးနှင့်တင်ကာ ဘုရားကြိုးကြိုး သဲလမ်းကလေးတစ်လျှောက် စက်ဘီးနှင်းသွားရင်း အနောက် ဖွားစောရွာကျောင်းကို ဝင်ပို့ပေးသွားတတ်သည်။ မမငြေကတော့ ကျောင်းစာကို သင်ယူချင်စိတ်မရှိသဖြင့် လေးတန်းနှင့်ပင်ကျောင်းထွက်ပြီး အမေ တို့ ဦးလေးအောင်တို့နှင့်အတူ ယာအလုပ်၊ အိမ်အလုပ်ကို ကူညီနေခဲ့သည်။ အဖေနှင့်အတူ စက်ဘီးကလေးစီးရင်း ကျောင်းသွားကျောင်း ပြန်ရသည့် အချိန်တွေကတော့ မြကျေးဘဝ၏ အပျော်ဆုံးအချိန်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဘုရားအို ဘုရားပျက်တွေကြားမှာ စက်ဘီးကလေး နှင်းသွားရင်း အဖောက ဘုရားတွေ၏ သမိုင်းကြောင်းကို တစ်နှေ့ချင်း နည်းနည်းစီ ပြောပြသွားသည်။ တစ်နှေ့ချင်း နည်းနည်းစီ ပြန်မေးသွားသည်။ တစ်နှေ့ချင်း နည်းနည်းစီ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပုဂံ နှင့်ပတ်သက်သည့် ကဗျာလေးတွေကို ရွတ်ဆိုသွားတတ်၏။ ပုဂံ၏ နှစ်နက်ခင်း ... ညာနေခင်း နေခြည်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် အဖောကဗျာရွတ်

သံကလေးနှင့်အတူ ဘုရားများကြားမှ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ရသည်။
အချိန်ကလေးတွေကို မြကျေး အလွန်ပင် စွဲမက်ရလေသည်။

“အမေ့ ... သမီး ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ”

မြကျေးက မီးဖိုချောင် ခါးပန်းအဆင့်လေးမှာ ဝင်ထိုင်ရှိ
အမေ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အမေက မြကျေးကို လှည့်မကြည့်အောင်
သေးဘဲ ထမင်းချိုင့်ပြင်နေရင်းက လှမ်းပြော၏။

“ညည်း လာကူလုပ်ပေးတာသာ စောင့်နေရရင် မိုးစင်စင်လင်းထော်
အိမ်ကထွက်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေ လုပ်ပေးသွားလို့ အားလုံးပြီးမှ
ပြီ၊ ငွေ ... သွားတော့၊ အမေ ဆက်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ သွား
ပြင်တော့ ...”

မမငွေက ဆေးလက်စ ဒန်အိုးတွေကို အပြီးသတ် ဆေးလိုက်
ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှထွက်လာရင်း မြကျေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ‘အသွေး
ကြီးအို ပေါက်စ’ ဟု စသွားသဖြင့် မြကျေးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ရှုံး
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အမေရောက ဟင်းအိုးတွေ င့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အမေ့ ... ဘာဟင်းတွေချက် ...”

“အစုံပဲအော့၊ လက်ပံခေါင်းနဲ့ ပုန်းရည်ကြီးချက်တယ်၊ မြေပဲဆန်း
ချဉ်ပေါင်ဖူးချက်တယ်၊ မြေပဲဆန်ရယ် မန်ကျည်းသီးမှည့်ရယ်
ငရှတ်သီးစိမ်းနဲ့ ငါးပိုရယ်ကျိုးပြီး ငါးခြားကိုကြောက်တယ်၊ မြှေချက်
သုပ်တယ်”

“အမေ့ဟင်းက ဒါပဲလား ...”

“ဒါပဲပေါ့၊ ဒီရက်ပိုင်း တောင်ရိုးဘက်က အသားသည်တွေ မလာ
ဘူး၊ သီရိပစ္စယာဘက်က ငါးသည်လည်း မလာဘူး၊ အမေလည်း
ညောင်ဦးအထိ သွားမဝယ်နိုင်ဘူး၊ ညည်းအဖောကလည်း ရုံးတစ်ဖက်
နဲ့ ဝယ်အားတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြားမများနဲ့၊ ညည်းကြိုက်တဲ့ မြှေ
ချက်ကို မြေပဲဆန်များများနဲ့ သုပ်ထားတယ်”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းချိုင့်တွေကို ဆင့်နေသည်။
မြကျေးတို့ရွာမှာက သားငါးရှားလှသည်။ ညောင်ဦးကိုမှ သွားမဝယ်နိုင်

လျှင် တူချွဲ့တောင်ရိုးအနောက်ဘက် လက်ဝဲစွာ၊ ပြောင်တို့စွာတွေက
လာရောင်းမှ အမဲသား ဝက်သား စားရသည်။ များသောအားဖြင့်တော့
မြေပဲဆန်နှင့် ငါးပါ ငါးခြာက် အသီးအရွှေက်ကိုသာ အားပြ၍ စားရသည်။
အမေချက်သည့် ဟင်းတော်တော်များများတွင် မြေပဲဆန်က မင်းသားကြီး
ဖြစ်သည်။

မြကျေးကတော့ ရာသီစာ အရွှေက်သုပ်လေးတွေကို အထူး
ကြိုက်နှစ်သက်လှသည်။ နွေဆို ကုလိုဏ်ရွှေက်နှုန်း၊ မန်ကျေည်းရွှေက်နှုန်း
ခံတက်ရွှေက်နှုန်းလေးတွေကို သုပ်၍စားရသည်။ မိုးဆိုလျှင် ဟင်းနှစ်ယ်ရွှေက်
သုပ်၊ ဟင်းရွှေက်နားလောင်းရွှေက်သုပ်တို့ဖြင့် ထမင်းမြိုန်လှသည်။ ဆောင်း
ဆိုလျှင်တော့ ဒေါက်ခွာရွှေက်သုပ်နှင့် မြကျေးအကြိုက်ဆုံး မြှေးရွှေက်သုပ်ကို
စားရသည်။ မြကျေးအတွက်တော့ မြှေးရွှေက်က အရွှေက်တကာတို့၏ ဘုရင်မ
ဖြစ်သည်။ အရွှေက်သုပ်တိုင်း၏ မင်းသားကြီးကတော့ မြေပဲဆန်ပဲ ဖြစ်
သည်။ အရွှေက်တိုင်းကို မြေပဲဆန်နိုင်နိုင်ဖြင့် သုပ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
များဆို မြေပဲဆန်များလွန်းသဖြင့် အရွှေက်၏ အရသာတောင် ပျောက်ချင်
ချင် ဖြစ်တတ်သေးသည်။ နွေအခါ လိုင်လိုင်ရသည့် မန်ကျေည်းဖူးကိုလည်း
မြေပဲနှင့်ပင်ထောင်းကာ စားရသည်။

တမာနချိန် နွေဦးသို့ရောက်လျှင်တော့ အဘွားက တမာရွှေက်
နှုကလေးတွေကို အစည်းသေးသေးလေးတွေ စည်းပြီး ဆန်ဆေးရေနှင့်
ဆီးသီးထည့်ကာ အိုးထဲမှာ စိမ်ထားလိုက်သည်။ ငါးရက် တစ်ပတ်ကြာ
လျှင်တော့ အိုးထဲကဖော်ကာ သူလည်းစား၊ မြကျေးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး
ကိုလည်း ကျေးတတ်သည်။

“တစ်နှစ်တစ်ခါ အူဆေးရတယ်အော့ ... । ဒီလို တမာနချိန်မှာ တမာ
ရွှေက်စားပေးရင် အူကိုဆေးချပေးလိုက်သလိုပဲ ရှင်းသန့်သွားမှာ ... ”

အဘွား၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပင် မြကျေးတို့တစ်အိမ်သား
လုံး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တမာနချိန်မှာ တမာရွှေက်စား၍ အူဆေးကြရသည်။
သကြိုန်အတက်နေ့ရောက်ရင်တော့ စီးပွားတက် ကံ့ဘတာတက်အောင်
ခံတက်ရွှေက်ကို စားပေးရသည်။

ပုဂ္ဂန်

မြကျေးက ဟင်းကြေးများတတ်သော်လည်း ခုလို အောင်၊
ရှာသီမှာ မြှေ့ချက်ကလေးတွေကို ရေစွေးဖျောကာ မြုပ်ဆန်နှင့် ကြက်သူနဲ့
ကြော်နိုင်နိုင်ထည့်၍ သုပ်သည် မြှေ့ချက်သုပ်ပါလျှင် ကျော်ပေပြီ။
“ဒါနဲ့ အမ ... ဒီနှစ် မမပိုနဲ့ မမညိုတို့တတွေရော ဘုရားပဲ။
ကြမယ်တဲ့လား”

“လာကြမှာတဲ့အော့ ... ပြာသို့လဆန်းတုန်းက သဲပြင်တောက အသား
သည်နဲ့ မှာလိုက်တာ၊ သူတို့က အရင်နှစ်တွေကလိုပဲ တစ်ပတ်
လောက် စောကြိုရောက်ပြီး လှည်းစခန်းချနေကြမှာ၊ သပိတ်လုံး
လျှပြီးတာနဲ့ ပြန်ချင်တာတဲ့၊ အနောက်ဘက်တောင်ရှိုး ရွာတွေက
လှည်းတန်းတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြန်ချင်တာ၊ အမတို့နဲ့တွေချင်
သေးတာမို့လို့သာ နောက်ချုပ်နေခဲ့မှာတဲ့”

မမပိုတို့နှင့် တွေ့ရမည်ဆို၍ မြကျေးက ပျော်သွားသည်။
မမပိုနှင့် မမညိုက မြကျေးနှင့် ဆွဲနီးမျိုးစပ်တော်သည် အစ်မများဖြစ်
သည်။ သူတို့က တူခွင်းတောင်ရှိုးအနောက်ဘက် သဲပြင်တောရွာမှာ နေ
ကြသည်။ သဲပြင်တောမှာ မြကျေး အဖေအာက်က အမျိုးတွေ အများ
ကြီး ရှိသည်။ မမပိုတို့ အမ ဒေါ်လေးဝင်းနှင့် ဦးဘိုင်းတို့ကလည်း
မြကျေးကို ချစ်ခင်ကြသည်။

အာန္တာဘူရားပဲ ကျင်းပမည့် ပြာသို့လပြည့်မတိုင်မီ တစ်ပတ်
အလို ပြာသို့လဆန်းစကတည်းက မမပိုတို့ တောင်ရှိုးအနောက်ဘက်
သဲပြင်တော့၊ ကန်ကြီးကုန်း၊ လက်ဝဲရွာ၊ ညောင်တို့ရွာက ပေါင်းမိုးလှည်း
တွေ စိတန်းကာ အာန္တာဘူရားသို့ နှစ်စဉ် လာလေ့ရှိကြသည်။ ပြာသို့
လပြည့်နေ့အထိ ဘူရား၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် လှည်းစခန်းတွေချုပ်
ညအိပ်ညနေ ရက်ရှည်နေတတ်ကြသည်။ လိုအပ်သည့် တောင်ယာအသုံး
အဆောင် ထမ်းပိုးတုံး၊ လှည်းဝင်ရှိုးတုံးကစလို့ ဖျာ၊ လင်ဗန်း၊ အိုးချက်
ပန်းကန်တွေအဆုံး ဘူရားပဲဖျေးမှာသာ ဝယ်ကြရသည်။ ပြာသို့လပြည့်
မတိုင်မီထိ လိုအပ်တာတွေ ထွက်ဝယ်လိုက်ကြ၊ လှည်းဝိုင်းတွေနားမှာပင်
ချက်ပြုတ်စားသောက်လိုက်ကြနှင့် အေးအေးလူလူ စခန်းချုပ်နေသည်။

ပြာသို့လပြည့် မနက် သပိတ်လုံး လောင်းလူပြီးလျှင်တော့ လူည်းတန်းကြီး
တန်းစိကာ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတတ်ကြလေသည်။

မြကျေးတို့ မင်းနှစ်သူဗျာကတော့ အာန္ဒါဘုရားနှင့် သိပ်
မဝေးလှ၊ တစ်နာရီလောက် ခြေကျင်လျောက်လျင် ရောက်ပြီ။ လူည်းနဲ့ဆို
လျှင်တော့ တစ်နာရီတောင်မကြာလှပေ။ မြကျေးတို့ မင်းနှစ်သွား၊ အရှေ့
ဖွားတော့၊ အနောက်ဖွားဟောနှင့် သူငြေးကန်ရွာတွေကတော့ ပြာသို့ပွဲကို
နှေ့ချင်းပြန်သာ သွားလေ့ရှိကြသည်။ ခုလို့ မနက်အရှင်တက်ခါစမှာ
တောင်ရှိုးအရှေ့ဘက် တောင်ခွင်၊ တောင်ဘ၊ တောင်ရှေ့၊ ချောက်ကန်၊
ညောင်ပင်ကန်ရွာတွေကနေ အာန္ဒါဘုရားပွဲကို လာသည် လူည်းတန်းကြီး
က မြကျေးတို့ မင်းနှစ်သူဗျာနားက ဖြတ်သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုလူည်းတန်း
ကြီးနှင့် မရှေ့မနောင်းဆိုသလို မြကျေးတို့ရွာက လူည်းတွေပါ လိုက်ပါသွား
သည်အခါ လူည်းတန်းကြီးက ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားမှုပင် တစ်စု
တစ်ဝေးတည်း ပျော်စရာကြီးဖြစ်၍ နေတတ်လေသည်။

မြကျေး၏ ကလေးဘဝ သိတတ်စမှတ်ညာဏ်ထဲမှာ အထင်
ရှားဆုံး မှတ်မိနေသည့် ခရီးသွား အတွေ့အကြံက လူည်းတွေတန်းစိပြီး
အာန္ဒါဘုရားပွဲ သွားသည့် အတွေ့အကြံဖြစ်သည်။ ကြည့်လေရာရာ
ဘုရားပုတိုးစေတိတွေနှင့် ယာခင်းတွေရှိသည့် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီး။ ယာခင်း
ထဲက ဆီးပင်ပုပုအုပ်အုပ်ကလေးတွေ၊ ဖုန်လုံးလိပ်လိပ်ကြားမှ တညီ
တည့်တ်တည်း ရွှေ့လျားနေသည့် လူည်းတန်းကြီး။ ထိုမြင်ကွင်းကို စိတ်
မှာ ဖွဲ့ဖြို့လှသည်။ ကလေးတုန်းကတော့ လူည်းနောက်မြီးမှာ ခြေတွဲလွှဲချု၍
လိုက်ရတာကို သဘောကျသည်။ လူည်းတွေပေါ်မှာ ပါလာသည့် ကလေး
အဖော်တွေနှင့် လှမ်းအော် စကားပြောဆို ရယ်မောက်၊ သီချင်းဆိုကြနှင့်
ပျော်စရာကြီးပင်။ အာန္ဒါဘုရားပွဲ ကွင်းပြင်ကိုရောက်သည့်အခါမှာတော့
မမပိုတို့တတွေ စခန်းချေနေသည့် လူည်းစိုင်းတွေဆီ သွားကာ အီမံကယူ
သွားသည့် အစားအသောက်တွေကိုပါ ချု၍ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နှင့်အတူ
စိုင်းဖွဲ့စားသောက်ရင်း စကားပြောလို့ကို မဝန်းင်ပေ။

“သပိတ်လုံး လောင်းပြီးရင်တော့ ညည်းအဒေါ်တို့အိမ် ဝင်ပြီး

ကန်တော့ရင်းနဲ့ လက်ဆောင်ဝင်ပေးရမယ်၊ ညည်းညီမကလျှော့
ညည်းကို တွေ့ချင်မှာ ... ”

အမေ သတိပေးတော့မှ မြင်းကပါစွာက အော်-ဖို့မျှ၊
ဝင်ဖို့ မြေကျေး သတိရသည်။ မြင်းကပါက မြွှေ့နှံနိုင်ရှင် ဒေါ်မြို့
က အမေ ညီမဝမ်းကဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစက ပြည့်စုံကြသည်
ဦးအောင်ဘွား ဒေါ်မြှုပ်တို့၏ မြွှေ့နှံနိုင်လုပ်ငန်းဆို လူသိများသည်
သူတို့သမီးကလေး ခင်လေးယဉ်က မြေကျေးထက် ခြောက်နှစ်လောက်
ငယ်သည်။ အမျိုးဆိုသော်လည်း သူတို့မိသားစုနှင့်တွေ့လျင်တော့ မြေကျေး
စိတ်မှာ ကျဉ်းကြပ်သလို ခံစားရသည်။ မမပိတို့နှင့် ဆက်ဆံရသလို
စိတ်လွှတ်လပ်မှု မရှိ၊ သူစိမ်းနည်းနည်းဆန်သည်ဟုလည်း ခံစားမိလေသည်

“ကဲ ... စားဖို့ သောက်ဖို့တော့ ပြင်ပြီးပြီ၊ အမေလည်း သွားပို့
ပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ ညည်းဦးလေးနဲ့ ကိုအော်က မြေပဲခင်းထဲ ဆင်းရှု
မှာမို့ မလိုက်ဘူး၊ ညည်းအဘွားကလည်း ခါးနာနေတာ လှည်း
ဆောင့်မခံနိုင်ဘူး၊ ညည်းတို့ညီအစ်မရယ်၊ ညည်းအဖေနဲ့ အမေရယ်
ပဲ သွားရမှာ၊ ညည်းအဖေက လှည်းပြင်နေပြီ၊ အဘွား သပိတ်လုံး
ပြင်နေတာ သွားကူလိုက်ဦး၊ အမယ် ... ငါ့သမီးက ခုလိုတော့လည်း
အပျို့ကြီးအားဖားကို ဖြစ်လို့ပါလား ... ”

အမေက ခုမှ မြေကျေးကို အသေအချာ ကြည့်မိသွားကာ
မှတ်ချက်ပြုလိုက်တော့ မြေကျေး ရှုက်သွားမိသည်။ လာပြန်ပြီ ... အပျို့ကြီး
အားဖား။ အဲဒီစကားလုံးကို ခဏခဏ ကြားရလွန်းလို့ မုန်းလှပြီ။

မြေကျေးက အမေရှေ့မှ ရှုက်ရှုက်နှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့ကာ
ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သပိတ်လုံးပြင်နေသည့် အဘွားဆိုသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အာနှစ်ဘုရားပွဲမှာ သံယာတော်တွေကို ကပ်လှဖို့ မြေသပိတ်
လုံးတွေ မြေကျေးတို့စွာက အီမ်တိုင်းလိုလိုမှာရှုံးကြသည်။ အဘွားက မြေ
သပိတ်လုံးထဲမှာ ဆွမ်းဆန်စိမ်း၊ မြေပဲစိမ်းကြော်၊ မုန်းထုပ်နှင့် မြေပဲလျှော့
တွေထည့်လိုက်ရင်း ဝါးည်ပတ်လေးမှာ ပိုက်ဆံ ၅၀၀ တန်အသစ် လေးရွက်
ညွှပ်၍ ဆွမ်းဆန်စိမ်းထဲသို့ ထိုးစိုက်လိုက်ရင်း

“ညည်းတို့ ညီအစ်မက သပိတ်တစ်လုံး၊ ကြာရုံနဲ့ မင်းလှက တစ်လုံး၊ ဒီနှစ် သပိတ်လုံးနှစ်လုံးလူပို့ ပြင်ရမယ်၊ ဘုရားမှာလူပို့မျိုးစွဲတွေလည်း ထုပ်ထားပြီးပြီ၊ နောက်နှစ် သီးနှံပို့ထွေက်အောင် သေချာဆုတောင်းခဲ့နော် ... မြေး”

“ဟုတ်ကဲပါ အဘွား”

မြကျေးက အဘွားရှေ့မှာ ဒုံးလေးတုပ်၍ ထိုင်ချလိုက်တော့ အဘွားက မြေသပိတ်လုံးတစ်လုံးကို မြကျေးဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း

“ရေး ... ဒီသပိတ်တစ်လုံး မြေး ပြင်လိုက်နော်၊ နောင် အဘွား မရှိရင် မြေးပဲ ပြင်ရမှာ၊ အာနှစ်ဘုရားပွဲကိုတော့ တစ်နှစ်တောင် မပျက်စေနဲ့ကွယ့်၊ အဘွားမိဘတွေတုန်းကလည်း မပျက်ခဲ့ဘူး၊ အဘွားလက်ထက်မှာလည်း မပျက်ခဲ့ဘူး၊ ကြာရုံတို့ မြေးတို့လက် ထက်မှာလည်း မပျက်စေနဲ့၊ နောက် မြေးရဲ့ မျိုးဆက်တွေထိ မပျက်စေနဲ့ကွယ့် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ အဘွား”

မြကျေးက အဘွားနှင့်အတူ သပိတ်လုံးပြင်ရင်း ရွာလမ်း ဘက်ဆီသို့လည်း နားစွင့်ထားမိသည်။ ဟော ... နွားခြားသံတွေ ကြားရစ ပြုပြီ။ တောင်ရိုးအနောက်ဘက်ရွာတွေက လှည်းတွေတော့ လာကြပြီထင် သည်။ မြကျေးသည် နွားခြားသံကို နားစွင့်ရင်း မြကျေး၏ နွားမလေး ရွာညိုအတွက် ခြားလုံးလေး ဝယ်ပေးဖို့ သတိရလာသည်။ နွားမအတွက် ခြားလုံးက အခု မြကျေးကြားနေရသည့် ခြားသံတွေနှင့် မတူပေ ... ။ နွားလှည်းဆွဲသည့် နွားထိုးများ၏ ခြားသံက ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်လေးလေးဖြစ် သည်။ နွားမဆွဲသည့် ခြားလုံး၏ အသံက လွင်လွင်သာသည်။ ရွာညိုအတွက် ခြားလုံး အကြီးတစ်လုံးတည်း ဆင်မပေးချင်။ ခြားလုံး အသေးနှစ်လုံး ဆင်ပေးရင် အသံသာပြီး ပိုလှမည်ဟုထင်သည်။

မြကျေးက ရွာညိုပန်းကိုနှစ်သက်သဖြင့် ခပ်ညိုညို အသွေး အရောင်ရှိသော နွားမကလေးကို ‘ရွာညို’ဟု နာမည်ပေးထားခဲ့သည်။ ရွာညိုပန်းတွေပွင့်သည့် ခုလိုပြာသို့လမှာ သူ့ကိုမြေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ မြကျေး

နုတေသန

က ချာညိုပန်းကို ကြိုက်သော်လည်း ရွာမှာဖြင့် ချာညိုပန်းက မရှိပါ၊
အမေနှင့်အတူ ပုံဖော် ဘုရားဖူးလိုက်သွားတုန်းကသာ ချာညိုပန်းကို
စတွေ့ဖူးရသည်။ မြကျေးက ပန်းကြိုက်လှသော်လည်း မြကျေးတို့အသက
အပူပိုင်းအသမို့ ရာသီပန်းတို့ စုစုညီညီ မဖူးပွင့်နိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း
အဖောကျေးဇူးဖြင့် ဘယ်ရာသီမှာ ဘာပန်းတွေပွင့်ကြသည်ဆိုတာကို မြကျေး
က မှတ်မိန္ဒာခဲ့ပါသည်။ လစဉ်လတိုင်း ဒီလမှာဖြင့် ဘာပန်းတွေ ပွင့်တတ်
သည်ဆိုတာကို အဖောက အမြဲပြာပြလေ့ရှိသည်။ တန်ခူးလမှာ ပိတောက်
နှင့် ကုံကော်တွေ ပွင့်တာကစလို့ တပေါင်းလမှာ သရဖိပန်းတွေ ပွင့်
သည်ဆိုတာအထိ လတိုင်းပွင့်သည့်ပန်းတွေကို တစ်လချင်း ပြောပြသွား
တတ်သော အဖောသည် မြကျေး မမြင်ဖူးသည့် ပန်းကလေးတွေကိုလည်း
ရှာရှာဖွေဖွေ ယူလာပြုတတ်သေးသည်။ ပန်းရှာမရလျှင်လည်း ပန်းချိကလေး
တွေ ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရှာဖွေပြုတတ်လေသည်။

“က ... က ... သွားကြရအောင်ဟေး၊ ညည်းတို့အဖေ လှည်းအဆင့်
သင့် ဖြစ်နေပြီ ...”

အဖော်အသံကြောင့် မြကျေးက ပိုက်ဆံညွှပ်တံကလေးကို
ဆွမ်းဆန်ထဲသို့ အပြီးသတ် ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး သပိတ်လုံးကို ပွေ့ယူကာ
ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ သပိတ်တစ်လုံးကို လာပွေ့ယူလိုက်သည့် မမငွေ့
ကို မြင်တော့ မြကျေးက ရယ်ချင်သွားမိသည်။ မမငွေက အစွမ်းကုန်
အလှပြင်ထားသည်ကိုး ... ။ အဝါရောင်တောက်တောက် ခါးတို့ ရင့်ဖူး
အကြိုက ကိုယ်မှာကျပ်ပြီး လက်ဖျားမှာတော့ ခေါင်းလောင်းပွဲဖြစ်နေသည်။
လုံချည်ကလည်း ရွှေချည်လက်လက်ပါသည့် ချိတ်လုံချည်မျိုးဖြစ်သည်။
သနပ်ခါးဖုံးဖုံးအောက်မှာ မိတ်ကပ်ထူထူခံလိမ်းထားမှန်းလည်း သိသာမှု
သည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ရဲလှပါပကော ... ။ အေးလေ ... သူကတော့
အပျို့ဖြစ်တာ ကြာမှာကိုး ... ။ ပြီးတော့ မမငွေမှာ ရည်းစားရှိသည်ဟု
မြကျေးထင်သည်။ အရှေ့ဖြားစောရွာသားတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်နေသည်
ဟု ဟိုဘာက်အိမ်က ထွေးထွေးက မြကျေးကို တီးတိုးလာပြောထားသည်။
မြကျေးက မမငွေကို ပြန်မေးမိတော့ မမငွေက ‘ကလေးက ကလေးလှ’

နေစမ်းပါအော် လူကြီးတွေကို ပြန်မပြောနဲ့ ... ကြားလား' ဟု မှာထားသည်။ ရည်းစားရနေပြီဟု သတင်းရကဗောတည်းက မမငွေက မြကျေးကို သိပ် ဂရာ မနိုက်တော့သဖြင့် မြကျေးမှာ အဖော်မဲ့သလိုလို ဖြစ်လာရသည်။

“ဘာပြီးစိစိ ကြည့်နေတာလဲ ... ဟွန်း”

မမငွေက မြကျေးအကြည့်ကို သတိထားမိကာ မလုံမလဲ မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်၏။ မြကျေးက ပို၍ပြီးမိကာ ...

“အပိုကြီးလို လုနေလိုကြည့်တာပါ မမငွေရဲ့”

“အပိုပဲ အပိုနဲ့တူတာ ဘာဖြစ်တုံး၊ ညည်းသာ အဘွားကြီးနဲ့ မတူစေနဲ့ ... ဟွန်း”

“မျက်စိတွေ ကျိုန်းလိုက်တာနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မမငွေဆီက အရောင်တွေ တောက်ပလွန်းလိုပါ”

“တောက်တော့ ဘာဖြစ်တုံး ... ဟွန်း”

မမငွေက တဟွန်းဟွန်းနှင့် သူ့ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်ရင်း ရှေ့ကသွားနှင့်သည်။

“ကြာရုံရေး သနပ်ခါးတုံးဝယ်ဖို့ မမေ့နဲ့ဟေ့ ... သေချာလည်း ကြည့်ဝယ်ဦး၊ သစ်ပလွှေသားနဲ့ ညားနေဦးမယ်”

အမေ့ကို လုမ်းမှာလိုက်သည့် အဘွားအသံကိုကြားတော့ မြကျေးက ပို၍ရယ်ချင်လာသည်။ အနာနှုန်းသူရားပွဲ သွားသည့် တစ်နှစ် သောအခါမှာ အမေက ဘုရားချေးကနေ သနပ်ခါးတုံးအတုကို ဝယ်လာ ခဲ့မိသည်။ သနပ်ခါးပင်နှင့် အလွန်တူသည့် သစ်ပလွှေသားကို ရှားစေး အရည်ဖြင့် သုတ်ထားပြီး ‘ဒါ ... မြန်မှာပေါက်တဲ့ သနပ်ခါးပင်လော အပွေးကို အက်နေတာပဲ’ ဟု ပြောကာ ရောင်းသည်ကို အမေက ယုံစား ဝယ်မိသွားသည်။ ထိုနှစ်ကစလို့ အမေ့ကို သနပ်ခါးတုံးမှာတိုင်း အဘွားက ‘သစ်ပလွှေသားနဲ့ မညားစေနဲ့’ ဟု မှာတတ်သည်။ ထိုသို့ အမှာခံရတိုင်း အမေက အောင့်သက်သက် ဖြစ်ပုံရသည်။ ခုလည်း အမှာခံရပြန်ပြီမို့ အမေက ’ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချေပါ အမေ’ ဟု အဘွားကို ပြန်ပြောလိုက်

ပြီးတာနှင့် ‘တိန်ယ် ... တစ်ခါလေး မှားမိပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး မျှနဲ့
ပရွေသားနဲ့ ပေးစားခံနေရတော့တာပါပဲအော ...’ ဟု တိုးတိုး ရရှိတဲ့
အမိမေပေါ်မှုဆင်းသွားသည်။ မြေကျေးကတော့ ပြီးချင်ချင် မျက်နှာကလေးမြို့
အမှေနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မူန်ပျော် ...” ကောင်းစွာ ဖိုးမလင်းသေး
သော်လည်း အမှောင်ချည်း မဟုတ်တော့ ...” ခြိထဲက မြင်ကွင်းကို ရိုပ်
ရိုပ်ပျော်တော့ မြင်ရပြီ ...” အဖောက စွားတင်းကုပ်မှားမှာ လှည်း အသင့်
ပြင်၍ မြေကျေးတို့ကို စောင့်နေသည်။ လှည်းကသည် စွားတစ်ရှည်းက
ခေါင်းကိုလှပ်ရှားလိုက်တိုင်း စွားခြားသံက မြည်နေသည်။ လမ်းမဆိုက
စွားခြားသံတွေ ပို၍စိပ်လာသည်။ စွားခြားသံကြားရတိုင်း မြေကျေးတို့ ခြိထဲ
က စွားတွေ လူပ်လှပ်ချုပ် ဖြစ်လာသည်။

မြေကျေးတို့ သားအမိသုံးယောက် လှည်းပေါ်ရောက်တော့
အဖောက လှည်းကို မောင်းထွက်လာသည်။ အဖောက အစိုးရရုံးဝန်ထမ်းခွဲ့
တောင်ယာအလှပ်ကို မလှပ်အားသော်လည်း လှည်းကိုတော့ ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် မောင်းနိုင်သည်။ အဖောက တောင်သူရှုပ်လည်း မပေါက်ပါ။
မြေကျေး အမြင်မှာတော့ အဖွဲ့ရပ်ရည်သွင်းပြင်သည် ကျောင်းဆရာဆန်သည်
ဟု ထင်သည်။ ပညာရှိဆန်သည်ဟု ထင်သည်။ နှုံးညွှန် စကားပြော
တတ်ပြီး တည်ကြည်စွာနေတတ်သော၊ စကားကို လေးလေးနက်နက်ပြော
တတ်သော အဖွဲ့ကို မြေကျေးက အလွန်ပဲ အထင်ကြီးရပါသည်။ အမေ
ကတော့ ‘ညည်းတို့အဖောက လူနှုတော့ ... လူနှု ...’ ဟု ထွေထွေသလို
ပြောလေ့ရှိလေသည်။ အမေက မမငြွှေလိုပင် အလုပ်သွက်သွက် လုပ်တတ်
သူ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားများများ ပြောတတ်သူပင် ...”

“အဖွဲ့ ... ခဏ ... ခဏ၊ ခဏလေး ရပ်ပေးနော် ...”

ခြိဝကို လှည်းရောက်မှ မြေကျေးက စွာညိုကို နှုတ်ဆက်ဖို့
သတိရကာ အဖွဲ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ အဖောက လှည်းကိုရပ်လိုက်
ရင်း ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးမြေကျေး၊ ဘာကျွန်ခဲ့လို့လဲ”

ဟု မေးသည်။ အမေနှင့် မမငြွှေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ..

“မြကျေးတိုကတော့ လုပ်ပြီဟော?”

“ကောင်မလေး ဘာနဲ့မော်နဲ့ ဖြစ်ပြန်ပြီလ ...”

ဟု မာန်မဲလိုက်သည်။ မြကျေးက လူည်းပေါ်ကနေ ၇၉.

ခနဲ ခုန်ချကာ ခွာညိုရှိသည် နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ အပြေးလေး ဝင်လာ လျှက် ခွာညို.လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်ရင်း ...

“ခွာညို ... ငါ နင့်ဖို့ ခြားလုလှလေး ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်၊ ငါ ကတိပေးတယ်နော်၊ တူတာနော် ...”

မြကျေးက ခွာညို.ကို အမြန်နှုတ်ဆက်ပြီး လူည်းဆီသို့ပြန် ပြေးလာခဲ့သည်။ မြကျေးလူည်းပေါ်ရောက်တော့ အမေက မြကျေးကို လှမ်းမေးသည်။

“ညည်း နွားတင်းကုပ်ထဲ ဘာသွားလုပ်တာတဲ့?”

“ခွာညို.ကို သွားနှုတ်ဆက်တာ အမေ၊ သူ့ဖို့ ခြားလုံးလေး ဝယ် လာခဲ့မယ်လို့ သွားပြောတာ”

“သူက မိုးညိုတို့လို့ လူတော်ထဲတိုးရတာမှ မဟုတ်တာအေား၊ ခြားလုံး မလိုပါဘူး”

“သူလည်း ဝတ်ချင်ရှာမှာပေါ့ အမေရယ် ...”

“ညည်းကို သူကပြောလို့လား ... အဟိုး”

မမငွေက မြကျေးကို နောက်ပြောင်လိုက်သဖြင့် မြကျေး ပျက်နာကလေး စူပုပ်သွားရကာ ...

“သူ.ကို ကလေးချည်း မွေးခိုင်းနေရတာ မသနားဘူးလား၊ သူက မွေးလိုက် သူများက ခိုင်းလိုက်နဲ့ ...”

“ဒါကတော့ ထုံးစံပဲကိုးအော့ ...”

မမငွေက ဒီလိုပြောတော့ ခွာညို.ကို မြကျေး ပိုသနားသွား မိသည်။ မြကျေးတို့ရှာမှာ တောင်သူမှုန်ရင် နွားမတစ်ကောင်တော့ မွေးထားကြရမြိုဖြစ်သည်။ ထိုနွားမသည် လယ်ယာအလုပ် လုပ်စရာမလို့ နွားလူည်းဆွဲဖို့ ထမ်းပိုးတင်စရာမလို့၊ အချိန်တန် သားမွေးပေးရုံသာ ထိုသားကလေးတွေထဲမှာ နွားထိုးကလေးတွေကိုတော့ ခိုင်းနွားအဖြစ်

အသုံးပြုကြသည်။ တရာ့၊ လည်း ရောင်းစားကြသည်။ မြကျေး ဝမ်းအနှင့်
ရရှုံးကတော့ ပယ်စာ (မွေးခါက စွားပေါက်စ) ကလေးတွေ၏ နိုဘာ
သော ဘဝဖြစ်သည်။ အမေကြီးထံမှ စွားနှိုက်လိုချင်သောအခါ ပယ်ဘေး
နှိုအရင်ပြုမှ စွားမက နှိုချလိုက်သည်။ ပယ်စာက နှိုစိုလိုမေစီ ပယ်ဘေး
ဘားသို့ဆွဲဖယ်ကာ စွားမနှိုက် ဆက်ညွှန်ရသည်။ ထိုကြောင့် မြကျေးကွာ
ဘယ်တော့မှ စွားနှိုမသောက်ပါ။ ပယ်စာကိုလည်း သနားသလို စွားမကို
လည်း သနားမိတာကြောင့်ပင်။

“သမီးမြကျေး ... မပူနဲ့၊ သမီး လိုချင်တဲ့ ခြားလုံးဝယ်ပို့ အမျှ
ပိုက်ဆံပေးမယ် ... ဟုတ်ပြီလား ...”

အဖေ လှမ်းပြောတော့ မြကျေး ပျော်သွားသည်။

မြကျေးတို့ လှည်းသည် ရွာထဲလမ်းမှ ထွက်လာကာ ရွှေ
ထိပ် လေးထောင့်ကန်ဘားရှိ လမ်းမပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဝေလီစေ
လင်းတွင် အမြင့်ပိုင်းဆိုက လေးထောင့်ကန်အုတ်တံတိုင်းကို ရိုပ်ရိုပ်ပူး
မြင်ရသည်။

လေးထောင့်ကန်၏ အနောက်ဘက်မှာတော့ ထုံးဖွေးဖွေး
လေးမျက်နှာဘုရားကို ပျော်မြင်ရသည်။ လေးမျက်နှာ စေတီအနီးတစ်ရိုက်
ရှိ လေးမျက်နှာအုတ်ကျောင်းတို့က်နှင့် ဘုရားအစုကလေးများကတော့
နည်းပါးသေးသည့် အလင်းရောင်အောက်တွင် မထင်ရှားပေ။ မည်းမည်း
အစုအစုလေးများအဖြစ်သာ ရိုပ်ခနဲ့ ရိုပ်ခနဲ့ ကျော်ခဲ့သည်။

မြကျေးတို့လှည်းသည် ထိုလေးမျက်နှာ ဘုရားအနီး၍ပင်
တြေားရွာမှလာသည့် လှည်းတန်းနှင့် ပူးပေါင်းမိသွားသည်။ လှည်းတန်း
ရည်ကြီးသည် လေးမျက်နှာကျောင်းတို့က်၏ တောင်ဘက်ဘေးမှ ဖြတ်
လျက် ထနောင်းပင်များ၊ ကန္တာရပင်များ၊ တမာပင်များကြားရှိ လှည်း
လမ်းအတိုင်း စွားခြားသံ မြှုင်မြှင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့်အတူ ရွာပြင်သို့ ထွက်လာ
သည်။

ရွာပြင်သို့ရောက်လျှင် မြင်ကွွင်းသည် ရှင်းလင်းပြန်ခြား၍
သွားလေသည်။ ဆောင်းလေက ပို၍အေးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ယူ

ခင်းများကြားရှိ လူည်းလမ်းအတိုင်း စိတန်းများနှင့်လာသည့် လူည်းတန်းရှည်ကြီးကို ပျော်မြင်နိုင်ပြီး ထိုအချိန်တွင် အဝေးကောင်းကင်္ခာရောင်နိပါ့၊ စမြဲလေပြီး သို့တိုင် နေမင်းကြဖြင့် ပြု၍ထွက်မလာသေး ... " အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် လသည် ပျော်ထင်ဆဲ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပင် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ဆီမှ လင်းရောင်နိသည် လျှောက်လာကာ နေလုံးနိနိသည် တရွှေ့ရွှေ့ ထွက်ပြု၍၍လာလေသည်။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ဆီမှာတော့ လက ရှိနေဆဲ ... " မြကော်းတို့၏ လူည်းတန်းသည် ထိုအနောက်ဘက် ကောင်းကင်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ရွှေ့လျားနေခဲ့သည်။ နေမင်းထွက်ပြု၍လာသည့်တိုင် လမ်းမြင်မြင်သော ထိုကာလကလေးကို မြကော်း အလွန်နှစ်သက်မိလေသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်နေကျဖြစ်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ ရှိုးမသွားချေ။ နေဝန်းထွက်လာသည့်တိုင် မကွယ်ပျောက်သော ထိုလက်ကျွန်လရောင်ကလေးကို မြကော်း အမြှေးမောရသည်။ ခွဲလန်းမိသည်။

လက်ကျွန် လရောင်ကလေးနှင့် ထွက်ပြုနေရောင်တို့ကြား လူည်းလမ်းကလေးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားရတိုင်း အများတကာက ထွက်လာမည့် နေမင်း၏ အလင်းရောင်ကိုသာ မျှော်ကိုးအာရုံစိုက်တတ်ကြသော လည်း မြကော်းကတော့ ဝင်သွားရတော့မည့် လက်ကျွန် လရောင်ကလေးကိုသာ နှမောတာသ စောင့်ကြည့် နှုတ်ဆက်မိသည်။

လူတို့သည် ညအမှာင်မှာတော့ လကို ဘယ်လောက်လိုအပ်တမ်းတ တန်းဖိုးထားခဲ့ပါစေ ... နေထွက်လာလျှင်တော့ လကို မူလျှော့သွားတတ်ကြသည်ပဲ မဟုတ်လား။ လက်ကျွန် လရောင်ကလေးသည် နံနက်ဦးကာလမှာတော့ အပိုပဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် နေမင်းသည် လောကတစ်ခွင်ကို ရောင်နိပါ့၊ စေကာ နှင့်မှုန်တို့ကို ထိုးခွဲထင်ရှား အားကောင်းလာခဲ့သည်။ နေမင်း၏ အလင်းရောင်တို့ လွမ်းမိုးသည်ထက် လွမ်းမိုးလာချိန်မှာတော့ လက်ကျွန် လရောင်ကလေးလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်ရှုံးသွားလေသည်။ ထိုအခါမှာတော့ ဘာ့ကြောင့်ရယ်မသံ မြကော်း ဝမ်းနည်းမိလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် နေရာင်နှင့်အတူ လင်းလာသည်
စွဲးလာသည်။ နေရာင်အောက်တွင် ရှေ့မှုသွားနှင့်သော လှည်းတနိုးများ၊ လင်းလာသည်
မှ ဖုန်လုံးအလိပ်အလိပ်လေးတွေ ထင်ရှားလာသည်။ ယာခိုးတော
ဆီးပင်ပုကလေးတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက
တော့ အဖွဲ့ကို စွဲတ်အတင်း လှည်းရပ်ခိုင်းကာ ဆီးပင်ကလေးတွေသို့
ဆီးသီးကောက်ဖို့ ပြီးသွားခဲ့ဖူးသည်။ စားမရအောင် ဖန်သည့် ဆီးကင်း
ကလေးတွေကို မြင်တော့မှ အမောမပြော ပြန်လှည့်ပြီးလာရသည်
ဒီရာသီက ဆီးသီးဖြိုင်သည့် ရာသီမဟုတ်မှန်း ကြီးတော့မှ သီလာခဲ့ရသည်။

“ဟေး ... မြကျုး”

မြကျုးတို့ လှည်းနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော လှည်းဆီး
မှ ခေါ်သံကြောင့် မြကျုးက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မြကျုး
သူငယ်ချင်း ဌီမ်းနှင့် ထွေးက မြကျုးကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေသဖြင့်
မြကျုး ပျော်သွားမိသည်။

“ကြည့်စမ်း ... နင်တို့လှည်း ပါလာတာ ခုမှုသီတယ်”

သူတို့ကို ပြန်ပြီး လက်ပြနှုတ်ဆက်ဆဲမှာ လှည်းပေါ်က
ဖိုးထူးကို မြင်သွားကာ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ဌီမ်းနှင့် ထွေးကို ခင်း
သလောက် သူတို့မောင် ဖိုးထူးကိုတော့ ကြည့်မရလှပါ။ နာမည်ကိုက
ထူးထက်ထွန်းတဲ့ ...” သူ့နာမည်က အမြင်ကတ်စရာကောင်းသည်ဟု
ထင်သည်။ လူကဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ ထူးထက်ထွန်းမနေပါ။ တွေ့လိုက်
တိုင်း ပြောင်စပ်စပ်ရပ်နှင့် မြကျုးကို စနောက်ချင်သဖြင့် မြကျုးက
ကြည့်မရပါ။ ကြည့်စမ်း ... ခုလည်း မြကျုးကို မျက်စိမ့်တိပြနေပြန်ပြီ။

မြကျုးက စိတ်တို့သွားကာ ချာခနဲ့ပြန်လှည့်လာရင်း အဖော်
ကို လုမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဖွဲ့ ... မမိဘဲနော်းမယ်၊ မြန်မြန်လေး မောင်းပါ”

“ခုနှုဖြင့် သူပဲ ခရီးဖင့်အောင် လုပ်နေပြီးတော့ ...”

မမငွေက ထုံးစံအတိုင်း မြကျုးကို စကားထောက်လိုက်
သည်။ အဖော် မြန်မြန်မောင်းပေးသဖြင့် ဌီမ်းတို့ လှည်းက ခပ်ဝေးဝေး
မှ ပြတ်ကျွန်ခဲ့သည်။

မြေကျေးတို့လှည်းတန်းသည် ဆင်ဖြူရှင်ကျောင်းတိုက်ဝင်း
 ကြီးအနီးမှ ဖြတ်လာသည်။ အဖေနှင့်အတူ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည့်
 ဆင်ဖြူရှင်ကျောင်းတိုက်ဝင်းသည် နံနက်ပြီး နေရောင်အောက် တမာပင်
 တန်းများအဆုံးတွင် ဆိတ်ပြီးစွာရှိနေသည်။ ဆင်ဖြူရှင်ကျောင်းတိုက်မှ
 လွန်သော စူးစွဲမကိုဘုရားတံတိုင်းအနီးမှ ဖြတ်လာသည်။ ဓမ္မရုံကြီးဘုရား
 အနီးမှ ဖြတ်လာချိန်မှာတော့ မကြာခင် အာနန္ဒဘုရားသို့ ရောက်တော့မည်
 ဟု သိလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ ပုံထည်လှသော အာနန္ဒဘုရားကြီးနှင့်အတူ
 စည်ကားသို့က်မြိုက်လှသော ဘုရားပွဲစွေးကြီးကို ဘွားခနဲ့ မြင်လိုက်ရ
 လေသည်။

“သီးနံအထွက်တိုးအောင် မစကူညီတော်မူပါဘုရား ...”

အမေက ထုပ်ယူလာသည့် မျိုးစော်တွင် ကို ဘုရားရှိ
တွင် ကပ်လူကာ တီးတိုးဆုတောင်းလိုက်၏။ အမေနားတွင် ကျိုးကျိုးလေး
ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချိထားသော မြေကျေးကလည်း အမေလိုပင် ဆုတောင်း
လိုက်သည်။ ဘုရားဝတ်ပြကန်တော့ပြီးနောက် ထိုမျိုးစော်ထုပ်ကလေးကို
စန်းယူလာကာ ဘုရားပရဝဏ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာပြီး ကျိုး၊ ငုံး
ခိုကလေးတွေကို ကြိုပက်ရှုကျေးလိုက်လေသည်။ ဒါက သပိတ်လုံးမလောင်း
လူမီ ဘုရားမှာ အရင်ပြရသော ကုသိုလ်ဖြစ်သည်။

မြေကျေးသည် ငုံးကလေးတွေ ကြိုပက်ကျေးရင်း နှုတ်မှ
လည်း ‘ငုံးကလေးတွေရေ... နင်တို့ကို ငါ အစာကျေးတဲ့အထွက် ငါတို့
သီးနံတွေလည်း အထွက်တိုးပါစေ’ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေမိသည်။ မြေကျေး
ငုံးကလေးနေသည်ကို လုမ်းကြည့်နေသော အဖေက မြေကျေးနားသို့
လျောက်လာကာ ...

“သမီးမြေကျေး ... ဘာတွေ တီးတိုး တီးတိုး ရွတ်နေတာလဲ ...”

“သမီးတို့ယာမှာ သီးနံအထွက်တိုးဖို့ ဆုတောင်းနေတာပါ အဖော်
အဲဒီလို ကုသိုလ်လုပ်ရင် အထွက်တိုးတယ်လို့ အမေကပြောတယ်”

“ဒါဆို သမီးက ငုံးကလေးတွေ ကောင်းဖို့ အစာကျေးတာလား၊
သမီးကောင်းဖို့ အစာကျေးတာလား ...”

မြကျွေးက အဖွဲ့မေးခွန်းကို မဖြေတတ်ပေ။ အဖောက ပြီးကာ မြကျွေးခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“လူတယ် တန်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပေးလူလိုက်တဲ့သူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်လေးတွေ ပြည့်သွားပါစေ ... အဆင်ပြေပါစေ ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းကုန်ထဲက မျှဝေပေးရတာမျိုးပဲ သမီးရဲ့၊ ငါသီးနှံတွေ အထွက်တို့ဖို့ လူလိုက်မယ်ဆိုတာမျိုး မတွေးရဘူး၊ ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့စိတ်ထားမျိုးနဲ့ မလူရဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားဆိုကနေ ဘာမစပါ၊ ဉာဏ်မစပါဆိုတာမျိုး ပူဆာသလို ဆုမတောင်းရဘူး၊ စိတ်စေတနာလေး ဖြာဖြာသန့်၊ သန့်နဲ့ လူလိုက် တန်းလိုက်ရင် သမီးရဲ့ စိတ်စေတနာလေးကြောင့် သမီးမှာ စိတ်အေးချမ်းသွားတယ်၊ အေးချမ်းတဲ့ ပိတိစိတ်လေးကြောင့်ပဲ သမီးလုပ်သမျှလေးတွေ အဆင်ပြေလာမယ်၊ ကံကောင်းလာမယ်၊ စေတနာသည် ကံမည်ပါ၏ တဲ့ သမီးရဲ့၊ ကိုယ်ထားလိုက်တဲ့ စိတ်စေတနာအပေါ် မူတည်ပြီး ကံကောင်း ကံဆိုးဆိုတာလည်း ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ သမီးရဲ့ကုသိုလ်လေးတွေကို သမီး ယုံကြည်တဲ့ စိတ်ကလည်း သမီးစိတ်ကို လုံခြုံစေနိုင်တယ်လေ ...”

အဖွဲ့စကားက မြကျွေး ကြားဖူးနေကျ စကားမျိုးမဟုတ်ပေ ...” မြကျွေး ကြားဖူးနေကျ စကားကတော့ ‘ဉာဏ်စွေးလောက်လှပြီး ဉာဏ်ပင်ကြီးလောက်ရပါစေ’ဟူသော စကားမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အမေက ဆုတောင်းသန်လှသဖြင့် မြကျွေးကလည်း အမောကို အတုခိုးကာ ဆုတောင်းတတ်လာသည်။ မြကျွေးတို့ ပုဂံမှာတော့ အမေ ဆုမတောင်းဖူးသည်ဘုရား မရှိဘူးထင်သည်။ အမေက ဘုရားရယ်လို့ မပိုပြင်တော့ သည့် အုတ်ပုံ အပြီးအပျက်လေးတွေ၊ ရင်တောင် ထိုင်ကန်တော့ပြီး ဆုတောင်းတတ်သည်။ ဘုရားတင်မဟုတ် ရွာမှာ ကိုးကွယ်ကြသည့် နတ်တွေထံပါးမှာလည်း အမေက တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံး ဆုတောင်းလော့ရှိသည်။

“သမီး မြကျွေး ... အဖော်ပြေတာ နားလည်ရဲ့လား၊ အရင်နှစ်တွေ

တုန်းကတော့ သမီးက ငယ်သေးလို့ သမီးနားရှုပ်သွားမှာ ဖို့
အဖေ မပြောဖြစ်တာ၊ ခုတော့ သမီးလည်း အချေထဲတိုက်အဆောင်၊
ရောက်ပြီဆိုပြီး ပြောဖြစ်တာ သမီး”

“ဟို... အသွားကတော့ သီးနှံအထွက်တိုးအောင် ဆုတောင်းခဲ့လို့
ပြောတာပဲ အဖေ၊ အမေကလည်း ဆုတောင်းနေတာပဲ၊ ဆုတောင်း
တာ မကောင်းဘူးလားဟင် ...”

“ဆုတောင်းတာ မကောင်းဘူးလို့တော့ အဖေ မပြောပါဘူး သမီး
ရဲ့၊ ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ ရိုးရာပေါ့၊ ယုံကြည်မှုပေါ့၊
ကိုယ်ပြုတဲ့ သစ္စာမှန်ရင် ထိရောက်အကျိုးရှိတာတွေလည်း ရိုးမှာပေါ့၊
ကောင်းမှုကုသိုလ် အကျိုးပေးလာရင် ကောင်းတာတွေလည်း ဖြစ်
လာနိုင်တာပေါ့၊ ဒါကို အဖေ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ လောဘနဲ့ ဆု
မတောင်းမိဖို့နဲ့ ကိုယ့်အကျိုးကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မလျှမိမိသာ
ပြောတာပါ၊ သမီးကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ညောင်စွဲလောက်
ရှုပြီး ညောင်ပင်ကြီးလောက် ရချင်တာမျိုးတို့၊ ငှက်လွှတ်ရင်တောင်
နှင့်အသက် တစ်ခါလွှတ်၊ ငါ့အသက် ဆယ်ခါလွှတ်လို့ပြောပြီး
လွှတ်ကြတော့ ဆုတောင်းထဲမှာတောင် လောဘက အထင်းသား
မဟုတ်လား၊ လူတယ်ဆိုတာက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စ
အပေါ်ထားတဲ့လောဘကို စွန်းလွှတ်ပြီး လူရတာလေကွယ်၊ ကိုယ်
ရမယ့် ကုသိုလ်အပေါ် လောဘထားနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်နည်း
လမ်းကျပါမလဲ ...”

မြေကျေးက အဖောစကားအဆုံးမှာ လက်ကျွန်းမျိုးစွဲလေး
တွေကို ငှက်ကလေးတွေဆိုသို့ ဆုမတောင်းဘဲ ကြိပက်လိုက်ပါသည်။
ပြီးတော့ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ပွဲတော်ခါလိုက်ရင်း ...

“အဖေ သမီးကို ပြောပြသလို အမောကိုလည်း ပြောပြီးလော
အမေက ဆုတောင်း အရမ်းသန်တာ အဖေရဲ့၊ ဆီးစွဲလောက်
ရှုပြီး ဆီးပင်လောက် ရချင်တာတဲ့”

၁၁ ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ညည်းအမေကတော့ ထုံနေပြီ သမီးရဲ့၊ အဖေ ဘာမြားပြာ
သိပ်နားမဝင်တော့ဘူး”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြာလိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ငုက်စာ
ကြီနေသာ အမေက မြကျေးတို့ သားအဖ ပြုးစီစီဖြစ်နေကြတာကို
သတိထားမိသွားကာ ...

“ဟိုသားအဖ ... ကျော်ကိုကြည့်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေပြာ
နေကြတာတုံး ... ”

“အမေ ဒီနေ့ သိပ်လှတာပဲလို့ အဖေက ပြာနေတာပါ အမေရဲ့”

မြကျေးက အမောကိုပြန်ပြာရင်း အဖွဲ့ကိုကြည့်မိတော့
အဖေက မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားဘက်သို့ လှမ်း
ကြည့်ရင်း ဆော်ပြုလိုက်ပါသည်။

“က ... က ... လာကြ ... လာကြ ... သားအမိတတွေ၊ ဟိုမှာ
သံယာတော်တွေ ကြလာပြီ၊ သပိတ်လုံး လောင်းရအောင် ... ”

မြကျေး ဘုရားဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ အရှေ့တောင်
ဘက်မှုခံမှ တန်းစီ၍ကြလာနေသာ သံယာတော်များကို ဖူးတွေ၊ ရလေ
သည်။ မြကျေးတို့ ငုက်စာကျေးသည့် နေရာက လူရှင်းသာ အရှေ့ဘက်
မှုခံနားမှာဖြစ်ပြီး သပိတ်လုံးလောင်းရှုရမည့်နေရာက ဘုရား၏ အနေက်
တောင်ဘက် ရင်ပြင်မှာဖြစ်သည်။

မြကျေးတို့သည် နေရာင်ခြည် ဝင်းဝါဖြာကျလျက်ရှိသော
ဘုရားအရှေ့ဘက်ရင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ ခပ်သွေက်သွေက်လေး လျောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဆောင်းလေက အေးသော်လည်း နေရာင်ခြည်ကြောင့် နွေးလာ
သည်။ မြကျေးသည် ကျယ်ပြန့်လှသည့် ရင်ပြင်တွင် လျောက်နေရင်း
အရှေ့ဘက်မှုခံဦးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ နှစ်စဉ်ရောက်နေကျ
ဒီဘုရားမှာ အရှေ့ဘက်မှုခံဦးကို မြကျေး အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည်။
အရှေ့ဘက်မှာ တြေားမှုခံတွေလို့ စောင်းတန်းမရှိသဖြင့် ရှင်းလင်းနေသည်။
အရှေ့ဘက်တံ့တိုင်းမှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ခမ်းနားသော မှုခံဦးနှင့်အတူ
အနှစ်ဘုရားကို မေ့ကြည့်လိုက်ရသော အရသာလေးက ဘယ်လို

၄၆

ဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောတတ်သော်လည်း ဗြားမိသလို ဖြစ်နိသည်။
တော့ ထင်ပါသည်။

သံယာတော်များသည် ဘုရား၏ အရှေ့တောင်ဘက်များ၏
ဆီမှ စိတ်နှုံး၍ ကြွလာနေသည်။ သံယာတော် တစ်ထောင်နှီးပါးခန့် ကြိ
လာလေ့ရှိသည်ဟု အဖေ ပြောပြသဖြင့် မြကျေးက သိထားသည်။ သံယာ
တော် တွေကြားမှာ ကိုရင်ငယ်ကလေးတွေကိုတွေ့လျှင်တော့ မြကျေးက
သဘာကျစွာ ငေးမိရသည်။ နိုင်ငံခြားသားတွေကတော့ ထိုကိုရင်ငယ်
ကလေးတွေကို ဓာတ်ပုံစိုင်းရိုက်နေကြသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ထက်မှာတော့
လူတွေ ပြည့်ကျပ်၍ နေသည်။ တချို့ သပိတ်လုံးများက စင်ပေါ်မှာရောက်
နှင့်ပြီ၊ တချို့ သပိတ်လုံးများက သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် စီစီရိရိရိနေသည်။
နိုင်ငံခြားသားတွေက ထိုသပိတ်လုံးတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည်။

မြကျေးတို့ သပိတ်လုံး နှစ်လုံးကိုတော့ တွေား သပိတ်လုံး
များနှင့် ရောနောချထားခဲ့ပြီး မမငွေက စောင့်ကျန်ခဲ့သည်။

မြကျေးတို့က လူအုပ်စုထဲသို့ တဖည်းဖြည်းတိုးလာကာ
မမငွေကို ရှာရသည်။ မမငွေကို လှမ်းမြင်တော့ မြကျေးမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို
ထိန်းမရ ... ။ သပိတ်လုံးတွေဘက်ကို ဓာတ်ပုံတွေရိုက်နေကြမှန်း သိသဖြင့်
သူက အမျိုးမျိုး အိုက်တင်ထုတ်၍ နေသည်။ ဟိုက ရိုက်တာက သပိတ်လုံး
ချည်း ရိုက်တာလား မသိ ... ။ သူကတော့ သူပါမယ်ဟု ထင်နေပုံရကာ
ဘေးတစောင်းလေးရပ်လိုက်၊ တည့်တည့်ရပ်လိုက်ဖြင့် မျက်နှာကိုလည်း
ခပ်ပြီးပြီးလုပ်၍ ထားသည်။

မြကျေးက မမငွေ၏ နောက်ဘက်သို့ အသာလျောက်သွား
ကာ ခါးကိုတို့လိုက်ရင်း ...

“မမငွေ ဘာလုပ် ...”

“ဟဲ ... လန့်လိုက်တာအော”

“မမငွေ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံနေတာလား”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ သပိတ်လုံးစောင့်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

ထိုးသည်။

မမငွေက ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်းဖြင့် မြကျေးကို မျက်စောင်း

“တကဗော်... ကြာလိုက်တာ၊ ငါမှာ ရပ်စောင့်နေရတာ ဉာဏ်းလှပြီ”

“မမင္ဂလာပဲ စောင့်ချင်လျချည်ရဲ့ဆို... । စောင့်တော့လည်း ဓာတ်ပုထဲပါတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“အဘွားကြီးမနော်၊ ငါလှုတာကို မနာလို ဖြစ်မနေ့နဲ့...”

“ဟီး... ဟီး... မဖြစ်ရပါဘူး အပျို့ကြီးရယ်”

“ဘာအပျို့ကြီးလဲ၊ ငါခေါက်လိုက်ရ...”

“ဟဲ... ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားများမနေ့နဲ့! လာကြ... လာကြ”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို သပိတ်လုံးတစ်လုံးကို ပွဲယူလိုက်သည်။ မြကျွေးနှင့် မမင္ဂလာလည်း သပိတ်လုံးကိုယ်စီပွဲရင်း သံယာတော်တွေ စိတန်းကြွလာသည့်ဘက်ဆို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရင်ပြင်တော်အလယ်ရောက်တော့ မင်းနှစ်သူနှင့် အရှေ့ဖွားစော၊ အနောက်ဖွားစောချွာတွေဘက်က အသိတွေနှင့် ဆုံးသည်။ လှည်းပိုင်းချေနေကြသည့် မမပိုတို့ကို လုမ်းတွေ၊ တော့ မြကျွေးက ပျော်သွားကာ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။ မမပိုနှင့် မမညိုက လူတွေကြားထဲ တိုးရှေ့လျက် မြကျွေးတို့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“မြကျွေးရယ် ... ရှာလိုက်ရတာအော်၊ ကြည့်စမ်း ... ဉာဏ်းက အပျို့ကြီးအားအားတောင်ဖြစ်ပါပကော၊ ငွေလည်း သိပ်လှုတာပဲ၊ ဒေါ်လေးရုတို့ ဦးလေးတို့ရော နေကောင်းကြတယ်နော်”

“ကောင်းပါ ... ကောင်းပါ၊ မဝင်းတို့ ကိုဘဝိုင်းတို့ရော ...”

“အဖော့နဲ့ အမေက စောစောလေးကပဲ လောင်းပြီးသွားလို့ လှည်းဝိုင်းဆီ ပြန်သွားနှင့်ပြီ”

“ဉာဏ်းတို့လှည်းပိုင်းက ဘယ်မှာချေတုံး?”

“အရှေ့တောင်ဘက် မန်ကျည်းပင်ကြီးနားမှာပဲ ဒေါ်လေးရုံ၊ မနှစ်ကနေရာပဲလေး ...”

“အေး... အေး... ပြီးရင် လာခဲ့မယ်၊ ဉာဏ်တိအကြိုက် မြှုပ်
ဆန် ချဉ်ပေါင်ရွက်ချက်ရယ်၊ ဉာဏ်အဖေအကြိုက် လက်ပံခေါင်း
ပုန်းရည်ဟင်းရယ် ထည့်လာခဲ့တယ်၊ အတူလာစားမယ်”
“ဟုတ်ကဲ ဒေါ်လေးရုံ...”

မြေကျေးတို့နှင့် မမညိုတို့ အတူစုဝေးမိလျက် သပိတ်လုံး
လောင်းလူနေသည့် စင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သပိတ်လုံး
လောင်းလူစဉ် မမငွေက ကင်မရာတွေဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကာ ပြီး
လိုက်ပါသေးသည်။ ထို့နောက်မျာတော့ လူဒါန်းခြင်းပြီးစီးကာ မမညိုတို့
လှည်းဝိုင်းများရှိရာ မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အာနှစ်ဘုရား၏ အနောက်ဘက်ကွင်းပြင်သည် ကြက်ပျ
မကျ စည်ကားလျက်ရှိသည်။ ဘုရား၏ အရှေ့ဘက်နှင့် တောင်ဘက်
တစ်စိုက်မှာတော့ ပေါင်းမိုးတပ် လှည်းစိုင်းတွေ ချထားသည်။ ဆွမ်းလောင်း
ပြီးပြီဖြစ်၍ တချို့လှည်းစိုင်းတွေလည်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြပြီ။
မမညို့တို့ လှည်းစိုင်းကတော့ မပြန်သေးဘဲ မြကျေးတို့နှင့်အတူ စိုင်းဖွဲ့ကာ
စားကြ သောက်ကြ စကားပြောကြနှင့် တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာသည်။
အားလုံး စားသောက်ပြီးကြတော့မှ ဘုရား ပွဲချေးတန်းရှိရာသို့ အတူထွက်
လာခဲ့ကြသည်။

မြကျေးကတော့ နွားခြားလုံးဝယ်ဖို့ စိတ်စောလျက်ရှိသည်။
မမငွေကတော့ ဘာကိုစိတ်စောသည်မသိ၊ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်နေသည်။ မမညို့တို့ ညီအစ်မကလည်း အဝတ်အစားဆိုင်ဘက်သို့
သွားချင်နေသည်။ သို့သော် ... အမေက သနပ်ခါးတုံးဆိုင်ထဲကနေ ခုထိ
မထွက်နိုင်သေးပေ။ သစ်ပလွှာသားနှင့် ညားမှာစိုးသော အမေသည်
သနပ်ခါးတုံး တစ်တုံး ကိုင်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်၊ နောက်တစ်တုံးကို ဆိတ်
ကြည့်လိုက်၊ ဖူးကြည့်လိုက်၊ နမ်းကြည့်လိုက်ဖြင့် ရွှေးမဆုံး ဖြစ်နေသည်။
အမေတို့လူကြီးတွေ ဝယ်ချင်သည့် ပစ္စည်းတွေကို မြကျေးတို့
လူငယ်တွေက စိတ်မဝင်စားလှပေ။ လူကြီးတွေက ဖျာဆိုင်ကိုဝင်သည်။

ထောင်ဆိုင်ကို ဝင်သည်။ ဒန်အိုးဒန်ခြက်၊ ငရှတ်ဆုံး၊ စဉ်းတိတုးဆိုင်သူ့
ဝင်သည်။ အမေဝယ်သည့် ပစ္စည်းတွေကို အဖောက မနိုင်မနိုင်း လိုင်သူ
ထားရသည်။ ဦးလေး ဦးဘိုင်းတို့ လင်မယားလည်း ဘာထူးလို့လဲ ...
မြကျေးတို့ လူငယ်တွေကတော့ အမေတို့နောက်ကို လျှောက်လိုက်ရှုံး
ပျင်းလှပြီ ...။ အပျော်းဆုံးကတော့ မမင့်ဖြစ်သည်။

“မြကျေး ... ငါပျော်းလာပြီဟာ၊ ငါတို့ဘာသာ လျှောက်ကြည့်။
အောင် ...”

“အမေ ဆူလိမ့်မယ်”

“ညည်းပြောလိုက်လေ ...”

“မပြောရဲပါဘူး၊ မမင့် သွားချင်တာ မမင့် ပြောပါလား ...”

“ညည်းက ကလေးပဲ၊ ပူဆာပေါ့”

“ကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘွားကြီးပါ”

“လုပ်ပြီ၊ ပြောပါအော့ ... လိမ္မာပါတယ်နော် ... နော်၊ ညည်းပြော
ရင် ရမှာပါ၊ ခွာညိုဖို့ ခြားလုံး ဝယ်ချင်တယ်ဆို့၊ ခြားလုံးရောင်းတဲ့
ဆိုင် မမင့် ရှာပေးမယ်လေ ...”

မမင့်က မက်လုံးပေးလိုက်သဖြင့် မမင့်စကားကို မူး
ထောင်လိုက်မိသည်။ မြကျေးက အမေနားသို့ ကပ်သွားကာ ...

“အမေ့ ... မြကျေးတို့ ကိုယ့်ဘာသာ လျှောက်ကြည့်မယ်လေ၊
မမညိုရယ် ... မမပိုရယ်၊ မမင့်နဲ့ မြကျေးရယ် ... လေးယောက်
စုပြီး သွားမယ်လေ”

“ဖြစ်ပါမလားအော့၊ စိတ်မချပါဘူး ...”

“ဖြစ်ပါတယ် အမေရဲ့ ...”

“က ... က ... ဒါဆိုလည်း သွား၊ ငွေနဲ့ တွဲထားနော်၊ လူချင်း
မကွဲစေနဲ့၊ ညိုညိုရေး ... ညည်းတို့ ညီမကို သေချာစောင့်ရှောက်
လိုက်ဥုး၊ သူက အူလည်လည်နဲ့အော့ ...၊ ပြီးရင် လှည်းဝိုင်းအဲ
ပြန်လာခဲ့ကြ၊ ငွေ ... ညည်းညီမကို သေချာဂရုစိုက်၊ ဆတ်ကော်
လတ်ကော့ သိပ်မလုပ်နဲ့ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲပါ အမေရ့၊ စိတ်ချုပါ”

အမေက မမင္းအကြောင်း သိသူမှု မမင္းကို မျက်စောင်း
တစ်ချက်ထိုးရင်း မှာသည်။ မမင္းကတော့ ခံလွယ်လွယ် ဟုတ်ကဲပြီး
ရှေ့ကနေ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ထွက်သွားနှင့်ပြဖြစ်၍ မြေကျေးမှာ သူ
နောက်ကို မန်ည်းမြို့အောင် လိုက်ရသည်။

ပွဲချေးကို တော်တော်လျောက်မိတော့မှ မမင္း၏ အကြံကို
မြေကျေး ရိပ်မိလေသည်။

ကုလားပဲချောင်း ရောင်းသည် ဆိုင်ခန်းရှေ့ရောက်တော့
မမင္းက ဆိုင်ဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နည်းနည်းမှုပျက်သွားသည်။
မမင္း လှမ်းကြည့်သည့်ဘက်ကို မြေကျေး လှမ်းကြည့်မိတော့ မကြာမကြာ
မြေကျေးတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီ လာလုပ်ဖူးသော အရှေ့ဖွားစောရွာက
လူကို တွေ့သည်။ မမင္း ရည်းစားများလား ... ။

“မြေကျေး ... ငါ ဟိုမှာ အသိတွေ့လို့ ခဏလေး စကားပြောလိုက်
ဦးမယ်၊ ညည်း ညိုညိုတို့နဲ့လိုက်သွား၊ ဟိုးမှာတွေ့လား ... ဟိုဆိုင်က
ခြားလုံးတွေ့ရောင်းတဲ့ဆိုင်ပဲ၊ အဲဒီမှာ ညည်းလိုချင်တာဝယ်လို့ရတယ်၊
ခဏနေ ငါလိုက်လာခဲ့မယ် ... ကြားလား၊ အမတို့ကို ပြန်မပြောနဲ့
နော်၊ ပြောရင် အသိပဲ ... ”

“မကြာစေနဲ့နော် ... ”

“အေးပါ ... မကြာပါဘူး၊ ကြာလည်း ဘာဖြစ်တဲ့ဗုံး၊ ငါမတွေ့လည်း
လှည်းစိုင်းဆီ ပြန်တတ်သားပဲ မဟုတ်လား၊ ကလေးဖြင့် မဟုတ်
တော့ဘဲနဲ့ ... ”

တော်ကြာ ကလေးပဲဟု ပြောလိုက်၊ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး
ပြောလိုက်နဲ့ မမင္း၏ ပါးစပ်ထဲမှာ မြေကျေးက ကလေးတစ်လှည့်
လူကြီးတစ်လှည့် ဖြစ်နေရသည်။

မြေကျေးသည် မမညိုတို့နောက်မှလိုက်လာရင်း ဟိုဒီ ငေးမော
လာသည်။ မမညိုတို့မှာလည်း မြေကျေးကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သူတို့စိတ်
ဝင်စားသည် ဆိုင်ရှေ့ရောက်လျှင် ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ပစ္စည်းတွေ ကိုင်ကြည့်

လိုက်၊ ဈေးမေးလိုက်နှင့် သူတို့အာရုံနှင့်သူတို့ ဖြစ်နေသည်။ မြန်မာဘာသာ
တော့ မမညို့ လက်ညီးထိုးပြလိုက်သည့် ဆိုင်တန်းဘက်ကို သုတေသန
ရင်း ခြားလုံးရောင်းသည့်ဆိုင်ကိုသာ ရှာလာမီလေသည်။

ဟော ... တွေ့ပြီ။

လယ်ယာသုံးပစ္စည်း ဆိုင်ရှုံးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော မြန်မာ
တွေ့ကို မြင်သည့်နှင့် မြေကျေးက အရာရာကိုမေ့သွားသည်။ ထိုမြန်မာ
ဆိုင်ဘက်သို့ အပြေးကလေး လျှောက်သွားကာ ခြားလုံးကလေးတွေ့၊
ဖြုတ်ခိုင်းပြီး အသေအချာ ဈေးချုပ်နေမိသည်။ ခြားလုံးဝယ်ပြီး မြေကျေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိတော့ မမညို့တို့ ညီအစ်မကို မတွေ့ရတော့သော
မြေကျေးက ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ရင်း မမညို့တို့ကို ရှာသည်။ မတွေ့၊
ကုလားပဲချောင်းဆိုင်ရှုံးကိုသွားပြီး မမငွေကို ရှာသည်။ မတွေ့။ အေးစေး
မတွေ့လည်း နေပါ့၊ လူည်းစိုင်းဆီ ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာမဟုတ်
လား။

မြေကျေးသည် ခြားကလေးနှစ်လုံးကို ကိုင်ရင်း လူကြားထဲ
တို့ကာ လူည်းစိုင်းတွေဆီသွားသည့် လမ်းကို ရှာနေမိသည်။ ရှာရင်းနှင့်
ပင် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ခြားလုံးလေးတွေကို မြောက်ကိုင်ကာ လူပ်ယမ်း
ကြည့်မိရင်း အသံကလေး တလွင်လွင်ထွေက်လာတာကို သဘောကျမ်းမား
သည်။ ဒါလေးကို ခွာဦးလည်မှာ ဆွဲပေးလိုက်လျှင် ဘယ်လောက်လှလိုက်
မလဲ ... ။ မြေကျေးက စိတ်ကူးလေးယဉ်ကာ ခြားလုံးလေးတွေကို မျက်နှာ
နားမှာ တန်းလန်းကလေးဆွဲ၍ လူပ်ယမ်းကြည့်နေမိချိန်ဘွင် ခြားစိုး
တစ်ဖက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သတိထားမိသွားလေသည်။

ရှုစ်နှစ် ကိုးနှစ်လောက်ပင် ရှို့ဗို့မည်ထင်ရသော ကလေး
တစ်ယောက်က မြေကျေး မြောက်ကိုင်လူပ်ယမ်းနေသည့် ခြားလုံးကလေး
တွေကို မေ့ဝေးနေသည်။ အိုး ... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးပါလား။
နှုတ်ခမ်းကလေး ဟကာ မေ့ဝေးနေသော မျက်နှာကလေး၏ ချုစ်စရာ
ကောင်းပုံကို သတိထားမိသွားသော မြေကျေးသည် ထိုကလေး၏ ပါးပြုး
ပေါက စွတ်စွတ်စို့စို့ မျက်ရည်စကလေးတွေကိုပါ သတိထားမိသွားလေ

သည်။ ဘုရားရေး... သူ့နိုင်မြန်မာစွဲတော်လား၊ ဝိဇ္ဇာရင်းကပဲ မြကျေး လူပ်ယမ်းလာသည် ခြားလုံးကလေးတွေကိုအတွေ့မှာ အနိုင်တိတ်၍ ၁၁။မောမိဟန်တူပါသည်။ မြကျေးက ထိုကလေးကို စချင်လာကာ ခြားလုံးကလေးနှစ်လုံးကို စပ်ပြင်းပြင်းလေး ထပ်လူပ်လိုက်တော့ ကလေး၏မျက်နှာက ပြီးယောင်သန်းလာသည်။ သူက ခြားလုံးလူပ်ယမ်းသူကို စိတ်မဝင်စားပါ။ မြကျေးလက်ထဲက ခြားလုံးတွေကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မြကျေးက ခြားလုံးကလေးတွေကို မြကျေးမျက်နှာနားမှာ ကပ်မြှောက်လူပ်ယမ်းရင်းသူ၊ ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားလိုက်သည်။ သူ၊ ရှေ့ရောက်တော့ ခြားလုံးကို မြကျေးမျက်နှာရှေ့မှ ဖယ်လိုက်ပြီး သူကို ပြီးပြလိုက်ပါသည်။ သူက ပြန်ပြီးမပြပါ။ စိတ်အနှောင့်အယုက် ဖြစ်သွားပုံနှင့် မြကျေးကို ဂျစ်ကန်ကန် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ မခေတဲ့ ကလေးပါလား ... ”

“ကလေး ... မင်း ဒီခြားလုံးလေးတွေ သဘောကျလို့လား ... ”

သူက မဖြေပါ။ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲရင်း ပြီးမြတ်နေသည်။

“ကလေး ... မင်း ဝိဇ္ဇာတော်လား”

သူက မျက်နှာလွှဲရင်းကပင် ခေါင်းယမ်းခါပြလိုက်သည်။ လူပ်ယမ်းသွားသည့် သူ၊ ဆံပင်လေးတွေကို မြကျေး သတိထားမိသွားသည်။ ဆံပင်လေးတွေက နိုက်ကျင်ကျင်ကလေးတွေ ... ” ကြည့်ရတာ နေပူစပ်ခါးသွားလာတတ်သည့် ကလေးမျိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ မိဘတွေရော”

သူက ခေါင်းခါပြပြန်သည်။ ဘုရားပွဲလာသည့် မိဘတွေနှင့် ကွဲလာသည့် ကလေးများလားဟု တွေးမိကာ မြကျေး စိတ်ပူသွားမိသည်။

“မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဉောင်းကလား၊ ပုဂံကလား၊ ဘယ်ရွာကလဲ၊ လူကြီးတွေ မပေါ်ဘူးလား”

သူက မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မြကျေးက သူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ဘုရားပွဲကို သပိတ်လုံးလာလောင်းသည့် ပုံစံမျိုးလည်း မပေါ်က် ... ” မိဘတွေနှင့်အတူ ပါလာ

သည့် ကလေးတွေက အဝတ်အစား ခပ်လတ်လတ်လေးတွေတော့ ၀၇။
လာတတ်ကြပါသည်။ သူ၊ အဝတ်အစား တွေကတော့ ဟောင်းနှစ်းသုစ္စား
နေသည်။ အကျို့မှာ ဆီစွန်းသလို အကွက်ထနေကာ အကျို့ပခုံးဆာက်များရှာ
လေးက ချုပ်ရိုးပြုတ်ကာ စုတ်ပြုနေသည်။ စီးထားသည့် ဖိန်ပြုလေးကလည်း
ဖင်ဖျားလေးတွေ ပါးကာ စုတ်ပြုတ်ဟောင်းနှစ်းနေလေသည်။ မြကျေးက
သူ၊ ကို ဂေါပကရုံးသွားအပ်ရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။
“ဟေး ... ဒီဘက်လှည့်ဦးလေ”

သူက လှည့်လည်းမလာ၊ ထွက်လည်းမသွားဘဲ မျက်နှာပျော်
ကာ ပေရပ်နေသဖြင့် မြကျေးက သူ၊ ပခုံးလေးကို လှမ်းကိုင်ပြီး မြကျေး
ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားရေ ... မျက်ရည်တွေတွေ ကျော်
တာပါလား ...”

“ဟယ် ... မငိုဘူးသာဆိုတယ် မျက်ရည်တွေ နဲ့လို့ပါလား၊ ဒီကလေး
ဘာ ...”

မြကျေးက သူ၊ ကို သနားသွားမိကာ သူ၊ ပါးပေါ်က မျက်ရည်
စလေးကို ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်မိတော့ သူက ခေါင်းငဲ့တိမ်းရှောင်သွားကာ
သူ၊ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် သူ၊ မျက်နှာကို ခပ်မြန်မြန် ပွတ်သုတ်လိုက်
ပါသည်။ ပြီးတော့ မြကျေးကို ခပ်တည်တည် ကြည့်ကာ ...

“အစ်မက လူကြီးလား ...”

ဟု မေးလိုက်တော့ မြကျေးက ရတ်တရက် မဖြေတတ်ဘဲ
ရယ်လိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးမဟုတ် မှန်းသိသော်လည်း
လူကြီးဟုဖြေရမှာလည်း မရလှု။

မြကျေးက ကိုယ့်နဖူးဆံစပ်လေးကို လက်ညှိးကလေးနှင့်
ကုတ်လိုက်ရင်း ခဏစဉ်းစားကာ ...

“ဟို ... အဲ ... အစ်မက လူကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ မင်းလို့ ကလေးတော့
မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“အစ်မက လူကြီးမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ကျွန်တော့ကို ကလေးလို့ခေါ်ကြတာ
ခေါသေးလဲ၊ လူကြီးတွေပဲ ကျွန်တော့ကို ကလေးလို့ခေါ်ကြတာ”

“မြော်... အေး၊ အေးပါ ... ကလေး၊ အဲ ... မောင်လေးရယ် ...”

မြကျေးက ထိုကလေး၏ စကားတတ်ပုံကို ရယ်ချင်သွား
ကာ ပြီးစိစိလေး ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“မင်း အစ်မ မဟုတ်ဘဲ မောင်လေးလို့ခေါ်တာကိုရော ကြိုက်ရဲ
လား ...”

“ရပါတယ် ...”

သူက ပုံတည်တည်ပြောရင်း နှပ်ချေးတစ်ချက် ရူပ်လိုက်
တော့ မြကျေးက ပိုပြီးရယ်ချင်လာမိသည်။ ကလေးက သနားစရာလိုလို
ရယ်စရာလိုလိုနှင့် ချစ်စရာကလေး ဖြစ်နေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လို့ခေါ်လဲ မောင်လေး ...”

“ဆူးပုပ်”

“ဘယ် ... ဘယ်လို့၊ နာမည်က ဆူးပုပ်တဲ့လား ...”

“ဟုတ်၊ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နေ
တုန်းက အမေက ဆူးပုပ်ရွက်ချည်း စားချင်နေလို့ အဲဒီလို ခေါ်
တာတဲ့”

“နာမည်ရင်းကလည်း ဆူးပုပ်ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ပြေအေး ...”

“မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ”

“မြစ်ခြေက ...”

မြစ်ခြေဆိုတာ ဇရာဝတီမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရှိသည်ဆိုတာ
ကိုတော့ အမေ ပြောပြောနေသဖြင့် မြကျေး ကြားဖူးနေခဲ့သည်။ မြစ်ခြေ
ဘက်မှာ အမေတို့မိတ်ဆွေတွေ ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

“လူကြီးတွေနဲ့ အတူလာတာလား”

သူက ခေါင်းခါပြေသည်။

“ဒါဆို မင်းတစ်ယောက်တည်း လာတာလား ...”

ကလေးက မဖြော ငိုမူ့မူ့လေး ဖြစ်လာကာ ...

“ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာတယ် အစ်မ ...”

ဟုပြောရင်း နှပ်ချေးရှပ်လိုက်ပုက္လေးကို မြေကျွေးသနဲ့
သွားမိလေသည်။ သူ့ချော တော်တော် လိုက်ဆာနဲ့ပုံပါ...”

“ဒါဆို မင်း ခုနှစ် ဒိုတာ လိုက်ဆာလို့ ဒိုတာလား...”

ကလေးက ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညီတ်ပြလိုက်ပါသည့်
“ကဲ... ကဲ... လာ၊ မင်းကို မှန်အရင်လိုက်ကျွေးမယ်...”

မြေကျွေးက မေးစရာရှိတာ နောက်မှထပ်မေးမည်ဟု တော်

ကာ ခူးပုပ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မှန်ဆိုင်ရှာရင်း ဆက်လျှောက်လော
ခဲ့သည်။ ဘယ်နားမှာ ဘာဆိုင်ရှိသည်ဆိုတာကိုတော့ မြေကျွေး အလွတ်မရှိ
ပေ။ မြေကျွေးကိုယ်တိုင်လည်း မျက်စီလည်နေကာ လှည်းစိုင်းဆီ ပြန့်သွား
ဖို့ လမ်းကို ရှာမတွေ့သေး...” ဒီကလေးကို သူ့ဘာသာ ဒီအတိုင်း
ချုန်ထားရစ်ဖို့လည်း စိတ်မဖြောင့်နိုင်ပေ။

မြေကျွေးသည် ကလေး၏လက်ကလေးကို ဆွဲကာ မှန်ဆိုင်ရှာရင်း လျှောက်နေခဲ့သည်။ မှန်ဆိုင်ကို ရှာရသလို မမငြောင့် မမည့်တို့
ကိုလည်း ရှာရသည်။ ဒီကလေးကို ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲဆိုတာလည်း
စဉ်းစားလာမိသည်။ လှည်းစိုင်းဆီခေါ်သွားပြီး လူကြီးတွေကို အကူအညီ
တောင်းလျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ မြေကျွေးက လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့်ပင် မှန်ဟင်းခါးအထမ်းသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကလေး
ကို ပြန့်ဖဲ့ကြည့်မိရင်း ...

“မောင်လေး ... မှန်ဟင်းခါး ကြိုက်လား၊ စားမလား ...”

သူက မှန်ဟင်းခါးအထမ်းဆီကို စိတ်အားထက်သန့်စွာ
ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြေကျွေး
ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကလေးကို ဖြုတ်ဖြည်ကာ မှန်ဟင်းခါးသည်ဆို
သို့ ပြုးသွားသည်။ အထမ်းသည်ရှေ့က ခံပုက္လေးမှာ ထိုင်ရှုံး
လို့လေး ... မှန်ဟင်းခါး နှစ်ပွဲပေးပါ’ ဟု လက်နှစ်ချောင်းထောင်က
ပြောလိုက်ပြီးမှ ကောကလေးပုကာ မြေကျွေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရ

“အစ်မ ... ကျွန်တော့ကို ဘယ်နှုံးပွဲ ကျွေးမှာလဲဗျာ”

ဟုလှမ်းမေးလိုက်သည်။ မြကျွေးက သူ.ပုစ္စလေးကို သနား

မိရင်း ...

“စား ... စား၊ မောင်လေး ကြိုက်သလောက် စား”

ဟုပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ရင်တထိတိတိတ်နှင့် အသာပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ပိုက်ဆံအိတ် သေးသေးလေးထဲမှာ အဖော်ပေးသည့် ခြားလုံးဖိုးနှင့် အဘွား ထည့်ပေးလိုက်သည့် မှန်.ဖိုးကို ပေါင်း၍ထည့်လာခဲ့သည်။ ခြားလုံးဖိုးက ပိုသည့် ပိုက်ဆံနှင့် အဘွား၏ မှန်.ဖိုးကိုပေါင်းလျှင်တော့ ဒီကလေးကို မှန်ဝယ်ကျွေးဖို့ လောက်မည်ထင်ပါသည်။

“အစ်မ ... လာလော၊ လာစားလေ ...”

ဆူးပုပ်က သူ.ဘေးက ခုံပူလေးကို လက်ကလေးနှင့် ပုတ်ပြရင်း မြကျွေးကို ခေါ်လိုက်သည်။ မြကျွေးက သူ.ကို ပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“အစ်မက ခုနကမှ ထမင်းစားပြီးတာ၊ စား ... စား ... မင်းသာ ဝအောင်စား၊ တစ်ပွဲပြီးမှ တစ်ပွဲစားလော၊ ဦးလေး ... သူ.ကို တစ်ပွဲ အရင်ထည့်ပေးပါ”

မြကျွေးက မှန်ဟင်းခါးသည်ကိုပါ လုမ်းပြောရင်း ကလေး၏ ဘေးက ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကလေးက ရွေးသည်ပြင်နေသည့် မှန်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွားရည်စလေး စီးကျေလာလေသည်။ အို ... ဘယ်ကတည်းက ငတ်နေပါလိမ့် ကလေးရယ် ... ။ မြကျွေးက ကလေးကို သနားကြင်နာစွာ ဧေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ နေပူစပ်ခါးသွားခဲ့လို့လား ... နှဂိုညိုလားတော့ မသိ အသားက ခပ်ညိုညို၊ ခပ်ခြားက်ခြားက်။ ခြေလေး လက်လေးတွေ ကလည်း ပိုန်လိုလှသည်။ သို့သော် မျက်နှာကလေးကတော့ အလွန်ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ မျက်တောင် မည်းမည်းကော့ကော့လေးတွေ ဝန်းရုံ ထားသည့် မျက်လုံးကလေးတွေက ကြည်လင်စိုင်းစက်နေသည်။

မြကျွေးသည် မှန်ဟင်းခါးကို အငမ်းမရစားနေသည့် ဆူးပုပ်ကိုကြည့်ရင်း တစိမ့်စိမ့် သနားလာမိသည်။ မြကျွေးတို့ မိသားစုမှာတော့

မြကျေးကအင်ယံဆုံးဖြစ်၍ ခုလို ကိုယ့်ထက်ယ်သူ ကမာပေးကို မြတ်
ငဲ့ညာရသော ဆက်ဆံရေးပျီး မရှိခဲ့ပေ။ မမင္းတို့ ကိုအောင်တို့နှင့် သိမ်းသွေး
ကာ မြကျေးတစ်ယောက်တည်း ပျော်းရှိလာမိတိုင်း ညီမကစေး၊ ဘုရား
မဟုတ် မောင်လေးတစ်ယောက်လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု မြတ်
ခဏ တွေးမိခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ မောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရှိပြီး၊
ဆုံးရလေမလား ... ။ အို ... ဒီလိုလည်း ပြောမရပါဘူးလေ ... ခဏသူ
သူ အိမ်ကလူကြီးတွေ ပြန်ရှာတွေ့ရင် ထည့်ပေးလိုက်ရတော့မှာပဲ မဟုတ်
လား။

မြကျေးက ကလေးနားမှာ ထိုင်နေရင်း ဟိုဟိုဒီကြည့်၍
မမင္းတို့ကို ရှာနေမိသည်။ မှန်းဟင်းခါးဆိုင် အနီးမှာတော့ အနည်းငပ်
လူရှင်းနေသည်။ လူကြားထဲ တိုးလျောက်နေတုန်းကသာ စွဲးသလိုထဲ
ရပေမဲ့ ခုတျေတော့လည်း ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကလေး ပြန်ဖြစ်လာသည်။ နောက်
မြင့်မြင့် တွက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ရာသီဥတုက အေးနေဆဲ။ လေကစေး
များ တိုက်လိုက်လျှင်ဖြင့် စိမ့်ခနဲ့ ချမ်းချမ်းသွားတတ်သည်။ ဇွဲ့
ပူမဆုံးကာ ဆောင်းဆုံးအအေးကဲလှသည့် ပုဂံး၏ ရာသီဥတုသည် မြကျေး
တို့အတွက်တော့ အဆန်းတကြော်မဟုတ်။ ပြိုင်းစရာလည်း မဟုတ်ချော်

မြကျေးသည် မြကျေးကိုယ်ပေါ်က အနွေးထည်ကလေးကို
ခွဲစွဲရင်း ဆူးပုပ်ကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ခများ ချမ်းနေရှာမှာပဲ ... ။ ဝတ်
ထားသည့် ရှပ်အကျိုး ပခုံးပြီကလေးက ပါးလှသည်လေ ... ။

မြကျေးက ဒီကလေးကို အကျိုးထူးကလေး ဝယ်ပေးရုံး
ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို အသာဟရှု
ကြည့်ရပြန်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ပါသည့် ပိုက်ဆံနှင့် မှန်းဟင်းခါးဖို့
အကျိုးဖို့ကို မှန်းဆကာ ပေါင်းနှတ် တွက်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ လောက်
တော့ လောက်မှာပါလေ ... ။

မြကျေးသည် ဟိုဟိုဒီကြည့်ရင်း မလှမ်းမကမ်းက အပုံ
ထည်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နိုင်ငံခြားကလားသည်ဟုဆုံးသော ထိုအကျိုး
တွေ့ထဲမှာ အနွေးထည်အဖြစ် ဝတ်နိုင်သည့် အကျိုးအထူးထူးတွေ ပါတတ်လေ

ရှာ ဆောင်းတွင်းအတွက် ထိအကြိုင်တွေကို အားကိုးရလေ့ရှိသည်။ သူက အကြိုင်အသစ်ရောင်းသည် ဆိုင်တွေလို ချိတ်ရောင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်၊ အဝတ်တွေအားလုံးကို ပုံးပွဲရောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ မြကျေးတို့ကတော့ ထိ အဝတ်အစားတွေကို အပုံထည်ဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။

“အစ်မ ကျွန်တော် ဝြီ...”

ဆူးပုပ်၏အသံကြောင့် မြကျေးက အပုံထည်တွေဆီက မျက်နှာခွာကာ သူ.ကိုင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“စားလို့ကောင်းလား မောင်လေး ...”

ကောင်းတယ် အစ်မ၊ သုံးပွဲတောင် စားလိုက်တယ်၊ ဟီးဟီး ...
လိုက်ကြီးကို ပူသွားတာပဲ”

ကလေးက သူ.လိုက်သူပုပ်တ်ကာ ရယ်ရင်းပြောလိုက်သဖြင့် မြကျေးကပြီးမိရင်း မုန့်ဟင်းခါးသည်ကို ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထကာ သူ.လက်ကလေးကို လုမ်းဆွဲခေါ်လိုက်ရင်း ...

“မင်း မချမ်းဘူးလား၊ အစောကြီးကတည်းက ဒီအကြိုပဲ ဝတ်ထား တာလား ...”

“ချမ်းတော့ ချမ်းတာပေါ့၊ ဝတ်စရာမှ မရှိတာ ...”

“ကဲ ... လာ ... လာ ...၊ မင်းဖို့ အကြိုဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်လား ...”

“အေး ... တကယ် ...”

“အစ်မမှာ ပိုက်ဆံရှိသေးလို့လား ...”

“ရှိတာပေါ့ ...”

“အစ်မက သူငြွေးလား ...”

သူငြွေးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြိုတစ်ထည်လောက် တော့ ဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

မြကျေးက သူ.လက်ကိုဆွဲကာ အပုံသည်ဆိုသို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။ ကလေးထံမှာတော့ တွေ့စကလို ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ကန်ကန် အမူအရာတွေအစား မြကျေးကို အားကိုးတွယ်တာပုံကလေးတွေ တွေ့လာ

ရသည်။ ထိကလေးကို သနားငဲ့ညာမိရင်းကပင် မြကျေးကိုယ်ဖြစ်သည်။

အပုံသည်ဆီရောက်တော့ မြကျေးက သူ.အဝွက် အကျိုးပေါ်မှာ ထပ်ဝယ်၊ လိုက်ပါသည်။ သူက သူ.အကျိုးကလေးကို သူ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မြကျေးကို မေ့ကြည့်ကာ ထူးဆန်းသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

“မမက ကျွန်စစ်သားလား ...”

အဲ ... ဘယ်လိုမေးခွန်းကြီးပါလိမ့် ... ” မြကျေး မျက်း
ပင့်ကာ သူ.ကိုကြည့်မိသည်။

“မမက ကျွန်တော့ မျက်ရည်ကိုလည်း သုတ်ပေးတယ်၊ မုန့်လည်း
ဝယ်ကျေးတယ်၊ အဝတ်အစားလည်း ဝယ်ပေးတယ်လေ”

သူပြောတော့မှပဲ နှစ်တန်းတုန်းက သင်ခဲ့ရသည့် ကျွန်း၊
သားအကြောင်း သင်ခန်းစာကို သတိရသွားကာ မြကျေးက ဟက်ဟက်
ပက်ပက်လေး ရယ်မောလိုက်မိလေသည်။ ကျွန်စစ်သားက ပြည့်သူတို့၏
မျက်ရည်ကိုသုတ်ပေးကာ လက်ယာလက်ဖြင့် စားစရာပေးမည်။ လက်ပဲ
လက်ဖြင့် ဝတ်စရာပေးမည်ဟု ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“မင်းက ကျွန်စစ်သားအကြောင်း သိတယ်ပေါ့၊ ကျောင်းမှာ သင်
ရတာလား”

“အိမ်နားက အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စာကျက်သံကြားလို့ မှတ်
ထားတာ၊ အဲဒီအစ်မကြီးက သိပ်ထုံးတာပဲ၊ ဆယ်ခါလောက် အော်
ကျက်နေလည်း စာမရဘူး၊ ကျွန်တော်တောင် သူကျက်တဲ့စာကျော်
အကုန်ရနေပြီ ...”

ကြည့်ရတာတော့ ဒီကလေးက ဘဝအခြေအနေ နိမ့်ပါးပဲ
ရသော်လည်း ဥက္ကကောင်းမယ့်ပုံပဲဟု မြကျေးထင်မိသည်။ ကလေးလေး
တစ်ယောက်လို့ ချစ်စရာကောင်းသည့်ကြားကပဲ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ
ရင့်ကျက်သလိုလို လူလည် စကားတတ်ကလေးလိုလိုနှင့် သွက်လက်
ချက်ချာပုံကလေးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူက မြကျေးတို့ရွာက သူနှင့်
ချယ်တူကလေးတွေနှင့်လည်း မတူလှပေ။

“မင်း ကျောင်းနှစ်ယ်မဟုတ်လား မောင်လေး၊ ဘယ်နှစ်ယ်
ရောက်ပြီလဲ ...”

“နှစ်ယ်တောက်ရှာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုထိ ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိမ်က ကျောင်းထားမပေးလို့လား ...”

သူက ခေါင်းညီတ်ပြုး ဤမြိမ်သွားသည်။ ဒီကလေးက သူ၊
အကြောင်းကို သိပ်ပြီးပြောချင်ပုံမရပေ။ သို့သော် ... သူ၊ အကြောင်းကို
သိရမှ မြေကျွေးက သူ၊ ကို ဘယ်ပြန်ပို့ပေးရမလဲဆိုတာ သိရမှာပင်။

“မောင်လေး ... မင်း မမ မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ၊ မင်း ဒီကို
ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ လူကြီးတွေနဲ့ လာတာလား၊ လူကြီးတွေ
နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဖြေမှ လူကြီးတွေဆီ မင်းကို လိုက်ပို့
ပေးလို့ ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် အဲဒီလူကြီးတွေဆီ မပြန်ချင်ဘူး”

“ရှေ့ ... မပြန်လို့ ဖြစ်မလားကျယ့်၊ မင်းအရွယ်လေးနဲ့ တစ်ယောက်
တည်း လျှောက်သွားနေရင် သူများဖမ်းခေါ်သွားပြီး ရောင်းစားခံ
ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် မမနဲ့ လိုက်နေလို့ မရဘူးလား ...”

မြေကျွေးမျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်ရင်း အသနားခံသလိုလေး
မေးလိုက်သည့် ကလေး၏ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်ကလေး ဝေးဝေးနေ
တာ မြင်ရသည်။ ခက်တော့ခက်ပြီ ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

မြေကျွေးသည် ကလေးကိုလည်း သနား၊ မမငြွေတို့ အမေတို့
တွေ မြေကျွေးကိုလိုက်များရှာနေလေမလားဟုလည်း စိတ်ပူလာမိသည်။
မြေကျွေးက သက်ပြင်းကလေးချမိုကာ ...

“မမက လူကြီးမဟုတ်တော့ မင်းကိုခေါ်သွားလို့ မရဘူး မောင်လေး
ရဲ့ ...”

“ဒါဆို မမအိမ်က လူကြီးတွေကို ခေါ်သွားပေးဖို့ ပြောပေးပါလား
မမ”

“ခက်တော့တာပဲဟယ်၊ မမလည်း လူကြီးတွေနဲ့ ကွဲလာတာ ...”

“ဟင် ... မမလည်း ကျွန်တော့လိုပဲလား”

နည်

မြကျေးက စိတ်ရူပ်ရူပ်နှင့် ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ခုနောက်
ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားလို့ရသော်လည်း မြကျေးက မထားခဲ့ရက်ပြန်။
အမေတို့ဆီ ခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေးရင် ကောင်းမည်
ထင်ပါသည်။

မြကျေးသည် သူ့လက်ကလေးကိုဆွဲကာ ပွဲချေးတန်းအတိုင်း
တို့၏ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြကျေးတို့ ရောက်နေသည့်နေရာက ဘုရား၏
အနောက်ဘက်ပွဲချေးတန်းမှာဖြစ်ရာ ဘုရား၏ အရှေ့တောင်ဘက် မန်ကျည်း
ပင်ကြီးအောက်က လှည်းပိုင်းတွေဆီရောက်ဖို့ အာန့်နှုန်းဘုရားရင်ပြင်ကို
ဖြတ်၍သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် မမငွေတို့
အမေတို့နှင့် ပြန်တွေ့ကောင်း တွေ့နှင့်မည်။

မြကျေးက ဘုရားအနောက်ဘက်မှစ်ဝမှ ဘုရားစောင်းတန်း
အတိုင်း လျှောက်၍ဝင်လာရင်း ထိုပြင်ဝတ်ချင်လာသဖြင့် သူ့လက်ကို
လွှတ်လိုက်သည်။ ပြင်ဝတ်ပြီးတော့ သူ့လက်ကို ပြန်မတဲ့မိတော့ဘဲ ခပ်
သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူက မြကျေးကို အမိလိုက်လာကာ
မြကျေး၏ လုံချည်စကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ မြကျေးက ဟဲခနဲ့အော်
ကာ သူ့ကိုင့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟဲ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါလုံချည်စကို မဆွဲနဲ့လေ”

“မမ ကျွန်တော့ကို ထားခဲ့မှာစိုးလို့ ...”

ငါမဲ့မဲ့ကလေး ပြောလိုက်သည့် ကလေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်
ရင်း မြကျေးက သက်ပြင်းချမိုလေသည်။ မြကျေးမှာတော့ ဘုရားပွဲကို
ရောက်လျှင် ဘာစားမည်၊ ဘာဝယ်မည်၊ မမညိုတို့ကို ဘယ်လိုပူဆာမည်
ဟု စိတ်ကျားယဉ်ပြီး လာခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ကလေးတန်းလန်းနှင့် စိတ်ပူ
ပန်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။

လမ်းလျှောက်နေတာ ကြာပြီဖြစ်၍ မြကျေးက မောလာကာ
ဘုရားမှစ်ဝမှာရပ်ရင်း အမောဖြမ်သည်။ မြကျေးရပ်မိသည့်နေရာမှာ
မတ်ရပ်ဆင်းတုတော်နှင့် တည့်တည့်ရှိ မှစ်ဝနေရာဖြစ်သည်။ မြကျေးဘေး

မှာ ရပ်နေသည့် ဓားပုပ်က ခေါင်းလေးမေ့လှန်ကာ မတ်ရပ် ရပ်ပွားတော်ကို ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် မြေကျေးမြေရင်းမှာ ဖျတ်ခနဲ့ ဒူးတုပ်ထိုင် ချလိုက်ပြီး ဘုရားကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချလေသည်။ သူဦးချသည်မှာ သုံးကြိမ်လည်းမက၊ ငါးကြိမ်လည်းမက ... ။ ရှစ်ကြိမ်လောက် ဦးချပြီးမှ မတ်တတ်ပြန်ရပ်ကာ မြေကျေးကို မေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မမ ကျွန်တော့ကို ခေါ်သွားအောင် ဘုရားမှာဆုတောင်းလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ချုန်မထားရက်နိုင်အောင် တတ်နိုင် လွန်းသော ကလေးပါလား ... ။

“မမ ... ဘုရားက ဘာလို့ မတ်တတ်ရပ်နေတာလဲ”

“ဟဲ ... အဲဒီလို မပြောရဘူး၊ မတ်ရပ်ရပ်ပွားတော်လို့ ပြောရတယ်၊ မောင်လေးရဲ့”

ဓားပုပ်က ဘုရားကို မေ့ကြည့်ရင်း မေးသဖြင့် မြေကျေးက သူ့စကားကို ပြန်ပြင်ခိုင်းရသည်။

“ဘုရားက ရွှေနဲ့လုပ်ထားတာလား မမ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သစ်သားနဲ့ထဲပြီး ရွှေချထားတာပါ”

“ဘုရားလက်က ဘာလုပ်နေတာလဲ မမ”

“သြော် ... အဲဒါ မှုအြာလို့ခေါ်တယ်”

“မမက လူကြီးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ အကုန်သိတယ်နော်”

“အဖေ ပြောပြထားလို့ပါဟယ်”

“မမ အဖေက မမကို ချစ်လား ...”

“ချစ်တာပေါ့၊ မင်းအဖေရော မင်းကိုမချစ်ဘူးလား”

ကလေးက မဖြေတော့ရွှေ ... ။ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသော အမှုအရာလေးက ချက်ချင်းပင် ညိုးကျသွားခဲ့ပါသည်။

မြေကျေးက ကလေးမျက်နှာ ညိုးညိုးလေးကို ငံကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာမို့ ကလေးကို အိုးပုတ်ရွှေးတန်းဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး အိုးပုတ်ဆိုင်ရှု့မှာ ရပ်လျက် ...

“က ... မင်းကြိုက်တာ တစ်ခုယူ”

“မမ ဝယ်ပေးမလို့လား ...”

“အေး ...”

ကလေးက ချက်ချင်း လန်းဆန်းသွားကာ အနိမ်ရှင်ရှင် ကလေး တစ်ရှပ်ကို ဖျတ်ခနဲ့ လှမ်းယူပြီး အားပါးတရ မူတ်လိုက်လေ သည်။

မြကျေးက အိုးပုတ်သည်ကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး ကလေး၏ လက်ကိုခွဲကာ ဘုရားရင်ပြင်ဘက်သို့ ပြန်လျောက်လာခဲ့ရင်း လူကြားထဲမှာ အမေတို့ကို တွေ့လိုတွေ့ပြား ရှာဖွေနေခဲ့ ...

“ဟဲ့ ... မြကျေး ... အမလေး ... ရှာလိုက်ရတာဟယ်”

နောက်နားဆီမှ မမငွေ့၏ အသံကြောင့် မြကျေးက ထိတ်ခနဲ့ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိတော့ ထားစကို အသာမကာ ပျာယီးပျာယာ လျောက်လာနေသည့် မမငွေ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မမငွေ့က မြကျေးအနားရောက်သည့်နှင့် မြကျေးခေါင်းကို ဂေါက်ခနဲ့ ခေါက်ချလိုက်ရင်း ...

“ဟိုနားမှာပဲ နေပါဆိုတာကို ဘယ်တွေ့လျောက်သွားနေတာလဲဟင်၊ ငါ့မှာ ရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ၊ အဖော့ အမေလည်း နှင့်ကို ရှာတာ ဒေါင်းတောက်နေပြီ”

“ဟင် ... မမငွေ့ပဲ မြကျေးနောက် လိုက်လာမယ်ဆိုပြီး ကြောင့်ပြီးတော့များ၊ သူ့များခေါင်းကို လာခေါက်တယ်၊ နာလိုက်တာ ...”

“မမ ... နာသွားလား၊ ဦးမွှေ ... ဦးမွှေ ...”

မြကျေးက အခေါက်ခံလိုက်ရသည့် ကိုယ့်ခေါင်းလေး ကိုယ် ပွုတ်ချုပြောဆဲတွင် မြကျေးနောက်မှ ဆူးပုပ်၏ ချစ်စဖွယ်အသံကလေး ထွက်လာရော မမငွေ့၏ အကြည့်က သူ့ထံသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဒါကလေးက ဘယ်သူတဲ့”

မမငွေ့က ဆူးပုပ်ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ မမငွေ့ထံမှာ အကြင်နာတရားကို မတွေ့ရပါ။

“ဟို ... ကလေးက လူကြီးတွေနဲ့ ကွဲလာလို့ မြကျေး သနားလို့ ခေါ်ထားတာ”

လက်ကျွန်လင်ရာ

“အမလေး ... ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်ဟယ်၊ ပြသုခာအရှုပ်ထုပ်ဆို
ကိုယ့်ဆီ အမူလာပတ်နေမှာပေါ်ဟဲ့၊ ဟဲ့ကောင်လေး ... မင်းဘယ်က
လာတာလဲ”

ဆူးပုပ်က မဖြောကဲ ခေါင်းကိုင့်ထားသည်။ မြေကျွေးက
သက်ပြင်းကလေးချမိုကာ ...

“မြစ်ခြေကတဲ့ ... မမင္း၊ သူ ဒါပဲပြောတယ်၊ တဗြား ဘာမှမေး
မရဘူး”

“မရရအောင် မေးရမှာပေါ့၊ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကလေးမှုမဟုတ်
တာ၊ ဟဲ့ ... ကောင်လေး မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်း ဒီကို မိဘတွေနဲ့
လာတာလား၊ တစ်ယောက်တည်း လာတာလား ...”

ဆူးပုပ်က မဖြောဖြင့် မမင္းက ထိပ်ခေါက်ဖို့ လက်ပြင်
လိုက်သည်။ မြေကျွေးက မမင္း၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“မလုပ်ပါနဲ့ မမင္းရယ်၊ သနားပါတယ်၊ ချော့မေ့မေးရအောင်ပါ၊
မေးမရတော့လည်း ဂေါပကရုံးကို သွားအပ်လို့ရတာပဲ”

“အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာဟယ်၊ နှင့်ကိုက အရှုပ်လုပ်ချင်တာ ...”

မမင္းက မကျေမနပ်ပြောဆဲတွင် တောင်ဘက် ဘုရားစောင်း
တန်းမှ ထွက်လာသော အဖေနှင့် အမေ့ကို လုမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။
အမေတို့အနားရောက်လာတော့ မမင္းက သူအရင်ဦးအောင် တိုင်လိုက်
သည်။

“အမေ့ သမီးရယ် ... ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ကလေးကို သနားလို့တဲ့
ခေါ်လာတယ်လဲ”

အမောက် မြေကျွေးဘေးက ကလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွား

ကာ ...

“ဟယ် ... ကလေးက ချစ်စရာလေးပါလား ...”

အမေ့ဆီက အကြင်နာင့် မြေကျွေး အားတက်လာမိ
သည်။ အမောက် ကလေးရှုံးတွင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ကလေး၏ လက်လေး
နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

လက်ကျွန်လင်ရာ

“အမလေး ... ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်ဟယ်၊ ပြသုခာအရှုပ်ထုပ်ဆို
ကိုယ့်ဆီ အမူလာပတ်နေမှာပေါ်ဟဲ့၊ ဟဲ့ကောင်လေး ... မင်းဘယ်က
လာတာလဲ”

ဆူးပုပ်က မဖြောကဲ ခေါင်းကိုင့်ထားသည်။ မြေကျွေးက
သက်ပြင်းကလေးချမိုကာ ...

“မြစ်ခြေကတဲ့ ... မမင္း၊ သူ ဒါပဲပြောတယ်၊ တဗြား ဘာမှမေး
မရဘူး”

“မရရအောင် မေးရမှာပေါ့၊ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကလေးမှုမဟုတ်
တာ၊ ဟဲ့ ... ကောင်လေး မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်း ဒီကို မိဘတွေနဲ့
လာတာလား၊ တစ်ယောက်တည်း လာတာလား ...”

ဆူးပုပ်က မဖြောဖြင့် မမင္းက ထိပ်ခေါက်ဖို့ လက်ပြင်
လိုက်သည်။ မြေကျွေးက မမင္း၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“မလုပ်ပါနဲ့ မမင္းရယ်၊ သနားပါတယ်၊ ချော့မေ့မေးရအောင်ပါ၊
မေးမရတော့လည်း ဂေါပကရုံးကို သွားအပ်လို့ရတာပဲ”

“အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာဟယ်၊ နှင့်ကိုက အရှုပ်လုပ်ချင်တာ ...”

မမင္းက မကျေမနပ်ပြောဆဲတွင် တောင်ဘက် ဘုရားစောင်း
တန်းမှ ထွက်လာသော အဖေနှင့် အမေ့ကို လုမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။
အမေတို့အနားရောက်လာတော့ မမင္းက သူအရင်ဦးအောင် တိုင်လိုက်
သည်။

“အမေ့ သမီးရယ် ... ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ကလေးကို သနားလို့တဲ့
ခေါ်လာတယ်လဲ”

အမောက် မြေကျွေးဘေးက ကလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွား

ကာ ...

“ဟယ် ... ကလေးက ချစ်စရာလေးပါလား ...”

အမေ့ဆီက အကြင်နာင့် မြေကျွေး အားတက်လာမိ
သည်။ အမောက် ကလေးရှုံးတွင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ကလေး၏ လက်လေး
နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ကလေး မင်းမိဘတွေရော၊ မိဘတွဲနဲ့ ကြဲလာတာလာ၊ အဆုတ္တာ
မင်းကို ဘယ်ပြန်ပို့ပေးရမလဲ ... ပြော”

မြကျေးက ကလေးရှုံးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...
“ပြောလိုက်လေ မောင်လေးရဲ့၊ လူကြီးကမေးရင် ဖြစ်တယ်”

မြကျေးက ချောမောသော်လည်း သူက ဘယ်သူ ကိုမှန်ကြည့်
ဘဲ မျက်နှာစုပ်ပုပ်လေးကို င့်စိုက်၍ထားသည်။
“ဟဲ ... ကောင်လေး မဖြေားလား၊ မင်း မဖြေရင် ငါ သူ့ခေါင်းကို
ခေါက်လိုက်မှာနော်”

“မမကို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောမယ်”

မမငွေက မြကျေးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ချွယ်လိုက်လျှင် အူးပုံး
က ရုတ်တရက် မြကျေးခေါင်းပေါ်သို့ သူ့လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဖျတ်ခနဲ့အပ်ကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို င့်ကိုင်း၍ ကာကွယ်ရင်း
အော်လိုက်လေသည်။ သူ့အပြုအမှုကလေးက မြကျေးရင်ကို စီမံတုန်သွား
စေသည်။ ကလေးလေး တစ်ယောက်၏ မြကျေးအပေါ် ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်လိုသည့် အမှုအရာလေးက အသည်းစိုင်ကို ဆွဲကိုင်လှပ်လိုက်သလို
ပင်တည်း။

မြကျေးက မြကျေးခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ထားသည့် သူ့လက်
သေးသေးလေး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လက်ကလေးတွေက
အေးစက်ပြီး တုန်နေပါသည်။ သူ့မျက်နှာလေးကို စွဲစွဲကြည့်မိတော်
နှုတ်ခမ်းကလေး မဲ့ကျွေးလာတာကို မြင်ရသည်။ ထိုခဏာမှာ ကလေး၏
မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာရင်း ...

“ကျွန်တော် အဒေါက မြစ်ခြေက အကြော်လာရောင်းတာပါ၊
လျှောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အကြော်ကြော်တယ်၊ အဒေါက ကျွန်တော် ...”

ကို ရိုက်လို့ အဒေါနဲ့ အတူမနေချင်တော့လို့ ထွက်လာတာ ...”

“ဟဲ ... မြစ်ခြေကဆို ငါ အသိထဲကများလား၊ ကိုမင်းလှ ဖြစ်ချေ”

မှာ ရင့်သူ့ယ်ချင်း တချို့လည်း ရိုတယ်မဟုတ်လား ...”

လက်ကျိန်လရောင်

“အေး... ရှိရတ္ထုရှိရတုယ်၊ ဒီကလေးကြည့်ရတာလည်း ငါအသိထဲက
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူသလိုပဲ ...”

မြကျေးက အဖေနှင့် အမေကိုကြည့်ရင်း အားတက်လာမိ

သည်” “မင်း အဒေါ်နာမည် ဘယ်သူလဲ ကလေး”

“ဒေါက်ငွေ ...”

“ဟဲ ... မကြင်မေဆို ငါသိတာပေါ့၊ ကိုမင်းလှရေ့ ... မကြင်မေ
တူတဲ့တော့၊ မကြင်မေဆိုတာ ရှင့်မိတ်ဆွေ မောင်အေးမောင်ရဲ့
အဒေါ်မဟုတ်လား ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အေးမောင်နဲ့တော့ မလွှာတာ ကြာပါပြီကွာ၊
ကလေး ... မင်း အေးမောင် သားလား”

ကလေးက ခေါင်းညိုတ်ပြတော့မှ အားလုံး သက်ပြင်းချရ

ကာ ...

“က ... က ... လာ၊ မင်းအဒေါ်ဆီ ပြန်ပို့ပေးမယ် ...”

“ကျွန်တော် မပြန်ချင်ဘူး”

ကလေးက အမေ လှမ်းဆွဲလိုက်သည့် သူ.လက်ကလေးကို
ပြန်ရန်းလိုက်ပြီး ပေးကပ်ကပ် ရပ်နေသည်။

“မင်း မပြန်ချင်ရင် ငါ သူ.ခေါင်းကို တအားခေါက်ပစ်လိုက်မယ်”

မမင်္ဂလာ မြကျေးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ရွယ်လိုက်တော့မှ

ကလေးက အမေလက်ကို ဖျတ်ခနဲ့ ဖမ်းဆွဲတွဲလိုက်ပါသည်။

မြကျေးတို့အားလုံး ကလေးကိုခေါ်ကာ အာန္ဒာဘုရား
အနောက်ဘက် ညောင်ပင်ကြီးနားသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ညောင်ပင်က
သရပါတံခါးနှင့် မဝေးလှပါ။ မြို့ရှိုးတံတိုင်းဘက်က ဗာတ်စင်နှင့်လည်း
နှီးနှီးလေးပဲ ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်လိုပင် ဒီညောင်ပင်နားမှာ အကြော်သည်
တွေကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

ညောင်ပင်ဘက်သို့ လျှောက်နေရင်း မြကျေးက ကလေးကို

နှင့်ကြည့်မိသည်။ ကလေးက မျက်နှာမကောင်းပေ ... "မြကျေးကြည့်မှု
ဆံခြားပင် သူက မြကျေးကို မေ့ကြည့်လာသည်။ သူ.မျက်လုံးလေးတွေက
မြကျေးကို သနားခံနေသလိုပင်။ မြကျေး သဘောအတိုင်းသာဆိုရင့် နှင့်
ကလေးကို ခေါ်သွားချင်မိလေသည်။

“အမေ့၊ အမေ့ ဒေါက်မေကြီးက ကလေးထွက်ပြီးချင်လောက်
အောင် ဘယ်လောက် နှိပ်စက်ထားလဲမှ မသိတာ၊ ကလေးက
ကြောက်နေတာကို ပြန်လို့လို့ ဖြစ်ပါမလား ... ”

အမေက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“မလို့လို့ရော ဖြစ်မလားအော့ ... । အုပ်ထိန်းသူရှိပါတယ်ဆိုမှ ပြန်
မလို့လို့ ဖြစ်မလား။ ညည်းက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ... ”

အမေက ငောက်လိုက်သဖြင့် မြကျေး ဆက်မပြောရတော့
ပေ။ ဒေါက်မေဆီရောက်တော့ မြကျေး ပိုစိတ်ညစ်မိသည်။ ဒေါက်
မေက ကလေးအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ မရှိပေ ... ” ကြည့်ရသည်မှာ
မြို့မြို့မြို့မြို့ ကျေးမွေးထားရုံးမျိုးး ဖြစ်သည်။

“တော်တို့နဲ့တွေ့လို့ တော်သေးတာပေါ့ မကြာရုံရယ်၊ နှို့မို့ အလုပ်
တစ်ဖက်နဲ့ သူ.ဘယ်လိုက်ရှာရမယ် မသိဘူး၊ ဟဲ့ ... ပြောသောင်
လေး ... လာစမ်း ... လာစမ်း၊ နင်ဟာလေ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်
ပဲ ဟိုဇြိုဒြို ဖြစ်နေပါလား ဆူးပုပ်ရယ်၊ ငါမှာ ဈေးရောင်းရတာ
တစ်ဖက်၊ နင့်ကြည့်နေရတာက တစ်ဖက်၊ နင်က ငါနဲ့မနေလို့
ဘယ်သွားနေချင်တာတုန်း ပြောသောင်လေးရဲ့ ... ”

ဒေါက်မေက ကလေးကို လှမ်းဆွဲကာကွယ်ထားလိုက်ရင်း ...
မြကျေးက ကလေးကို လှမ်းဆွဲကာကွယ်ထားလိုက်ရင်း ...

“အဒေါကလည်း မရိုက်ပါနဲ့၊ ကလေး သနားပါတယ်”

“အမလေး ... အကြောင်းမသိသေးလို့ သနားတာ၊ ဒီကောင်လေး
ဟာ အင်မတန် ပြောသော မွေ့တဲ့ကလေး၊ သူ.မွေးပြီးကတည်းက သူ.
မိဘတွေလည်း စီးပွားရေး ကမောက်ကမဝေါဌားဖြစ်ကုန်တာ၊ ခုလည်း
သူ.အဖောက ပိုက်ဆံရှာမယ်ဆိုပြီး အောက်ပြည် အောက်ရွာ ထွက်

သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ ... ပြန်မလာဘူး၊ နောက်တော့မှ ဟိုမှာ
မိန်းမရနေပြီဆိုလို့ သူ့အမေက လိုက်သွားခါနီး ကျူပ်ဆီလာအပ်
သွားတာ၊ ကျူပ်မှာ အကြော်ကြော်ရတာက တစ်ဖက်၊ သူ့ကိုကြည့်
ရတာက တစ်ဖက်၊ သူ့အဖော်လည်း ဟိုမှာ မိန်းမရပြီဆိုတော့ ပြန်
လာမယ်မထင်တော့ပါဘူးအေး ... ”

“အဒေါ် ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ... ”

ကလေးက ရှတ်တရက် အော်လိုက်သဖြင့် မြကျေးတို့အား
လုံး သူ့ကိုင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက နိုင်ကာ ရင်
ဘတ်လေး နိမ့်မြင့် လိုက်ဖိုလျက် ငိုလည်းမချိနိုင်ဘဲ မချိတင်ကဲလေး
ဆိုကျူပ်နေပုံကို မြင်ရသည်မို့ မြကျေးက ရင်ဆိုကာ သူ့ပခုံးလေးကို ခပ်
တင်းတင်း ဆွဲဖက်ထားလိုက်ရင်း ... ”

“သူ့ကို ကျွန်မ ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ဒေါ်ကြင်မေကိုကြည့်ရင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်
သည်။ အမေက မြကျေးကို အုံသောအကြည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။
မမငွေက မျက်မှာင်ကြုတ်၍ကြည့်သည်။ ဒေါ်ကြင်မေ့အကြည့်ကတော့
ဝမ်းမြောက်သော အကြည့်။

“အမလေး ခေါ်သွားစမ်းပါ ... ခေါ်သွားစမ်းပါ၊ များများခေါ်မထား
လည်း ရတယ်၊ သုံးလလောက်ပဲ ခေါ်ထားပေး၊ အဲဒီအချိန်လောက်
ဆို သူ့အမေလည်း ပြန်ရောက်လောက်ပြီ၊ ကျူပ်လည်း ရွှေစက်
တော်ဘုရားပွဲမှာ ဈေးသွားရောင်းချင်သေးလို့ သူ့ကိုဘယ်မှာထား
ခဲ့ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ၊ ခေါ်သွားရင်တော့ ကျေးဇူးတင်မိမှာပဲ”

ဒေါ်ကြင်မေ့စကားဆုံးတော့ မြကျေးက အမေကို သနားခံ
သလိုကြည့်မိသည်။ အမေမျက်နှာက စိတ်ရှုပ်နေပုံရသည်။ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပုံ
ရရ ... မြကျေးက အဖော်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အဖော်မျက်နှာပေါ်က
အကြင်နာကို တွေ့ရသဖြင့် အားတက်သွားမိသည်။

“အဖော် ... ခေါ်သွားရအောင်နော်၊ သုံးလတည်းပဲလေ ... နော်
အဖော်”

ပုဂ္ဂန်

အဖေက သက်ပြင်းချကာ ဆူးပုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်
ဆူးပုပ်ကလေးကလည်း သမားစဖယ် မျက်နှာနှင့် အဖွဲ့ကိုကြည့်စေသည်
ထို့နောက် အဖေက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် မြကျေးကို ခေါင်း
ညိုတ်ပြလိုက်သဖြင့် မြကျေး ပျော်သွားသည်။ မမငြေကတော့ ကြည့်ဖြော်
မရ။ အမေကလည်း သိပ်သဘောတူချင်ဟန် မရှိ၊ သို့သော် အဖွဲ့ဆုံးဖြတ်
ချက်ကိုတော့ မလွန်ဆန်နှင့်ကြပါပေ။

“မောင်လေး ... မမတို့အီမဲ လိုက်ခဲ့နော် ...”

မြကျေးက သူ့ပခုံးလေးတွေကို ဆုပ်ညွစ်ရင်း ပြောလိုက်
တော့ သူက ခွင့်လန်းသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိုတ်ပြသည်။

ဒေါက်မေကတော့ ကလေးထက်ပင် ပျော်မည်ထင်ရသည်။
တန်ခူးလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့မှာ ကလေးကို ပြန်လာခေါ်မည်ဟု
ဒေါက်မေက မှာလိုက်၏။

မြကျေးကတော့ အရှပ်ကလေးတစ်ရှပ် ကောက်ရလာသလို
ပျော်နေမိသည်။ မမငြေကတော့ မြကျေးကို မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်ရှိ၏။

“အမေ ... အမေသမီးက သူနဲ့ကစားဖို့ အပျော်းပြေ အရှပ်ကောက်
လာတာ ...”

ဟုလည်း ပြောသေးသည်။ အမေက စိတ်ရှုပ်တွေးပုံရသော
လည်း သားသမီးချင်း စာနာပုံတော့ ရလေသည်။

မမငြေ ဘာပြောပြော မြကျေးကတော့ ဂရမစိုက်ပေ ...”
ကလေးကို ခေါ်ခွင့်ရတာနှင့်ပင် ကျေနှပ်လှပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်သက်လုံး
ခေါ်မွေးထားလိုက်ချင်သော်လည်း မြကျေးက ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိသော လူကြီး
မဟုတ်။ သုံးလပဲ ခေါ်ထားခွင့်ရပေမယ့် ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ဒီကလေးကို
ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပုံပြင်ပေးလိုက်မည်ဟုပင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
တွေးထားလိုက်သည်။

မြကျေးသည် တကယ်ပင် အရှပ်အလှကလေး ကောက်ရ
ခဲ့သူလို သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်စေသည်။ ရွာပြန်ခါနီးမှာ မြင်းကပါ

လက်ကျွန်လရောင်

က မြှုပ်နှံထည်ကို မြကျေးတို့မိသားစုသွားတော့ သူ့ကို မမညိုတို့နှင့်
ခဏအပ်ထားခဲ့ရတာကိုပင် စိတ်ကမဖြောင့်လှပပေ။ အမေက ဒီကလေးကို
အိမ်ခေါသွားမည့်အကြောင်း ဒေါ်လေးကို သိစေချင်ပုံမရပါ။ ဒေါ်လေးက
အမြှုပ်နှံပေးတတ်၊ ဆရာလုပ်တတ်သဖြင့် ဒေါ်လေး ပါးစပ်ကို ကြောက်
ပုံရသည်။

သူကတော့ မမ မြန်မြန်ပြန်လာနော်ဟု မြကျေးနားသို့ကပ်
ကာ ခပ်တိုးတိုး မှာလိုက်ပါသည်။

ခြုံတဲ့ ဝမှ လျမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်ပင် မြကျေး နှစ်သက်
 သော ယွန်းနဲ့ကို ရလေသည်။ ယွန်းနဲ့ သို့မဟုတ် သစ်စေးနဲ့ပေါ့။
 ဒေါ်လေး ဒေါ်မြှုပ်နှင့်တို့အိမ်ကို နှစ်စဉ်ရောက်ရတိုင်း ဒီရနဲ့လေးက အရင်
 မြကျေးကို ဆီးကြုံသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ရောက်လျှင်တော့ လုပ်ခမ်းနားလှသော
 ယွန်းထည်တွေကို မက်မက်မောမော ငေးကြည့်မိမြဲပင် ...။ ယွန်းဆွမ်းအပ်
 ကြီးတွေ၊ ယွန်းစားပွဲကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ ယွန်းလိုက်ကာတွေ ...။ ယွန်း
 ရေအိုးတွေ ...။ ယွန်းသေတ္တာတွေ ... အို ... အစုံပဲ၊ အားလုံးဟာ လိုချင်
 စရာတွေချည်းသာ ...။ မြကျေးအကြိုက်ဆုံးကတော့ ကန္တ်လေးတွေ
 လုပစ္စာထိုးထားသည့် ယွန်းလက်ကောက် ဖြစ်သည်။ ယွန်းပေါ်မှာ ချွဲ
 ရေးခြုံထားသည့် လက်ကောက်တွေကိုတော့ မြကျေး မကြိုက်လှ။
 ဆေးအကျော်လွယ်လို့ပင်။

“မမမြကျေး ...”

ညီမလေး ခင်လေးယဉ်က မြကျေးဆီသို့ ပြေးလာဆီးကြီး
 သည်။ သူကလေးဟာ ဆူးပုပ်နှင့် ရွယ်တူပေါ့။ သူကလေးက ပြည့်စုံ
 သလောက် ဆူးပုပ်ကလေးကတော့ ချို့ငဲ့ရှာသည်။ မြကျေးသည် ခင်လေး
 ကို ဆီးကြိုဖက်ပွဲရင်း ဆူးပုပ်ကို ပြေးသတိရသည်။ မျှော်နေမလား။
 မြန်မြန်ပြန်မှပါပဲ ...။

“ယဉ်ကို မမ သတိရနေတာ ...”

“သတိရရင် အိမ်မှာလာနေပေါ့ မမရဲ့ ...”

မြကျွေးက သူကလေး၏ပါးလေးကို ဖွံ့ဖြိုးညွစ်ရင်း ရယ်
မေ့မိသည်။

“သမီးတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာသိပ်ပျင်းတာပဲ၊ မမ လာနေရင်
ပျော်စရာကောင်းမှာ ...”

“မမက ရွှာမှာ ကျောင်းတက်နေတာလေ ယဉ်ရဲ့၊ ဒီမှာ လာနေလို့
မရဘူး”

“ကျောင်းထွက်ခဲ့ပေါ့၊ ဒီမှာ ပြောင်းတက်ပေါ့ ...”

ခင်လေးယဉ်က မြကျွေးကို ကပ်ခဲ့နေတုန်းမှာ ဒေါ်လေး
မြပွင့်က အလုပ်ရုံးဘက်မှ ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။ မြကျွေးကို
မြင်တော့ အဲသွားပုံဖြင့် ...

“ဟယ် ... မြကျွေး မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ... တစ်နှစ်အတော့
အတွင်း ထွားလာလိုက်တာ၊ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးပဲ ...”

အို ... ဒီလိုပါပဲ ... မြကျွေးဟာ ကလေးမဟုတ်လိုက် ဟုတ်
လိုက် ရှိရ၏။ မြကျွေးက စိတ်စနီးစနောင့် အနေခက်ခက်နှင့်ပင် ရယ်ပြ
ရသည်။

မြကျွေးမှာတော့ လူကြီးတွေနှင့် ပြောစရာစကား အထွေ
အထူးမရှိလှပါ။ ပြောလည်း မပြောတတ်ပါ။ အမေတို့ကတော့ ဆိုင်
ထောင့်က ယွန်းထိုင်ခုတွေပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ယွန်းအုပ်ထဲက လက်ဖက်
သုပ်ကို စားကာ ဒေါ်လေးတို့နှင့် စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။ မြကျွေးက
တော့ ခင်လေးယဉ်နှင့်အတူ ကလေးစကားတွေ ပြောဆိုနေလိုက်သည်။
ပြန်ခါနီးတော့ ဒေါ်လေးက မြကျွေးကိုကြည့်ရင်း ...

“မြကျွေးက ဒီနှစ် ရှစ်တန်းမဟုတ်လား၊ ရှစ်တန်းအောင်ရင်တော့
ဒေါ်လေးတို့နဲ့ လာနေပေါ့၊ ဒေါ်လေးတို့က ရှုံးနှစ်ခါလောက်ကျ
ရင် ပုဂံမြို့သစ်ကို ပြောင်းနေကြတော့မှာ၊ ဒီနေရာက ကျဉ်းတော့
လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ အဆောက်အဦးလေးတွေ ထပ်ဆောက်ချင်ပေါ့

အဆင်မပြေလို့လေ၊ ပုဂံမြို့သစ်မှာ ဝယ်ထားတဲ့ မြေက အခုနေရာ
ထက် လေးဆလောက် ကျယ်တယ်၊ အဆောက်အဦးတွေ ဆောက်
နေတာလည်း ပြီးခါနီးနေပြီ၊ မြကျေး လာနေရင် ခင်လေးယဉ်
အတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ ကျောင်းသွားရတာလည်း နီးသွား
ပြီလေ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးတို့ဆိုမှာက လျှပ်စစ်မီးလည်းရှိတော့
မြကျေး စာကျက်ဖို့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

‘ဟုတ်ကဲ ဒေါ်လေး’ဟုသာ ပြန်ပြောမိသော်လည်း သူများ
အိမ်မှာတော့ သွားနေချင်စိတ် မရှိပါ။ အမျိုးဆိုပေမဲ့လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ
နေသလိုမျိုးတော့ နွေးထွေးမှာမဟုတ်ဟုထင်မိသည်။ မြကျေးတို့ မင်းနှစ်
သူနှင့်နီးသည် အနောက်ဖွားစောရွာမှာက အလယ်တန်းကျောင်းသာ ရှိ
သည်ဖြစ်ရာ ရှစ်တန်းအောင်လျှင်တော့ အိမ်ကနေ ပုဂံမြို့သစ်ကကျောင်းကို
စက်ဘီးကလေးနှင့်ပင် သွားတက်မည်ဟုသာ ကြံ့ချယ်ထားခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှ မြကျေးတို့ ပြန်ထွက်လာတော့ မွန်းတိမ်း
နေပြီ။ ကောင်လေးကတော့ မျှော်တော့မှာပဲဟု မြကျေးက တွေးပူသည်။

လှည်းစိုင်းတွေနားကို ပြန်ရောက်လာတော့ မန်ကျည်းပင်
ရိပ်အောက်မှာ ခပ်ငိုင်ငိုင်လေးထိုင်နေသော ဆူးပုပ်ကို တွေ့သည်။ မြကျေး
တို့ လှည်းကိုမြင်တော့ ကလေးက ပြီးထွက်ကြိုလာပါသည်။ အထူး
သဖြင့် သူကြိုတာ မြကျေးကိုပေါ့ ... ။

အပြန်ခရီးမှာတော့ မြကျေးက အလာတုန်းကထက် ပို၍
ပျော်သည်။ မြကျေး ဆောင်းထားသည့် ခမောက်လေးက ဓမ္မရံကြီးဘုရား
နားမှာ လွင့်ကာကျလေတော့ ဆူးပုပ်လေးက လှည်းပေါ်က ဖုတ်ခနဲ့ခုန်
ဆင်းသွားကာ ခမောက်လွင့်သွားရာနောက်သို့ ပြီးလိုက်ပြီး ကောက်လာ
ခဲ့သည်။ အလိုက်သိသည့် ကလေးပေပဲ ... ။ မြကျေးက သူ့ခေါင်းလေးကို
ဖွံ့ဖြိုတ်လိုက်တော့ သူက ဗာတ်ကလေးကို ပုံ၊ ပခုံးကလေးကို ကျိုးလိုက်
သည်။

ဇူးမကိုဘုရားတံတိုင်းနှင့် ရေကန်ကြားနေရာကိုရောက်
တော့ အဖော် နှစ်စဉ် အပြန်ခရီးမှာမေးနေကျအတိုင်း မြကျေးကို လှမ်း
မေးသည်။

“သမီးမြကျုံးရေ... တန်ကြည့်တောင်ဘုရား ဖူးဦးမလားဟဲ...”
“ဖူးမယ် အဖေ...”

အဖေက လှည်းကိုရပ်ပေးတော့ မြကျုံးက လှည်းပေါ်က
နေ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်သည်။ ဆူးပုပ်ကလည်း ခုန်ဆင်းလာသည်။
မမင့်နှင့် အမေကတော့ လှည်းပေါ်မှာသာ ကျွန်းရစ်သည်။ ရူခင်းအလှအပ
ဆိုတာကို မြကျုံးတို့ သားအဖလောက် အမေနှင့် မမင့်က စိတ်ဝင်စား
လှတာ မဟုတ်ချေ...”

“မောင်လေး... လာ... လာ... ဒီမှာကြည့်၊ ဟိုးမှာတွေ့လား...
ဟိုးအဝေးကြီးမှာလော့ တောင်ထိပ်ပေါ်က ဖြူဖြူလေး တွေ့လား။
အဲဒါ တန်ကြည့်တောင်ဘုရားပေါ့။ အဝေးကြီးကနေတောင် မြင်
ရတယ်... တွေ့လား”

မြကျုံးက လက်ညီးညွှန်ရင်း ကောင်လေးကို ပြလိုက်သည်။
မြကျုံး သူ့အရွယ်တုန်းကတော့ အဖေက ခုလိုပဲ လက်ညီးညွှန်ရင်း
ခုလိုစကားမျိုးပြောရင်း မြကျုံးကို ပြခဲ့သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီး၏ ဟို
တစ်ဖက်ဆီက တန်ကြည့်တောင်ဘုရားကို ဒီနေရာကနေ မြင်ရသည့်
အတွက် မြကျုံးမှာ အဲသူလို့မဆုံးခဲ့။ ရူးကြောမဏီဘုရားတောင်ဘက်တံတိုင်း
နားက ရေကန်ပေါင်ရှိုးနှင့် တည့်တည့်၊ ထနောင်းစိမ်းစိမ်းတို့ဖြင့် အနား
သတ်ထားသည့် မြင်ကွင်းအဆုံးက တန်ကြည့်တောင်ထိပ်ကို ဒီနေရာမှာပင်
အမြှုပ်တန်ကြည့်ခဲ့မိတာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပါပင်။

ဆူးပုပ်က မြကျုံးညွှန်ပြသည့် မြင်ကွင်းကို လုမ်းကြည့်ရင်း
“ကျွန်းတော်တို့ ဆယ်လုံကနေ ကြည့်ရင်လည်း မြင်ရတယ် မမ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြကျုံးက သူ့ကိုင့်ကြည့်ရင်း...
“မင်းက မြစ်ခြေကမဟုတ်ဘူးလား...”

“အခုတော့ မြစ်ခြေက၊ အရင်က ဆယ်လန်မှာလည်း နေသေးတယ်”

“ဟုတ်လား...”

“အမေတို့က တံငါးလုပ်သေးတယ်လော့၊ အဲဒါတန်းက ဆယ်လန်မှာ
နေတာ့၊ ဆယ်လန်ကနေ လျေစီးပြီး သောင်ပြင်ကို သွားတာ၊

သောင်ပြင်မှာ တဲတိုးနေပြီး ငါးဖမ်းသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်းသီရိ
မှာလည်း နေသေးတယ်၊ ကျွန်းသီရိမှာ ကျွန်းတော့ကို မွေးခဲ့တာတဲ့
အဲဒီမှာတော့ အကြာကြီးနေတယ်”

ဟင် ... နေတဲ့နေရာတွေကလည်း များလှချည်လား။ ‘ကျွန်း
သီရိ’ဆိုတာက လောကန္နာဘူရား တစ်ဖက်ကမ်းကရွာ၊ ဆယ်လန်က
ဗူးဘူရားတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ... ။ အမေတို့ အဘွားတို့ ပြောပြောနေသဖြင့်
ရွာနာမည်ကို မြေကျေး နားယဉ်နေခဲ့သည်။

ဒီကလေး အပြောအရတော့ သူ့ဘဝကလေးက မတည်မပြုမ
အခြေမကျခဲ့ရမှန်း သိသာနေခဲ့သည်။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မောင်လေး”

“ရှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ”

မြေကျေးက ကလေးကိုင်းရင်း သက်ပြင်းတွေဘာတွေတော်
ချမို့သွားသည်။ သုံးလလွန်လျှင် သူ့ဘဝက ဘယ်လို့ဆက်ပြီး စခန်းသွား
မည်မသိပေါ်။

“သွားကြမယ်ဟေ့ ...”

အဖေက လှမ်းခေါ်ပြီဖြစ်၍ မြေကျေးတို့နှစ်ယောက် လှည်း
ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ကြသည်။

ညနေစောင်းလှပြီ ...”

အဖေက လှည်းကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလိုက်သည်။
မမငွေက မြေကျေးတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“မြေကျေးတစ်ယောက် အရပ်ကောက်ရလာပါတယ်ဟို့ ...”
ဟု ခပ်ခဲ့ခဲ့ အော်လိုက်လေသည်။

တို့တွဲလ
လက်ပံ ... "

"မမ ... မမမြကျး"

"ဟယ် ... ဆူးပုပ်"

စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ဖြေနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲမှ
စက်ဘီးကလေးတွန်း၍ ဖျော်စွင်စွာ ထွက်လာသော မြကျးက ခေါ်သံ
လာရာသို့ လူည့်ကြည့်မိတော့ ဆူးပုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆူးပုပ်က
မြကျးဆီသို့ ပြေးလာနေသည်။ ဒီကလေးတစ်ယောက်တည်း အရဲကိုးလှ
ပါကလား ... " မြကျးက သူ့ကို ဆီးကြိုဆူးပုပ်ဖို့ စောင့်နေလိုက်သည်။
မြကျးဆီ ပြေးလာနေသော ဆူးပုပ်က မြကျးပေးထားသည့် မြကျး၏
လွယ်အိတ်အဟောင်းကလေးကို လွယ်ထားသည်။ မြကျး လေးတန်း
တိုန်းက လွယ်ခဲ့သည့် လွယ်အိတ်လေးကို သူ့ကိုပေးလိုက်ကတည်းက
ဘယ်သွားသွား မချေတ်တမ်း စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတတ်သည်။

မြကျးတို့အိမ်ရောက်မှ အစားအသောက် မှန်လို့လားတော့
မသိ ... တစ်လအတွင်းမှာ ကလေးက ပြည့်ပြည့်ဖြီးဖြီး ပြောင်ပြောင်
စင်စင်လေးဖြစ်လာကာ ပိုပြီး ချုစ်စရာကောင်းလာသည်။ ကိုအော့အကျ
ရှုပ်အကျိုးအဟောင်းကလေးတွေကို လျှော်ဖွတ်မီးပူတိုက်ပြီး ဝတ်ခိုင်းထား
သဖြင့် အဝတ်အစားလေးကလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရှုပ်လေး
တော့ဖြစ်လာသည်။ အလွန်အလိုက်သိသော ဆူးပုပ်ကလေးသည် မြကျး

ကျောင်းသွားခါနိတိုင်း သနပ်ခါးလိမ့်းတတ်တာကို သိကတည်းက မနက်ဆို
မြကျေးမန်းခင် တိတိတိတ်လေး ထကာ သနပ်ခါး သွေးထား ပေးပြီးမှ
သူသွေးထားမှန်းမသိအောင် စောင်ခေါင်းမြီးခြားပြီး ပြန်သွားအိပ်
နေတတ်သည်။ အိမ်မှာတော့ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရသည့်
ပြတင်းပေါက်နားမှာထားသည့် တစ်ခုတည်းသော ကျောက်ပျဉ်ကို မြကျေး
တို့အားလုံး အတူဝိုင်းသုံးကြသည်လေ ... ။

အနောက်ဖွားစောရွာက မြကျေးတို့ကျောင်းကို မင်းနှစ်သူက
နေ ဒီကလေးတစ်ယောက်တည်း လာသည့်အတွက်တော့ အဲသုရသည်။
ရွာနှင့်ကျောင်းက အတန်ငယ်လှမ်းသဖြင့် မြကျေး ငယ်ငယ်တုန်းကတော့
အဖေက စက်ဘီးနှင့်လိုက်ပို့သည်။ မြကျေး ခုနစ်တန်းနှစ်ရောက်တော့မှ
မြကျေးအတွက် စက်ဘီးလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးသဖြင့် စက်ဘီးကလေးနင်း
ကာ ကျောင်းသွားခဲ့ရသည်။

မြကျေးတို့အိမ်ကို ဆူးပုပ်လိုက်လာသည့် အချိန်က မြကျေး
စာမေးပွဲနှုန်းနေသည့်အချိန်ဖြစ်၍ မြကျေးက ကိုယ့်စာကိုယ် အာရုံစိုက်နေ
ကာ သူ့ကိုစာသင်ပေးဖို့ မအားခဲ့။ မြကျေး စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင်တော့
သူ့ကို စာသင်ပေးမည်ဟု အာခဲထားသည်။ သူ့ခများ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်
ကျောင်းထွက်ထားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ရှေ့နှစ်ခါ ကျောင်းပြန်တက်လျှင်
ကျောင်းစာတွေ လိုက်နိုင်သွားအောင် ခုကတည်းက သင်ပေးထားလိုက်
ချင်သည်။

“မမ ... ဖြေနိုင်လား ...”

ဆူးပုပ်က မြကျေးရှေ့သို့ အပြေးရောက်လာပြီး မေးလိုက်
သည်။ မြကျေးက ခါးထောက်ကာ သူ့ကို ငုံကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ငါ့ကျောင်းကို ဘယ်လိုဘယ်လို ရောက်လာတာတုံး ဆူးပုပ်”

“ဟို ... မမ ဒီနေ့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မို့လို့ လာကြိုတာပါ”

“အမယ် ... လူကလေး လက်တောက်လောက်က လာကြိုစရာ
လားဟု့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း အဝေးကြီးကို လာရသလား၊

အိမ်ကလူတွေကိုရော ပြောခဲ့ရဲ့လား၊ ကလေးတစ်ယောက်တည်း

လျှောက်သွားရင် သူများဖမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ နှစမ်းပါဉီး ... မင်းက
မမကျောင်းကို ဘယ်လိုသိတဲ့ ... ”

“လမ်းမှာတွေတဲ့သူတွေကို မေးလာတာပေါ့ မမရဲ့ ... ”

“ရဲတင်းလိုက်တာဟယ်၊ က ... လာ ... လာ ... စက်ဘီးပေါ်တက်၊
ပြန်မယ်၊ အိမ်ကလူကြီးတွေ စိတ်ပူနော်းမယ်”

“ကျွန်တော်မေးတာ ဖြော်းလေ”

“ဘာကိုလဲ ... ”

“မမ စာမေးပဲ ဖြေနိုင်လား ... ”

“အေး ... ဖြေနိုင်တယ် ... ဖြေနိုင်တယ်၊ အမြန်တက်တော်မူပါဟဲ
စက်ဘီးပေါ်ကို ... ”

မြကျွေးက စိတ်မရှည်သလိုပြောတော့ ဆူးပုပ်က စက်ဘီး
ကယ်ရှိယာပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲ တက်ထိုင်သည်။

မြကျွေးက သူ့ကို တင်နှင်းလာခဲ့သည်။

ဆူးပုပ်က သွက်လက်ချက်ချာပြီး အလိုက်သိလှသဖြင့်
အဖော် အမေနှင့် အဘွားတို့အားလုံးလည်း သူ့ကို ချုစ်နောကြပြီ ... ”
လေးလေးကလည်း သူ့ကို တစ်ခါတစ်ခါ စာခေါ်သင်ပေးတတ်သည်။
ကိုဇော်တစ်ယောက်ကတော့ ဆူးပုပ်ကိုဆို ခိုင်းပဲခိုင်းချင်နေသည်။ မမငွေ
လည်း ကိုဇော်နဲ့ ဘာမှမထူး၊ မမငွေကျတော့ ခိုင်းရုံမက တမင်အပြစ်
ရှာချင်သေးသည်။ ဆူဗုံး ထိပ်ခေါ်က်ချင်သေးသည်။ အိမ်မှာ မမငွေနှင့်
အစ်ကိုတို့ မရှိလျှင်တော့ ဆူးပုပ်အဖို့ နေသာထိုင်သာ ရှိပါသည်။

“မမ လက်ပံပင် ဘယ်နားမှာရှိလဲ ... ”

စက်ဘီးနောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာသော ဆူးပုပ်က မြကျွေးကို
လုမ်းမေးသည်။ သူမေးမှ ဒီအချိန် လက်ပံတွေ့ဖွင့်ပြီဆိုတာကို မြကျွေး
သတိရလာမိသည်။

ခုလို ကျောင်းစပ်တို့တွဲလ စွဲဦးပေါက်အခါသို့
ရောက်လျှင် လက်ပံတို့ ရဲရဲနိအောင် ပွင့်တတ်ကြလေသည်။ မြကျွေးတို့
ရွှာမှာတော့ လက်ပံပင် မရှိပါ။ မြကျွေးတို့ရွှာနှင့် နည်းနည်းဝေးသည့်

ဖျောက်ဆိပ်ပင်ရွာမှာတော့ လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိသည်။ မြကျုံ
ပေါ်ပေါ်က အဖေခြေသွားသဖြင့် ထိုလက်ပံပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်ခဲ့
ရဖူးသည်။ တစ်ပင်လုံးရဲအောင် ပွင့်ဝေနေသည့် လက်ပံပင်ကြီးကို မြကျုံ
တအုံတသော မေ့ကြည့်ရင်း ပျော်ရွင်ခဲ့ရဖူးသည်။ တဖြတ်ဖြတ် ပဲလွင့်
ကြော်လာသည့် လက်ပံပွင့်တွေကို အဖေနှင့်အတူ ကောက်ခဲ့ကြသည်။
အိမ်ရောက်တော့ လက်ပံပွင့်၏ အလယ်အုပ်စိုင်ရှိုး၊ ဖွင့်ဖတ်နှင့် ဝတ်ဆံတို့ကို
ဖယ်ထုတ် လိုက်ပြီးမှ ကျွန်ုတ်သည့် လက်ပံခေါင်း (လက်ပံပွင့် ဖင်ဖျားပိုင်း)
ကလေးတွေကို အခြားလုန်းထားလိုက်သည်။ ထိုလက်ပံခေါင်း ခြားက်
ခြားက်လေးတွေကို ပုန်းရည်ကြီးနှင့်ပဲ ချက်ချက်၊ ချဉ်ပေါင်နှင့်ပဲ ချက်ချက်
စားလို့ကောင်းတာတော့ အမှန်တည်း ... ။

“မမ ... လက်ပံပင် ဘယ်နားရှိလဲ ...”

ခူးပုပ်က ထပ်မေးလာတော့မှ မြကျုံး မြင်ယောင်နေသည့်
လက်ပံခေါင်းဟင်းက ပျောက်သွားရကာ ...

“လက်ပံပင်က မမတို့ရွာနားမှာတော့ မရှိဘူး၊ နည်းနည်းဝေးတဲ့
ဖျောက်ဆိပ်ပင်မှာပဲ ရှိတယ်၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ”

“ကျွန်ုတ် လက်ပံခေါင်းဟင်း စားချင်လို့ ...”

“လက်ပံခေါင်းတွေ အိမ်မှာရှိသားပဲ”

“ကုန်ပြီတဲ့၊ ဒေါ်လေးရဲ့ ပြောတာ၊ လက်ပံပွင့် သွားကောက်မယ့်သူ
လည်း မရှိသေးဘူးတဲ့ ...”

မြကျုံးက မင်းနှစ်းသူဘက်သို့ စက်ဘီးနင်းနေရင်းက
နောက်သို့ ပြန်ကျော်ကာ နင်းလိုက်ပါသည်။

“မမ ... အိမ်မပြန်ဘူးလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လက်ပံပွင့် သွားကောက်ကြမယ်လေ”

“ဟေး ... ပျော်စရာကြီး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... စက်ဘီးမောက်တော့မှာပဲ ဒီကောင်လေး ...”

ခူးပုပ်က ပျော်ရွင်စွာ အော်ရင်း သူ့ခြေထောက်တွေကို
လူပုယမ်းလိုက်သဖြင့် စက်ဘီးက ခါသွားသည်။ မြကျုံးက တဟဲဟဲ

အော်ရင်း စက်ဘီးကို ပြန်ထိန်းကာ ရွှေပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ နင်းထွက်
လာခဲ့လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ ဥသြားအော်မြည်သံကိုလည်း
ကြားရသည်။ တမာရန်းကိုလည်း ရသည်။ ခုလို့ နွေဦးကာလလေးကို
မြကျုး ကြိုက်လှသည်။ ကျောင်းပိတ်ချိန်များ နွေဦးကို ကြိုက်မိတာလား
တော့ မသိပါ ... ။

“မမ ... ရှေ့မှာ ခွေး ... ခွေး၊ သတိထား”

လမ်းပေါ်က ခွေးတစ်ကောင်ကို အတွေ့မှာ ဆူးပုပ်က
အလန့်တကြား ထအော်လိုက်သည်။

“အလန့်တကြားဟယ်၊ ခွေး ... ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ဘာသာနေတာ”

“မမကလည်း ဒါတောင် မသိဘူးလား ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

လက်ပံပွင့်ချိန် ခွေးရူးချိန်တဲ့၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ ဒီအချိန် ခွေးတွေ
ရူးတတ်တယ်လေ မမရဲ့၊ မန်မန်နင်း ... မန်မန်နင်း၊ တော်ကြာ
ခွေးရူးကိုက်ခံနေရည်းမယ်”

မြကျုးက ရယ်မောလိုက်မိလေသည်။ ဆူးပုပ်က စကား
တတ်ကာ ဉာဏ်လည်းကောင်းလှသည်။ ကလေးဖြစ်သော်လည်း မြကျုး
အပေါ်ကို ကာကွယ်ပေးလိုစိတ်ရှိသည်။ အဖောကတော့ ‘ဆူးပုပ်ဟာ ဘဝ
ပေး အခြေအနေကလေးသာ မန္တမ်းပါးရင် အများကြီး တိုးတက်နိုင်တဲ့
ကလေးပဲ့ဟု မချင့်မရဲ ဆိုတတ်သည်။

မြကျုးသည် နေပူကျေကျေမှာ စက်ဘီးကို အားစိုက်နင်းရင်း
ချွေးပြုကြပြုကြလာသည်။ ဖျောက်ဆိပ်ပင်အထိ မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်
ကြာအောင် နင်းခဲ့ရသည်။ ရွှေသို့ဝင်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် တစ်ပင်လုံး
နိစွေးနေသည့် လက်ပံပင်ကြီးကို လုမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ဆူးပုပ်က မြကျုး စက်ဘီးမရပ်ခင်မှာပင် စက်ဘီးပေါ်မှ
ပုတ်ခနဲ့ ခုန်ဆင်းသွားသည်။ မြကျုးက စက်ဘီးကို သစ်ပင်ရိပ်အောက်
မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး လက်ပံပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

လက်ပံ့ပွင့်တို့သည် လေဖွေတစ်ချက်ငါးလိုက်တိုင်း အပင်
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလွင့်ဝဲလာသည်။ လက်ပံ့ကြွုပုံက တဗြားပန်းတွေ ကြော
တာနှင့်လည်း မတူလှပေ။ ပေါ့ပါးသည် ပစ္စည်းတစ်ခုထည့်ထားသည်
အိတ်ကို အဝေးကိုပစ်လိုက်ချင်သည့်အခါ ခဲလုံးကလေးထည့်၍ ပစ်ရသည်
မဟုတ်လား။ ထိုအခါ ထိုအထုပ်ကလေးဟာ အောက်ပိုင်းအလေးချိန်ဖြင့်
ချာချာလည် လွင့်ဝဲသွားသလိုမျိုးပေါ့။ လက်ပံ့ပွင့်တို့သည်လည်း လေအင့်
မှာ ချာချာလည် လွင့်ဝဲ၍ ကြွုကျလာတတ်လေသည်။

လက်ပံ့ပင်၏ ရဲရဲနီသော အရောင်က မြေကျေးစိတ်ကို ဖမ်း
စား ညို့ခေါ်သလိုပင် ... လက်ပံ့ခေါင်း၏ အရသာကလည်း မြေကျေးစိတ်
ကို ညို့ငင်လှလေရာ မြေကျေးသည် လက်ပံ့ပွင့်တွေကို ကြိုးစားပမ်းစား
လိုက်ကောက်နေမိသည်။ ဆူးပုပ်ကလည်း တစ်ပွဲတစ်ပိုက် ကောက်ထား
သည့် လက်ပံ့ပွင့်တွေကို မြေကျေး စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲသို့ ပြေးပြေးထည့်
သည်။ ပြီးတော့ မြေကျေးကောက်ထားသည့် လက်ပံ့ပွင့်တွေကိုပါ လာ
ကျိုးယူကာ ခြင်းထဲသို့ သွားထည့်ပြန်သည်။ ခြင်းနှင့်မဆုံးတော့သည့်
လက်ပံ့တွေကိုတော့ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ သွားပုံထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာသော် နှစ်ယောက်လုံး မောပန်းကာ ချွေးပြီးကြြုံ
ကြုံကျျှော်နေတော့သည်။

“မမ ... လာ ... လာ၊ မမစားဖို့ ကျွန်ုတော် လမ်းမှာ ဆီးသီးတွေ
ဝင်ကောက်လာခဲ့တယ်”

ဆူးပုပ်က မြေကျေးလက်ကို လာဆွဲခေါ်သွားသည်။ သစ်ပင်
ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်မိကြတော့ ဆူးပုပ်က သူ့လွယ်အိတ်လေးထဲကို
လက်လျှို့ဝှက်လိုက်သည်။ လက်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်တော့ ဆီးသီးတချို့နှင့်
စက္ကားထုပ်လေးတစ်ထုပ် ပါလာသည်။ မြေကျေးက ဆူးပုပ် ဘာလုပ်မလဲဟု
စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆူးပုပ်က ပထမဦးဆုံး စက္ကားထုပ်ကလေးကို
ဖြည့်ချုပ်ခင်းလိုက်သည်။ စက္ကားထုပ်ထဲမှာ ဆားတစ်ပုံကို တွေ့ရသည်။
ထိုသားပုံကလေးဘားမှာ ဆီးသီးလေးတွေကို ပုံလိုက်သည်။ သူစနစ်တကျ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်နေပုံကလေးကို မြေကျေးက ပြုးကြည့်နေမိသည်။

“ဆားလည်း ထည့်ယူလာခဲ့တယ် မမ၊ စားကြည့် ... မမ၊ ဆီးသီး
စားရင် ရောတ်ပြေတယ်”

မြကျုံးက သူ့ဆီးသီးကလေးတွေကို လှမ်းယူကာ ဆားနှင့်
တို့စားလိုက်သည်။ နွေမှာ ဆီးသီးစားရတာ ရောတ်ပြေ၊ အမောပြလှသည်။
ဆီးသီးစားရင်း မြကျုံးတို့ ကောက်ထားသည့် လက်ပံပွင့်တွေကို ရိုးတံ့၊
ဝတ်ဆံနှင့် ပွင့်ဖတ်တွေ ခြွေရသည်။ ဆူးပုပ်ကလည်း မြကျုံးလုပ်သလို
လိုက်လုပ်နေသည်။ နွေကပူလှပြီဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်နေ
သည့်အခါ လေတဖြူးဖြူးနှင့် နေသာထိုင်သာကလေး ရှိလာသည်။
မြကျုံးတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လက်ပံပွင့်တွေ ဖြန့်ခင်းထားသဖြင့်
အနိရောင်ကောဇာခင်းထားသလို လုပနေခဲ့သည်။ လက်ပံပင် ထိပ်ဖျား
ဆီက ဥပြုင့်က်သံကတော့ နွေလေရူးနှင့်အတူ ဟိုအေးထိ လွင့်ကာ
လွင့်ကာဘွားသည်။

“မမ ... မမက ကြက်ဥလား ... ”

မေးပြန်ပြီ။ အဆန်းတွေ ... ”

မြကျုံးက ပြီးချင်ချင် မျက်နှာနှင့် ဆူးပုပ်ကိုကြည့်မိသည်။

“မမက ဘာလို့ ကြက်ဥ ဖြစ်ရမှာတဲ့း ဆူးပုပ်ရဲ့”

“ဆူးပုပ်ရွက်က ဒီအတိုင်းဆို စားမကောင်းဘူးလေ၊ ကြက်ဥနဲ့
ရောကြော်စားမှ စားလို့ကောင်းတာ၊ ကျွန်တော်လည်း မမနဲ့အတူတူ
နေရလို့သာ ကောင်းကောင်းနေရတာ”

မြကျုံးက သူ့အတွေးလေးကို အံ့ဩသဘာကျရင်းကပဲ
စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။

“အေးပါ မောင်လေးရယ် ... မမက မင်းအတွက် ကျန်စစ်သား
လည်း ဟုတ်တယ်၊ ကြက်ဥလည်း လုပ်ပါမယ်”

မြကျုံးက သူ့ခေါင်းလေးကို ပုတ်ရင်း ပြောတော့ သူက
မျက်ဝန်းကြည်ကြည်ကလေးနှင့် မြကျုံးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်သည်။
ထိုကလေး၏ အားကိုးတကြီး ရှိပုံကလေးတွေကြောင့်ပင် မြကျုံးလည်း
ရှင့်ကျက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဆူးပုပ် ရောက်မလာခင်တုန်းကတော့

မြကျေးက အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ခုတော့ မြကျေး အောက်မှာ
ငယ်သူတစ်ယောက် ရှိပြီ။ သူ.ကို ငဲ့သွားခြင်းဖြင့် မြကျေးက ကြီးရင့်လာ
ခဲ့ပြီထင်သည်။ တြေားတစ်ဖက် ပြန်ကြည့်ရင်တော့ မမင့် ပြောသလို
မြကျေးက အရပ်ကောက်ရလာသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ရသေးသည်။ အငယ်ဆုံးမို့
လူကြီးအရာအသွင်းမခံရဘဲ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ ပျင်းရှိ
နေရာမှ အဖော်ရ စို့ပြည်လာသည်ဟုလည်း ဆိုရမည်။ အိမ်ကလူတွေအတွက်
အားထားလောက်စရာ မဟုတ်သေးသော မြကျေးသည် ဆူးပုပ်အတွက်
တော့ ကျော်စစ်သားပေါ့၊ ကြက်ဥပေါ့ ...။

လက်ပံပွင့်ဖတ်နှင့် ဝတ်ဆံတွေ ရှိုးတံတွေ ခြွှေပြီးသောအခါ
မြကျေးတို့စားဖို့ လက်ပံခေါင်းတွေ ရလေပြီ ...။ ထိုလက်ပံခေါင်းများ
ကို မခြေရသေးသော လက်ပံပွင့်များနှင့် ရောနွောကာ စက်ဘီးရှေ့ခြင်း
ထဲမှာ တခို့။ မြကျေး လွယ်အိတ်နှင့် ဆူးပုပ်၏ လွယ်အိတ်ထဲမှာ တခို့
ခွဲထည့်၍ ယူလာခဲ့ကြသည်။

မြကျေးတို့ ရွာကိုဝင်တော့ ညနေတောင် စောင်းလှပြီ ...။
ရွာအဝင်မှာ မြကျေး ကြည့်မရသည့် ဖိုးထူးနှင့် ဆုံးရသည်။ ဖိုးထူးက
စက်ဘီးလမ်းကြောင်းရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေသဖြင့် မြကျေးက စက်ဘီးပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်ရင်း ...

“ဖိုးထူး ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှေ့ကဖယ်”

အကောင်းပြောပြုမလို့ဟော၊ နင် အိမ်ပြန်နောက်ကျနေလို့တဲ့ နင့်
အမေ ရှာနေတယ်၊ နင်တို့က ဘယ်သွားနေကြတာလဲ ...”

“လက်ပံပွင့် သွားကောက်နေတာပေါ့၊ မမြင်ဘူးလား လက်ပံပွင့်
တွေ”

“ဟိုကောင်လေးက ဘာလိုက်ရှုပ်တာလဲ၊ မြကျေး ... နင် အဲဒီ
ကောင်လေးကို သိပ်အလိုလိုက်မနေနဲ့၊ နင့်ခေါင်းကို တက်နင်းသွား
လိမ့်မယ် ... ကားလား၊ ဘယ်က ကလောကဝကို ကောက်ရလာသလဲ
မသိပါဘူးဟာ ...”

“နင် ဒီလိုမပြောနဲ့ ...”

“ဟာ ... ဟောင်လေး ...”

ဆူးပုပ်က ရှတ်တရက်ဆိုသလို သူ.လွယ်အိတ်ထဲမှာပါလာ
သည့် ဆီးသီးတချို့ဖြင့် ဖိုးထူးမျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဆူးပုပ်
ကို ဖိုးထူး ရန်ပြုမည့်စိုးသဖြင့် မြကျေးက အမြန် စက်ဘီးနှင့်၍ ထွက်
ခဲ့ရသည်။ ဆူးပုပ်က စိတ်ဆတ်သည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ် ရိုင်းပျချင်
သည်။ သူ.ကို ယဉ်ကျေးလာအောင် မြကျေးက အတတ်နိုင်ဆုံး ဆုံးမနေ
ခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ရောက်တော့ မြကျေးရော ဆူးပုပ်ပါ အဆူခံ
ရသည်။ သို့သော် ... လက်ပံခေါင်းတစ်ပွဲ.ကိုတွေ့တော့ အမေ စိတ်ပြေ
သွားသည်။

ဒီနှစ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကတော့ မြကျေးအတွက်
ပျင်းစရာမကောင်းတော့ပေ ... ॥ တစ်ခါတစ်ရုတွင် မြကျေးက ဆူးပုပ်နှင့်
အတူ ရွာပြင်ထွက်၍ ဆီးသီးကောက်ကြသည်။ ဆူးပုပ်က မျက်စီလျင်ကာ
ပေါ့ပါ့သွားလက်သဖြင့် တစ်ခဏာချင်းမှာ ဆီးသီးများများ ကောက်နိုင်
သည်။ မြကျေးတို့ ကောက်လာသည့် ဆီးသီးတွေ့ကို မြကျေးတို့ ခြေဝင်း
ထဲမှာ ဖြန့်ခင်း၍ နေလှန်းရသည်။ ဆီးသီးတွေ ဗြာက်သွေးလျင်တော့
ဆီးခွဲစက်ကိုပို့ကာ အခွဲကို ဆီးယိုတိုးဖို့၊ အစွဲကိုခွဲကာ အတွင်းက
အဆံ့ကိုထုတ်ယူပြီး ဆီးစွဲအခွဲတွေကိုတော့ ပုန်းရည်ကြီးပို့တွေမှာ မီးမွေး
ဖို့ အသုံးပြနိုင်သည်။ ဆီးဆံ့ကိုတော့ နိုင်ငံခြားကို ရောင်းလို့ရသည်ဟု
မြကျေး သိထားခဲ့သည်။ မြကျေးတို့ရွာအတွက်တော့ ဆီးသီးက အသုံးဝင်
အဖိုးတန်လှသည်။

ဆူးပုပ်ကလေးသည် အိမ်မှာ လူကြီးတွေ ဘာလုပ်လုပ်
အလိုက်တသိလေး ဝင်ကူညီတတ်သည်။ ကလေးဆိုပေမဲ့လည်း သူ.ဘဝ
ပေးအသိအရ သူ.ကို လူကြီးတွေ ကြည်ဖြူအောင် နေတတ်သည်။ ဉာနေ့
ဉာနေဆို အဘွားက အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ထွက်ထိုင်ကာ
သစ်သားတူကလေးဖြင့် မြေပဲတွေကို တတောက်တောက် ထုခွဲနေတတ်
ရာ ထိုအချိန်ဆို ဆူးပုပ်က သစ်သားတူအဟောင်းကလေးကို သွားရှာပြီး

အဘွားနှင့်အတူထိုင်ကာ မြပဲထူခဲနေတတ်သည်။ မြပဲတောင့်ကလေးကို ဒေါင်လိုက်ထောင်ကာ တူဖြင့်ထဲလိုက်တော့ မြပဲခံ့က နစ်ခြမ်းကဲကာ မြပဲဆံကလေးတွေ ထွက်ကျလာတတ်သည်။

ခုလို နွေဦးကျောင်းပိတ်ရက် ဉာဏ်စောင်းတွေဆို မြကျေးကလည်း သနပ်ခါးကလေး ဖုံ့ဖုံ့လိမ်းကာ အဘွားနှင့်အတူ မြပဲထူခဲပေးတတ်မြှု ...။ ခုတော့ ဆူးပုပ်တစ်ယောက် တိုးလာသည်။

မင်းနှစ်သူ၏ နွေဦးဉာဏ်များကတော့ သာသာယာယာ ရှိလေသည်။ ဘယ်လောက်ပူပူ လေပြည်ကလေး နေ့လိုက်လျှင် ယပ်ခတ်ပေးလိုက်သလို တလုပ်လုပ် အေးရသည်။ လေပြေသုန်သုန် တိုက်လျှင်တော့ လန်းဆန်းသွားရမြှု ...။ နွေလယ်ကာလဆိုလျှင်တော့ လေပူဇ္ဈိုင်းအနည်းငယ် နှမ်းလျေရသည်။ အမေပြောတော့ မြကျေးတို့ မင်းနှစ်သူက အနီးအနားက ရွာတွေထက် ပိုပြီး ပူသတဲ့။ မြကျေးကတော့ မွေးကတည်းက ဒီရွာမှာပဲနေခဲ့သဖြင့် တြေားသော နေရာတွေနှင့် မနှိုင်းယူဉ်တတ်၊ ပူတာ ကိုသိသော်လည်း ပူလွန်းလို့ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရတာမျိုးတော့ မရှိ။ အသားကျနေပြီး။

နွေဆို ရေရှားတာကိုတော့ မြကျေးက မနှစ်မြို့ပေ။ နွေမဝင်ခင် စောင်းအလယ်လောက်ကတည်းက ရွာထိပ် လေးထောင့်ကန်ကြီးမှာ ရေခန်းခဲ့ပြီး ...။ အဝိစိတွင်းမှာ ရေစည်လှည်း သွားဝယ်တွန်းရတော့ ပိုက်ဆံလည်းကုန်ကာ လူလည်းပင်ပန်းရသေးသည်။

နွေဉာဏ်း၏ အလုပ်တွေထဲမှာ ရေစည်လှည်း တွန်းရသည်အလုပ်လည်း ပါသည်။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေမအားလပ်လျှင် ရေစည်လှည်းတွန်းသည် တာဝန်ကို မြကျေးကယူရသည်။ ထိုအခါ ဆူးပုပ်ကလေးက အဖော်ရလှသည်။ သူ့အင်အားသေးသေးလေးနှင့် ဝိုင်းကူတွန်းတာက အရာမထင်လှသော်လည်း အဖော်ရသဖြင့် တော်လှပြီဟုဆိုရမည်။ ရေစည်လှည်း တွန်းလာပြီးလျှင်တော့ လေးထောင့်ကန်ရှေ့က ရေပ်လေးမှာ ခေါ် နား၍ အမောဖြေရသည်။ လေးထောင့်ကန်ကို မေ့ကြည့်ရင်း စိတ်ကျုံရခြင်းသည်လည်း မြကျေးအတွက်တော့ အမောဖြေနည်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

လေးထောင့်ကန်ရှိသည့်နေရာမှာ ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်ရှိဖြေး
ကန်ကို အုတ်တံတိုင်းဖြင့် ကာရုထားသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ကန်
ဟုမထင်ရ။ အုတ်တံတိုင်းဝင်ပေါက်မှ လျေကားထစ်များကို နင်းကာတက်
လိုက်တော့မှ ကုန်းမြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ အတွင်းနိမ့်ပိုင်း
ထဲက အုတ်ရှိုးတွေခိုထားသော လေးထောင့်စပ်စပ် ရေကန်ကို မြင်ရသည်။
ကန်နဲ့သေးကုန်းမြင့်တစ်ပိုက်မှာတော့ ကန္နာရပ်တွေ အနှံးအပြား ပေါက်
ရောက်နေခဲ့လေသည်။ ကန်က လုပခမ်းနားခဲ့ဟန်ရှိသော်လည်း ခုချိန်မှာ
တော့ ရေမရှိသဖြင့် သွေ့ခြောက်ဟောင်းနှမ်းကာနေသည်။ ကန်၏အရှေ့
ဘက်ဆီက ရေဝင်ပေါက်က ခြောက်သွေ့ထင်ရှားသည်။ မြေကျုး သိတတ်စ
အချယ် ဒီကန်ကို ရောက်ဖူးကတည်းက ကန်ထဲမှာ ရေပြည့်နေတာကို
မမြင်ဖူးတော့ပါ။ ရေရှားသည့် စွေအခါ ဒီကန်ရှေ့က ဖြတ်သွားတိုင်း
မြေကျုးက ကန်၏အုတ်တံတိုင်း ဝင်ပေါက်ဆီသို့ တက်သွားကာ ခြောက်
သွေ့နေသည့် ရေကန်ကြီးကိုင်းကြည့်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်ရသည်။ မြေကျုး
စိတ်ကူးယဉ်နိုင်အောင် ဘွားဘွား၏စကားတွေကလည်း အထောက်အကူ
ပြုသည်။

“အဘွားတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီကန်ထဲက ရေကို အလျှောပယ်
သုံးခဲ့ရတာပေါ့ မြေးရဲ့၊ အဘွားတို့ မြန်မာတွေဟာ ပုဂံခေတ်
ကတည်းက တိတွင်ဖန်တီးတဲ့ဥာဏ်တွေ မသေးခဲ့ဘူး။ ကန်ထဲကို
ဆင်းတဲ့ လျေကား ၁၂ ထစ်ကို တွေ့လား၊ အဲဒါ ၁၂ လရာသီ
အတွက် လုပ်ပေးခဲ့တာ၊ ရေက တစ်လကို တစ်ထစ် ကုန်ကုန်
သွားတာ၊ အားလုံးကုန်သွားပြီရင် မိုးရွာတဲ့အခါ ရေကပြန်ပြည့်
လာတာပဲ၊ ကန်ထဲကိုဝင်တဲ့ရေကိုလည်း ဟိုးတူချွင်းတောင် (တူရင်
တောင်)ပေါ်က ကျလာတဲ့ တောင်ရှိုးကျရေကိုပဲ ယူတာ၊ ယာခင်း
ရေတို့ လမ်းရေ တို့ကို ယူတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တောင်ရှိုးကျရေ
ဝင်ဖို့အတွက်ပဲ ရေလမ်းဖောက်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ လမ်းတွေ
ဟိုကဖောက် ဒီကဖောက်နဲ့ ရေဝင်လမ်းတွေ ပိတ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့
ကယ်”

အဘွား၏ စကားတွေကိုနားထောင်ပြီး မျက်လုံးကလေ;
မိတ်၍ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်လျှင် ပန်းကြာင့်ထုံသင်းသည့် ရေပြည့်လျှော့
ရေကန်ကြီးကို မြင်ယောင်ကာ အပူဒဏ်သက်သာ အေးမြလာသည်ဟု
ထင်ရသည်။ ခြားက်သွေ့လှသော မင်းနှစ်သူ ဝန်းကျင်သည် ထိုရေပြည့်လျှော့
သည့် လေးထောင့်ကန်ကြာင့် စွတ်စို့ စို့ပြည်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။
မိုးအခါတွင် အရှေ့ဘက်ရေဝင်ပေါက်ဆီမှ ရေတို့သည် ကန်တွင်းသို့
တဝါဝါ သွန်ကျဖြည့်သွင်းပေးလိုက်သောအခါ ကြာတို့သည်ပင် လွန်လူး
ရှန်းထလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကန်ပတ်လည်မှာတော့ သစ်ပင်တို့သည်
အုံဆိုင်း စို့ပြည်အေးမြလျက် ...။ မင်းနှစ်သူ၏ လှပို့မြှုံးတို့သည် ရေအိုး
ကိုယ်စီခွဲက်ကာ ရေခံဆင်း၍ လာကြလေသည်။

စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကို ရပ်တန်း၍ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ
မှာတော့ ခြားက်သွေ့သော ဝန်းကျင်ကိုသာ မြင်ရသည်။ စိမ်းစို့အပ်ဆိုင်း
သည့် သစ်ပင်တို့အစား ကန္တာရပင်များကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

မြကျေးသည် ဧရပ်တွင်ထိုင်၍ အမောဖြေနေရာက ကန်ဘက်
ဆီသို့ သွားဖို့ပြင်သည်။ ဆူးပုပ်ကို ဒီကန်မပြရသေး။ ဒီကန်ကို ပြကာ
အဖေနှင့် ဘွားဘွားတို့ ပြောပြခဲ့သည့် စကားတွေကိုလည်း ဆူးပုပ်ကို
ပြန်ပြောပြချင်သေးသည်။

“ဆူးပုပ်ရေ... လာဟေ့”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မမ ...”

“ရေကန်ဆီ သွားမလို့ ...”

“ရေကန်က ဘယ်မှာလဲ ...”

“ဟိုမှာလေ ...”

“မမြင်ရဘူး မမ”

မြကျေးက ကန်ဘက်သို့ လက်ညိုးအွန်ပြသော်လည်း ဆူးပုပ်
က မမြင်ဘဲ ဟိုဒီကြည့်ရင်း မြကျေးနောက်သို့ လိုက်လာသည်။ အုတ်
တံတိုင်းကိုကော်ကာ အတွင်းဘက်ရောက်တော့မှ မြကျေးက ရေကန်ဘက်
သို့ လက်ညိုးအွန်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟိုးမှာတွေလား မောင်လေး၊ အဲဒါ ရေကန်လေ ...”

“ရေလည်း မရှိဘူးနော်”

“ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ရေတွေ အပြည့်ပဲတဲ့ ...”

“မမ ငယ်ငယ်တုန်းကလား ...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားဘွား ငယ်ငယ်တုန်းက ...”

“ခုလည်း ရေတွေပြည့်နေရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ရေပြည့်တာ မြင်ချင်လား ...”

“မြင်ချင်တယ်”

“မြင်ချင်ရင် မြင်အောင်လုပ်ပေးမယ်”

မြကျေးက ပုံပြီးပြီးပြောရင်း ဆူးပုပ်၏ နောက်မှာ ဘွား
ရပ်လျက် သူ့မျက်လုံးတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွံ့ဖြိုတ်ထားလိုက်သည်။

“မမ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မျက်လုံး မိုတ်ထား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မမ ပြောတာပဲ နားထောင်ရင်း
မြင်ယောင်ကြည့်နော်၊ ဟိုးပုဂံခေတ်တုန်းကတဲ့၊ နားတောင်းများမင်း
ရဲ့ အမတ် သေနာပတီကြီး မင်းအနှစ် သူတို့ အနီးမောင်နှင့်က ဒီရွာ
က လူတွေ သောက်သုံးဖို့ ဒီရေကန်ကြီးကို တူးဖော်ပေးခဲ့တာတဲ့၊
မိုးတွေရွာလာပြီဆို ဟိုး တူရွင်းတောင်ဘက်က ရေတွေဟာ ဒီကန်
ရှုံးက ရေစစ်ကန်ထဲကို ရောက်လာပြီးမှ ရေဝင်ပေါက်ကနေ
ကန်ထဲကို ရေတွေဝင်လာတော့တာတဲ့၊ ကန်ထဲမှာလည်း ရေအပြည့်
ပဲတဲ့၊ ကဲ ... မြင်ပြီလား ...”

“မမြင်ဘူး မမ၊ မှာ်ပဲမှာ်နေတယ်”

ဆူးပုပ်၏ တုံးပြန်မှုကြောင့် မြကျေး ခဏကြောင်သွားပြီးမှ
ရယ်လိုက်မိသည်။ ဆူးပုပ်က ကလေးပေပဲ ...” ကလေးကို ဦးနောက်
စားအောင် သွားလုပ်မိသူက မြကျေးဖြစ်ပါသည်။ မြကျေးက အဖေပြော
ခဲ့ဖူးသည့် စကားကို သတိရမိလေသည်။

“လူဆိုတာ သိတာတွေများလာမှ ကိုယ်မမိလိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို

မှန်းဆပုံဖော်မြင်ယောင်တတ်လာတာ၊ သိတဲ့အသိတွေကလည်း
မှန်ကန်းမှ ကိုယ့်မှန်းဆမြင်ယောင်မှုတွေက တကယ့်အမှန်နဲ့
နီးစပ်နိုင်တာပဲ သမီးမြေကျုံ”

မြေကျုံကတော့ အဖေ မကြာခဏ ပြောပြောပြခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာတွေကို သိထားခဲ့ရသူမျို့ ပုံဖော်မြင်ယောင် စိတ်ကူးယဉ်
တတ်သော်လည်း ဆူးပုပ်ကဖြင့် ကလေးရယ်မျို့ အမှာင်ကလွှဲလို့ ဘာမှ
စိတ်ကူးပုံဖော်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မြေကျုံက ဆူးပုပ်၏ မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားမိသော
လက်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ရင်း ရယ်မောနေတော့ ဆူးပုပ်က မြေကျုံကို
နားမလည်သလို ကြည့်လေသည်။

ထို့နောက် ကလေးပါပီ စူးစမ်းလိုစိတ်များလှသော ဆူးပုပ်
သည် ရေကန်ရှိရာ အနိမ့်ပိုင်းသို့ လျောက်သွားရင်း ...

“မမ ... ကန်ထဲကိုဆင်းရအာင်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဖိနပ်နဲ့ မဆင်းနဲ့၊ မရှိမသေမလုပ်နဲ့၊ ကန်စောင့်နှင်း
မကြိုက်ဘူး”

“ကန်စောင့်နှင်းက ဘယ်မှာလဲ မမ၊ ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှုမတွေ့ပါ
ဘူး”

“မျက်စီနဲ့တော့ ဘယ်မြင်ရမလဲ ဆူးပုပ်ရဲ့”

“ကန်စောင့်နှင်းက ဘယ်လိုမျိုးလဲ မမ”

“အဲဒါတော့ ဉာဏ်မှ အဘွားကို မေးကြည့်ပေတော့၊ မမက မင်း
နားလည်အောင် မပြောတတ်ဘူး၊ က ... လာ ... လာ ... လာ ... ပြန်က
မယ်”

မြေကျုံက ဆူးပုပ် ပြောမှားဆိုမှား မဖြစ်ခင် အမြန်ခေါ်
ကာ ပြန်ရလေသည်။ မြေကျုံး ငယ်ကတည်းက သိထားခဲ့သည်မှာ ဤ
ရေကန်ကိုစောင့်သည့် ကန်တော်အရှင် တူဝရီးသုံးယောက် ရှိသည်ဟူ၏။
အဒေါ်ပုလဲနဲ့ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုလေးတို့က ဤကန်ကို စောင့်ရောက်
နေကြသည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဤကန်တစ်စိုက်မှာ မရှိမသေ မလျှပ်

ရဲကပဲ။ မြကျွေးတို့ရှာမှာတော့ နတ်တော်တော်များများကို ကိုးကွယ်
ယုံကြည်ကြလေသည်။ မိုးခေါင်ပြီဆိုလျှင် အမေဇန်ဒီးဆီမှာ ဆူတောင်း
ကြ၏။ အမေဇန်ဒီးဆိုသည်မှာ သိကြားမင်းသမီးဖြစ်၍ မိုးကိုပေးနိုင်သည်
ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ မိုးများဖို့ဆိုလျှင်တော့ မိုးကောင်းကျော်စွာဆီမှာ
ဆူတောင်းရ၏။ ကလေးများ အွန်ရာယ်ကင်းဖို့အတွက်တော့ မနဲ့လေးဆီ
မှာ ဆူတောင်း ပသကြရလေသည်။

မြကျွေးမှာတော့ ဆူးပုပ် ထပ်ဆင့်မေးလာမည့် မေးခွန်းတွေ
ကို ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိတာ သေချာသဖြင့် အဘွားထံသို့သာ လွှဲပေးလိုက်ရတော့
၏။

ညရောက်လျှင်တော့ အဘွား၏ ထူးဆန်းသော စကားတွေကို
မြကျွေးတို့ နားထောင်ကြရလေသည်။ အဘွားပြောသည့် စကားတွေက
ပုံပြင်သဖွယ် နားထောင်ကောင်းလှ၏။ တခို့စကားတွေကိုတော့ မြကျွေး
နားမလည်ပါ။ သို့သော် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“လေးထောင့်ကန်ရဲ့ ရေအရောင်က နိကျင်ကျင် နောက်ကျိုကျို
နေသက္ကယ့်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရေနဲ့လျှော်ဖွပ်လိုက်ရင် မြစ်ရေနဲ့ လျှော်
တာထက်တောင် ဖြူ။သေးတာ၊ ရှေးတုန်းက ကန်တူးပေးခဲ့တဲ့လူ
တွေက သစ္စာသမာဓိရှိခဲ့လို့လားတော့ မသိဘူး ရှေးတုန်းကဆို
လေးထောင့်ကန်ရေဟာ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ရေ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဘွား
တိုင်ယ်ယ်ကဆို ဟိုး ပုံဗားဘက်က တူချင်းတောင်ဘက်ရွာတွေက
ဒီကန်ရေကို လာခပ်ပြီး သယ်သွားကြရတာ၊ အာနန္ဒဘုရားပွဲလာ
ရင်လည်း အပြန်မှာ ဒီရေကို ရေဘူးတွေနဲ့ ထည့်သယ်သွားကြတာပဲ၊
ဒီရေကို မျက်စဉ်းခတ်ရင် မျက်စိနာတောင် ပျောက်သက္ကယ့်၊ ပြီး
တော့ ကန်ရေက နောက်ကျိုကျိုကလေး ဖြစ်နေမှ တိုင်းရေးပြည်
ရေးက ကောင်းတာ”

မြကျွေးနှင့် ဆူးပုပ်မှာ အဘွား၏စကားတွေကို ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။ အလုံးစုံတော့ နားလည်လှ
သည်မဟုတ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးဆိုတာနှင့်လည်း အလုမ်းဝေး၍နေရလေ

သည်။ အဘွားကတော့ မြေပဲတောင့်ကလေးတွေကို တူနှင့်တတောက်တောက် ထူရင်း စကားဆက်၏။

“တိုင်းရေး ပြည်ရေး တစ်ခုခုဖြစ်ခါနီး တိုင်းပြည် မြိုင်မသက်ဖြစ်ခါနီးပြီဆို ကန်ရေက သူ၊ အလိုလို ကြည်လာရော၊ ကန်ရေကြည်လာပြီဆို အဘွား၊ အဖေက ကောင်းကောင်းနေကြုံဗျား၊ ကန်ရေတော့ ကြည်နေပြီဗျားဆိုပြီး သတိပေးနေတော့တာပဲ၊ ဟိုးအရင် ဦးနေဝင်း အာဏာသိမ်းခါနီး တစ်ခါ ရေကြည်ဖူးတယ်၊ စေ အရေးအခင်း ဖြစ်ခါနီး တစ်ခါ ကြည်တယ်၊ ပထမတစ်ခါတုန်းကဆို ရေကြည်ရုံတင် မကဘူး၊ ကန်ပေါက်သွားသေးတယ်၊ ရှုံးတုန်းက ကန်တည်ရင် ကန်မျက်နှာပြင် အောက်ခံကို ကြေးပြားတွေခင်းပြီး ဆင်နဲ့နင်းခဲ့ကြတာဆိုတော့ အဲဒီကြေးပြား ကျွဲ့ကျပြီး ကန်ပေါက်တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက တိုင်းရေးပြည်ရေးက ကမောက်ကမပါပဲကွယ်”

“တိုင်းရေးပြည်ရေးဆိုတာ ဘာကြီးလဲ ဘွားဘွား၊ အဲဒါက ဘာလုပ်လို့ရလဲ”

ဖျာပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမောက် မေးထောက်၍ နားထောင်နေသော ဆူးပုပ်က အဘွားကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ အဘွားက မြေပဲထုနေသည့် သစ်သားတူကလေးနှင့် ဆူးပုပ်၏ ခေါင်းကို ဖွံ့ဖြိုးထုလိုက်ရင်း

“အဘွားတို့တွေ နေတဲ့တိုင်းပြည်ရဲ့၊ အရေးကိစ္စတွေကို တိုင်းရေးပြည်ရေးလို့ ခေါ်သကွယ့် ဆူးပုပ်လေးရဲ့၊ အဘွားတို့နိုင်ငံယူ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အရေးကိစ္စတိုင်းဟာ အဘွားတို့အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲကတစ်နေရာရာမှာ မီးတောက်နေရင် ဒါ ကိုယ်နဲ့ အဝေးကြီးပဲ အနေသာကြီးပဲလို့ ထင်ရပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီမီးတောက်ရဲ့ မီးပွားအစအနာ အကျိုးဆက်ဟာ ကိုယ့်ဆီ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်လာတတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်လာတတ်တယ်၊ မြေးကတော့ ငယ်သေးလို့ အဘွားပြောတာကို နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြေကျေးက အဘွားပြောတာကို မမေ့နဲ့... ကြားလား”

မြကျုံးက နားမလည်တစ်ချက် လည်တစ်ချက်နှင့်ပင်
ခေါင်းညီတဲ့ပြရလေသည်။ ဆူးပုပ်ကတော့ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေ
ကလပ်နှင့် ဘာမှန်းမသိပြီ။

မြကျုံးတို့ စကားဂိုင်းထဲကို မမင့် ဝင်လာပြီဆိုလျှင်တော့
ပွဲကပျက်သွားတတ်သည်။ မမင့် စိတ်ဝင်စားတာက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“အဘွား ... အဘွား၊ ဟိုစာချိုးကြီးက သိပ်ဆိုးတာပဲနော်၊ ဘာတဲ့
‘လျချော ဖွားစော၊ ကျောက်ပေါက်မာထူ မင်းနှစ်သူ’ တဲ့၊ ဒီစာချိုး
အရဆို ဖွားစောရွာကလူတွေက ချောတယ်လှတယ်ပေါ့၊ မင်းနှစ်
သူ ရွာသူတွေက ရပ်ဆိုးတယ်ပေါ့၊ ဖွားစောရွာက လူတွေက အဲဒီ
စကားပုံအားကိုးနဲ့ ဂုဏ်မောက်ချင်နေကြသလားမသိပါဘူး၊ ဒီစကား
ပုံက မှန်ဖြင့်မမှန်ဘဲနဲ့၊ ငွေဆို မင်းနှစ်းသူ ရွာသူဆိုပေမဲ့ ကျောက်
ပေါက်မာလည်း မထူဘူး၊ ရပ်ကလေးကလည်း ချောမှုချော ...”

“အဟိ ...”

မမင့် အပြောရလှတာကို အဲသရယ်ချင်လှကာ မြကျုံးထံက
ရယ်သံလေးတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ မမင့်က မြကျုံးကို မျက်စောင်း
တစ်ချက်ထိုးကာ ...

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါပြောတာမဟုတ်လို့လား၊ အဲဒီစကားပုံကို
ပြောင်းပစ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုပြောင်းမှာလဲ”

“လျချော မင်းနှစ်သူ၊ ကျောက်ပေါက်မာထူ ဖွားစော ...”

မြကျုံးက ခိုခိုက်ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ ဆူးပုပ်ထံမှ
ရယ်သံ တဟိုးဟိုး ထွက်လာကာ ...

“မမင့် စကားပုံက နားထောင်လို့လည်း မကောင်းဘူးနော် ...”

“ဟိုး ... ဟိုး ...”

“တိတ်စမ်း ...၊ ငါ ခေါက်လိုက်ရ”

မမင့်က ဆူးပုပ်ခေါင်းကို ခေါက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်သဖြင့်
မြကျုံးက မမင့်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ‘ကလေးကို မလုပ်

ပါနဲ့ မမရဲ့” ဟု ပြောကာတားရသည်။ ဆူးပုပ်က ဇော်ကလေးပုကာ နေသည်။ မမငွေက ဆူးပုပ်ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“ငါကိုလျှင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ကောင်လေး၊ နှင့်ကို ခုချက် ချင်း မြစ်ခြေခြားနို့လိုက်ရမလား ...”

မပိုပါနဲ့ မမငွေရဲ့ ...”

“အေး ... မပိုစေချင်ရင် ‘လှချောမင်းနှစ်သူ၊ ကျောက်ပေါက်မာထူ ဖွားစော’လို့ ခဏခဏရွတ်ရွတ်နေ ... ကားလား၊ စာချိုးဆိုတာ ရွတ်ပါများရင် နှုတ်ကျိုးသွားရော၊ လူရှေ့ရောက်ရင် များများပိုရွတ်၊ ဖွားစောရွာကလူတွေလာရင် သူတို့ရှေ့မှာ များများရွတ်နေ၊ အဲဒါ ဆို ပြန်မပိုဘူး ... ကားလား”

“ဟုတ်၊ လှချော မင်းနှစ်းသူ၊ ကျောက်ပေါက်မာထူ ဖွားစော”

ဆူးပုပ်ကလေးက မမငွေ သင်ပေးသလို တတ္တတ်တွေတ်ရွတ်၍ နေတော့ရာ မြကျွေးမှာ သနားမဆုံး။ မမငွေကတော့ ကျေနပ်မဆုံး။ ဘွားဘွားက မမငွေကို ကြည့်ကာ ညည်းကတော့ အလုအပကိုစွဲပဲ စိတ် ဝင်စားနေတော့တာပဲဟု ဆို၏။ မြကျွေးကတော့ ဆူးပုပ်ကိုဆို အနိုင်ကျင့် ချင်လှသော မမငွေကို ကြည့်မရချင်တော့ပြီ။

ထိနေ့မှစကာ ဆူးပုပ်ကလေးသည် မမငွေကိုမြင်တိုင်း နားထောင်မကောင်းသော စာချိုးကို ရွတ်ရှာ၏။ လူအများရှေ့မှာ ဆူးပုပ် က ထိစာချိုးကိုရွတ်သည့်အခါ ရွာကလူတွေက ရယ်မောက်ကာ ‘မြကျွေး တို့ ငွေတို့ သင်ပေးထားတာလားဟေ့ ...’ ဟု အမေးခံရလျှင်တော့ မြကျွေးမှာ ရှုက်မဆုံးပေ။ ထို့ကြောင့် ဆူးပုပ်ကို စာချိုးမှားကြီး မရွတ်ဖို့ တားမြစ်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြတ်သန်းရင်းနှင့်ပင် လက်ပံတွေပွင့်သည့် တပိုတွဲလ စွဲဦးရက်များကို ဖြတ်သန်း ကုန်ဆုံးလာခဲ့လေသည်။
မင်းနှစ်သူ၏

“ပုန်းမကြည် အရှင်သခင်မ ဒီမှာဝတ်ပါ၊ ဒီမှာစားပါ၊ ဈွေချေး
ငွေချေးလည်း ယိုခဲ့ပါ၊ ဈွေအိုး ငွေအိုးလည်း မြှုပ်ခဲ့ပါ၊ ကြွယ်ဆု
ကိုလည်း ပေးပါ၊ ဝဆုကိုလည်း ပေးပါ ...”

အဘွား၏ အသံကလေးသည် အိမ်အပြင် အမှာင်ထဲမှ
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ အချိန်က ည ၈ နာရီခန့် ရှိခဲ့
ပြဖြစ်သည်။ လက သုံးရက်လမှ ခုံးမျက်စလောက်ကလေးသာ မြင်ရသည်
ဖြစ်ရာ တပေါင်းလဆန်း၂ ရက်နေ့ ညသည် လရောင်ကင်းကာ မှာင်
မိုက်လျက်ရှိသည်။ အိမ်အတွင်းမှ မိုးချက် အလင်းရောင် တရှိသည်သာ
အိမ်အပြင်ခြုထဲသို့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းကူးနေသည်။ အမေက အဘွား၏
နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်၍ ဓာတ်မိုးထိုးထားသဖြင့်သာ အိမ်ကိုပတ်၍
ခြု တွင်းမှာ လမ်းလျောက်နေသော အဘွား၏ အရိပ်အယောင်ကို ခပ်ဝါးဝါး
မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွား၏ ဘယ်လက်တစ်ဖက်မှာတော့ ငွေဖလား၊
ခပ်သေးသေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုဖလားလေးထဲမှာ ကရမက်နှင့်
နှဲသာဖြူတွေ သွေး၍ထည့်ထားသည်။ ထိုအမွှေးရည်ရဖို့ မြကျေး လက်
မောင်းလေးတောင့်အောင် နှဲသာဖြူသားကို သွေးပေးခဲ့ရသည်။ အဘွား၏
ညာလက်မှာတော့ ပုန်းမကြည်ပန်းနှင့် ဒေါနပန်းခက်တွေကို ကိုင်ထားသည်။
အဘွားသည် ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ပန်းခက်ကလေး

များကို အမွှေးရည်ခြက်ထဲသို့ နှစ်လျက် အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ဖျွန်းပက်နေ သည်။ ညက မူာ်မည်းနေကာ အမေထိုးပြထားသည့် ဓာတ်မီးရောင် အလင်းအောက်မှာ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ ဖြစ်သွားသည့် အမွှေးရည်များကို မြင် ရသည်။ ပန်းခက်ကလေးတွေ လူပ်ယမ်းသွားတာကို မြင်ရသည်။ ဤ ညကား ပုန်းမကြည်အရှင်မကို ပင့်ဖိတ်ရသည့် ညပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုညမှာ မြေကျေးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး စကားကျယ်ကျယ် မပြောကြ။ ဌီမ်ဌီမ်ဆိုမ်ဆိုမ်ပင် နေကြသည်။ တပေါင်းလဆန်း ၂ ရက် နေ့ ဒီလိုညမှာ အရှင်မကို အိမ်သို့ပင့်ဖိတ်ထားသဖြင့် အရှင်မကို ရိုးသေ လေးစားသောအားဖြင့် တိတ်ဆိုတ်စွာနေကြရသည်။ မြေကျေးတို့က နှစ်စဉ် ပူဇော်ပသနေကျေမ့် ရိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆူးပုပ်ကတော့ မျက်လုံးလေး အပြုးသားဖြင့် အသွားကို လုမ်းကြည့်နေရင်းက မြေကျေးကို မေ့ကြည့်ကာ

“မမ ... ဘွားဘွားက ဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ...”

“ပုန်းမကြည်အရှင်မကို ပင့်ဖိတ်နေတာပေါ့ ...”

“ပင့်ဖိတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ...”

“ခေါ်တာကို ပြောတာပေါ့ ...”

“ပုန်းမကြည် အရှင်မ ဆိုတာကရော ...”

“ပုန်းမကြည်အရှင်မဆိုတာ သီးနှံအထွက်တိုးအောင် ကူညီပေးတဲ့ နတ်ကိုပြောတာ၊ မမတို့ရွာမှာ နှစ်တိုင်း ဒီလိုပဲ ပင့်ဖိတ်ပူဇော်က တာ ...”

“အခု သူရောက်လာပြီလား ...”

“အင်း ... ရောက်ပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ မတွေ့ပါလား ...”

ဆူးပုပ်က ခေါင်းလေးချာလည်ကာ အိမ်ထဲအနဲ့ လုမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သဖြင့် မြေကျေးက ရယ်ရင်းဖြေရ၏။

“နတ်ဆိုတော့ မမြင်ရဘူးပေါ့ ဆူးပုပ်ရဲ့”

ဆူးပုပ်က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်သည်။ သူ နားလည်ပုံ မရပေ ...”

“ပုန်းမကြည်အရှင်မ လန်းသွားမယ်၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေကြနော်”

အိမ်ကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ ပင့်ဖိတ်ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ အသွားက အိမ်ပေါ်သို့တက်လာရင်း မြကျေးတို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သတိပေးလိုက်သည်။ မြကျေးက ဆူးပုပ်ကိုကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ လက်ညိုးလေးထောင်ကာ ‘ရှုံး ... တိုးတိုး’ ဟု သတိပေးတော့ ဆူးပုပ်က ကောကလေးပါကာ ဌီမ်သက်နှုတ်ဆိုက်သွားသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မြကျေးတို့ ဆူးပုပ်တို့လို အစားမက်သူများ အားတက်စရာအစီအစဉ်တို့ စတင်လေသည်။ မနက်ဖြန် တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့ မနက်တော့စောတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် အရှင်မကို ပူဇော်ကြမည်ဖြစ်ရာ ထိုညာမှာ အစားအသောက်များကို ကြော်လျှောက်ပြတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲတွင် ငါးခြားကြော်၊ ငါးကြော်နှင့် ပုစ္န်ကြော်ရန်းများမှာ မွေး၍နေတော့သည်။ မြကျေးတို့အတွက်တော့ ပုန်းမကြည်အရှင်မရောက်သော ရက်သည် တစ်နှစ်တစ်ခါ ဟင်းကောင်းများများစုစု စားရသောနေ့ပင်တည်း။ ပုန်းမကြည်အရှင်မက အငွေ့သာစားပြီး မြကျေးတို့က လက်တွေ့ကျကျ စားရပေတော့မည်။ မနက်စောတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ထည့်ထားသည့် မြေအိုးများကို အရှင်မအတွက် ပူဇော်ထားပြီး မွန်းတည့် ၁၂ နာရီကျော်မှ လူတွေက ယူစားခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၂ နာရီထိုးချိန်ထိ မအောင့်နိုင်သူက အများစုဖြစ်လေသည်။

“မြကျေးရေ ... အရှပ်ကြော်မယ်ဟော၊ အရှပ်လာလှပ်ပေးဦး ... ”

မီးပိုချောင်ဘက်ဆိုက အမေ့ခေါ်သံကြောင့် မြကျေးက ဆူးပုပ်ကိုခေါ်ကာ မီးပိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မီးပိုချောင်ကိုရောက်တော့ အမောက ဆန်ကြမ်းမှုနှင့် ကောက်ညှင်းမှုနှင့် ရောနယ်ထားသည့် မှန်းနှစ် ပန်းကန်ကို မြကျေးကို လှမ်းပေးသည်။ မမငွေက မီးပိုရော့မှာထိုင်၍ ငါးကြော်နေသည်။ မြကျေးက လက်သွားဆေးပြီးမှ မီးပိုချောင် အဝင်ဝနားမှာထိုင်ကာ မှန်းနှစ်တွေကို နဲ့၍ အရှပ်လှပ်ဖို့ပြင်ရသည်။ ဆူးပုပ်က မှန်းနှစ်နဲ့နေသည့် မြကျေးနားမှာ လာထိုင်ရင်း မေး၏။

“မမ ... အဲဒါ ဘာလုပ်မလိုလဲ”

“အရပ်လုပ်မလို ...”

“ဘာအရပ်လ ...”

“အစုံပဲ၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ကျောက်ပျော်ပုံ၊ သနပ်ခါးတုံးပုံ
လူပုံ၊ ဆန်အိုး ဆီအိုး၊ နွားရပ်ပုံတွေပေါ့ ...”

“အဲအရပ်တွေ လုပ်ပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဆီနဲ့ကြော်ပြီး အရင်မအတွက် တင်တဲ့ စားသောက်စရာ အိုးတွေ
ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်မှာပေါ့ ...”

မြကျွေးက ဆူးပုပ်မေးတာကိုဖြေရင်း စေးပိုင်နေသည့် မှန်
နှစ်တွေကိုယူကာ အရပ်လေးတွေ လုပ်နေလိုက်သည်။ မှန်နှစ်ဖြင့် အရပ်
လုပ်ရသည့်မှာ ခဲ့ဖြင့်အရပ်လုပ်ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပုန်းမကြည်အရင်မ
ကို တင်မည့် စားသောက်ဖွယ်ရာ အိုးများကလည်း များလှသည်ဖြစ်ရာ
အိုးတိုင်းစွဲမှာ ထည့်လိုက်ဖို့ အရပ်လုပ်ရသည်။ အရပ်များမှာလည်း သူ
အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ရှိလေသည်။ မြကျွေးတို့ အိမ်ဦးခန်းတွင် တင်မည့် အိုး
ထဲသို့ လက်စွပ်ပုံ၊ လက်ကောက်ပုံနှင့် ပုန်းမကြည်အရပ် (လူပုံ) တို့ကို
ထည့်လိုက်ခြင်းသည် ဤအိမ်ရှိ လူတို့ ရွှေငွေရတာနာ ပေါ်ကြယ်ဝစရ်
ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆန်အိုးနားတွင် တင်မည့် အိုးထဲသို့ ဆန်အိုးပုံ
မှန်ကြော်ကလေး ထည့်လိုက်ခြင်းသည် ဆန်ရေစပါး ပေါ်ကြယ်ဝစေ့
ဖြစ်၏။ ဆီအိုးနဲ့ဘေးတွင် တင်မည့်အိုးထဲသို့ ဆီအိုးပုံ မှန်ကြော်ကလေး
ထည့်လိုက်ခြင်းမှာ ဆီပေါ်လျှော့စေ့ဖို့ ဖြစ်သည်။ ပုန်းမကြည်အရင်မက
မိန်းမသားဖြစ်လေရာ အလှအပ ကြိုက်ရှာမှာပဲဟု ယူဆလျက် အိမ်ရှိ
ကျောက်ပျော်ကလေးပေါ်တွင် တစ်အိုးတင်မည်ဖြစ်ရာ ထိုအိုးထဲသို့ သနပ်ခါး
ပုံ ကျောက်ပျော်ပုံ မှန်ကြော်ကလေးတွေ ထည့်ရလေသည်။ လူည်းထားသည့်
နေရာဘေးမှာ အိုးတင်လျှင်တော့ နွားရပ်ကြော်ကလေးထည့်ကာ တင်ရလေ
သည်။

သီးနှံအထွက်တိုးစေရန် ထိုသို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ ပုန်းမကြည်
အရင်မကို ပင့်ဖိတ်ပူဇော်ရခြင်းသည် ရွာ၏ ရှိုးရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

အဖေက ဘုရားထံမှာ လောဘနှင့် ဆုမတောင်းရန် မြေကျုံ
ကို ဆုံးမထားသလို ရိုးရာအစဉ်အလာ ယုံကြည်မှုကိုလည်း ပျက်ရယ်
မပြုဘဲ လေးစားရန် ဆုံးမထားခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပုန်းမကြည်
နတ်တင်သည့်နေ့တိုင်း ဟင်းကောင်းတွေ များများစားရသဖြင့် မြေကျုံ
တို့တွေ ပျော်ကြတာတော့ အမှန်တည်း ... ။ အီမ်မှာ ဟင်းမကောင်းသည့်
ရက်တွေဆုံး ပုန်းမကြည်နတ်တင်မည့် ရက်ကိုတောင် မျှော်တတ်လာခဲ့သည်။

“မမ ... ကျွန်တော်လည်း အရှပ်လုပ်မယ်လေ”

ဆူးပုပ်က မြေကျုံးနားကပ်ကာ တိုးတိုးပူဆာ၏။ မြေကျုံးက
မျက်ခုံးပင့်မိရင်း ...

“မင်း လုပ်တတ်လို့လား ... ”

“လုပ်တတ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ ကျွန်တော် လုပ်တဲ့ ခဲ့ရှပ်တွေဆုံး
ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းဖွေက သိပ်သဘောကျတာ ... ”

“ဟုတ်လား ... ”

“သူတို့က ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ အရှပ်ကို လိုချင်လို့ ပိုက်ဆံနဲ့တောင်
ပေးဝယ်ရတာ၊ အရှပ်လုပ်ရောင်းပြီး မှန့်ဝယ်စားလို့တောင် ရတယ်”

“အံမယ် ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆို လုပ်ကြည့်
လေ၊ သွား ... လက်အရင်သွားဆေးလိုက်ဦး”

ဆူးပုပ်က ပျော်သွားပုံဖြင့် အီမ်အပြင် ရေအိုးဆီသို့ ခပ်
သွက်သွက်လေး ထွက်သွားသည်။ လက်ဆေးပြီး ပြန်လာတော့ မြေကျုံး
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ မြေကျုံးနှင့်အတူ အရှပ်လုပ်လေသည်။
သူလုပ်သည့်အရှပ်ကလေးတွေက မြေကျုံးကို အုံအားသင့်စေခဲ့ပါသည်။
လုပသေသပ်သော နွားရှုပ်ကလေးများ၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်နှင့်
ကျောက်ပျော်ပုံကလေးများ ... ။ မြေကျုံးလုပ်သည့် အရှပ်ပုံစံအတိုင်း
လိုက်လုပ်သော်လည်း သူအရှပ်ကလေးတွေက မြေကျုံးအရှပ်တွေလို
မသပ်ရပ်သည့် အကြမ်းထည်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ချစ်စွဲယ် သပ်ရပ်လုပ၍
နေလေသည်။

“တော်တယ် ... ”

မြကျေးက သူ.ခေါင်းလေးကို ဖွံ့ဖြိုးလိုက်မှ

ပါသည်။

ထိုညာမှာ ဆူးပုပ်သိချင်သည့် ပုန်းမကြည်အရှင်မအကြောင်း
ကို မြကျေးက ပြန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ထိုဒဏ္ဍာရီမှာ အဘွားပြောလွန်းသဖြင့်
မြကျေးကလေးသာဝကတည်းက နားရေဝခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီလည်း ဖြစ်သည်။
ဆူးပုပ်အတွက်တော့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်မည်ပင်။

“ဟိုး ဘုရားလက်ထက်တုန်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကြက်မတစ်ကောင်
မွေးထားတယ်တဲ့၊ ကြက်မက ဥလိုက်၊ လူက ယူစားလိုက်နဲ့ ကြာ
လာတော့ ကြက်မက နောက်သာဝကျရင် ကလုံစားပြန်ချေရပါလို၏
လိုကျိုန်သတဲ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ ကြက်ဥယူစားတဲ့သူက သေတော့ နောက်
ဘဝမှာ သမင်ပြန်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ကြက်မကလည်း နောက်သာဝမှာ
ကျားပြန်ဖြစ်တော့ သမင်က မွေးလိုက် ကျားက စားလိုက်ပဲတဲ့၊
အဲဒါနဲ့ သမင်က နောက်သာဝမှာ ကလုံစားချေနိုင်ပါရစေဆိုပြီး
ကျိုန်ပြန်ရောတဲ့၊ နောက်သာဝကျတော့ သမင်က ဘီလူးဖြစ်၊ ကျား
က လူပြန်ဖြစ်ရောတဲ့ ... । လူကမွေးလိုက်၊ ဘီလူးက စားလိုက်
ဖြစ်ပြန်ရောတဲ့ ... ”

မြကျေးက ပုံပြောရင်း ဆူးပုပ်ကို ငံ.ကြည့်လိုက်သည်။
ဆူးပုပ်က ဖျာပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမောက် မေးထောက်ရင်း မြကျေး၏ ပုံပြင်
ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

“အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဘီလူးနဲ့ လူရဲ့ ရှိ
ကြွေးတွေကို သိတော်မူတော့ ဒီလိုသာ ရန်ကြွေးတွေနဲ့ ရှုံးဆက်
နေရင် ပြီးမှာမဟုတ်တော့လို့ ရန်ကြွေးတွေ ပြေကြဖို့ ဆုံးမ တရား
ပြလိုက်တော့မှ ဘီလူးနဲ့ လူက တည့်သွားပြီး ချုစ်ချုစ်ခင်ခင်နဲ့
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကျိုးပြုပြီး နေသွားကြရောတဲ့၊ သီးနှံ
တွေစိုက်တဲ့အချိုန်ကျရင် ဘီလူးက မိုးများမယ့်နှစ်ဆို ယာတွေ
ရေဝပ်ပြီး ရေမမြှပ်အောင် တောင်ကုန်းနားမှာ စိုက်ဖို့နေရာ ပြ
တယ်တဲ့၊ မိုးခေါင်မယ့်နှစ်ဆို ရေဝပ်မယ့်နေရာမှာ စိုက်ခိုင်းတယ်တဲ့၊

သူပြတဲ့အတိုင်း လူကလိုက်စိုက်တော့ စီးပွားရေးတွေ အဆင်ပြ
လာတော့ သူ့ကို တဗြားသူတွေကပါ လိုက်ကိုးကွယ်ကြရောတဲ့”
“ဒါဆို ပုန်းမကြည်အရှင်မဆိုတာ ဘီလူးမလား မမ၊ မမပြောတော့
နှုတ်ဆို”

“နှုတ်ဘီလူးလို့တော့ ဘွားဘွား ပြောတာပဲ၊ မမလည်း ဘွားဘွား
ပြောတာ ပြန်ပြောပြတာလဲ”

“ကလ့်စားချေတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးပေါ့နော် မမ”

“အေးပေါ့ ... သူကချေလိုက်၊ ကိုယ်ကချေလိုက်နဲ့ ဘယ်ပြီးတော့
မလဲ ...”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုဘာလုပ်လုပ် ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ ဌီမ်ခံနေရမှာလား”

“အဲ ... အဲဒီလို့တော့ မဟုတ်ဘူးလေ ...”

ဆူးပုပ်က အမေးအမြန်း ထူလှသဖြင့် မြကျွေးမှာ သူမေးသမျှ
ကို မဖြေနိုင်ပေါ့။

ထိုညာမှာ ဟင်းရန်းများက မြကျွေးတို့ကို ကလူကျိုစယ်လှ
တာတော့ အမှန်တည်း။ အနဲ့တစ်ခုရလျှင် ဒါက ပုစ္စန်ကြော်နဲ့၊ ဒါက
ငါးကြော်နဲ့ဟု သရပ်ခွဲရတာလည်း အမောပင် ... ။ မနက်တွင် ဟင်းစုံစုံ
ဖြင့် စားရမည့်အရေးကို တွေးကာ ပျော်လှု၏။

နောက်တစ်နေ့၊ မနက်စောစောတွင် လူကြီးတွေက အိပ်ရာ
အရှင်ထကာ ပုန်းမကြည်နှုတ်ဖို့ ထမင်းချက်၊ ပဲနှုပ်ကြော်။ မြကျွေးတို့လည်း
အနဲ့များ၏ နှီးဆွဲမှုကြောင့် စောစီးစွာ နိုးထလာခဲ့ကြသည်။ ဆွမ်းအိုးပြင်
နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေရတာကိုက ပျော်စရာကြီးဖြစ်၏။ မြေအိုးထဲသို့
ပထမဆုံး ထမင်းကိုထည့်၏။ ထမင်းပေါ်ကမှ ပဲနှုပ်ကို ထည့်ရ၏။ ပြီးမှ
ဘဲပြုတ်၊ ငါးခြားကြော်ကြော်၊ ငါးကြော်နှင့် ပုစ္စန်ကြော်တို့ကို အိုးထဲသို့
ထည့်လိုက်ပြီး အပေါ်ဆုံးမှာတော့ အရပ်ကြော်ကို ထည့်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်း၊ ကျောက်ပျော်၊ ဆန်အိုး၊ ဆီအိုး၊ စွားစာစည်
စွားတင်းကုပ်၊ စုစုပေါင်း ခြားက်အိုး တင်ရလေသည်။

“မောင်အောင်ရေး ... စွားစာစည်နဲ့ စွားတင်းကုပ်က အိုးကို သေချာ
ရှုက်နော်၊ စောစောစီးစီး လာစားမယ့်သူတွေက အများသား ...”

နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ ပုန်းမကြည်အိုး သွားရက်မည့် လေးလေး
ကို သွားဘွားက လုမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုယ်ကတော့ လေးလေး ယူ
သွားသည့် အိုးကို မျက်စပစ်နေသည်။ ကိုယ်က စိတ်ချရတာမဟုတ်။
ပုန်းမကြည်အိုးကို ၁၂ နာရီမထိုးခင် ဖော်စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်
လို့ အတွင်းလူသာ စိတ်မချရတာ မဟုတ်။ အနီးအနားဝန်းကျင်တွေက
လူငယ်တွေကလည်း တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့ မနက်ခင်းဆို အိမ်စဉ်
လှည့်၍ အိုးဖော်စားတတ်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ပုန်းမကြည်အိုးတွေ တင်ပြီးသွားချိန်တွင် လဆန်း ၃ ရက်
မနက်ခင်းက ကောင်းစွာ မလင်းကျင်းသေးပေါ့။ နွှေ့မြှုတို့ အနည်းငယ်
ဝေးနေသော ထိုနေ့မနက်ခင်းတွင် မြကျေး၏ ပိုက်ကလည်း ခါတိုင်းနေ့
တွေထက် ပို၍ ဆာသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဆူးပုပ်က အိမ်ရှုံးက အိုးတစ်လုံးကို
တစွေတစွေကြည့်ကာ တံတွေးပျို့ချရ၏ဗုံးနားသို့ ကပ်၍ပြော၏။

“မမ ... ကျွန်တော် ပိုက်ဆာလိုက်တာ”

“အေး၊ မမရောပဲ ...”

“ဒီနေ့မှ ပိုဆာတယ်နော်”

“အင်း ...”

“ပုန်းမကြည်အိုးတွေက ၁၂ နာရီမထိုးခင် လူတွေစားလို့မရဘူးလား
မမ ...”

“အေးပေါ့ ...”

“၁၂ နာရီမထိုးခင်စားရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဘာမှတော့မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ စောင့်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မစောင့်
ရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို လာလေ မမ ...”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ ဖွက်ထားတဲ့ အိုးကို သွားရှာရအောင်၊ မမ
စားချင်ပြီမဟုတ်လား”

“မင်း စားချင်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း စားချင်တယ်၊ မမလည်း စားချင်တယ်၊ အတူ
တူပဲလဲ”

“အေးလေ ... ဒါဖေမယ့် သွားမရှာပါနဲ့ဦးဟယ်၊ အဘွား ဆူလိမ့်
မယ်”

မြကျွေးနှင့် ဆူးပုပ်မှာ အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်လျက် အိမ်ဘေးရှိ
နွားတင်းကုပ်နှင့် နွားစာစည်ကိုင်းကာ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောလျက်ရှိ
ချိန်တွင် ...

“ဟော ... ဟိုမှာ အစ်ကိုဇော် ... အစ်ကိုဇော် ... ”

ဆူးပုပ်က နွားတင်းကုပ်ဘက်သို့ လက်ညိုးထိုးကာ အော်
လိုက်သဖြင့် မြကျွေး လှမ်းကြည့်တော့ နွားတင်းကုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော
ကိုဇော်ကို ရိပ်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရသည်။

မြကျွေးနှင့် ဆူးပုပ်က အိမ်ပေါ်မှပြီ၍တူခုန်ချလာကာ နွား
တင်းကုပ်ဘက်သို့ ပြေားလာသော်လည်း မမိတော့ပေ။ ကိုဇော်က အိုးကို
ပိုက်လျက် မြကျွေးတို့ကို ပြောင်ပြကာ ခြုံပြင်သို့ ပြေားထွက်သွားသည်။
သူ.သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဂိုင်းဖွဲ့စားကြမှာကို မြကျွေး သိပါသည်။

“မမ ... အစ်ကိုဇော်ဆီ တစ်အိုးပါသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ဖို့ ကျွန်ပါဦး
မလား”

“ကျွန်မှာပါဟယ် ... ”

“စပါးစည်ထဲကဟာ ကျွန်တော်တို့ဟာနော်

“အေးပါ ... ”

“ဟာ ... ကိုဖိုးထူး ... ကိုဖိုးထူး ... ”

စပါးစည်ထောင့်မှာ ဖိုးထူးကို ရိပ်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့
မြကျွေးက စပါးကျိုခိုခိုသို့ လှစ်ခနဲ့ ပြေားထွက်လာခဲ့သည်။ ဆူးပုပ်ကလည်း
ထက်ကြပ် ပြေားလိုက်လာသည်။ ဖိုးထူး လက်ထဲကိုတော့ အပါမခဲ့နိုင်။
ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲသာ ဖိတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ ... ဖိုးထူး ... နင် ဒါဘာလုပ်မလို့လ”

“ပုန်းမကြည်အိုး နှိုက်မလို့ ... ”

“နင့်အိမ်ကအိုး နင်နှီက်ပါလား”

“ငါ့အိမ်ကအိုးက ဟင်းကောင်းသိပ်မပါဘူး”

“ငါ လူကြီးတွေကို အော်တိုင်လိုက်မယ်”

“တိုင်ပေါ့၊ တိုင်တစ်လုံး ငါးပြား၊ နင့်အစ်မနဲ့ ငါနဲ့ညား ...”

မြကျုံးက ခြောက်လိုက်တော့ ဖိုးထူးက အော်ဟစ်လျှင်
ပြောင်ရင်း သူ့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ပြီးသွားလေသည်။

မြကျုံးနောက်သို့ လူည့်ကြည့်တော့ ဆူးပုပ်ကို မတွေ့ရတော့
ပေါ့။

“ဆူးပုပ် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဆူးပုပ်ရေး ...”

မြကျုံးက ဆူးပုပ်ကိုခေါ်ရင်း နွားစာစည်ကို ပတ်၍ရှာရ^{သည်။} နွားစာ သို့လျှင်ထားသည့် စည်မှာ ခြေတံ့ရည်ဖြစ်ပြီး အောက်^{ဘက်တွင်} နွားစာခွက်နင့် နွားစာစဉ်းသည့် ခုံရှိ၏။ နွားစာစည်ပေါ်သို့^{တက်ချင်လျှင်} လျေကားထောင်၍ တက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဟယ် ... လျေကား^{တန်းလန်းနဲ့ပါလား ...”}

မြကျုံးက လျေကားထောင်ထားတာကို မြင်သွားကာ နွားစာ^{စည်နားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။} နွားစာစည်ပေါ်တက်၍ ပုန်းမကြည်အိုး^{ရှုက်သွားသော လေးလေးအောင်တစ်ယောက် လျေကားပြန်ဖြတ်ဖို့ မေ့ခဲ့^{လေပြီ ...”}}

“မမ ...”

ရှတ်တရက် ဆူးပုပ်က နွားစာစည်ဝင်ပေါက်ဝမှာ ပေါ်လာ^{သည်။} သူ့လက်ထဲမှာတော့ ပုန်းမကြည်အိုးကို ဖွေ့လျှက်။ ပါးစပ်ကလည်း^{တစ်ခုခုကို ဝါးလျှက် ...”}

“မမ ... ဒီမှာ အိုးတွေ့ပြီ၊ ကိုဖိုးထူးဆီ ပါမသွားခင် စားရအောင်၊^{ဟီး ... ဟီး ... အရမ်းစားကောင်းတာပဲ ...”}

“ဆူးပုပ် ... နင် ...”

“မမ မဆူးနဲ့နော်၊ မမ ပိုက်ဆာနေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် တက်^{ရှာတာ၊ မမ အရင်စားနော်၊ မမ ကျွန်မှ ကျွန်တော်စားမယ်”}

ဆူးပုပ်၏ သနားကမားမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း မြကျုံ
မဆူရက်တော့ပေါ့။ သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်လိုက်ပြီးမှ တစ်ဖက်
သို့လည့်ကာ ပြီးရသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မြကျုံးတို့နှစ်ယောက်သား
နှားတင်းကုပ်ထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ပုန်းမကြည့်အိုးထဲက စား
ကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို အားရပါးရ စားမိကြတော့သည်။

“မမ ... ဒီလိုယူစားရင် ပုန်းမကြည့်အရှင်မက ကျွန်တော်တို့ကို
ဘာလုပ်မှာလ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဟိုးအရင်နှစ်တွေကလည်း ဒီလိုပဲ ယူစားကြ
တာပဲ”

“သူက သဘောကောင်းသားနော်၊ ကျွန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါ
စေ ...”

ဆူးပုပ်အပြောကြောင့် ရယ်လိုက်မိသော မြကျုံးမှာ ထမင်း
တောင် သီးရလေသည်။

ဆူးပုပ်နှင့် မြကျုံးသည် ဘာလုပ်လုပ် တတ္ထဲတွဲဖြစ်လျက်
ပိုလိုပင် သံယောဇ္ဈိတွယ်လာခဲ့ရသည်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဘွားဘွားနှင့်
အမေက လေးမျက်နှာကျောင်းမှာ ဥပုသ်ဘွားစောင့်ကြပြီး နေ့လယ်ခင်း
ဆုံး လေးမျက်နှာဘုရားမှာ အေးအေးလူလူ နေလေ့ရှိကြသည်။

မြကျုံးတို့ရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် လေးထောင့်ကန်ရှိပြီး
လေးထောင့်ကန်၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် လေးမျက်နှာ ဘုရား၊
လေးမျက်နှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် လေးမျက်နှာကျောင်းတိုက်ဝင်းတို့
ရှိကြသည်။

ထိုနေရာဝန်းကျင်ကို မြကျုံး ကလေးဘဝကပင် ရင်းနှီး
နေခဲ့ရသည်။ ကျောင်းတိုက်ဝင်းကြီးထဲရှိ အိုဟောင်းကာ အုတ်နိုင်သားတွေ
ပေါ်နေသော လေးမျက်နှာကျောင်းတိုက်ထဲမှာ မြကျုံးတို့ ကလေးတွေ
ဆောကစားခဲ့ကြဖူးသည်။

ဒီကျောင်းဝင်းထဲကို အဖေနှင့်အတူ ပထမဦးဆုံး ရောက်ဖူး
ခဲ့သော နေ့ကို မြကျုံး မမေ့ပေါ့ ... ॥ အဖေက မြကျုံးကို လေးမျက်နှာ

ရှုရှုရားဘက်သို့ အရင်ခေါ်သွား၏။ ဘုရားမှာ ထုံးဖွေးဖွေးဖြင့် ရှိလေသည်။
အဖောက ဘုရားဘက်သို့ လက်ညီးညွှန်ပြကာ မြကျေးကို မေးခဲ့၏။

“သမီးမြကျေး ... အဲဒါ ဘာလ ...”

“ဘုရားလေ အဖေ”

“ဘုရားက ဘာရောင်လဲ ...”

“အဖြူရောင်လေ အဖေ၊ ထုံးသုတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“ထုံးသုတ်ထားတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ ထုံးသက်န်းကပ်လူထားတယ်
လို့ ပြောရတယ်၊ ဟော ဟိုမှာ ကြည့် ... ထုံးအောက်မှာ ဘာတွေ
တွေလဲ ...”

အဖေညွှန်ပြသည့် ဘုရားပေါ်က နေရာကို မြကျေး သေချာ
ကြည့်မိတော့ အတွန်းအကျွေး အဖွဲ့အဖောင်းလေးတွေ ချုပ်မြသွယ်ဆင်း
လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“တွန်းတွန်း ကျွေးကျွေး ချုပ်ချုပ်လေးတွေ တွေ့တယ် အဖေ၊ လူ
တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ထုံးသုတ် ... အဲ ... ထုံးသက်န်းကပ်ထားတော့
သေချာမမြင်ရဘူး”

“အဲဒီတော့ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေးမိလဲ ...”

“သေချာမမြင်ရတော့ မြင်ချင်တာပေါ့ အဖေ ...”

“သမီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ ...”

“ခံစားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ အဖေ ...”

အဲဒီတုန်းက မြကျေးက ဆူးပုပ်အချွေယ်လောက်ပဲ ရှိသေး
သဖြင့် အဖေပြောသည့် ခံစားမူဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိပေ။ အဖေက
မြကျေး၏ ခေါင်းလေးကိုပုတ်ကာ ဖွံ့ဖြိုယ်လိုက်ရင်း ...

“သမီး အခု သေချာကြည့်မှ မြင်ရတဲ့ တွန်းတွန်းကျွေးကျွေး ချုပ်
ချုပ်လေးဟာ အင်္ဂါတေပန်းဆွဲလို့ ခေါ်တယ်ကွယ့်၊ ဟိုးနှစ်ပေါင်း
တစ်ထောင်လောက်ကတည်းက ပုဂံက အဖေတို့ မြန်မာတွေဟာ
ခုလို ရှုရှုရားတွေ၊ ဘုရားပေါ်က အင်္ဂါတေပန်းဆွဲ အနုလက်ရာတွေ
ကို ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြပြီ၊ ဒီလေးမျက်နှာကျောင်းတိုက်
တစ်ဗို့က်ဟာလည်း ပုဂံခေါ်က ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်တစ်ခုပဲ ...”

မြကျွေးက အဖေပြာသမျှကို မျက်လုံးကလေးပြုးလည်
လျက် နားထောင်နေခဲ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ဆိုတာကိုလည်း မြကျွေး
ဘာမှန်းမသိပါပြီ။ ခံစားမှုဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့သလို ဘာမှလည်း မခံ
စားခဲ့ရ...။ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်၏ အာရုံမှာတော့ မသိနားမလည်
ခြင်းတွေကသာ လွမ်းမိုးထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထုံးဖြင့်အအုပ်ခံထားရ
သည့် လုပသည့် အက်တေပန်းဆွဲတွေကို ခုထက်ပိုပြီး မြင်ရရင် ကောင်း
မှာပဲဟုတော့ တွေးတတ်သည်။ ပြီးတော့ အဖေက မြကျွေးကို ဂုဏ်ရား
အတွင်းသို့ ခေါ်သွားကာ အတွင်းရှုန်ရုံးအပေါ်ပိုင်းနှင့် မျက်နှာကြက်ပေါ်
မှာ ရေးဆွဲထားသည့် အရပ်တွေကို လက်ညီးညွှန်ရင်း အဲဒါ နံရုံဆေးရေး
ပန်းချိုလက်ရာတွေပဲဟု ဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓပုံတော်တွေဟုလည်း ပြောပြသည်။
နံရုံအောက်ခြေပိုင်းကို အဖေက လက်ညီးထိုး၍ပြုပြသော်လည်း ထုံးသုတ်
ထားသဖြင့် ပန်းချိုလက်ရာတွေကို သေချာမမြင်ရပေ ...။

“သေချာမြင်ရရင် ကောင်းမှာပဲနော် အဖေ ...”

မြကျွေးက အဖေပြတာတွေကို သေချာမမြင်ရတိုင်း ထိုစကား
ကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောခဲ့မိသည်။ ပိုပြီးမြင်ရရင် ကောင်းမှာပဲ၊ သေချာ
မြင်ရရင် ကောင်းမှာပဲဆိုသည့် စကားတွေကို ပြောရင်း အဖေပြာသည့်
နံရုံဆေးရေးပန်းချိုတွေကို ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားအပြင်ဘက် နံရုံပေါ်က
အက်တေပန်းဆွဲတွေကို ကြည့်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က တံတိုင်းအဝင်ဝ
ကမ္မည်းကျောက်စာတိုင်ပေါ်က စာကိုတော့ မြကျွေး ဖတ်တတ်နေပါပြီ။

လေးမျက်နှာကျောင်းတိုက်

အေဒီ ၁၁ ရာစွဲ

အမတ်ကြီး မင်းအန္တာ သူ

ဇနီးမောင်နှံ ကောင်းမှု ...”

ကမ္မည်းတိုင်ရှုံးမှာ ရပ်၍ တစ်လုံးချင်း ကြိုစားဖတ်နေသော
မြကျွေးကို အဖေက ပြီးကြည့်နေခဲ့သည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ မြကျွေးက အဖေကို မေးခွန်းတွေထုတ်
လာခဲ့လေသည်။

“မင်းအနှစ်သူဆိုတာ သမီးတို့ရွာနားက ဒီဘုရားတွေ ဒီကျော်
တွေကို ဆောက်ခဲ့တဲ့သူပေါ့နော် ... အဖေ”

“အေးပေါ့ ... သမီးရဲ့၊ ဒီဘုရားရော ဒီကျောင်းတိုက်ကြွေးရော
လေးထောင့်ကန်ရော အမတ်ကြီး မင်းအနှစ်သူတို့ ဇနီးမောင့်
တည်ခဲ့ကြတာပေါ့ ... ”

“ဇနီးမောင်နှင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ အဖေ”

“အဖေနဲ့ အမေလိုပေါ့ ... ”

“သူတို့က သဘောကောင်းလား အဖေ”

“သဘောကောင်းလို့သာ ပိုက်ဆံတွေအကုန်ခံပြီး ဒီကျောင်းတွေ
ဆောက်ပေးခဲ့တာပေါ့ ... ”

“သူတို့က ချောလား အဖေ ... ”

“အဲဒါတော့ အဖေ မမြင်ဖူးလို့ မသိဘူး သမီးရဲ့၊ သူတို့ရုပ်ချောတာ
မချောတာကို နောက်လူတွေ မသိပေမဲ့ သူတို့ ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့
အဆောက်အအုတွေကို မြင်ရင်တော့ သူတို့ကို သတိရကြတယ်၊
မင်းနှစ်သူဆိုတဲ့ အဖေတို့ရွာနာမည်ကိုက အမတ်ကြီး မင်းအနှစ်သူ
ကို ရည်စုံပြီး မှည့်ခေါ်ခဲ့တာလော့၊ မင်းအနှစ်သူကနေ မင်းနှစ်သူ
ဖြစ်၊ ပြီးတော့ မင်းနှစ်သူ ဖြစ်လာတာပေါ့ ... ”

“အဖေရော အဲဒါမျိုးတွေ မဆောက်ချင်ဘူးလားဟင်”

“အဖေမှာ ဒီလောက်ဆောက်နိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံမှုမရှိတာ သမီးရယ်”

“ပိုက်ဆံမရှိရင် မဆောက်နိုင်ဘူးပေါ့နော်”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူများဆောက်ထားပေးခဲ့တာကို ထိန်းသီး
စောင့်ရှောက်ရင်လည်း ကုသိုလ်ရတာပါပဲ သမီးရယ် ... ”

အဖေနှင့် အမေးအဖြေလုပ်ရင်း ဘုရားတွေ ကျောင်းတွေကြား
မှာ လျှောက်သွားခဲ့ဖူးသည့်အချိန်တို့က မြှေကျွေး၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲမြှု
လှသည်။ အဖေ ပြောသည့် စကားထဲမှာ မြှေကျွေး သေချာမှတ်မိနေသော
စကားတစ်ခွန်း ရှိခဲ့သည်။

“ခုချိန်မှာ ခံစားချက်ဆိုတာကို သမီး မသိပေမဲ့ သမီး ကြီးပြု

လာတဲ့အခါကျရင် ပုဂံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေ သမီးမှာရှိလာ
လိမ့်မယ် ... ”

ထိုစကားကို မြကျွေး မကြာခဏ သတိရခဲ့သည်။ ခုအချို့
မှာတော့ ခံစားချက်ဆိုတာကို ဘာမှန်းသိခဲ့ပြီ။ ပုဂံနှင့် ပတ်သက်လို့တော့
ပုဂံနှင့် မင်းနှစ်းသူတစ်ဦးကို ဘုရားပုထိုး အဆောက်အအုပတ်ဝန်းကျင်
ကိုနှစ်သက်သည်။ လေးထောင့်ကန်ထဲမှာ ရေတွေပြည့်ချင်သည်။ ဘုရား
ပေါ်က ထုံးတွေကိုဖယ်ကာ အကိုတေပန်းဆွဲတွေ၊ နံရုပန်းချိတွေကို ကြည့်
ချင်သည်။ ဒီအဆောက်အအုတွေ ပျက်စီးမသွားစေချင် ... ။ ပုဂံခေါ်
တုန်းက ဒီနားမှာ ဘယ်လို စည်ကား မေးနားခဲ့ပါလိမ့်ဟုတွေးကာ စိတ်
ကူးယဉ်သည်။ အင်း ... ပြီးတော့ ဘုရားတွေ ကျောင်းတွေနှင့် မဆိုင်သည့်
ခံစားချက်တစ်ခုကတော့ ဆူးပုပ်ကို ပြန်ပို့ရမည့်အချိန် နှီးလာလေ စိတ်
ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ရလေပါပဲ။

“ဟေး ... ဆူးပုပ်၊ ဟေးကောင်လေး ... ”

ခေါ်သံကြောင့် မြကျွေး လူည့်ကြည့်မိတော့ မြကျွေးတို့
ထိုင်နေသည် ဘုရားရှေ့၊ တမာပင်ရိပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော
ဌီမ်းနှင့် ထွေးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့လည်း ဥပုသံလာစောင့်သည့်
လူကြီးတွေနှင့် လိုက်လာပုံရပါသည်။ ဌီမ်းနှင့် ထွေးက ငယ်ကတည်းက
မြကျွေး၏ အိမ်နီးချင်း ဆော့ဖော်ဆော့ဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။
သူတို့မောင် ဖိုးထူးကို ကြည့်မရပေမဲ့ သူတို့ကိုတော့ ခင်မင်ရသည်။
သို့သော် သူတို့က စကားများသည်။ တသောသော ရယ်မောတတ်သည်။
စနောက်တတ်သည်။ ဆူးပုပ်ကို အလွန်အမင်း စနောက်တတ်တာကိုတော့
မြကျွေး မကြိုက်ပါ။

“ဟေးကောင်လေး ... နင် ခုထိုးမပြန်သေးဘူးလား”

ဌီမ်းနှင့် ထွေးက မြကျွေးတို့နားမှာ လာထိုင်ရင်း ဆူးပုပ်
ကို ပြုးစိစိကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ထိုမေးခွန်းမျိုး အမေးခံရတိုင်း
ဆူးပုပ်၏ မျက်နှာက စူပုပ်သွားတတ်ပါသည်။

“နင် သူများအိမ်မှာ ကပ်နေတာ မရှုက်ဘူးလားဟင်၊ အစ်ကိုအောင်က

ပြောတယ် သိလား ... နင်က အစားကြီးလိုတဲ့ နင် မြန်မြန်ပြန်မှ
အကုန်အကျ သက်သာမှာတဲ့”

“ကလေးကို မစပါနဲ့ဟယ် ... နင်တို့ကလည်း ... ”

မြကျေးက ငြိမ်းတို့ကိုတားရင်း ဆူးပုပ်မျက်နှာကို ကြည့်
လိုက်သည်။ ဆူးပုပ် မျက်နှာက ရူပ်ရာမှ ငိမ့်မဲ့ဖြစ်စပြုသည်။

“နင်က အစားကြီးတော့ မြကျေးလည်း ထမင်း၀၀ စားရမှာမဟုတ်
ဘူး၊ နင်ပြန်မှ မြကျေး ထမင်း၀၀စားရမှာ ... ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော် အိမ်မှာ ထမင်းမစားတော့ဘူး ... ”

“အိမ်မှာ မစားတော့ ဘယ်မှာစားမလဲ ... ”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားစားမှာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... လူလည်ဆူးပုပ် ... အစားပုပ်”

ငြိမ်းတို့က ရယ်မောရင်း ဘုရားသက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။
ဆူးပုပ်မျက်နှာကလေးကတော့ ငိမ့်မဲ့ဖြစ်နေတုန်းပင် ... ။

“မမ ... ကျွန်တော် မမတို့အိမ်မှာ အပြီးနေလို့ မရဘူးလားဟင်”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသလို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မေးလိုက်
သည့် မေးခွန်းကို မြကျေး ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိပေါ့။

“ဟင် ... မမ၊ နေလို့မရဘူးလားဟင် ... ”

ဆူးပုပ်က ထပ်မေးပြန်သည်။ မျက်တောင်ကော့လေးတွေ
ဝန်းရုန်သည့် သူ့မျက်လုံး ကြည်ကြည်လေးတွေထက် မျှော်လင့်မှုကို
မြင်ရသည်။ ကလေးရယ် ... မမ ဘယ်လိုဖြေရပါမလဲ ... ။

“မမကတော့ နေစေချင်တာပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က
မမအိမ် မဟုတ်ဘူးလော့၊ မမက လူကြီးမဟုတ်တော့ မမသဘောနဲ့
ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ ... မင်းမိဘတွေက မင်းကို သူများ
အိမ်မှာ အမြဲဘယ်ထားချင်ပါမလဲ ... ”

ဆူးပုပ်က မျက်ရည်လေးပဲပဲနှင့် ငြိမ်သွားတော့ မြကျေးလည်း
ငိုချင်ရသည်။ တပေါင်းလကုန်ခါနီးပြီဖြစ်၍ ဆူးပုပ်ကို ပြန်ပို့ရမည့်အခို့
နီးလေပြီ။

လေးမျက်နှာသူရားက အပြန်မှာတော့ ဆူးပုပ်က မြေကျွေးကို
မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှုရင် အိမ်ကောင်း
ကောင်းဝယ်နိုင်ရင် မမကို ခေါ်ထားမယ်၊ မမ လာနေမလား ...”

မြေကျွေးက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“မမက အစားကြီးတယ်နော်”

“ကြီးလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟင်းကောင်းကောင်း ကျွေးမှာပေါ့၊ လာ
နေနော် ... မမ”

“အေးပါ ... အေးပါ ...”

မြေကျွေးက ခေါင်းညီတ်တော့ ဆူးပုပ်က ပျော်သွားကာ
တစ်ချက်ခုနှင့်ပြီး လေထဲကို လက်သီးတစ်ချက် ရှုံးယမ်းလိုက်ပါသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် မြေကျွေးတို့နောက်မှ ကျော်တက်ချုပြုးသွားသော ဖိုးထူးက
ဆူးပုပ်ကို လှမ်းအော် စသွားသည်။

“ဆူးပုပ်ချက်ဆို ကြော်စားပစ်မယ် ...”

“ကြက်ဥနဲ့ရောကြောဖို့ မမေ့နဲ့ ...”

ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်အော်ပြောလိုက်သည့် ဆူးပုပ်ကြောင့်
မြေကျွေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ရယ်မောလိုက်မိလေသည်။

ထိုလက တပေါင်းလ ... ॥ တပေါင်းလ၏ ရာသီပန်းက
သရဖီပန်းဖြစ်သော်လည်း ပူလူသည့် မြေကျွေးတို့ရွာမှာတော့ သရဖီပန်းလည်း
မပွင့် ... ॥ တခြား ဘာပန်းမှလည်း မပွင့်ပါ။ တပေါင်းနောင်း တစ်ရက်
မှာတော့ ပုံ့ပွှားကို အညှိသည်လိုက်ပို့သည့် အဖောက အပြန်မှာ သရဖီပန်း
တွေ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ပွင့်ဖတ်ဖြူ။ ဝတ်ဆံဝါနှင့် အပွင့်လျေးငယ်သော်လည်း
ရန်းမွေးလှသည့် သရဖီပန်းကလေးတွေကို လက်ခုပ်ထဲထည့်ကာ မျက်နှာ
နားကပ်ချုပ် မွေးရှိက်မိစဉ် မင်းနန်းသူတစ်ခွင်မှာ ပန်ပေါင်းစုံ ကြိုင်သင်း
သွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရပါသည်။

“မမက ပန်းကြိုက်တယ်နော်၊ မမ ရွာကျွေတော့ ပန်းတွေလည်း

များများမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ကောင်းကောင်းဝယ်နိုင်ရင် မမဖို့
ပန်းတွေအများကြီး စိုက်ပေးမယ်”
“အေးပါ ... အေးပါ ... ”

စကားတတ်လှသော ဆူးပုပ်ကလေး၏ခေါင်းကို မြန်း
က အသာဖွေ ပုတ်လိုက်မိပါသည်။

တန်ခူးလ
ကုံကော်ပန်း ... "

နွေသည် နက်ရှိုင်း၍လာလေသည်။ အနက်ရှိုင်းဆုံးစွဲကို
ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင်တော့ မိုးရိပ် မိုးဆင်တို့ မြင်ရတော့မည်။ ထိုအချိန်
ရောက်လျှင် မြကျေးက မနက်မိုးလင်းတိုင်း အိမ်ခြေစည်းရှိုးရှိ ပဒ္ဒမွှာနေကြာ
ပင်တွေနားသို့ သွားကာ နေကြာဖူးကလေးတွေ ဖူးပြီလားဟု ကြည့်ရတာ
အမောပင်။ မြကျေးတို့ ခြပတ်ပတ်လည်မှာ စည်းရှိုးသဖွယ် ကာဆီးထား
သည် ပဒ္ဒမွှာနေကြာပင်တွေ ရှိုးသည်။ အပင်က ရိုးတံ့လိုစိမ်းကာ ဆူး
ကလေးတွေရှိုးသည့် ထိုအပင်က မြကျေး၏ ရင်ညွှန်းလောက်အထိ မြင့်
သည်။ အဖော်ပြောတာတော့ ဒီအပင်တွေက သဲကန္တာရတွေထဲမှာ ပေါက်
တတ်သည့် အပင်တွေနှင့်တူသည်ဟုဆိုသည်။ သဲကန္တာရထဲက အပင်က
အဖူးဖူးပြီး အပွင့်ပွင့်ရဲ့လားတော့ မသို့၊ မြကျေးတို့ စည်းရှိုးက ပဒ္ဒမွှာ
နေကြာပင်တွေကတော့ မိုးရိပ် မိုးဆင်နီးလျှင် အဖူးကလေးတွေ ပျီး၍လာ
တတ်လေသည်။ အဖူးလေးတွေ စိပ်စိပ်ဖူးလျှင် ထိုနှစ်က မိုးများမည့်နှစ်၊
အဖူးကျေကျေဖူးလျှင် မိုးနည်းမည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ အဖူးဖူးပြီး မကြာခင် မိုး
ရွာတတ်သဖြင့် မြကျေးက မိုးလေဝသောဇ်ဒေါ်ဟောမည့် ပဒ္ဒမွှာနေကြာပင်တွေ
ကို ပြီးပြီးကြည့်ရတာပင်။ ပဒ္ဒမွှာနေကြာဖူးလေးတွေက မိုးလေဝသောဇ်ဒေါ်
ဟောတတ်ရုံသာမက ချက်စားလို့လည်း ရသေးသည်လေ။ နေကြာဖူး
ကလေးတွေကို ချဉ်ပေါင်ရွက်နှင့် ငရှတ်သီးစပ်စပ် ချက်လိုကာချက်။

ငရတ်သီးခွဲခြမ်းနှင့် လိမ့်ကာ အခြာက်ကြော်လိုက်ကြော်။ စားလိုကောင်း
မှကောင်း မဟုတ်လား ...”

မြကျေးက ပဒုမ္မာနေကြာပင်တွေ အဖူး ဖူးမဖူး စွဲငါသေချာ
လိုက်ကြည့်နေသည့် တစ်နေ့မှာ မမငွေက မြကျေးအနားသို့ ရောက်လာ
သည်။

“မြကျေး ဘာလုပ် ...”

“နေကြာဖူး ဖူးပြီလားလို့ လိုက်ကြည့်နေတာ မမငွေရော၊ ဒီရက်တွေ
အရမ်းပူတော့ မိုးမြန်မြန်ရွာစေချင်လှပြီ၊ နေကြာဖူးဖူးပြီး မကြာခင်
မိုးရွာတတ်တာ မဟုတ်လား ...”

“မိုးရွာစေချင်တာက နည်းနည်း၊ နေကြာဖူး စားချင်တာက များ
များ မဟုတ်လား၊ အစားပုပ်မလေး ...”

“အမယ် ... မြကျေးကိုချည်း ပြောမနေပါနဲ့ မမငွေရာ၊ နေကြာဖူး
မကြိုက်လို့လား၊ နေကြာဖူးချက်ရင် သူပဲ ပါးဖြိနားဖြီ စားနေပြီး
တော့ ...”

“ဒီနှစ်တော့ နင့်နေကြာဖူးတွေ ငါ စားရတော့မယ် မထင်ပေါင် ...”

“ဘာလို့လဲ ...”

မြကျေးက ပြန်မေးတော့ မမငွေက ပြန်မဖြော ပြီးစိစိလုပ်
နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမငွေရဲ့၊ မကြိုက်တော့လို့လား ...”

“ကြိုက်တော့ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေကြာဖူးချိန်ထိ ဒီအိမ်မှာ
ငါရှိချင်မှရှိမှပေါ့ ...”

“မရှိလို့ မမငွေက ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

မမငွေက မဖြောပေ ...” မမငွေ၏ မျက်နှာကလည်း ပြီး
စိစိနှင့် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဆောင်နေသည်။

“ဟင် မမငွေ ... ဖြေားလေ၊ ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ ...”

“ငါက ကလဲစားသွားချေမှာ ...”

“ဘာကိုချေမှာလဲ ...”

“လှချော ဖြားစော၊ ကျောက်ပေါက်မာထူ မင်းနှစ်သူဆိုတဲ့ စာ
ချိုးကို မကျေနပ်လို့ ဖြားစောရွာက လူတွေကို ကလဲစားချေပြီး
အနိုင်ပိုင်းပစ်မှာ ...”

ပြီးစိစိနှင့် ဆက်ပြောနေသော မမင္း၏ စကားတွေကို
မြကျုံး နားမလည်ပေ။ မမင္းကလည်း ရှင်းမပြဘဲ မြကျုံးနားမှ ထွက်
သွားသည်။ မြကျုံးမှာတော့ ဘာများလဲဟု တွေးတောရင်း ကျွန်ခဲ့ရသည်။
မကြာခင်မှာပဲ မမင္း၏ ကလဲစားချေခြင်းကို မြကျုံး
သိခွင့်ရလိုက်သည်။

မမင္းသည် ပဒုမ္မာနေကြာတွေ မဖူးနိုင်သေးသော နွေတစ်နေ့
မှာ အရှေ့ဖြားစောရွာက သူ့ချစ်သူနှင့် ခိုးရာလိုက်သွားခြင်းဖြင့် ကျောက်
ပေါက်မာထူ မင်းနှစ်သူဟု စနောက်တတ်သော ဖြားစောရွာသားတွေကို
အနိုင်နှင့်ပိုင်းလိုက်ခြင်းတည်း ...”

ပြီးတော့ သူကပြောသေးသည်။

“ဟင်းဟင်း ... ခုတော့ လှချောတဲ့ ဖြားစောရွာသားလည်း ကျောက်
ပေါက်မာထူတဲ့ မင်းနှစ်သူ ရွာသူနဲ့ ညားရပြီမဟုတ်လား၊ မှတ်ပြီ
လား ...”

“အမေဖားစောကတော်ဆီ အခစားဝင်ပါတယ်၊ အမေရဲကျေးရင်း
ကျွန်ရင်းကနေ ကျေးသစ် ကျွန်သစ် တိုးပါတယ်၊ အမေကို လက်
ဖက်အိုး ဆက်သပါတယ်၊ ရယ်ကာလည်း စားပါ၊ ပြီးကာလည်း
စားပါ၊ အမိုက်လေးတွေပါ၊ အမဲလေးတွေပါ၊ အပြစ်ရှိရင်လည်း
ခွင့်လွှတ်ပါ၊ စီးဖားချမ်းသာ တိုးတက်ပြီး အိမ်ထောင်တည်မြှေအေး
ချမ်းအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ...”

အရှေ့ဖားစောရွာ၏ မိဖုရားဖားစော နတ်နှစ်းတွင် နတ်
ကတော် အဒေါကီး၏ ဆုတောင်းသံက ခပ်သဲသဲလွှင့်လျက်ရှိ၏။ မြှေကျေး
သည် မမငွေ၏ခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်ထားသည့် ကုံကော်ပန်းတွေကို
ငေး ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ မမငွေကို သူ့ယောကျား၏ ရွာက
နတ် နှစ်းမှာ နတ်လာပြသည့် ဒီနေ့မှာ မြှေကျေးခေါင်းမှာလည်း မြှေကျေးကြိုက်
သည့် ကုံကော်ပန်းတွေကို ဝေနေအောင်ပန်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် မြှေကျေး
မပျော်ပေါ်။ ညောင်ဦးကနေ ပန်းတွေဝယ်လာပေးသည့် လေးလေးရှေ့မှာ
လည်း ပျော်ရွှင်ဟန် မပြမိ ...။ ပန်းပန်တော့လည်း စိတ်မပါ လက်မပါ
ထုတိုင်း ငေးငိုင်နေ့ခဲ့မိသည်။

မမငွေနှင့်အတူ နေစဉ်တိုန်းကတော့ တည့်လှသည်မဟုတ်။
မမငွေကလည်း မြှေကျေးအပေါ် ကြင်နာလှသည်မဟုတ်။ သို့သော် ခုလို

မမငြောင့် ခဲ့ရမည်ဆိုတော့လည်း ဝမ်းနည်းကာ ငါချင်နေမိသည်။ အို ... ကြည့်စမ်းပါ၌ ... မမငြောင်ယောက်ကတော့ ပြီးရယ်ပျော်ရွင်နေလိုက်တာ ပါးစပ်ကို မဖော်တော့ပါလား ... ။

“မမ ... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ...”

ခူးပုပ်က မြကျေးနားသို့ တိုးတိုးကပ်၍ မေးသည်။

“သတို့သမီးကို နတ်ပြနေတာလော၊ မမငြောက သတို့သမီးဆိုတော့ သူ့ယောကျေားရွာက နတ်ကွန်းမှာ နတ်လာပြရတာပေါ့ ...”

“သတို့သမီးဆိုတာ ဘာလဲ မမ ...”

“မက်လာဆောင်တဲ့သူကို ပြောတာပေါ့ ...”

“မက်လာဆောင်တယ်ဆိုတာ ယောကျေားယူတာကို ပြောတာလား”

“အေးပေါ့ ... အေးပေါ့ ...”

မြကျေးက ခူးပုပ်၏ မေးခွန်းတွေကို ဖြေတတ်သလောက်ဖြေရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ငါချင်နေခဲ့ရသည်။ မြကျေးတို့နှင့် ခဲ့ရတော့မည်ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းဟန်တစ်စက်ကလေး မပြသည့် မမငြောကိုလည်း အမြင်ကတ်နေခဲ့မိသည်။

“ဟဲ ... မြကျေး ... ငါမရှိတော့ အမေပင်ပန်းမှာ၊ အမေကို ကူညီးကြားလား၊ အပျော်းကြီးမနေနဲ့”

မမငြော၏ နှုတ်ဖျားကထွက်လာသည့် ခဲ့ခွာခါနီး နှုတ်ဆက်စကားကလည်း အမြတ်ကတ်စရာကောင်းလွန်းသည်။ မြကျေးက ငါချင်သော်လည်း မျက်နှာကိုစုပ်ထားကာ ...

“အမေ ပင်ပန်းမှာစိုးရင် အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဘာလို့ ယောကျေားယူသေးလဲ ...”

“ဒါကတော့ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမှာပေါ့အော့၊ ညည်းကြီးလာရင်လည်း ယောကျေားယူမှာပဲ မဟုတ်လား ...”

မမငြော၏ စကားက မြကျေးကို ရှုက်သွေးဖြင့် ပူဇ္ဈားသွားစေသည်။ တဗြားသူတွေကလည်း မမငြော၏ စကားကိုကြားကာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ မြကျေးသည် ရှုက်လည်းရှုက်၊ ငါလည်းငါချင်လျက် ထိုင့်ရာမှ ချာခနဲ့ လှည်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ: ... ဟာ: ... ဒီကောင်မလေးဟာ ကလေးလိုလိုနဲ့ ... စိတ်
ကောက်သွားပြန်ပြီ”

မမငွေကတော့ ရယ်မောရင်: ကျွန်ရစ်သည်။ မြကျေးက
ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ထားသည် လူည်းပေါ်မှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။
ဆူးပုပ်ကလည်း မြကျေးနောက်မှုလိုက်လာကာ မြကျေးမျက်နှာကို အရိပ်
တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။ မြကျေးက ဆူးပုပ်ကို စကားမပြောမိ။
လူကြီးတွေကိုလည်း စကားမပြောချင် ... ။ ပြန်ခါနီးမှာ မမငွေက လှမ်း
နှုတ်ဆက်သော်လည်း မျက်နှာကို စူးပုပ်ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်ထားလိုက်
မိလေသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မငိုမိအောင်ထိန်းရင်း ရင်ထဲမှာ
တော့ ဟာနေသည်။ ချစ်ခင်သူနှင့် ခွဲခွာရခြင်းကြောင့် ခံစားရသည် ခံစား
ချက်ကို သိခွင့်ရသည်။ မြကျေး မွေးလာကတည်းက ဒီမိသားစုနှင့်
တစ်စည်းတစ်လုံး တစ်စုတစ်ဝေးတည်း နေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား ... ။
မိသားစုဝင် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ခွဲခွာဝေးကွာရခြင်းလည်း မရှိခဲ့ ... ။
အဘွား၊ အမော၊ မမငွေ၊ အစ်ကိုဖော်၊ လေးလေးအောင်တို့ကလည်း ရွာနှင့်
ယာတဲ့မှာသာ အနေများကာ ခရီးဝေးသွားလေ့မရှိကြ။ အဖောကလည်း
မနေက် ရုံးသွား၊ ဉာနေ ရုံးပြန် အချိန်မှုန်နေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ယောက်
ခရီးဝေးသွားသဖြင့် မျှော်ရတာပျိုးပင် မရှိခဲ့ပေ ... ။ မြကျေးက အငယ်
တွေးကလေးမို့ ဆိုးနဲ့ချင်၊ ဂရာစိုက်တာ ခံချင်သူဖြစ်လေရာ အိမ်ကလူကြီး
တွေ သူတို့အလုပ်သူတို့လုပ်ပြီး မြကျေးကို ဂရာမစိုက်နိုင်လျှင်ပင် မြကျေးက
အလိုမကျချင်။ မမငွေက မြကျေးကို ကြင်ကြင်နာနာစကား မဆိုတတ်သော်
လည်း မြကျေးကြိုက်တာကလေးတွေ အမြဲ ဂရာစိုက် ချက်ပေးတတ်သူ
ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မမငွေက မိသားစုနှင့် ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီ။ မိသားစုထဲမှာက
ချစ်ရသူတွေ အများကြီးမဟုတ်လား။ ဒီလောက် ချစ်ရသူတွေ အများကြီးနှင့်
ခွဲခွာကာ သူချစ်သော ယောက်ဗျားတစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းက
ပင်လျှင် မြကျေးအတွက် နားမလည်စရာ ဆန်းကြယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ရသည်။
အုံဉာဏ်ရသည်။ စိတ်တို့ရသည်။ သီးချိန်တန် သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်တယ်ဆို
တာ ဒီလိုပျိုးလားဟု တွေးကာ မဲ့ရွှေလိုက် ရှင်မိသေးသသို်။

မင်းနှစ်သူကို ပြန်ရောက်သည်အထိ မြကျေး၏ ဝမ်းနည်း
ခိတ်က မပြောနိုင်သောအခါ မြကျေးသည် စွားတင်းကုပ်ထဲသို့ သွားကာ
တအိအိ ငါချလိုက်မိလေသည်။ စွာ့ညိုက မြကျေးကို တစ်ချက်ကြည့်လေ
တော့ မြကျေးမှာ အဖော်ရသလိုဖြစ်လာကာ ‘သူက နှင့်လိုမျိုး သားတွေ
မွေးချင်မွေးဦးမှာ ... သံလား စွာ့ညိုရဲ့’ ဟု ပြောကာ ငါရသည်။ မျက်စိ
မို့အစ်ကာ ပိတ်ကျလာသည်အထိ မြကျေးငါဆဲမှာ မြကျေး၏ ပါးပြင်ကို
လက်ကလေးတစ်ဖက်က ထိတွေ့လာခဲ့သည်။

“မမ ... မငိုနဲ့ ... မငိုနဲ့ ... တိတ်၊ မမငွေ မရှိလည်း ကျွန်တော်
ရှိသားပဲ ...”

ဆူးပုပ်၏ ချစ်စရာအသံလေးကြောင့် မြကျေးက အငိတိတ်
ကာ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ဆူးပုပ်က မြကျေးပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို
သုတ်ပေးရင်း ပြောနေသဖြင့် မြကျေးက သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူထား
လိုက်ရင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြီးရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်
တန်ခူးလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ဆို ဆူးပုပ်ကို ပြန်ပို့ရတော့မှာပါလား
ဟုတွေးကာ ရင်ဝမှာ လှပ်ခနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ဆူးပုပ်ကတော့ သူပြန်ရ
မည့်အချိန်ကို မသိ၊ ပြန်ရမှာကိုလည်း မေ့နေပုံရလေသည်။ နောက်ထပ်
သံယောဇ္ဈားကြီး တစ်ကြီးနှင့် ခွဲရချိန်နှီးပါပေါ့လား ...” ဆူးပုပ်ကတော့
မမငွေလို ပျော်ပျော်ရွှေငွှေ့ ခွဲစွာသွားမည့်သူ မဟုတ်။ သူလည်း မခွဲချင်
လိုသာ မြကျေးတို့အိမ်မှာ အမြှန်လို့မရဘူးလားဟု မကြာခဏ ပူဆာ
တတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မမငွေ ခွဲသွားသည်နေ့မစကာ မြကျေးနှင့် ဆူးပုပ်က ပို့ပြီး
နီးကပ်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဆူးပုပ်က မြကျေး၏ အရိပ်အကဲကို အမြဲ
ကြည့်နေကာ မြကျေးဘာလုပ်လုပ် အလိုက်တသိ ကူညီသည်။ မြကျေးက
စွာထဲ ဟိုနားဒီနားသွားလွှေ့လည်း သူ့ကိုအဖော်ပြုရသည်။

ရာသီဥတုပူလှသည့် တစ်မန်က်မှာ မြကျေးက ခြိုစည်းရီးက
ပုံမှာနေကြာပင်တွေ ဖူးမဖူးကြည့်ကာ မမငွေကို သတိတရရှိဆဲ ဆူးပုပ်
က အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“မမ ... ဒီအပင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ လာကြည့်တာလဲ”
“အဖူးလေးတွေဖူးပြီလားလို့ ကြည့်နေတာလေ ဆူးပုပ်ရဲ့၊ ဒီအပင်
က အဖူးလေးတွေ ဖူးလာရင် မိုးရွာတတ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့
နေကြာဖူးကလေးတွေက ချက်စားလို့လည်း ရတယ်”

“ကျွန်တော် မစားဖူးဘူး၊ စားကောင်းလား မမ ... ”
“ကောင်းတာပေါ့ ... ”

“နောက်နေ့ကျေရင် ဒီအပင်တွေ အဖူး ဖူးမဖူး မမ မကြည့်နဲ့တော့၊
ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ပေးမယ်၊ အဖူးဖူးရင် ကျွန်တော် ခူးပေးမယ်”

ဒါပေမဲ့ ဆူးပုပ်ရယ် ... နေကြာဖူးချိန်ထိ မင်းက ဒီမှာရှိမှာ
မို့လို့လား။ မြကျွေးက ခေါင်းညိတ်ကာ ‘အေးပါ’ဟု ပြောရသော်လည်း
စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှပေ။

လအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဆူးပုပ်က တွေ့စတုန်းကလို
ဂျစ်ကန်ကန်လေးမဟုတ်တော့ဘဲ လိမ္မာယဉ်ကျွေးလာသည့်အတွက် မြကျွေး
က ဝမ်းသာရပါသည်။

တခို့ညတွေမှာ ဆူးပုပ်က အဘွားရှေ့မှာ ဝမ်းလျားမှာက်
မေးထောက်ရင်း အဘွားပြောသည့် စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
နေတတ်သည်။ အဘွားကလည်း ပုံတိုပတ်စများဖြင့် ဆုံးမစကားဆိုတတ်
သည်။

“ထမင်းစားရင် ဟင်းကို ချွေချွေတာတာ စားရတယ်ကွယ် ငါမြဲ
ဆူးပုပ်ရဲ့၊ ဟင်းစားမကြီးရဘူး၊ ဟင်းစားကြီးရင် သူငြွေးကန်ရွာက
သူငြွေးသားလို့ ဖြစ်သွားမယ်”

“သူငြွေးကန်ရွာက သူငြွေးသားက ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ ဘွားဘွား”

ဆူးပုပ်က စိတ်ဝင်တစား မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။ သူငြွေး
ကန်ရွာဆိုသည်မှာ မြကျွေးတို့ မင်းနှစ်သူရွာနှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသည့် ရွှေ
ဖြစ်သည်။

“ဟို့ပုဂံခေတ်တုန်းက သူငြွေးကန်ရွာက သူငြွေးသားက အဘွားတို့
မင်းနှစ်သူရွာက သူငြွေးသမီးကို လိုချင်လို့ လာတောင်းပါရေး ...”

လက်ကျိန်လရောင်

အဲဒီအချိန်မှာ မင်းနှစ်သူရွာဘက်က ထမင်းဂိုင်းနဲ့ ကျွေးမွေးနည်းခံတော့ သူငြေးကန်ရွာ သူငြေးသားက ထမင်းတစ်လုတ်ကို ငါးတစ်ကောင် ထည့်စားသတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ မင်းနှစ်သူဘက်က မိန့်းကလေးရှင်တွေက ငါ့သမီးကို ဒီလို အသုံးအဖြို့ကြီးတဲ့ ယောကျားမျိုးနဲ့ သာ ပေးစားလိုက်ရင် ငါ့သမီးဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲဆိုပြီး သမီးနဲ့ မပေးစားနိုင်ကြောင်းပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သတဲ့၊ သူငြေးကန်ရွာက သူငြေးကလည်း စိတ်တွေဆိုးပြီး မင်းလာစရိတ်အတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ သူငြေးကန်ကို တူးလိုက်သတဲ့၊ မင်းနှစ်သူဘက်ကလည်း ကုန်ကျေမယ့် မင်းလာစရိတ်တွေနဲ့ လေးထောင့်ကန်ကို တူးသတဲ့၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းကစပြီး လေးထောင့်ကန်က ရေနဲ့ သူငြေးကန်က ရေကို ရောလိုက်ရင် ရေက ပုပ်သွားတတ်တယ်တဲ့ ...”

အဘွား၏ ပုပြင်ဆုံးတော့ ဆူးပုပ်က မျက်လုံးလေးလှန်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ရင်း ...

“သူတို့က ရေချင်းတောင် မတည့်တော့သူးပေါ့နော် အဘွား ...”

“အေးပေါ့ ...”

“အခုကော ... ရောကြည့်ရင် ပုပ်မှာလား”

“ပုပ်မပုပ်တော့ ရောကြည့်မှုပဲသိမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကန်ထဲမှာ ရေမှုမရှိတော့တာ ...”

“ရှိရှိလို့ ရောကြည့်ရင်လည်း ပုပ်ချင်မှုပုပ်တော့မှာပါ အဘွားရဲ့ ...”

“ဟေး ... ဘာလို့တဲ့?”

“သူတို့ စိတ်ဆိုးပြေချင် ပြေရောပေါ့ ...”

အဘွားက ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အေးလေ ... ဟုတ်မှာ၊ အဘွား အဲဒါမတွေးမိဘူး”

“ဒါနဲ့ အဘွား ... သူငြေးကန် သူငြေးသားက အစားကြီးတယ်လို့ တော့ သား မထင်ဘူး”

“ဟေး ... ဘာလို့တဲ့?”

“ယင်ပေါင်းက လက်ညိုးလောက်ကလေးရယ်ပဲ ရှိတာ၊ သေးသေးလေးလေး၊ အဲဒီလောက်ကတော့ တစ်လုတ်စာ စားရမှာပေါ့အဘွားရဲ့ ... । အမှန်က အဲဒီကိစ္စမှာ သူငြွေးကန် သူငြွေးသားက အစားကြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနှစ်သူ သူငြွေးသမီးဘက်က ကပ်စေးနဲ့တာ ...”

“ဟေး ...”

အဘွားက မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ မြကျေးကတော့ သူတို့နားမှာထိုင်ရင်း အမေးအဖြေတွေကို နားထောင်ကာ ရယ်နေရသည်။

“နိုင်ငံခြားသားတွေ စားသောက်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားနေကြတာ သား တွေ့ဖူးတယ်၊ သူတို့က ထမင်းနည်းနည်းလေးပဲ စားပြီးဟင်းတွေ အများကြီးစားကြတာ အဘွားရဲ့ ...”

“သူတို့က နိုင်ငံခြားသားကိုးကွယ်၍။ မြန်မာတွေက အဲဒီလို့ မစားပါဘူး”

“နရသီဟပတေ့မင်းကျတော့ ဘာလို့ ဟင်းခွက် ၃၀၀ နဲ့ စားတုံးအဘွားရဲ့၊ သူလည်း မြန်မာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟေး ... မင်းက နရသီဟပတေ့မင်းလည်း သိလိုက်တာပဲလား၊ မင့် ဘယ်သူပြောတုံး ...”

အဘွား၏ မျက်နှာလုံးက ပိုပြုးလာတော့ မြကျေးမှာ ပို၍ရယ်ရသည်။

“သားတို့ကျောင်းကဆရာ ပြောပြီတာ၊ နရသီဟပတေ့မင်းက သူဟင်းခွက် ၁၅၀ ပဲ စားရတဲ့နေ့တုန်းကဆို စီးပွားပျက်ပါပြီဆိုပြီး ငိုရောတဲ့ အဘွားရဲ့ ... । သနားပါတယ်နော်”

ဆူးပုပ်၏ စကားအဆုံးမှာ အဘွားရော မြကျေးပါ မျက်ရည်များပင် ထွက်သည်ထို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိကြလေသည်။ ရယ်မောခြင်းဆုံးလေတော့ ဝမ်းနည်းချင်စဖွယ် ဖြစ်ရသည်။

မြကျေး မွေးကတည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့ရသည် မြန်မာထမင်းပိုင်းတွေမှာတော့ ထမင်းမောက်မောက်ဂုံးဂုံးပြောပြီတာ အားဖြင့်လေး

တစ်တုံးတစ်စ တင်ကာ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်ကလေးနှင့် လူး၍ စားရ သည်လည်း ရှိသည်။ ချဉ်ပေါင်ဟင်း ခဲ့ခဲ့ဆမ်းကာ ဘဲဥတစ်ခြမ်းနှင့် ဖြီး ရသည်လည်း ရှိသည်။ အသားဟင်း အညွှန်းအဖူးလေး ချက်ရင်တောင် ဟင်းခွက်သေးသေးကို အလယ်မှာတည်ထားကာ မိသားစုံငါးယောက် လောက် ဂိုင်းထိုင်စားရင်းက သူနှိုက်နှိုး ငါနှိုက်နှိုးနှင့် ဟင်းပွဲကို အမြင် နှင့် စားရကာ လက်တွေ့မှာတော့ ငါးပိချက်နှင့် နယ်ဖတ်လိုက်၊ သခြား သီးကိုက်လိုက်နှင့် ထမင်းဝသည့်တိုင် ဟင်းခွက်သေးငြေးက မကုန်နိုင်လေ တော့ နောက်တစ်နံပါတ်အတွက် ဆက်လက်၍ အလှကြည့်စားစရာ ဖြစ်ရ ပြန်သည်။

ဟင်းသီးဟင်းခွက်ရယ်လို့ ပါးရှားလို့လားတော့ မသိ။ အပူ ပိုင်းမှာ အလေ့ကျပေါက်သည့် အပင်ကလေး အချက်ကလေး အဖူးကလေး အပွင့်လေးတွေကို စမ်းသပ် တီထွင်ကာ စားရသည်။ မြေပဲနှင့် ရောထွေး လိုက်ရုံနှင့် ဘယ်အချက်မဆို အလွယ်တကူ ဟင်းတမည် ဖြစ်ရသည်။ မြေပဲက စားကောင်းသည်လား၊ အချက်က စားကောင်းသည်လားတောင် မခွဲခြားတတ်လေပြီ။

ငယ်ကတည်းက နားရေဝစ္စာ သိနားလည်ခဲ့ရသည်ကတော့ ထမင်းစားခြင်းဆိုတာ ထမင်းများများကို ဟင်းနည်းနည်းနှင့် စားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟင်းစားကြီးသူက ကဲ့ရဲ့ခံရစတမ်း၊ အဆုံးမ ခံရစတမ်း ... ။ နရသီဟပတေ့ကျတော့ ဘုရင်ဖြစ်၍ အဆုံးအမ မခံရတာဖြစ်မည်။

အဖေ ပြောပြထားသဖြင့် ရာဇဝင်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသည့် နရသီဟပတေ့မင်းအကြောင်းကို မြကျွေး ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ နရသီဟပတေ့မင်းက သူ့ထံသို့ လက်ဆောင်ဆက်သရန် လာရောက် တောင်းခံသည့် တရာတ်သံအဖွဲ့၏ မောက်မာမူကြောင့် တရာတ်သံအဖွဲ့ကို ဒေါသထွက်ကာ တရာတ်သံအဖွဲ့ကို သတ်စေဟု အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း အဖေပြောပြသည့်ညမှာ ကြက်သီးစိမ့်စိမ့်ဖြေရသည်။ ဘုရင့်နှယ် ဒေါသ ကြီးလိုက်တာဟု မြကျွေးက ဆိုလေတော့ အဖေက သူ ဒေါသကြီးတာ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတည်းကပဲ သမီးရဲ့ဟုဆိုကာ အရာဝတီမြစ်ဆိုပ်မှာ ရေချိုး

ဆင်းသည့် နရသီဟပတော့နှင့် မိဖူရားများ၊ မောင်းမများကို မြကျေး စိတ်ကူးမှာ ပုံရိပ်ထင်လာအောင် ဆက်ပြောခဲ့သည်။

ထိစဉ်က အရာဝတီသည်လည်း ခုဇရာဝတီလို လုပော့မှာပဲဟု မြကျေးက တွေးသည်။ မိဖူရားများ၊ မောင်းမ မိသုံးများနှင့်အတူ ဖျော်စွာ ရေကစားနေသည့် နရသီဟပတော့ကို စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ရသည်။ ဘုရင်က မိဖူရားတွေအများကြီးထဲမှာမှ ပံ့ပိုးစွာ စောလုံကို ချုစ်စနိုးကျိုစားလေ့ရှိသတဲ့ ...။ တစ်ရက်မှာတော့ စောလုံကို သူအများရှိမှာ ရယ်စရာဖြစ်အောင် ရေမွန်းတဲ့အထိ ရေပက်ကျိုစယ်လိုက်သတဲ့ ...။ စောလုံကလည်း ဘုရင်ကို စိတ်ဆိုးကာ အဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့ကြံသတဲ့ ...။ စောလုံနှယ် ကိုယ့်ယောကျေားက ကျိုစယ်တာများ သတ်တဲ့အထိ စိတ်ဆိုးစရာလားဟု တွေးရင်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ အဖေနှင့် အမေဆိုရန်ဖြစ်ပြီးလည်း ပြန်ပြန်တည့်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

မြကျေးသည် အဖေပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အမျှင်ထဲသို့ငေးကာ အမျိုးမျိုးပုံဖော်ကြည့်ခဲ့သည်။ ကြယ်ကလေးတွေ လက်သည့် ဉာဏာင်းကင်ကို မေ့ကြည့်ကာ စိတ်ကူးတွေ လူးလွန်ရသည်။ နရသီဟပတော့က သူ့ကို စောလုံ အဆိပ်ခတ်ကြောင်း သိလေတော့ မျက်တော်မူသတဲ့။ စောလုံကလည်း ဘုရင်ကို ငယ်ကျိုးငယ်နာ အော်မြစ်ဖော်ပြီးတော့ တောင် ‘ဟယ် ... ပန်းပွဲတ်သည်မြဲး’ လို့ အေါသနဲ့ ပြောလေသတဲ့။ ဘုရင်က စိတ်ဆိုးကာ စောလုံကို သတ်စေဟုဆိုကြောင်း ကြားရတော့ မြကျေးမှာ ဝမ်းနည်းကာ မှာ်ငါးရိပ်မှာ တိတ်တိတ် မျက်ရည်ကျရသေးသည်။ ပံ့ပိုးစွာ စောလုံကလည်း စိတ်ကြီးလေတော့ သူ့ကိုသတ်မည့် မီးဖို့ထက်ကို ရဲရဲရင်ကော့တက်သွားလေသတဲ့ ...။ ဤနေရာအရောက် မျက်စိရှုံးမှာက အမျှင်ထဲမှာ မီးတောက်မီးညွန့်တွေ ဟုန်းဟုန်းထလောင်သည်ဟု ထင်မိကာ ကျောထဲစိမ့်၍ တုန်ယင်သွားခဲ့ရလေသည်။

စောလုံကို သတ်ပြီးမှ စောလုံကို မမေ့နိုင်ဖြစ်ရကာ ဉာဏ်ဆိုစောလုံ စောင့်ပါခလှည့်ဟု ယောင်ရမ်းမည်တမ်းသည်ဟုဆိုလေတော့ ဘုရင်၏ နောင်တကို နားလည်ရသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ဆိုးဖြတ်

ပြီးမှ နောင်တရခြင်းသည် ဘုရင်တို့အတွက် ရှက်ဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်
နောင်တကို လူအများမသိစေသင့်ကြောင်း ဂိုင်းဝန်း ဖျောင်းဖျော် နားချဲ့ရ
သည်တဲ့ ... ॥ အမှာင်ထဲသို့ ငေးနေသော မြေကျေး၏ စိတ်ကူးထဲမှာတော့
နှရာသီဟပတေ့နှင့် စောလုံကို အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ကြည့်ရင်း စိတ်တိုရာ ဝမ်း
နည်းရာ သနားရာ အံ့သြာနှင့် ခံစားမူအမျိုးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဖော်
သည် ပုဂံနှင့်ပတ်သက်သည် ခံစားချက်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာလား ... ॥
ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ ခံစားချက်ဟူသည် မြေကျေး အသက် ၁၀ နှစ်မပြည့်မိ
ကတည်းက ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခံစားချက်ကို ခံစားချက်ဟု အမည်
မတပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ရွာပြင်က မြေကျေးတို့ပိုင် ပစ်ဦးင့်
စိုက်ခင်းတွေဆီသွားသည့်အခါ လမ်းခုလတ်က ဘုရားသုံးဆူရှုံး ထနောင်း
ပင်ရိပ်၌ ခကာအမောဖြေထိုင်ကာ နားရသည်လည်း ရှိသည်။ ထိုထနောင်း
ပင်နှင့် တည့်တည့်က သဲလမ်းကလေးအဆုံးမှာတော့ တရာတ်ပြီးဘုရား
ကို ခပ်မားမားမြင်ရသည်။ မင်းနှစ်သူအနီးတစ်စိုက်မှာ ထိုဘုရားက
အကြီးမားဆုံးဖြစ်၍ အဖောက တရာတ်ပြီးဘုရားတည်ခဲ့သူ နှရာသီဟပတေ့
မင်းအကြောင်းကို အရင်ဆုံး ပြောပြခဲ့သည်လား။

တရာတ်သံကို သတ်၍ တရာတ်၏ စစ်ပြုခြင်းကိုခံရကာ
ပုဂံမှ ဆုတ်ခွာတွက်ပြေးခဲ့သည့် ဘုရင်ဖြစ်၍ တရာတ်ပြီးမင်းဟု တွင်ရစ်
ရသူ၏ ကုသိုလ်မို့ တရာတ်ပြီးဘုရားဟု တွင်ခဲ့သည်ဆိုတာကိုတော့
မြေကျေးက သဘောပေါက်ရသည်။ နောက်တော့ အဖေ ရှာဖွေပေးသည်
ပုဂံသမိုင်းစာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှင်း မင်္ဂလာစေတီကျောက်စာအရတော့
နှရာသီဟပတေ့မင်းက သံတမန်ကို သတ်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ ချုပ်နောင်ခြင်း
တောင် မပြုအပ်ကြောင်း ရေးထိုးထားခဲ့သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ နောက်ဆုံး
တော့ သမိုင်းဆိုသည်မှာ အမျိုးမျိုးသော ယဉ်ဆချက်တွေကို ကိုယ့်ဉာဏ်နှင့်
ကိုယ် ချင့်ချိန်ယုံစားရသည့် အရာဖြစ်ကြောင်း ... မြေကျေး နားလည်စပြု
သည်။

တရာတ်ပြီးဘုရားရှိ ဖုထစ်နှုန်းကာ ချုန်ရှုံးသွယ်လျ

သွားသည့် အက်တေပန်းနှင့် အတွင်းက ပန်းချိလက်ရာများကိုလည်း မြနေ့ဗျား
က အနီးကပ် မြင်ဖူးခဲ့ပြီ ... ॥ အဝေးကမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာတော့
ကြားဖူးခဲ့သည့် ရာဇဝင်နှင့် တွဲဖက်ကာ ခံစားချက်နှစ်မျိုး ဖြစ်ရသည်။
ချုပ်ညရီ အမှာင်သမ်းစမှာ ပုစ္စန်ဆီရောင် ဖြာဆင်းနေသည့် မြင်ကွင်းကို
ငေးရင်း နရသီဟပတေ့မင်း၏ မလှသည့် ရာဇဝင်အတွက် စိတ်ပျက်
မောလျေရမလို သနားရမလို နှမြောဝမ်းနည်းရမလို ရှိသည်။ ကြီးမားထိုး
ထောင်ကာ ခမ်းနား ထည်ဝါသည့် ဘုရားကြီးအတွက် သူ.ကုသိုလ်ကို
သာစုခေါ်ရမလိုလည်း ရှိသည်။

နရသူဘူရင်ကတော့ မပြီးပြတ်ခဲ့သော ဓမ္မရုံကြီးကိုတည်ရင်း
အုတ်ချုပ်စောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သည့် လူများစွာကို သတ်ခဲ့သေးသည်
ဆိုတော့ မှုန်မှိုင်းညီ.ရှိသည့် ဓမ္မရုံကြီးဘုရားကို ဖျတ်ခနဲ့ မြင်ယောင်ကာ
ကြက်သီးဖြာထဲခဲ့ရသေးသည်။ အဖေက နရသီဟပတော့ မင်းနှင့် ဘုရင်
နရသူတို့ကို ‘ကုသိုလ်တစ်ပဲ၊ ငရဲတစ်ပိဿာမင်းတွေ’ဟု ဆိုလေသည်။

အစားမက်လှသော မြနေ့ဗျားက နရသီဟပတေ့၏ ဟင်းခွက်
၃၀၀ ကိုတော့ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါသည်။ ဟောဒ့်အညာမှာ
ဟင်းခွက် ၃၀၀ ပြည့်အောင် ဘယ်လိုတွေများ ချက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ ဆိတ်
တွေကတော့ အပေါသား။ အမဲသားလည်း မရှား၊ ဝက်သားလည်း ရှိနိုင်
ရဲ့။ ဒီအသားတွေကို ကြော်၊ ချက်၊ နှပ်၊ သုပ်၊ ဟိုဟာနဲ့ရော၊ ဒီဟာနဲ့
ရောပြီး ဟင်းခွက်တွေ ပွားလိုက်သည့်အခါ ဟင်းခွက် ၂၀ လောက် ရပြီ
ထား။ မြစ်ထဲကရနိုင်သည့် ငါး၊ ပုစ္စန် အမျိုးအမည် ဆယ်မျိုးလောက်ကို
လည်း ကြော် ချက် နှပ် သုပ် အမျိုးမျိုး လုပ်လိုက်ပါဘိုး အမျိုး ၃၀ လောက်
ရပြီထား။ မြှေ့ခွက်၊ ကုက္ကာ့ခွက်၊ မန်ကျည်းခွက် အစရိုသော ဟိုအခွက်
ဒီအခွက်နှင့် အညွှန်တကာ အသီးတကာတို့ကို ချက်ချင်တိုင်း ချက်သည့်
အခါ နောက်ထပ်ဟင်းခွက် ၃၀ လောက်တော့ ရလောက်သေးသည်။
ဟင်းခွက် ၃၀၀ ပြည့်လေမလားရယ်လို့ ဉာဏ်မီသလောက် တွေက်ချက်ရတာ
မောလို့ပင်သွားရသော်လည်း ဟင်းခွက် ၃၀၀ က ပြည့်ပဲ မပြည့်နိုင်။ သူ.
စားပို့မှုးအစား မောတောင် မောမီလေသည်။

“မမ ... အဘွားပြောတာနဲ့ မမပြောတာနဲ့ မတူဘူးနော် မမ ... । မမ ဟိုတစ်ခါပြောတော့ ဒီရေကန်က အမတ်ကြီး မင်းအန်သူတို့ တူးခဲ့တာဆို ...”

အဘွား အိပ်ရာဝင်သွားချိန်ကျမှ ဆူးပုပ်က ခပ်တိုးတိုးလာမေးတော့ မြကျေးက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“မင်းအန်သူ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မင်းအန္တာသူပါ ...”

“အင်း ... မမပြောတဲ့ အမတ်ကြီးက ဘယ်ရောက်နေလို့ ဟိုကပ်စေးနဲ့တဲ့ သူငြွေးတွေက ဒီကန်ကို တူးလိုက်ရတာတုံး မမရဲ့”

“အမတ်ကြီးတို့ တူးခဲ့ကြောင်းတော့ ကျောက်စာထဲမှာ ပါတယ်လို့ ပြောတာပဲ ဆူးပုပ်ရဲ့”

မြကျေးက ဆူးပုပ်၏မေးခွန်းကိုဖြေရင်း အဖေ အမြဲပြောတတ်သည့် စကားကို သတိရမိလေသည်။

“တကယ့် သမိုင်းဆိုတာကတော့ ဒဏ္ဍာရီတွေလောက် နားထောင်လို့ မကောင်းတတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အစဉ်အဆက် ပြောလာတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာလည်း အမှန်လေးတွေ တစ်စွန်းတစ်စ ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်”

အဖေ ပြောခဲ့သလိုပင် ဒဏ္ဍာရီတွေကတော့ အုံဘန်းနားထောင်လို့ကောင်းခဲ့တာ အမှန်တည်း။ အဖေပြောသည့် သမိုင်းတွေကို ခုအချယ်မှုသာ နားလည်စပြုသော်လည်း ကလေးဘဝတုန်းကတော့ အဘွား ပြောသည့် ဒဏ္ဍာရီတွေနှင့် ကြီးပြင်းလာရသည်။ ဒဏ္ဍာရီတွေက ရင်ခုန်းစိတ်လူပ်ရှားစေသည်၊ ရင်သပ်ရှုမောစေသည်။

“အဘွားရဲ့ ပုံပြင်လေးက ပိုနားထောင်လို့ ကောင်းတယ်နော် မမ”

ဆူးပုပ်က ဒီလိုဆိုတော့ မြကျေးက ပြီးရသည်။ ဒီအချယ် ဆူးပုပ်ကလေးကလည်း ဒဏ္ဍာရီတွေကို အုံဘန်းဖြစ်ပါစော်း ... ။ ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ မသိချင်တောင် သိလာရမည့် အမှန်တရားတွေက အများသားပဲ သမီးရဲ့ဟု အဖေက ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား ...”

୧୯୪

୨୩

କାପିଲାଲ୍ପିକା ଶ୍ରୀପଦାମେଶ୍ୱରଙ୍କାରୀଙ୍କରେ ରୂପରୀତିରେ
ରାଜପଦରେ ଉପରେ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ପରିଚୟ ଦେଖିଲୁ
ଏହାରେ କାପିଲାଲ୍ପିକା ଶ୍ରୀପଦାମେଶ୍ୱରଙ୍କାରୀଙ୍କରେ
ରାଜପଦରେ ଉପରେ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ପରିଚୟ ଦେଖିଲୁ
ଏହାରେ

တစ်စတစ်စ နက်ရှိုင်းလာသော နွေနှင့်အတူ မင်းနှစ်သူ
တစ်စိုက်မှာတော့ အပင်တို့ ညီးခြောက်၍နေလေပြီ။ အဝါခြောက်ရောင်
ထနောင်းပင်တို့သည် ပို၍မွဲသွေ့လာကာ ရိုးတံ့ပြိုင်းပြိုင်းထလျက် အချက်
တစ်စ မရှိပြီ။ မြကျေးတို့ နွားစာစည်ထဲမှာ သို့မှုးထားသော နွားစာတို့
လည်း ကုန်ခန်းစပြုလေပြီ ...။ ထိုအခါ မြကျေးတို့အိမ်က နွားတွေကို
ဗျာပြင်ထဲတ်၍ ကျောင်းရ၏။ မြကျေး နွားကျောင်းသည့်အခါ ထုံးစံအတိုင်း
ဆူးပုပ်က အဖော်ဖြစ်ရ၏။ နွားစာကျေးဖို့ ကန္တာရသီးတွေ လိုက်ကောက်
ရသည်လည်း ရှိလေသည်။

မင်းနှစ်သူနှင့် ဖွားစောတစ်စိုက်မှာတော့ ကန္တာရပ်တွေ
များလှ၏။ သူ့ဆူးက အဆိပ်ပြင်းသဖြင့် ဆူးမစူးအောင် သတိထားရင်း
ကြွေကျေနေသည့် ကန္တာရသီးတွေကို နွားကျေးဖို့ ကောက်ရသည်။

“မောင်လေး ... သတိထားကောက်နော်၊ ကန္တာရဆူးစူးမယ်၊ ကန္တာရ^၁
ဆူးက အဆိပ်ရှိတယ်၊ အကိုင်းကျိုးကျေနေသလား သေချာကြည့်၊
မနှင့်မိစေနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ မမ ...”

ဆူးပုပ်ကလေးက သွေက်လက်စွာဖြင့်ပင် ကန္တာရသီးခြောက်
တွေကို ခြင်းကလေးထဲသို့ ကောက်ကောက်ထည့်၏။ လေးမျက်နှာကျောင်း

တိက်ရှေ၊ သဲလမ်းနဲ့ဘားရှိ ကန္တာရပင်မှ ကြွေကျသော အသီးတိုကုန်လျှင် ဘုရားသုံးဆူဘက်သို့ဆက်၍လျောက်ခဲ့၏။ ဘုရားသုံးဆူနဲ့ဘားက ထန္တာင်းပင်အောက်မှာ ခဏထိုင်ကာ နားရ၏။ ပူလွန်းလှလျှင်တော့ အေးပြုမ်းရာ ဘုရားအတွင်းသို့ဝင်ကာ နားရ၏။ နားရင်းက အလင်းတစ်ပိုင်းတစ်ဗိုင်းဝင်ရာ နံရံဆီမှ လုပ်သော နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို လက်ညီးညွှန်ကာ ဆူးပုပ်ကို ပြရ၏။ သမ္မ၍လဘုရားဝင်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ နားသည့်ရက် တွေ့မှာတော့ မြကျေးကို အဖေ ပြခဲ့စဉ်က ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ရူဘုရားနံရံတွေ့ဆီ လက်ညီးညွှန်ကာ ဟောဒါက နံရံပန်းချီ၊ ဟောဒါက မင်စာဟု ပြမိတော့ ဆူးပုပ်က ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြင့် မော်ကာဝေးရင်းလူကြီးဟန်ပန်ဖြင့် ခေါင်းတွေညီတ်ကာ နှုတ်ကတော့ ‘သူတို့က ဘာလို့ စာချက်ပေါ်မှာ မရေးတာလဲ’ဟု ကလေးပီသစ္စာသော မေးခွန်းကို မေးလေသည်။

မြကျေးတို့ ကန္တာရသီးကောက်ရင်း မောလာ ညာင်းလာ လျှင်တော့ ကြက်ကန်ရှုတော့ရကျောင်းအနီးက နှစ်မညာဘုရားအနီးမှာ အေးအေးလူလူ ထိုင်၍နားလေ့ရှိကြ၏။ ထိုနေရာတစ်စိုက်က ရူခင်းသာယာလုပ်ကာ လေတဖြူးဖြူးနှင့် ထိုင်လို့ကောင်းလှ၏။ ကြက်ကန်ရှုတော့ ချိုင့်ရှမ်းထဲက စံကားဖြူး စံကားနီပင်တွေမှာ ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်စေနေလျှင်တော့ ဆူးပုပ်က အပြီးကလေးသွားကာ စံကားပန်းအကြွေတွေကောက် လာတတ်သည်။ စကားပန်းတွေကို သူ့လက်ခုပ်သေးသေးလေးနှင့် အပြည့်အမောက် သယ်ဆောင်ကာ မြကျေးဆီ ပြီးလာတတ်သည် ထိုကလေး၏ ချစ်စဖွယ် အပြုအမူကလေးကြောင့် မြကျေး ပြီးရပျော်ရ၏။ ပြီးတော့ မြကျေးကို အဖေပြောပြခဲ့သည့် ပုဂ္ဂန်းပတ်သက်သည့် ဗဟိုသုတေသနားကို ဆူးပုပ်အား ပြန်ပြောပြခဲ့၏။

မြကျေးတို့ဆာကလူတွေကတော့ မြကျေးတို့သားအဖကို လူးလူဆန်းတွေဟု ထင်တတ်ကြသည်။ ဤနယ်တစ်စိုက်၌ ကြီးပြင်းရသော သူအများစုသည် အစဉ်အလာပြောစကား ဒဏ္ဍာရီများ၊ ရိုးရာယုံကြည်မှုများဖြင့် ကြီးပြင်းရကာ ဤပုဂ္ဂန်းမြေနှင့် ပတ်သက်၍မှု အထူးတလည်းစိတ်ဝင်စားစုံစမ်းလိုဟန် မရှိကြပေး။

အဖောတော့ Work Check ဟု ခေါ်သော လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ယူရသူဖြစ်၍ ဤပုဂ္ဂတစ်ခိုက်က ဘုရားပြုပြင်မှုတွေ၊ တူးဖော်မှုလုပ်ငန်းတွေကို ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ရကာ မျက်စီမံတ်ထားလျှင်တောင် ဘယ်နားမှာ ဘာဘုရားရှိသည်ဆိုတာ သိသည်ဟု ဆိုတတ်၏။ အဆောက်အအုံပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုတာဝန်ခံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အဖောဆရာ ဦးအောင်ကြိုင်က လည်း ဘုရားသမိုင်းမှန်သမျှ မျက်စီမံတ်ရွတ်နိုင်၏။ ဆရာကြီးက ဘယ်ဘုရား ဘယ်နားမှာ ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာကိုလည်း အသေးစိတ် သိနိုင်သူ၊ စိတ်ခံစားမှုအရပါ ဘုရားတွေကို တန်ဖိုးထားသူဖြစ်၍ သူ့ထံက အများကြီးသင်ယူခဲ့ရသည်ဟု အဖေ မကြာခဏ ပြောတတ်လေသည်။

“မမ ... ဒီမှာကည့်ပါဦး၊ အများကြီး ရနေပြီ တွေ့လား ...”

ဆူးပုပ်က ကန္တာရသီးတွေ ကောက်ထည့်လာသည့် တောင်းကို မြောက်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိုတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ချက်ကာ ရှေ့မှာ သွက်သွက်သွားလေသဖြင့် မြကျေးက နောက်မှလိုက်ရင်းအော်ပြော သတိပေးလာရသည်။

“ဆူးပုပ် ... မင်းခေါင်းက အပေါ်ကို မေ့မေ့တော့တော့ လုပ်မနေနဲ့၊ အောက်ကိုလည်း ကြည့်ဦး ... ဆူးစူးဦးမယ်”

“မမလည်း ကျွန်တော့ပဲ ကြည့်မနေနဲ့ဦး၊ အောက်ကိုလည်း ကြည့်ဦး ... ဆူးစူးဦးမယ်”

မြကျေးက ဟက်ခနဲ့ ရယ်ရင်း ဆူးကိုရှောင်ကွင်းနင်းလျက်ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ တောကိုတိုးကာ ကန္တာရပင်တွေရှိရာသို့ အသွားမှာ ရှေ့ကသွားနှင့်သည့် ဆူးပုပ်ထံမှ အားခနဲ့အော် သံတစ်ချက်ထွက်လာသည်။

“မောင်လေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အား ... ဆူး၊ ဆူးစူးပြီ”

“ဟယ် ... ပြစမ်း ...”

မြကျေးက ဆူးပုပ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ ထေ့နဲ့နေသည့်သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို မြောက်ခိုင်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဖင်တို့

ပါးလျားသည့် ဖိန်ပို့ဖောက်၍ ရူးဝင်နေသော ကန္တာရားကို တွေ့လေသည်။

“ထိုင်လိုက်လေ မောင်လေး၊ ဒီနားမှာ ခဏထိုင်လိုက်၊ နော်း...
နော်း၊ အောက်မှာ ဆူးရှိမရှိ သေချာကြည့်ပြီးမှတိုင် ...”

ဆူးကင်းသည့်နေရာမှာ သူ့ကိုထိုင်စေကာ မြေကျေးလည်း
သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ သူ့ခြေဖဝါးမှာ ရူးနေသည့် ဆူးကို သေချာ
စွဲင့်မိတော့ ခပ်နက်နက် ရူးဝင်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

“မောင်လေး ... ခဏ မျက်စိမ့်တိတော်ထား၊ မမန်တ်ပေးမယ်၊ မနာဘူး
နော်၊ နာလည်း ခဏလေးပဲ၊ မကြောက်နဲ့နော် ...”

မြေကျေးက ဆူးကို သေချာစမ်းသပ်ကာ ဆတ်ခနဲ့ ဆွဲနှုတ်
ပေးလိုက်ပါသည်။ အပြန်မှာတော့ ဆူးပုပ်၏ ခြေထောက်လေး တစ်ဖက်က
ထော့နဲ့နဲ့လေး ဖြစ်လာသည်။

ထိုနော်က ဆူးပုပ် ဖျားလေသည်။ အဖျားက တော်တော်နှင့်
မကျုံ။ နောက်တစ်နော်ထို ဆက်ကာဖျားနေသည်။ လေးလေးနှင့် အတူ
အိပ်သည့် ဆူးပုပ်၏ ညည်းသံကို ကြားနေရသဖြင့် မြေကျေးလည်း အိပ်
မပျော်ပေ ...။ အမေကတော့ ရောင်ရမ်း နာကျွင်နေသည့် ဆူးပုပ်၏
ခြေဖဝါးကို ဆေးလိမ်းပေးရင်း တဗျ်စောက်တောက် ဆူးနေသည်။

“ကန္တာရားများ ပေါ့ပေါ့မမှတ်နဲ့၊ အင်တမန် အဆိုပ်ပြင်းတဲ့ဆူး၊
ညည်းအစ်ကို ငယ်ငယ်က တစ်ခါ ကန္တာရား ရူးတာ ဆူးဆိုပ်
တက်ပြီး ဖျားတဲ့အဖျားဟာ လေးငါးရက်လောက်အထိ မကျွားး၊
ကျိုးကျေနေတဲ့ဆူးကိုင်းကို နင်းမိလို့များတော့ ဖော့ဖိန်ပဲ့ဆို ဖော်
ပြီး ရူးပြီမှတ်တော့ ...”

ဆူးပုပ် ဖျားသည့် အဖျားကလည်း ကိုဖော် ဖျားခဲ့ရူးသလိုပဲ
လေးငါးရက်ကြာသည်အထိ မကျပါ။ မြေကျေးမှာတော့ သူ့ကို သနား
မဆုံး ...။ အဖျားကြီးကာ ပလုံးပထွေး ယောင်ရမ်းစကားဆိုသည့် တစ်ညာ
မှာ ...

“မမ ... ကျွန်ုတ်ကို ပြန်မပို့ပါနဲ့၊ ကျွန်ုတ် မမနဲ့ပဲ နေမယ်”

ဟူသော စကားကို ကြားရခိုက် မြေကျေးမှာ ဘာမှုလည်း
မစွမ်းဆောင်နိုင်သူမျို့ ကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျရသည်။ သူပြန်ရဖို့ နီးလာ
တာကို သိနေရာတာပဲ။

အဖြားလေး နာလန်ထသည့် တစ်ရက်မှာ ဖျော့တော့ငေးမိုင်
နှုတော့ ဆူးပုပ်ကို အဖောက နှစ်သိမ့်လိုဟန်ဖြင့် စကားစသည်။

“ဆူးပုပ် ... သား၊ မင်း ရှုံးမဏီဘုရားကို ရောက်ဖူးလား ... ”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီဘုရားကို ကျွန်တော် မသိဘူး ... ”

“ပုဂံရူခင်းတွေထဲမှာ ရှုံးမဏီဘုရားပေါ်ကနေ မြင်ရတဲ့ ပုဂံရူခင်း
က တော်တော်လှတာကွာ၊ မင်း ကြည့်ချင်လား ... ”

“လှရင်တော့ ကြည့်ချင်တာပေါ့ ဦးလေးရာ”

“အေး ... ကြည့်ချင် ဦးလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဘုရားပေါ်ရောက်ရင်
မင်း ပျော်သွားမှာ၊ အဲဒီဘုရားပေါ်ကို ဘယ်သူမှုတက်ခွင့်မရှိဘူး၊
ပိတ်ထားတာကြာပြီ၊ ဦးလေးက အလုပ်နဲ့မို့လို့ အပေါ်တက်ပြီး
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလို့ရတာ၊ မနက်ဖြန်သွားရင် မင်းကိုခေါ်သွားပေး
မယ်”

“မြေကျေးလည်း လိုက်မှာနော် အဖော်”

“အေးပါ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ခဲ့ ... ”

နောက်တစ်နေ့၊ အဖော်သွားတော့ မြေကျေးရော ဆူးပုပ်ပါ
အဖော်နောက်သို့လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိနေ့က ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ အဖော်
အတွက်ကတော့ ရုံးပိတ်ရက်ရယ်လို့ မရှိ၊ ပုဂံဘုရားတွေကို ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှုက်ရသော အလုပ်ကို တာဝန်အရ လုပ်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ရင်ထဲ အသည်းထဲက လုပ်ချင်လို့ကို လုပ်နေတာဟု အဖော် မကြာခဏ
ပြောလေ့ရှိပါသည်။

အဖောက ရှုံးကနေ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်နှင့်သွားပြီး မြေကျေး
က မြေကျေး၏ ဖီးဆင့်စက်ဘီးလေးဖြင့် ဆူးပုပ်ကို တင်နှင့်လာသည်။
စက်ဘီးနှစ်စီးက ဘုရားတွေကြားရှိ သဲလမ်းကလေးအတိုင်း ရှုံးဆင့်နောက်
ဆင့် နှင့်လာသည်။ ဆင်ဖြူရှင်ကျောင်းတိုက်ရှုံး တမာတန်း လမ်းကလေး
နဲ့သေားမှ ဖြတ်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ရှုံးမဏီဘုရားသို့ ရောက်လေသည်။

ထိဘရားအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် အေးစက်စက်နှင့်
စိတ်ထဲမှာ စိမ့်၍သွားသည်။ အတွင်းပိုင်းကို ချိုးကျွေဝင်ခဲ့တော့ မူာ်ပျော်
ဖြစ်သွားသည်။ အဖေက နံရုကပ် အုတ်လျေကားတွေကို နှင်းကာတက်လိုက်
ပြီး သံတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မြကျေးတို့က လျေကားထစ်တွေ
ပေါ်နှင်းတက်မသွားရဲသေးဘဲ အဖေကို မေ့ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ အဖေက
သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး မြကျေးတို့ကို ပြန်လိုက်လိုကာ ...

“ဆူးပုပ် ... လာလေ၊ သမီး ... လာ ... တက်ခဲ့၊ ဆူးပုပ်ကို အရင်
ပေးတက်လိုက်၊ သမီးက နောက်မှတက် ...”

အဖေက လှမ်းခေါ်သော်လည်း မြကျေးက ချက်ချင်းတက်
မသွားသေးဘဲ အုတ်လျေကားမြင့်မြင့် ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို လှမ်းမေ့ကြည့်
နေမိသည်။ လျေကားက အမြင့်ကြီးပဲ ... ॥ မူာ်လည်းမူာ်နေသည်။
လျေကားထိပ်မှာတော့ အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည်။

“သမီး ... ကြောက်လို့လား၊ လာပါ ... မကြောက်ပါနဲ့”

“မမ ... လာလေ၊ အပေါ်တက်ရမှာ ပျော်စရာကြီးလေ”

ဆူးပုပ်က နံရုကပ် လျေကားထစ်နိမ့်နိမ့်လေးပေါ်ကို တက်
သွားနှင့်သည်။ မြကျေးလည်း နောက်မှလိုက်တက်လာခဲ့သည်။ လျေကား
ကျဉ်းကျဉ်းမူာ်မူာ်လေးကိုဖြတ်၍ အပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ ဘုရား၏
အမြင့်ပိုင်းတစ်နေရာကို ဖြတ်ပြီး ပတ်လမ်းမှလျောက်ကာ အပေါ်ဆုံးထပ်
သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ကြသည်။ လှပသော အုတ်လျေကားကြီးနှစ်စင်း ပြိုင်
နေသည့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်လျှင် ထိုအုတ်လျေကားများကို နှင်း
ဖြတ်၍ အပေါ်ဆင့်သို့ ဆက်တက်လိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ အုံဘန်း လှပ
သည့် မြင်ကွင်းတွေကို ရင်သပ်ရှုမော မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြကျေးသည် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်တော့ဘဲ ထိုမြင်ကွင်းကို
ကြည့်ကာ ဌီမြိုင်ငြေးသွားသည်။ ယခု မြကျေး အသက် ၁၅ နှစ်အထိ
ဒီလောက်လှပသည့် မြင်ကွင်းကို မမြင်ဖူးပေ။ အဖေနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့
ဖူးသည့် ပြာသာ၏ကြီးဘုရားနှင့် ရွှေဆံတော်ဘုရားတွေပေါ်က မြင်ရသည့်
ဂူခင်းက လှပသော်လည်း ခုမြင်ကွင်းလောက်တော့ မလှဟုထင်မိသည်။

လင်ကျွန်လင်ရောင်

အဖောက် မြကျေးတို့ကို ဘုရား၏ အရပ်မျက်နှာအသီးသီး အဖောက် မြကျေးတို့ကို ဘုရားပုထိုးတွေဆို လက်ညီးညွှန်ကာ ညွှန်ကာ ပြသည်။

“သမီး ... ဟိုးမှာတွေ့လား၊ ဟိုးဝေးဝေးက မြင်ရတာက ဓမ္မရာဇ်က၊ ဒီဘုရားကိုရော ဓမ္မရာဇ်က ဘုရားကိုရော နရပတိစည်သူမင်းကြီး တည်ခဲ့တာ သမီးရဲ့၊ ဆူးပုပ် တွေ့လား ... အဲဒါ ဓမ္မရာဇ်ကဘုရားလို့ခေါ်တယ်၊ မှတ်ထား”

ဆူးပုပ်က မှတ်လေသလော ... မမှတ်လေသလောတော့ မသိ အဖော်ပြာသမျှကို မျက်လုံးလေး အပြုးသားဖြင့် လိုက်တော့ကြည့် ရှာလသည်။

“ဒီဘုရားပေါ်ကနေ ကြည့်ရင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတွေ တော်တော် များများကို လုမ်းမြင်ရတယ်၊ ဒီရှေ့တည့်တည့်က ဘုရားက သပိတ် မှားက်ဘုရားလို့ ခေါ်တယ်၊ ဟိုးခပ်လုမ်းလုမ်းက တုရင်တောင် နောက်ခံနဲ့ မြင်ရတာက ပြာသာဒ်ကြီး၊ ဟိုးတောင်တန်းက တန်းကြည့် တောင်တန်း၊ သူ့နောက်ခံနဲ့ မြင်ရတာက ဓမ္မရဲ့ကြီး၊ ဟိုးအနောက် ဘက်က ရွှေဆံတော်၊ ဒီဘက်က အာန့်ဘာ၊ ဟိုးမှာ ပျော်မြင်ရတာက ထိုးလိုမင်းလို့ ...”

မြကျေးက အဖော်ပြသမျှကိုကြည့်ကာ အဖော်ပြာတာ ကို နားထောင် မှတ်သားနေ့မိသည်။

“ဟိုးက မြင်ရတဲ့ ခေါင်မိုးပြန့်ပြန့်ကြီးကရော ဘာကြီးတုံးဦးလေးရဲ့”

ဆူးပုပ်က မေးတော့ အဖောက် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါက ပုဂံရှေးဟောင်းသုတေသနပြတိက် ခေါင်မိုးလေး၊ ပြတိက် ကို မင်း ရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးဘူး ဦးလေး ...”

“မင်းကြီးလာတော့ သွားကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ပြတိက်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွဲ”

“ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုး ဆောက်ချင်တာ ...”

“ဘယ်ဟာမျိုးတဲ့ ...”

“အဲဒီလို ပြတိက်ကြီးတွေ၊ အိမ်ကြီးတွေ ဆောက်ချင်တာ၊ အကြီးကြီး
အများကြီး ဆောက်ချင်တာ ...”

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကာ ဝန်းစိုင်းပြရင်း ထက်ထက်
သန်သန်လေး ပြောလိုက်သည့် ဆူးပုပ်၏ ချစ်စဖွယ် အမူအရာလေးကြောင့်
မြေကျေးတို့ သားအဖ ပြီးမိုက်သည်။

“မင်းကြီးလာလို့ အင်ဂျင်နိယာကြီးဖြစ်ရင် ဆောက်ရမှာပေါက္ခာ”

“အင်ဂျင်နိယာဆိုတာ ဘာကြီးတုန်း ဦးလေးရ”

“အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်ပေးနိုင်တဲ့သူပေါက္ခာ ...”

“အဲဒီလို အင်ဂျင်နိယာဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ရမှာတဲ့ ဦးလေးရ”

“စာကြိုးစားရမှာပေါက္ခာ ...”

“ဦးလေးကလည်း ... ကျောင်းတောင် ထွက်ထားရပါတယ်ဆုံး
ဘယ်လိုစာကြိုးစားရမှာလဲဗျာ”

မြေကျေးတို့ သားအဖနှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်သွားကြပါသည်။
ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ...” စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းလှလေပြီ။

“က ... က ... လာကြ၊ အဖေနဲ့အတူ ညောင်ပင်ပေါက်ကလေး
တွေ လာကူနှစ်လေးကြေး”

အဖေက စကြိုပတ်လမ်းအခြေ အုတ်ချပ်များကြားမှ ထိုး
ထွက်နေသည့် အပင်ပေါက်လေးကိုဆွဲနှစ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မြေကျေး
နှင့် ဆူးပုပ်ကလည်း အဖော်လိုပဲ အပင်ပေါက်လေးတွေ ရှာဖွေကာ ဆွဲဆွဲ
နှစ်ပစ်လိုက်သည်။

“လူမတက်တာ ကြာတဲ့ ဒီလိုဘုရားတွေပေါ်မှာ ဒါမျိုး ညောင်ပင်
ပေါက်ကလေးတွေ အများကြီး ပေါက်လာတတ်တယ် သမီးရဲ့ ...”
ငှက်တွေချိလာတဲ့ အစွဲလေးကနေ အပင်ပေါက်လာတာပေါ့ ...”
ဘုရားတွေကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဒုက္ခပေး ဖျက်ဆီးနိုင်တာ ညောင်ပင်
ပဲ၊ ညောင်ပင်က အကြီးမြန်တော့ နိုင်နိုင်သတ်မှု ရတာ၊ အောက်ခြေ
က ဒီလိုအပင်သေးလေးတွေဆုံးရင်သာ လက်နဲ့ အလွယ်နှစ်ပစ်

လက်ကျွန်လရောင်

လိုရတာ၊ ဟိုအပေါ်မှာ တွေ့လား ... အဲဒီလျှင်ပင်ဆို တော်တော်
ကြီးနေပြီ၊ အပေါ်မှာဆိုတော့ အပင်သေးတုန်း မမြင်ရဘူးလေ၊
အဲဒီအပင်ဆို သေချာဂရုစိက်ပြီး စနစ်တကျ သတ်ရတော့မယ်၊
နောက်မို့ဆို နဲ့ရဲ့တွေ အက်လိုက်လာလိမ့်မယ် ... ”

အဖောက လက်လှမ်းမမိသည့် နေရာတွေမှာ ပေါက်နေသည့်
လျှင်ပင်တွေကို သေချာလိုက်ကြည့်နေသည်။ မြကျုံးတို့က နေကွယ်
သည့်ဘက်ခြမ်းက အပင်ကလေးတွေကို နှတ်ရသည်။ ဒီလိုနှင့် ညနေ
စောင်းလာသည်။

နေရိပ်သည့် အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ခဏထိုင်ကာ နားချိန်ရောက်
တော့မှ အဖောက မြကျုံးနားမှာ ပုံတိုးတိုး ကပ်၍ပြောလာသည်။

“မနေ့က အဖော့ရုံးကို ဒေါ်ကြင်မေ လာသွားတယ် သမီး”

မြကျုံး ခန္ဓာကိုယ်က ရှုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားသည်။
မြကျုံးတို့ရပ်နေသည့် အပေါ်ဆုံးအဆင့်နှင့် နည်းနည်းဝေးသည့် လျေကား
အောက်ခြေမှာ ထိုင်နေသော ဆူးပုပ်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဆူးပုပ် အဖော့အောင်က ပန်းတနော်မှာ နောက်အိမ်ထောင်
ကျေနေပြီတဲ့၊ ပြန်လိုက်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ဆူးပုပ် အမေကို ပိုက်ဆံ
နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပေးလိုက်တယ်တဲ့၊ ဆူးပုပ်အမေကလည်း
မကြာခင် နောက်အိမ်ထောင် ပြုတော့မှာတဲ့၊ ဆူးပုပ်ကိုတော့
အောင်ရဲ့ ညီဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်က တစ်လှည့်စီ စောင့်ရှောက်
မယ်ပြောတာပဲ၊ ဒေါ်ကြင်မေက သန်ဘက်ခါညနေ ၅ နာရီခဲ့လောက်
ဗူးဘုရားမှာ စောင့်နေမယ်တဲ့၊ ဗူးဘုရားဆိုပ်ကနေ စက်လျေစီးပြီး
မြစ်ခြေကို ပြန်မယ်ပြောတယ်၊ သန်ဘက်ခါ ဆူးပုပ်ကို ပြန်ပို့ရမယ်
သမီး ... ”

မြကျုံးသည် ရှုတ်တရက်မို့ အဖော့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ
ဘဲ ရင်ထဲမှာတော့ တလိုက်လိုက်နှင့် ငိုချင်လာမိလေသည်။ ခဏနေမှ
အဖော့ကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်စွာ ကြည့်မိရင်း ...

“ပြန်မပို့လို့ မဖြစ်ဘူးလား အဖော့ သူ့ ပြန်သွားလည်း ကောင်းကောင်း
နေရမှာမှ မဟုတ်တာ ... ”

အဖေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချရင်း ခေါင်ယမ်းသည်။
 “ကလေးတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူမွေးရတယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး
 သမီး၊ အဖေတို့အိမ်ကလည်း ကျယ်လှတယ်မှ မဟုတ်တာ၊ အိမ့်
 မှာ လူကလည်း အများသားပဲ၊ သူကြီးပြင်းလာလေ နေပို့ခက်ခဲ့
 လေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သမီးအစ်ကိုကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊
 အခု ခဏာခေါ်ထားတာတောင် ကြေရင်ကြေသလို ပြသုနာရှာတယ်
 မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး အဖေတို့အိမ် စီးပွားရေးကလည်း တောင့်
 တင်းလှတယ်မှ မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီးခေါ်ချင်တယ်ဆိုတုန်းက
 လည်း အဖေ အလိုလိုက်ပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ဆင့်တော့ တက်မလာ
 ပါနဲ့တော့ကွယ် ...”

မြေကျွေးမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့။ ပြောလည်း မပြောခဲ့
 တော့ပေါ် ...”

“သမီး ဟိုမှာကြည့်စမ်း ... ဘီလူးပန်းဆွဲတွေ ဘယ်လောက်လှ
 လိုက်သလဲ၊ စဉ်ကွက်တာချို့လည်း အကောင်းပကတိပဲ၊ တချို့
 စဉ်ကွက်တွေကတော့ စွာအခိုးခံလိုက်ရတယ် သမီးရယ်၊ ရှေးဟောင်း
 ပစ္စည်းဆိုတာ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတာကိုး”

အဖေက ဘုရားနဲ့ရုံအထက်နားဆိုက လုပသည့် ဘီလူးပန်း
 ဆွဲတွေနှင့် အစိမ်း အဝါ စဉ်ကွက်အလှအပတွေကို လက်ညီးညွှန်ပြရင်း
 စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။

ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခါနီးတော့ အဖေက မြေကျွေးနှင့်
 ဓားပုပ်ကို တောင်ဘက်လျေကားထိပ်သို့ ခေါ်သွားကာ ချောင်းကြည့်ပေါက်
 လေး တစ်ပေါက်ကို ပြသည်။ လျေကားဘေး အုတ်နဲ့ရှိ ထိုအပေါက်
 လေးက လေးလက်မပတ်လည်လောက်သာ ရှိပါသည်။ ထိုအပေါက်လေးက
 အုတ်နဲ့ရုံအထူကြီး၏ တစ်ဖက်အထိ တိုးလျှို့ပေါက် ဖောက်ထားသည်။

“သမီး ... လာ ... ဒီမှာကြည့်၊ ဓားပုပ် ... လာ၊ ဦးလေးချိပြုမယ်”

အဖေက ဓားပုပ်ကို ချိပုပုံ၍ အပေါက်နားသို့ ကပ်ပြလိုက်
 သည်။

“ဘာမြင်ရလဲ ... ဆူးပုပ်”

“ဘုရားမြင်ရတယ် ဦးလေး၊ ခုန် ဦးလေးပြတဲ့ ဘုရား ...”

ဆူးပုပ်ကြည့်ပြီးတော့ မြကျေးက အပေါက်နားသို့ ကပ်၍
ကြည့်လိုက်ရာ ဓမ္မရာဇာဘုရားကို မြင်ရလေသည်။ ထိချောင်းကြည့်
ပေါက်လေးက ထူးဆန်းသည်ဟု မြကျေးစိတ်မှာ ခံစားရသည်။

“တွေ့လား သမီး၊ ဒီချောင်းကြည့်ပေါက်လေးက ခြောက်ပေလောက်
ထူတဲ့ အုတ်နံရုံကို ဖောက်ထားတာ၊ နောက်မှ ဖောက်တဲ့အဲပေါက်
မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဘုရားစတည်ကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ဖောက်
ခဲ့ပုပ်”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ အဖေ ...”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ သေချာ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ဆက်စပ်မှုတော့
ရှိတယ် သမီးရဲ့၊ ဒီစူးစွာမကိုဘုရားကိုရော ချောင်းကြည့်ပေါက်
ကနေ လုမ်းမြင်နေရတဲ့ ဓမ္မရာဇာဘုရားကိုရော ဘုရင်တစ်ပါး
တည်းက တည်ခဲ့တာ ...”

“နုပုပတီစည်သူလား အဖေ ...”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“သူတည်ထားတဲ့ နောက်ဘုရားတစ်ဆူကိုပါ ချောင်းကြည့်ရင်
မြင်ရအောင် ဖောက်ခဲ့တာလား မသိဘူးနော်”

“ဓမ္မရာဇာက နောက်မှတည်တာ သမီးရဲ့၊ ဒီဘုရားတည်ကတည်း
က လုမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာမှာ ဓမ္မရာဇာကိုတည်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့
တာလားတော့ မသိဘူးပေါ့ ...၊ မှန်းဆရာတာပေါ့ သမီးရယ် ...
သမိုင်းဆိုတာကလည်း ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျောက်စာတွေ၊ အဆောက်
အအုံတွေအပေါ် မူတည်ပြီး ဖြစ်နိုင်ချေကို မှန်းဆရာတာမျိုးပဲလေ”

“ဦးလေး ... အဲဒီကနေ မြင်ရတဲ့ ဘုရားက ဟိုးအပေါ်ကနေကြည့်
ရင်လည်း မြင်ရတာပဲလေ၊ ဘာလို့ချောင်းကြည့်နေမှာတုံး ဦးလေး
ရဲ့၊ အပေါ်တက်ကြည့်မှာပေါ့ ...”

“ဟော ...”

ဘူးပုပ်စကားကြောင့် အဖေက မျက်လုံးပြုးကာ ရယ်စေး
လိုက်သည်။ မြကျေးကတော့ ဘူးပုပ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီကလေး
ဒီလိုစကားတွေ ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောတတ်တာကို နောက်နှစ်ရက်
ကြာရင် မကြားရတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတော့ ဉာဏ်စောင်းခဲ့ပြီ ...။
အလာတုန်းကလိုပဲ သဲလမ်းကလေးအတိုင်း စက်ဘီးနှစ်စီး ရှုံးဆင့်နောက်
ဆင့် နင်းခဲ့ကြသည်။ မြကျေးတို့ စက်ဘီးတွေ ပုဂံး၏ သဲလမ်းကလေး
တစ်လျှောက် နင်းလာချိန်မှာပဲ နေလုံးနိုနိသည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း
လာခဲ့ကာ ပုဂံးသည် ရွှေရောင်သန်း၍ လာလေသည်။

အဖေက တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုနားမှာ သူ့စက်ဘီးကို
ရပ်ကာ မြကျေးတို့ကိုလက်ပြ၍ စက်ဘီးရပ်စေသည်။ ထို့နောက် သဲလမ်း
နံဘေး တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ မြကျေးတို့ လမ်းလျှောက်တက်ခဲ့ကြသည်။
တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ချိန်မှာတော့ ဝင်ခါနီးဆဲဆဲ နေလုံးနိုနိနှင့်အတူ
လုပလွန်းသည့် ဆည်းဆာရူခင်းကို မြင်ရလေသည်။

နေလုံးက နိုသော်လည်း သူ၏ အလင်းရောင်ကတော့ ရွှေ
ရောင်ဖြာဝင်း၍နေသည်။ အုတ်နိရောင် ဘုရားစေတီများသည် ဆည်းဆာ
နေရောင်အောက်တွင် အဝါလိုလို ပန်းရောင်လိုလိုနှင့် ...။

ခုလို ပုဂံး၏နေဝင်ချိန်တွေကို အခါခါ မြင်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော်
လည်း ဒီတစ်ခါ နေဝင်ချိန်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာလိုလို ခံစားရစေသည်။

“ဟာ ... ဒီမှာ အိုးခြမ်းကွဲတွေ ... အိုးခြမ်းကွဲတွေ”

ဘူးပုပ်၏ တအုံတည့် ရေချေတ်သံကို ကြားရသည်။ မြေပြင်
ကို င့်ကြည့်မိတော့ တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး အိုးခြမ်းကွဲလေးတွေ ပြန်ကဲ
နေတာကို မြင်ရလေသည်။

“ဒါ ... ပုဂံးခေတ်က အိုးထိန်းသည်တွေ အိုးလုပ်တဲ့နေရာမို့လို့
ဒီကုန်းကို အိုးထိန်းကုန်းလို့ ခေါ်တာလေ”

“အိုးထိန်းသည်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလ ဦးလေး”

“အိုးလုပ်တဲ့သူတွေကို ပြောတာပေါ့ ...”

လက်ကျွန်လရောင်

“သူတို့အိုးတွေ ကွဲသွားတာပေါ့နော် ဦးလေး၊ နှမြာစရာကောင်း
လိုက်တာ ...”

မြေပြင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အိုးခြမ်းကွဲလေးတွေ
ကို ကောက်ယူကြည့်ရင်း နှမြာသလိုပြောနေသည့် ဆူးပုပ်၏ ခေါင်းလေး
ကို မြေကျွေးက ခပ်ဖွဲ့ လှမ်းပုတ်လိုက်မိသည်။

နေလုံးနိန္ဒိ စုပ်စုပ်မြှုပ်တော့မှာ မြေကျွေးတို့ အိုးထိန်းကုန်းပေါ်
မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဆူးပုပ်က အိုးခြမ်းကွဲလေးတာချို့ ကောက်ယူလာသည်။
ကုန်းတစ်စိုက်မှာတော့ လေတွေ တဟူးဟူးတိုက်နေခဲ့သည်။ ရပ်ထားသည့်
စက်ဘီးတွေဆိုသို့ လျှောက်လာရင်း အဖောက် ပြောလာသည်။

“နေဝါဒချိန်ကို ဘုရားတွေပေါ်ကနေချည်း ကြည့်နေရင် ကြာတော့
ဘုရားတွေရဲ့ ကြုံခိုင်မှုအတွက် စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာမယ်၊ ဒီလိုကုန်း
ပေါ်ကနေ ကြည့်တာ ဘုရားပုထိုးတွေကို ငဲ့ညာရာလည်းကျေတယ်၊
ပုဂံကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားရာလည်း ရောက်တယ်လေ ...”

အဖောစကားကို ကြားရသည်။ သို့သော် နောက်ဘာတွေဆက်
ပြောနေမှန်းမသိတော့ဘဲ မြေကျွေးက အတွေးတွေ ဝေနေသည်။ ဆူးပုပ်၏
ရှေ့ရေးအတွက် ပူပင်လှသည်။ သို့သော် ဘာလှလည်း မတတ်နိုင်ပြီ။
နေဝါဒီးနောက် ကျွန်းရစ်ခဲ့သော မှုန်ပျော် အလင်းရောင်
မပျောက်မီ မင်းနှန်သူသို့ အားစိုက်ရှုသာ နင်းလာခဲ့ရပါသည်။

ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည့် မီးတန်းရည်ကြီးကို အစေးကပင်
မြင်ရသည်။ ဉာသည် မီးတောက်အရောင်တို့နှင့်အတူ လင်းထိန်နေသည်။
မီးတန်းတစ်စိုက်မှ ကောင်းကင်သည်ပင် ရဲရဲနို့၍နေလေသည်။

ခုလို ပဲစင်းငံးခင်းတွေမီးရှို့သည့်ညာဆို မြကျေးတို့က လူကြီး
တွေနှင့်အတူ ယာခင်းသို့ လိုက်လာလေ့ရှိသည်။ မြကျေး ကလေးဘဝက
ဆို မီးတောက်အရောင်ဖြင့် အော်ဟစ်ပြီးလွှား ဆော့ကစားခဲ့ရဖူးသည်။
ပဲစင်းငံးသီးတွေ ခူးပြီးနောက် ကျွန်းရစ်ခဲ့သည့် အပင်တွေကို တန်ခူးလဆို
မီးရှို့လေ့ရှိသည်။ မီးရှို့ပြီး မကြာမင့်မီ မိုးစွာသည့်အခါ ပျိုးသစ်ချုပ့်
ပြင်ရတော့မည်ပင်။

လင်းထိန်လှသော မီးတောက်အရောင်ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းက
ဘုရား စေတီပုထိုးနှင့် အုတ်တံ့တိုင်း အပျက်များကို ရိုးရိုးရိုပ်ရိုပ် မြင်ရ^၁
သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က ခုလို ယာမီးရှို့ချိန်မှာ ဆူးပုပ်က လင်း
ထိန်လှပသည့် မီးတန်းကြီးကို လှမ်းကည့်ရင်း ခုန်ပေါက်ပျော်စွဲငွေ့^၂
သည်။ ခုတော့ ဖိန်ပ်လေးကို ဖင်ခုထိုင်ရင်း မီးတောက်တွေကို မွှော်ကြည့်
လျက် ြိမ်ြိမ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်နေသည်။ မြကျေးကလည်း ဆူးပုပ်ဘေးမှာ
ဖိန်ပ်ကို ဖင်ခုထိုင်ရင်း မီးတောက် မီးတန်းရည်ကြီးကို လှမ်းမွှော်ကြည့်၏
လိုက်သည်။ မြကျေးလည်း ဒီကလေးကို ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့် နှစ်သို့မျှ

ရမည် မသိပါ။ ဆူးပုပ်ကတော့ မနက်ဖြန်ဆို သူပြန်ရတော့မည်ဆိုတာ
ကို သိရပြီးကတည်းက ညီးကယ်တိတ်ဆိုတ်သွားတော့တာပင်။ သို့သော်
နေပါရစေဟုတော့ မပူဆာတော့ပါ။ ဉာနေက ထမင်းဂိုင်းမှာလည်း ထမင်း
ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ရှာပါ။ အဘွားနှင့် အဖောကတော့ ဆူးပုပ်ကိုကြည့်
ရင်း သက်ပြင်းချကြပါသည်။

ယာခင်းကို စနစ်တကျ မီးရှိရင်း ဘေးဘိကို မီးမကူးအောင်
စောင့်ကြည့်နေကြသည့် လေးလေး၊ ကိုဇော်နှင့် အဖေတို့ကို မီးတောက်
အလင်းရောင်ဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။ အကိုင်း အခက်တို့၏ ဖျိုးဖျိုးဖျုစ်
ဖျုစ် မြည်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“မမ ...”

“အင်း ...”

“နေကြာတွေ့ဖူးရင် ကျွန်တော် ခူးမပေးနိုင်တော့ဘူး”

ဆူးပုပ်၏ စကားသံတိုးတိုးကြာင့် မြကျွေး မျက်ရည်ဝဲရ^၁
သည်။ သူ့ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်တော့ မီးရောင်ဖြင့် တောက်ပစိုလဲနေသော
မျက်လုံးကြည်ကလေးတွေကို မြင်ရသည်။ ဘေးတစောင်းမြင်ရသည့်
ချစ်စွဲယ် မျက်နှာကလေးမှာ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက မသိမသာလေး မဲ့
ကွွေးနေသည်။

“မောင်လေး ...”

မြကျွေးက ဆူးပုပ်၏ လက်သေးသေးလေး တစ်ဖက်ကို
လှမ်းဆွဲ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါသည်။ မီးအပူရှိနိုင်ဟပ်သည့် စွဲမှာ
ဆူးပုပ်၏လက်သေးသေးလေးက အေးစက်နေပါသည်။

ထိုညာက မမင့် ယောကျွေးနောက်လိုက်သွားသည့် ဉာဏ်
ပင် ပို၍ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ စောစောထကာ ခြားစည်း
ရှိုးက ပဒ္ဒမှာနေကြာပင်တွေ ဖူးမဖူး လိုက်ကြည့်နေသည့် ဆူးပုပ်ကို မြင်
ရသည်။ မြကျွေးက သူ့ထက်အရင်ထကာ လိုက်ကြည့်ပြီးပြီဆိုတာ
ဆူးပုပ် မသိရှာပါ။ နေကြာက တော်တော်နှင့် ဖူးနိုင်းမည်မဟုတ် ...”

အပူဒဏ်ကသာ ပြင်းသထက်ပြင်းလာသည်။ မိုးရိုပ်မိုးဆင်ကိုပင် မမြင် ရပေ ...”

ထိန္ဒေါ်ညနေ လေးနာရီခဲ့လောက်တွင် စက်ဘီးနှစ်စီး မင်းနှစ် သူမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။ ဆူးပုပ်ကို သံယောဇ် တွယ်ခဲ့ရပြီဖြစ် သော အဘွားနှင့် အမေက လက်တပြပြဖြင့် ကျွန်ုရစ်ခဲ့ကြသည်။ သွားရမှာ နည်းနည်းဝေးသဖြင့် ဆူးပုပ်က အဖွဲ့စက်ဘီးဖြင့် လိုက်ရသည်။ မြကျေး၏ စက်ဘီးခြင်းထဲမှာတော့ ဆူးပုပ်၏ အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ အဖွဲ့စက်ဘီးက ရှေ့က၊ မြကျေးစက်ဘီးက နောက်မှု။ အဖွဲ့စက်ဘီးနောက် ကယ်ရှိယာမှာ ထိုင်လိုက် လာသော ဆူးပုပ်က မြကျေးကို မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က ညိုးရိုပ်ကိုမြင်တော့ မြကျေးက အားပေးပြီးကလေး ပြီးကာ ပြရသည်။

အာနန္ဒာဘုရားသို့ဦးတည်ကာ နင်းလာကြပြီးနောက် ဆူးပုပ်ကို စတင်ခေါ်ယူခဲ့သည့် အာနန္ဒာဘုရားအနောက်ဘက် ညျှောင်ပင်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်၍နင်းခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပွဲတော်ချိန်က စည်ကားဆူညံခဲ့သော နေရာ သည် ခုတော့ ခြောက်သွေ့ဆိတ်ပြီမဲ့လျက်ရှိသည်။ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်တိုက် လာသော ညနေလေပြည်ဖြင့် အဝေးကပါလာသည့် ဈေးတို့ ခြောက်ရသည်။ ထိုခဏမှာ သရပါတံခါးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရကာ အဖေတို့ရုံးရှေ့မှ ဖြတ်လာပြီး မကြာမီ ဗုံးဘုရားသို့ရောက်လေသည်။

ဗုံးဘုရား၏ ရူခင်းကတော့ လှပမြှုပ်ပါပင်။ နေရာင်သည် စရာဝတီနှင့် တန်းကြည့်တောင်ကို လွန်ဆွဲ၍နေခဲ့ပြီ။

ဗုံးဘုရား၏ အနိမ့်ပိုင်း ရင်ပြင်မှာ ဒေါ်ကြင်မေက အသင့် ကြိုစောင့်နေခဲ့သည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ‘စက်လျှေထွက်တော့မယ်’ဟု အလောတကြီးဟန်ဖြင့် ဆိုရင်း ဆူးပုပ်၏လက်ကလေးကို မညှင်မသာ လှမ်းဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ မြကျေးက င့်ကိုင်းကာ ဆူးပုပ်ပုခုံးလေးကို ဖွံ့ဖြိုးလိုက်ရင်း ...

“မောင်လေး ... ကျောင်းပြန်တက်ရရင် စာကြိုးစားနော်၊ ကျောင်းမတက်ရလည်း စာတွေပြန်ဖတ်နေနော်”

ဆူးပုပ်က မြေကျေးမျက်နှာကို မေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းနှစ်ချက် ဆင့်၍ သွက်သွက်လေး ညီတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် အိမ်ကောင်းကောင်း ဝယ်နိုင်ရင် မမကို လာခေါ်မယ်”

ဟု ပြောခိုက်မှာ ဒေါက်မေက ဆူးပုပ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်ခွာဖို့ပြင်သည်။ ကမ်းစပ်ဆီမှ စက်လျေသံက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ စက်လျေဆီ လှမ်းကြည့်မိတော့ စက်လျေက ထွက်လှဆဲဆဲ ...။ ဒေါက်မေက စက်လျေဆီလှမ်းကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ရင်း ‘စောင့်ပါဦး ... စောင့်ပါဦး’ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆူးပုပ် လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ ကမ်းစပ်သို့ ဒရောသောပါး ဆင်းသွားသည်။ ဆူးပုပ်က နောက်သို့လူည့်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပါသွားသည်။ စက်လျေပေါ်သူတို့တက်သွားချင်းပင် စက်လျေက ကမ်းစပ်မှုခွာသည်။ ဆူးပုပ်က လက်ရွှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် မြေကျေးလည်း လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

စက်လျေသည် ရွှေရောင်ဖြာနေသည့် ဧရာဝတီကို ကန့်လန့်ဖြတ်မောင်းနှင်လျက် တရွှေ့ရွှေ့ဝေးသွားသည်။ နေမင်းက သူ့အရောင် အသွေးကို ဧရာဝတီထံမှ နှစ်သိမ်းလျက် တန့်ကြည့်တောင်စွယ်နောက်သို့ ကွယ်လျှိုးသွားချိန်တွင် စက်လျေလေးလည်း မြေကျေး၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်လေသည်။

ဗူးဘုရား၏ နေဝါဒချိန်က အိုးထိန်းကုန်းနေဝါဒချိန်ထက်ပင် မြေကျေးကို ပို၍ ဝမ်းနည်းစေလေသလား။

မှန်ပျော် ချုပ်ညရီတွင် မင်းနှစ်သူသို့ ဘုရားတွေ့ကြားက သဲလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်နင်းလာခဲ့ရင်း မြေကျေး ငါချင်နေခဲ့သည်။ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခွဲခွာရသလိုပါပဲလား ...။

ဆူးပုပ် ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာပင် မြေကျေးတို့ ခြေစည်းရှိုးမှ ပဒုမ္မာနောက်ပင်တွေ ဖူးလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက စောက်ဖူးချက်နှင့် ထမင်းစားရင်း မြေကျေး မျက်ရည်ကျရသည်။ နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ကောင်းကင်ထက်က မိုးသံ

မြိုမြိုမြိုကြားရကာ အေးမြသာ အနောက်တောင် မှတ်သုန်လေနှင့်အတူ
မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ ဖြိုင်ဖြိုင်သွန်ကျလျက် ပုဂံမြတစ်ခုလုံး အေးမြစိမ်း
လန်း၍ လာလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် အိမ်ရှေ့ စွန်ပန်းရုံကလေးပေါ်မှာ စွန်ပန်း
တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ပွင့်လာခဲ့သည်။

မိုးဦး ဉာဏ်ခင်းတရီးတွင် မြကျေးသည် စွန်ပန်းကလေးတွေ
သိကုံးရင်း ဆူးပုပ်၏ ချစ်စရာကောင်းသည့် အသံကလေးကို ကားယောင်
ပြီးမိတ်တောင်လေသည်။

“မမက ပန်းကြိုက်တယ်နော်၊ မမရွာကျတော့ ပန်းတွေလည်း
များများမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ကောင်းကောင်းဝယ်နှင့်ရင် မမဖို့
ပန်းတွေအများကြီး စိုက်ပေးမယ်”

အပိုင်း (၂)

ဇန်ပန်းဖြော်ဖြင့် ပွင့်သည့် ကိုးတန်းနှစ် ကျောင်းတက်ရက်
များကတော့ ပင်ပန်းသောရက်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အနောက်ဖွားစေ ရွှာ
ကျောင်းက အလယ်တန်းအထိပဲရှိသဖြင့် ကိုးတန်းမှစကာ ပုဂံမြို့သစ်
အထက်တန်းကျောင်းမှာ သွားတက်ရသည်။ မနက်ဆို အဖေနှင့် သမီး
စက်ဘီးနှစ်စီးက အိမ်မှ အတူထွက်ကြသော်လည်း ရွှာအထွက်မှာပင်
လမ်းခွဲကာ အဖေက မြို့ဟောင်းက သူ့ရုံးသို့တစ်လမ်း၊ သမီးက မြို့သစ်
ကျောင်းသို့ တစ်လမ်း။

မိုးရွှာသည့် ရက်တွေမှာတော့ အိမ်မှာမထွက်မီ အမောအသံကို
ဆူဆူညံညံ ကြားရတတ်သည်။

“ကောင်မလေး ... မိုးကာကို သေချာဝတ်စမ်း၊ ကြယ်သီးသေချာ
တပ်လေး၊ မိုးတွေကလည်း ရွှာလိုက်တာအော့၊ မိုးရွှာကြီးထဲ အဝေး
ကြီးနင်းရမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ညည်းကို ညည်းအဒေါ်တို့အိမ်ကနောက်
နိုးနိုးနားနား ကျောင်းသွားတက်ဖို့ ပြောတာပေါ့၊ ပြောစကား နား
မထောင်တော့ ပင်ပန်းရပြီပေါ့အော့ ...”

“သူများအိမ်မှာ သွားမနေချင်ပါဘူး အမောရယ်၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်
ပါတယ်”

“သူများ၊ ဘာသူများလဲ၊ ညည်းအဒေါ်ပဲလေး၊ ဆွဲမျိုးအရင်းကြီး”

“ဆွဲမျိုးဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေသလိုတော့ ဘယ်ပျော်စရာ
ကောင်းပါမလဲ အမေရဲ့! ဘာလဲ ... အမေက မြကော်းကို တင်ကျွဲ့
ထားလို့ ဝန်လေးသွားပြီလား ... ”

“အောင်မာ ... ငါကိုများ စကားနာထိုးနေသေး၊ သွား ... သွား ...
ကျောင်းနောက်ကျေနော်းမယ်”

မြကော်က အမောက်ပြောင်စကားဆိုပြီး စက်ဘီးနှင့်
တွက်လာခဲ့သည်။ မြို့သစ်ကျောင်းကိုရောက်ဖို့ နာရီဝက်လောက်တော့
နှင့်ရပါဉိုးမည်။ ဒီနေ့တော့ အစည်းအဝေးရှိလို့ဟုဆိုကာ အဖောက ရုံး
စောစောသွားနှင့်ပြီ ... ”

မြကော်သည် ခုလို ကျောင်းသွားချိန်များမှာ ဆူးပုပ်တစ်
ယောက်ကော ကျောင်းပြန်တက်ခွင့်မှ ရပါမလားဟု တွေးမိတတ်သည်။
မြစ်ခြေက ဒေါက်ငြေမဆီမှာပဲလား၊ သူ ပြောဖူးသည့် ဆယ်လန်တို့
ကျွန်းသီရိတို့မှာလား၊ ဒါမှုမဟုတ် ညောင်ဦး တစ်ဖက်ကမ်းက တံငါတဲ့
တွေမှာလား။

မြကော်၏ ဘဝကတော့ အိမ်နှင့်ဝေးဝေးက ကျောင်းမှာ
သွားတက်ရသည်မှအပ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မရှိလှု ... ။ စိတ်ကတော့
အပြောင်းအလဲလေးတွေ ရှိခဲ့ပြီဟုဆိုရမည်ထင်ပါရဲ့ ... ။ အရင်လို့ ဆော့
ကစားချင်စိတ်တစ်ဝက်က လွန်ခွဲနေတာမျိုး မရှိ၊ အိုးပုတ်တွေနှင့်လည်း
မကစားလို့ ... ။ လက်ကျွန်းကလေးစိတ်ကလေး ကုန်ခံ့းကာ မိန်းမပျိုး
လေး ပိဿာသည်ဟုတော့ ထင်မိဿာ ... ။ အပျို့ဟူသော အသုံးအနှစ်း
အတွက်လည်း မရှုက်မိတော့ ... ။ မိန်းမပျို့ကလေး ပိဿာသည်ကျစ်ကျစ်
လျှစ်လျှစ် နေတတ် ထိုင်တတ် ရှိခဲ့ပြီဟုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောက်
ချက်ချမိုလေသည်။

မြကော်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဌီမ်းနှင့် ထွေးတို့က
တော့ ကိုးတန်းတက်ဖို့ ကျောင်းတွေမဖွင့်မိမှာပင် ညောင်ဦးသို့ မိဿားရှိ
လိုက် ပြောင်းချွဲသွားကြသဖြင့် မြကော်းမှာ ကျောင်းတက်ဖော် မရှိတော့
ပါ။ ရွာမှာ ရှစ်တန်းအောင်ပြီး မြို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆက်တက်မည့်သူ

လည်း များများစားစား မရှိပါ။ မြကျေးအစ်ကို ကိုဖော်လည်း အလယ်
တန်းပြီးကတည်းက ကျောင်းထွက်ပြီး ယာအလုပ်ကိုသာ ကူညီနေခဲ့ပါ
သည်။ ခုတော့ မြကျေးနားမှာ မမငွေလည်း မရှိ၊ ဆူးပုပ်လည်း မရှိ၊ ြိမ်း
တို့ ထွေးတို့ထွေလည်း မရှိ ...။ ဟိုကောင် ဖိုးထူးကတော့ မရှိလည်း
အရေးမကြီး ...။

ကျောင်းပါတ်ရက်ထွေမှာတော့ မြကျေးက အဖွဲ့လုပ်ငန်းခွင်
ထွေဆီသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ဘုရားပြပြင်သည့်နေရာတွေက အလုပ်
သမားတွေနှင့်ပင် ခင်မင်လာသည်။ ပုဂံမြေ အနုံအပြားတွင် သူ့အစုလေး
တွေနှင့်သူ အပျက်အစီး အယိုအယွင်းတွေ ပြင်နေသည့် လုပ်ငန်းခွင်
သေးသေးတွေ ရိုတတ်လေရာ မြကျေးတို့သားအဖက စက်ဘီးကိုယ်စီ
ဖြင့် ဘုရားတွေကြား သဲလမ်း အကြံအကြားနှင့်ကာ သွားရင်း ဘာလို့
အပ်သလဲဟု ကြည့်ရသည်။ မြကျေးသည် အဖွဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား
သင်ယူနေသလိုလည်း ဖြစ်၊ နေရာစုံရောက်သဖြင့်လည်း ပျော်ရာ၊ မြကျေး
အပေါ် ပုဂံ၏လွှမ်းမိုးဖမ်းစားမှုကလည်း ပို၍၍လာတော့သည်။

မိုးတွေတစ်နှစ်းစုံနှင့် ရွာချေသည့် တရာ့၏များတွင် အဖက
ထိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဓာတ်မိုးကိုဆွဲ၍ အိမ်မှထွက်ဖို့ပြင်ရာ မြကျေးသည်လည်း
ထိုးတစ်ချောင်းပြီးယူကာ အဖွဲ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့မြဲ ...။

“ဘုရားသုံးဆူမှာ မျက်နှာကြက် ပေါက်နေတာကြာပြီ၊ ဒီမိုးလောက်
ဆုံး မျက်နှာကြက် ရေစိမ့်ပြီး နံရံတွေပေါ်စီးလာရင် နံရံဆေးရေး
တွေ ပျက်စီးကုန်မှာ သမီးရဲ့၊ ဒီဘုရားက အဖေတို့ရွာနားလည်း
နီးတော့ အဖေ သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်”

“မိုးခဲ့မှ သွားလို့မဖြစ်ဘူးလား အဖေရယ် ...”

“မိုးရွာတုန်းသွားမှ ဘယ်နေရာက ရေစိမ့်တယ်ဆုံးတာ သိရမှာပေါ့
သမီးရဲ့ ...”

တစ်နှစ်းစုံနှင့် ရွာချေနေသည့် မိုးစက်များကြားတွင် ဓာတ်မိုးရောင်
က တဝ်းဝင်းဝေးလျှက် ...။ ဓာတ်မိုးရောင် ဖျေတ်ခနဲ့ ထိုးမိုးသည့်နေရာများ
သို့က ဘုရားပုထိုးနှင့် ခုတ်တံတိုင်းများကို ရိုပ်ခနဲ့ ရိုပ်ခနဲ့ မြင်ရသည်မှ

အပ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှောင်မိုက်၍ နေသော်လည်း မြတေသူးမှာတော့ ကြောက်စိတ်မဖြစ်မိပေ။ အဖော့နောက်မှ ထက်ကြပ်မက္ခာ လိုက်ရင်းသာ အဖော့ကို ကူညီမိသည်။

အမေကတော့ အဖော့၏ တက်ကြွေးကို ကြည့်မရဘဲ မကြာ ခဏဆိုသလို စကားနာထိုးလေ့ ရှိပါသည်။

“ကိုမင်းလှရယ် ... ရှင့်နှယ် ... ပုဂံခေတ်က ဘုရားကျွန် ဝင်စားသလား အောက်မေ့ရတယ်၊ တက်တည်း ... ညတောင် ဖြောင့်ဖြောင့် အိပ်ပျော်နိုင်ရဲ့လား မသိပါဘူး”

“မကြားဖူးတာတော့ ကြာဖူးသွားပြီဟေ့ ...”

“ဘာကိုတုံး ...”

အဖော့ ပြုးစိစိ ပြန်ပြောတော့ အမေက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ငါတစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ငါတို့ပုဂံကလူတွေရော၊ ပုဂံကိုလာတဲ့ စည်သည်တွေရော တစ်ခါမှ ဘုရားကျွန်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောသံမကြားမိပါဘူး၊ အကုန်လုံးက အနော်ရထာတွေချည်းပဲ၊ ကျွန်စစ်သားတွေချည်းပဲ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပုဂံခေတ် ဘုရင်တွေ မိဖုရားတွေ ဝင်စားပါတယ်ဆိုပြီး ပုဂံမှာ ကုသိုလ်တွေ လာလာလုပ်ကြတာများ အားရစရာကြီးကွာ၊ ဘုရားကျွန်ဝင်စားလို့ လာကုသိုလ်ပြုတယ်လို့ တော့မကြားမိပါဘူး၊ ငါတောင်စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ဒါဆို ဘုရားကျွန်တွေက ကုသိုလ်တွေအများကြီးရပြီး ဘယ်ဘဝမှာမှ ပြန်မဝင်စားတော့ဘဲ တစ်ခါတည်းနိုဗာန်တန်းရောက်သွားကြသလားလို့ပါ ...”

“ရှင့်နှယ် ... ကြံကြံဖန်ဖန်”

အမေက မျက်စောင်းချိတ်ရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။ အမေရင်ထဲမှာတော့ ပုဂံနှင့်ပတ်သက်၍ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တွယ်ငြိနေတာမျိုးရှိပုံမရ။ ရေများများရချင်သည်။ ယာခင်းက သီးနှံတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ထွက်ချင်သည်။ မိသားစု ထမင်းအိုး မှန်မှန်ဖွက်ချင်သည်။ ပုဂံက ဘုရားပုထိုးစေတီတွေ ရေရှည် တည်တုံ့ဖို့ဆိုတာ အမေအတွေးထဲမှာ ရှိပုံမရပေ။

အဖော် ဘွားဘွားတို့ကတော့ စိတ်ဝင်စားမူ တူညီသည်ဟု
ပြောလို့ရသလို မတူညီဘူးဟုလည်း ပြောချုပ်ရသည်။ ဘွားဘွားက ပုဂံ
နှင့် ပတ်သက်သည့် ဒဏ္ဍာရီတွေနှင့် အစဉ်အလာတွေကို ပို၍ စိတ်ဝင်စား
ကာ အဖောကတော့ အထောက်အထား ပြည့်စုံသည့် သမိုင်းတွေကို ပို၍
စိတ်ဝင်စားလေသည်။

တစ်ညာမှာတော့ မြေကျေး စာကျက်နေရင်း အဖော် အမေ
တို့၏ တိုးတိုးစကားများသံကို ကြားရသည်။ တိုးတိုးသံက တဖြည့်ဖြည့်
နှင့် ကျယ်လာသည်။

“ဒီအတိုင်း သိမ်းထားတော့ ဘာအသုံးဝင်မှာလဲ၊ ကျွန်မခေါင်းမှာက
ဆံပင်လည်း နည်းနေပြီ၊ ဒီရွှေဘီးနဲ့ပတ်လည်း လုမှာမဟုတ်တော့
တဲ့အတူတူ ဒါလေး အထည်ဖျက်ပြီး ဆွဲကြီးလေး လက်ကောက်
လေး လုပ်လိုက်ရင် ကိုယ့်သမီးပျိုကလေးကို ဆင်မပေးရဘူးလား
ကိုမင်းလှရယ် ...”

“ငါက သမီးကို ဆင်မပေးချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကြာရုံရာ၊
မင့်သမီး အကဲခတ်ရတာလည်း ရွှေတွေ ဘာတွေ မက်စက်ပုံမရ
ပါဘူး၊ မင်းလည်း သိသားပဲ ... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင့်သမီး
အကြီးမသာ ဒါမျိုးမက်တာ၊ သမီးမြေကျေးက မက်မှုမမက်ဘဲ ...”

“မက်မက် မမက်မက် မိန်းကလေးဆိုတော့လည်း ရွှေကလေး
တဝင်းဝင်းနဲ့ မြင်ချင်တာပေါ့တော်၊ အပျိုကလေးပဲ ဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊
ဆင်ပေးလိုက်တော့လည်း ကြိုက်လာမှာပါ၊ ရှင့်မလဲ ဒီဘီးဖျက်မယ်
ပြောတိုင်း ရှုံးက ကာဆီးကာဆီးနဲ့”

“ဟ ... မယ်ရုံရာ၊ ဒီဘီးအကြောင်း မင်းလည်း မသိတာမဟုတ်ဘူး၊
ငါ လူပျို့ဘဝက မြင်းလှည်းမောင်းလိုက်၊ ရွှေးရောင်းလိုက်နဲ့
စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မင်းအတွက် မက်လာဦးလက်ဆောင် ပေးခဲ့တဲ့
ဘီး၊ မင်း တန်ဖိုးမထားပေမဲ့ ငါ တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဒီဘီးတန်ဖိုးက
ရွှေနှစ်ကျပ်သားဆိုတာထက် ပိုတယ်၊ ဘူးသမိုင်းက ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်”
“ရှင့်မလည်း ဒီ သမိုင်း သမိုင်းဆိုတာပဲ ပြောမဆုံးတော့ဘူး၊ ရွှေ

ထိပ်က လေးမျက်နှာဘုရား ထုံးသက်နှုန်းလူတော့လည်း ရင့်မှာ
ဟိုခေတ်လက်ရာတွေ ကွယ်ကုန်လို့ဆိုလား၊ ဘုရားပဲ ထုံးတရွေးပွဲး
ရွှေတဝ်းဝင်းရှိတာ မကောင်းဘူးလား၊ ပျက်ရင်ပြင်ရမှာပေါ့၊
ဟောင်းရင် သစ်အောင် ပြန်လုပ်ရမှာပေါ့ ... ”

“မင့်နှယ် ... တိမ်ရန်ကော ကြာရုံရယ်၊ ရှေးဟောင်း အမွှအနှစ်
ဆိုတာ တန်ဖိုးထားတတ်ရတယ်ကွဲ၊ ဒီလို့ ပေါ့ပေါ့မပြောပါနဲ့၊
ငါတို့နိုင်ငံက လူတွေအားလုံး မင်းလိုသာပေါ့ပေါ့တွေးရင် ရှေ့ရေး
ခက်ရချည်သေးရဲ့ ... ”

အဖော်နှင့် အမေက အတော်ကြာသည်အထိ အငြင်းပွားနေ
ခဲ့သည်။

မြကျေးက ကျက်လက်စ စာအုပ်လေးကို ပိတ်လိုက်ပြီး
အဖေတို့ဆီသို့ ထလာခဲ့သည်။

“အဖေ ... ”

“ဟော ... သမီး စာကျက်လိုပြီးပြီလား”

“သမီး ရွှေမဝတ်ချင်ဘူး အဖေ၊ ရွှေဘီးလေးပဲ သိမ်းထားချင်တယ်”

အဖေမျက်လုံးတွေ တောက်ပသွားတာကို မိုးခွက်အလင်း
ရောင်ဖြင့် မြင်ရသည်။

“ဒါ ... သမီးရဲ့ တကယ့် ဆန္ဒလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

“ဒါမှ အဖေသမီး ... ”

အဖေက မြကျေး၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တင်းတင်း
ဆုပ်ညွစ်ရင်းပြောတော့ အမေက အဖေကို မျက်စောင်းရွယ်လေသည်။

ထိုညာ လသာညာည်းဖြစ်ရာ မြကျေး စာကျက်ပြီးချို့
မှာ အဖေနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျော်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့
သည်။

တော့ မြကျေး ထိုညာ အဖေပြောသည် စကားတွေထဲက စကားတရှိကို
နှလုံးသားထဲထိ စွဲမြိမ်တ်မိဘားလော့ ...

“ပုဂံဆိုတာ အဖေတို့ မြန်မာတွေအားလုံးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွှအနှစ် တစ်ခုပဲ သမီး၊ အဖေဆရာတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းတယ်ဆိုတာ အနုပညာဆန်တယ်တဲ့၊ သူများရေးပြီးသား ပန်းချိကားမှာ ဆေးစက်ဝင်ရေးရသလိုပဲ၊ လိုက်ဖက်လည်းညီအောင် အရင်မူလလက်ရာလည်း မပျက်အောင် ကရစိုက်ရတယ်တဲ့၊ အရေးမတတ်ရင် ဖျက်သလိုပဲတဲ့ ... !

“ဥပမာပြောရရင် သမီးအမေကို အဖေ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ဘီးကလေးထဲမှာ အချိန်ကာလ ကြာရှည်မှု အမှတ်တရတွေ ရော ... တန်ဖိုးထားမှုတွေရော ... အမှတ်တရ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ရော အများကြီး စုနေတာ၊ ဒါကိုဖျက်ပြီး အသစ်လုပ်တာထက် ဒါလေးကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ထိန်းသိမ်းထားတာက ကြာလေ ကြာလေ မဖြင့်ရတဲ့ တန်ဖိုးတွေ စုလာလေပဲ သမီး ... !

“မမြင်ရတဲ့ တန်ဖိုးတွေ စုနေတာဟာ ယဉ်ကျေးမှုပဲ သမီးရဲ့၊ နောင် အဖေမရှိတော့ရင်တောင် ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်တွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှုရာက်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး သမီးမှာရှိစေချင်တယ်”
“အဲဒီလို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှုရာက်ရင် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ အဖေ ... ”

မြကျေး မေးခွန်းကြာင့် အဖေ ပြီးလိုက်တာကို လရောင်အောက်မှာ ပိုးတဝါး မြင်ရသည်။

“ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်တွေကို ထိန်းပေးရင် ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ မျိုးရှိုးအရှိန်အဝါ မြင့်လာတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ထောင်လောက်က တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဘုရား ပုထိုးတွေရဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး ဟာ ... မြန်မာတွေဟာ မည့်ပါလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်လောက်ကတည်းက ဒီလို ဒီလို တွေတောင် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြပါလားဆိုပြီး သိသွားကြတော့ မြန်မာဆိုတဲ့ မျိုးရှိုးက အဆင့်အတန်း မနိမ့်လှမှန်း သိစေတာပေါ့”

ထို့ညက ကြားခဲ့ရသည့် စကားတွေကို မြကျေး နှလုံးသားထဲမှာ ခဲ့ပြုမှတ်မိခဲ့ပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှုအမွှအနှစ်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့

မသိမှတ်ခင် ကလေးဘဝကတည်းက တစ်တိ တစ်တိနှင့် ကြားခဲ့ရသော
စကားတို့သည် မြေကျေး အချယ်ရောက်ချိန်မှာတော့ မြေကျေး၏ ဦးနောက်
ထဲမှာ မြေကျေးဘာသာပင် မသိလိုက်ခင် ရုပ်လုံးကြွလာခဲ့ရပုံပင်။ တစ်စက်
ကျြား ပြည့်သောလားဆိုသကဲ့သို့ပင် အမှတ်တမဲ့လိုလို သိသလိုလို
မသိသလိုလို နားမလည်တစ်ချက် နားလည်တစ်ချက်နှင့် ဦးနောက်မှာ
မသိမသာ စွဲမြိုလာသည့် မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစတို့ ဖြည့်ဖြည့်ချင်း ရှင်
သန်စုဝေးလာကာ ထိုမှတ်ဉာဏ်ထဲကတစ်ဆင့် နှလုံးသားသို့ တစ်ဆင့်
စီးဝင်လာခဲ့ရပြီ...။ ပုဂ္ဂကို ချစ်မိခြင်းသည် ထိုတစ်ညာမှ အစပြုခဲ့သည်။

ထိုညက စွန်ပန်းရုံဆီက ပန်းပွင့်ကလေးတွေ၏ မွေးရန်နှင့်
အတူ အဖော်စကားတို့သည်လည်း မိုးသက်လေငွေနှင့်အတူ တသုန်သုန်
ပုံးသင်း၍နေလေတော့သည်။

မြကျေးဆယ်တန်းနှစ်တွင် ယွန်းရန်းပုံးသင်းသည့် နေရာသို့
ပြောင်းရွှေလာခဲ့ရသည်။ အရေးကြီးသည့်နှစ်ဖြစ်၍ အဖေကလည်း ကောင်း
သွားကောင်းပြန် အချိန်ကုန်ပင်ပန်းမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်၊ အမေကလည်း
တိုက်တွန်း၊ ဒေါလေးတို့ကလည်းခေါ်၊ ညီမလေး ယဉ်ကလည်း ပူဆာ
သဖြင့် မြကျေးလည်း ခေါင်းညီတ်ခဲ့ရသည်။ အမေက မြကျေး အဝတ်အစား
တွေ ထည့်သို့ပေးရင်း တတ္တ်တွတ်မှာသည်။

“မြို့သွားနေတော့ ညည်းအနာဂတ်အတွက်လည်း ကောင်းတယ်၊
ဒီမှာနေရင် ယာပဲလုပ်ပြီး ရွာကလူနဲ့ပဲ နီးစပ်တော့မှာ၊ ညည်း
ဒေါလေးတို့အိမ်မှာနေတော့ ယွန်းအလုပ်လည်း သင်လို့ရတယ်၊
ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းနဲ့လည်း တွေ့ရမယ်၊ အမြင်အကြားကျယ်
တာပေါ့အော်၊ လိမ့်လိမ့်မာမာနေပြီး စာကြီးစား ... ဟုတ်ပြီလား၊
ကောင်းပိတ်ရက်တိုင်းလည်း အိမ်ပြန်လာဖို့ချည်း တွေးမနေနဲ့၊
ဒေါလေးတို့အလုပ်တွေ ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း သင်ယူပေါ့အော် ... ।
မြို့သွားနေတယ်သာဆိုရတယ် ဘယ်လောက်မှဝေးလှတာမှ မဟုတ်
တာ၊ တွေ့ချင် ချက်ချင်းပြေးလာ ရောက်တဲ့ဟာ ... । အမေ
သတိရလည်း ပြေးလာခဲ့ရုံပေါ့”

အမေက မျက်ရည်မလည်လှပေမဲ့ မြကျေးက မျက်ရည်လည်

၁၅၈

ချင်ချင်။ မြကျေးကို လာနှုတ်ဆက်သည့် မမငွေကတော့ သူ၊ ဝသီအတိုင်း
ရယ်ရယ်မောမောပင် ...

“အမေ့ ... အဲဒီကောင်မလေးက အလကား၊ အိမ်မှာလို ပါးဖြစ်နားပြီ
မစားရမှာစိုးလို့ မျက်နှာညိုးနေတာ၊ ဒေါ်လေးတို့အိမ်က ပိုက်ဆံ
ရှုတဲ့သူတွေပဲအော့ ... အိမ်မှာထက်တောင် ဟင်းကောင်းကောင်း
စားရည်းမှာ၊ ပူးမနေနဲ့! ပြော် ... ဒါနဲ့ အမေ ခုန ဘာပြာလိုက်
တယ်၊ ဒီရွာမှာပဲနေရင် ယာပဲလုပ်ပြီး ရွာကလူနဲ့ နိုးစပ်တော့မှာ
ဟုတ်လား ... အဲဒါ သမီးကို စောင်းပြာတာလား အမေ၊ အမေ
သမီးက ဖွားစောသား လုလှချောချောလေး ရထားတာပါ အမေရဲ့”

“ညည်းက တမှာ့နဲ့အောင် ...”

မမငွေအတွက်တော့ ချစ်ရသူများနှင့် ခွဲခွာခြင်းတိုင်းက
ပေါ့ပါးလေသလား မသိ။ မြကျေးကတော့ ချစ်ရသူများနှင့် ခွဲခွာရတိုင်း
လေးပင့်နင့်နဲ့လှသည်။

“ကောင်မလေး စာကြိုးစား၊ ရော့ ... မှန့်ဖိုးလာယူ”

လေးလေးက မြကျေးကို ဒါပဲပြာပြီး မှန့်ဖိုးပေးသည်။
ကိုဇ်ကတော့ ပြုးစိစိနင့် ...

“ဒီကောင်မလေး သွားမှ ငါလည်း ဟင်းဝဝစားရတော့မယ်”

ဟု နောက်ပြောင်၏။ အသွားကတော့ ...

“ပုန်းမကြည်နတ်တင်တဲ့နေ့ကျရင် ပြန်လာစားလှည့်ဦး”

ဟု မှာလိုက်လေသည်။

ခွဲခွာကာစ ရက်များမှာတော့ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။
သို့သော်လည်း ယွန်းထည်လာဝယ်ကြသည့် လူမျိုးအစုံစုံကို စိတ်ဝင်စား
ငေးမောရင်း လုပခမ်းနားသည့် ယွန်းထည်တွေကို ထိတွေ့ကိုင်တွယ်
စိရိရင်း သစ်စေးနဲ့မွေးမွေးကို ရှုရှိက်ရင်း လွမ်းစိတ်တို့ ပြေပျောက်ရသည်။
ဆိုင်နောက်ဘက် အလုပ်ရုံထဲမှာ ကိုယ်စိုက်ယ်စီ အလုပ်များနေကြသည့်
အလုပ်သမားတွေကလည်း မြကျေးအတွက်တော့ စိတ်ဝင်စားရမည့်သူတွေ
ချည်းဖြစ်နေသည်။ ဝါးချောင်းကို နှီးဖြစ်အောင် နှီးဖြေပြီး ထိုနှီးများဖြင့်

အကြမ်းထည် အဖြူခွဲပြုလုပ်ရသည့် 'အဖြူထည်' လုပ်နေကြသူများက တစ်စု၊ ထိုအဖြူထည်ကို သစ်စေးသုတေသနပုံ သစ်စေးသုတေသန 'အနက်ထည်' ပြုလုပ်သူများက တစ်စု၊ အနက်ထည်ပေါ်မှာ ကည်စွမ်းဖြင့် အရှပ်ရေးရသည့် 'ယွန်းဆင်' အလုပ်လုပ်သူများက တစ်စု။ ထိုဆင်ထားသည့် အရှပ်တွေကို မှ ကည်စွမ်းဖြင့် အနိစိတ် သရှပ်ဖော် 'ယွန်းခွဲ'သူများကတော့ မိန့်ကလေး အများစု ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းတွင် မြကျွေးသည် သနပ်ခါးလေး ဖွေးဖွေးလိမ်းကာ ခြိဝင်းနောက်ဘက် အလုပ်ရုံထဲသို့ ရောက်ရောက်သွား တတ်သည်။ အလုပ်ရုံဆိုသော်လည်း လေးဘက်လေးတန် အကားဖြင့် လျှင်ပိတ်သည့်နေရာမျိုး မဟုတ် ...။ အမိုးမိုးကာ ကွပ်ပျစ်တွေ ထိုးထားပြီး ထိုကွပ်ပျစ်တွေပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်း နှီးဖြာသူကဖြာ၊ အဖြူခွဲသူကခြား၊ သစ်စေးသုတေသူက သုတေဖြင့် အလုပ်ရုံသည် တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းနေတတ်သည်။

မြကျွေးက နှီးဖြာသည့် ဦးလေး ဦးထွန်းလှနားမှာ ထိုင်ကာ စပ်စုသည့်အခါ စပ်စုသည်။ ဦးလေး ဦးထွန်းလှက နှီးဖြာရုံမက ဖြာလို့ ရသည့် နှီးချောင်းတွေဖြင့် အဖြူခွဲပြုလုပ်သည့်နေရာမှာလည်း ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှသည်။ ဦးထွန်းလှ၏ လက်မန္တစ်ဖက်လုံး လက်သည်းတွေက ရည်ကာ မည်းနေတာမို့ မြကျွေးက စပ်စုမိသည်။

"ဦးလေးထွန်း ဘာလို့ လက်သည်းတွေ အရှည်ထားတာလဲ ..."

"အဖြူခွဲ ခွဲရင် ဒီလက်မ လက်သည်းနှစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးထိုးပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အစိပ်အကျွေရအောင် ညိုရတာဟာ၊ လက်သည်းမရှည်ရင် ညိုလိုအဆင်မပြေား ..."

"ညာဘက်လက်သည်းကြီး ရည်နေတော့ ထမင်းစားရင် ဘယ်လို့စားလဲ ..."

"ခွန်းနဲ့စားတာပေါ့ဟ ..."

"မျက်နှာတွေဘာတွေ သစ်ရင် သတိထားနော် ဦးလေးထွန်း၊ မတော်တဆ မျက်နှာထိုးမိနေဦးမယ် ..."

“မထိုးမိပါဘူးဟာ၊ ထားတာလည်း ကြာနေပြီပဲဟာ၊ ညည်းတို့
မိန်းကလေးတွေဆို လက်ငါးချောင်းလုံးတောင် အရှည်ထားကြတာ
မဟုတ်လား ...”

“မြကျေးတော့ မထားပါဘူး ဦးလေးရာ”

မြကျေးက ကိုယ့်လက်ချောင်းလေးတွေ ကိုယ်ဆန့်ကြည့်စွာ
သည်။ လက်သည်းထိပ်ကလေးတွေကို တိဖြတ်ထားသည့် လက်ချောင်း
သွယ်သွယ်တွေ ...။ ဒီလက်သည်းတွေကို တစ်ခါမှ ဆေးမဆိုးဖူးသလို
တစ်ခါမှလည်း အရှည်မထားခဲ့ဖူးပေ။ မမငွေ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်
ပိုင်းမှာ အမေ့ကို အချက်အပြတ်ကူရ၊ နွားစာစဉ်းရာ၊ ရေခပ်ရနှင့် လက်
သည်းရည်ထားဖို့လည်း အဆင်မပြေလှ ...။ ထားချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့ပါ။
လက်ဆိုတာကို အလှပြစ်ရာဆိုတာထက် ဘဝရှင်သန်မှုအတွက် လက်တွေ၊
ကျကျ အလုပ်လုပ်ရမည့် ကိုယ်အကို အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟုသာ မြကျေးက
ခံယူထားတာပင်။ အင်း ... တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒီလက်တွေနှင့် ကိုယ်
ချစ်မြတ်နိုးရသူတွေကို ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်နိုင်သေးသည်။

“ဦးလေးထွန်း ... မြကျေးကို နှီးဖြာတာ သင်ပေးပါလား”

“နှီးဖြာတာ ညည်းတို့မိန်းကလေးတွေနဲ့ မကိုက်ပါဘူးဟာ၊ သင်
ပေးတာက မခက်ပါဘူး”

မြကျေးသည် ဦးလေးထွန်းနားတွင် ထိုင်ရင်း နှီးဖြာတာ
အဖြူခွေတာတွေကို ကြည့်ရသည်။ ဝါးအမာပြားတစ်ခုကို အလယ်တွင်
ထားကာ နှီးပြားများဖြင့် ရောယ်ခွဲချိတ်လျက် လိုသည်ပုံစံဖြစ်အောင်
ညီယူသွားပုံမှာ ကြည့်လိုပင်ကောင်းသေးတော့။ ယွန်းပစ္စည်းတစ်ခုအတွက်
အခြေခံလုပ်သည့်နေရာတွင် ကော်လည်းမကပ်၊ သံလည်းမရှိက်၊ သူ့နှီး
နှင့်သူ လက်ယုက်ထိုးချိတ်ကာ တွဲကာ ဝန်းကာရိုင်းကာ လုပ်ယူသွားပုံမှာ
အလွန်ပင် ကြည့်လို့လှလေသည်။

အဖြူထည်လုပ်ငန်းကို တီးမိခေါက်မိရှိလျှင် အနက်ထည်ပိုင်း
ကို လေ့လာရသည်။ ယွန်းပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ သစ်စွေးတစ်ထပ်
သုတေသနက်၊ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ တစ်ပတ်ထားလိုက်၊ ပြန်ထုတ်လိုက်၊

လက်ကျွန်လရောင်

ပြန်သုတ်လိုက်၊ တစ်ပတ်ပြန်ထားလိုက်ဖြင့် ၂၄ ပတ်ကြာမှ ယွန်းပစ္စည်း
တစ်ခုဖြစ်လေရာ စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်စရာကောင်းသော်လည်း ထိုသို့
စောင့်ရခြင်းကပင်လျှင် လက်မူပစ္စည်းတစ်ခု၏ ဆွဲဆောင်မှန်င့် တန်ဖိုး
တစ်ခုဖြစ်မှန်း နားလည်လာရသည်။

ယောက်ဥားလေးတွေ ဆင်ပေးလိုက်သည့် ယွန်းကို အနုစိတ်
ယွန်းခွဲသည့် မိန်းကလေးအပ်စုနှင့် ခင်မင်ရသည့်အတွက် မြကျွေးမှာ
အဖော်အပေါင်းဖြင့် စိုပြည်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ရောနောထိုင်ရင်း
သူတို့လုပ်သလို ကည်စကလေးဖြင့် အသေးစိတ်ခြယ်မှန်းရခြင်းမှာ အစွဲ
ပျော်စရာလိုဖြစ်ရသော်လည်း ကြာလာတော့ ညာင်းညာကြတောင့်လာ
သည်။ မြကျွေးကို ယွန်းခွဲတာသင်ပေးသည့် မသူဇာက ခါးဆန့်ရင်း
တကျုတ်ကျုတ် ဖြစ်နေသည့် မြကျွေးကိုကြည့်လျက် ရယ်မောကာ ပြော
တတ်သည်။

“ကျွန်မတို့အလုပ်က စိတ်ရှည်ရတယ် မြကျွေးရဲ့၊ မြကျွေးက
ကျောင်းစာတစ်ဖက်နဲ့ ကြာကြာလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တော်ကြာ
စာကျက်ချိန်တွေ လျော့ကုန်ရင် စာမေးပွဲကျနေမယ်၊ ကျွန်မတို့နား
ခဏခဏမလာနဲ့ ...”

မြကျွေးသည် ဘယ်အလုပ်မှာမှ ဖင်မြိုမြိုထိုင်ကာ မလုပ်ဖြစ်
သော်လည်း ဘယ်အလုပ်က ဘယ်လိုဆိုတာကိုတော့ သိနားလည်လာသည်။
ယွန်းထည်တွေထားသည့် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းကာ တက်ကာ ရှိရ^၁
သည်။ အရောင်းပြခန်းဘက်သို့သွားကာ အရောင်းအဝယ်စကားတွေကို
နားရေဝကာ ဧည့်ခံတတ်လာသည်။ နိုင်ငံ့ခြားသားတို့နှင့် ပြောကြဆိုကြ
သည့် စကားတွေကို တိုးမိခေါက်မိရှိလာသည်။

နေ့လည်နေ့ခင်းဆို ဦးလေးဦးအောင်ဘွားက ဧည့်သည်အပ်စု
တွေကိုဧည့်ခံရင်း အလုပ်ရုံထဲအထိ လိုက်လံရှင်းပြနေတတ်သည်။ ပုဆိုး
ကွက်ကျဲ့၊ ဖျင်အကျိုးလက်တိုကို ဝတ်ကာ မြန်မာဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးဖြင့်
ဧည့်သည်တွေကို ပြောဆိုရင်းလင်းနေသော ဦးလေးကို မြကျွေးက သဘော
တကျဲ ငေးမိနေတတ်သည်။

ဦးလေးကလည်း မြကျေး၏ စိတ်ဝင်တစားရှိပုံကို သဘော
တကျ ရှိခဲ့သည်။

“မြကျေး ခုလို စိတ်ဝင်တစား ရှိတာ ဦးလေးတော့ သဘောကျ
လှသဟေ့ ... । နောင်ဆို ဦးလေးတာဝန်ကို မြကျေးလည်း မျှယူ
လို့ရပြီ၊ ညည်းညီမလေးက သိပ်ငယ်သေးတော့ ဦးလေးတို့မှာ
သူ့ကိုအားကိုးဖို့ နှစ်တွေကြားမှာ၊ ညည်းရောက်လာတာ တအားပဲ
ဟေ့၊ ခုနောက်ပိုင်းလှုင်ယ်တွေက ဖင်မြိမ်ထိုင်လုပ်ရတဲ့ ဒီအလုပ်ကို
လုပ်ချင်သူမရှိတော့ ကြာရင် ပညာလက်ဆင့်ကမ်းဖို့ မျိုးဆက်
ပြတ်မှာတောင် စိုးရတယ်လေ၊ ဦးလေးကတော့ ရွာဘက်ကလှုင်ယ်
တွေရှာပြီး အိမ်မှာ နေစရာလည်းပေး၊ ထမင်းလည်းကျေး၊ မုန့်ဖိုး
ပေးပြီးတော့တောင် သင်ပေးမယ်စိတ်ကူးတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကတည်း
က ရှိခဲ့တဲ့ ပညာကို ဦးလေးတို့ခေတ်ကျမှ ခါးပြတ်မခံနိုင်ဘူးလေ”

ဦးလေးက ယွန်းပညာကို တန်ဖိုးထား ရူးသွပ်သူတစ်ယောက်
ဆိုတာကို မြကျေး တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ရတော့ ဦးလေးကို ပိုပြီးလေးစား
ရသည်။ လူတွေဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကို တန်ဖိုးထားရူးသွပ်ဖို့ လိုအပ်သည်
မဟုတ်လား။ အဖော်လည်း ဒီလိုတန်ဖိုးထား ရူးသွပ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။
မိုးသည်းညတချို့မှာ ထိုးတစ်ဖက် ဓာတ်မီးတစ်ဖက်နှင့် အိမ်ကထွက်ထွက်
သွားတတ်သည့် အဖော်၏ တန်ဖိုးထားရူးသွပ်မှုကို လေးစားဦးညွှတ်ရသည်။

ဒေါ်လေး ဒေါ်မြွှုင့်ကတော့ ယွန်းပညာဆိုတာထက် ရောင်း
ရေးဝယ်ရေးမှာ ပို၍စိတ်အားထက်သန်တတ်သည်။ ပစ္စည်းဘယ်နှစ်ခု
အရည်အသွေးပြည့်မီဖို့ဆိုတာထက် ပစ္စည်းဘယ်နှစ်ခု ရောင်းလိုက်ရသလဲ
ဆိုတာကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားပေါင်း။ အရောင်းပြခန်းကို ကြီးကြပ်ငွေကိုင်သည့်
အလုပ်ကို ဒေါ်လေးက အမိကထား၍လုပ်သည်။ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးလိမ့်
လျက် ရွှေတွေညွှတ်နေအောင်ဝတ်ကာ ကွမ်းဝါးထားသဖြင့် အနည်းငယ်
နိုတွေးသော နှုတ်ခမ်းတို့သည် ပြီးညွှတ်လျက် အည့်သည်ကို အည့်ခံကာ
စကားတွေ ဝေဝေဆာဆာ ပြောနေတတ်သော ဒေါ်လေးသည် ချက်ရေး
ပြတ်ရေးကိစ္စကို လုညွှေမကြည့်နိုင်ပေါ်။

လက်ကျွန်လရောင်

အီမိန်စားဖို့ဆောင်ကို အပ်ချုပ်သူကတော့ ဒေါ်စိန်အေး ဖြစ်သည်။ သနပ်ခါးဖုဖုလိမ်းကာ ပိုက်ခေါက်ထူထူ တင်ပါးအိအိဖြင့် ပုံပုံကြီးထိုင်ကာ ထမင်းဟင်းချက်နေတတ်သည့် ဒေါ်စိန်အေးက ခင်ဖို့ ပုံပုံကြီးထိုင်ကာ ထမင်းဟင်းချက်နေတတ်သည့်။ ဒေါ်စိန်အေးက ခင်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဒီအီမှာ မြေကျေးနှင့် စကားများများ အပြောဖြစ်ဆုံးသူက ကောင်းသည်။ ဒေါ်စိန်အေးဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်အေးက ဒီအီမှာ အလုပ်လုပ်လာတာ လည်း ဒေါ်စိန်အေးဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်အေးက ဒီအီမှာ အလုပ်လုပ်လာတာ လည်း ဒေါ်စိန်အေးဖြစ်ရှိပြီဖို့ ဒေါ်လေးတို့မိသားစာအကြောင်းကို မြေကျေးထက်ပင် သိ သေးသည်။

အရောင်းဆိုင်ကို လာသည့် ရင်းနှီးသူတရီးနှင့် ဇည်လမ်း အောင်တရီးကို ထမင်းကျေးမည်ဆိုလျှင် မြေကျေးပဲ စားဖို့ဆောင်ထဲသို့ ဝင်ကာထွက်ကာ ရှိရသည်။ ဒေါ်စိန်နှင့် ချိတ်ဆက်စဉ်ရသည်။ လိုအပ် တာတွေ ကူရသည်။

တစ်နှစ်တော့ ဒေါ်စိန်နှင့်အတူ ကြက်သွန်ထိုင်နွာနေရင်း ဒေါ်စိန်က ပြောလာသည်။

“မြေကျေး ... ညည်းညီမကို နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပဲပြင်း”

“ယဉ် ဘာလုပ်လို့လဲဟင် ဒေါ်စိန် ...”

မြေကျေးက ဒေါ်စိန်ကို ပြန်မေးမိသည်။ ညီမလေးခင်လေး ယဉ်ဟာ ခုမှ ၁၀ နှစ်၊ ၄ တန်း။ မြေကျေးထက် ၆ နှစ်ငယ်သော ကလေး အရွယ်လေး။ မြေကျေး ဒီအီမှာလာနေတော့ အပျော်ဆုံးက ညီမလေး ယဉ် ...။ ကျောင်းသွားချိန်ဆို မြေကျေးက သူ့ကို စက်ဘီးနှင့် တင်ခေါ် သွားရသည်။ ကျောင်းသွားဖော်ရသဖြင့် သူက ပျော်နေရာလေသည်။

“ညည်းညီမလေးက ကလေးသာဆိုတယ် အဆင့်အတန်း သိပ်ခွဲ တတ်တာ မြေကျေးရဲ့ ... । သူ အဝတ်အစား လှလှလေးတွေ ဝတ် ထားလို့ ဒေါ်စိန်က သူ့အဝတ်အစားတွေ သွားကိုင်ကြည့်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ အလုပ်ရုံးဘက်က အလုပ်သမားတွေက သူ့ကိုချွစ်လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ခေါ်ပြောပြောလုပ်ရင်လည်း သူက စူးပုံပုံနဲ့၊ အနီးအနားက ကလေးတွေ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေရင်လည်း သူက အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ သီးသန့်နေတာပဲ ...”

“**ငြော့** ... ဒေါ်စိန်ရယ် ... ကလေးက အဆင့်အတန်းခွဲတော့
ဘာတွေ နားလည်ပါမလား၊ ဒီလိုပဲ သူနေတတ်သလို နေတာဖြင့်
မှာပါ”

“အေးပါ၊ ကြာရင် ညည်း သိပါလိမ့်မယ်”

မြကျုံးက ရယ်၍သာနေလိုက်သည်။ ယဉ်က တစ်ဦးတည်း
သော သမီးကလေးဖြစ်၍ ဒီအိမ်မှာ ဗိုလ်လုပ်နေကျဆိုတာကိုတော့
မြကျုံး သိလေသည်။ မြကျုံးမှာ ညီမ မရှိသဖြင့် ယဉ်ကိုပဲ ညီမအရင်း
ကလေးလို ချစ်ရ အလိုလိုက်ရ၊ အနှံတာခံရသည်။ ယဉ်က သွေက်သည်။
စကားလည်း တတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေး တင်းတင်းရင်းရင်း စွဲထား
သော မျက်နှာကလေးက ခပ်တည်တည် ခပ်စူးစူးကလေး ဖြစ်သည်။
ကလေးရယ်လို့ တိုတိတာတာ ခွဲခွဲ့တာမျိုးလည်း မရှိ၊ သူလိုချင်တာရှိလို့
တောင်းလျှင်တော့ သုဇာသံကလေးနှင့် ခပ်တည်တည်တောင်းတတ်သည့်
ခပ်ထက်ထက်ကလေး ဖြစ်လေသည်။

မြကျုံးသည် နှေ့စဉ် အတူရှိနေသည့် သူကလေးကို ငါး
မောမီသည့် တချို့အချိန်တွေမှာ ဆူးပုပ်ကို သတိရမီသည်။ ဆူးပုပ်လည်း
သူ၊ အချယ်ကလေးပဲ မဟုတ်လား ... ” အချယ်ချင်းတူပေမဲ့ ဘဝချင်းက
တော့ ကွာခြားလှသည်။ ယဉ်က မိဘအရိပ်အမိုးအောက်မှာ လုခြေသက်
သာစွာ နေရပေမဲ့လည်း ဆူးပုပ်ကတော့ ဘယ်ဆီကို လွှင့်သည်မသိပေး။
ယဉ်ကိုစာသင်ပြရသည့် ညများမှာလည်း ဆူးပုပ်တစ်ယောက် ကျောင်း
ဆက်တက်ခွင့်မှ ရရှုံးလားမသိဟု တွေးကာ ပူရသည်။ လွယ်အိတ်ကလေး
စလွယ်သိုင်းကာ စာသင်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည့် ယဉ်ကျော်ပြင်ကလေး
ကို ငါးကြည့်ကျုန်ခဲ့ရင်း မြကျုံး လွယ်အိတ်အဟောင်းလေးကို လွယ်ကာ
လက်ပံပွင့်တွေ ကောက်ထည်နေသည့် ဆူးပုပ်ကို မြင်ယောင်ရသည်။
ဆူးပုပ်ချက်နှင့် ကြက်ဥကြားသည်နေ့များမှာတော့ ဆူးပုပ်ကို အလွမ်း
ရဆုံးတည်း။

ဒေါ်လေးတို့အိမ်တွင် နေရခြင်းကြောင့် မြကျုံးမှာ အကြား
အမြင် တိုးရသည်မှန်သော်လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာနေရသလောက်တော့ စိတ်

နှလုံး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်းမဖြစ်။ သူတစ်ပါးအိမ်တွင် နေရသည်ဟူသော အသိကြောင့်ပင် ပိုရင့်ကျက်လာရသည်ဟု ထင်မိသည်။ ကလေးဆန်ခွင့် မရတော့ခြင်းကြောင့်ပင် လူကြီးဆန်လာရသည်ဟု ထင်သည်။ ယဉ်ကို အရိပ်အမိုးလုပ်ကာ အစွဲတာခံရခြင်းကလည်း မြကျေးကို ပို၍ လူကြီး အရာ ရောက်စေပုံရသည်။ အိမ်မှာနေရသလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကို ပို၍ ထိန်းချုပ်တတ်လာသည်။ အလိုက်သိတတ်လာရသည်။ ဆူးပုပ်ကို အရိပ်လိုအပ်မိုးမိစဉ်က စတင်ရင့်ကျက်စပြခဲ့သော မြကျေးသည် ယဉ်ကို အရိပ်အမိုးပြရင်း ပို၍ ပို၍ ရင့်ကျက်လာရတော့သည်။

မြကျေးသည် ကျောင်းစာမှာတော့ သင့်တင့်ရုံလောက်သာ ရှိသည်။ စာမှန်မှန်ကျက်သည်။ ကျောင်းမှန်မှန်တက်သည်။ စာလည်းမည့်၊ စာလည်းမတော် ...။ စာမေးပွဲတွေကိုတော့ အမှတ်နည်းနည်းဖြင့် အောင် မြှုပြစ်သည်။ ဆယ်တန်းနှစ်တစ်လျှောက်လုံးလည်း ကျောင်းသွား၊ စာကျက်၊ အိမ်အလုပ်ကူး၊ ယွန်းလုပ်ငန်းကို လေ့လာဖြင့် အချိန်တွေစွေနေသည်။ ဟိုးဝေးဝေး အနာဂတ်ကိုလည်း မျှော်မကည့်မိသေး။ ဘာဖြစ်ချင်လှချည်ရဲ့ ဟူလည်း ရယ်ရွယ်ချက် ထက်ထက်သန်သန်မရှိလှပေ။ သို့သော် ကျောင်း သွားသည့်အခါ ဘုရားတွေနားမှဖြတ်သွားရတိုင်း မြကျေးစိတ်မှာ ပေါ့ပါး ပျော်ရွင်ရသည်။ ကြည့်လေရာရာ ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်နေရာကိုမဆို နှစ်သက်လို့ မဆုံးနိုင် ...။ တချို့၊ မိုးညများမှာ ဆတ်ခနဲ့ နိုးထလာကာ ခေါင်းရင်းက ဓာတ်မီးကို ဖျတ်ခနဲ့ ဟောင်ယမ်းခွဲပူး ထထိုင်မိသည့် ရက်တွေရှိသည်။ အဖေ မိုးထဲမှာ အပြင်ထွက်သွားဦးမလား။ အဖော့ကို သတိရကာ တလူးလူး တလဲလဲနှင့် အိပ်မပျော်သည့်ရက်များလည်း ရှိရလေသည်။

“မြကျေး ... ညည်း ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူး သလဲ ...”

ဒေါ်စိန့်မေးခွန်းကြောင့် မြကျေး ဌီမေးသွားသည်။ ချက်ချင်း အဖြော်ပေးစရာ မရှိပါ။

“ဒီမှာပဲ ယွန်းပညာ ဆက်သင်မှာလား”

မြကျေး မဖြေတတ်ပါ။ သင်းပျုံသည့် ယွန်းရန်းတို့ကို နှစ်
သက်ကာ ယွန်းပညာကို တန်ဖိုးထား စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ဦးလေး
လောက်တော့ အလေးအနက် မရှိလှု။

“မပြောတတ်သေးပါဘူး ဒေါစိန်ရယ် ...”

မြကျေးက မရေရာသော အဖြေကိုသာ ပေးမိလေသည်။

“မမ မြကျေး ...”

“အင် ... ပြောလေ ယဉ်”

မြကျေးက ဖတ်လက်စ ကျောင်းစာအုပ်လေးကို ပိတ်ရင်း
ယဉ်ကိုကြည့်မိသည်။ ယဉ်က မြကျေး၏ စာကြည့်စားပွဲရှေ့မှာ မျက်နှာ
တည်တည်လေးဖြင့် ရပ်နေသည်။

“ယဉ်ကို ခေါက်ဆွဲသုပ် ကျေးပါလား”

“ဒေါ်စိန် ရှိတယ်လေ ယဉ်ရဲ့၊ ဒေါ်စိန် သုပ်တဲ့ ခေါက်ဆွဲသုပ်က
သိပ်စားကောင်းတာ”

“ဟင် ... ဒေါ်စိန်သုပ်တာ မစားချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ ယဉ်ရဲ့ ...”

“ဒေါ်စိန်လက်ကြီးနဲ့ နယ်တာ မစားချင်ဘူး”

“ယဉ် ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ ဒေါ်စိန်က အမြှေသန့်သန့်ရင်းရင်း
သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်တာပဲ”

“အို ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်စိန်က အလုပ်သမားပဲဟာ၊ အလုပ်သမား
သုပ်ကျေးတာ မစားချင်ပါဘူး၊ မမလည်း သူနဲ့ထမင်းအတူမစားနဲ့၊
သူက အလုပ်သမား၊ မမက ယဉ်အစ်မ ...”

“ဒီလိုမပြောရဘူး ယဉ် ...”

မြကျေးက ယဉ်ကိုတားမြစ်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွား
မိလေသည်။ ဒေါ်စိန်ပြောတာ အမှန်ပါပဲလား။ ဒီလို ပီဇ္ဈိုးလေး ယဉ်
စိတ်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေသည့်အတွက် မြကျေး စိတ်မကောင်းဖြစ်လဲ
လေသည်။

“ဒေါ်စိန်က ဒီမှာနေတာ ကြာပြီ၊ မိသားစုလိုတောင် ဖြစ်နေပြီလေ
ယဉ်ရယ်၊ သူ ချက်ပြတ်ကျေးနေတဲ့ ထမင်းဟင်းကိုပဲ တစ်အီမီ
သားလုံး စားနေရတာလေ၊ ယဉ် ဒီလိုပြောတော့ ဒေါ်စိန်ကြားရင်
ဘယ်စိတ်ကောင်းပါမလဲ၊ ဒီမှာလာအလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေကိုလည်း
ပိုက်ဆံပေးခိုင်းထားတယ်လို့ မတွေးရဘူး၊ သူတို့က ကိုယ်လိုအပ်တဲ့
အလုပ်တွေကို လာလုပ်ပေးလို့ ကိုယ်က သူတို့လုပ်အားနဲ့ ထိုက်
တန်တဲ့ ငွေကို ချီးမြှင့်ရတာလေ ...”

“မမမြကျေးက အားကြီး စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတာပဲ၊
နားငြီးလာပြီ၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်လည်း မစားချင်တော့ပါဘူး”

ယဉ်က စူပုပ် စိတ်ကောက်သွားသဖြင့် မြကျေးက လိုက်
ဒေါ်ချော့မော့ကာ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကျေးရသည်။

ယဉ်က ကလေးနှင့်မလိုက် စိတ်မာကျာလှကာ စုံထည်သူ
ကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သနားစိတ်ရယ်လို့လည်း သိပ်မရှိလှု။ တဖည်းဖည်း
နှင့်ပင် ဒေါ်စိန်ပြောတာ အမှန်တွေပဲရယ်လို့ ပိုပြီး သေချာလာရသည်။
မြကျေးက အတတ်နိုင်ဆုံး သွားသင်ရလေသည်။

ယဉ်သည် ယွန်းအလုပ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားလှ ...”
ယွန်းထည်ပစ္စည်းရယ်လို့လည်း မက်မက်စက်စက် မရှိလှုချေ ...” ထိုသို့
သော ကလေးမကလေးက ညာဏ်အလွန်ကောင်းကာ စာတော်သူကလေး
ဖြစ်လေသည်။

မြကျေးကသာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိရင်
နေမည်၊ သူကလေးကတော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာသွားနေပြီး
အလုပ်လုပ်မည်ဟု ဆိုတတ်ပေသည်။

မြကျေး၏ ဆယ်တန်းနှစ် နေ့ရက်များသည် နေ့စဉ် ပုံမှန်

ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းကပြန်လာလျှင် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ဒေါစိန်နှင့်
အတူ အိမ်သားတွေ ညစာစားဖို့ ပြင်ဆင်၊ ညဆို ယဉ်ကို စာပြရင်း စာ
ကျက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ယွန်းထည်လုပ်ငန်းကို ကူသည့်အခါက္ခ၊
ရံဖန်ရံခါ ရွာကိုပြန်သည့်အခါ ပြန်၊ ဒီလိုနှင့် ပုံမှန်လည်ပတ်ရင်း ဆူးပုပ်
ကို သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ရှိရရင်း နေ့စဉ်ပုံမှန် ဖြတ်သန်းလာခဲ့
ရသည်။

ရံဖန်ရံခါ အိပ်မက်များမှာတော့ ဆူးပုပ်ကိုတွေ့ရတတ်သည်။
ဆူးပုပ်နှင့်အတူ လက်ပံပွင့်ကောက်ရင်း ရယ်မောရင်းက ဖျတ်ခနဲ့ ပြန်နိုး
လာရသည်လည်း ရှိသည်။ လေးထောင့်ကန်ထဲမှာ ရေတွေပြည့်နေကာ
ဆူးပုပ်နှင့်အတူ အားရပါးရ ရေတွေခပ်နေသည်ဟု မက်သည်လည်းရှိသည်။
အိပ်မက်တွေထဲမှာပင် မြကျွေးက ထိုကလေးကို သနားနေမိသလို ထို
ကလေးနှင့် အတူတကွ ပျော်ဆွင်ရသည်လည်း ရှိခဲ့လေသည်။

ପ୍ରକାଶକ୍ତି ଏମ୍ବୁ ଚନ୍ଦ୍ର

မြကျေးသည် စက်ဘီးကလေးကို တွန်းကာ အနော်ရထာ
နှစ်းတော်ရာဟောင်း တူးဖော်နေသည့် ခြိဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ
သည်။ မြကျေး ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းကပင် အဖော်ရင်ခွင်ရှိရာ ပုဂံ
မြို့ဟောင်းက ဒီနေရာသို့ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။
နွေရာသီဖြစ်၍ ပုဂံမြေသည် တလိုက်လိုက်ပျော်သာနေတော့ရာ ဧည့်သည်
များ တစ်စတစ်စ ပါးလျားလာခဲ့သည်။ ဧည့်ပါးချိန်ဖြစ်၍ ဒေါ်လေးတို့၏
ယွန်းထည်အရောင်းဆိုင်မှာလည်း လူအဝင်ပါးခဲ့ပြီ။ ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်း
လုံးမှာတော့ ဧည့်ကျချိန်ဖြစ်၍ ဒေါ်လေးတို့လည်း မနားရ၊ မြကျေးလည်း
ကူပေးရသည်။ ခုလိုအချိန်မှသာ ဒေါ်လေးတို့ကို ခွင့်တောင်း၍ အဖော်ဆီသို့
လာနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

နှစ်းတော်ရာဟောင်းရှိရာ ခြိဝင်းကျယ်ကြီးသည် သဲမြေညီညီ
ဖြင့် တပြန့်တပြုးရှိသည်။ ခြိဝင်းထဲမှာ ခရေပင်၊ ကောင်ချမ်းပင်နှင့်
ထနာ်းပင်တွေ ရှိသည်။ နွေ့ခြားပင်လျှင် စိမ်းမြနိုင်သေးသော သမုန်းပင်
ကြီး၏အရိပ်က အေးအေးမြေမြေရှိသည်။ မန်ကျည်းနှင့် တမာကတော့ ချက်နှု
ကလေးတွေ ဖူးသစ်၍နေလေပြီ ...။

မြကျေးသည် စက်ဘီးကလေးကို မန်ကျည်းပင်ရင်းမှာမှုး၍
ရပ်လိုက်ပြီး ခြိဝင်း၏ ဟိုးနောက်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ပုဂ္ဂန်

အခုတ်ခင်း လူသွားလမ်းကလေးတွေ၏ ဟိုးအဆုံးမှာတော့ တူးဖော်သဲ
နှစ်းတော်ကြီး ရှိလေသည်။ အဖောက လောလောဆယ် ဒီနှစ်းတော်ရှာ
တူးဖော်သည့်အလုပ်ခွင်မှာ တာဝန်ကျနေသဖြင့် တစ်နေကုန် ဒီစိုင်းထဲမှာပဲ
ရှိရသည်။ တူးဖော်နေသည့် အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်စစ်ဆေးရသည်၊
သနေစွောင်းတော့မှ နှုန်းအလုပ်သမားတွေကို နှုန်းတွက်ရှင်းပေးကြ
ရွာသို့ပြန်ရလေသည်။

မြကျေးသည် စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှာ အဖော်အဖော် လက်ပက်
သုပ်နှင့် မန်ကျည်းချက်သုပ် ထည့်လာသည့် ချိုင်းကလေးကို လုမ်းပူလိုက်
ပြီး နှစ်းတော်ရာဟောင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နွေလေပြည်တစ်ချက်
အရှုံးမှာ သနပ်ခါးတင်လာသော ပါးပြင်က လုပ်ခနဲ့ အေးသွားသည်။
သနပ်ခါးလိမ့်ပြီးစ သနပ်ခါးမခြောက်ခင် စက်ဘီးစီး၍ အပြင်ထွက်တိုင်း
လေတလုပ်လုပ်အအေးဖြင့် သနပ်ခါးခြောက်ရသည့် အရသာကလေးကို
မြကျေးက ကြိုက်လုသည်။ ရွာမှာတုန်းကတော့ အမေ ဆော်သြုပါမှ
သနပ်ခါးလိမ့်ဖြစ်သော မြကျေးသည် ခုတော့ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်
သနပ်ခါးလိမ့်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထားရင်လျားနှင့် သနပ်ခါးသွေးခြင်း၌လည်း
ကျမ်းကျင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြကျေးသည် နှစ်းတော်ရာဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာရင်း
ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ အဖော်ကိုရှာဖွေကြည့်သော်လည်း အဖော်အရိပ်အယောင်မျှ
မမြင်ရချေ ...။ ဟိုဘက် ကျုန်စစ်သားနှစ်းတော်ရာဘက်ကိုများ သွားလေ
သလား မသိပါ။

ဤဝင်းကြီး၏ ထောင့်တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ တူးဖော်ပြီးသား
ကျုန်စစ်သားနှစ်းတော်ရာဟောင်း ရှိသည်။ ထိုနှစ်းတော်ဟောင်းနှင့် သို့ပဲ
မကွာလုသည့် နေရာဆီက တဘက်ကျုဘုရား၊ ချွော်ကြီးနှင့် သဗ္ဗညာဘုရား
တို့ကို လုမ်းမြင်ရသည့်မှာ လုပသလောက် လွမ်းဖွယ်ရာလည်း ရှိရသည်။
ကျုန်စစ်သားရှိတုန်းကများဆို သူ့နှစ်းတော်ကြီးရဲ့ လေသာပြုတင်းဆီကင်း
ဒီဘုရားတွေကို နှုန်းစဉ် လုမ်းမွှော်ပူးမြင်နေလေမလားဟု တွေးကာ မြင်
ယောင်ကြည့်မိသည်။

ဤနှစ်းတော်ဟောင်းနေရာက မြကျုံးကို ဆွဲဆောင်လှတာ
တော့ အမှန်တည်း။ ကျောင်းပိတ်ခါစ ဤနေရာကို တစ်ခါလာပြီးကတည်း
က မကြာခဏ လာချင်နေတော့ရာ ဒေါ်လေးဆူတာကိုပင် ခံခဲ့ရသည်။

“ညည်းအေး ... ယောက်ဗျားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ရှိတဲ့နေရာ
ကို ခဏခဏ သွားစရာလားအေး၊ ညည်းအဖောကရော မတားဘူး
လား ...”

ဒေါ်လေးကတော့ မြကျုံးကို အထင်မှားလေသလား မသိ၊
မြကျုံးအာရုံထဲမှာတော့ ဘယ်ယောက်ဗျားသားမှ မရှိပါ။ မြကျုံးအာရုံကို
လွမ်းမိုးထားတာက တစ်စတစ်စ ထင်ရှားစွာ ထွက်ပြုလာသည့် မြအောက်
ဆိုက အုတ်ရှိုးများ၊ အုတ်ဖြင့်ပြလုပ်ထားသည့် အဆောင်အခန်းအကန့်
များ ...” အဲဒီ မြအောက် အဆောင်ခန်းတွေထဲမှာ အနော်ရထာဘူးရင်
မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားအပေါင်းပါများ ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့ကြသလဲဟု တွေ့
ကြည့်ရတာကိုက ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်သည်။

နှစ်းတော်သည် မြအောက်၌သာ အုတ်ရှိုးအကန့်များဖြင့်
အခိုင်အမှာဆောက်ပြီး မြပေါ်မှာတော့ သစ်သားများဖြင့် ဆောက်ခဲ့သည်
ဟုဆိုသည်။ ကာလကြာသောအခါ မြပေါ်၌ မြင်သာသော အဆောက်အအုံ
တို့ တစ်စမကျိန် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး မြဆောက်ဆိုက လျှို့ဝှက်ရာ
အဆောင်အခန်းတို့သာ ကျွန်ရှစ်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က ဒီနေရာကို မြကျုံး ရောက်ခဲ့တုန်း
ကတော့ မြအောက်မှ အုတ်ရှိုးတို့ထိုးထောင်ထွက်ပြုစပြုသည်။ လျှကား
ကျဉ်း တံခါးကျဉ်းကလေးမှ ဝင်ကာ အနိမ့်ပိုင်းသို့ ဆင်းသွားရသည့်
အခန်းကျဉ်းကလေးကို မြင်တော့ မြကျုံးက အံသွေးရသည်။ အဖွဲ့နှစ်ဦးပြီ
သဖြင့် အုတ်နံရုံမှာ ဆီမိုးထွန်းဖို့ ပြုလုပ်ထားသည့် မှုခ်ကပ်တွေကို မြင်ရ
သည်။ ဒီမြအောက်အခန်းကျဉ်းကလေးက ပဟော့်ဆန်လှသည်ဟုထင်
သည်။ လူတစ်ကိုယ်ဝင်သာရုံ တံခါးဝကျဉ်းကလေးကလည်း စိတ်ဝင်စား
ဖွယ် ဖြစ်သည်။

“ရှေးတုန်းက ဘုရင်ကိုသတ်ရင် ဘုရင်ဖြစ်တာဆိုတော့ ဘုရင်တွေ

က သူတို့အသက်အန္တရာယ်အတွက် အရမ်းစီးရိမ်ရတာကို သမီးရဲ့
လုပ်ကြခံရမယ့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရတဲ့အခါတိုင်း ဒီလိုအခန်းထဲ
မှာ အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ လာပုန်းနေရပုံပဲ ... । အထဲကိုဝင်ပြီး
ဘုရင့်ဆီ ခစားမယ့်သူတွေလည်း တံခါးဝမှာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
အစစ်ဆေးခံပြီးမှ ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ရပုံပေါ်တယ်”

မြအောက်ခန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစမ်းနေသည့် မြကျေး
ကို အဖောကပြောပြတော့ မြကျေး၏ မျက်လုံးလေးတွေ စင်းကျေသွားသည်။
လေးထောင့်ကန်နားမှာ မျက်လုံးမှိုတ်၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလိုမျိုး ဖျတ်ခဲ့
စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသည်။ မူားမြှင့်မိုက်လှသည့် အခန်းကျော်းကလေးထဲမှာ
နံရုံဆီက မီးခွက်အလင်းရှောင်က တလက်လက်။ ဘုရင်က အတွေးနက်
နက် ဦးမြှင့်သက်လျက်၊ ကျော်းမြှောင်းသည့် တံခါးဝနားမှာတော့ အစောင့်
တို့သည် လုံတံကိုယ်စိုင်စွဲလျက် ... ॥ အို ... ဘုရင်ဖြစ်ရတာလည်း
စိတ်ချမ်းမြှောင်ရာ မရှိပါလားဟုတွေးကာ ရင်မော၍သွားလေသည်။

မြကျေးသည် ကိုယ့်အတွေးလေးနှင့်ကိုယ် နှစ်းတော်တူးဖော်
နေသည့်ဘက်သို့ ဆက်လျောက်လာဆဲတွင် လေရှုးဖြင့် ကြွေလွှင့်လာသော
သစ်ရွက်တို့ မြကျေးပခုံးပေါ်မှာ လာတင်သည်။ မြကျေး ဖယ်ခါမပစ်မိ ... ॥
သစ်ရွက်ကြွေတို့၏ အထိအတွေ့ကို ကျေနပ်စွာ ခံယူမိသည်။ နှစ်းတော်
ကုန်းဘက်မှာတော့ နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားတို့ နား၏
ထမင်းစားနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ အဖော်ရာ၊ အဖေ ဘယ်မှာပါလိမ့်
ဟု ရှာဖွေဆဲတွင် ချိုင့်စုမ်းထဲမှတက်လာသော အဖွဲ့ကို လုမ်းမြင်ရသည်။
အဖေကလည်း မြကျေးကိုမြင်သွားကာ လက်လှမ်းပြသည်။ မြကျေးကလည်း
လက်ပြန်ပြကာ အဖွဲ့ဆီသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။

နှစ်းတော်ရာနှင့် မဝေးလှသည့် ထနောင်းပင်ရိပ်က ကွပ်ပျစ်
ကလေးပေါ်မှာ အတူထိုင်မိကြတော့ မြကျေးက အဖေစားဖို့ ထမင်းပြင်
ဆင်နေဆဲမှာ အဖေက မြကျေးကို ဝမ်းသာအားရှု ပြောလာသည်။
“သမီးရေး... အဖေတို့ နှစ်းတော်တူးရင်း ထူးခြားတာတစ်ခု တွေ့
တယ်”

“ဟုတ်လား အဖေ ... ဘာတွေ.လို့လဲဟင်”

“အိုးခြမ်းကွဲလေးတစ်ခုတွေ.တာ သမီးရဲ့ ...”

“အိုးခြမ်းကွဲက ဘာထူးခြားလို့လဲ အဖေ”

“အိုးခြမ်းကွဲလေးပေါ်မှာ ယွန်းလေးတင်ထားတယ် သမီးရဲ့၊ ယွန်းနဲ့
ကုတ်တင်လုပ်ထားတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ အဖေတို့နိုင်ငံမှာ ပန်းယွန်း
ပညာက အနော်ရထာခေတ်ကတည်းက ထွန်းကားခဲ့တာလို့ ယူဆ
နိုင်တာပေါ့၊ အဖေတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာသက်တမ်းက ကြာလှ
ပြီဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ သမီးရဲ့ ...”

“အဲဒီအိုးခြမ်းကွဲလေး သမီး ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“အဖော်ဆီမှာတော့ မရှိဘူးလော၊ ပညာရှင်တွေ ယူသွားကြတယ်၊
ပြတိုက်မှာ ထားမယ်ပြောတယ်၊ အဖေတို့ရွာနားက လေးမျက်နှာ
ကျောင်းတိုက်မှာ ခဲသဲတွေရှင်းတုန်းကလည်း ပုဂံခေတ်က စဉ်အိုး
ထဲမှာ ယွန်းရေခွက် ခြောက်လုံး တွေ.ခဲ့တာတဲ့ သမီးရဲ့၊ အဖေတော့
မမိပေမဲ့ အဖော်ဆရာ ဦးအောင်ကြိုင် ပြောလို့ သိရတာ၊ အဲဒီခွက်ထဲ
က သုံးခွက်ကို ယွန်းကျောင်းမှာ လူထားတယ်”

“ဒါဆို ယွန်းအတတ် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေတွေက ခိုင်လုံနေ
တာပေါ့နော် အဖေ ...”

“အေးပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ သမီးက ဘယ်တော့ အိမ်ပြန်လာမှာလဲ၊
ညည်းအမေ မျှော်နေတယ် ...”

အဖော်ဆရားကို ကြားတော့ မြေကျေးက အမော်ကို လွမ်းသွား
သည်။ မြေကျေး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးစတုန်းက ရွာမှာ တစ်ပတ်
လောက် ပြန်နေခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီတုန်းက အမော်ပြောသည်။ ‘ညည်းလုပ်စရာ
အလုပ် ဒီရွာမှာမရှိပါဘူးအေား၊ မြို့ကိုသာ ပြန်ပါလေ’ တဲ့။ ခုကျတော့
လွမ်းပြန်ပြီတဲ့ ...။ ဒေါ်လေး ဒေါ်မြှော်ကတော့ မြေကျေးကို ရွာမပြန်
စေချင်။ ယဉ်ကလည်း မြေကျေးကို အဖော်လုပ်၍နေသူမျိုး မြေကျေး ရွာ
မပြန်ဖို့ ဂျိကျတတ်သည်။ ဆိုင်မှာ အရောင်းပါးလည်း အလုပ်ရုံမှာ ကျရ
မည့် အလုပ်တွေကတော့ အများသားပင် ...”

က သူတို့အသက်အန္တရာယ်အတွက် အရမ်းစီးရိမ်ရတာကို သမီးရဲ့
လုပ်ကြခံရမယ့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရတဲ့အခါတိုင်း ဒီလိုအခန်းထဲ
မှာ အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ လာပုန်းနေရပုံပဲ ... । အထဲကိုဝင်ပြီး
ဘုရင့်ဆီ ခစားမယ့်သူတွေလည်း တံခါးဝမှာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်
အစစ်ဆေးခံပြီးမှ ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ရပုံပေါ်တယ်”

မြအောက်ခန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစမ်းနေသည့် မြကျေး
ကို အဖောကပြောပြတော့ မြကျေး၏ မျက်လုံးလေးတွေ စင်းကျေသွားသည်။
လေးထောင့်ကန်နားမှာ မျက်လုံးမှိုတ်၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလိုမျိုး ဖျတ်ခဲ့
စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသည်။ မူားမြှင့်မိုက်လှသည့် အခန်းကျော်းကလေးထဲမှာ
နံရုံဆီက မီးခွက်အလင်းရှောင်က တလက်လက်။ ဘုရင်က အတွေးနက်
နက် ဦးမြှင့်သက်လျက်၊ ကျော်းမြှောင်းသည့် တံခါးဝနားမှာတော့ အစောင့်
တို့သည် လုံတံကိုယ်စိုင်စွဲလျက် ... ॥ အို ... ဘုရင်ဖြစ်ရတာလည်း
စိတ်ချမ်းမြှောင်ရာ မရှိပါလားဟုတွေးကာ ရင်မော၍သွားလေသည်။

မြကျေးသည် ကိုယ့်အတွေးလေးနှင့်ကိုယ် နှစ်းတော်တူးဖော်
နေသည့်ဘက်သို့ ဆက်လျောက်လာဆဲတွင် လေရှုံးဖြင့် ကြွေလွှင့်လာသော
သစ်ရွက်တို့ မြကျေးပခုံးပေါ်မှာ လာတင်သည်။ မြကျေး ဖယ်ခါမပစ်မိ ... ॥
သစ်ရွက်ကြွေတို့၏ အထိအတွေ့ကို ကျေနပ်စွာ ခံယူမိသည်။ နှစ်းတော်
ကုန်းဘက်မှာတော့ နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားတို့ နား၏
ထမင်းစားနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ အဖော်ရာ၊ အဖေ ဘယ်မှာပါလိမ့်
ဟု ရှာဖွေဆဲတွင် ချိုင့်စုမ်းထဲမှတက်လာသော အဖွဲ့ကို လုမ်းမြင်ရသည်။
အဖေကလည်း မြကျေးကိုမြင်သွားကာ လက်လှမ်းပြသည်။ မြကျေးကလည်း
လက်ပြန်ပြကာ အဖွဲ့ဆီသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။

နှစ်းတော်ရာနှင့် မဝေးလှသည့် ထနောင်းပင်ရိပ်က ကွပ်ပျစ်
ကလေးပေါ်မှာ အတူထိုင်မိကြတော့ မြကျေးက အဖေစားဖို့ ထမင်းပြင်
ဆင်နေဆဲမှာ အဖေက မြကျေးကို ဝမ်းသာအားရှု ပြောလာသည်။
“သမီးရေး... အဖေတို့ နှစ်းတော်တူးရင်း ထူးခြားတာတစ်ခု တွေ့
တယ်”

လက်ကျွန်လရောင်

နှင့် တိုင်ကျင်းတူးရာများကတော့ ထင်ရှားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ... ပြာအစအန် များနှင့် ရောတွေးသော မြေပြင်နှင့် အိုးများ ... ။ ရေသွေယ်မြောင်းများ။ ဒါကတော့ စားဖို့ဆောင်ဟု ယူဆရသည်ဟု အဖေ ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ ... ။ ပြီးတော့ အိမ်သာကျင်းခွေရာများ ... ။ မြေကျေးက တစ်နေရာချင်းစိကို သွားကာ စွေ့စွေ့စပ်စပ် စူးစုံစိုက်စိုက် ကြည့်ဆဲတွင် အဖေက မြေကျေးနားသို့ ရောက်လာကာ မြေကျေးကို ပြီးကြည့်ရင်း ...

“သမီးမြေကျေး ... စိတ်ဝင်စားလို့ကို မပြီးနိုင်တော့ပါလား ...”

“စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းပဲကိုး အဖေရဲ့၊ ဒါနဲ့ ဒါတွေကို အိမ်သာ ကျင်းခွေရာလို့ ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲဟင် ... အဖေ”

မြေကျေးက အိမ်သာကျင်းခွေရာဟု သိထားသည့် ခွေတွေကို လက်ညိုးညွှန်ရင်း မေးမိတော့ အဖေက မြေကျေး၏ ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်ရင်း ...

“ဒီနားက မြေကြီးကို ဓာတ်ခဲ့ကြည့်ပြီးပြီ သမီးရဲ့၊ လူ့မစင်ကတွက် တဲ့ အမိုးနီးယားတို့ နိုက်ထရစ်တို့ကို တွေ့တယ်လေ ...”

“ဟုတ်လား ...”

မြေကျေးက ခုံမှုပင် ခေါင်းလေးတညိုတညိုတ်နှင့် ဘဝင်ကျု၍ သွားလေသည်။

မြေကျေးသည် စပ်စုလို့အားရသည်နှင့် ထနောင်းရိုပ်အောက် ခုံတန်းလေးတွင်ထိုင်ကာ နှန်းတော်ခြိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝေးပဲ၍ကြည့် မိလေသည်။ မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ရိုပ်အောက်တွင် ထိုင်နားနေသည့် အလုပ်သမားတစ်စုကို တွေ့သည်။ ဟိုဘက်အဆုံးမှာတော့ သွပ်မိုးဇရပ်နှင့် ပုဆစ်တုပ်ဘုရားကို တွေ့ရသည်။ ထိုပုဆစ်တုပ်ဘုရားမှာ အနော်ရထာ မင်းထဲ အခစားရောက်သော ကျွန်စစ်သား၏ မယ်တော်က အနော်ရထာ မင်းကို ဖူးတွေ့ဖို့ ပုဆစ်တုပ်စောင့်ဆိုင်းခဲ့သော နေရာဟု ဆိုသည်။ ကျွန် စစ်သား စစ်ရေးလေ့ကျင့်စဉ်က ပုဆစ်တုပ်ကျသွားသည့် နေရာဟုလည်း ဆိုသည်။ အမှန်ကိုတော့ ရေရေရာရာ မသိပြီ။

“အဖေ ... ဟိုအလုပ်သမားတွေက ဘယ်ကနေ လာကြတာလဲဟင်”

ပုလ္လင်

မြကျေးက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသည့် အဖွဲ့ကို လှမ်း
မေးမိသည်။

“အစုံပဲ သမီးရဲ့၊ အဖွဲ့တို့ မင်းနှစ်သူဘက်ကရော၊ စွားစွေး
ဘက်ကရော၊ ကုန်းတန်းကြီးတို့ ဖျောက်ဆိပ်ပင်တို့ဘက်ကလည်း
လာတယ်၊ ကျွန်းသီရိဘက်ကလည်း လာကြတယ်၊ နှုံစားအလုပ်
သမားတွေပေါ့ ...”

ကျွန်းသီရိ ...” ကျွန်းသီရိဟူသော နာမည်က မြကျေးကို
စိတ်လှပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။ ဆူးပုပ်ရဲ့ ဗာတိရွာကလေး မဟုတ်လား ...”
ဇရာဝတီမြစ် ဟိုတစ်ဖက်ကမ်းကရွာလေး ...” ထိရွာကလူကို မေးကြည့်
လျှင် ဆူးပုပ်သတင်းအစအနကို ရနိုင်မည်ထင်သည်။

“နောက်နေ့တွေကျရင် ရွာစုံက အလုပ်သမားသစ်တွေ ထပ်ရောက်
လာဦးမယ်၊ ဟော ... ဟိုမှာ အည့်သည်၊ အဖေ ခဏာသွားလိုက်ဦး
မယ်”

အဖေက မြကျေးနှင့် စကားပြောနေရင်းက နှစ်းတော်ဝင်းထဲ
ကို ဝင်လာသည် အည့်သည်တရီးကို လုမ်းမြင်ကာ အဝင်ဝသို့ လျှောက်
သွားလေသည်။ မြကျေးသည် အလုပ်သမားအုပ်စုရှိရာ ထနောင်းပင်အောက်
သို့ မြန်မြန်သွာက်သွာက်ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေးတို့ ... ဦးလေးတို့အထဲမှာ ကျွန်းသီရိကလာတဲ့သူ ရှိလား
ရှုင်း ...”

“ရှိပါဗျာ”

အသားညိုညို ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက်က ခပ်သွာက်သွာက်
ဖြေသဖြင့် အားတက်သွားမိကာ ...

“ကျွန်းသီရိက ဆိုတော့ ဦးအေးမောင်ကို သိလားဟင်၊ သူက
မြစ်ခြေက ဒေါကြောင်မေရဲ့ တူလော၊ သူ့သားလေးက ဆူးပုပ်လော၊
ဆူးပုပ်ရဲ့ နာမည်ရင်းက ရန်ပြောအေးလေ ...”

“နေ့ ... နေ့ပါဦး ငါတူမ၊ ကျွန်းသီရိဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ

တူမက အရှေ့ကျွန်းသီရိကို ပြောတာလား၊ အနောက်ကျွန်းသီရိကို
ပြောတာလား ...”

လက်ကျွန်လရောင်

“အဲ ...”

စိတ်စောစောဖြင့် သွက်သွက်မေးနေသာ မြကျွေးသည်
ထိုးလေး၏ မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ပေ ... ॥ အရှေ့ကျွန်းသီရိရယ်၊ အနောက်
ကျွန်းသီရိရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတာလား ... ॥ မြကျွေးကဖြင့် ကျွန်းသီရိဆိုတာ
လောက်သာ သိလေသည်။

“ဦးလေးက အနောက်သီရိကကွယ့်၊ အနောက်သီရိမှာတော့ ကို
အေးမောင် နာမည်တူတွေက အများကြီးရှိတာလေ ... । ပြီးတော့
ဦးလေးက အနောက်သီရိမှာ နေတာ မကြာသေးဘူး၊ မီးကုန်းဘက်
က ပြောင်းလာတာလေ ... ”

မြကျွေးမှာ စိတ်အားလျော့၍သွားလေသည်။ ဒီလိုဆိုလျှင်
တော့ နောက်ရက်တွေမှာရောက်လာမည့် အလုပ်သမားတွေထဲမှာ အရှေ့
သီရိနှင့် အနောက်သီရိဘက်ကလူတွေ ပါလာမလားဟု မျှော်လင့်ရတော့
မှာပင်။ ဆူးပုပ်နှင့် ပြန်မတွေ့ရလျှင်တောင်မှ သတင်းအစအနလေးတော့
ရချင်မိလေသည်။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း မြကျွေးသည် မကြာခဏဆိုသလို
နှစ်းတော်ကုန်း တူးဖော်ရာသို့ ရောက်ရောက်လာရရင်း မြကျွေးစိတ်ဝင်
စားသည် တူးဖော်မူတွေကိုလည်း စပ်စုကာ ကျွန်းသီရိဘက်က အလုပ်
သမားတွေ ပါမလားဟုလည်း သတင်းထောက်လုမ်းနေမိလေသည်။

ဒေါ်လေးမြကတော့ မြကျွေး နှစ်းတော်ကုန်းဘက်သို့ မကြာ
ခဏ သွားသွားနေတာကို မကြိုက်လုပေး ... ॥ အဖွေအလုပ်ကို ဒေါ်လေး
သဘောမကျမှန်းလည်း မြကျွေး တဖြည်းဖြည်း သိလာရသည်။

“ညည်းအဖေက ဒီအလုပ်ကို ခုထိမထွက်နိုင်သေးဘူးလား၊ ကိုယ့်
ရွာမှာကိုယ် ယာအလုပ်ကို ဖိမိစီးစီးလုပ်ရင် ဒါထက်စီးပွားဖြစ်မှာ
အော့ ... ”

မြကျွေးက အဖွေအလုပ်ကို အထင်ကြီးသလောက် ဒေါ်လေး
ကတော့ ပြုပြင်ပြင်ရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်လေးတင်မဟုတ် ... မြကျွေးသီသည်
ပုဂ္ဂိုလ်သစ်က လူတချို့ကလည်း အဖေတို့ ဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတွေအပေါ်

မြန်မာ

လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိတာကို တဖည်းဖည်း ခံစားစီ
လာသည်။ ဘူးကြောင့်ရယ်လို့တော့ မြကျေး သေချာမသိခဲ့ပေ။ မြကျေး
တဖည်းဖည်း သိလာတာကတော့ ပုဂ္ဂဘုရား ပုထိုးစေတိများနှင့်တကျ
ဤပုဂ္ဂမြို့ဟောင်းကြီး တစ်ခုလုံးကို မြကျေး၏ စိတ်နှုန်းက လိုက်လှဲစွာ
တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကလေးသာဝကပင် အဖေနှင့်အတူ
စက်ဘီးကလေး စီးရင်း ဘုရားကြို ဘုရားကြား သဲလမ်းကလေးတွေပါမှာ
ဖြတ်သန်းရင်း စိတ်မှာစွဲခဲ့ရသော စွဲလမ်းမူသည် ဆယ်တန်းပြီး၊
စွဲဦးအခါမှာတော့ ပုဂ္ဂ၏ မြေအောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အနော်ရထာ
နှင့် တော်အုတ်ရှိုး အပြုအပျက်များကြားတွင် ပို၍ ရှင်သန် ရှန်းကြွလာခဲ့ရ
သည်။

ဤရှေးဟောင်းဘုရားပုထိုးများနှင့် နှစ်းတော်အပြုအပျက်
များကို စိတ်ဝင်စား စွဲလမ်းခဲ့မိခြင်းသည် အဘွား၏ ဒဏ္ဍာရီတွေက အစ
ပြေလေသလား ... । အဖေနှင့်အတူ နံရံဆေးရေးတွေရှိရာကို သွားခဲ့မိသည့်
ပိုးသည်းညတ္ထံ့က အစပြုသည်လား ... । အဖေပြောပြခဲ့သည့် သမိုင်း
အစအန်တွေက အစပြုသည်လား ... । လေးထောင့်ကန်ကြီး ရေပြည့်ရှင်
သည့် ဆန္ဒက အစပြုခဲ့သည်လားတော့ မြကျေးလည်း ရေရေရာရာ ဝေခဲ့
မသိနိုင်ခဲ့ပါပေ ... ॥

တစ်ရက်မှာတော့ နှစ်းတော်ရာသားက ထနောင်းရိပ်မှာ
ထိုင်ရင်း မြကျေးက အဖွဲ့ကိုပြောမိသည်။

“အဖေ ... မြကျေး ဆယ်တန်းအောင်ရင် အဖေတို့၌၍ မှာ အလုပ်
ဝင်လုပ်ချင်တယ်”

အဖေက မြကျေးကို ခပ်တွေတွေကြည့်လာသည်။

“မြကျေးက ဆယ်တန်းကို ဂဏ်ထူးတွေနဲ့ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်
မှာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရိုးရိုးပဲအောင်ရင် စာပေးစာယူပဲတက်
ပြီး အဖေတို့၌၍ မှာ အလုပ်ဝင်ချင်တယ်”

အဖေက ဓမ္မပြီးသွားပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်
ရင်း ...

“စဉ်းစားပါဦး သမီးရယ်၊ ရှေးဟောင်းအမွှအနှစ်တွေကို သမီး
စိတ်ဝင်စားတာ အဖေ သဘောကျပေမဲ့ ဒီမှာတော့ အလုပ်မဝင်
စေချင်ဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစဆို လောလောဆယ် ဒီဝင်းထဲမှာ
နှုန်းသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းလောက်ပဲ အရင်လုပ်ရမှာ၊ ပြီးမှ အမြဲ
တမ်း ဝန်ထမ်းဖြစ်မှာ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်ရင်လည်း ရိုးရိုးဘွဲ့ရတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ရာထူးရာခံတို့ ငွေကြေးတို့ သိပ်ပြီး မျှော်မှန်းလို့ရနိုင်တာ
မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဖေတောင်မှ ဝါသနာအရင်းခံအရသာ လုပ်
နေရတာ၊ အိမ်စရိတ်အတွက်က ယာခင်းတွေဆီကပဲ အားကိုးနေ
ရတာ မဟုတ်လား”

“မြကျွေးက ရာထူးရာခံတို့ ငွေကြေးတို့ကို မမျှော်မှန်းပါဘူး အဖေ၊
မြကျွေး စိတ်ဝင်စားတဲ့အလုပ်မျို့ လုပ်ချင်တာပါ”

“သမီးအဒေါက ဆယ်ကြိုက်ပါမလဲကွယ်၊ သူ့ဆီမှာနေပြီး သူ့
အလုပ်သာ ကူစေချင်မှာပေါ့၊ ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လုံး သမီးကို ခေါ်
ထားတဲ့ကျွေးဇူးလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သမီးက ရွာပြန်နေပြီး
ရွာကနေ ရုံးတက်ချင်တာလား”

“မြကျွေး ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ နေပြီးတော့ပဲ ဒီမှာလာအလုပ်လုပ်
မှာပါ၊ ရုံးပိတ်ရက်တွေ ရုံးချိန်ပြင်ပတွေမှာ ဒေါ်လေးတို့အလုပ်ကို
ကူလုပ်မှာပေါ့၊ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲကူးတာပဲလေ”

“စဉ်းတော့ စဉ်းစားပါဦး သမီးရယ်၊ ဒီဒေသခံတွေနဲ့ အဖေတို့
ဌာနကြားမှာ သမီးမသိတဲ့ကိစ္စတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ အဖေ ...”

“နောက်တော့ သမီး သိလာမှာပါ၊ ဒီကဒေသခံတုဂျို့က အဖေတို့
ဌာနလုပ်ငန်းတွေအပေါ် အမြင်မကည်နိုင်တာလေးတွေ ရှိတယ်လို့ပဲ
မှတ်ထားပါ သမီးရယ် ...”

အဖေက ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းပြချင်ပုံမရသဖြင့် မြကျွေးလည်း
ဆက်မမေးဖြစ်တော့ပေ ... ॥ အလုပ်လုပ်ဖို့ကိစ္စကိုလည်း ဆက်ပြီး မပူဆာ
ဖြစ်တော့ပေ ... ॥

တစ်ခုသော နွဲတစ်ညာမှာတော့ ဒေါလေးတို့၏ ခံစားချက်
တစ်ပိုင်းတစ်စကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုတစ်ညာက အိမ်မှာ ညာအိပ်ညာနေ အည့်သည်တရီးလည်း
ရောက်နေခဲ့သည်။ မွန်လေးက လာနေကျ အည့်သည်များပင် ...။ မွန်လေး
က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ထားသော
ဦးတင်ရှိနိုင်က ဒေါလေးတို့နှင့် ရင်းနှီးလှသည်။ သူက သူ့ဆိုင်အတွက်
ယွန်းထည်တွေကို မြကော်းတို့ဆီမှ ပူလေ့ရှိသည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုရား
ဖူးလာတိုင်းလည်း ဒေါလေးတို့ဆီမှာ တည်းခိုနေကျဟုဆိုသည်။

ထိုညာက အည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါလေးတို့ ပြောနေကြသည့်
စကားသံတွေကို မြကော်းအခန်းထဲမှ ကြားနေခဲ့ရသည်။ မြကော်းနှင့်
တစ်ခန်းထဲအိပ်သော ယဉ်ကတော့ စောစောစီးစီးပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။
မြကော်းကတော့ အိပ်မပျော်သလိုဖြစ်ပြီးမှ စကားသံတွေကြာင့် နှီးလာရ
သည်။

“ကျွန်ုံမတို့ကလည်း အည့်သည်လာရင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း တည်း
ခိုရအောင် ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျဆောက်ချင်တာ ကို
တင်ရှိနိုင်ရော၊ ဒါပေမဲ့လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပုဂံမှာက ကိုယ့်ခြုံ
ကိုယ်အုတ်ရိုးခတ်ချင်လည်း ရှေးဟောင်းကို ခွင့်ပြုချက်တောင်းရာ
အိမ်သာကျင်းတူးတာကအစ ခွင့်ပြုချက်တင်နေရတာလေ၊ ကိုယ့်
ပိုင်းထဲမှာ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျလုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှေး
ဟောင်းနဲ့ပြုနေတော့ အဆောက်အအုံ ဆောက်ရင်တောင် ပေ ၃၀
ထက်မြင့်အောင် ဆောက်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး”

မြကော်းသည် အဖေပြောသည့် ‘အမြင်မကြည်နိုင်တာလေး
တွေ’၏ အနဲ့အသက်ကို စတင်ခံစားမိလိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုချက်တောင်းရင်လည်း ကြာတတ်တော့ တရီးလည်း ဒီလိုပဲ
ကိုယ့်ပိုင်းထဲကိုယ် ကြိတ်တူးကြတာတွေလည်း ရှိသပေါ့ရင် ...”

နေ့ညသည် ပို၍ပူးအိုက်လာသည်ဟုထင်ကာ ကျောပြင်မှာ
ပင် ချွေးစွတ်စိုလာရတာမျို့ မြကော်းက ထထိုင်လိုက်မိသည်။ မြကော်းမသိ

ခဲ့သော အကြောင်းအရာများသည် မြေကျေး၏ အကြားအာရုံတွင်းသို့ ဝင်လာနေဆဲ ... ”

“ကျွန်မတို့ မြို့ချွဲ့တုန်းကဆို ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ် မှတ်သလဲ ... । ၁၉၉၀ ဆိုတဲ့ ခန့်စ်ကို တစ်သက်မမေ့ဘူး၊ ရှုံးဟောင်းဘုရားတွေရှိတဲ့ ရှုံးဟောင်းနယ်မြေနဲ့ ြိန္ဒေလို့ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ဆန္ဒမပါဘဲ အမိန့်အာဏာနဲ့ ပြောင်းရွှေ့ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ မြို့ဟောင်းထဲကနေ အခု မြို့သစ်နေရာ လွင်တီးခေါင် ကိုရွှေ့ကြရတာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်တယ်မှတ်သလဲ၊ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ်ဖျက်ပြီး ရွှေ့လာရတဲ့ သူတွေဟာ ယာကွက်တွယဲမှာ တဲလေးတွေထိုးပြီး နေကြရတာ၊ ရေကားလာမှ ရေသောက်ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ရခဲ့တဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာက ခုထိမကျက်သေးဘူး ကိုတင်ရှိနိုင်”

“ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ် မမြေပွင့်ရယ် ... စနစ်မကျတဲ့ အပြောင်း အရွှေ့ကြောင့် မမြေပွင့်တို့ ခံစားရတာကို ကျွန်တော်လည်း နားလည် ပါတယ်၊ အမှန်တော့ ရှုံးဟောင်းအမွှအနှစ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဒေသ ခံတွေ နားလည်လက်ခံလာအောင် သေချာရှင်းပြပြီး ပြောင်းခိုင်း ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ရှင်းပြပြီး ပြောင်းခိုင်း ရင်လည်း ဒေသခံတွေက အလွယ်တကူတော့ ပြောင်းပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမိန့်အာဏာနဲ့ မလုပ်ရင်လည်း ခက်ခဲနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီရှုံးဟောင်းအမွှအနှစ် ဘုရားပုထိုးတွေကြားမှာ လူနေအိမ်ခြေတွေရှိနေလို့ မဖြစ်တာတော့အမှန်ပဲ၊ ပြောင်းလိုက် တော့လည်း ကောင်းတာပါပဲဗျာ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာနေရာ တစ်ခုကို ပိုပြီး တင့်တယ်လှပလာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်တယ် လို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ပုဂံဆိုတာက ပုဂံဒေသခံတွေချည်းပဲ ပိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်မျိုးသားလုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမွှအနှစ်ဒေသ မဟုတ်လား ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ”

မျည်

ဒေဝါလေး၏ ရယ်သံသံသံ ... ॥ ခနီးခနဲ့သံစွက်သည့် ရယ်
သံက စွဲသူမှာ တိုးသံသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြကျေးသည် မည့်ခန်း
ဘက်ဆီကအသံကို နားစွင့်ရင်း နဖူးမှာ ချေးတို့စို့လာသည်။

“ဟုတ်ပါမလား ကိုတင်ရှိန်ရယ်၊ ကျွန်မကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်
လည်း မပိုင်၊ တစ်မျိုးသားလုံးလည်း မပိုင်၊ သူငြေးတွေပဲ ပိုင်
တယ်ထင်တာတော့၊ ကျွန်မတို့ကသာ ချေးပေးလိုက်ရပေမဲ့ ပုဂ္ဂို
ဟောင်းထဲမှာ ဟိုတယ်ကြီးတွေတော့ အပြိုင်းအရိုင်းပေါ်လာပါရော
လား ... ॥ တချို့ဘုရားတွေဆို ဟိုတယ်ဝင်းထဲမှာ သော့ခုတ်
အသိမ်းခံလိုက်ရသေးတာတော့ ... । ကျွန်မတို့က အဲဒါကို နာတာ၊
မညီမျှတာကို နာတာ ... ”

စွဲသံသည် ပို၍ ပို၍သာ ပူလောင်အိုက်စပ်လာရတော့သည်။
မည့်ခန်းဆီမှ စကားသံတို့သည် တိုးတစ်လှည့် ကျယ်တစ်လှည့် ရှိနေဆဲ။
အမှန်နှင့်အမှားသည် ထွေးရောယူက်တင် အရောရောအထွေးထွေး။ မြကျေး
တို့သားအဖ တန်ဖိုးထားရသော ဘုရားပုထိုး စေတီများ၊ နံရံဆေးရေးပန်းချီ
များ၊ မိုးသည်းညှို့ ဓာတ်မီးရောင်တဝ်းဝင်းအောက်တွင် မြင်ရသည့်
နံရံဆေးရေး ပန်းချီပေါ်မှ ရေစီးကြောင်းတချို့။ အဖော် နှမြောတသာ
စုတ်သတ်သံ။ အမော် ‘ဘုရားပဲ ပျက်ရင်ပြင်ရမှာပေါ့၊ ထုံးတဖွေးဖွေး
ချွေတဝ်းဝင်း ရှိရမှာပေါ့’ဟူသော စကားများ ... ॥ ခမ်းနားခဲ့သော
မြို့ရိုးနှစ်းတော်ရာများ ... ॥ အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ မြို့ပြောင်းခဲ့ရသော
ဒေသခံတို့၏ အပူသောကများ။ တန်ဖိုးထားသင့်သော အရာများကို
လွှမ်းမိုးအပ်ဆိုင်းလိုက်သည့် စိတ်ဒဏ်ရာများ ... ॥ ပုဂ္ဂို့ဟောင်းတွင်းမှ
မြိမ်ခံဟိုတယ်ကြီးများ ... ॥ ဟိုတယ်ဝင်းအတွင်းမှ ဘုရားများ ... ॥ ရှုပ်ထွေး
သော အထွေးများ၏ အဆုံးမှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချေးတွေနှစ်လျက်
ဖျော့တော့နှစ်းလျှေားလေသည်။

ထိုညက မြကျေး အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ ... ॥

မိုးလင်းခါနီးအထိ အထွေးများဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်၏

ခဲ့ရသည်။

၁၇ နှစ်ပင် မပြည့်သေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အတွက်တော့ တချို့ကိစ္စများက ဉာဏ်မမိလောက်အောင်ပင် ရှုပ်ထွေးခဲ့
လေသည်။

* * *

နောက်တစ်ကြမ် နှစ်းတော်တူးဖော်သည့် အလုပ်ခွင့်သို့
မြကျုံး ရောက်သွားသောနေ့သည် အနော်ရထာမင်း၏ နှစ်းတော် အရှေ့
စမုခံဆောင်မှ အိုးများကို တူးဖော်တွေ့ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

ထိန့်က မန်က်စောစောပင် ထိအလုပ်ခွင့်သို့ မြကျုံး
ရောက်နေခဲ့သည်။ တူးဖော်ထားသည့် အိုးတွေကိုလည်း အုံအုံသုသေ မြဲ
ရတွေ့ရသည်။ မြကျုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို မတားဆီးနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော
အဖော်သည် သူ့အလုပ်ခွင့်သို့ မြကျုံး မကြာခဏ ရောက်လာတာကိုလည်း
မတားမြစ်တော့ပေါ်။

အဖော်ပြုပြထားတာမို့ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ အလုပ်သမားသစ်
တွေ ရောက်လာကြောင်းကိုလည်း မြကျုံး သိထားသည်။ အသစ်ရောက်
လာသည့် အလုပ်သမားထဲမှာ ကျွန်းသိရှိက လူများ ပါလေမလားဟု
မေးရတာလည်း မော၍ပင်နေလေပြီ။

ထိန့်မန်က်က ခြိုင်းထဲမှာ ရွက်ကြွတွေ လွင့်လွင့်ပဲပဲ
ရှိသည်။ သန်းရှင်းရေးဝန်ထမ်း မိန်းကလေး မလာသဖြင့် မြကျုံးက
တံမြက်စည်းအရှည်ကို ယူကာ ရွက်ကြွတွေကို လှည်းနေလိုက်သည်။
လေတစ်ချက် ငါးလိုက်တိုင်း ရွက်ကြွတို့က လွင့်ပဲခုန်ဆင်းလာကာ
မြကျုံး၏ တံမြက်စည်းအောက်မှာ တရဲရဲ့ စုဝေးလုံးတွေးသွားလေသည်။

ထိတစ်ခက္ကမှာပင် နှစ်းတော်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသာ
ယောကျားတစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရလေ
သည်။

လျှောထိုးဦးထုပ် ခပ်စုတ်စုတ်လေးကို လိုက်လိုက်ဆောင်းထား
သဖြင့် ကောင်ကလေး၏ မျက်နှာကိုတော့ သေချာမှမြင်ရပေ။ ကောင်လေး
က ပိန်ရည်ကလေးဖြစ်သည်။ အဝင်ဝနှင့် မြကျွေး တံမြက်စည်းလှည်းနေ
သည့်နေရာက ဝေးလှသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း မြကျွေးစိတ်
မှာ အနည်းငယ် လူပ်ရှားသွားခဲ့ရသည်။ နှစ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဆုံးတော့
ဆူးပုပ်ကလေးလည်း ဒီအရွယ်ရောက်လောက်ပြီပဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။
ထိုယောကျားနှင့် ကောင်ကလေးကတော့ အဖေ ထိုင်နေသည့် ထနောင်း
ရိပ်အောက် ကွပ်ပျေစာက်သို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။

မြကျွေးသည် လှည်းလက်စ တံမြက်စည်းကို သစ်ပင်ပင်စည်
မှာ ထောင်ထားခဲ့ပြီး အဖေရှိသည့် ထနောင်းရိပ်အောက်သို့ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။ ထိုယောကျားနှင့် ကောင်ကလေးက မြကျွေးသာက်ကို ကျောခိုင်း၍
အဖေရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ နီးလာတော့ စကားသံကိုပါ ကြားရသည်။

“ဒီကလေးက ကျွန်တော့တူ ဝမ်းကွဲကလေးပါ အစ်ကိုရာ၊ စောင့်
ရှောက်မယ့်သူ မရှိတော့ ဒီလိုပဲ ဆွေနီးမျိုးစပ်တွေဆီ တစ်လှည့်စီ
ခေါ်ထားရတာ၊ ကျောင်းကလည်း နှစ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက
ဆက်မထားဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဟိုဒီ လှည့်နေရတာဆုံးတော့ အတည်
တကျမှ မဖြစ်တာ၊ ခုလည်း ဒီမှာ တောက်တို့မည်ရလေး ခိုင်းချင်
ခိုင်းလို့ရအောင် ခေါ်လာတာ၊ အရင်ကတော့ အပယ်ရတနာဘူ့ရား
မှာ သဲပန်းချိကားရောင်းတဲ့ ကျွန်တော့ညီနဲ့ လိုက်ကူးရောင်းတယ်၊
ဒီရက်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော့ညီလည်း ဈေးရောင်းမထွက်ဖြစ်တော့
တာနဲ့ ကျွန်တော့နဲ့ လိုက်လာတာ၊ ရွာမှာနေလည်း လုပ်စရာမှ
မည်မည်ရရ မရှိတာလေ ...”

“နေပါဦး ... ဒီကလေးကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်၊ ဟ ... မင်းဆူးပုပ်
မဟုတ်လား”

အဖောက ကောင်လေး၏ မျက်နှာပေါ် ငိုက်ကျနေသည့်
ဦးထုပ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်ရင်း အံ့သြဝမ်းသာ ရေ့ချွတ်လိုက်သည်။ မြကျေး
ရင်ထဲမှာတော့ လုပ်ခနဲ တုန်ရသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး ... မင်း အရပ်ကြီးထွက်လာလိုက်တာ၊ အသား
တွေလည်း ညိုသွားတယ်၊ ပိန်ရည်ကလေးဖြစ်နေတော့ ဦးလေးက
ချက်ချင်း မမှတ်မိဘူး၊ မင်းကရော ဦးလေးကို မမှတ်မိဘူးလားကွဲ”
“မှတ်မိပါတယ် ဦးလေး၊ မမရော ဘယ်မှာလဲဟင် ...”

“မင့် မမက မင်းနောက်မှာဗျား ...”

ကောင်ကလေးက နောက်သို့ ချာခနဲလုညွှန်ကြည့်လိုက်သည်။
မြကျေးက မျက်ရည်ရစ်လည်လျက် သူ့ကို ပြီးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ဟာ ... မမက လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲဗျာ”

“ဟဲ ... ဒီကောင်လေး”

ဆူးပုပ်က ဝမ်းသာအားရ အပြောမှာ မြကျေးက သူ့ပခုံးကို
လှမ်းပုတ်ရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။ မျက်ရည်လည်လျက်ပင် ရယ်မောရပါ
သည်။

ဆံပင်ကို နှုံးအပြောင်သိမ်းကာ နောက်ဘက်မှာဖွတ်ဖြီး
တစ်ချောင်းကျစ်ချထားသော၊ အဖွား၏ အမွှေ သလင်းကြယ်သီးကလေးတွေ
တပ်ထားသည့် လက်စက ချည်ထည်ရှင်ဖုံးအက်ဥ္ဓိကလေးနှင့် လုံချည်အရောင်
မိုင်းကလေး ဝတ်ထားသော မြကျေးပုံစံက ဆူးပုပ်မျက်စိတဲ့မှာ လူကြီးဟု
သတ်မှတ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။ မြကျေးမျက်စိတဲ့မှာတော့ ဆူးပုပ်က
ကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ ကောင်ကလေး ဖြစ်လာသည်။ ပါးဖောင်းလေး
တွေ ပြေလျော့ကာ မျက်နှာသွယ်မျောလျက် ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ရည်များ
ကလေးဖြစ်နေသည့်တိုင် ဆူးပုပ်၏ မျက်လုံးကလေးတွေကတော့ ကြည်
လင်တောက်ပဆဲပင်။

မြကျေးက ဆူးပုပ်ကို ပုဆစ်တုပ်ဘုရားဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့
သည်။ ပုဆစ်တုပ်ဘုရား တန်ဆောင်းက စွဲအခါ ခိုလုံးစရာ အေးအေး
လူလျှို့သည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မိက
တော့ မြကျေး သိချင်တာတွေ မေးရသည်။

လက်ကျိန်လရောင်

“မောင်လေး ... မင်း ကျောင်းဆက်တက်ဖြစ်ရဲ့လား”

“နှစ်တန်းနှစ် တစ်နှစ်တော့ တက်လိုက်ရတယ် မမ၊ နှစ်တန်းအောင် တော့ ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေးရယ်၊ မင်းက ညာ၏ကောင်းသားပဲ၊ ကျောင်းတက်ရင် ထူးချွန်တဲ့ကလေး ဖြစ်မှာ ...”

“အမေ့ယောကျိုးက တံငါလုပ်တော့ ကျွန်တော်က တံငါတဲ့မှာ လိုက်နေရတော့ ကျောင်းမတက်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းက သောင်ပြင်ကြီးလေ ... မမ သိလား၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ တဲ့ထိုး ပြီး နေရတာ၊ ညာဆို အမေနဲ့သူ.ယောကျိုးက တဲ့ထဲမှာအိပ်တယ်၊ ကျွန်တော်က လျေပေါ်မှာအိပ်တယ်၊ လသာတဲ့ညာဆို လျေပေါ်မှာ အိပ်ရတာ ပျော်စရာကြီးဗျာ၊ လိုင်းပုတ်ရင် လျေကြိမ့်နေတာ ...”

ရောက်လေရာဘဝမှာ ပျော်အောင်နေတတ်သော ကလေး ပေပဲ။ မြှုကျေးကသာ သနားရင်နှင့်ရသော်လည်း သူကတော့ ကြည်ကြည် လင်လင် ထက်ထက်သန်သန်သော်လေး ဖြစ်နေရှာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ သောင်ပြင်ကနေ မမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂကို လှမ်းကြည့်တိုင်း မမကို ကျွန်တော် သတိရတယ်”

မြှုကျေးက သူ.ကိုဝေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ပဲလာရသည်။ နှုံးပေါ် ပဲကျေနေသည့် သူ.ဆံပင်နိကျင်ကျင်သော်လေးတွေကို အသာအယာ သပ်တင်ပေးလိုက်မိရင်း ...

“အခုရော ... မောင်လေး အမေတို့နဲ့ မနေတော့ဘူးလား”

“အမေ့ယောကျိုးက ကျွန်တော့ကို ခေါ်ထားတာ မကြိုက်ဘူးထင် တယ်၊ အမေနဲ့ အမေ့ယောကျိုးနဲ့ ခဏခဏ စကားများပြီး မကြာ ဘူး ကျွန်တော့ကို အမေက ကျွန်းသိရိကို ပြန်ပိုလိုက်တယ်၊ ကျွန် တော့ဦးလေး နှစ်ယောက်ဆီမှာ တစ်လှည့်စီနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မိန့်မတွေက ကျွန်တော့ကိုခေါ်ထားတာ မကြိုက်ဘူး မမရဲ့”

“မင်း သူတို့နဲ့နေတော့ သူတို့အလုပ်တွေ ကူလုပ်ရတာလား”

“ကူရတာပေါ့ မမရာ၊ ဘယ်သူက ထမင်းအလကား ကျွေးထားပါ

မလဲ၊ ဦးလေးတစ်ယောက်က သဲပန်းချိခွဲတော့ သူ.ပန်းချိကာ၊
လုပ်လို့ရအောင် မြစ်ကမ်းဘားမှာ ဘုန်သဲတွေ လိုက်ရှာ ကျိုးရတာ
မမရ ... ”

မြကျေးသည် သူ.ပြောပုံကလေးကို စိုက်စိုက်လေး ငေးရင်း
သူပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း မြကျေးနှင့်ခွဲခြားနောက်ပိုင်း သူကျင်လည်
ရသည့် ဘဝကို ပုံဖော်ကြည်နေမိသည်။ သူ.အသက်က ခုခံ့ ဆယ်နှစ်
ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့ ... ။ ဘဝမျိုးစုံမှာ လူ.အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ရှင်သန်နေထိုင်
ခဲ့ရလို့ထင်ပါရဲ ... သူ.စကားပြောပုံက ဆယ်နှစ်အချယ်နှင့်မလိုက်အောင်
ပင် ရင့်ကျက်နေခဲ့ရသည်။

“ဒါနဲ့ ... မမရော အခု ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလ”

ကောက်ခါင်ခါ မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကြောင့် မြကျေးက
မျက်ခုံးပင့်ကာ ရယ်မောလိုက်မိရင်း ...

“မမက ဆယ်တန်းဖြေထားတာ”

“ဖြေနိုင်လား မမ ...”

“ဖြေနိုင်ပါတယ”

“မမ ... အခု ရွာမှာနေတာလား”

“မမက ပုဂံမြို့သစ်က မမ အဒေါ်အိမ်မှာ နေတယ်၊ အဒေါ်တိုက
ပွဲန်းထည်လုပ်ငန်းလုပ်တော့ မမက ကူရင်းနေရတာပေါ့”

“ပုဂံမြို့သစ်ဆိုတာ လောကနှစ်ဘုရားရှိတဲ့နားကလား မမ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းက လောကနှစ်ဘုရားကို သိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့ မမမရာ၊ ကျွန်းတော်တို့ ကျွန်းသိရိုက်နေ ပုဂံကိုလာ
ရင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို လျေနဲ့ဖြတ်ပြီး လောကနှစ်ဘုရိုပ်ကို လာ
ရတာ၊ ဟိုဟာလေ ... ဟိုဘုရားတွေနားကလည်း ဖြတ်လာရတယ်၊
ဖက်လိပ်လေ ...”

“ဖက်လိပ်ဘုရားလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အရှေ့ဖက်လိပ်ရယ်၊ အနောက်ဖက်
လိပ်ရယ်၊ အင်း ... ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် ... အဲ ... ကျောက်စကား

ဘုရားလေ၊ အဲဒီဘုရားတွေနားက ဖြတ်လာပြီးမှ ပုဂံကိုရောက်တာ”

“မင်းတောင် ပုဂံဘုရားတွေကို တော်တော်သိနေပြီပဲ”

“မမက ဘုရားတွေကို သဘောကျတော့ မမနဲ့တွေ့ရင် ပြန်ပြေပြလို ရအောင် ကျွန်တော် မေးမေးထားတာ၊ ဦးလေးတို့ကတောင် ကျွန်တော်ကို အမေးအမြန်း ထူလို့ဆိုပြီး စိတ်မရှည်ဘူး”

မြကျေး ရှေ့ဆက် မေးခွန်းမထုတ်မိတော့ပါ။ ဆူးပုပ်၏ နက်ရှိုင်းသော သံယောဇ္ဈားမာဏကို သိရသည်မို့ ကြည့်နှုံးမျက်ရည်ဝဲရ ပါသည်။

ဆူးပုပ်က ခဏလေး မျက်လွှာစင်းချ ြိမ်တွေဘွားပြီးမှ မြကျေးကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း မမ အဒေါ်တို့အိမ်မှာ လာနေလို့မရဘူးလား၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကူမယ်လေ ...”

တက်တက်ကြကြ ထက်ထက်သန်သန် မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကို ရတ်တရက်မို့ ဘယ်လို့ဖြေရမှန်းမသိပေ ...။ သို့သော် ယွန်း မျိုးဆက်ပြတ်မှာစိုးသဖြင့် ရွာဘက်က လူငယ်တွေကိုခေါ်ထားပြီး ထမင်း ကျွေးမှန်ဖိုးပေးပြီးတော့တောင် ပညာသင်ပေးမည်ဟု ပြောဖူးသော ဦးလေး ၏ စကားကို ဖျတ်ခနဲ့ သတိရလျက် မွှော်လင့်ချက်ရောင်နီလေး လင်း လာခဲ့ရသည်။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း ဆူးပုပ်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် နှစ်းတော်ရာအလုပ်ခွင့်သို့ သူ့ဦးလေးနှင့် ပါလာသည်။ မနက်ခင်းစောစော မြကျေးက တံမြက်လှည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးလျှင် သူက အမိုက် ကူကျိုးပေးတတ်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင်တော့ မြကျေးက အိမ်က ထည့်ယူလာသည့် အသုပ်ကလေး၊ မှန့်ကလေးတွေကို ဝေမျှကျွေးရင်း ထနောင်းရိပ်အနီး ပုံဆစ်တုပ်ဘုရားရိပ်မှာ အေးအေးလူလူ ရှိရသည်။

တစ်ညွှန်မှာတော့ မြကျေးက အဖွဲ့ကို စွဲတပင်ပူဆာတောင်း ဆိုလိုက်ပါသည်။

“အဖွဲ့ ... ဆူးပုပ်ကို ဒေါ်လေးတို့ဆိုမှာ ခေါ်ထားအောင် ပြောပေး ပါလား အဖော်ရယ် ... နော်”

အဖေက ‘လာပြန်ပြီလား’ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မြကျုံ
ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ငါသမီးလည်း ဆူးပုပ်အပေါ် သံယောဇ်က မသေးပါလားကျယ်
သမီးအိမ်မှာ နေတုန်းကသာ သမီးဆန္ဒရှိတိုင်း ခေါ်ထားလို့ရပေမယ့်
အခုက သမီးကိုယ်တိုင်တောင် သူများအိမ်မှာ နေနေရတာလေ
နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားခိုင်းလို့ ဖြစ်မလား ...”

“ဦးလေးက တြေားကလေးတွေကိုတောင် ခေါ်ထားပြီး ယွန်းပညာ
သင်ပေးမယ်လို့ ပြောထားလိုပါ အဖေရယ်၊ ဆူးပုပ်က ထက်ထက်
မြက်မြက်လေးလည်း ရှိတော့ ဦးလေးလည်း သဘောကျမှာပါ၊
သူ.ကို ယွန်းအလုပ်ကူရင်း ကျောင်းပြန်တက်လို့ရအောင်ပါ ပြော
ပေးနော် ... အဖေ နော်၊ ဆူးပုပ်က ညာက်သိပ်ကောင်းတာ အဖေရဲ့၊
ကျောင်းဆက်မတက်ရင် နှုမြောစရာကောင်းတယ်လေ၊ ကုသိုလ်ရှု
ပါတယ် အဖေရဲ့၊ ပြောပေး ... နော် ... နော်”

မြကျုံးက ပူဆာဂျိကျလွန်းတော့ အဖွဲ့ခများလည်း ခေါင်း
ညိတ်ရရှာလေသည်။

အဖွဲ့ခေါင်းတစ်ချက် အညိတ်မှာ မြကျုံး ဖျတ်ခနဲ့ ရင်
ခုန်ပျော်ခွင်သွားခဲ့ရသည်။

လွင့်နေသော ရွက်ကြွောကလေးကို မြကျုံး၏ လက်ဖဝါး
လေးဖြင့် ဖမ်းယူဆွဲဆုပ် လုပ်၍ စွဲးထွေးစေချင်မိလေသည်။

သည်အချိန်ဆိုလျှင် မင်းနှစ်သူမှာ ပဒ္ဒမွှာနေကြာတွေ ဖူးကြပေ
တော့မည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က မြကျေးရှိသော မင်းနှစ်သူအိမ်ကို
ရောက်လာခဲ့ပြီး ပဒ္ဒမွှာနေကြာတွေ ဖူးလုပ္ပါးခင်အချိန်မှာ ပြန်သွားခဲ့ရသော
ဆူးပုပ်သည် သည်နှစ် နေကြာ ဖူးလုပ္ပါးခင်အချိန်မှာပင် မြကျေးရှိရာ ပုဂံ
မြို့သစ်အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ လူကြီးတွေပြောပြောနေသည့် ‘ရေစက်
မကုန်သေးဘူး’ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာလားဟု မြကျေးက တွေးမိရ
ပေသည်။

မြကျေးသည် မီးဖို့ချောင်းဘက်တွင် အိမ်သားတွေ နှုံလယ်စာ
စားရန် ဒေါ်စိန်နှင့်အတူ ပြင်ဆင်ရင်း ဆူးပုပ်ရှိရာဘက်ကိုလည်း လုမ်း
လုမ်းကြည့်ရင်း ပြီးမိနေရသည်။

ဒေါ်လေးတို့ခြေကြီးထဲမှာ ဒေါ်လေးတို့ မိသားစုနှင့် မြကျေး
နေသည့် အိမ်မကြီးရယ်၊ ဒေါ်စိန်နှင့် အလုပ်သမားတရီး၊ နေသည့် အိမ်
တန်းလျားရယ်၊ အလုပ်ရုံရယ်၊ အရောင်းပြခန်း၊ ယွန်းထည်တွေထားသည့်
ပြုတိုက်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် နောက်ဆုံး အချေထည်အဆင့်ထားသည့် အဲကွန်း
ခန်းတစ်ခန်းရယ် ရှိသည်။ အလုပ်ရုံမှာ အမိုးသာမိုးထားပြီး အကာအရုံ
မရှိဘူးမို့ မီးဖို့ချောင်းဘက်ကပဲ လုမ်းကြည့်ကြည့် အရောင်းပြခန်းဘက်
ကပဲ လုမ်းကြည့်ကြည့် အလုပ်ရုံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေသူတွေကို မြင်ရလေ
သည်။

အည့်သည်ကျချိန်ဆို အရောင်းပြခန်းဘက်သို့ ပြီးလိုက်၊
အလုပ်ရုံကို လေ့လာချင်သည့် အည့်သည်တွေကို ခေါ်လာရှင်းပြလိုက်နှင့်
မအားလပ်နိုင်သော မြကျေးသည် အလုပ်လုပ်နေရင်းကပင် ဆူးပုပ်ကို
မကြာခဏ လုမ်းလှမ်းကြည့်ကာ အကဲခတ်ရလေသည်။ ဘယ်ကနေပဲ
လုမ်းကြည့်ကြည့် စိတ်ဝင်တစား လေ့လာသင်ယူနေသော ဆူးပုပ်ကို
မြင်ရသည့်အခါ စိတ်အေး စိတ်ဖြောင့်ရသည်။ သူ့အသံစာစာကလေးဖြင့်
လေ့လာမေးမြန်းသံကလေးကိုပါ ကြားရလျှင်တော့ ခုလိုပဲ ကြည့်နှုံးစွာ
ပြီးမြှုပ်ရလေသည်။

ဆူးပုပ်ကို လက်ခံပေးသည့် ဦးလေးနှင့် ခေါ်လေးကိုလည်း
မြကျေးက ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ အိမ်ကို ဆူးပုပ်ရောက်လာကတည်းက
မြကျေးလည်း နှန်းတော်ဟောင်းဘက်ကို သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ ...။
တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ မသွားရမနေနိုင်သဖြင့် သွားကာ ဘာတွေ
အသစ်ထွက်ပေါ်လာပြီလဲဟု ကြည့်ရ မေးရလေသည်။ အဖောကလည်း
ဆူးပုပ်ကို သံယောဇ်ရှိသူမှို ဆူးပုပ်လေး အဆင်ပြုရဲ့လားဟု မကြာခဏ
မေးတတ် ၏။

မြကျေးက ဆေးပြီးသား ပန်းကန်တွေကို အဝတ်စဖြင့်သုတေသန
နေရင်း ဆူးပုပ်ကို လုမ်းကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆူးပုပ်က နှီးဖြာ
သည့်နေရာမှာ ရှိနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် မလိုက်ဖက်သည့်
ဗားမကြီးကြီးကို ကိုင်ကာ ဝါးချောင်းမှ နှီးရအောင်ဖြာနေသည်။ ပြီးတော့
ပင်မ ဝါးအချောင်းကို ဝါးအလွှာ နှီးချောင်းများဖြင့် ရုကာ ခွေပတ်လျက်
လက်ကောက်ကလေးရအောင် ခွေနေသည်။ ခုမှ လုပ်တတ်ခါစဖြစ်၍
ကျမ်းကျင်ပုံတော့ မရသေးပေ ...။ နှီးချောင်းကလေးတွေကို ကော်မသုံးဘဲ
ကဗျာရာချိတ် ချိတ်၍ ခိုင်ခုံအောင် ခွေရတာဟာ ဘယ်လောက်ခက်မှန်း
မြကျေးက သင်ယူယူသဖြင့် သိနေသည်။ လက်ကောက်လေးရအောင်
ခွဲကြည့်လိုက် ပြန်ပြတ်သွားလိုက်ဖြင့် သူ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားနေပုံး
ကလေးက လိုချင်တာ မရမချင်း စွဲမလျှော့မည့်ပုံးမျိုး ထက်ထက်သန်း
သန်း ရှိလှုလေသည်။

“ဘာတွေမြင်လို့ တစ်ယောက်တည်း ပြုးနေရတာတဲ့ မြကျေးရဲ့”

ဒေါ်စိန်က မြကျေးအနားမှာ လာထိုင်ရင်း မေးလိုက်တာမို့

မြကျေးက ဒေါ်စိန်ကို လှည့်ကြည့်ပြုးပြလိုက်သည်။

“ဟိုကလေးလေ ... ဆူးပုပ်ပေါ့၊ စွဲကတော့ ကြီးတယ်၊ အဖြူခွဲတဲ့ နေရာမှာ သင်တာ မကြာသေးဘူး၊ တော်တော်လုပ်တတ်နေပြီ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါ့၊ ဆူးပုပ်က ဉာဏ်ကောင်းပုံရတယ်၊ ဖင်လည်း ပေါ့တယ်၊ ဘာလေးပဲခိုင်းခိုင်း ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ သွားလာလုပ်ကိုင်နေတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ညည်းဦးလေးပြောတာ ကြားလိုက် သေးတယ်၊ ဆူးပုပ်ကို ခေါ်ထားရကျိုး နုပ်တယ်တဲ့၊ ကလေးက သင်ယူချင်စိတ် ရှိတယ်တဲ့၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းလည်းထားပေး မယ် ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ သူက ကျောင်းတက်ရင် ဘယ်နှစ်တန်း တက်ရမှာတဲ့”

“သုံးတန်း တက်ရမှာ ဒေါ်စိန်”

“သူ့အသက်က ဘယ်လောက်မို့တဲ့ ...”

“ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီတဲ့ ...”

“သူ့အရွယ်ထက်စာရင် အတန်းကင်ယ်နေမှာပေါ့”

“သူ့အီမံက အဆင်မပြေတော့ ကလေးက ကျောင်းလည်း မှန်မှန် မတက်ခဲ့ရဘူးလေ”

“ကလေးက ချစ်စရာ သနားစရာလေးပါ၊ ညည်းကိုလည်း တော် တော်လေး အားကိုး ချစ်ခင်ပုံရတယ်၊ အလုပ်ရုံးဘက်ကလူတွေက လည်း သူ့ဆို ချစ်ကြတယ်၊ ဒီအီမံမှာ သူ့ကို သဘောမတွေတဲ့ သူဆိုလို့ ခင်လေးယဉ် တစ်ယောက်ပဲရှိမယ်”

မြကျေးက သက်ပြင်းချမိုလေသည်။ ယဉ်ကတော့ ရွယ်တူ ယောကျားလေးမို့ ဆူးပုပ်ကို သဘောမကျတာလား။ ခွဲခြားနိမ့်ချချင်တာ လား ... ။ ယဉ်ကလည်း ကလေးပေပဲမို့ တမင်ရည်ရွယ် နိမ့်ချတာမျိုး တော့ ဟုတ်မည်မထင်ပါ။ သို့သော် ဆူးပုပ်ကိုဆို ခိုင်းချင်သည်။ စကား မာမာပြောချင်သည်။ တန်းတူရည်တူ သဘောမျိုးမထားနိုင်တာကိုလည်း မြကျေးက သိပါသည်။

“ဆူးပုပ်ကို မြကျေးကရစိုက်လို့ သူမနာလိုတာပဲ ဖြစ်မှာပါ ဒေါ်စိန့်ရယ်”

“ခင်လေးယဉ်က အစကတည်းက ကလေးနဲ့မလိုက်အောင် ခဲ့ခြားတတ်တာပါ မြကျေးရယ်၊ ညည်း မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါနဲ့ ညည်းတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေက ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ ...”

“ကျောင်းတွေဖွင့်ပြီးမှ ထွက်မှာပေါ့ ဒေါ်စိန်”

“စာမေးပွဲအောင်ရင် ညည်းက တက္ကသိုလ်သွားတက်မှာလား”

“မတက်ပါဘူး ဒေါ်စိန်ရယ်၊ ကျောင်းစရိတ်အတွက် လူကြီးတွေကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ စာပေးစာယူပဲ တက်ပြီး ဒီကအလုပ်တွေလည်း ကူရင်း အဖော်ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်မယ် စဉ်းစားတယ်”

“ညည်းအဖော်ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်မယ်ဆိုရင် ညည်းအဒေါ်မျက်နှာလည်း ကြည့်ဦး မြကျေးရေ ... ညည်းအဒေါ်က ကြိုက်မယ်မထင် ...”

“ပြောတော့ကြည့်ရမှာပေါ့ ဒေါ်စိန်ရယ်”

မြကျေး အလုပ်ဝင်မယ်ပြောတိုင်း အဖောကလည်း ဒီလိုပဲပြောသည်။ ဒေါ်စိန်ကလည်း ဒီလိုပဲပြောသည်။ ကိုယ်ဝါသနာပါတာလေးကို လုပ်ချင်လှသော မြကျေးကတော့ ရင်မော၍ နေရလေသည်။

ဒေါ်စိန်က မြကျေး သုတ်ပေးထားသည့် ပန်းကန်တွေကို ယူကာ ပန်းကန်စင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

မြကျေးက လက်ကျွန်ုပ်ပန်းကန် နှစ်ချုပ် သုံးချုပ်ကို ဆက်သုတ်နေဆဲမှာ ဆူးပုပ်က မီးဖို့ချောင်တံခါးဝမှာ ခေါင်းပြုလာသည်။

“မမ ...”

“ဟယ် ... ဆူးပုပ် ... အလုပ်ပြီးပြီလား၊ ထမင်းဆာပြီလား”

“အလုပ်တော့ မပြီးသေးဘူး၊ လုပ်ချင်တာ တစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြီ”

“အံမယ် ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး ... ဘာလုပ်ပြီးသွားလို့လဲ”

“ဒီမှာလေး ...”

ဆူးပုပ်က နောက်မှာစုက်လာသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့
သို့ ဖျေတ်ခနဲ့ထုတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ယွန်းလက်ကောက်၏
ပထမအဆင့် အဖြူခွဲကလေးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

“သြော ... အဖြူခွဲ ခွဲတတ်သွားပြီလား”

“လက်ကောက်အတွက်ပဲ ခွဲတတ်သေးတာ မမ၊ တခြားဟာတွေ
မခွဲတတ်သေးဘူး”

“မင်းက လက်ကောက်ကို ပိုလုပ်ချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

“ဘာလို့တဲ့ ... ”

“မမက ယွန်းလက်ကောက် ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ မမအတွက်
ယွန်းလက်ကောက် လုပ်ပေးချင်လို့ ... ”

မြေကျွေးက စိတ်ထဲ ကြည့်နှံသွားကာ ပြီးလိုက်မိပါသည်။

“နောက်အဆင့်တွေ ကျွန်တော် မလုပ်တတ်သေးလို့၊ လုပ်တတ်သွား
ရင် ဒါလေးကို ယွန်းလက်ကောက်ဖြစ်အောင် ဆက်လုပ်ပေးမယ်၊
ရှေ့ ... မမ သိမ်းထား”

သူလှမ်းပေးသည့် ဝါးအဖြူခွဲလေးကို မြေကျွေးက လှမ်းယူ
လိုက်ရင်း ...

“မင်းက မမလက်အတိုင်းကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင်က လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို
မမ ယူဝတ်ကြည့်နေတာ ကျွန်တော် တွေ့တယ်လေ၊ အဲဒီလက်
ကောက်က မမနဲ့အတော်ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလက်ကောက်အတိုင်း
ကို ယူပြီးလုပ်ထားတာ ... ”

“မင်းက လူလည်ပဲ”

“မမ ... ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာပြီ၊ ကျွန်တော့ကို ထမင်းကျွေးလို့
ရပြီလား”

“သြော ... အေး ... လာလေ၊ မင်းဆာရင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လာ
စားလို့ရတယ်၊ မမ ပြင်ကျွေးမယ်”

ဆူးပုပ်က နောက်ဘက် တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွား
ပြီး မီးဖိရောင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဒေါ်စိန်က ဆူးပုပ်ကို လှမ်းကြည့်
ရင်း ...

“ကောင်ကလေး ... ဗိုက်ဆာလာပြီလား၊ မင်း ဗိုက်က ဆာပဲဆာ
နိုင်လွန်း”

“ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ အစာအိမ်နှစ်ခုပါလို့ပါဗျ”

“ဟေး ... ဟုတ်လား”

“ဒေါ်စိန်မှာရော ဘယ်နှစ်ခုပါလဲ”

“သုံးခုဟေး သုံးခု၊ ငါ့ဗိုက်က အကြီးကြီးဆိုတော့ သုံးခုတောင်
ဆန့်တယ်လေ ...”

ဒေါ်စိန်နှင့် ဆူးပုပ်တို့ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောနေ
ကြတာမို့ မြကျေးက ရယ်မောရင်း ဆူးပုပ်စားနေကျ ဇလုံထဲမှာ ထမင်း
နှင့် ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို ပုံထည့်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံပူလေးပေါ်သို့ တင်ပေး
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငါ့ခြောက်ကြော်၊ ငါ့ပိုထောင်း ပန်းကန်နှင့်
တို့စရာ ဟင်းရွက်ပန်းကန်လေးပါ ချပေးလိုက်ပါသည်။ ဆူးပုပ်က လက်
သွားဆေးပြီး ထမင်းနှင့် ဘဲဥချဉ်ဟင်းကို လက်နှင့် အားရပါးရ နယ်စား
နေသည်။ ဆူးပုပ်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်တိုန်းကလိုပင် အစားမက်မြှုံး
မြကျေးနှင့် သူက အစားမက်ပုံချင်းတော့ ညီလှလေသည်။

“မမ ... အမေက ပြောလိုက်တယ်၊ ထမင်းပွဲ ပြင်တော့တဲ့”

မီးဖိရောင်တံခါးဝဆီက ယဉ်အသံပေါ်လာသဖြင့် မြကျေး
က ယဉ်ကိုလည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အေး ... အေး၊ ဟင်းတွေအားလုံး အဆင်သင့်ပဲ ယဉ်၊ မမ လာ
ပြင်ပေးမယ်”

မြကျေးက ပူပူစွေးစွေး ဟင်းတွေကို ခပ်သွက်သွက် ရူးခပ်
နေဆဲတွင် ယဉ်က မီးဖိရောင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ဆူးပုပ် ထမင်းစားစော်
သည့် စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“မမ ... ယဉ်တို့တောင် မစားရသေးဘူး၊ သူက ဘာလို့အရင်စား

နေရတာဂဲ”

ယဉ်စကားသံအဆုံးမှာ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို နယ်ဖတ်နေသော ဆူးပုပ်၏ လက်က ြိမ်သက်သွားသည်။ ယဉ်က မျက်နှာထားတင်းတင်း လေးဖြင့် ဆူးပုပ်ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။

“သူ ဗိုက်ဆာနေလို့ မမ ခေါ်ကျွေးထားတာပါ ယဉ်ရဲ့၊ သူ၊ အတွက် ဟင်းက သတ်သတ်လေ၊ ယဉ်တို့စားမယ့် ဟင်းကို ဦးဦးဖျားဖျား ကျွေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“မမ ကျွန်တော် ဝါမြို့ ...”

“ဟင်း ... ဝါမြို့လား”

ဆူးပုပ်က စားလက်စ ထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ထမင်း ဂိုင်းမှ ထသွားတော့ ယဉ်က ဆူးပုပ်ကို လုမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ ... ကောင်လေး၊ ငါ ရှောက်ရွက် စားချင်လို့ ခြိထောင့်က ရှောက်ပင်မှာ ရှောက်ရွက် သွားခုံးပေး ...”

ဟု လုမ်းပြောလိုက်လေသည်။ ဆူးပုပ်က ခပ်မြန်မြန်ပင် ပန်းကန်ဆေးပြီး ခြိထောင့်က ရှောက်ပင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မြကျွေးက ယဉ်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမို့ရင်း ...

“ယဉ်ရယ် ... ထမင်းစားနေတဲ့သူရှေ့မှာ ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ သူ၊ ခမျာ ထမင်းလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်မစားရတဲ့အပြင် ယဉ်က ထပ်ခိုင်း လိုက်သေးတယ်၊ ယဉ်နဲ့ ဆူးပုပ်က ရွယ်တူပဲ၊ သူငယ်ချင်းလို သဘောထားမှပေါ့”

“သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ၊ သူက အလုပ်သမား၊ ယဉ်တို့အိမ်မှာ ကပ်နေတဲ့သူ”

ယဉ်စကားကြောင့် ဒေါ်စိန်က တစ်ဖက်ကိုလုည့်ကာ နှုတ် ခမ်းကိုချဲ့လိုက်သည်။ မြကျွေးမှာတော့ ယဉ်ကိုကြည့်ကာ ဘာဆက်ပြော ရမှန်းမသိတော့အောင် ရင်မော၍သွားလေသည်။ ခဏာကြောတော့ ဆူးပုပ်က ရှောက်ရွက်အနေလေးတွေ ခုံးယူလာပြီး ယဉ်ကိုလုမ်းပေးသည်။ ယဉ်က လုမ်းမယူဘဲ မြကျွေးဘက်သို့ လက်ညီးထိုးပြကာ ...

“မမကို သွားပေးလိုက်၊ မမ ... ယဉ်စားမို့ တို့စရာပြင်ပေး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆူးပုပ်က မြကျေးကို လာပေးပြီးသည့်
နှင့် သူအလုပ်ရုံဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။ ဆူးပုပ် မျက်နှာက
တော့ ခပ်တည်တည်ကလေး ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကို ကြောက်ရှုံးနေတာမျိုး
အားငယ်နေတာမျိုးလည်း မရှိ။ သူလုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်ပေးသွား
သည်။ မြကျေးမှာတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် တစ်နေကုန် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

လရောက်တော့ ဆူးပုပ် ပေးလိုက်သည့် လက်ကောက်အဖြူ
ခွဲလေးကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် သေသေချာချာ အလုံပိတ်ထည့်လိုက်ပြီး
မြကျေး၏ သေတ္တာထောင့်မှာ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ပူအိုက်လှသော်လည်း လရောင် ဝင်းပသဖြင့် အေးမြှုသည်ဟု
ထင်ရသည့် ထိုညွှင် မြကျေးသည် ခြိထဲသို့ဆင်းလာခဲ့မိလေသည်။

လရောင်အောက်ခြုံ လမ်းလျှောက်ရတာကို မြကျေး နှစ်သက်
လှသည်။ မင်းနှစ်သူမှာတုန်းကလည်း လသာညာဆို ပျော်ခွှင်ရသည်။ လ
ရောင်အောက်တွင် မြကျေးတို့ ခြိုင်းကျယ်ကြီးက ပြန်ပြုးသာယာလှ
သည်။ နွေဆို မြေတလင်းပြင်တွေက မာကြောပြောင်မွတ်နေသဖြင့် ထိုး
တလင်းပြင်မှာ မြကျေးတို့ ကလေးတွေ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားလော့ရှိ
သည်။ လူကြီးတွေကတော့ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျော်ကျယ်ကြီးမှာ ထိုင်ကာ
လက်ဖက်တစ်ခွက်၊ ရေနွေးတစ်အိုးနှင့် စကားစမြည်ပြောရင်း မြကျေးတို့
ကလေးတွေကို လုမ်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ လရောင်အောက်တွင် နားစာ
စည်၊ နားတင်းကပ်၊ ဓါန်ပန်းရုံး၊ မြကျေးတို့အိမ်နှင့် ခြိစည်းရိုးပတ်ပတ်
လည်က ပဒ္ဒမွှာနေကြာပင်များ၊ ရှားစောင်းလက်ပတ်ပင်များနှင့် ထနောင်း
ပင်များကို ပျော်မြင်ရသည်။

ပုဂ္ဂနိုးသစ်ခြုံကလည်း မင်းနှစ်သူခြိုင်းလိုပင် ကျယ်ဝန်း
လေသည်။ ခုလို လသာညာမျိုးတွင် ဝိုင်းအတွင်းရှိ အဆောက်အအုံများနှင့်
အတူ ခြိထောင့်က မန်ကျည်းပင်ကြီးက လရောင်အောက်တွင် ထိုးထိုး
ထောင်ထောင်ရှိရသည်။ မန်ကျည်းပင် ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ကွပ်ပျော်ကြီး
ထိုးထားသည်။ နေ့လယ်နေ့ခုံးဆို ထိုမန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျော်ပေါ်
မှာ အလုပ်သမားတွေ အေးအေးလူလူ ထိုင်နားလေ့ရှိသည်။ ရေနွေးကြမ်း

တစ်အိုးနှင့် လက်ဖက်တစ်ခုပ်ကတော့ ကွပ်ပျော်ပေါ်မှာ အမြဲမပြတ် ရှိရ လေသည်။

မြကျွေးသည် လရောင်အောက်တွင် လမ်းလျှောက်ရင်း မန်ကျွေးပင်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကွပ်ပျော်ပေါ်မှာ ခဏထိုင်၍ လကိုကြည့်ချင်သည်။ ပြီးမှ ပြန်အပိုမည်။

မန်ကျွေးပင်နားသို့ နီးလာတော့ ကွပ်ပျော်ပေါ်မှာ ထိုင်နှင့်နေ သည် အရိပ်လေးတစ်ရိပ်ကို တွေ့ရသည်။ ပို၍နီးလာတော့ ဆူးပုပ်မှန်း သိလိုက်သည်။ ဆူးပုပ်က လည်ပင်းကလေးစင်းလျက် လကို မေ့ဝေး၍ နေလေသည်။

မြကျွေးက ဆူးပုပ်ဘေးမှာဝင်ထိုင်တော့ ဆူးပုပ်က မြကျွေးကို လူည့်ကြည့်သည်။ မြကျွေးက သူ့ကို ပြီးပြလိုက်ပြီးမှ ...

“မောင်လေး ... စိတ်ညွစ်နေတာလား၊ ယဉ်က ဒီလိုပဲ၊ အလိုလိုက် ခံထားရတော့ နည်းနည်းလေး ဆိုးချင်တယ်၊ နောက်တော့ သူ ငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားမှာပါ၊ ကျောင်းတက်ရင်လည်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်ရမှာလေ ...”

“ကျွန်တော် စိတ်မညွစ်ပါဘူး”

ဆူးပုပ်အသံက ကြည့်ကြည့်လင်လင် ရှိတာမို့ မြကျွေး စိတ် အေးရသည်။ သူ့အသံက စိတ်ညွစ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်၏ အသံမျိုး မဟုတ်ပါ။

“မမ ရှိတာပဲ ...”

သူ့နောက်ဆက်တဲ့ စကားသံထဲမှာတော့ မြကျွေးအပေါ် အားကိုးခြင်းတွေလား ... အဖော်ပြခြင်းတွေလား။ သူက မြကျွေးကို ပြီး တောင်ပြလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမေ့၍ လကို ပြန်ကြည့်နေ တော့သည်။

မြကျွေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိက်လိုက်ရင်း သူ့ခေါင်းလေးကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖွွားခုပ်ကိုင်လျက် လကို မေ့ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

စံပယ်တွေ လိုင်လိုင်ပွင့်သည့် နယုန်လွှဲ ကျောင်းများဖြင့်
လေသောအခါ ခင်လေးယဉ်နှင့် ဆူးပုပ်တို့ ကျောင်းပြန်တက်ကြရလေ
သည်။

ယဉ်က လေးတန်းတက်ရမည်ဖြစ်ပြီး ဆူးပုပ်က သုံးတန်း
တက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကို စက်ဘီးနှင့်တင်နင်းလျက် နေ့စဉ် ကျောင်းပို့ရမည့်
တာဝန်မှာ မြကျေး၏တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဆူးပုပ်ကတော့ လမ်းလျှောက်၍ ကျောင်းသွားရတာမို့
မြကျေးတို့ထက် စော၍ အိမ်မှထွက်ရသည်။ လမ်းတွင် လမ်းလျှောက်နေ့
သည့် ဆူးပုပ်ဘေးမှ မြကျေးတို့ စက်ဘီးကျော်တက်သွားတိုင်း ယဉ်က
'ဟေ့ကောင်လေး ကျောင်းနောက်ကျေနေပြီ၊ မြန်မြန်လျှောက်'ဟု လုမ်း
အော် စနောက်သွားလေ့ရှိသည်။ ယဉ် ဒီလိုအော်တိုင်း မြကျေးက စိတ်
မကောင်းဖြစ်ကာ သမင်လည်ပြန်ကြည့်မိရသည်။ ဆူးပုပ်ကတော့ မိုးခွာ
ထဲ၌ဖြစ်စေ မျက်နှာထားတည်တည်လေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစွေား
လမ်းသွက်သွက်လျှောက်နေတတ်မြို့။

ဆူးပုပ်နှင့် နီးနီး စက်ဘီးဖြတ်သွားလျှင် ယဉ်က ဆူးပုပ်၏
ခေါင်းကို လုမ်းလုမ်းပုတ်တတ်သာဖြင့် ဆူးပုပ်ကိုမြင်လျှင် ခပ်လုမ်းလုမ်းမှ

ဖြတ်၍သွားရသည်။ ယဉ်ကတော့ ခြေကျင်လျှောက်သူကို စက်ဘီးပေါ်မှ
လုမ်းကြည့်ရင်း တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး မခံချင်အောင် စနောက်တတ်မြှု
ဖြစ်သည်။ ယဉ် ဘယ်လိုပဲစစ ဆူးပုပ်ကတော့ တုံ့ပြန်လေ့မရှိချေ။

တစ်ခါတစ်ခါ မြကျုးက ယဉ်ကို ကျောင်းစေစေပို့ပြီး
အပြန်တွင် ဆူးပုပ်ကို လမ်းခုလတ်မှာ တွေ့ရသည့်အခါ ကျောင်းလိုက်ပို့
ပေးမည်ဟု ဆိုမိသည်။ သို့သော် ဆူးပုပ်က လူကြီးလေးလို မျက်မှာင်
ကြော်ကြော်နှင့် ခေါင်းသွက်သွက်ခါပြကာ ...

“နှစ်ခေါက်ဆို မမ ပင်ပန်းမှာပေါ့”

ဟု ဆိုတတ်သည်။ ထိုအချိန်မှစကာ ဆူးပုပ်က မြကျုး
စက်ဘီးနောက်မှာ ထိုင်လိုက်ဖို့ ငြင်းဆန်တတ်ခဲ့သည်။

တစ်ခုသော ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆူးပုပ် ဖျောက်သဖြင့်
မြကျုးက ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာခဲ့ရသည်။ ‘ဆူးပုပ်ကို တွေ့မိလား’ဟု
ယဉ်ကိုမေးတော့ ယဉ်က ပြီးစိစိနှင့် ပခုံးတွန်းကာ ‘မတွေ့မိပါဘူး’ဟု
ဖြေသည်။

ညနေစောင်းချိန် မြအောက်ခန်းနားက ဖြတ်လျှောက်မိ
တော့မှ မြကျုးစိတ်ထဲ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားကာ မြတိုက်ခန်းထဲ ဆင်းရှာဖို့
သတိရသည်။ မြအောက်သို့ဆင်းသည့် အုတ်လျေကားထစ်တွေကို သွက်
သွက်နင်းကာ ဆင်းခဲ့ပြီး မြတိုက်ခန်းတဲ့ခါးသော့ကို ဖွင့်ချိန်မှာ မြကျုး၏
လက်တွေ တုံ့နေခဲ့သည်။ ဆူးပုပ် ဒီထဲမှာရှိလိမ့်မည်ဟုပဲ စိတ်မှာထင်
နေမိသည်။

တဲ့ခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ ခပ်မှာင်မှာင်အတွင်းပိုင်းကို
သေချာ မမြင်ရပေ။ အတွင်းမှာတော့ မြင့်ဖြင့် အခြောက်ခံထားရသော
ယွန်းထည်တွေရှိနေသဖြင့် သစ်စေးရန်းက ပျုံသင်း၍နေခဲ့သည်။ အဆင့်
ဆင့်အထပ်ထပ် ရှိနေသည့် ယွန်းထည်ထားရာ စင်တွေကြားသို့ လျှောက်
ဝင်လာခဲ့ရင်း ‘ဆူးပုပ်ရေ...’ဟု တိုးတိုးခေါ်ကြည့်မိသည်။ ခဏနေတော့
စင်တွေနောက် မှာင်ရိပ်ထဲမှ ‘မမ’ဟုသော ခေါ်သံတိုးတိုးလေးကို ကြား
ရသည်။ မြကျုးက အသံလာရာသို့ ပြီးသွားကာ ကြုံးဖက်လိုက်မိတော့

မြကျေး၏ လက်မောင်းမှာ စိစ္စတ်သော အထိအတွေ့ကိုရသည်။ မောင်လေး
ရယ် ... မင်း ငါနေခဲ့တာပဲ ... ။

အဲဒီနေ့က မြကျေးမှာ ဆူးပုပ်ကို သနားမဆုံးရှိရသည်။
တစ်နေကုန် ထမင်းမစားရသေးသော သူ့ကို မီးဖို့ချောင်ထဲသို့ ခေါ်သွား
ကာ ထမင်းတော် ကျေးရသည်။ ထမင်းဝချိန်မှာ လန်းဆန်းလာသော
ဆူးပုပ်က ‘ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားတာ
ပါဗျာ’ဟု နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ဆိုနိုင်သေးသည်။ အမှန်တော့
မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ယွန်းထည်တွေ သွားထားသည့် ဆူးပုပ်ကို ယဉ်က
အပြင်ဘက်မှ တံခါးသော့ပိတ်၍ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယဉ်ကို
မြကျေးဆူတော့ ယဉ်က ပြုးစိစိနှင့် ‘ယဉ် မသိဘူး’ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

ပုန်းညက်တွေ လိုင်လိုင်ပွင့်သည့် ဝါခေါင်တစ်ရက်မှာတော့
မြကျေးတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့မနက်က အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ မြကျေး အိမ်မှထွက်
လာတော့ အိမ်သားတွေလည်း မနိုးကြသေးပေါ်။ ကောင်းစွာ မိုးမလင်းသေး
သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မှန်ရိုဝင်းနေခဲ့သည်။ စက်ဘီးကလေး
စီးလျက် အိမ်မှထွက်ခဲ့သော မြကျေး သိပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်မိမှာပင်
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပြေးလာသော လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို မြင်ရသည်။ အနီးကပ်
လာတော့မှ ဆူးပုပ်မှန်းသိရကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းဆဲတွင် ဆူးပုပ်က
လက်နှစ်ဖက်ကို မြောက်၍ တစ်ချက်ခုနှစ်လိုက်ရင်း ...

“မမ ... မမ အောင်တယ်ဘူး ...”

ဟု အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြကျေးဆီသို့ ပြေးလာ
ကာ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်အားပြုလျက် မောဟိုက်နေရင်းကပင်

“မမ ... မမအောင်တယ်၊ ဂဏ်ထူးမပါပေမဲ့ မမ အောင်တယ်ဘူး”

ဟု တစ္ဆေတွေတွေ ပြောနေတော့သည်။ မြကျေးသည် ပျော်
လည်းပျော်၊ အမောတကော သူ့ပုံစံကိုလည်း သနားမိလျက် ချွေးတွေ့ခိုကာ
နှုံးပေါ် အပ်ကျေနေသည့် သူ့ဆံပင်လေးတွေကို တစ်ချက်ဆွဲဖူရင်း ရယ်
မောလိုက်မိသည်။ မြကျေးရယ်တော့ သူကလည်း မြကျေးနှင့်အတူ ရယ်
မောလေသည်။

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက သွားကြည့်နေတာလဲဟင်၊ ကြည့်စမ်း ...

ချွေးတွေလည်း ခွဲလို့ပဲ၊ လာ ... မမ စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ ... ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဆူးပုပ်က မဖြင့်ဘဲ မြေကျေးစက်ဘီး
နောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာသည်။

အိမ်ရောက်တော့ မြေကျေးအတွက် တစ်အိမ်သားလုံးက
ပျော်ကြသော်လည်း ယဉ်ကတော့ နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ ‘မမက ဒီကောင်
လေးကို ဘာလို့ စက်ဘီးနဲ့ တင်ခေါ်လာရတာလဲ’ဟု ဆိုသည်။ မြေကျေး
ကတော့ မဖြေားပြီးနောက်သည်။

ထိုနောက မင်းနှစ်သူကို မြေကျေး ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဇာက
လူတွေကလည်း မြေကျေးအတွက် ကျေနပ်ပျော်ရွင်နေခဲ့ကြသည်။ ညာင်္ဂီး
ကို ပြောင်းသွားသည့် ြိမ်းကလည်း စာမေးပွဲအောင်သဖြင့် ဇာကိုပြန်လာ
သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်ဆုံးရသဖြင့် မြေကျေး ပို၍ပျော်ရွင်ရသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ မြေကျေးကိုယ်မြေကျေး လမ်း
ဆုံးလမ်းခွဲမှာ ရပ်နေသူလို့ ခံစားလာရသည်။ အဖေတို့ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်ရဖို့
အရေးသည် ဒေါ်လေးတို့ကို အားနာမိခြင်းနှင့်အတူ ရက်များစွာ ဝေဝါး
နေခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ မြေကျေး၏ ပြင်းပြသော
ဆန္ဒကို အားလုံးက ခွင့်ပြကြရလေသည်။

နှစ်းတော်ကုန်းမှာ နေ့စားသန်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်
စတင်ဝင်ရသည့်တိုင် ရှေးဟောင်းသုတေသနရုံးရှေ့သို့ရောက်တိုင်း ရုံးရှေ့
ဆီက ဆရာတော်ကျို၏ရပ်တုနှင့် အုတ်တိုင်များမှာ ကမ္မည်းတင် ရေးထိုးထား
သည် ဆရာတော်ကျို၏ ပုဂ္ဂိုလ်များက မြေကျေးစီတ်ကို
ြို့မြတ်စေသည်။ တမာပင်၊ မန်ကျေည်းပင်တို့ အပ်ဆိုင်းသည့် အရိပ်
အောက်မှ တစ်ထပ်ရုံးပုံပုလေးထဲသို့ ဝင်သွားရတိုင်း နှလုံးသား ရန်နှေ့ဲ့
ရသည်။

မြေကျေးချုစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သဲကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်
ခွင့်ရလျှင်ပင် မြေကျေးက ကျေနပ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ပုညဆင်

ဤသို့ဖြင့် မြကျေးသည် သက်ရှိ သက်မဲ သံယောဇ်များ
 ကို နှစ်နှစ်သက်သက် လွယ်ပိုး သယ်ဆောင်လျက် တမာ၊ ထနာဌးနှင့်
 မန်ကျည်းတို့ စိမ်းတစ်လှည့် ကြွေတစ်လှည့်ရှိသော ဥတုအလီလီကို ကျော်
 ဖြတ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလေသည်။

အပိုင်း (၃)

နောက် ၇ နှစ် ကျော်သောအခါ ...

မြန်မာဘဏ္ဍာဇာတ် ၁၃၆၂ ဖော်

ရန်ပြအေးသည် လောကနှစ်ဘုရားဘက်သို့ ဦးတည်ကာ
 ဝက်ဘီးကို ပေါ်သွက်သွက်နင်း၍ လာလေသည်။ သူ့စက်ဘီးလက်ကိုင်
 မှတော့ စကားဝါပန်းတွဲလေးတစ်တွဲ လူးလွန်ချိတ်တွဲ၍ပါလာသည်။
 ပုံပွားကို ခရီးသည်လိုက်ပို့သည့် ကားမောင်းသော ဦးလေးကြီးကို မှာပြီး
 ဝုပ္ပါဒ်ရသည့် မမကြိုက်သည့် စကားဝါပန်း။ စကားဝါပန်းမှ မဟုတ်ပါဘူး
 ဝယ်ရသည့် မမကြိုက်သည့် ဘယ်ပန်းကိုမဆို မမက ကြိုက်သည်။
 လေ... ရာသီအလိုက်ပွင့်သည့် ဒီပန်းတွဲကလေးကို မမပန်ဖို့ ပေးချင်
 ခက်ခက်ခဲခဲ မှာဝယ်ထားရသည့် ဒီပန်းတွဲကလေးကို မမပန်ဖို့ ပေးချင်
 သည်။ ပြီးတော့ သူ ဒီနေ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေနိုင်
 ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း မမကို အရင်ဆုံးပြောပြချင်သည်။ သို့သော် သူအိမ်ပြန်
 ရောက်တော့ မမက ရုံးမဆင်းသေး...။ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်လို့ သူ
 ရုံးရှုံးမှာ သွားကြိုနေတော့ မမက အိမ်ပြန်သွားပြီဟု ဆိုသည်။ အိမ်ကို
 ပြန်လာကြည့်တော့လည်း မမက ခုနလေးကမှပြန်ရောက်လာပြီး လောက
 နှစ်ဘုရားကို လမ်းလျောက်ထွက်သွားသည်ဟု ဆိုလေသည်။ သူ့မှ
 မမနှင့်တွေ့ချင်လွန်းလှတာမို့ မောလို့တောင် နေရလေသည်။

ရန်ပြအေးက လောကနှစ်ဘုရားအဝင် မုခံဦးဘက်သံဃီးကျော်ကာ ဘုရားခြေရင်းသို့ စက်ဘီးသွက်သွက်နင်းလာရင်း ဧရာဝဝီ
 မြစ်ကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ စွဲရာသီဖြစ်၍ မြစ်ထဲမှာ ရေနည်

လူကာ သောင်တို့ပင် ပေါ်ထွန်းနေခဲ့လေပြီ။ ဒီမြစ်နှင့် ဒီသောင်တွေက
သူ.၃ယ်ဘဝကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေတုန်းပါပင် ...”

ဘုရားခြေရင်းရောက်တော့ သူက စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ပြီး
စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ ချည်လာသည့် စကားဝါပန်းတွဲလေးကို ဖြုတ်ယူ
လိုက်သည်။ ဘုရားပေါ်တက်သည့် လျေကားထစ်တွေနားမှာ ပုစ္န်ကြော်
ရောင်းသည့် အဒေါ်ကြီးက သူ.ကို လက်လှမ်းပြကာ လှမ်းမေးသည်။

“ဟေး ... ရန်ပြီ၊ စာမေးပဲ ဖြေနိုင်လားဟေး”

“ဖြေနိုင်တယ်ပြီး ... । ဂုဏ်ထူးတွေတောင် ထွက်မှာပြီး၊ ကျွန်တော်
ဂုဏ်ထူးထွက်ရင် ဒေါ်ကြီး ပုစ္န်ကြော် ဘယ်နှစ်ခု ကျွေးနိုင်မလဲ
သာပြော ...”

“မင်း ဂုဏ်ထူးတွေထွက်လို့ကတော့ စားများစားနိုင်ရင် တစ်ဗန်းလုံး
သာ စားသွား ...”

“ဟား ... ဟား ... တကယ်လာစားမှာနော်၊ ပြီးမှ ဘွာတေးမလုပ်နဲ့”

သူက အဒေါ်ကြီး ဒေါ်အေးသန်းကို စနောက်ရင်း ဘုရားခြေ
ရင်း လျေကားထစ်တွေဆိုသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။ ဒီအဒေါ်ကြီးက
သိရိပစ္စယာမှာ နေသည်။ ဒီနားတစ်စိုက်က မမြှောသကနတ်ပန်းရောင်းသည့်
အစ်မကြီးတွေလည်း သူနှင့်ခင်မင်သည်။ သူ ကလေးဘဝက ဒီမြစ်ဆိပ်ကို
အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းကာ ပုံစံမြို့သစ်ကို လာခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်လား ...”
အဲဒီတုန်းကဆို ဒေါ်အေးသန်းက သူ.ကိုသနားကာ ပုစ္န်ကြော် အပဲအကြွေ
တွေကို ကျွေးလေ့ရှုခဲ့သည်။ သူ မြယွန်းထည်အိမ်ကိုရောက်တော့လည်း
တစ်ခါတလေ စိတ်ညွစ်မိသည့် ရက်တွေမှာ ဒီဘုရားကို လာဖြစ်ခဲ့သည်။
ဘုရားပေါ်ကနေ ဓရာဝတီမြစ်ကြီး၏ ဟိုးတစ်ဖက်ဆိုက သူ.အတိုက္ခာလေး
ကျွန်းသိရိကို မျှော်ငြေးလိုက်တိုင်း စိတ်ညွစ်ပြုပျောက်ရသည်လည်းရှိသည်။

“အလို့ ... စံကားဝါပန်းတွေပါလား၊ ဘယ်ကရလာတာတဲ့ ရန်ပြီ
ရဲ့ ...”

ဒေါ်အေးသန်းက သူ.လက်ထဲက စကားဝါပန်းတွဲကို ပြု
သွားကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူကပြီးလျောက် ပန်းတွဲကလေးကိုမြှောက်
လိုင်ပြလိုက်ရင်း ...”

လတေသန

“ပုံးက မှာထားရတာပျ”

ဟု ခိုက္ခားကြားလေး ပြောမိသည်။

“မင့် မမတောင် စောစောလေးကပဲ ဘုရားပေါ် တက်သွားတယ်”

ဒေါအေးသန်းက သတင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဘုရားပေါ်မှာ

မမရှိနေတာ သေချာသွားသည်။ သူက စကားဝါပန်းတွဲကလေးကို မြောက်
ကိုင်ရင်း လျေကားထစ်တွေအတိုင်း အပြီးလေး တက်ခဲ့လေသည်။ ဘူး
ညာဘက်မှာတော့ ဇရာဝတီမြစ်သည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ နောက်
က အပူငွေ.တို့ မကုန်သေးသော်လည်း မြစ်လေကြောင့် နေသာထိုင်သာ
ရှိသည်။ လျေကားထစ်တို့အပေါ်တွင် အပ်မိုးနေသည့် ထနာင်းကိုင်းတို့
ကတော့ နွေ့ပင်လျှင် စိမ်းနိုင်သေးဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်တော့ သူ ဟိုဒီ ထောက်ည့်ရင်း
မမကိုရှာလိုက်သည်။ ဘုရားရှေ့မှာ ကျိုးကျိုးယုံ.ယုံ.လေးထိုင်ကာ ဘုရား
ရှိခိုးနေသာ မမကိုမြင်တော့ သူ.စိတ်မှာ အေးချမ်းသွားရသည်။ မမက
သူ.ကို အမြဲ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းစေသူပင် ...။ သူ စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ
မမကိုမြင်ရုံနှင့်ပင် စိတ်ညစ်ပြေကာ အေးချမ်းသွားရလေ့ရှိပါသည်။

သူက ဘုရားဝတ်ပြုနေသာ မမ အနီးသို့ လျှောက်သွား
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မမ ဘေးနား မလှမ်းမကမ်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်
ကာ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

ဘေးတစောင်း မြင်နေရသည့် မမ မျက်နှာလေးက ကြည်လင်
ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့သည်။ အမြဲတမ်း ချည်ထည်အကျိုး ရင်ဖုံးပြောင်လေးတွေကို
အကြည်ရောင် သလင်းကြယ်သီး ပုံရိုးရိုးလေး တစ်စုံတပ်၍ ဝတ်ဆင်လေ့
ရှိသာ မမပုံစံက သူ.မျက်စိတ်မှာတော့ ရိုးမလိုလိုနှင့် နှစ်းဆုံးသည်။
ခါးအထိရည်သည့် နက်ပြောင်စင်းဖြောင့်သာ ဆံပင်တွေကို နှုံးအပြောင်
သီမ်းကာ နောက်မှာ တင်းတင်းစုစည်းထားလေ့ရှိသဖြင့် ဆံဦးချွှန်ကလေး
ရှိသာ မမမျက်နှာ လုံးလုံးဖူးဖူးလေးက ရှင်းလင်းကြည်လင်ကာ ကျက်
သရေရှိနေသည်။ မျက်နှာ ကြည်ကြည်လေးပေါ်မှာ သနပ်ခါးရေကျွဲလေး
ပါးပါးတင်ထားလျှင်ပင် မမအလှက ပြည့်စုံ၍ နေတတ်လေသည်။ လှပ

ပုဂ္ဂန်

လွန်းသော မျက်လုံးတွေကိုတော့ ဘုရားရှိခိုးချိန် မျက်လုံးမြတ်ထားသဖြင့်
လောလောဆယ်တော့ မမြင်ရနိုင်သေးပေ။

သူ.ကလေးဘဝ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတော့ မမ၏ ငယ်ဘဝပုစိုး
လေးက ထင်ရှားကျွန်ရစ်တုန်းပင်။ ကလေးမက လူကြီးမကျ မမ၏
နှုန်ယ်သော အပြုအမူကလေးတွေ၊ သူ.ကို ကြင်ကြင်နာနာကြည့်ကာ သူ.
အတွက် ကျွန်စစ်သားဖြစ်ခဲ့သော မမသည် ခုချိန်ထိတိုင် သူ.ဘဝကို
အရိပ်လို့ အပ်မိုးအေးမြစ်မြေ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှာ သူ.ကို ‘ယောက်ဖ’ဟု အခေါ်ခံရလျှင်တော့
သူ အလွန်စိတ်ဆိုးခဲ့ရပါသည်။ ယွန်းထည်ဆိုင်ကို လာသည့် ယောကျား
တွေ မမကို အရောင်လျှင်လည်း သူ အလွန်စိတ်တို့ခဲ့ရပါသည်။ ခင်
လေးယဉ်ကတော့ ‘နင်က ပိုကိုပိုတယ်၊ နင်လုပ်တာနဲ့ မမ အပြုကြီးဖြစ်
တော့မယ်’ဟု ဆိုတတ်လေသည်။

ရန်ပြအေးသည် မမနားမှ အသာထလာကာ ဇရာဝတီဖြစ်
ဘက် ဘုရားရင်ပြင်သို့ ရွှောက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ပြင်ထက်မှာတော့
ဆည်းဆာရောင် ဝါဝင်း၍နေလေပြီ။ ဇရာဝတီမြစ်ရေသည် မိုးအခါဆို
ဘုရားတံတိုင်းအခြေကိုတိုက်ကာ ရေစီးကြမ်းကြမ်းဖြင့် ဝဲကန်တော့ထို့၍
နေတတ်သော်လည်း နွေအခါမှာတော့ တံတိုင်းအောက်ဘက် ဟိုးအဝေး
ကမ်းစပ်အထိ နိမ့်ဆင်း၍နေသည်။ ဆည်းဆာအောက်တွင် ပြန့်ပြုး သာ
ယာ၍နေလေသည်။ လုပလွန်းသော တန်းကြည့်တောင်တန်းနှင့်အတူ မြင်
ရသည့် မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်မှာတော့ ကြက်သွန်ခင်းတွေကို တမျှော်
တခေါ် မြင်ရသည်။ ရေကျချိန်ပေါ်လာသည့် ဒီကျွန်းသောင်တွေပေါ်က
ကြက်သွန်ခင်းတွေကြားမှာ သွားလာလူပ်ရှားခဲ့ရဖူးသည့် သူ.ကလေးဘဝ
ပုံရိပ်တို့သည် ခုချိန်ထိ သူ.မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲမြှုနေတုန်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်းသီရိ’ဟု အမည်ရသော သာယာလှပသည့် သူ.ဇာတ်
ရွာကလေးကိုတော့ သူ ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ် ...။ ကိုင်းတော့တွေ
ပေါ်သည့် ရွာမှာ မွေးသဖြင့် သူက ကိုင်းသားဟုဆိုရမည်ထင်သည်။
မြစ်ဆိပ်မှ ကိုင်းတော့တွေကိုဖြတ်၍ နာရိဝက်နီးပါး လမ်းလွှောက်လျှင်

သူတို့ရွာကို ရောက်သည်။ ဟိုးအထေးက သစ်ပင်အပ်အပ်နှင့် ညို.ညို.ဆိုင်း
ဆိုင်း မူန်ပျော်မြင်ရသည် နေရာသည် သူတို့ရွာကလေး ကျွန်းသီရိဖြစ်လေ
သည်။ မိုးအခါ မြစ်ရေတက်ချိန်ဆိုလျှင်တော့ အိမ်အထိ လျေစီးသွား၍
ရသည်။

သူတို့ကျွန်းသီရိ၏ အနီးတစ်စိုက်မှာ ဒီးကုန်း၊ ရနောင်၊
ထောင်းကြီး၊ ကျွန်းမြဲ စသည့်ရွာတွေရှိကြောင်း လူကြီးတွေပြောသဖြင့်
သူကြားဖူးနားဝရီခဲ့သည်။ သူတို့ရွာက အရှေ့ကျွန်းသီရိဖြစ်ပြီး အနောက်
ကျွန်းသီရိပူးသော ရွာလည်းရှိကြောင်း သူသီခဲ့သည်။ အဖော်ပြောဖူးတာတော့
သူတို့ရွာတွေအားလုံးသည် ကျောက်ပျဉ်လို ရေလယ်ကောင် သောင်ထွန်း
လျက် ရေပတ်လည်စိုင်း၍နေသော ကျွန်းမြေပေါ်မှာရှိသည်တဲ့။ အချိန်မရွေး
ကမ်းပါးပြီးသွားနိုင်သောကြောင့် သူတို့ရွာကလေးတွေရှိသည် ကျွန်းမြေသည်
တန်ဖိုးမကြီးဟုဆိုသည်။ ကျွန်းမြေက ဈေးပေါ်သောကြောင့်ပင် သူတို့၏
အိမ်ခြစိုင်းကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိခဲ့ပုံရသည်။

သူမှုတ်မိသလောက်တော့ သူတို့ရွာရှိ အိမ်များသည် ခြေတံ
ရှည်အိမ်များဖြစ်သည်။ ဝါဆို ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်တက်ပြီဆိုလျှင်
နွားတွေကို နွားတင်ခုံပေါ် တင်ထားကာ လူတွေက အပေါ်ထပ်မှာနေကြရ
သည်။ သူတို့ရွာကလေးက မမတို့ မင်းနှစ်သူလို ရေမရှား၊ ထင်းမရှား။
အိမ်တိုင်းမှာ လက်နှိပ်တွင်းကလေးတွေ ရှိတာကို သူမှုတ်မိသည်။ ရေ
တက်ခါနီးပြီဆိုလျှင် ခြိစည်းရိုးပတ်ပတ်လည်က ထင်းပင်များကိုခုတ်ကာ
ထင်းစင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ရုပင်။ သူတို့ခြုံပတ်ပတ်လည်မှာ တည်းသီး
လို အခွဲလိုက်သီးပြီး တည်းထက်သေးသည့် သဘေားမန်ကျည်းပင်များ
ရှိတာကို သူ မှုတ်မိသည်။ ထိုအပင်များက နွေဆိုအရိပ်ရပြီး မိုးအခါဆို
ထင်းရသည်။ ရေပြန်ကျပြီး မကြာခင် အညွှန်အခက် အသစ်ထွက်ကာ
နွေဆို တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝေဆာလာတတ်လေသည်။

သူတို့ရွာမှာ ပန်းတွေလည်း ပေါ်လှပါရဲ....။ မင်းနှစ်သူမှာ
ပန်းရှားလေတော့ သူက မမကို ပန်းမျိုးစုံပေါ်သည့် သူတို့ရွာကလေးကို
ခေါ်သွားချင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ရွာမှာ နှင့်းဆီး မီဇား၊ လေပ်နှင့် စံပယ်တွေ

ပေါသည်။ အစားမက်သည့် မမအတွက် အားပါးတရာ့ချေးစရာ သရက်၊ မာလကာ၊ သံပရာနှင့် ရှောက်ပင်တွေလည်း ပေါသည်။

သူတို့ရွာအဝင် လှည်းလမ်းကလေး၏ သာယာလှပပုံကိုတော့
သူ ခုတိုင်မမေ့နိုင်ပေ ... ။ လှည်းလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသည့်
သဘောမန်ကျည်းပင်များက ဟိုဘက် ဒီဘက် အကိုင်းချင်းယုက်ကာ
လှည်းလမ်းတစ်လျှောက် အပ်မိုးထားသဖြင့် လှည်းလမ်းသည် အပ်ဆိုင်း
အေးမြန်ခဲ့သည်။ လှည်းပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်၍ လိုက်သွားသည့်အခါ
အကိုင်းချင်းယုက်ဖြာအပ်မိုးထားသည့် ထိုအပင်ပေါင်းမိုးတို့ကို တရိပ်ရှုပ်
မြင်ရကာ အကိုင်းအက်များကြားမှ နေရောင်သည် ဖျတ်ခနဲ့ပေါ်လာလျက်
မျက်နှာပေါ်ထိုးလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ သူက မျက်စိပေါ် နေရောင်စူးလာ
သည့်အခါ ဖျတ်ခနဲ့ မျက်လုံးမှုတ်လိုက်၊ ပြန်ဖွင့်လိုက်နှင့် သူ့ဘာသာ
သဘောကျ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ရဖူးသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကတော့ သူ့ကို အဖော်နှင့် အမေက ပိုင်သည်
ဟု ထင်သည်။ သူကလည်း အဖော်နှင့် အမေကို ပိုင်သည်ဟုထင်သည်။
နောက်မှ အဖော်နှင့် အမေတို့ သူ့ကိုထားကာ သူတို့သဘောနှင့်သူတို့
ဟိုဒီ သွားလာကတော့မှ အဖော်နှင့် အမေကို သူ မပိုင်မှန်းသိရသည်။
သူ့ကိုတော့ အဖော်နှင့် အမေ ပိုင်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ ... ။ သူတို့သွားခိုင်း
သည်နေရာဆို သူလည်းလိုက်သွားရကာ သူတို့ပြန်ခေါ်လျှင်လည်း လိုက်
လာခဲ့ရတာပင်။

သူ့ကလေးဘဝက ဇရာဝတီမြစ်နှင့်တော့ မကင်းနိုင်ခဲ့ပါ။
ဇရာဝတီမြစ်က သူတို့ဘဝတွေကို တော်တော်များများ ခြယ်လှယ်နိုင်ခဲ့
သည်။ ဇရာဝတီမြစ်ရေ တက်လာပြီဆို ထင်းပင်တွေခုတ်ရာ၊ ထင်းစင်ပေါ်
တင်ရာ၊ နားတင်ခုံတွေလုပ်ရနှင့် တစ်ရွာလုံး လူပ်လူပ်ရွှေ ရှိရသည်။ မြစ်
ရေကျသွားပြီးနောက်မှာတော့ တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာသည့် မြစ်ကမ်းခြေ
ကိုင်းတော့မှာ ကြက်သွန်း၊ ငရှတ်၊ ပြောင်းတို့ကို စိုက်ပိုးဖို့ပြင်ရသည်။

အဲဒီ ဇရာဝတီမြစ်နားက ကိုင်းတော့တွေထဲမှာ သူ ကျင်လည်
ခဲ့ဖူးသလို သဲပန်းချိခွဲသည့် သူ့ဦးလေးအတွက် ဇရာဝတီကမ်းပို့တစ်

ဘဏ်ကျို့လရောင်

လျောက်က ဘုန်သဲကလေးတွေ ရှာကျိုးကာ ဆန်ကာနှင့် စစ်ပေးခဲ့ရဖူး
သည်။

မြစ်ခြေက ဒေါ်လေးဒေါ်ကြင်မေဆိမှာ သွားနေတော့လည်း
ဒေါ်လေး လျောင်းဦးဘက်ကို ကူးလာတိုင်း သူလိုက်ရသည့်အခါ ဇရာဝတီ
မြစ်ကို အကြိမ်ကြီးမဲ့ ဖြတ်ဖူးရသည်။ မြစ်ခြေမှာနေခဲ့ရတုန်းကလည်း
ကျွန်းသိရှိကို လွမ်းခဲ့သည်။ မင်းနှစ်သူမှာ နေချိန်တုန်းကတော့ ဘာကိုမှ
မလွမ်းတော့တာ ထူးဆန်းသည်။

မမနှင့် ခဲ့ခွာခဲ့ရသည့် အချိန်တွေမှာတော့ သူ့မှာ လွမ်းစရာ
တွေ တိုးခဲ့ရသည်။

လျောင်းဦးတစ်ဖက်ကမ်း သဲသောင်ပေါ်က တံငါတဲ့ကလေး
မှာ နေခဲ့သည့်အချိန်တွေမှာတော့ သူ မမကို လွမ်းသလို ပုဂံကိုလည်း
လွမ်းခဲ့ရသည်။ ဉာနေစောင်းချိန်တိုင်း ဆည်းဆာအောက်မှာ ရွှေရောင်ဝင်း
နေသည့် ပုဂံကို လွမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မမနှင့်အတူ သွားခဲ့ရသည့် ဘုရား
ပုထိုးတွေကို သတိရသည်။ သူ မျှော်ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ပုဂံ
သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာသလို ခံစားရသည်။

ဇရာဝတီတစ်ဖက်ကမ်း သောင်ပြင်ထက် တံငါတဲ့ကလေး
ဘေးမှ သေးနှပ်လှသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်က ကြီးကျယ်ခမ်းနား
သည် ပုဂံပြည်ကြီးကို စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်ကြည့်နိုင်ခဲ့တာဟာလည်း မမ
ကြောင့်သာပင် ...။ နေဝင်လုဆောင်အချိန်များမှာ ဇရာဝတီတစ်ဖက်ကမ်းက
ပုဂံပြည်ကို မျှော်ငြေးနေရင်းကပဲ ဘုရားပုထိုးတွေဘက်ဆီ မှန်းကာ မှန်း
ကာ ရှိခိုးဦးချေရင်း မမနှင့် ပြန်တွေ့ပို့ ဆူတောင်းတတ်သည့် ကလေး
တစ်ယောက်အကြောင်း မမကို ပြန်မပြောချင်ပါ။

လသာညတွေမှာ သဲသောင်ပြင်အေးအေးပေါ်မှာ ဖိနပ်မပါဘဲ
သဲနှစ်ကို နင်း၍ လမ်းလျောက်ရင်း လရောင်ကို အားပြော၍ စာကျက်သည်
အခါတိုင်း တစ်ဖက်ကမ်းဆီက မီးပွင့်လေးတွေ လင်းနေသည့် ဘုရားတွေ
ကို ငြေးမောရင်း မျက်ရည်ပဲတတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း
မမကို ပြောမပြောချင်ပါ။

၄၅၃

ကလေးတုန်းကတော့ သတိရလွန်းလို့ တွေ့ချင်လွန်းလို့
ငိုချင်လာမိခြင်းကိုသာ သိလျက် ဒါကို အလွမ်းဟု ခေါင်းစဉ်မတပ်တတ်
ခဲပါ။ ခုအချိန်ကျမှုသာလျှင် ဟိုတစ်ချိန်က ဘယ်လောက်လွမ်းခဲ့ရတယ်
ဆိုတာကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောရင်း ပြုးမြှုမျက်ရည်စို့ရတာပင်။

မရာဝတီမြစ်ကမ်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နေခဲ့ရသည့်အချိန်တွေ့
မှာ ကွာခြားလှသည့် ဘဝတွေကိုလည်း သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။ စွဲနှင့်ဆောင်း
ရာသီ ဥနေခင်းတွေမှာ စက်လေ့စီး၍ သောင်ပြင်သို့ရောက်လာ အပျော်
ရှာကြသည့် လူငယ်တွေအတွက် အမေက လတ်ဆတ်သည့် မြစ်ငါးတွေ့
ကို ကြော်ပေးရသည့်အခါ သူက စားပွဲထိုးလုပ်၍ အညှီးခဲ့ရသည်။ မြစ်ထဲ
သို့ ပျော်ရွင်စွာ ရေဆင်းကူးကြသည့် လူငယ်များ၊ ပိုက်ဆံပေါပါပေါ်ပေးကာ
အမောက် ငါးကြော်ခိုင်းပြီး ဂိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည့် လူငယ်များကို
သူ ငေးမောရင်း ဘဝတွေ ကွာခြားပုံကို သိခဲ့ရသည်။ မရာဝတီသည်
တချို့လူတွေအတွက် ဘဝဖြစ်ပြီး တချို့လူတွေအတွက် အလှဖြစ်လေ
သည်။

ရန်ပြအေးသည် ဟိုးအဝေးက ကျွန်းသိရှိဆို ငေးမောတွေး
တော်ပြီးနောက် မမဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မမက ဘုရားရှိခိုးလို့
မပြီးသေး ... ။ သူ မမဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခက္ကကြာတော့မှ မမက
ပျုပ်ဝပ်ဦးချလိုက်ပြီး လူပသော မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ့ လင်းလာသည်။
ပြီးတော့ ဘေးသို့ ငဲ့ကြည့်ရင်း သူ့ကိုမြင်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုး
လိုက်လေသည်။ မမ၏အပြုးက အေးမြှုန်းလှပါသည်။

“ရန်ပြ ... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

သူအချွေ့ရောက်စပြချိန်ကတည်းက မမက သူ့ကို ရန်ပြ
ဗုံးပြောင်းခေါ်ခဲ့သည်။ မမက ဒီလိုခေါ်တော့ အားလုံးကလည်း လိုက်
ခေါ်ကြသည်။ သူကတော့ ‘ဆူးပုပ်’ဟူသော ခေါ်သံကလေးကို လွမ်းပါ
သည်။

“ကျွန်းတော် ရောက်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီ၊ မမ ဘုရားရှိခိုးတာက
လည်း ကြာမှုကြာ ...”

လက်ကျိုလင်

“မေတ္တာသုတေသနပြုရယ်...”

“မေတ္တာသုတေသနပြုရယ်...”

“မမောပါဘူး ရန်ပြုရယ်၊ တိုးတိုးလေး ချတ်တာပဲဟာ၊ ကဲ... ပြော

“စမ်းပါဦး၊ ဒီနေ့ရော ဖြေနိုင်ရဲ့လား...”

“အရမ်းဖြေနိုင်တယ်၊ ကျိုန်းသေ ဂဏ်ထူးပဲ”

သူက ပုံကြေားကြွားလေး ဖြေတော့ မမက သူ.ကိုပြီးမြော

ကြည့်ရင်း...

“မင်းက နည်းနည်းတော့ အပြောကြီးသလိုပဲ”

“မမ မယုံ စောင့်ကြည့်နေလေ၊ ဂဏ်ထူးတွေထွက်လာတော့မှ
ဆုမချိန်လို့ ရှောင်နေရမှာ မြင်ယောင်သေး၊ ဒါနဲ့ မမက ဘာလို့
ဘုရားကို တစ်ယောက်တည်း လာရတာလဲ၊ ကျွန်ုတော့ကို စောင့်
ရင် ကျွန်ုတော် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ ...”

“ရပါတယ်... ရန်ပြုရယ်၊ နိုးနိုးလေးဆိုတော့ အညာင်းအညာပြေ
အောင် လမ်းလျောက်ရင်း ထွက်လာတာပါ”

“မမ ... ကျွန်ုတော် စာမေးပွဲကို ဂဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့ အောင်
ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မမ ဆုတောင်းပေးရဲ့နဲ့ မင်းအောင်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းကြီးစား
မှ မင်းဖြေနိုင်မှ အောင်မှာပေါ့ ရန်ပြုရဲ့၊ ဟယ်... စကားဝါပန်း
တွေပါလား ... လုလိုက်တာ”

မမက စကားပြောရင်း သူ.လက်ထဲက စံကားဝါပန်းတွဲကို
မြင်သွားသည်။ တောက်ပသွားသော မျက်လုံးများနှင့် ပြုးမြေသွားသော
မျက်နာကလေးကို မြင်ရခိုက်မှာ ပုံပွားအထိ လုမ်းမှာဝယ်ရကျိုး နပ်သွား
သည်။ သူက ပန်းတွဲလေးကို မြောက်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း ...

“ပုံပွားကဲနေ မှာထားရတာလေ ...”

“ကြည့်စမ်း ... ငါမောင်လေးက တော်လိုက်တာ၊ ဘုရားကပ်ပို့
ပန်းကို ဟိုးအဝေးကြီးကနေ လုမ်းမှာဝယ်ခဲ့တယ်ပေါ့ ...”

“အဲ ...”

သူ ရှတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။
ပန်းကြိုက်သည့် မမကို လက်ဆောင်ပေးချင်တာကလွှဲလျှင် တြေားသာမှ
မစဉ်းစားခဲ့တာတော့ အမှန်ပင် ...။ သူ ငရဲကြီးတော့မှာလား၊ မမပန့်ဖို့
ဝယ်လာတာဟုပြောလျှင် ငရဲကြီးတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ သူက ခေါင်းတစ်ချက်
ကုတ်ကာ ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။

“ပေး ... မမကို၊ မမ ဘုရားကပ်လိုက်မယ်”

“ဟို ... အဲဒါကလေ ...”

မမက ပန်းတွဲကို လှမ်းဆွဲယူတော့ သူက ခေါင်းတစ်ချက်
ထပ်ကုတ်လိုက်မိသည်။

“ရန်ပြေး ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို ... မမ၊ အဲဒီပန်းကလေ ... မမပန့်ဖို့ ဝယ်လာတာ၊ အဲ ... ငရဲ
တောင် ကြီးသွားပြီလား မသိဘူး”

မမက ခဏေကြောင်သွားပြီးမှ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“အေးပါ ... အေးပါ ... ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ မင်း မမကို ပေးတဲ့
ပန်းထဲက တချို့ကို ခွဲပြီး ဘုရားမှာလူလိုက်မယ်၊ ကျွန်တာကို
မမ ပန်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မမက ပန်းတချို့ကိုခွဲကာ ဘုရားမှာလူလိုက်ပြီး ကျွန်သည်
ပန်းတွဲကလေးကို ဆံပင် စည်းထားသည့် နေရာတစ်ခိုက်မှာ ရစ်ပတ်၍
ပန်လိုက်လေသည်။

မမနှင့်အတူ ဘုရားရင်ပြင်ကို တစ်ပတ်ပတ်၍ လျှောက်လာ
ရင်း မြစ်ဆိပ်ဘက်ခြမ်း ရင်ပြင်ကိုရောက်တော့ ဇရာဝတီကို ငေးရင်း
အတူရပ်လိုက်မိသည်။ မမက ဟိုးအောက်ခြေ မြစ်ဆိပ်ဆိသို့ လက်ညီး
အောင်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီလောကနှစ်ဗြိုင်းမြစ်ဆိပ်က ပုဂ္ဂိုလ်တုန်းကဆို နိုင်ငံတကာဆိပ်
ကမ်းတစ်ခုပဲ ရန်ပြရဲ့၊ သိရိုလက်ဘုံး၊ အီနှီယတို့က သဘောဇွဲ

လတ်ကျွန်လရောင်

အဝင်အထွက် ရှိခဲ့တာပေါ့၊ အစဉ်အလာ စကားအနေနဲ့ ပြောခဲ့ကြတာတော့ အနော်ရထာဘူရင်လက်ထက်က သီဟိုင်ကျွန်းကနေပင့်လာတဲ့ မြတ်စွာဘူရားရဲစွယ်တော်ကို ပင့်ဆောင်လာတဲ့ သော်ဘူးက ဒီဆိပ်ကမ်းမှာဆိုက်ခဲ့တာတဲ့၊ စွယ်တော်ပွားတစ်ဆူကို ဒီဘူရားမှာ ဌာပနာပြီး အနော်ရထာမင်းကြီးက တည်ခဲ့တာတဲ့”
“ဟုတ်လား ... ”

မမ စကားက သူ့ကို အံသေစေသည်။ သူ့အတွက်တော့ ဤမြစ်ဆိပ်သည် ကျွန်းသီရိကနေ ပုဂံဘက်သို့ လျှဖြင့်ကူးရသည့် မြစ်ဆိပ်တစ်ခုထက်မပိုပါ။ မမပြောသလိုဆို ဟိုးရှေးရှေးက ပုဂံပြည်ကြီးဟာ သိပ်ကို ခမ်းနားစည်ပင်ခဲ့တာပေါ့။

သူကတော့ တစ်ချိန်က ခမ်းနားစည်ပင်ခဲ့ရာ မြစ်ဆိပ်ကို ကျော်လွန်ကာ ဟိုးအဝေးမှာ မူန်ပျော်သာမြင်ရသည့် သူ့ရွာကလေးကိုသာ လက်ညွှေးအွန်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“မမ ... ဟိုးမှာတွေ့လား ... ဟိုးမှာ ပျော်လေးမြင်ရတာ ကျွန်းတော်တို့ရွာက ကျွန်းသီရိရွာလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်းတော်တို့ရွာတွေက ရေပတ်လည် စိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတာလော့၊ အရှေ့သီရိက မြစ်လက်တက်ဘေးမှာဆိုတော့ ရေက သိပ်မတိုက်စားဘူး၊ အနောက်သီရိက ဓရာဝတီမြစ်မကြီးဘေးမှာဆိုတော့ ကမ်းပါးပြီးမှာ ကြောက်ရတယ်၊ ကျွန်းတော်တို့ရွာလည်း ကြောက်တော့ ကြောက်ရတာပါပဲလော့၊ အနောက်သီရိလောက်တော့လည်း မကြောက်ရဘူးပေါ့ ... ”

မမက သူအွန်ပြသည့် ရွာကလေးဘက်ကို လုမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ...

“ရှစ်ပြွာနဲ့ မမရွာနဲ့က ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲနော်”

“ဟုတ်ပါ့ မမရာ၊ မမတို့ရွာက ရေရှားသလောက် ကျွန်းတော်တို့ရွာက ရေပတ်လည်စိုင်းနေတာ ... ”

မမနှင့် သူ အတူရယ်မောမိကြပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာက သိပ်လှတာ၊ တစ်ရက်လောက် မမကိုအလည်
ခေါ်သွားမယ်၊ မမ လိုက်ခဲ့နော် ...”

“အေးပါ၊ မမ အားရင် လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ က ... လာ ... မိုးချုပ်တော့
မယ်၊ ပြန်ကြရအောင်၊ ဉာနေက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ယဉ်နဲ့တော့
တော့ ယဉ် ဖြေနိုင်တယ်ဆိုလို့ မမ ပျော်နေတာ၊ ယဉ်က မနှစ်က
စာမေးပွဲနှီးမှ ဖျားတော့ သူ.ခမျာ စာတော်ရက်နဲ့ မဖြေလိုက်ရဘူး
တစ်နှစ်အောက်သွားတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်နှစ်တော့ သူ.အတွက်
စိတ်အေးရပါပြီ၊ ခ ရန်ပြောလည်း ဖြေနိုင်တယ်ဆိုလို့ မမ စိတ်
အေးရပြီ”

“စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်တဲ့ ကျွန်တော့ကို မမ တစ်ခုခု ဆူချုရမယ်”

“ဘာဆူချုရမလဲ၊ မင်း ဘာလိုချင်လဲ ...”

“ဉာနေစာအတွက် ကြက်ဥနဲ့ ဆူးပုပ်ချက်နဲ့ ကြော်ပေး ...”

မမက မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်သွားပြီးမှ တိုးတိုးရယ်လိုက်
ရင်း ‘အေးပါ ... အေးပါ’ဟု ဆိုသည်။ ကလေးတုန်းက ပြောခဲ့သည့်
ကြက်ဥနှင့် ဆူးပုပ်အကြောင်းကို မမလည်း မေ့မည်မထင်ပါ။

သူတို့ ဘုရားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာချိန်မှာတော့ နေလုံးသည်
တန်ကြည့်တောင်၏ အနောက်ဘက်သို့ ဝင်စပြောခဲ့ပြီ ... ။ မမက လမ်း
လျောက်ချင်သည်ဟုဆို၍ သူက စက်သီးတွန်းကာ မမနှင့်အတူ စကား
တပြာပြာနှင့် လမ်းလျောက်၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မမ ခေါင်းမှ စကားဝါ
ပန်းရန်းလေးက လေတစ်ချက်ရွှေ.တိုင်း မွေးပျုံးလာသည်။ ကျောဘက်မှ
ဆံပင်တစ်ထွေးကို ဆွဲသိမ်းကာ ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ ချထားသဖြင့် လည်ကပ်
လေးက ရှင်းကြော့နေသော မမကို သူ တစ်ချက်ငေးမိပြီးမှ ကပျောကသီ
အကြည့်လွှဲရသည်။ ပင်နိုရောင် ချည်ထည် ရင်ဖုံးအကျိုနှင့် အနက်ရောင်
ပေါ်မှာ ပင်နိုရောင် အခက်လေးတွေပါသည် လုံချည်လေးဝတ်ထားသော
မမ လမ်းလျောက်ပုံက ယဉ်စဲ.စဲ.ကလေးနှင့် ဖျော်လတ်နေသည်။ ရင့်မလို
နှင့်နကာ ဖျော်မလိုနှင့်မာ၍ ယဉ်မလိုလိုနှင့် ဖျော်လတ်ရရင့်သော မမက
သူ.ကို အမြဲလွမ်းမှုံးနိုင်စွမ်းရှိသည်။

လက်ကျိုးလင်ရောင်
“ဒါနဲ့ မမသန်ဘက်ခါ မင်းနှစ်သူ ပြန်မယ်ဆို...”
“အင်း... ဟုတ်တယ် ရန်ပြော၊ ဒီတစ်ပတ် ရုံးပိတ်ရက် ပြန်လာ
ခဲ့မယ်လို့ အိမ်ကိုပြောထားတာ၊ အဖောကလည်း ပင်စင်သွားပြီဆို
တော့ ရွာပြန်မှပဲ အဖော့တွေ့ရတော့တာ”
“မမပြန်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”
“ဘာလို့လိုက်မှာလဲ၊ မမ ဒီလိုပဲ စက်ဘီးနဲ့ ပြန်နေကျပဲလေ
ရန်ပြော”
“အဲဒီဘက်လမ်းက လူပြတ်တယ် မမရ၊ မမတစ်ယောက်တည်း
ပြန်ပြန်သွားရင် ကျွန်တော် စိတ်မအေးရဘူး၊ ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့
တင်နှင်းပြီး လိုက်ပို့မှာပေါ့...၊ ပြီးတော့ ကိုဖိုးထူးကလည်း ရွာ
ကို မမလိုပဲ ခဏခဏပြန်ပြန်လာတတ်တာ မဟုတ်လား၊ သူနဲ့
ဆုံးရင်လည်း မမ အစအနောက် ခံနေရမှာ ...”

သူက မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်တာမို့
မမက ရယ်ချင်ဟန် ပြီးတုံးတုံးဖြစ်သွားကာ ...

“ဖိုးထူးများ အရေးစိုက်စရာလား ရန်ပြောရယ်၊ ဟိုးကလေးဘဝ
ကတည်းက ဒီလိုပဲ ပြောင်နောက်နေတတ်တာ၊ ပေါ့တော့တော့နှင့်
တာကလွှဲလို့ အစ္စရာယ်ပြုမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီခရီး ဒီလမ်းက
မမ အမြှေသွားနေကျပါ၊ ဘာစိတ်မအေးစရာ ရှိရမှာလဲ ... မင်းနယ်”

မမ ဒီလိုပြောတော့ သူ ဆက်မပြောခဲ့တော့ပါ။ မမ အဖော်လေးလေးမင်းလှကလည်း မနှစ်ကမှ အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ဆေးပင်စင်ယူ
လိုက်သည်။ ဦးလေး ပင်စင်မယူခင်တုန်းကတော့ မမက ရွာပြန်တိုင်း
မမ တစ်ယောက်တည်း ရွာပြန်သွားတိုင်း သူ စိတ်ပူ၍ကျွန်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း
ထည်ခိုင်မှာကလည်း အလုပ်ကမပြတ်သဖြင့် တစ်ခါတလေမှသာ မမနှင့်
အတူ ရွာကိုလိုက်လည်ခွင့်ရသည်။ မမအိမ်ကတော့ သူ ဘယ်အချို့သွား
သွား နွေးထွေးစွာ ကြိုးခိုးမြဲပါပင်။ မနှစ်က မမတို့ရွာကို အလည်တစ်ခါက်
ပြန်ရောက်တော့ အဘွားက သူလက်တို့

ပုဂ္ဂန

“ဟဲ ... ဒီကလေးဟာ လူပျို့ကြီးအားအား ဖြစ်ပါပေါ်လား”

ဟဲ ဆိုသည်။ ‘ငယ်ငယ်တုန်းက ပုန်းမကြည်အိုး ဖော်စား
ခဲ့တဲ့ ကောင်ကလေးလေ’ ဟဲ ပြောကာ ရယ်မောသည်။ မမသာမက မမ
ပတ်ဝန်းကျင်ကပင် သူ.စိတ်နှလုံးကို စွဲးထွေးစေသည်။ မြယ့်န်းထည်
နေရာကတော့ မင်းနှစ်သူနှင့် ကွာခြားစွာ အနည်းငယ် စိမ်းထောင့်ထောင့်
ရှိသည်။ နှစ်တွေကြာလာသည့်တိုင် ခပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် စည်းတစ်ခုခြားကာ
နေသားမကျရှိရသည်။ မမရှိနေလို့သာပါပဲ ... ॥ မမရှိတော့လည်း ထို
နေရာလေးမှာ ဘယ်လိုပဲနေရနေရ သူ ပျော်ပိုက်နိုင်ခဲ့သည်ပင် ... ॥

“ဒါနဲ့ မမ ခုန်တုန်းက စကားဝါပန်းကို မမက ဘုရားကပ်မယ်
လုပ်တော့ ကျွန်တော်က မမပန်ဖို့ ဝယ်လာတယ်ပြောတာလေ ...
အဲဒါ ဘုရားကို မရှိမသေ တွန့်တိရာ ကျသွားလားဟင်”
သူ.မေးခွန်း ကလေးဆန်သွားလို့လား မသိ မမက ပြီးပါ
သည်။

“မင်းက စိတ်ရင်းအတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောမိတာပဲ၊ တမင်း
မရှိမသေ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မမတို့တွေက
ရုပ်တုတွေ စေတိတွေကို ဒီအတိုင်း ရိုခိုးဦးချ ကိုးကွယ်နေကြတာ
မဟုတ်ဘူး ရန်ပြောရဲ့၊ မမတို့ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်၊
ဘယ်လို စိတ်ထားရမယ်ဆိုတာကို အကောင်းဆုံးလမ်းညွှန်ဆုံးမ
ခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ဂဏေကျေးဇူးတွေကို ကျေးဇူးတင်လို့ သတိရ
လို့ ဘုရားရဲ့ ကိုယ်စား ကိုယ်ပွား အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ်
ထုလုပ်ကိုးကွယ်ကြတာလေ၊ ရို့သေခြင်း မရှိသေခြင်းက မင်းရဲ့
အပြုအမူ မင်းရဲ့စိတ်နေစိတ်ထား အဆင့်အတန်းပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား
ကတော့ သူ.ကို မရှိသေလို့ဆိုပြီး မင်းကို ဘာမှုလာလုပ်မှုမဟုတ်
ဘူးလေ၊ သူ.ကို မယုံကြည်လို့ မကိုးကွယ်လို့ဆိုပြီး မင်းကို ဒုက္ခ
တွေ.စေမှုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက တမင်း မရှိမသေလုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းဘာသာ စိတ်လုံခြုံနေရင် ပြီးတာပဲ ...”

အေးချမ်းသောအသံဖြင့် ရှင်းပြနေသော မမကို သူ ဝေးမော
သွားရပါသည်။

“မမက ဘရား တရား အရမ်းသိတာပဲနော်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘရား
ရှိခိုးရင်လည်း အကြာကြီးပဲ”

သူမေးခွန်း ဘာများသွားလဲတော့ မသိပါ၊ မမက သူကို
ချက်ခံးပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း တစ်ချက်ရယ်ပါသည်။

“ဘရားရှိခိုးတာ ကြာရုံနဲ့တော့ ဘရား တရား သိတယ်လို့ပြောလို့
မရပါဘူး ရန်ပြောရယ်၊ တစ်နဲ့ သုံးလေးနာရီ ဘရားရှိခိုးပြီး တရား
နည်းလမ်းမကျတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေရင်လည်း အလကားပါပဲ၊
ကိုယ့်ဘာသာကို ကိုယ်တကယ်ရှိသေတယ်ဆိုရင် တြေား ဘာသာ
ဝင်တွေကပါ ကိုယ့်ဘာသာကို အထင်ကြီး လေးစားစေချင်တယ်
ဆိုရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ယဉ်ကျေးရမယ်၊ စိတ်ကောင်းမွေးရမယ်၊
ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းမူတွေ၊ မတရားသဖြင့် တစ်ဖက်စောင်းနှင်း
ရှင်းရှင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဆိုပြုမှုဆောင်ရွက်တာမျိုးတွေ မလုပ်ရဘူး၊
ကိုယ်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါဆိုပြီး ဆဲနေဆိုနေရင် အများ မလေးစား
စရာ တစ်ဖက်စောင်းနှင်း ကြမ်းတမ်း ရှင်းပျတာတွေ ပြောဆိုပြုမှု
နေတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာကို သူများ အထင်သေးအောင် လုပ်
တာနဲ့အတူတူပဲ ... ।

“ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ ဒီလို ရှင်းပျပါလား၊
ဒီလို ကြမ်းတမ်းပါလားဆိုပြီး သူများအထင်မသေးရအောင်၊ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ မြန်မာတွေဆိုတာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးပါလား၊ စည်းကမ်း
ရှိပါလား၊ မျှမျှတတ အဆင့်ရှိရှိ တွေးခေါ်ဆောင်ရွက်တတ်ပါလား
လို့ သူများအထင်ကြီး လေးစားအောင် နေရင်ကို ကိုယ့်လူမျိုး
ကိုယ့်ဘာသာကို တတ်နိုင်သလောက်လေး စောင့်ရှုံးရာ ရောက်
ပါတယ် ရန်ပြောရယ်”

တကယ့် လူကြီးသူမလေးလို တစ်လုံးချင်း လေးနောက်စွာ
ပြောဆိုနေသော မမစကားတွေကို သူ မှတ်သားရပါသည်။ သို့သော်လည်း
မမကိုတော့ စနောက်ချင်လာမိသည်။

“မမ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၂၄ နှစ်လေ၊ မင်းသိသားနဲ့ ...”

ကောက်ခါင်ခါ မေးလိုက်သည့် သူ.မေးခွန်းကို မမက အူကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူက ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းကာ ...

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ၄၂ နှစ်မှတ်လို့ ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမက အဒေါကြီးတစ်ယောက်လို့ ဆုံးမသဝါဒစကားတွေ ချေ တတ်လိုပါ”

“အာ ... ဒီကောင်လေး၊ ငါ ခေါက်လိုက်ရ”

မမက ခေါက်ဖို့လက်ချွယ်တော့ သူက မမရှေ့သို့ ခေါင်း ညွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် မမက မခေါက်ပါ။

“ခေါက်လေ ... မမ ...”

“မခေါက်ပါဘူး၊ ငါ မေ့သွားလို့ မင်းက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ”

မြကျွေးက ရန်ပြောခေါင်းပေါ် ချွယ်လိုက်မိသည့် လက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်မိပါသည်။ ရန်ပြော ကလေးမဟုတ် တော့တာကို မြကျွေးက ခဏာခဏာမေ့မိလေသည်။ ရန်ပြောဘာ မြကျွေးနှင့် တွေ့ခါစတုန်းကလို့ စနစ်အချွယ် မဟုတ်တော့။ ၁၈ နှစ်သား ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းကို မြကျွေးက မေ့တောင်ကြည့်နေရပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး နှင့် မျက်နှာကလေး နှန်ပ်သေးသည့်တိုင်း ခန္ဓာကိုယ်က ထွားကျိုင်းလှ သည့်မျိုး ပုံပေးသေး မြကျွေးနှင့် ယူဉ်ရပ်မိတိုင်း သူက လူကြီးတစ်ယောက် နှင့် တူနေတတ်သည်။ အကျင့်ပါမြှုပြန်သော မြကျွေးကတော့ သူ.ကို ထိပ်ခေါက်ဖို့ မကြာခဏ လက်ချွယ်မိမြဲ ... ။ သို့သော်လည်း အချိန်မိ သတိရကာ လက်ကို ရှုပ်ဖယ်မိမြဲ ... ။

“ကလေးမဟုတ်လည်း ခေါက်လို့ရပါတယ် မမရဲ့၊ ခေါက်ပါ ... ခေါက်ပါ”

ရန်ပြော မမကို စနောက်ချင်တာမို့ မမရှေ့သို့ ခေါင်း ထိုးထိုးပေးနေတော့ မမက သူ.ခေါင်းကို လက်နှင့်ပြန်တွန်းလိုက်ရင်း

လက်ကျွန်လရောင်

ရယ်မောနေတော့သည်။ မမ ရယ်လိုက်တော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်
လို ချုစ်စရာကောင်းသွားတတ်သည်။
နွေ့နေ့ လေပြည်ထဲမှာတော့ ဓံကားဝါပန်းရန်းကလေးတွေ
သင်းပုံ၊ ကြိုင်လိုင်၍ နေလေသည်။

ရန်ပြေ ယူသွားသည့် စကားဝါပန်းတွေကို မမခေါင်းမှာ
ခိုတွဲလျက် တွေ့ရသည့်အခါ ယဉ်စိတ်မှာ ရှစ်တ ဖြစ်ရသည်။ စကားဝါ
ပန်းကို ယဉ် လိုချင်လှသော်လည်း ရန်ပြေက တစ်ပွင့်တလေတောင်မျှ
ပေးမသွားခဲ့ပါ။ မမခေါင်းမှာတော့ စကားဝါပန်းတွေ ဝေ၍နေလေသည်။

အပြီးမျက်နှာနှင့် စကားဝါပန်းတွေကို သယ်ဆောင်ကာ
မမနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သော ရန်ပြေသည် အပြီးမျက်နှာနှင့်ပင် အိမ်
သို့ပြန်လာသည်။ သူနှင့်အတူ အပြီးမျက်နှာတစ်ခုလည်း အတူတကွပါလာ
သည်။ မမ၏ အပြီးကလည်း အသက်ဝင်လှပလွန်းခဲ့သည်။ အဲဒီအပြီး
မျက်နှာ နှစ်ခုကြားသို့ ယဉ် ဘီလူးမျက်နှာက တိုးမပေါက်နိုင်တာမျိုးလား။
ယဉ်က အိမ်ဘက်သို့ အတူလျှောက်လာနေသည့် မမနှင့် ရန်ပြေကို လမ်း
ကြည့်ရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဟက်ခနဲ့ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

ယဉ် ငယ်ငယ်က တစ်စက်မှအထင်မကြီးခဲ့သော၊ အထင်
သေးနှိမ့်ချခဲ့သော ရန်ပြေသည် ခုတော့ ယဉ်စိတ်ကို လူပ်ရားစေနိုင်သူ
တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယဉ် ဘယ်လိုပဲ ရန်စ ရန်စ ခပ်တည်တည်
ခပ်မှန်မှန် နေတတ်သော ရန်ပြေ၏ တည်ကြည်ဌြမ်သက်မှုသည် အချယ်
ရောက်လာသော ယဉ်အတွက် စိတ်ဝင်စား ရင်ခုန်စရာဖြစ်လာခဲ့ရသည်။
ရင်ခုန်ရသည့်တိုင် အထင်သေးစိတ်ကလေးကလည်း တစ်ချက် တစ်ချက်

ခေါင်းပြုလာတတ်သောအခါ သူ့အပေါ် မာမာကျောကျော သဲဇာပေး
ရင်းကပဲ စိတ်ထဲက ကြိုတ်၍ ညွတ်ကြွေရသည်။ သူက ယဉ်အပေါ်
တည်တည်မှန်မှန် ဆက်ဆံသလောက် မမအပေါ်မှာတော့ ပေါ့ပါးမြှုံးခွင့်
စွာ တရှင်းတနိုး ဆက်ဆံလေသောအခါ ယဉ်က မမ မြေကျေးကို အားကျွား
ရင်းနှင့်ပဲ ကြိုတ်၍ မနာလိုဖြစ်လာခဲ့မိသည်။ ရန်ပြန်နှင့်ပတ်သက်လျှင်
ယဉ်စိတ်သည် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလှပ်ရှားကာ မတည်မငြိမ် ရှိရလေ
သည်။

မမနှင့် ရန်ပြောတို့ အိမ်နားသို့ရောက်လာတော့ ယဉ်က
အိမ်ရှုံးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မမက ယဉ်ကိုပြုးပြလိုက်ရင်း ...

“ယဉ် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ညနေစာအတွက်
ယဉ်ကြိုက်တဲ့ နှမ်းဖတ်ချဉ်သုပ်လေးတောင် သုပ်ဖို့ အဆင်သင့်
ပြင်ထားခဲ့သေးတယ်”

“ယဉ် မစားသေးဘူး မမ၊ စက်ချုပ်တဲ့အိမ်ကို ခဏသွားမလို့၊
ယဉ် အပ်ထားတဲ့ အကျိုးတွေ ရပြီဆိုလို့ ယဉ် ရန်ပြောကို လိုက်ပို့
ခိုင်းမလို့ စောင့်နေတာ၊ ရန်ပြေး ... နှင်းကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ”

“ရန်ပြောက မမကို စောင့်ခေါ်နေရလို့ ကြာတာပါ ယဉ်ရဲ့၊ ရန်ပြော
ယဉ်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦး၊ ပြန်လာမှ ထမင်းစားတော့ ...”

“ဆူးပုပ်ရွက်နဲ့ ကြက်ဥကြော်ထားပေးနော် မမ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ...”

ရန်ပြောက စက်ဘီးကို လမ်းဘက်သို့ပြန်ဦးတည်ကာ တွန်း
ကျေးလိုက်သည်။ ခင်လေးယဉ်က သူ့ဆီလျောက်လာကာ ခြေတစ်ချောင်း
ထောက်၍ ကယ်ရိယာပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ရင်း နောက်ဘက်ကနေ
သူ့ခါးကို တစ်ချက်လှမ်းဖက်ကာ အားပြုလိုက်သည်။ သူ မမကို နှုတ်
ဆက်ပြီး ခင်လေးယဉ် သွားနေကျ စက်ချုပ်သည့် အိမ်ဘက်သို့ နှင့်
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကနှင့်မတူဘဲ သူ့အပေါ် ခင်လေးယဉ်က
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုဟန် ရှိသော်လည်း သူကတော့ ခပ်မှန်မှန်သာ နေဖြစ်ခဲ့

သည်။ အဲဒီကျမ်းဝင်လိုဟန်ရဲ့ နောက်မှာ လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လိုမှုတွေကိုလည်း
သူတွေ ခဲ့ရသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာတော့ သွက်လက်အရောင်တတ်
သည့် ခင်လေးယဉ်အပေါ်မှာ လူငယ်သဘာဝ စိတ်လူပ်ရှားမိတာတော့
အမှန်ပင် ... ။ သို့သော် ခင်လေးယဉ်နှင့် နီးကပ်လာတိုင်း ပူလောင်မှု
ကိုသာ သူခံစားရပါသည်။

ခင်လေးယဉ်က လုပါသည်။ ညိုစိုစို အသားအရော မျက်ခုံး
မွေး စင်ရော်တောင်နှင့် ငုံဖူးနှစိသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ လှစ်ဟရယ်မော
သည်အခါ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးနှင့် ဧေးမောချင်စဖွယ်ပင် ... ။ အရပ်မြင့်
မြင့် ပခုံးစွင့်စွင့်နှင့် အချိုးတကျရှိသော ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားကလည်း
ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။ ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲနေသည့် ဆံပင်တိုကလေး လှပ်လှပ်
ခါခါနှင့် သွက်လက် တက်ကြွှု မြှေးခွင်တတ်သော ခင်လေးယဉ်က
အညာသူနှင့်မတူဘဲ မြို့ကြီးသူနှင့်တူသည်။ သို့သော် ... ခင်လေးယဉ်၏
အပြုးက သူ.ကို မြှုပ်မှုးအေးစေနိုင်ပါ။ ပခုံးလေးကျိုးကျိုးကုပ်ကုပ် ကိုယ်
ဟန်နှင့် နန်းဆန်ဆန် ကြည်လင်တည်ပြုမြတ်သော မျက်နှာထားလေး ရှိရှုံးမှ
အပ ထူးခြားထင်ရှားလှပခြင်း မရှိသည့် မမ၏အပြုးကတော့ သူ.ရင်ကို
ပြုမှုးအေးစေနိုင်ပေသည်။

“ရန်ပြီ ... နင် စကားဝါပန်းတွေ ဘယ်ကရသလဲ”

နောက်မှ ထိုင်လိုက်လာသည့် ခင်လေးယဉ်က သူ.ကိုလုမ်း
မေးသည်။

“ငါ ပုံဗားက လှမ်းမှာတာ ...”

“ဟုတ်လား၊ ငါကတော့ စကားဝါပန်း မကြိုက်ပါဘူး၊ အနဲ့ သိပ်
စုံတာပဲ၊ ဉာဏ်ကတောင် ငါတို့အတန်းထဲက မိုးမင်းအောင်က
သူ.အမေဝယ်လာတဲ့ စကားဝါပန်းတွေ ငါဖို့ယူလာပေးသေးတယ်၊
ငါမကြိုက်လို့ မယူလိုက်တာ ...”

သူ ဘာမှတဲ့ပြန်မပြောဖြစ်၍ ခင်လေးယဉ်ကလည်း ဘာမှ
ဆက်မပြောတော့ပါ။ ထိုခက္ခမှာပဲ စက်ချုပ်ဆိုင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ
သဖြင့် သူ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

လက်ကျွန်လရောင်

“ရန်ပြေ... လာလေ၊ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ ငါ အပြင်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

“လာပါဟဲ... နှင်ကလည်း၊ ခြိထဲမှာ ခြင်ကိုက်လိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်...”

“က... လာပါဆို”

ရန်ပြေက အကြောက်အကန် ဆက်မပြင်းချင်တော့တာမို့
အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ယဉ်... လာဟော၊ ဒီမှာ ယဉ်သူငယ်ချင်း တာတာလည်း ရောက်
နေတယ်”

“ယဉ်... နောက်ကျလိုက်တာ၊ နှင်လာမယ်ဆိုလို ငါ စောင့်နေရတာ
ကြာဖြေဟဲ့၊ အံမယ်... ကိုယ်ရုံတော်နဲ့ပါလား”

အိမ်အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာကြိသည့် ခင်လေးယဉ်၏
သူငယ်ချင်းက သူ့ကိုမြင်တော့ ပြုးစိစိဆိုသည်။ သူ နည်းနည်း မျက်နှာ
မထားတတ် စိတ်ကျော်းကျပ်လာသည်။

“ရန်ပြေ... ဒီမှာထိုင်ဦး၊ ငါ အထဲမှာ အကျိုးသွားဝတ်ကြည့်လိုက်
ဦးမယ်”

ခင်လေးယဉ်က အတွင်းခန်းထဲသို့ဝင်သွားတော့ သူ အည့်ခန်း
ထဲမှာ ထိုင်ကျုန်ခဲ့သည်။ သူက စားပွဲပေါ်မှာတွေ့သည့် သတင်းစာတစ်
စောင်ကို ကောက်ဖတ်နေဆဲမှာ အတွင်းမှ ရယ်မောသံနှင့် စကားပြောသံ
ခပ်အုပ်အုပ်ကို ကြားရသည်။

“ယဉ်... နှင်ငယ်ငယ်က အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးက အခုတော့
ကိုယ်ရုံတော်မင်းသားလေး ဖြစ်နေပါလား၊ အဟင်းဟင်း... နှင်
ရိုးမျိုးရဲ့လား”

“မရိုးတော့ကော ဘာဖြစ်လဲဟယ်... က...”

နှိမ့်ချစကားလား... မြောက်ပင့်စကားလား... သူ မဝေခဲ့
တတ်ပါ။ ကလေးဘဝတုန်းက အနိုင်ကျင့်ခဲ့ရခြင်းကတော့ သူ့စိတ်မှာ
ခုထိ မသွောက်ဖျက်နိုင်သေးသော ဒက်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ခုချိန်မှာ

ကလေးမဟုတ်တော့ပြီမို့ ကလေးဆန်ဆန် မခေါ်မပြော ရန်လုပ် အဖြူး
ထားစိတ် မရှိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်စိတ်က အေးခဲ့ဖြစ်တည်
နေဆဲပင်။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ လျှောင်ပိတ်ခံခဲ့ရခြင်းကို သူ မမေ့ပါ။
ထမင်းစားမဖြောင့်အောင် စေခိုင်းခံခဲ့ရခြင်းကို သူမမေ့ပါ။ အပျော်ပလုပ်
လုပ်၊ တမင် အနိုင်ကျင့်ချင်၍ပဲလုပ်လုပ် ခံရသူမှာတော့ စိတ်နာကျင်မှ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပင်။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ အားကိုးရာမဲ့ ချောက်ချားခဲ့ရသော
ခံစားမှုနှင့် မမရောက်လာခိုက်မှာ အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ရင်း ဝမ်းပမ်း
တနည်းငိုခဲ့ရသည့် ခံစားမှုနှစ်ခုသည် သူ.နှလုံးသား၏ အတွင်းတစ်နေရာ
မှာ ကုပ်တွယ်တည်ရှိနေခဲ့သည်။

မြယ်န်းထည်အိမ်မှာ ဆက်မနေချင်လောက်အောင် စိတ်ည်
ခဲ့ရသည့် အချိန်တွေရှိခဲ့သော်လည်း မမရှိနေသည့်အရပ်မှ ခဲ့ခွာသွားဖို့
စဉ်းတောင်မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ခင်လေးယဉ်ကိုတော့ မမချစ်သော မမညီမ
ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် အမြိအလျှော့ပေးသည်းခံနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခင်လေး
ယဉ်အပေါ် မှန်းမိသော အမှန်းတို့ကို မမ၏အပြီးက ချေဖျက်နိုင်စွမ်း
ရှိခဲ့သည်။

“ရန်ပြ ... ကြည့်ပါဘိုး၊ ငါနဲ့ လိုက်ရဲ့လား”

ရတ်တရက်ပင် အတွင်းခန်းဆီးစကို လုပ်ကာ ခင်လေးယဉ်
က အခန်းဝမှာရပ်၍ လုမ်းမေးလိုက်သည်။

“လိုက်ပါတယ် ...”

သူက အဝတ်အစားသစ် ဝတ်ထားသည့် ခင်လေးယဉ်ကို
ခပ်လျှမ်းလျှမ်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝတ်ကျေတန်းကျေ ဖြေကာ
သတင်းစာကို ပြန်င့်ဖတ်နေလိုက်သည်။

“ဖြေပုံကလည်း ပြီးပြီးရောပဲ ...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မလိုက်ဘူးလို့ ဖြေရမှာလား ...”

“နင် ငါကို ပေါ့နေတာလား ...”

“နင်မေးခွန်းအတွက် ဖြေစရာ ဒီနှစ်မျိုးပဲ ရှိတာလေ၊ တစ်မျိုး

မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီတစ်မျိုးသာ ကျေန်တာပဲ ...”

ကလေးမဟုတ်တော့ပြီမို့ ကလေးဆန်ဆန် မခေါ်မပြော ရန်လုပ် အဖြူး
ထားစိတ် မရှိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်စိတ်က အေးခဲ့ဖြစ်တည်
နေဆဲပင်။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ လျှောင်ပိတ်ခံခဲ့ရခြင်းကို သူ မမေ့ပါ။
ထမင်းစားမဖြောင့်အောင် စေခိုင်းခံခဲ့ရခြင်းကို သူမမေ့ပါ။ အပျော်ပလုပ်
လုပ်၊ တမင် အနိုင်ကျင့်ချင်၍ပဲလုပ်လုပ် ခံရသူမှာတော့ စိတ်နာကျင်မှ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပင်။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ အားကိုးရာမဲ့ ချောက်ချားခဲ့ရသော
ခံစားမှုနှင့် မမရောက်လာခိုက်မှာ အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ရင်း ဝမ်းပမ်း
တနည်းငိုခဲ့ရသည့် ခံစားမှုနှစ်ခုသည် သူ.နှလုံးသား၏ အတွင်းတစ်နေရာ
မှာ ကုပ်တွယ်တည်ရှိနေခဲ့သည်။

မြယ်န်းထည်အိမ်မှာ ဆက်မနေချင်လောက်အောင် စိတ်ည်
ခဲ့ရသည့် အချိန်တွေရှိခဲ့သော်လည်း မမရှိနေသည့်အရပ်မှ ခဲ့ခွာသွားဖို့
စဉ်းတောင်မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ခင်လေးယဉ်ကိုတော့ မမချစ်သော မမညီမ
ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် အမြိအလျှော့ပေးသည်းခံနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခင်လေး
ယဉ်အပေါ် မှန်းမိသော အမှန်းတို့ကို မမ၏အပြီးက ချေဖျက်နိုင်စွမ်း
ရှိခဲ့သည်။

“ရန်ပြ ... ကြည့်ပါဘိုး၊ ငါနဲ့ လိုက်ရဲ့လား”

ရတ်တရက်ပင် အတွင်းခန်းဆီးစကို လုပ်ကာ ခင်လေးယဉ်
က အခန်းဝမှာရပ်၍ လုမ်းမေးလိုက်သည်။

“လိုက်ပါတယ် ...”

သူက အဝတ်အစားသစ် ဝတ်ထားသည့် ခင်လေးယဉ်ကို
ခပ်လျှမ်းလျှမ်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝတ်ကျေတန်းကျေ ဖြေကာ
သတင်းစာကို ပြန်င့်ဖတ်နေလိုက်သည်။

“ဖြေပုံကလည်း ပြီးပြီးရောပဲ ...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မလိုက်ဘူးလို့ ဖြေရမှာလား ...”

“နင် ငါကို ပေါ့နေတာလား ...”

“နင်မေးခွန်းအတွက် ဖြေစရာ ဒီနှစ်မျိုးပဲ ရှိတာလေ၊ တစ်မျိုး

မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီတစ်မျိုးသာ ကျေန်တာပဲ ...”

ခင်လေးက သူ.ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ချယ်ပြီး အိမ်အတွင်း
ဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ခဏာနေတော့ အတွင်းခန်းမှ ရယ်သံသုံးသဲ
နှင့်အတူ 'ခုတော့ နင် အရှုံးပေးနေရပြီ မဟုတ်လား'ဟူသော စကားသံကို
ကြားရသည်။ စွဲညာသည် ပို၍ပူအိုက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ ပြန်
ချင်ပြီ။ မမ ကြော်ထားသည့် ဆူးပုပ်ချက် ကြက်ဥကြာ်နှင့် ထမင်းကို
အားရပါးရ စားကာ ခြေထောင့် မန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်မှာ အေး
အေးလူလူထိုင်ရင်း စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့မှာ ခံစားရသည့် ပျော်ချွင်ပေါ့ပါး
သည့် ခံစားချက်ကို လွတ်လပ်စွာ ခံစားရင်း သူ.အနာဂတ်အတွက် စိတ်
ကူးယဉ်ချင်ပြီ ... "

အပြန်မှာတော့ ယဉ်မျက်နှာက စုပ်ပုပ်ရှိသည်။ သူကလည်း
မျက်မျှင်ကြုတ်ကြုတ်နှင့် စိတ်ထဲ မကြည်လင်လှပေ။ မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍
အိမ်ကိုပြန်ပြန်ရောက်ဖို့ စိတ်စောကာ စက်ဘီးကို ခပ်သွက်သွက်နှင့်နေ
ဆဲမှာ 'ဟဲ ... မြန်မြန်နှင်း' ဟူသော စကားက သူ.ကို အမောဆို ဒေါသ
ထွက်စေသည်။

အိမ်နားသို့ရောက်လာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်မျော်နေသော
ဒေါလေး ဒေါ်မြှုရုံကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်လေးက လေသံမာမာဖြင့် ...

"ဒါ ဘယ်ကပြန်လာကြတာတဲ့ ..."

ဟဲ လုမ်းမေးသည်။ ခင်လေးယဉ်က ...

"စက်ချုပ်အိမ်ကို သွားတာ၊ မိုးချုပ်ခါနီးမို့လို့ ရန်ပြောကို လိုက်ပို့
ခိုင်းတာ အမေ"

ဟဲ ဖြေသည်။ သူကတော့ ဒေါ်လေးရှေ့မှ ခေါင်းငှံကိုယ်ရှိ
ကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်ရှေ့သို့ ရောက်
တော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မမကို မြင်ရသည်။ မီးဖိုချောင်
တဲော်ဝမှာ သူရပ်မိတော့ မမက သူ.ကိုမြင်သွားကာ ...

"ရန်ပြု ... လာ ... လာ၊ မင်းကြော်ခိုင်းတာ အခုပဲကြော်ပြီးတယ်၊
မူပူစွဲးစွဲးလေး လာစားလိုက်ဦး"

ဟဲ လုမ်းခေါ်၏။ သူ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ စားပွဲခုံပုကလေး

ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်တော့ မမက သူ.ဖို့ ရူးထားသည့် ထမင်းခလုံနှင့် ကြက်ဥုံးပုပ်ကြော် ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်းပေးရင်း သူ.မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ...

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား မောင်လေး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ယဉ်နဲ့ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူက ခေါင်းခါရင်း ကြက်ဥုံးပုပ်ရွက်ကြော် တစ်ဖဲ့ ဖဲ့စား လိုက်သည်။ ကြိုက်တာစားရလို့လား ... မမနှင့် တွေ့လို့လားတော့မသိ သူ.စိတ်က ပြန်ပြီးကြည်းလာသည်။ မမက သူ.ကိုင်းကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ယဉ်ကိုတော့ သည်းခံပေးပါ မောင်လေးရယ် နော်၊ ယဉ်က အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့ ကလေးဆိုတော့ ဘယ်သူ.ကိုမဆို ဖိုလ်ကျ ချင်တာလေး ရှိပေမဲ့ စိတ်ရင်းလေးက မဆိုးရှာပါဘူး”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့၊ ယဉ် ဖိုလ်ကျတာလောက်ကတော့ ရှိုးတောင်နဲ့ ပြီ”

မမ မျက်နှာလေး ပြန်ကြည်းလာသဖြင့် သူ လိမ်ရကျိုးနံပါး သွားခဲ့သည်။

ထိုညက ခြိထောင့် မန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်မှာ ပက်လက်လှန်ကာ ကြယ်တွေကိုင်းရင်း ဘယ်ဆီရောက်သည်မသိသော အဖော်ကို သတိရသည်။ ပြီးတော့ သူ.အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာလေ မလဲဟု တွေးတော့နေခဲ့မိလေသည်။

“မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်က အဖက်မတန်ဘူးလို့ ထင်တဲ့
ယောကျားလေးကိုလည်း စိတ်ကစားတတ်တာပဲလား၊ ခုခေတ်
မိန်းကလေးတွေများ ဉာဏ်မမိပါဘူးအော ...”

မြကျေး ရုံးသွားဖို့ ထမင်းချိုင့်ထည့်နေဆဲမှာ ပန်းကန်ဆေး
နေသော ဒေါ်စိန်က ဉာည်းတွားသလို ရေရှာတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဒေါ်စိန် ...”

မြကျေးက ဒေါ်စိန် ဘာကိုပြောချင်မှန်းမသိသဖြင့် ပြန်မေး
မိသည်။

“ခင်လေးယဉ်လေ ... သူအဖက်မတန်ဘူးထင်တဲ့ ရန်ပြေအေးကို
သူပဲ ဟိုလိုက်ပို့ခိုင်း၊ ဒီလိုက်ပို့ခိုင်းနဲ့ အရောတဝ် လုပ်နေတာ၊
သူ စိတ်ကစားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ မမြေရုံ မျက်စိထဲ ကြည့်
မရရင် ရန်ပြေအေးပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ၊ မနေ့က စက်ချုပ်ဆိုင်က
ပြန်လာတော့ မမြေရုံရယ် သူ့သမီးကို ဆူနေတာ ဒေါ်စိန် ကြား
လိုက်တယ်၊ သူ့သမီးကို ပြောမရဆိုမရရင် ရန်ပြောက်ကို လှည့်
လာလိမ့်မယ်၊ ကျျှပ်ဖြင့် ရန်ပြောအစား ရင်လေးတာပဲ ...”

ဒေါ်စိန်စကားကို မြကျေးစိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားရပါ
သည်။ ဒေါ်စိန်လိမ့်း မြကျေး တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးတာကြောင့်ပင် ...။
မြကျေးက မျက်မှောင်ကျို့ကျို့နှင့် ထမင်းချိုင့်တွေကို ဆင့်နေရင်းက ...

“ဒေါ်စိန် ကလေးတွေကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ ခုနောက်ပိုင်း ယဉ်က ရန်ပြောအပေါ် ပျော်ပျောင်းလာလို့ မြှော်းတောင် ဝမ်းသာနေမိတာ၊ ဒေါ်လေးဆူတာကလည်း မိုးချုပ်ခါနီး သွားလို့ ဆူတာနေမှာပါ ...”

“သော် ... အေး၊ အေးပါ ... ဒေါ်စိန်အမှားပဲ ထားပါ၊ ညည်းက တော့ သူများ အချစ်လည်း မသိ၊ ကိုယ့်အချစ်လည်း ကိုယ်မသိတဲ့ မိန်းကလေးပဲလေ ...”

“ဟင် ... ဒေါ်စိန်ကလည်း ပြောခါမှပိုဆိုးနေပါရောလား၊ ဘယ်က အချစ်ကိုစွဲတွေပါ ပါလာရပြန်တာလဲ၊ မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ဒေါ်စိန်ရယ်”

“အေးပါအေး ... မဆိုင်ဘူးပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ အချစ်ဆိုတာ ညည်းလို အပျိုကလေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒေါ်စိန်လို့ မှဆိုးမနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ ဟုတ်ပြီလား”

ဒေါ်စိန်က သူ.ရင်ဘတ်အိအိကို ဘုတ်ခနဲ့ ပုတ်ပြီးပြောလိုက်သဖြင့် မြှော်းက ပြီးလိုက်မိသည်။ အချစ်တဲ့ ...” ချစ်သူရည်းစား အချစ်ဆိုတာကို မြှော်း မသိသော်လည်း မြှော်းမှာတော့ အချစ်တွေ အများကြီးရှုပါသည်။ မြှော်းမိသားစုကို ချစ်သည်။ မင်းနှစ်သူကို ချစ်သည်။ ပုဂံကိုချစ်သည်။ မြှော်း၏ အလုပ်ကိုလည်းချစ်သည်။ မြှုပ်နှံးထည် မိသားစုအားလုံးကိုလည်း ချစ်သည်။ မောင်လေး ရန်ပြောအေးကို လည်း ချစ်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုလည်း ချစ်သည်။ အို ... အချစ်တွေမှ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။”

“သော် ... ဒါနဲ့ မနက်က ကိုတင်ရှိနိုင်တို့ မိသားစုတွေ ရောက်လာကြတယ်၊ ကိုတင်ရှိနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်၊ ညာက်ကားမောင်းလာတာဆိုတော့ သူတို့ ပြန်အိပ်နေကြတယ်၊ ခုတော့ နိုးပြီလား မသိဘူး”

“ဟုတ်လား ... မြှော်းတောင် မသိဘူး”

“ဒေါ်စိန်က တံခါးထွေ့ပေးရလို့ သိတာလေ ...”

ဦးတင်ရှိန်တို့ မိသားစုက ပုဂံကို နှစ်စဉ်မပျက် ဘုရားဖူး
လကြမြေပါပင်။ ဦးတင်ရှိန်က မန္တာ လေးက ဟိုတယ်တခါးမှာ Souvenir
ဆိုင်ကလေးတွေ ထပ်တိုးဖွင့်နိုင်ခဲ့ပြီ ...။ သူလှမ်းမှာသည့် ယွန်းထည်တွေကို
မြကျုးတို့က ပို့ပေးရပါသည်။ သူက မြကျုးကို ခင်မင်သလို ရန်ပြောကို
လည်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ကာလရှည်ကြာ ဆက်ဆံလာ
ရသဖြင့် မိသားစုကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။

“ဒေါ်စိန် ... မြကျုး သွားတော့မယ်နော်”

“အေး ... အေး ...”

မြကျုးက ထမင်းချိုင့်နှင့် ဆွဲခြင်းလေးကိုခွဲကာ မီးပိုချောင်
ဘက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယွန်းဆိုင်ဘက်သို့ လျောက်သွားရင်း အလုပ်ရုံ
ဘက်သို့ လုမ်းကြည့်မိတော့ အလုပ်ရုံဘက်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည့်
ရန်ပြောကို မြင်ရသည်။ ရန်ပြောက ယွန်းအိုးလေးတစ်ခုလုံးကို ကည်ဖြင့်
ရေးနေသဖြင့် မြကျုးက ပြီးမိသည်။ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ရန်ပြောက
ယွန်းပညာအဆင့် အတော်များများကို သေချာတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေ
မယ့် အသေးစိတ် ယွန်းခွဲတာကိုတော့ သေချာမတတ်သေးဘူးဟု ဆိုရမည်။
မတတ်သေးတာကလည်း သူည့်လို့တော့ မဟုတ်။ ယွန်းခွဲတာကို မိန်း
ကလေးတွေသာ လုပ်ကြသည်။ စိတ်ရည်လက်ရှည် အနုစိတ်လုပ်မှရသည်။
ရန်ပြောက ဟိုသွားဒီသွား အလုပ်များသဖြင့် ကြာကြာထိုင်ဖို့ အချိန်မပေး
နိုင်။ မြကျုးတို့ အလုပ်ရုံကို ခရီးသည်တွေ လာလေ့လာပြီဆိုလျှင် သွက်
သွက်လက်လက် ရှင်းပြနိုင်သူ ရှိရသည်။ ဦးလေးရှိလျှင် ဦးလေးက ရှင်း
ပြသည်။ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မြကျုး တစ်လှည့်
ရန်ပြု တစ်လှည့် ရှင်းပြရသည်။ ယွန်းအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားလှသည့်
ယဉ်က ဆိုင်မှာ ကောင်တာတောင် ကြာကြာထိုင်ချင်သူမဟုတ်။ ရှင်းပြု၊
အည်ခံ၊ အဝေးကမှာသည့် ယွန်းထည်တွေကို ထုပ်ပိုးပြီး ကားဂိတ်ပို့သည်
အလုပ်တွေဘက်မှာ ရန်ပြောက အားစိုက်ရသည့်အခါ ဌိမ်ဌိမ်ထိုင်လုပ်ရ
သည် အလုပ်ဘက်ကို အချိန်ပေးနိုင်မှု နည်းသွားခဲ့ရသည်။ ခုလို အည်ပါး
ချို့စို့မှာသာ ယွန်းထည်လုပ်သည့်ဘက်ကို ရောက်လာရသည်။

ရန်ပြက သွက်လက်ချက်ချာဖြီး ခရောင်းခရာ ရှိသဖြင့်
ဧည့်သည်တွေကလည်း သူ.ကို သဘောကျကြသည်။ ရန်ပြေမှာ အနုပညာ
ပါရမိလေးလည်း ပါလာခဲ့ပုံရသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် ပုန်းမကြည့်
အိုးထဲမှာထည့်ဖို့ အရာပ်ကို လက်ရာမြောက်စွာ လုပ်တတ်သော ရန်ပြေသည်
ယွန်းအတတ်ကိုလည်း ကြာကြာမသင်ရဘဲ တတ်ခဲ့သည်။ သူများတကာက
ယွန်းပေါ်မှာ အရာပ်ရေးရသည့် ယွန်းဆင်ပညာကို သုံးနှစ်လောက် သင်မှု
တတ်သည်။ ပထမတစ်နှစ်မှာ စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲတတ်အောင် အရင်ကျင့်
ရသည်။ ဒုတိယတစ်နှစ်ကျမှ ယွန်းပေါ်မှာဆွဲရသည်။ တတိယတစ်နှစ်ကျမှ
အချောထည်ပေါ်မှာ ယွန်းဆင်ခွင့်ရတာဖြစ်သည်။ ရန်ပြေကတော့ ခြောက်လ
လောက်နှင့်ပင် ယွန်းပေါ်မှာ လုပွဲစွာ ယွန်းဆင်တတ်ခဲ့သည်။ ဒါတောင်
ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် သင်ခဲ့ရလို့ဖြစ်သည်။

မနေ့က စာမေးပွဲဖြေပြီး ဒီနေ့ ချက်ချင်း လုပ်ငန်းခွင်တန်း
ဝင်ရှာသည့် ရန်ပြေကို မြကျေးက သနားကရဏာသက်မိရသည်။ သူ.
ခမျာ လူငယ်သဘာဝ ပျောစရာရယ်လို့လည်း အထွေအထူးရှိရှာတာ
မဟုတ်ပေ ... ။

မြကျေးက သူ.အလုပ်သူ စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေသည့်
ရန်ပြေကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ယွန်းဆိုင်ဘက်သို့ လျောက်လာခဲ့သည်။
ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေသည့် ဦးဆောင်ရှိနှင့် သူစိမ်းတစ်
ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“မြကျေးရေ ... ရာထူးတိုးပြီးလားဟေ့ ... ”

ဦးတင်ရှိနှင့်က နှစ်စဉ်မေးနေကျ မေးခွန်းကိုပင် မေးလိုက်
တာမို့ မြကျေးက ပြီးမိသည်။ မြကျေးအတွက်တော့ ရာထူးတိုးခြင်း
မတိုးခြင်းက ကိစ္စမရှိ။ မြကျေးချုစ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်နေ
ရှုံးင် ကျော်ပ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘေးလူတွေအတွက်ကတော့
မြကျေးတို့အလုပ်က မက်မောစရာမရှိသလို ပျင်းရို့ဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။
အာဏာပါဝါရယ်လို့လည်း သိပ်မရှိလှ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာကလည်း မက
လောက်စရာမရှိ ... ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည့် တရာ့။

လက်ကျွန်လရောင်

ကိစ္စတို့သည်ပင်လျှင် မိုးပေါ်ကကျွန်လသည်နှယ် ဖြစ်သော အခွင့်အာဏာ ခွင့်ပြုမိန့်တို့၏အောက်တွင် သတဲ့ရောဘွန် ဖြစ်ရမြိုပင် ... "

ဘုရားအိုဘုရားပျက်များနှင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း တစ်ထောင် နှီးပါးက တည်ရှိခဲ့သော်လည်း ရချိန်မှာ ပျက်သူ့ဗဲ့ပြီဖြစ်သော မြန်မာတို့၏ မြို့ဟောင်းကြီးကို ထိန်းသိမ်းရင်း ဤကျော်းမြောင်းလှသည့် ၁၆ မိုင်ပတ်လည် မြို့ဟောင်းကြီးကို ထိန်းသိမ်းရင်း ဤကျော်းမြောင်းလှသည်ရသည့် ဘဝသည် ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိ ဆေသွင်သာ နေထိုင်ကျင်လည်ရသည့် ဘဝသည် ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိ လေသနည်းဟု မေးမြန်းခြင်းကိုပင် ခဲ့ရဖူးသည်။ မြကျေးအတွက်တော့ လေသနည်းဟု မေးမြန်းခြင်းကိုပင် ခဲ့ရဖူးသည်။ မြကျေးအတွက်တော့ အိုဘောင်းသော ဘုရားပုထိုးများနှင့် အုတ်ပုံအပြိုအပျက်များသည် တန်ဖိုး အိုဘောင်းသော ဘုရားပုထိုးများနှင့် အုတ်ပုံအပြိုအပျက်များသည် တန်ဖိုး ယားမြတ်နိုးထိန်းသိမ်းအပ်သော ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်များ ဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးထိန်းသိမ်းအပ်သော ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်များဖြင့် မြို့ဟောင်းကြီးနှင့်တကွ ဤမြို့ဟောင်းကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မင်းအဆက်ဆက် သည် ကျေးဇူးတင်အပ် သောသူများ ဖြစ်သည်။ လေထဲမှ ဖမ်းဆုပ်ရသကဲ့သို့ဖြစ်သော အစဉ်အလာ စကားများ၊ ဒဏ္ဍာရီများနှင့် မှန်းဆချက်များသာ ဖြစ်သော သမိုင်းပုံပြင်များ ထဲတွင်တွေ့ရတတ်သည့် ဘုရင်တို့၏ လေဘာ၊ ဇေါသ၊ မောဟာအတွေး များနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝများ မည်သို့ပင်ရှုခဲ့ပါစေ သူတို့၏ လုပ် အောင်ကြီးပမ်းမှု၏ သက်သေ အမွှအနှစ်များကတော့ ဤပုဂ္ဂိုလ်မြေပေါ်တွင် လုပခမ်းနားစွာ ကြွင်းကျွန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“မြကျေး ရာထူးမတိုးသေးပါဘူး ဦးလေး ...”

အတွေးအမျှင် အစအနများနှင့်အတူ မြကျေးက အေးချမ်း ပြုသက်စွာပင် အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“အခုက ဘာရာထူးနဲ့ နေနေတာလဲ၊ ဟိုတစ်ခါ မြကျေးပြောထားတာ ဦးလေးတောင် မေ့နေပြီ”

“လက်ထောက်သုတေသန(၃) ပါ ဦးလေး”

“အဲဒီတော့ ဘာတာဝန်တွေ ယူထားရလဲ”

“အရင်ကတော့ ပြတိက်ဘက်မှာ ပြခန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စီမံ ကြိုးကြပ်ပေးရပါတယ် ဦးလေး၊ အခုတော့ နှစ်းတော်တူးဖော်ရေးဘက်ကို ရောက်လာပါပြီ”

“သွေ့ ... သွေ့ ...”

ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်က စီတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း ခေါင်း
တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ရာထူးတိုးပြီလားဟူသော မေးခွန်းမျိုးကို
နှစ်စဉ် တွေ့ဆုံးတိုင်း ကျိုစယ်မေးမြန်းတတ်သော ဦးတင်ရှိန်သည် ပုဂ္ဂို
မြတ်နိုးသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရှိုးမယ်၊ ဒါ ဦးလေး၊ မိတ်ဆွဲ ဦးမြင့်နောင်
တဲ့၊ ဆောင်းပါးတွေ့ရေးတဲ့ စာရေးဆရာပေါ့၊ ဒါ ဒေါ်မြှုပ်နှံရဲ့
တူမလေးလေ ... မြကျေးရုံတဲ့၊ သူက ရေးဟောင်းသုတေသနနှင့်၊
မှာ လုပ်တာ၊ ခင်ဗျား သိချင်တာရှိရင် သူ့ကို အားမနာတမ်း
မေးလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင့်၊ မြကျေး သိသလောက်
တော့ ဖြေပေးနိုင်ပါတယ်”

ဦးမြင့်နောင်က မြကျေးကို တည်တည်ပြုမြို့မြို့ ပြုးပြလိုက်
ရင်း ...

“အားမနာရဘူးဆိုရင် ငါတူမကို တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါရင်”

“သွေ့ ... ငါတူမက ရုံးသွားတော့မလို့ထင်တယ်၊ အချိန်ရော
ရရဲ့လား ...”

“ရပါတယ် ဦးလေး၊ နည်းနည်းစောပါသေးတယ်”

“ကိုမြင့်နောင်က ဒီနေ့ညနေ မုံးသွားမှာမို့လို့ အချိန်မရတော့
လို့လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး ရပါတယ်”

မြကျေးက လက်ထဲက ခြင်းကို ဘားနားက စားပွဲပေါ်လှုံး
တင်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ၊ ဦး ဒီကိုရောက်တဲ့အခါလေ့လာကြည့်တော့ ဒီက ဒေသခံ
တွေကလည်း ရှေးဟောင်းဌာနကိုဆို သိပ်မကြည်ကြဘူး၊ ပြီးတော့
ဘုရားပြုပြင်ရေးကိစ္စတွေမှာ ရှေးဟောင်းဌာနက ဘုရားပြင်စီး

လက်ကျိုးလရောင်

ကန်ထရိက်တွေလက်ထဲကို အပ်ပြီး ဖြစ်သလိုလုပ်ကြတယ်၊ ကန်ထရိက်နဲ့ ပေါင်းစားတယ်ဆိုတာ ကြားတယ်၊ ငါတူမကလည်း ဝန်ထမ်းဆိုတော့ မေးရတာ အားနာပါတယ်ကျယ်”

သူက မေးရတာအားနာသည်ဟု ပြောချိန်တွင် မြှော်ဗျားက တော့ ကြားရတာ ဝမ်းနည်း၍သွားလေသည်။ ဤစကားများသည် မြှော်ဗျား၏ လုပ်သက်တစ်လျှောက်လုံး ပြန်ကြားခဲ့ရဖူးသော စကားများ ဖြစ်သည်။ ကြားတိုင်းလည်း မျက်ရည်လည်ခဲ့ရရှုးသော စကားဖြစ်သည်။ အဖောကတော့ ပုဂံကို မြတ်နိုးခြင်းနှင့် သူ.ဖြောင့်မတ်မှုကို ထိခိုက်စေနိုင် သော သတင်းစကားများဖြစ်၍ သူ.နှလုံးသား နာကျင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ အဖေ စောစီးစွာ ပင်စင်ယူရသော အကြောင်းအချက်များထဲတွင် ထိုတစ်ချက် လည်း ပါလိမ့်မည်ဟု မြှော်ဗျားထင်သည်။ အဖေနှင့် မြှော်ဗျားတို့ကတော့ ကိုယ့်ဖြောင့်မတ်မှုမှုအပ တိုင်တည်သစ္စာပြုစရာ မရှိပြီ။ သို့သော်လည်း မြှော်ဗျားတို့ မသိနိုင်သော ကိစစ်ရပ်တွေများ ရှိလေမလားဟု သံသယနှင့် ပုလောင်ရတာတော့ အမှန်ပါပင်။

“ဒေသခံတွေကိစစ်ကတော့ ဦးလေးဦးတင်ရှိန်လည်း သိပါတယ်၊ မြှော်ဗျားလည်း မမိလိုက်တော့ အဖောကို ပြန်မေးထားရပါတယ်၊ ဘုရားအခင်းဖြစ်တော့ ပုဂံမြို့ဟောင်းထဲမှာ နေကြတဲ့ လူ တွေမှာလည်း ဝင်ငွေမရှိဘဲ ကျပ်တည်းသွားကြတယ်တဲ့၊ အလုပ် အကိုင်လည်း အဆင်မပြေကြတော့ ကိုယ့်ခြဲထဲမှာကိုယ် မြေတွေ တူးပြီး ရွှေကျင်ကြတော့ အနီးအနားက ရှေးဟောင်းဘုရားတွေကို ထိခိုက်ကုန်တယ် ပြောတယ်၊ အဲဒေါက်ပိုင်းမှာ မြို့သစ်ကို ရွှေခိုင်းလို့ ရွှေသွားကြရတယ်၊ စနစ်တကျ ရွှေကြရတာ မဟုတ်တော့ အစပိုင်းမှာ တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရတယ်၊ အမြင်မကြည် တဲ့အထဲမှာ အဲဒီစိတ်ဒဏ်ရာတွေရော မဆိုလျှော်တဲ့ အမိန့်ညွှန်ကြား ချက်တွေနဲ့ မညီမျှတဲ့ လုပ်ပုဂိုင်ပုံတွေကြောင့်ရော ပါပါလိမ့်မယ် ဦး...”

ဦးမြင်နောင်က ခေါင်းတညိုတို့တို့တို့ နားထောင်နေသည်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ရှင်းပြခွင့်ရသည့်အတွက်တော့ မြေကျေး
ကျော်ရသည်။ တစ်ဖက်ကြားနှင့် အစ်ဖက်သတ်ရေးတတ်သည့် စာရေး
ဆရာတွေ၏ မမျှတသည့် အစွမ်းရောက် စာတွေကတော့ မြေကျေးတို့၏
စိတ်နှလုံးကို အဆိပ်သင့်စေပါသည်။

“နောက်တစ်ခု ကန်ထရီက်ကိုစွဲ၊ ၁၉၇၅ ဧပြီ၏ကြောင့် ဘုရားတွေ
ပြီဥုပျက်ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ နိုင်ငံတော်က ချေပေးသလောက်
ငွေနဲ့ပဲ ဘုရားတွေပြင်ခဲ့ရတာပါ။ တစ်ဆူအတွက် ငါးသိန်းအထက်
ငွေချေပေးတဲ့ ဘုရားတွေကို ဆောက်လုပ်ရေးဌာနက ပြင်တယ်၊
ငါးသိန်းအောက် ဘုရားတွေဆို မြေကျေးတို့ဌာနက ဦးစီးပြီး ပြင်ရ
တယ်လို့ မြေကျေး သိထားပါတယ်”

“၁၉၉၆ ခုနှစ်တုန်းကတော့ မြေကျေးက တော်တော်ငယ်ဦးမယ်ထင်
တယ်၊ ဗစ်ဇ်မြန်မာရီးယား နိုင်တီးနိုင်တီဆစ်ဆိုပြီး ကြော်ကြာ
ကောင်းခဲ့တဲ့နှစ်ပေါ့။ အဲဒီနှစ်အမီ ဘုရားတွေပြင်ခဲ့တုန်းကတော့
အစိုးရဌာနတွေကို ပြင်ခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ အဖော်ပြာလို့ရော မြေကျေး
စိတ်ဝင်စားလို့ ဌာနက မှတ်တမ်းတွေကို ရှာဖွေဖတ်ထားခဲ့လို့ရော
သိပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဘုရားတွေအတွက် အလူခံ
ပါတယ်၊ ရှေးဟောင်းနဲ့ အလူရှင်နဲ့ ညိုနိုင်းပြီး ပြင်ရတာပါ။ ဌာန
မှာ အင်ဂျင်နီယာလည်းနည်းတော့ အပြင်ကန်ထရီက်တွေကို အပ်
ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကန်ထရီက်တွေ ပြင်ထားတဲ့ဘုရားကို အရည်
အသွေး ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့က စစ်ဆေးပြီး အရည်အသွေးမီမှ
စိတ်တိုင်းကျေမှ ပေးပို့ကျေန်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ပေးချေတယ်လို့တော့
မြေကျေး သိထားပါတယ်”

ဦးမြင့်နောင်က တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ ထိပြုးက ဘာ
အမိမာယ်ကိုဆောင်သည်ဆိုတာကိုတော့ မြေကျေး မစဉ်းစားတတ်ပေါ့။

“တစ်ခါတလေကျတော့ တချို့အလူရှင်တွေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေရတာ
တွေလည်း ရှိပါတယ် ဦး၊ ပြင့်မယ့် ဘုရားမှာ မူရင်းက အရှင်စေတီ

လက်ကျွန်လရောင်

သုံးဆူပါပေ့ အလူရှင်က သားသမီးငါးယောက်ရှိလို့ အရုံစေတိ
ငါးဆူဖြည့်တည်ချင်တာမျိုးတွေ၊ ကမ္မည်းကျောက်စာ အကြီးကြီး

တွေ ထိုးချင်တာတွေ ... ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးမြင့်နောင်က ရယ်ပါသည်။ ပြီးတော့

‘တိုမြန်မာတွေရဲ့ အလူလောဘပေါကွာ ... ’ဟု တရားကျေသလိုဆိုသည်။

“ရှေးဟောင်းအမွှအနှစ် သဘောမျိုးတင်မကဘဲ ခုချိန်ထိ တန်ခိုး
ကြီးတယ်လို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ ဂေါပကလည်းရှိတဲ့
ရွှေစည်းခုံတို့လို့၊ အာနှန့်ဘတို့၊ သဗ္ဗည်းတို့၊ လောကနှန့်ဘတို့လို့
ဘုရားတွေကို ပြုပြင်တာကတော့ မြကျေးတို့၌ဘုရားက သိပ်စွက်ဖက်
လို့မရပြန်ဘူးလေ၊ မြကျေးတို့ မင်းနှစ်သူဗျာက ကိုးကွယ်တဲ့
လေးမျက်နှာဘုရားတောင် ဂေါပကရှိတော့ မြကျေးတို့ စိတ်တိုင်းကျ
စီမံလို့မရပါဘူး”

“ဒါဆို ... ငါတူမတို့ ရှေးဟောင်းသုတေသနဆိုတာ ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ရှေးဟောင်းအမွှအနှစ် ထိန်း
သိမ်းရေးကိစ္စနှစ်ခုကြားမှာ ကြားညပ်နေတဲ့ ဌာနပေါ့ ... ”

ဦးမြင့်နောင်၏စကားကြောင့် မြကျေးက မချိတ်ရိုလေး
ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“တစ်ခုကျွန်သေးတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒေသခံတွေရဲ့ အမြင်မကြည်မှု
တွေလေ၊ အဲဒီသုံးခုကြားမှာ ညပ်ပြီး အပေါ်က မမြင်သာတဲ့
တစ်ခုခုနဲ့လည်း အဖိုခံထားရသေးတာ ဦးရဲ့ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဒီအတိုင်းဆို တော်တော်ကို ပိုဂျပ်ပြားနေမှာပဲ၊
ဒါနဲ့ အဲဒီ ပိုဂျပ်ပြားကြီးတစ်ခုလုံးကရော ပိုးမွားကင်းစင်တာ
သေချာရဲ့လား ... ”

ဦးမြင့်နောင်က နောက်ပြောင်သလို မေးသော်လည်း မြကျေး
က ရယ်ရယ်မောမော မဖြစ်နိုင်ပေါ့။ မြကျေး မသိသော တစ်ထောင့်
တစ်နောရာမှာ ပိုးမွားမကင်းစင်ခဲ့ရင်ရော ... ” မြကျေးသက်ပြင်းတစ်ချက်
ရှိက်လိုက်မိပါသည်။ ဦးမြင့်နောင်က မြကျေးကို အားနားပုံရကာ ...

“နောက်တာနော် ငါတူမ၊ စိတ်မဆိုနဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် ဦး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါတို့မြန်မာတွေရဲ့ ပုဂံဆိုတာ ပတ်ပတ်လည် က စိုင်းဖို့သုပ်နေတဲ့ အရာတွေရယ်၊ အပေါ်က ဖိထားတဲ့ အရာ တစ်ခုနဲ့ ပို့ဂျပ်ပြားကြီးတစ်ခုရဲ့ လက်ထဲမှာရှိနေတာပေါ့”

တစ်ချိန်လုံး ဤမြိမ်နားထောင်နေသည့် ဦးတင်ရှိနိုင်က ရယ်ရယ် မောမော ဝင်ပြောလိုက်တော့ မြကျေးက မချိတရိလေး ရယ်မောရပါသည်။

“ခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ငါတူမ လည်း ရုံးနောက်ကျေနေဦးမယ်၊ သွားတော့ ... သွားတော့ ...”

ဦးမြင့်နောင်က မြကျေးကို နှေ့ထွေးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

ရုံးကိုသွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ မြကျေးသည် အတွေးများစွာဖြင့် ဝမ်းနည်းနေခဲ့မိလေသည်။ လူတွေဟာ အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်ခင်မှာတော့ ငါလုပ်ခွင့်သာရရင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်လို စွမ်းဆောင်ကြိုးစားလိုက်မယ်ဟူသော စိတ်ကူးတွေ ရှိခဲ့မှာပင်။ လက်တွေ၊ အလုပ်ခွင်ထဲရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ ကန့်သတ်ချက်တွေ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနှင့် ပိတ်မိကာ သွားနေကျ လုပ်နေကျ သွားသာရုံးလုပ်သာရုံးလမ်းကလေးအတိုင်း အလိုက်သင့် စီးမျောလိုက်ပါရင်း စိတ်ကူး အိပ်မက်နှင့် အားမာန်တွေ ပျက်ပြယ်ရတတ်သည်လည်း ရှိမည်ပင်။

အလုပ်ဝင်စမှာ အနော်ရထာနန်းတော်ဝင်းထဲက သန့်ရှင်းရေး နှေ့စားဝန်ထမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့သော မြကျေးသည် နောက်နှစ်နှစ်ကြာမှ အမြဲတမ်း ဝန်ထမ်းလေးဖြစ်လာကာ နောက် သုံးနှစ်ကြာတော့မှ ရာထူးတိုးစာမေးပွဲဖြေကာ သုတေသနလက်ထောက်(၄) ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီရာထူးက ဘာလုပ်ရသလဲဆိုလျှင်တော့ ပုဂံပြတိုက်မှာ ဖုန်သုတ် ကြမ်းတိုက် ဖုန်ခါဟုပင် ပြောရမည်ထင်ပါရဲ့ ... ။ သို့သော် ထိုဖုန်ခါ ဖုန်သုတ်ရသည့်ဘဝ မှာပင် မြကျေးက ဖျော်လှပြီ ... ။ မြကျေးတို့ ပြတိုက်ဝန်ထမ်းတွေကို ဖုန်ပညာရှင် ဆရာကြီးနိုင်ဘရှင်က မွန်စာ၊ ကျောက်စာ ဖတ်တတ်အောင်

လက်ကျွန်လရောင်

သင်ပေးတော့ မြေကျေးလောက်ပျော်သူ မရှိ။ ကျွန်စစ်သား နှစ်းတည်
ကျောက်စာကို သင်ရသည့် ရက်တွေကိုလည်း မမေ့နိုင်ပေ။
မြေကျေး လက်ထောက်သုတေသန(၃) ဖြစ်လာတော့ ဖုန်သူတ်
ဖုန်ခါဘဝမှလွတ်ကာ ပြခန်းစောင့်တွေကို ကြီးကြပ်စီမံပေးသူ ဖြစ်လာခဲ့
ရသည်။ မကြာခင်ကမှ တူးဖော်ရေးဘက်ကို ပြန်ရောက်လာကာ နှစ်းတော်
ရာတစ်စိုက်မှာ တာဝန်ကျရင်းကပင် အည့်သည်တွေကို လိုက်လဲရှင်းလင်း
ပြသပေးရသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သမိုင်းမေဂျာ စာပေးစာယူဖြင့် မြင်းခြံကာလိပ်မှ ဘွဲ့ရထား
သော မြေကျေးသည် ရုံးမှာ ပြုအာအဏာ သက်ရောက်သူမဟုတ်သလို
သော မြေကျေးသည် ရုံးမှာ ပြုအာအဏာ သက်ရောက်သူမဟုတ်သလို
လုပ်ပိုင်ခွင့်ကလည်း ထွေထွေထူးထူးရှိလှသည် မဟုတ်။ သို့သော် ရုံးက
အင်ဂျင်နီယာတွေ၏ ဘုရားပြပြင်ရေးကိစ္စတွေကို လေ့လာခွင့်ရသည့်
အတွက်တော့ ကျေနပ်ရသည်။ နှစ်းတော်ဝင်းထဲမှာ နားနားနေရှိခိုက်
စာအုပ်စာတမ်းများစွာ ဖတ်ရှုနေခွင့်ရသည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်သည်။
ရှုံးပောင်းသုတေသန ပညာရှင်များနှင့် နီးစပ်ပတ်သက်ခွင့်ရသဖြင့်လည်း
ဗဟိုသုတေသန တိုးပွားရလေသည်။

မြေကျေးသည် အေးအေးလူလူ စက်သီးကလေး နင်းလာရင်း
ကပင် တမာရန်းသင်းသည့် နှစ်ကိုး လေပြည်ကို ရှိုက်၍ ရှုလိုက်ရင်း
ဝမ်းနည်းစိတ်ကို မောင်းထုတ်ကာ နှစ်းတော်ဝင်းထဲသို့ စက်သီးကလေးကို
ချိုးကျွေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခြုံဝင်းထဲမှာတော့ တမာ၊ မန်ကျည်းနှင့် ထနောင်းတို့သည်
လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်ကလိုပင် စိမ်းစိမ့် စိမ်းစိမ့်ဆဲ ...။

မြေကျေးက ဟိုးဝေးဝေး ပုဆစ်တုပ်ဘုရားဆီသို့ အကြည့်
ရောက်ခိုက်မှာ ဒီနေရာလေးကို ရောက်လာခဲ့ဖူးသည့် ကလေးတစ်ယောက်
တောင် အရွယ်ရောက်ခဲ့ပါပကောဟု တွေးကာ လှစ်ခနဲ့ ပြီးမိရလေသည်။

* * *

မြကျး မင်းနှစ်သူက ပြန်ခဲ့သော တစ်ရက် လမ်းခုလတ်
မှာ ရန်ပြနှင့်ဆုံးသည်။ စက်ဘီးချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံးတော့ မြကျးရော
သူပါ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြရင်း ...

“ရန်ပြေ ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

“မမကို လာကြိုတာလေ ...”

“ရှေ့ ... လာမကြိုပါနဲ့လို့ ပြောထားတာကို ဒီကလေး နားမထောင်
ပါလား ...”

“ကလေးဆိုရင်တော့လည်း မမပြောသမျှ နားထောင်တာပေါ့၊
ကလေးမဟုတ်လို့ နားမထောင်တာလေ၊ မမ ပြန်လာချိန်ကိုလည်း
ကြည့်ဦးလေ၊ ဉာဏ်ပဲ စောင်းနေပြီ”

“ငါ ဒီအချိန် အမြဲပြန်နေကျပဲ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ကြိုချင်လို့ကြိုတာပဲ ဘာဆန်းလို့လဲ ...”

“ရှေ့ ...”

“မရှေ့ဘူး”

ပြီးစိစိနှင့် စနောက်နေသည့် ရန်ပြောကိုကြည့်ရင်း မြကျးက
ရယ်မောမိပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ စက်ဘီးနှစ်စီး အတူယှဉ်နင်းရင်း
ပုဂ္ဂမြို့သစ်ဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြသည်။ အနောက်ဖွားစောရွာ အလွန်

လက်ကျွန်လင္္ခာ

လောက်မှာ သံပျော်စွာဘုရားဘက်သို့သွားသည့် လမ်းကလေးနားက ဖြတ်
လာတော့ မြေကျေးက ရန်ပြောကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ရန်ပြော... မမတိုင်ယ်ထုန်းက ရွာအနီးအနားကို လျှောက်သွား

ပေမဲ့ ဒီဘုရားကိုတော့ မရောက်ဘူးနော် ...”

“ဘယ်ဘုရားလဲ မမ ...”

“သံပျော်စွာလေ ...”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးဘူး၊ သံပျော်စွာဆိုတာ
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မမ သိလား ...”

“သံပျော်ဆိုတာကတော့ အမတ်ငယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပဲ၊ ကလန်
သံပျော်တို့ ဘာတို့ မောင်လေး ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတယ် မမ၊ အဓိပ္ပာယ်တော့ မသိဘူး”

“ကလန်ဆိုတာက သံပျော်အောက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ ရွာလူကြီးအကြီး
အကဲပေါ့ ...”

“သံပျော်စွာက အမတ်တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားလား မမ ...”

“အဲဒီလိုတော့ ယူဆလို့ရတာပဲ၊ ကျောက်စာအထောက်အထား
မရှိတော့ သေချာတော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့”

“သမိုင်းတွေက ကျောက်စာအထောက်အထားရှိမှ ခိုင်လုံတာလား”

“အေးပေါ့ ... । အထောက်အထား ကျောက်စာမရှိဘဲ လက်ဆင့်
ကမ်း ပြောလာလကြတဲ့ အစဉ်အလာ ပြောစကားတွေကတော့
ဒဏ္ဍာရီဆန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ အဖြစ်မှန်တစ်စွန်းတစ်စ
လည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပါတာပဲ”

မြေကျေးက ရန်ပြောကို ရှင်းပြလာရင်း ကျောက်စာတွေ
အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ ကျောက်စာတွေက ခိုင်လုံသည်ဟုတော့
ဆိုသည်။ ထိုကျောက်စာတွေကရော အားလုံးအမှန်အတိုင်း ရေးထိုးခဲ့တာ
ဟု ဘယ်သူအာမခံနိုင်သနည်း။ အရှိထက် ပို၍ ကွန်ကာ ညွှန်ကာ ပိုကဲ
ကာ မွမ်းမံလျက် ခမ်းနားကြီးကျယ်အောင် ရေးထိုးခဲ့ရင်ရော ...” ထို့
အတွေးကိုတွေးမိသည့်အတွက် သမိုင်းကိုတော့ အားနာမိပါသည်။ ဘုရာ်

မင်းအပေါင်းကိုလည်း အားနာမိပါသည်။ သို့သော် ... စားမိုးပြီး အပ်ချုပ်
သောခေတ်တွင် မင်းအာဏာအတိုင်း ရေးထိုးရသည့် ကမ္မည်းများသည်
အမှန်ချည်းသက်သက်မှ ဟုတ်ပါလေစ ... ။ အမှန်ချည်းဆိုလျင်တောင်
ပိုကဲကွန်းညွန့်တာလေးတွေများ ရောစက်ပါလေမလားဟု တွေးမိရသည်။
သို့သော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်စာဆိုတာက သက်သေတစ်ခုသာ
ဖြစ်သည်။ သက်သေတို့မည်သည် အမှန်တရားကို ထွက်ဆိုသည့်တိုင်
အနည်းအပါး စကားလုံးအဓိပ္ပာယ် အတိမ်းအစောင်းလေးတွေတော့ ရှိ
တတ်ပေမည်။

မြကျွေး၏အတွေးကိုတော့ ရန်ပြောကို ဆက်ပြောမပြဖြစ်တော့
ပါ။ ပုဂံဘုရားတွေအကြောင်း ရန်ပြေ စိတ်ဝင်စားသည့်အတွက် ကျေနပ်
လှပြီ ... ။ ပုဂံမှာ မွေးမွားကြီးပြင်းသည့်တိုင် ပုဂံဘုရားတွေ၏ တန်ဖိုးကို
မသိနားမလည် စိတ်မဝင်စားတတ်သည့် လူငယ်တွေကိုတွေ့တိုင်း မြကျွေး
က ရင်လေး သက်ပြင်းချခဲ့ရလို့ပင်။

“မမ ... ဘုရားတွေရဲ့ နာမည်တွေမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလားဟင် ...”

“ရှိတာပေါ့ မောင်လေးရဲ့၊ အာနှစ်သာဆိုရင် နှစ်သက်စရာလို့
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ နှစ်သက်တာ ဝမ်းမြောက်တာ ကျေနပ်နှစ်လိုတာ
ကို ပြောတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် သဗ္ဗည့်ကရော ...”

“သိစရာအားလုံးကို အကုန်အစင်သိတော်မူခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာ
ပေါ့ ...”

“ဝါး ... မမက တော်တယ်များ၊ နေပါဦး ... ဘာမေးရင်ကောင်းမလဲ၊
၌ ... သိပြီ ... ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အတူသွားဖူးတဲ့
ရှုံးမဏီဘုရားလေ၊ ရှုံးမဏီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကရော ...”

“ရှုံးမဏီဆိုတာ မကိုင်နဲ့တကွသော ဦးစွန်းကိုပြောတာပေါ့။
မြတ်စွာဘုရားက တောထွက်လာတော့ အနော်မာသောင်ကမ်းမှာ
သူဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းလာတဲ့ မကိုင်နဲ့ ဆံတော်ကိုပယ်ပြီး
ဘုရားဖြစ်မယ်ဆိုရင် မြေပေါ်ကိုပြန်မကျေဘဲ တည်နေပါစေ၊ ဘုရား

မဖြစ်ရင် မြေပေါ်ပြန်ကျလာပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်တော့ ဆံတော် မကိုင်က မြေပေါ်ကိုပြန်ကျမလာဘူးတဲ့၊ မကိုင်နဲ့ ဆံတော်ကို သကြားမင်းကယူပြီး နတ်ပြည်မှာစေတိတည်တဲ့ ဘုရားရဲ့ နာမည်က လည်း စုံဗောမဏီပဲတဲ့”

ကေားတပြောပြောနှင့်ပင် မြေကျွေးတို့၏ စက်ဘီးတွေက ဓမ္မရာဇ်က ဘုရားဘက်သို့ သွားသည့် လမ်းကျော်နားမှ ဖြတ်ချုပ်လာခိုက် ရန်ပြော မြေကျွေးကို လွည်းကြည့်ရင်း ...

“မမ ... မှတ်မိသေးလား”

“ဘာလဲဟင် ...”

“ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးလေး၊ စုံဗောမဏီဘုရားရဲ့ ချောင်းကြည့် ပေါက်လေးကနေ လွမ်းကြည့်တုန်းက ဒီဓမ္မရာဇ်ကို မြင်ရတယ် လေ ...”

“အင်း ... မမ မှတ်မိပါတယ်”

အဲဒီတုန်းက ဘုရားနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတွေ ကို မှတ်မိသလို ရန်ပြောကို ပြန်ပို့ရတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသဖြင့် ခံစား ရသော ခံစားချက်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိကြောင်း ရန်ပြောကို ပြောမပြုချင်ပါ။

ခုလို စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် အတူသွားရသည့်အခါ ငယ်ငယ် တုန်းက သူနှင့်အတူ ကန္တာရသီး အတူကောက်ခဲ့သည့် အချိန်ကလေး တွေနှင့် လက်ပံပွင့်အတူ ကောက်ခဲ့သော အချိန်တွေကို လွမ်းဆွေတ်မိကြောင်း လည်း ရန်ပြောကို ပြောမပြုချင်ပါ။

မိုးကျခါနီး ပဒ္ဒမွာနေကြာတွေ့သည့်အခါ သူ့ကို လွမ်းဆွေတ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရဖူးကြောင်းလည်း ရန်ပြောကို ပြောမပြုချင်ပါ။

သံယောဇ်ဆိုတာ ရစ်ပတ် နောင်ဖွဲ့လွန်းပြန်ရင်လည်း တူဗျိုင်းလေးလံတတ်သည် မဟုတ်လား ...” ရန်ပြောကို မြေကျွေး၏ သံယောဇ်တွေနှင့် ရစ်ပတ်ချုပ်နောင်ထားပြီး မြေကျွော်နားမှာ အမြဲ နေဖို့ အတွက်တော့ မြေကျွေး၏ စိတ်စေတနာက ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပါ။ သူ့

အတောင်တွေ သန်မှလှတာကို သိသိလာရသည်နှင့်အမျှ အဝေးသိသာ ပုံစံချင်ပါသည်။ သူ လှလှပပ ပုံသန်းထွက်ခွာသွားသည့်အခါ မြကျေးက ပိတိဖြင့် မျက်ရည်စက်တိုကို သိမ်းဆည်းနိုင်ရပေမည်။

“ဓမ္မရာဇာရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လက်ရာက ထိုးမပါဘူး ရန်ပြေရဲ့...၊ အထွင့်ပဲပါတာလေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်က ထိုးမပါတဲ့ လက်ရာတွေကို နောက်ပိုင်းလူတွေက ထိုးတွေထပ်တင်ကြတာပေါ့ ...”

မြကျေးက ရန်ပြေကို လှမ်းပြောလိုက်ရင်း စက်ဘီးကို ပုံ သွေက်သွေက်လေး နှင့်လိုက်သည်။ နေဝါယားပြီလေ ...။ မမှာ်ခင် အိမ်ကိုရောက်ချင်သည်။ ရန်ပြေကလည်း မြကျေး စက်ဘီးကိုမိအောင် နှင့်လိုက်လာရင်း ...

“ဒါဆို ... လူတွေရဲ့ သဒ္ဓါစိတ်ကလည်း မူရင်းလက်ရာတွေကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်တာပေါ့နော် မမ”

“ဒီလိုတော့လည်း မပြောရပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ မမတို့နိုင်ငံက ပုံခြုံဘာသာသာနိုင်ငံ မဟုတ်လား၊ လူတွေရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ကို အပြစ် မပြောချင်ပါဘူး ...”

“ဒါပေမဲ့ မမ ခံစားရတယ်မဟုတ်လား၊ အာန္တာသူရားမှာ နံရုံ ဆေးရေးပန်းချိတွေ ထုံးအောက်မှာ မှုးမို့နှင့်ရတယ်ဆိုပြီး မမပဲတဗျာ တောက်တောက် ပြောခဲ့ဖူးတာလေ ...”

“အင်း ... နံရုံဆေးရေးတွေကိုတော့ နှုမြောမိတာပေါ့ ရန်ပြေရယ်”

မြကျေးက လူတို့၏ကြည်ညိုမူများအောက်တွင် ပျက်စီး မြပ်ကွယ်ခဲ့ရသည့် နံရုံဆေးရေး လက်ရာများကို မြင်ယောင်ရင်း ညည်းကျ ခဲ့မိပါသည်။

“သော် ... ဒါနဲ့ မမကို ကျွန်ုတ်သို့ သိမ်းခိုင်းထားတဲ့ အဖြူခွေလေး ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ...”

“အဖြူခွေ ...”

ရန်ပြေက လှမ်းမေးတော့ မြကျေးက သူဘာပြောတယ်ဆိုတာ ကို ချက်ချင်း စဉ်းစားလို့မရ ...”

လက်ကျိုးလင်ရှင်

“ဝါးနဲ့ နီးနဲ့ ခွဲထားတဲ့ အဖြူခွဲလေ ... မမက အသက်ငယ်ငယ်
လေးနဲ့ မေ့တတ်နေပြီလား၊ ယွန်းလက်ကောက်လုပ်ဖို့ ကျွန်ုတ်
ပထမဆုံး စလုပ်တဲ့ အဖြူခွဲ ...”

သူပြောမှ သတိရကာ မြကျေးက ရယ်လိုက်ရင်း ...
“မင်းက ခုံမှ တရေးနီးလာတာကို ရန်ပြောရဲ့၊ ဘယ်နှစ်တောင်
ရှိပြီလဲ ...”

“ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟဲ ... ခုနစ်နှစ်ဆိုတာ နည်းလား၊ မင်းတောင် ကလေးဘဝကနေ
လူကြီးဖြစ်လာပြီလေ၊ မင်း ယွန်းလုပ်တတ်တာပဲကြာနေပြီ၊ ဒီကြား
ထဲ ဘယ်မှာသွားအိပ်ပျော်နေလဲ ...”

“ယွန်းခွဲတာ သေချာမလုပ်တတ်သေးလို့ပါဗျာ”

“အခု လုပ်တတ်ပြီလား ...”

“လုပ်တတ်ပြီ၊ ကျွန်ုတ်က မမအတွက် လက်ကောက်ကို အစ
အဆုံး သေချာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးချင်လို့ အချိန်စွောင့်နေတာပါ၊
အခု စလုပ်လို့ရပါပြီ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မမလည်း မင်း သိမ်းခိုင်းထားကတည်းက
သေချာ ထုပ်ပြီး သိမ်းထားပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ပေးမယ်နော် ...
ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ... သွေက်သွေက်လေး နှင်းရအောင်ဟေ့ ... မိုးချုပ်
ခါနီးပြီ”

“ကျွန်ုတ်က သွေက်ပါတယ်၊ မမသာ အီပဲ အီပဲ နှင်းနေတာ”

“အောင်မှ ... မအီပဲပါဘူး၊ ငါ တကယ်နှင်းရင် မင်းထက်တောင်
နှင်းနှင်းသေးတယ်”

“ဒါဆို ပြီးစိန်းမလား ...”

“အိုး ... ပြီးစရာလား၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ...”

မြကျေးက ရယ်မောရင်း စက်ဘီးကို သွေက်သွေက်ဆက်နှင်း
လာခဲ့လေသည်။

မှာ်င်ရီပျိုးစမှာ ပုဂံမြို့သစ်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ အိမ်ဝမှာပင် ယဉ်နှင့်ဆုံးရသည်။ ယဉ်မျက်နှာ မကောင်းတာကို မြေကျေးက သတိပြုမိသွားကာ ...

“ညီမလေး ယဉ်၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဘာမှုမဖြစ်ပါဘူး မမ ...”

ယဉ်အသံက တစ်မျိုးတမည် မကြည်မလင်ရှိသည်။ မြေကျေး အခန်းထဲဝင်လာတော့ ယဉ်ပါ လိုက်ဝင်လာသည်။ မြေကျေးက ရွယ်လာသည့် အိတ်ကို ခုတင်ပေါ်မှာ ချလိုက်ရင်း ...

“ယဉ် ထမင်းစားပြီးပြီးလား၊ အမေတောင် ယဉ်ကြိုက်တဲ့ မမြဲ တောင့်လျှော့တွေ ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ ယဉ် စားချင်ရင် ...”

“မမကို ရန်ပြော ကြိုလာတာလား ...”

ယဉ်က မြေကျေးစကားကို ဖြတ်၍မေးလိုက်သဖြင့် မြေကျေး စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းထူးဆန်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် ယဉ်၊ ဒီကလေးဟာ မကြိုပါနဲ့လို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော မရပါဘူး”

“အဟာ်း ...”

ယဉ်က အသံထွက်၍ပြုးလိုက်သည်။ ယဉ်အပြုးကလည်း တစ်မျိုးပါပင်။

“မမကလည်း ရန်ပြောကိုများ ကလေး ကလေးနဲ့ ... ရန်ပြောကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး မမရဲ့၊ လူပျိုးဖြစ်နေပြီ၊ အမှတ်တမ္မကြည့်ရင် မမနဲ့ ရွယ်တူလိုတောင် ထင်နေရပြီ ...”

“မမ မျက်စိအောက်တင် ကြီးလာတဲ့ကလေးဆိုတော့ တစ်ခါတလေ အကျင့်ပါပြီး ဒီကောင်လေး ဒီကလေးနဲ့ ခေါ်မိသွားတာပါ ယဉ်ရယ် ...”

“မမတို့နှစ်ယောက် သိပ်ရင်းနှီးတာပဲနော်၊ မမက သူ့ကိုဆို ယဉ်ထက်တောင် ရင်းနှီးနေသလိုပဲ ...”

လက်ကျွန်လရောင်

“သူ.မှာက တြေားအားကိုးစရာလည်း မရှိတော့ မမကိုပဲ တွယ်တာ
ရှာတယ်လေ ... । မမမှာလည်း မောင်လေးမရှိတော့ သူ.ကိုပဲ
မောင်လေးအမှတ်နဲ့ ချစ်နေရတာပဲ ... ”

“ချစ်တယ် ... ”

“အင်းလေ ... ချစ်တာပေါ့၊ ယဉ်ကိုချစ်သလိုမျိုးပဲ သူ.ကိုလည်း
ချစ်တာပေါ့ ... ”

“ယဉ်ကိုချစ်တာထက်တောင် ပိုနေသလားလို့ပါ”

“ဒီကလေးမ ... မဟုတ်တာ ပြောရော့မယ်၊ တူတူပဲ ချစ်ပါတယ်
ယဉ်ရယ်၊ ယဉ်နဲ့ ရန်ပြေက မမရဲ့ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးပေါ့”

မြကျွေးက ယဉ်ခေါင်းလေးကို လက်ဖြင့်ဖွွ့အပ်ဖို့ရင်း ပြီး
ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

အဲဒီသက မြကျွေးကို ယဉ် ကြည့်သည့်အကြည့်တွေက
အနည်းငယ် စိမ်းသက်လျက် ရှိလေသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် သစ်စေးတစ်ထပ်သုတေသနားသည့် အဖြူ၏
ကို မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ လာသားသည့်နေ့တွင် ဒီမြေတိုက်ခန်း၏ တစ်
ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကပ်၍ ကြောက်ချုံးပို့ကြွေးခဲ့ရသည့်နေ့ကို ရန်ပြက
သတိရမိလေသည်။ မြေအောက်ခန်းတံ့ခါးကို ဖွင့်၍ မမ ၁၃၈လာသည့်
တစ်ခဏာမှာ အပျော်စိတ်နှင့် အားကယ်စိတ်တို့ ရောနောလျက် ရှိက်ကြီး
တင် ပို့ကြွေးခဲ့သည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်မြင်လာမိသည်။

ကလေးဘဝတုန်းကတော့ ဤမြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ယွန်းထည်
တွေ အထုတ်အသွင်း လုပ်ရသည့် တာဝန်ကို သူကယူရသည်။ မြေတိုက်
ခန်းသည် မိုးတွင်း၌ သူ.အလိုလိုထွက်သည့် မြေဇွဲ.များဖြင့် ယွန်းတို့ကို
သွေ့ခြောက်စေတတ်သော်လည်း နွေအခါမှာတော့ မြေတိုက်ခန်းတစ်စိုက်
ရှိ မြေကြီးကို ရေလောင်းလျက် မြေဇွဲ.ပြန်အောင် လုပ်ရသည်။ ရေ
လောင်းသည့် တာဝန်မှာလည်း သူ.တာဝန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤမြေတိုက်
ခန်းတစ်စိုက်တွင် ရေလောင်းနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း
ပြန်မြင်ယောင်မိရရောက်သည်။

မမနားမှာ နေခွင့်ရရန် ကျရာအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရင်း
ယွန်းအတတ်ကို တတ်ခဲ့ရသော်လည်း တကယ်တမ်း သူ.ဝါသနာကတော်
ဒီအလုပ်မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ပုဂ္ဂတစ်စိုက်မှာ သွားလာရင်း ဆောက်လုပ်ရေး

လက်ကျိုးလရောင်

လုပ်ငန်းခွင့်တွေ တွေ့သည်အခါ ရပ်ကြည့်ငါးမောအားကျခဲ့ရင်း တစ်နေ့
သောအခါမှာတော့ ဒီလိုအဆောက်အအုတွေကို ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်
ဆောက်လုပ်နိုင်သောသူအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ရန်ပြေသည် မြေအောက်ခန်းထောင့်က စင်တစ်ခုပေါ်မှာ
ယွန်းလက်ကောက်ကို ထားခဲ့ပြီးနောက် မြေအောက်ခန်းတံခါးကိုပိတ်လျက်
အတ်လျေကားထစ်တွေကို နင်းကာ အပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ မြေ
အောက်ခန်း ဝန်းကျင်မှာတော့ လရောင်ပြောယူက်လျက် ရှိလေသည်။
သူက သူထိုင်နေကျ ခြေထောင့် မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်က
ကွပ်ပျော်ဆီသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။ လသာသည် ညအတော်များများမှာ
ဒီအပင်ကြီးအောက်ကို သူ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့
သူ ဒီမှာထိုင်နေသည့်အခါ မမ ရောက်လာပြီး သူနှင့်အတူထိုင်၍ စကား
ပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။ မမက စာပြန်မေးလျှင်တော့ သူက စာချွတ်ပြရသည်။
မမနှင့် အတူထိုင်၍စကားပြောရတိုင်း အားငယ်စိတ်တို့ ပျောက်ဆုံးရမြဲ
ဖြစ်သည်။

သူ ကြီးပြင်းလာချိန်မှာတော့ မမက ရုံဖန်ရခါမှသာ သူ့
အနားသို့ ရောက်လာတတ်တော့သည်။ န္တည့်တွေမှာ အိမ်လည်လာသည့်
မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ဒီကွပ်ပျော်ကြီးပေါ်မှာ ဂိုင်းဖွဲ့စကားပြောရလျှင်တော့
သူ ပျော်ရွှင်ရသည်။ မမက ရေနှေ့ကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်၊ အုန်း
ထန်းလျက်၊ ဆီးထန်းလျက်တွေကို ချု၍ အညှိခံသည်။ လူကြီးတွေချင်း
စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြချိန်တွင် သူက ယောင်တောင်ပေါင်တောင်
နှင့် အနားမှာထိုင်ကာ မမ ချေပေးသည့် အုန်းထန်းလျက်နှင့် လက်ဖက်
တွေကို နှိုက်နှိုက်စားရင်း မမနားမှာ ကပ်နေခွင့်ရသည်။ လက်ဖက် ခဏ
ခဏ ဖြည့်ပေးရလျှင်တော့ မမက သူ့ကို မျှက်စောင်းခွယ်တတ်လေသည်။

ရန်ပြေသည် ကွပ်ပျော်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း သူ့ဘဝခရီးအတွက်
စိုးစားနေလိုက်မိသည်။ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် သူဘာလုပ်ရမလဲ ... ။
ဒေါ်လေးတို့က သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးမှာလဲ။ သူ ကျောင်းဆက်
တက်ခွင့် ရမှာလား။ တက်ရင်ရော ဘယ်ပိုက်ဆုံး တက်ရမလဲ ... ။

တွေးလိုက်တိုင်း အဖြေရှာမရချေ ... " ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည့်မှုအပြည့်
အဝရှိတာကတော့ သူ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို ထူးချွန်စွာအောင်မည်ဆိုတာ
ပင်။

“ရန်ပြေး ...”

နောက်ဘက်ဆီမှ ခင်လေးယဉ်၏ ခေါ်သံကြောင့် သူ အတွေး
စပြတ်သွားသည်။ သူလှည့်ကြည့်တော့ လရိပ်လင်းပျပျအောက်မှာ ယဉ်ကို
တွေးရသည်။ ယဉ်က သူ့ဘေးနား မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“နင် မအိပ်သေးဘူးလား ရန်ပြေး ...”

“အေး ... မအိပ်ချင်သေးလို့ ...”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ...”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့
စဉ်းစားနေတာ”

“ငါကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်မှာ၊ ရန်ကုန်မှာ အမေ
တို့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းလည်းရှိတယ်၊ ငါက ဘာသာစကား
တစ်ခုခုသင်ပြီးရင် ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းလုပ်မှာ ...”

ရန်ပြေးက အားတက်သရောပြောနေသည့် ခင်လေးယဉ်ကို
ခေါ်ကြည့်နေမိသည်။ ယဉ်ကတော့ သူ့ဘဝကို သူ့ပိုင်သူမှို့ လုပ်ချင်ရာ
လုပ်ခွင့်ရှိသည်ပေါ့ ...”

“နင်က ဒီမှာပဲ ဒီလုပ်ငန်းကို ဦးစီးပြီး အဝေးသင်တက်လို့ ရတာ
ပဲ၊ ငါ ဒီမှာ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်း ပြန်လာလုပ်ရင် နင်
ငါအလုပ်မှာ မန်နေဂျာ လာလုပ်ချင်လုပ်ပေါ့ ...”

ရန်ပြေးက မောင်ရိပ်ဘက်သို့ ခေါင်းင့်င့်ကာ ပြုးမိပါသည်။
ယဉ်ဟာ သူ့အပေါ် ရင်းနှီးရောဝင် ပျော့ပျောင်းလာသည့်တိုင် အတွင်း
စိတ်ထဲက သူ့ကို နှိမ်ချင်သည့် စိတ်ကိုတော့ မဖျောက်ဖျက်နှင့်သေးပုံပင်။

နှစ်ပောက်စလုံး စကားမဆက်ဘဲ တိုတ်ဆိုတ်သွားသည်။
မန်ကျည်းမွှက်တွေကို လေတိုးသံသုသု ကြားရသည်။ မမ အခန်းရှိရာ
အီမာက်သို့ လုမ်းကြည့်မိတော့ မီးရောင်မမြင်ရ။ မမ အီပြီထင်ပါရာ”

လက်တွန်လရာင်

“နှင့် ... မနေ့က မမကို သွားကြိုတာလား”

“နှင့် ... ”

“နှင့်ကလည်း သိပ်ပိုတာပဲ ... ”

“ဘာကိုလဲ ... ”

“မမအတွက်ဆို အပိုတွေ လုပ်လွန်းလို့ပါ၊ နှင့် သွားမကြိုလည်း
မမက သူ့ဘာသာ ပြန်လာနေကျပဲ၊ မမကို စိတ်မချရင် သူ့အိမ်က
ဦးလေးတွေ အစ်ကိုတွေက လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“ငါ သွားကြိုချင်လို့ ကြိုတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

သူ ပြန်မေးတော့ ယဉ်က တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ
သူ့ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မမကို သိပ်ချစ်တာပဲလား ရန်ပြေး ... ”

“ချစ်တာပေါ့ဟာ ... ”

ရန်ပြေးက ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖြေလိုက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်
သော ယဉ်အကြည့်တွေက စူးလက်လာသည်။

“ဘယ်လိုမျိုး ချစ်တာလဲ ... ”

ယဉ်မေးခွန်းက သူ့ကို တွေဝေါနတ်ဆုံးသွားစေခဲ့သည်။
ဘယ်လိုမျိုး ချစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုမျိုး ချစ်တာလဲ ... ။ ဒီမေးခွန်းက ရတ်
တရက် အဆန်းတကြယ် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမီ
သည်။ သူ မဖြေနိုင်ပါ။

“အစ်မ ... အစ်မလိုပေါ့”

ဘုရားရေး ... ဘာဖြစ်လို့များ သူ့အသံဟာ တိုးတိတ်တုန်ခါ
နေရပါလိမ့် ... ။ သူ ရတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့် ... ။ ရန်ပြေးသည်
အတွေးတွေ ယောက်ယောက်ခတ်လာကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိသူ
တစ်ယောက်လို ခံစားရလျှက် ချွေးတွေ စို့ထွက်လာပါသည်။

“အဟင်း ... ”

ယဉ်က အသံထွက်၍ ပြီးသည်။ ယဉ် ဘုရားကြောင့် ဒီလို
ပြီးပါလိမ့် ... ။

“ဒါဖေါ့ ... အစ်မလိုပဲချစ်ရမှာပေါ့၊ ငါအစ်မက နင့်ထက် အသက်
အများကြီး၊ ကြီးတဲ့ နင့်ကျေးဇူးရှင်ပဲဟာ”

ယဉ်က ထိစကားကို ပြောပြီး သူ့အနားက ထထွက်သွား
ခဲ့သည်။

နွေ့ညောက ပြိမ်သက်နေသာ မန်ကျည်းချက်တွေကို
ရှုခန် လူပ်ရှားသွားစေခဲ့သည်။

လရောင်သည် တစ်ခြိုလုံးသို့ ဝင်းပစာ ဖြန့်ကျက်လျက်ရှိ
သည်။

သူ လကိုမော့ကြည့်လိုက်မိတော့ မမ၏ အပြုံးမျက်နှာကို
ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် မြင်မိသလိုရှိသည်။

ထိုညောက သူ အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။

ရန်ပြော၏ဘဝျှေးအဖျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ကို ပြောပါဟုဆိုလျှင်
မမနှင့်အတူ ကျွန်းသီရိသို့သွားခဲ့သည့်နေ့က အတွေ့အကြံတွေကို အားရ
ပါးရ ပြန်ပြောင်း ပြောပြဖြစ်မည်ဖြစ်လေသည်။

ထိနေ့က လောကနှစ်ဦးမြစ်ဆိပ်မှ ဧရာဝတီမြစ်ကို လျှဖြင့်
ကုံးကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ မြစ်ကမ်းနှုံးမှာတော့ ကြက်
သွန်ခင်းများကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေ့ရသည်။ ပြောင်းခင်းများသည်
ကောင်းကင်ပြောအောက်တွင် မျက်စိတ္တဆုံးရှိသည်။ မမက ထဘိကလေး
ခပ်တိတိုဝင်တိကာ ပြောင်းခင်းတွေကို ဖြတ်၍လျောက်လာရင်း တဗျာ
တောက်တောက် ပြောလာသည်။

“ဒီကလေးဟာ ငါ့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင် အမြှုလုပ်တယ်၊ မအားပါ
ဘူးပြောလည်း ဇွတ်ခေါ်တာပဲ၊ မင်းရွာက ဘယ်လောက်လှလို့
ဒီလောက်ကြားချင်ရတာလဲ ...”

“အိမျာ ... ဟိုရောက်ရင် မမ တွေ့မှာပေါ့၊ မမ ရွာထက်တော့
စိုးပြည်စိမ်းလန်းသေးတာပဲ၊ ပန်းတွေကလည်း ပေါ်သေး ...”

“အောင်မှ ... မင်းက ငါရွာကို နှိမ်ချင်တာလား၊ မင်းရွာမှာ ငါ
ရွာလို ဘုရား ပုထိုး စေတိတွေ ပေါ်သလား ... ပြော၊ လေးထောင့်
ကန်လို ကန်မျိုးရော ရှိလား ပြော ...”

“အိုး ... ပေါ့၊ ကန်ကြီးဆိုတာ မျက်စိတ္ထံး၊ မမတို့သီကလိုကန်သာရှိပြီး ရေမရှိတဲ့ကန်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

“အိုး ... ခုမရှိလည်း အရင်တုန်းကရှိခဲ့သားပဲ၊ ငါ့ရွာက ဟိုး ပုဂ္ဂိုလ်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ရွာ၊ သမိုင်းရှိခဲ့တဲ့ရွာ၊ မင်းရွာက ဘာသမိုင်းရှိလဲပြော ...”

“သမိုင်းရှိရှိ မရှိရှိ ပထဝိရှိရင် ရွာဖြစ်တာပဲဗျာ ...”

ရန်ပြောက အနိုင်ရပြီးရော ပြောချလိုက်သောကြောင့် မမက မျက်ရည်ကလေးတွေ စို့လာသည်အထိ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။ မမ ဒီလောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတာမျိုး မတွေ့ဖူးသဖြင့် သူ ငေးမောသွားမိသည်။ မြယ့်န်းထည်ခြေကြီးထဲမှာတော့ မမက အေးမြင်မြေသက်စွာပင် နေလေ့ရှိခဲ့သည်။ ခြုံထဲမှာ မမရယ်သံကို ကျယ်ကျယ်မကြားခဲ့ရဖူးချေ။

“ဒါပေမဲ့ မင့်ပထဝိက ရေတိုက်စားရင် ပဲနိုင်သေးဆို ...”

မမက ရယ်သံတစ်ဝက်တစ်ပျောက်ဖြင့် ချေပပြန်တော့ သူက ရယ်မောရရင်း ...

“ပဲပဲမပဲပဲ မမတို့ ပထဝိလို ရေနဲ့မဝေးတော့ ပူကျွတ် သွေ့ခြားက မနေဘူးပေါ့ဗျာ”

ဟု မနိုင်နိုင်အောင် ချေပလိုက်မိလေသည်။ မမကတော့ ရယ်မောမဆုံး ရှိသည်။ ဇရာဝတီမြစ်ကြီး အခြားခံထားရသော ရွာနှစ်ရွာက ကွဲပြားခြားနား ဝေးကွာလွန်းခဲ့သည်။ မမနှင့် သူ့ကြားမှာကော ဘာနဲ့များ ခြားထားခံရပါလိမ့် ...”

မမနှင့် သူ ပြောင်းခင်းတွေကို လွန်မြောက်အောင် သွေ့ခြားခဲ့ကြပြီးနောက် လေတဗျားဟူး တိုက်နေသော ကွင်းပြင်ကျယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြက်သွန်ခင်းများသာရှိသဖြင့် မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်းကာ လှသော ကောင်းကင်ပြာကို မျက်စိတ္ထံး မြင်ရလေသည်။

“မမ ... ဒီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းကနေ ပုဂ္ဂိုလ်ကြည့်ဖူးသလား ...”

လတ်ကျိုလရောင်

“ဟင့်အင်း ...”

မမက ခေါင်းခါတော့ သူက မြစ်ကို ကျောခိုင်း၍ ဇာဘက် ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်နေသည် ခြေလှမ်းတွေကို တန်းကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ရပ်လိုက်သည်။

“မမ ဒီလိုလှည့်ပြီး ကြည့်ကြည့်လိုက် ...”

မမကလည်း သူရပ်သလို ပြန်လှည့်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဧရာဝတီ တစ်ဖက်ကမ်းက ပုဂံမြို့ကြီးဆီ နှစ်ယောက်အတူ ရပ်တန်းငေး ဧရာဝတီကြေလေသည်။

ဤမြင်ကွင်းသည် မြကျေးအတွက်တော့ အဆန်းတကြယ် ရှိရလေသည်။ ပုဂံ၏ တြေားတစ်ဖက်မှ ပုဂံကို ပြန်မြင်ရသော မြင်ကွင်း၊ ပုဂံ၏အပြင်ဘက်ကနေ ပုဂံကို မြင်ရသော မြင်ကွင်း။ ဧရာဝတီဥြားသည် ဟိုတစ်ဖက်တွင် လောကနှစ်ဘုရားနှင့် ဘေးမဲ့တော်၏ အစွမ်းကို မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ သီရိရွှေ (သီရိပစ္စယာ)မှ အိမ်ကလေးများ၊ ဟိုးဝေးဝေးက ပြတိက်အဆောက်အအုံ တစ်စွန်းတစ်စ၊ အိမ်တော် (နိုင်ငံတော် ဧည့်ဂေဟာ) တစ်စွန်းတစ်စ၊ မြစ်ကမ်းပါးမှ ထိုမြင်ကွင်းသည် ခမ်းနားမှုနှင့် သဘာဝ တရားတို့ကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဧရာဝတီသည် လောကနှစ်ဘုရားကျင်တွင် မြောက်မှ တောင်သို့ စီးသော်လည်း ပရုဏ်။ ဘက်မှ ဗူးဘုရားအနားထိတော့ အရှေ့မှ အနောက်သို့ စီးဆင်းခဲ့လေသည်။

မြကျေးသည် ပုဂံမြို့ဆီ ငေးမွှော်ရင်း ဒဏ္ဍာရီနှင့် အမှုန် တရားတို့ အရောရောအထွေးထွေး ရှိသည့် ပုဂံသမိုင်းရာဇ်ဝင် အပိုင်းအစ တို့ကို ဖျတ်ခနဲ့ ဖျတ်ခနဲ့ သတိရသည်။ နံရံဆေးရေးများ၊ ဘီလူးပန်းဆွဲ များ၊ စဉ်ကွက်များ၊ အုတ်ချပ်များနှင့် ပိဿာကာလက်ရာများကို ထွေးပွဲ၊ ထားသည့် ပုဂံ၊ ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးလာခဲ့သည့် ဤပုဂံကို အပေါ်စီးမှ ပထမဦးဆုံး ကြည့်ခဲ့ရတုန်းကလည်း မြကျေး နားမှာ ရန်ပြရှိခဲ့သည်။ အခု ပုဂံ၏တြေားတစ်ဖက်ကနေ ပုဂံကိုကြည့်တော့လည်း ရန်ပြက မြကျေးနှေးမှာ ရှိခဲ့လေသည်။ ဘယ်အချိန် ထွက်ခွာသွားမည်ဆိုတာ မသိသည့်တိုင် အနားမှာ အတူရှိသည့် အချိန်တိုင်းကိုတော့ မြကျေးက တန်းပိုးထားရပါသည်။

“မမ ... တွေ.လာ: ... । ဒီကကြည့်ရတာ တစ်မျိုးလှတယ်နော်”

“အင်: ... ”

“မမ မျက်စီမံတ်လိုက် ... ”

မြကျေးက ရန်ပြောကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်မိသည်။

“မျက်စီမံတ်ကြည့်လိုက် မမ ... । မျက်စီမံတ်ပြီး နားထောင်ကြည့်”

ရန်ပြောက သူ.မျက်လုံးတွေကို မံတ်ထားရင်း မြကျေးကို
ပြောတာမို့ မြကျေးလည်း သူ.လိုပဲ မျက်လုံးတွေကို မံတ်ထားလိုက်မိ
လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အလွန်ပင် ဆိတ်ဇြမ်လျက် ရှိပါသည်။
သေချာဂရုစိက်၍ နားထောင်ကြည့်မိတော့ ပြောင်းရွက်တွေကို လေတိုးသံ
က ဖျတ်ဖျတ်ခါခါနေသည်။ ပြန်ပြုးသော မျက်စီတစ်ဆုံး ကွင်းပြင်ထဲတွင်
ရပ်တန်းနေရသည် လွှတ်လပ်ပေါ့ပါး များလွှင့်သည် အရသာကိုလည်း
ခံစာလာရသည်။ အရေပြားပေါ်က မွေးညွှန်းကလေးတွေကို လေတိုးနေသည်
အထိအတွေ့ကိုပင် သိမှတ်မိရလေသည်။ မြကျေးသည် မျက်လုံးမံတ်ထား
ရင်းကပင် လေးထောင့်ကန်ဘားတွင် ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံး
တွေကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး ရေပေါ်လျှော့သာယာစည်ပင်ခဲ့ဖူးသည် ပုဂံအကြောင်း
ပြောကာ မြင်ပြီလားဟု မေးခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို သတိရလာမိလေသည်။
အဲဒီတုန်းက ကလေးက ရိုးသားစွာပင် ပြောခဲ့သည်။ မမြင်ဘူး မမတဲ့။

“အဟာင်း ... ”

မမထံမှ အသံထွက်၍ ပြုးလိုက်သံကြောင့် ရန်ပြော
မျက်လုံးဖွင့်ပြီး မမကို ကြည့်မိသည်။

“မမ ဘာလိုပြုးတာလဲ ... ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

မမကလည်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ပြုးတုံးတုံးနှင့် ခေါင်းခါ
သည်။

“မမ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ၊ မမ ပြုးတာ အကြောင်းတစ်ခု
တော့ ရှိမှာပါ၊ တစ်ခုခုတွေးမိလို့ ပြုးတာ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒီအတိုင်းလေး ရပ်နေရတာ သဘောကျလို့
ပြီးတာပါ၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားကြမယ်လေ၊ အပြန် မိုးချုပ်နော်း
မယ်”

မမက ရှေ့ကသွားနှင့်သောကြာင့် သူက မမကိုမိအောင်
လိုက်လာရသည်။ ပြီးတော့ မမနှင့်အတူ ယုဉ်တဲ့၍လျောက်ရင်း စကားတွေ
ပြောလာခဲ့သည်။ မမက ရှေ့ရောက်သွားလျှင် သူက နောက်မှလိုက်လာ
ရင်း စကားတွေ ပြောလာသည်။ မမက နောက်ရောက်သွားလျှင်လည်း
မမကို လုညွှတ်ကြည့်ကြည့်ဖြင့် စကားတွေ ပြောလာသည်။ ကြာတော့
မမခများ နားပြီးလာပုံရလေသည်။

“ရန်ပြရယ် ... ငါ မင်းအစား မောလိုက်တာဟယ်၊ ဖြည့်ဖြည့်း
ပြောပါဟု ... ”

“မမကလည်း နားလည်ပေးမှပေါ့”

“အလိုတော် ... ဘာကို နားလည်ပေးရမှာတုံး ... ”

“ကျွန်ုတ်မှာ ပြောရမယ့်သူဆိုလို့ မမပဲရှိတာ၊ အီမ်မှာဆိုလည်း
သူများအရိပ်အကဲ ကြည့်နေရတော့ ပြောချင်တိုင်း ပြောလို့ရတာမှ
မဟုတ်တာ၊ ပြောခွင့်ရတုန်းလေး ပြောရတာ နားလည်ပေးမှပေါ့”

“သွေး ... အေးပါ ... အေးပါ”

“ကျွန်ုတ်ကလေ ... ”

“အင်း ... ပြောပါ၌း”

“ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့ အောင်မှာမျှ”

“ကြားလိုက်တာဟယ် ... ”

“မမ ... မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ်၊ မင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင်
ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“အင်ဂျင်နိယာ လုပ်ချင်တာ၊ ကျွန်ုတ် အင်ဂျင်နိယာဖြစ်ရင်
မမအတွက် အီမ်လှလှလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးမယ်၊ မမရဲ့အခန်း
တံခါးမှာ တပ်ဖို့ ယွန်းတံခါးကို ကျွန်ုတ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမယ်၊
ခြိထဲမှာ မမကြိုက်တဲ့ ပန်းတွေ အများကြီး နိုက်ပေးမယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်လိုက်တာဟယ ...”

“စိတ်ကူးယဉ်ရုံ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဖြစ်အောင် လုပ်မှာ၊ မမှုရင် စောင့်ကြည့်လိုက် ...”

မြကျေးသည် မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် တက်ကြွနေသာ ရန်ပြေစကားတွေကို နားထောင်လာရင်း သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဖို့ ဘယ်လို ကူညီရပါဟု တွေးလာသည်။ အင်ဂျင်နိယာဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ကျောင်းသွား တက်မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား ...” ရန်ပြေသာ ကျောင်းတက်ခွင့်ရလျှင် ထူးချွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်ဟု မြကျေးက ယုံပါသည်။ စုံလွှာမဏီ ဘုရားပေါ်ကနေ မြင်ရသည့် ပုဂံပြတိက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အဲဒီလိုမျိုး တွေ ဆောက်ချင်တာဟု ပြောခဲ့သည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မြကျေး မမေ့ပါ။

ရန်ပြေက ပြောလွင်သော ကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်လိုက် ရင်း ...

“မမ ... ကျွန်တော်တို့ အညာက မိုးကျတာ နောက်ကျတယ်နော်၊ အရမ်းပူနေတဲ့ အချိန်ဆို မိုးလေးများ ရွာချလိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမံတယ်”

“ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်မှာ မှန်တိုင်းရှိရင်တော့ မမတို့အညာမှာ မိုးဦးစောတတ်ပါတယ်”

“မှန်တိုင်းရှိရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ဒီလိုမတွေးရဘူးလေ မောင်လေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ...”

“ကိုယ်ကောင်းတာလေး ရဖို့ သူများမှာ မကောင်းတာလေး ဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး မထားရဘူးလေ ရန်ပြေ၊ မမတို့ဆီမှာသာ မိုးတွေရွာပြီး အေးမြှေားပေမယ့် မှန်တိုင်းဒက်ခဲ့ရတဲ့ ဒေသက လူတွေကတော့ ဒုက္ခရောက်ရတယ်မဟုတ်လား ...”

“တောင်းပန်ပါတယ် မမ၊ မမတွေးသလို ကျွန်တော် မတွေးလိုက် မိဘူး”

မမနှင့် သူ စကားတပြောပြောနှင့်ပင် လျှောက်လာကြရင်း

လတ်တျိုင်လေရာင်
တဖြည့်:ဖြည့်: ရွှာနှင့်နီးလာသည်။ မနက်စောစောဖြစ်၍ နေကတော့ သိပ်
မပူလူသေးပေ။
“မမ ... ရောက်တော့မယ်ဗျာ ဟိုးရှေးက မြင်နေရတာ ကျော်တော်

တို့ရွှာပဲ”

ရန်ပြော ရှေ့နားမှာ လုမ်းမြင်နေရသည် သစ်ပင်အပ်အပ်
ရုရှာကလေးတွေကို လက်ချိုးအွန်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ မကြာမိ သစ်ပင်
တွေ အကိုင်းချင်းယုက်နေသည် ရွှာအဝင်လမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။
တွေ့ အကိုင်းချင်းယုက်နေသည် ရွှာအဝင်လမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။
အိုးလေးတို့ ခြိထဲကိုရောက်တော့ ခြိထဲမှာ စိုက်ထားသည် နှင်းဆီတွေကို
ကြည့်ရင်း မမက ချမ်းမြှောနေပုံရသည်။

စိမ်းမြစ်တို့သော်လည်း ဘာမှ အထွေအထူးပြစ်ရာမရှိလှ
သည် သူ.ရွှာကလေးကို လှည့်ပတ်ပြရင်း သိပ်ကိုလှပသယောင် တခမ်း
တနား ဖွဲ့စွဲ.ပြောပြနေသည် သူ.စကားတွေကို မမက ပြီးတုံးတုံးဖြင့် နား
ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ရွှာကပြန်ခါနီးတော့ မမက သူ.ကိုမေးသည်။

“ရန်ပြော ... မင်းပြောတဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံး ကန်ကြီးဆိုတာက ဘယ်မှာ
တုန်း ... ”

“ဟိုးမှာလေ ... မမ ... ”

သူက ပြီးစိစိဖြင့် ဟိုးအဝေးကြီးက ဇရာဝတီမြစ်ဘက်ကို
အွန်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာတုံး ... မမြင်ပါလား”

“ဟိုးမှာလေ မမရဲ့၊ မျက်စိတစ်ဆုံး ရေချည်းပဲ၊ နည်းတဲ့ကန်ကြီး
လား”

သူ ပြီးစိစိ ထပ်ပြောတော့မှ မမက သဘောပေါက်သွား
ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အပြန်မှာတော့ ဆည်းဆာရောင် ဖြာဝင်းနေသော ပြောင်း
ခင်းများကြားမှ ဖြတ်၍ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဇရာဝတီမြစ်ကို လျေဖြင့်ကူးဖြတ်လာချိန်၌ နေလုံးသည်
တန်းကြည့်တောင်သို့ မေးတင်၍နေလေပြီ ... ”

မြစ်ဆိပ်မှာ ရပ်တန်းကြိုစောင့်နေသော ယဉ်ကိုတွေ့တော့
မြကျေး အဲ့သွေးခဲ့ရပါသည်။ ရန်ပြေကတော့ မျက်နှာပျက်စပြုသည်။
မြကျေးက အရင် လျေပေါ်မှဆင်းကာ ယဉ်ဆီသို့ သွက်သွက်လေး
လျောက်သွားလိုက်ပါသည်။

“ယဉ်... မမတို့ကို လာကြိုတာလား”

“နှစ်ယောက်သား ဘယ်လောက်တောင် ပျော်လာသလဲလို့ လာ
ကြည့်တာပါ မမရယ်...”

ခနိုးခနဲ့လိုလို ယဉ်စကားကြောင့် မြကျေးက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“ရန်ပြေစွာကို ခဏအလည်လိုက်သွားတာလေ၊ ဒေါ်စိန်းကိုတောင်
မှာခဲ့သေးတယ်၊ ယဉ် ဒီနေ့ ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာလည်း
မသိလို့၊ ယဉ်ရှိရင်လည်း တောကိုတော့ မလိုက်ချင်လောက်ဘူး
ထင်လို့ မမတို့ဘာသာ သွားလိုက်တာ...”

“သိပါဘူး၊ ယဉ်မရှိတဲ့အချိန်ကို ရွှေးပြီး သွားကြသလားလိုပါ။
ဟဲ... ရန်ပြေ နှင်ကလည်း အိမ်ကအလုပ်ကို သေချာမလုပ်ဘူး
အားအားရှိ လျောက်လည်ချင်နေတော့တာပဲ၊ ခိုင်းစရာရှိလိုတဲ့
အမေ နှင့်ကို မျှော်နေတယ်၊ မန်မန်သွားလိုက်ဦး”

လက်ကျိုးလမ်း

ယဉ်က ရန်ပြောကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းပြောတော့ ရန်ပြော
ရန်းတဲ့ပြန်မပြောဘဲ စက်ဘီးရပ်ထားခဲ့သည့်ဘက်သို့ ပြောတက်သွားနှင့်
ရန်းတဲ့ပြန်မပြောဘဲ စက်ဘီးရပ်ထားတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် မြေကျေး စိတ်
သည်။ ရန်းပြောမျက်နှာ နိမြန်းသွားတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် မြေကျေးရှေ့
ဖော်သွားပြစ်ရသည်။ ယဉ်က မသွားသေးဘဲ လက်ပိုက်လျက် မြေကျေးရှေ့
မှာ ဂိတ်ရပ်ရင်း မြေကျေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပါသည်။
“မမတိုကတော့နော် ... ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မောင်ကလေးနဲ့ တတဲ့

“မမတိုကတော့နော် ... ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ မြေကျေးရှေ့အသက်ထက်ကို နှပါးနော့တော့တာပဲ ... ”

“ယဉ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ... ”

ကြားလိုက်ရသော စကားက မြေကျေးတစ်ကိုယ်လုံးကို
ထူးရှိနိုင်းနော့သွားစေသည်။ မြေကျေး၏ ပါးနှစ်ဖက်လုံး တရှိန်ရှိန် စွဲးလာ
ပါသည်။ ယဉ်က ခနဲပြီးကလေးတစ်ချက် ပြီးလိုက်ရင်း ...

“မမကလည်း တစ်ခါပဲ ကြားလိုက်ရတာ မဝလို့ နောက်တစ်ခေါက်
ထပ်ကြားချင်သေးတာလား၊ ယဉ် ထပ်ပြောရည်းမှာလား၊ မမက
သိပ်နှပါးတာပဲလို့ ပြောတာလေ၊ ရန်ပြန့် ရွယ်တူလို့ထင်ရအောင်
ကို နှပါးတာ ... ”

“ယဉ် မမကို ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ရန်ပြေအေး
ဟာ မမ မျက်စိရှေ့တင် ကြီးလာတဲ့ မမရဲ့ မောင်လေးပဲ ... ”

“မောင်လေး ... ”

ယဉ်က မျက်ခုံးလေးပင့်၍ တီးတိုးရော့တွေတ်ရင်း ပုံခုံးတွေနှင့်
လျှောင်ပြီးတော့ မြေကျေး အံ့သွေမ်းနည်းရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ယဉ်၊ ရန်ပြေအေးဟာ မမအတွက်တော့
မောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ကလေးသာဝကတည်းက သူ့ကို
စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးပဲ မမမှာ ရှိခဲ့တယ် ယဉ် ... ”

“မောင်လေး ... မောင်လေး ... မောင်လေးနဲ့ ကာဗာတွေယူမနေ့
ပါနဲ့ မမရယ်၊ မမက မောင်လေးဆိုပြီး ဂရာစိုက် ယုယနောတာတွေက
လူပို့ပေါက်လေး တစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းနေသလို ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာကိုရော မမ သိရဲ့လား ... । ခုချိန်မှာ ရန်ပြေအေးက မမ

အပေါ် မရိုးသားတော့ဘူးဆိုရင် ရန်ပြုအပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ မမ အပြစ်ပဲ ...”

ယဉ်စကားလုံးတွေအောက်မှာ မြကျေး ဆုံးအသွားခဲ့ရပါ သည်။ ရတ်တရက် ငိုချမိမလို စိတ်လွတ်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း ပြန်ထိန်း လိုက်ရင်း ယဉ်မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လျက် တည်တည် ဖြမ်ဖြမ်ပင် ပြောလိုက်မိသည်။

“မမအတွက် ရန်ပြုအေးဟာ မောင်လေးတစ်ယောက်ဆိုတာထက် မပို့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှုလည်း ပို့လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ် မမ သိက္ခာကို စောကားတဲ့ စကားမျိုး မပြောမိစေနဲ့ ယဉ် ...”

မြကျေးက ယဉ်ကို ပြောပြီးတနှင့် ကမ်းပါးပေါ်သို့ ခပ် သွက်သွက် လျှောက်တက်လာခဲ့သည်။ ရပ်ထားခဲ့သည့် စက်ဘီးကို ယူပြီး နင်းထွက်လာချိန်တွင် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဆို့နစ်မွန်းကျပ်နေလေ သည်။

ရန်ပြေအေး၏ဘဝတွင် ဝမ်းအနည်းရဆုံး နေ့များကတော့
 ကျွန်းသိရိမှ ပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်းရက်များပင် ဖြစ်လေသည်။
 မမက အုံသစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ပြီမဲ့
 သက်သွားခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူစိမ်းဆန်
 သွားခဲ့သည်။ အရင်တုန်းကတော့ မမနှင့်စကားမပြောရသည့်တိုင် အဝေး
 မှ လုမ်းကြည့်လိုက်သော အကြည့်လေးတစ်ချက်ကပင် စွေးထွေးနေခဲ့သည်။
 ခုတော့ မမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးဖို့ပင် ခက်ခဲနေခဲ့ရသည်။

သူ.ဘဝသည် ချက်ချင်း ခြောက်သွေ့သွားသလို ခံစားရသည်။
 အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားသလို မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားသလို လစ်ဟာနေခဲ့သည်။
 မမ ဘာလို ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ ...။ မမ၏ ပြောင်းလဲမှုက သူ.
 ဘဝကို လိုင်းတံပိုးထန်လာစေသည်ဟု ထင်သည်။ မမ၏ စိမ်းသက်မှု
 အောက်မှာ သူ.စိတ်သည် မတည်မပြီမရှိရသည်။ တစ်ခြိုတည်းအတူရှိနေ
 သည့်တိုင် မမကို လွမ်းရသည်။ ညနေ ထမင်းစားချိန်တွေမှာ မမရှိနေ
 သည့် မီးဖို့ချောင်ဘက်ကို ကူးသွားသော်လည်း မမနှင့် မတွေ့ရချေ ...။
 “ဒေါ်စိန် ... မမ မီးဖို့ချောင် မဝင်တော့ဘူးလား”

သူ ဒေါ်စိန်ကို သွားမေးတော့ ဒေါ်စိန်က သူ.ကို မျက်ခုံး
 ပင့်ကြည့်ရင်း ...

“ငါလည်း မင်းကို မေးတော့မလို့၊ မင့် မမ ဘာလို့ မီးဖို့ချောင် မဝင်တော့တာလဲ ...”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“အလုပ်ရုံဘက်ရော မလာဘူးလား ...”

“မလာဘူး ...”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ခုတလော မင့်မမက မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး၊ အင်း ... မင့်မမတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင့်မျက်နှာ လည်း မကောင်းဘူး”

သူ သက်ပြင်းချေရင်း မီးဖို့ချောင်ဘက်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ဒီခြိုကြီးထဲမှာ ဒီမီးဖို့ချောင်နေရာလေးတစ်နေရာကသာ ရန်ပြု အေးနှင့် မြေကျွေးရုံတို့၏ ကင်းလွှတ်နယ်မြေလေး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပင် ...။ ဒီနေရာလေးမှာ မမခုံးကျွေးသည့် ထမင်းကိုစားရင်း မမနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြော၍ရသည်။ ကြက်ဥနှင့် ဆူးပုပ်ရွက်ကြော်ပေးပါဟု တောင်းဆုံး လို့ရသည်။ မမနားမှာထိုင်ကာ မန်ကျေည်းရွက်သင်ပေးလို့ရသည်။ ဒီနေရာ နှင့် အလုပ်ရုံက အနီးဆုံးဖြစ်လေရာ အလုပ်ရုံဘက်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်းကပဲ မမကို လုမ်းမျှော်ကြည့်လို့ရသေးသည်။ ခုတော့ မမက ဒီနေရာလေးကို တောင် မလာတော့ဘူးတဲ့လား ...”

ရုံးဘွား ရုံးပြန်ချိန်တွေမှာတော့ မမကို လုစ်ခနဲ့ လုစ်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရတာမျိုးတော့ ရှိပါသည်။ ရှုံးဘက်ဆိုင်ခန်းထဲမှာ ဈေးဝင်ရောင်းပေးနေတတ်တာကိုလည်း တွေ့သည့်အခါ တွေ့ပါသည်။ သို့သော် မမ မျက်နှာထားက တည်လွန်းသဖြင့် သူ မမကို စကားဘွားမပြောရဲပေ။

ဒီလိုနှင့် မမအတွက် ယွန်းလက်ကောက်ကို သစ်စေး ၁၄ ထပ်မြားက် သုတေပြီးနောက် နှစ်ရက်အကြာမှာ ဦးလေးနှင့်အတူ တောင်ငွေက သစ်စေးတော့တွေကို လေ့လာဖို့ သူ ခရီးထွက်ဘွားခဲ့ရသည်။ ထိုခရီးမှာ မန္တာလေးက ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်လည်း ပါသည်။

ထိုခရီးက အလွမ်းဟူသော ခံစားချက်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားရဖော့သော ခရီးဖြစ်ခဲ့သည်။ အလွမ်းမှ အလွမ်းစစ်စစ် ဖြစ်သည်။

လက်ကျိုးလရောင်

အချယ်ရောက်မှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မမန်င့်ခဲ့ခွာရခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်
တမ်းပြန်ထွေးကြည့်တော့လည်း အလွမ်းကို အလွမ်းမှန်း မသိခင် ကလေး
ဘဝကတည်းက ရောဝတီရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကနေ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထိုးဆို မျှော်ဝေးရင်း
မမကို လွမ်းခဲ့ရတာမဟုတ်လား ... ။ မမ အဝေးသင် စာမေးပွဲ သွားဖြေ
သည့်အချိန်ထွေတုန်းကတော့ မမ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဟု မျှော်ရင်း
လွမ်းရသည်။ အခုကတော့ မမကိုထားခဲ့ပြီး လာခဲ့ရခြင်းအတွက် နောက်ဆုံး
ငင်ရင်း လွမ်းရသည်။ အလွမ်းဆိုတာကလည်း သူ၊ အရသာနှင့်သူ ဖြစ်
သည်။ အလွမ်းအမျိုးအစားတွေကလည်း များလုပါလားဟု ထွေးကာ
အုံပြရသည်။ သူကတော့ ဒီတစ်ကြိမ် ခံစားရတာက အလွမ်းစစ်စစ်ပဲဟု
ထွေးခဲ့မိပါသည်။ သူ ခရီးထွက်မည့်နေ့မှာ မမကို နှုတ်ဆက်ချင်လွန်းလို့
မမ ဟိုကထွက်လာနိုး ဒီကထွက်လာနိုးနှင့် လှည့်ပတ်ချောင်းနေခဲ့ရသည်။
သူ ခရီးထွက်မည့် မနက်မှာ ရုံးသွားဖို့ စက်ဘီးနှင့်ထွက်သွားသည့် မမ
ကို လှစ်ခနဲ့ ထွေ့လိုက်ရတော့မှ အမောတကော ပြေးလိုက်သွားရကာ ...

“မမ ... မမ၊ ကျွန်ုတ် မနက်ဖြန် ဦးလေးတို့နဲ့ ခရီးသွားမှာ၊
တစ်ပတ်ကြာမယ်၊ လာမယ့် တန်ခိုးနွေ့နောက် ပြန်ရောက်
မယ်၊ မမ ဘာမှာဦးမလဲ”

မမက စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး သူ၊ ကိုကြည့်လိုက်သည်။
မမ၏ အမှုအရာတွေက စိမ်းပေမဲ့ မမ၏ မျက်လုံးတွေကတော့ နွေးထွေး
မြှုပင် ... ။

“ဦးလေးတို့ကိုလည်း ဂရုစိုက်၊ မင်းကိုယ်မင်းလည်း ဂရုစိုက် ...”

မပျော့ပျောင်းလှသော်လည်း နွေးထွေးသည့် ထိုစကားတစ်
ခို့ကို ရလိုက်သည့်အတွက် သူ ပျော်ခဲ့ရသည်။ ရက်တော်တော်ကြာ
မမရဲ့ စကားသံကို မကြားခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား ... ။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးလည်း ထိုစကားသံနှင့် ထိုအကြည့်ကို
သတိတရရနှင့် လွမ်းခဲ့ရသည်။

တစ်ပတ်လုံးလုံး ဦးလေးတို့နှင့်အတူ ပဲခူးနှင့် တောင်ငူဘက်
က သစ်စေးတော့ထွေကို လေ့လာခဲ့ရသည်။ သစ်စေးကုန်သည်ထွေနှင့်လည်း
ထွေ့ခဲ့ရသည်။

ပြန်ခါနီးညမှာ တောင်င့်က သစ်စေးကုန်သည်၏ အိမ်မှာ
သူတို့ညအိပ်ကြသည်။ ထိုညက မိုးမရွာဘဲ လသာသည်။ သူ အိပ်မပျံ
သဖြင့် ခြိထဲက ခုံတန်းလေးမှာ ထွက်ထိုင်နေခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့
ဦးတင်ရှိန်က ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ သူ
ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။

“ရန်ပြေ မင်းလည်း ငါလိုအိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်၊ ရာသီဥတ္တက
အိုက်စပ်စပ်ကြီးကွာ ... နော်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဦးလေးတို့အခန်းက အဲကွန်းရှိတယ်မဟုတ်
လား”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်ကွာ၊ မင့်ဦးလေးက အဲကွန်းနဲ့ မအိပ်နိုင်လို့
ပိတ်ထားတယ်၊ သူက အဲကွန်းမကြိုက်တာနဲ့ ငါက အိုက်တတ်
တာနဲ့တော့ ခက်နေရော ...”

“ဒါနဲ့ ဦးလေး ... သစ်စေးတောတွေက ဒီတောင်င့်တစ်စိုက်မှာပဲ
ရှိတာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ ရှမ်းပြည်ဘက်ရော၊ ကယား၊ ကချင်၊ မွန်၊
တန်သံ့ရဲ့ နေရာအနဲ့ရှိတာပဲ၊ သစ်စေးပင်က အင် ကည်ပင်တွေ
အောက်မှာ လောင်းရိပ်ခိုးပြီး ကြီးရတာ၊ ဆိုးတာက အင် ကည်
ပင်တွေခုတ်ရင် သစ်စေးပင်တွေပါ ရောပါသွားတာပဲ၊ သူက တို့
အညာမှာလည်း စိုက်လို့မရသူး၊ နေပူရင် လေပူတိုက်ရင် သေတာပဲ၊
ယွန်းဆိုတာ သစ်စေးရှိမှ လုပ်လို့ရတာကွာ၊ သစ်စေးပင်တွေကို
သေချာထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ဖို့ တော်တော်အရေးကြီးတယ်”

ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်၏ စကားတွေကို သူ မှတ်သားရပါသည်။
တောထဲကို သွားကြည့်ကြတန်းကလည်း ဦးလေးက သစ်စေးထုတ်ယူပုံ
တွေကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ ... မင်းတို့ အောင်စာရင်းတွေတောင် ထွက်တော့မယ်ထင်
တယ်”

“ထွက်တော့မယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ် ဦးလေး၊ ရက်အတိ
အကျတော့ သေချာမသိသေးဘူး”

လက်ကျိုးလရာင်

“မင်း ဖြော်နှဲတယ် မဟုတ်ဘား”

“မင်း ဖြော်နှဲပါတယ် ဦးလေး၊ ဂုဏ်ထူးတွေလည်း ပါမယ်ထင်ပါတယ်”

“မင်း ဖြော်နှဲပါတယ် ဦးလေး၊ ဂုဏ်ထူးတွေလည်း ပြီးလိုက်ရင်း ...
သူက ခပ်ရဲရဲပြောတော့ ဦးတင်ရိန်က ပြီးလိုက်ရင်း ...

“အေး ... ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် မင်းက
ဘာလုပ်ချင်တာတဲ့ကွဲ ...”

“အင်ဂျင်နှီယာ လုပ်ချင်တာ ဦးလေး၊ ဦးလေးတို့ မစ္စ လေးမှာ
အင်ဂျင်နှီယာဖြစ်ဖို့ တက်ရတဲ့ တက္ကာသိုလ် ရှိတယ်မဟုတ်ဘား”

အင်ဂျင်နှီယာဖြစ်ဖို့ တက်ရတဲ့ တက္ကာသိုလ် ရှိတယ်လေး၊ မင်း တက်ချင်

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ နည်းပညာတက္ကာသိုလ် ရှိတယ်လေး၊ မင်း တက်ချင်
လို့လား”

“တက်တော့ တက်ချင်ပါတယ်”

“တက်ချင်ရင် အမှတ်မိရင် တက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတက်ချင်ရင် ငါ

အလုပ်မှာလာကူရင်း တက်လို့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဦးလေးနဲ့

ဒေါလေးသဘောက ဘယ်လိုရှိမယ် မသိဘူးနော် ...”

“ဒေါလေးတို့အလုပ်တွေကို ပစ်ထားပြီး ကျောင်းသွားတက်လို့တော့

မကောင်းဘူးထင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ သူတို့မှာ ကျွန်ုတ်တော်ကို

ဒီအချယ်ထိ ကျွေးမွှေး ကျောင်းထားပေးခဲ့ရတာ ...”

ရန်ပြောက ဒေါလေးတို့ကျွေးဇူးကို သတိရရင်း မမ၏
ကျွေးဇူးတွေကိုလည်း သတိရမိပါသည်။ မမက သူ.လခလေးဖြင့် ရန်ပြော
အတွက် ကျောင်းစာအုပ်တွေ၊ စာရေးကိရိယာတွေ နှစ်စဉ် ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးတာကို
သူ မမေ့ပါ။ ကိုယ်တိုင်တော့ ဈေးသိပ်မကြီးသည် ချည်ထည် အဝတ်အစား
လေးတွေသာဝတ်ပြီး မိတ်ကပ်အလုပ်ပစ္စည်းတွေလည်း မဝယ်၊ အသုံးအခွဲ
လည်း ဈေးတာစိစစ်လုသည် မမသည် သူ.အတွက်တော့ အန်မြားမရှိ
ဝယ်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ရန်ပြောအေး၏စိတ်သည် ဝဝါး၍
သာ နေခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းတက်ချင်လှသော်လည်း မမကို မခွဲနိုင်တာက
ကစ်ဖက်၊ ဒေါလေးတို့မိသားစုကို ငဲ့ညာအားနာရတာကတစ်ဖက် လွန်ခဲ့
လို့သာ နေရလေသည်။

လွမ်းဆွတ်ခြင်းနှင့်အတူ ခရီးသွားခဲ့သော ရန်ပြေအေးသည်
လွမ်းဆွတ်ခြင်းနှင့်အတူ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်နေ့က မမကို တွေ့ချင်လွန်း၍
ရှာဖွေမိသော်လည်း မမ၏ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မမြင်ရပေ။

ညနေစာ စားဖို့ မီးဖို့ချောင်ထဲ ဝင်လာမိတော့မှ သူ ထမင်း
စားနေကျ စားပွဲစိုင်းကလေးပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းလေးဖြင့်အုပ်၍ ထားခဲ့
သော ကြက်ဥနှင့် ဆူးပုပ်ရွက်ကြော် ပန်းကန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုညနေက သူ ထမင်းစားရင်း မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသည်။

* * *

ယွန်းလက်ကောက်ကို သစ်စေး ၁၆ ထပ်သုတ်ပြီး နောက်
သုံးရက်အကြောမှာတော့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်လာခဲ့လေသည်။
မိုးတွေချွာနေသော ထိုမန်က်ခင်းမှာ သူ အောင်စာရင်းကြည့်
ဖို့ အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ သွားခါနီး မမအခန်းဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ခဲ့သေးသည်။ မမ၏အခန်းပြတင်းတံ့ခါးက မဖွင့်သေး၊ မမ အိပ်
နေတုန်းပဲဟု ထင်သည်။ ခင်လေးယဉ်ကတော့ ‘ငါအရင်သွားနှင့်ပြီဟေ့’
ဟုအောက် စက်ဘီးအမြန်နင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ မိုးတွေ ခပ်စိပ်စိပ် ချွာကျနေခဲ့
သည်။ ကျောင်းမရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် အဝေးမှ နင်းလာနေသော စက်ဘီးတစ်စီးကို လျမ်းမြင်ရသည်။
မိုးတွေ အုံမှိုင်းနေသဖြင့် ပထမတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသဲက္ဗဲ့၊
နီးလာတော့မှ မမမှန်း သိလိုက်ရသည်။ မိုးကာအကျိုးလေး ဝတ်ထားသော်
လည်း မမ၏ အကျိုးအောက်နားစနှင့် ဆံပင်စတွေက ရေစိုခွဲနေခဲ့သည်။
သူ အံအားသင့်နေဆဲမှာ မမက စက်ဘီးပေါ်မှ အရင်ဆင်းလိုက်သည်။
သူလည်း ဆင်းလိုက်သည်။ မမက စက်ဘီးကို ဒေါက်ပင်မထောက်နိုင်ဘဲ
ဇူတ်ချကာ သူ.ဆီသို့ ပြီးလာသည်။

“မောင်လေး ... ရန်ပြု၊ မင်း အောင်တယ်၊ မင်း ဂုဏ်ထူး ငါး
ဘာသာနဲ့ အောင်တယ် မောင်လေးရဲ့”

မမအသံက ပျော်ဆုင်မှဖြင့် လိုက်လဲကာ စိတ်လူပ်ရားမှဖြင့်
တုန်ရင်နေသည်။ အဆုံးမှာတော့ ငိုသံအဖျားခတ်၍ သွားသည်။ မမ၏
မျက်နှာပေါ်မှာတော့ မိုးရေတွေလား မျက်ရည်တွေလားမသိ ခဲ့ခဲ့စိုးနေလေ
သည်။

မမက သူ.လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်၍
ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူနဲ့မမကြားမှာ ကာလအတန်ကြာရှိခဲ့သည့် သူစိမ်း
ဆန်မှုတွေကို ဖယ်စွာချကာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုးအရင်က သူ.ကိုချစ်
သော မမလိုပင် ရင်းနှီးလိုက်လဲစွာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ငိုပါသည်။
သူ ငိုမိပါသည်။ မမနှင့်အတူ ပျော်ဆုင်တုန်လူပ်ရင်း သူငိုကြွေးခဲ့မိလေ
သည်။

အောင်စာရင်းထွက်ပြီး နောက်ရက်တွေမှာတော့ ဂုဏ်ထူး
တစ်ဘာသာပဲပါသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နေသော ခင်လေးယဉ်ကို မမက
ချော့မေ့နေခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ခင်လေးယဉ်၏ စူးစူးစမ်းစမ်း မျက်လုံး
တွေအောက်မှာ မမက ပြန်လည်ပြမ်းသက် သူစိမ်းဆန်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်
မမစိတ်ထဲမှာ သူ့အပေါ် ချစ်ခင်နွေးထွေးမှုတွေအပြည့် ရှိနေတုန်းပဲဟု
သိလိုက်ရသဖြင့် သူ့စိတ်တွေ လုံခြုံချမ်းမြော့ ပျော်ဆွင်နေခဲ့ရသည်။ အိမ်
မှာ သူ့ကို မမက စကားမပြောလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် လုမ်းကြည့်
လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေက နွေးထွေးနေသားပဲ ...။

အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီးကတည်းက ခင်လေးယဉ်က
သူ့ကို မကြောခဏ ခနဲ့စကားဆိုတတ်သည်။ ‘နင်က အလုပ်သမားဆိုပေမဲ့
အဖေတိုက သားသမီးလို့ သဘောထားပြီး ကျောင်းစာလုပ်ချိန်တွေ ပေး
ထားတော့ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်စာပေါ့’ဟု ဆိုတတ်သည်။ ပြီးတော့
‘အေးလေ ... မမက သေချာလက်ထပ်ပြီး စာသင်ပေးနေတာကြောင့်လည်း
ပါမှာပါ၊ မမရဲ့ မေတ္တာတွေပေါ့လေ’ ဟု ဆိုပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ
တော့လည်း ‘ရန်ပြီ ငါကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးနော်’ ဟု မိန်းမသားဆန်ဆန်
ပျော်ပျော်ပျောင်းပျောင်း ဆိုတတ်ပြန်သည်။ ခင်လေးယဉ်၏ အမျိုးမျိုး
တွေကတော့ ဝေဝါးရှုနေလေသည်။

ပုဂ္ဂန်

ခင်လေးယဉ်ထက် ထူးချွန်စွာ အောင်မိသည့်အတွက် ခင်လေး
 ယဉ်နှင့်တကွ တစ်မိသားဖဲ့ကို အားနာရမလား သူ မသိပါ။ ခင်လေး
 ယဉ်ထက် ကျော်ပြီး သူ အလွန်တက်ချင်သည့် နည်းပညာတဗ္ဗာသို့လို
 တက်ရဖို့ ကြိုးစားသင့်သလား၊ မကြိုးစားသင့်ဘူးလား သူမသိပါ။ မမ
 က သူ.ကိုကျောင်းတက်စေချင်သလား၊ သူကရော မမကို ခွဲနိုင်သလား၊
 သူ ဘာကိုမှ ရောက်ရာရာ မသိပါ ...။

အောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့ မနက်က လမ်းပေါ်မှာသာ
 သူ.အောင်မြင်မူအတွက် အထူးအထူး ဂုဏ်ပြုခဲ့ခဲ့ရသော်လည်း မြှုပ်နှံ
 ထည် ခြိုးထဲမှာတော့ သူ.အောင်မြင်မူက တိတ်ဆိတ်လှသည်။ အားလုံး
 က ခင်လေးယဉ်ကို အားနာကာ သူ.ကို သိသိသာသာ မချီးကျိုးရှုကြေား
 အလုပ်ရုံထဲက သူတွေအားလုံးကလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်သာ ဝမ်းမြှာက်
 ကြောင်း ပြုကြရသည်။

ခင်လေးယဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေ့မိလျှင်တော့ သူ မိတ်
 ရှုပ်ထွေးရသလို ပြီးလည်းပြီးမိ၏။

သူ.ကို ခင်လေးယဉ် ချုစ်နေသလားဟု တွေးတော့ တွေ့မိ
 ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူငယ်ချင်းတချို့ကလည်း ခင်လေးယဉ်က မင်းကိုချုစ်နေ
 တာကွာဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် အချုစ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။
 မနာလို ဝန်တို့မှုတွေနဲ့ တွဲနေတဲ့ အချုစ်ဆိုတာ အချုစ်စစ်စစ်မှမဟုတ်ဘဲ။
 ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ် လောဘကြီးတတ်တာဟာ အချုစ်စစ်မှမဟုတ်ဘဲ။
 ယောကျားတစ်ယောက်ကို တန်းတူလို့ မမြင်နိုင်တဲ့ တစ်ဆင့်နှိမ့်ချု မြင်
 တတ်သည့် မိန့်မတစ်ယောက်ထံမှာ အချုစ်စစ်ဆိုတာ ကိုန်းဝပ်နေနိုင်ပါ
 မလား။ သူနားလည်သည့် အချုစ်စစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချုစ်ရသူကို ကိုယ့်ထက်
 ပိုပြီး မြင့်မား တင့်တယ် စိတ်ချမ်းမြှောစေချင်သည့် စိတ်စေတနာမျိုး
 သက်ရောက်ပေးနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အချုစ်စစ်နှင့် ချုစ်တတ်သူဆိုတာ
 ကိုယ်ချုစ်ရသူထက် ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့ပိုရောက်နိုင်သည့် အစွမ်းအစောိုး
 ရှိသည့်တိုင် ကိုယ့်ချုစ်သူကောင်းဖို့အတွက်ဆို နောက်မှာ ခြေတစ်လှမ်း
 ဆုတ်ကျော်နေ့ခဲ့ဖို့လည်း မတွန့်ဆုတ်တတ်သည်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်

လက်ကျွန်လရောင်

ချစ်ရသူထက် ခြေတစ်လုမ်း ရှှုပိရောက်ဖို့ထက် နောက်ကျနေသူကို ဆွဲ
ခေါ်ပေးဖို့ ကိုယ့်ခြေလုမ်းတွေကို အလိုက်သင့် နှေးပေးနိုင်သူလည်း ဖြစ်
ပါသည်။ ပခုံးချင်းယဉ်၍ လျှောက်သည့်အခါ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ပြောင်နေဖို့
ထက် သူနိုင်သည့်အခါမှာလည်း စိတ်ရင်းနှင့် လိုက်လုံပျော်ဆွင်ပေးတတ်
သည့်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ခင်လေးယဉ်ထံမှာတော့ အဲဒီလိုအချစ်မျိုးကို သူ ရှာမတွေ.

ခဲ့ပါ။

သူ မရှာဘဲတွေ့ရသည့် အချစ်ကျတော့လည်း အချစ်ဟု
ဆောင်းစဉ်တပ်ဖို့ကိုပင် မထံမရ အားနာမိရသောအချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အပြစ်
တစ်စုံတစ်ရာရှိသည့်ပမာ ခံစားရစေသော အချစ်မျိုးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ စိတ်တွေထွေပြားကာ အနာဂတ်ပျောက်ရင်း မမ
အတွက် ယွန်းလက်ကောက်ကို သစ်စေးတွေ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်သုတ်
ရင်း သစ်စေး ၂၄ ထပ်မြောက် သုတ်ပြီးနောက် ယွန်းဆင် ယွန်းခွဲ ဆေး
သွင်းသည့်အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

* * *

ထိနေက ကျော်သားမီးသွေးမှန်းကို အရည်ဖျော်ပေါ်လစ်ရှု
တိက်ထားသည့် ယွန်းလက်ကောက်လေးပေါ်မှာ သူက ကညစ်ဖြင့် ပန်း
ကန်တ်ကလေးတွေ ဆွဲနေခဲ့သည်။ သူဆွဲသည့် ကန်တ်က တြေားသူတွေ
ဆွဲလေ့ရှိသည့် ကန်တ်ပန်းတွေနှင့်မတူ ဤဥားနားသည်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ
ပွင့်သည့် ပန်း ၁၂ မျိုးကို ကန်တ်နွယ်ကလေးဖြင့် ဆက်၍ သီထားသလို
ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

မမနှင့် သူ စတွေ့ခဲ့သည့် ပြာသို့လမှာ ပွင့်သည့် စွာညိုပန်း
ကလေးမှ စ၍ ဆွဲခဲ့သည်။ စွာညိုပြီးတော့ တပို့တွဲလမှာ မမနှင့်အတူ
လက်ပံပွင့်တွေ ကောက်ခဲ့ဖူးတာကို သတိရလျက် လက်ပံကိုသာ ရေးခဲ့
သည်။ တပေါင်းလမှာ မမက လက်ချပ်ထဲမှာ သရဖိပန်းတွေထည့်၍
အားပါးတရ နမ်းရှိက်ခဲ့ဖူးတာကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ သရဖိပန်းပုံကလေး
ရေးရသည်။ တန်ခူးအတွက်တော့ ကုံကော်ပန်းကလေး ဖြစ်သည်။
ကဆုန်လအတွက်တော့ မမပန်ဖို့ ပုံးပေါ်မှုပေးခဲ့ဖူးသော စကားဝါပန်း
ကလေး ဖြစ်သည်။ နယ်နယ်အတွက် စံပယ်၊ ဝါဆို ပုန်းညက်၊ ဝါခေါင်
ခွဲ့ဘာ၊ တော်သလင်း ယင်းမှာ၊ သီတင်းကျွတ်အတွက်တော့ ကြာကလေး
တစ်ပွင့် ဆွဲလိုက်သည်။ တန်ဆောင်မှန်းအတွက် ခံပန်းကိုဆွဲကာ
နှုတ်တော်မှာပွင့်သည့် သဇ်ခက်ကလေးကိုလည်း အနှစ်တ် ရေးခြယ်ရလေး
သည်။

လက်ကျွန်လရော်
သစ်စေးအထပ်ထပ်သူတိထားခဲ့ပြီးသော ယွန်းလက်ကောက်
လေးကို သူ၊ အခန်းထဲသို့ ယဉ်ထားကာ တစ်နေ့ချင်း တစ်ပွင့်ချင်း အသေး
ဖိတ် ရေးခြေယံနေခဲ့သည်။ ပန်းအားလုံးရေးပြီးလျှင် ဆေးရောင်လေးတွေ
သွင်းပြီး ဆေးမြောက်အောင် မြှုတိက်ခန်းထဲမှာ ထားရှုံးမည်။ ပြီးလျှင်
သူ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ကွင်းတည်းသာရှိသော သူ ဖန်တီးထားသည့်
ယွန်းလက်ကောက်လေးကို မမအတွက် လက်ဆောင်ပေးနိုင်တော့မည်
ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျွန် သဇ်ခက်ကလေး ရေးဆွဲပြီးချိန်မှာ
သူ ပိုက်ဆာပြီဖြစ်၍ မိုးဖို့ချောင်းဘက်သို့ လျောက်လာခဲ့မိသည်။ အချိန်က
ညနေရိမ္မနပျပြုဖြစ်ကာ ခြုထဲမှာ မိုးတွေ့လည်းလင်းမလာသေးချေ။ အလုပ်
သမားတွေ့လည်း ပြန်သွားကြပြီဖြစ်၍ အလုပ်ရုံးဘက်မှာလည်း လူရှင်း
တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

သူမီးဖိုချောင် အဝင်ဝနားကို ရောက်လာတော့ မီးဖိုချောင်
အတွင်းဘက်ဆီက ဒေါ်လေး ဒေါ်မြွှေ့နှင့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါ ကြည့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ ကောင်လေးနဲ့ ညည်းညီမက
နိုးစပ်လွန်းတာ မကောင်းဘူးလော့၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ညနေစောင်း
ကြီး စက်ချုပ်ဆိုင်ဆိုလား နှစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်မဟုတ်
လား၊ တကယ်ဆို ညည်းက အစ်မပဲ၊ ညည်း တားသင့်တာပေါ့၊
ညည်းကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီကောင်လေးကို ပစားပေးလွန်းတာလည်း
ငါသောမကျပါဘူးအော့ ညည်း ညီမနဲ့ ဒီကောင်လေး ဘယ်နည်း
နဲ့မှ နိုးစပ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေးကို ညည်း ပုံဆာလို့သာ
ငါက လက်ခံထားခဲ့ရတာ၊ သူ့ကာစ်မြစ်ကိုကြည့်ရင် မျိုးရိုးအဆင့်
အတန်းက ခပ်နိမ့်နိမ့်ရယ်မဟုတ်လား၊ မိဘတွေကလည်း စည်းမရှိ
ကမ်းမရှိ လင်ယူ မယားယူ စာရို့တ္ထတွေက ခပ်ည့်ည့်ရယ်မဟုတ်
လား၊ ငယ်တုန်းကသာ ခိုင်းကောင်း ဖင်ပေါ့လို့ ကိုယ့်အတွက်
အားဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ လူပျို့ကလေး ဖြစ်လာချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် ကျား
ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သတိရှိရမယ်၊ သူ့ပညာရေးအတွက်

လည်း ဒီအချိန်ထိ တာဝန်ယူပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တို့ဘက်က တာဝန်
ကျေနေပါပြီ၊ ညည်း ညီမက ရန်ကုန်ကို ကျောင်းသွားတက်မယ့်
ဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်တော့ ကိုယ် မကြာခဏ ပြန်လာဦးမှာပဲလေ၊
ပြီးတော့ ကျောင်းကလည်း ချက်ချင်းမတက်ရသေးတော့ အိမ်မှာပဲ
ရှိနေဦးမှာ၊ ဒီအချွေယ်ကလေးတွေ တစ်ခြို့တည်း တစ်ဝင်းတည်း
ထားရတာ ငါစိတ်မချပါဘူးအော့၊ တစ်ခါက ညဘက်ကြီး ခြုံမှာ
သူတို့နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်စကားပြောနေတာ မြင်ကတည်းက
စိတ်ထဲ ဘယ်လို့မှ အဆင်မပြေတော့တာ၊ ရန်ပြေအေးကို ညည်း
ခေါ်လာခဲ့တာဆိုတော့ သူ.ကို ဒီမှာ ဆက်ထားသင့် မထားသင့်ကို
လည်း ညည်းပဲဆုံးဖြတ်ပါအော ...”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးရယ် ... ရန်ပြေက ရိုးသားပါတယ်၊ သူ.ခများ”

မမဏီ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံသူသံကို ကြားရသည်။ သူ
မကြားရက်လို့ လူညွှေ့ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ သူ.မျက်လုံးထဲ မှာတော့
မျက်ရည်များဖြင့် ဝေဝါးနေခဲ့ရသည်။

ဝေဝါးစေသော မျက်ရည်များကြားကပင် ရှု.ဆက်ရမည့်
ဘဝခရီးလမ်းကို ပျော် မြင်ရနိုးဖြင့် သူ ရှာဖွေနေခဲ့မိသည်။
သူ ဘာလုပ်ရမလဲ ...”

သူ.အတွက်တော့ မမကို မျက်နှာမင်းယောက်စေချင်ပေ။

ထိုညာမှာ လောကနှစ်ဘုရား၏ မြစ်ကမ်းပါးဘေး အုတ်ခုံ
လေးပေါ်မှာ သူ အကြာကြီး သွားထိုင်နေခဲ့မိသည်။ ညအမှာင်အောက်မှာ
သူ.ရွာကလေး ကျွန်းသိရိုကို လှမ်းမမြင်ရသော်လည်း တန်.ကြည့်တောင်
ပေါ်က မီးပွင့်လက်လက်လေးတွေကိုတော့ မြင်နေရသည်။ ဘုရားကုန်းမြှု
အခြေထိ မြင့်တက်လျက် ပဲကတော့ထိုးကာ စီးဆင်းရိုက်ခတ်နေသည့်
စရာဝတီ၏ အသံသည်သာ ညအမှာင်အောက်၌ ခပ်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်
လျက်ရှိလေသည်။

* * *

ယွန်းလက်ကောက်လေးကို နောက်ဆုံးအဆင့် ဆေးရောင်
ကလေးတွေ သွင်းပြီးချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝအတွက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်
ဆိတာကို ရန်ပြေအေးက စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။
မြှုပ်နှံထည် ခြိုးထဲမှ သူ မထွက်ခွာခင် တစ်ရက်မှာ
လောကနှစ်ဘုရားအတွက် ဇရာဝတီမြစ်ဘက်က အုတ်ခုံလေးတွေနားမှာ
တွေ့ဖို့ မမကို သူတောင်းဆိုခဲ့သည်။ သူချိန်းဆိုသည့်နေရာကို ရောက်လာ
သည့်အတွက် မမကို သူ ကော်မူးတင်ရပါသည်။ နို့မို့ မမနှင့် မခွဲမီ သူ့
ရင်ထဲကစကားတွေ ပြောခဲ့ဖို့တောင် အခွင့်အရေး ရမည်မထင်ပါ။

မိုးဖွဲ့ဖွဲ့မှာ ထိုးကလေးဆောင်းပြီး လျှကားအုတ်ထစ်တွေကို
နှင်းတက်လာသည့် မမကို သူ လှမ်းမျှော်ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။ မမက
အပွင့်နှပ်နှပ်ကလေးပါသည့် အစိမ်းရောင်လုံချည်နှင့် အဝါရောင် ရင်ဖုံး
အကြိုလေးဝတ်ထားသည်။ သူငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်ဖူးနေကျ သလင်း
ကြယ်သီးကလေးတွေကိုပင် အကြိုကြယ်သီးကွင်းကလေးတွေမှာ တပ်ထား
သည်။ မမကိုမြင်ရတာ ရွက်စိမ်းရုံသည့် ပွုင့်ဖတ်ဝါဝါ စံကားဝါပန်းကလေး
နှင့် တူသည်။ ပန်းဖြစ်တာတောင်မှ နွမ်းလျသည့်တိုင် ပွုင့်ငံမလှစ်သည့်
သို့သိပ်လွန်းသော စံကားဝါပန်းကလေး ...။ သူ့ရန်းကတော့ မွေးတကြိုင်
ကြိုင် ရှိလှလေသည်။

“ရန်ပြေ ... ဘာအရေးတကြီး ပြောစရာရှိလိုလဲဟင်”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိချိန်မှာ မမက သူ.ကိုမေးရင်း
လက်ထဲက ထိုးကို သူ.ဘက်သို့ တစ်ဝက်တိုး၍ ဆောင်းပေးလိုက်သည်။
အရင်လို့ နွေးထွေးမြှုပါပဲ မမရယ်။ မမ ပြုမှုလိုက်တာကလေးက တကူး
တကဗေယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ သူ.အလိုလို အကျင့်ပါနေသလို သက်သောင့်
သက်သာရှိသည်။ ရန်ပြေအေးဆိုသည့် ကောင်ကလေးဟာ မမအတွက်
တော့ အမြိတ်း ကြင်နာင့်ညာစရာ စောင့်ရှောက်မှုလိုအပ်တဲ့ ကောင်
ကလေးတစ်ယောက်ပဲလား ... ॥ ဒေါ်လေး ဒေါ်မြွှေ့ဖုန့်ရဲ့ ပြိုင်းဖိုးပေးမှု
ကို ခံရတာတောင် ရန်ပြောကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြိုင်းစကားမဆိုဘဲ ရက်
ပေါင်းများစွာ တိတ်ဆိတ်နေပေးခဲ့သော မမကို သူ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဒီကထွက်သွားတော့မယ် မမ ... ”

သူကိုကြည့်နေသည့် မမ၏ မျက်လုံးလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်
ကြည်ကလေးတွေ အီခနဲ့ ဂိုင်းလာသည်မှာ မမက တိန်လှပ်ဟန်မပြပါ။

“ကျွန်တော့ကို ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်က ကူညီခဲ့တာပါ မမ၊ ကျွန်တော်
မန္တိလေး နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ပြို.ပြအင်ဂျင်နီယာဘာသာနှင့်
ကျောင်းတက်ခွင့်ရတယ်၊ ဦးလေး ဦးတင်ရှိရဲ့ Souvenir ဆိုင်ဖွင့်
ထားတဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော်
ကျောင်းတက်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ မောင်လေး၊ မမ ဝမ်းသာပါတယ်”

မမက သူ.ကိုပြောရင်း သူ.လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့် ဈေး
ဆွဲကြိုးကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ထို့ဆွဲကြိုးကလေးကို
သူ.ရှေ့သို့ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ဒါလေး ယူသွား မောင်လေး၊ ဒါ မမရတဲ့ လခနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ကို
ကူလို့ရတဲ့ မှန်.ဖိုးလေးတွေ စပြီး မင်း တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အချိန်း
မှာ လိုအပ်ရင်ပေးလို့ရအောင် လုပ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးပဲ၊ ဈေးလေး
လုပ်ထားတော့ တန်ဖိုးတက်တာပေါ့၊ မမက ဈေးတွေ ဘာတွေ
မကြိုက်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံစုသလိုဖြစ်အောင်သာ လုပ်ဝတ်ထားရတာ”

လက်ကျို့လရောင်
သူ.ရှေ.မှာ လုပ်ယမ်းနေသည့် ခွဲ့ကြီးကလေးကို ကြည့်
ရင်း သူ ခံဗုံးပွဲချု ငိုချင်လာပါသည်။

“ရောလေ ... ယူပါ မောင်လေးရဲ့၊ မင်းမယူသွားရင် မမက မင်း
အတွက် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေးနိုင်တာ မရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရလိမ့်မယ်”

မမက သူ.လက်တစ်ဖက်ကို လုမ်းဆွဲကာ ခွဲ့ကြီးကလေး
ကို သူ.လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရန်ပြေအေး၏ ဘဝအတွက်
အလုံးခုံလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သွားက ဘာတစ်ခုမှလုပ်ပေးနိုင်တာ မရှိဘူးလို့ တွေး
သတဲ့လား မမရယ် ...” မမက ရိုးအလွန်းပါတယ်။

“မင်းက ကန္တာရပ်လိုပဲ ခက်ခဲတဲ့နေရာတွေမှာတောင် အမြဲ ဝေဝေ
ဆာဆာ ရှင်သန်နိုင်မယ်ဆိုတာ မမ ယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်၊ ကန္တာရရွှေးလိုတော့ တြေားသူတွေကို ထိခိုက်နာကျင်စေတဲ့
အထိ အဆိပ်မပြင်းစေနဲ့ မောင်လေး”

သူ ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ သူ.စိတ်ထဲမှာတော့
'စိတ်ချုပါ မမ' ဟု အထပ်ထပ် ကတိတွေပေးနေမိသည်။

“တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ သေချာတွက်ဆထားလို့ ရတဲ့အရာ
မဟုတ်ဘူး မောင်လေးရဲ့၊ သေချာ ခိုင်မာလှပါတယ်ဆိုတဲ့ မမတို့
ရပ်တည်နေတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးတောင် ငလျှင်လူပ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရော
တိက်စားလိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပဲနိုင် အက်နိုင်သေးတာမဟုတ်လား၊ လူ.ဘဝ
ဆိုတာလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပဲနိုင် အက်နိုင်တာပေါ့၊
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပဲသွား အက်သွားရင်လည်း ဒါဟာ
ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထိုတာပဲလေလို့ တွေးလိုက်တော့ သိပ်မခံစားရှုတော့
ဘူးပေါ့ ...”

မမက သူ.ခံစားချက်တွေကို အလုံးခုံးသိနေသကဲ့သို့ပင်
ညင်သာသော နှစ်သိမ့်စကားကို ဆိုရင်း ပြင်းပြသည့် အားမာန်တစ်မျိုးကို
လည်း ဖြည့်ပေးနေခဲ့သည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းအပေါ်မှာ
မမိတ်ည်ဘူး မောင်လေးရဲ့၊ မိဘတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ကြည့်ပြီး

ပုလ္လခင်

တော့လည်း သားသမီးရဲ့ တန်ဖိုးကို ပုသေသတ်မှတ်လို့ မရပါဘူး၊
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အပြုအမျှ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကပဲ
ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို သတ်မှတ်တာပါ၊ ကိုယ့်မိဘမျိုးရှိုး အဆင့်
အတန်းက နိမ့်ခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်ကစပြီး ကိုယ့်မျိုးရှိုးကို မြင့်မြင့်
မားမားဖြစ်အောင် တည်ဆောက်လို့ ရတာပဲ၊ ကြီးမြတ်တဲ့ မျိုးရှိုး
ဆိုတာကို မင်းက စတင်လိုက်ပါ မောင်လေး”

ဇရာဝတီ၏ ရေစီးသံသည် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်ဟု
ထင်သည်။ မိုးသည် ဖွဲ့ဖွဲ့စွေးလျက် ...” ဌီတွယ်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်စုံ
ကတော့ စိုစွာတ်လို့ နေခဲ့ပါသည်။

“မျိုးရှိုးဆိုတာကို ကိုယ်ကစပြီး ဖျက်ဆီးလို့ လည်း ရာသလို ကိုယ်
ကစပြီး ဖန်တီးလို့ လည်း ရတယ် မောင်လေး၊ ဥပမာ ... ပုဂံကို
ကြည့်ပြီး မမတို့ မြန်မာဆိုတဲ့ မျိုးရှိုးဟာ ကြီးမြတ်လှပါလားလို့
အထင်ကြီးခံရနိုင်ပေမဲ့ မမတို့ခေတ်ကစပြီး မမတို့ မြန်မာတွေရဲ့
စိတ်ဓာတ်တွေ အသိဉာဏ်တွေ အရည်အချင်းတွေ နိမ့်ကျသွားခဲ့
ရင်လည်း နောင်တစ်ချိန်ကျရင် အထင်ကြီးစရာမရှိတဲ့ မျိုးရှိုးတစ်ခု
ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

အသက် ၄၂ နှစ်အချုပ် လူကြီးသူမလေးလို့ ဆုံးမစကားဆို
နေသည့် မမကို သူ မြတ်နီးစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မမ၏ စကားလုံးတွေ
က သူ့နှလုံးသားကို အမြဲပဲ နောင်ဖွဲ့လွမ်းမိုးထားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထို
နောင်ဖွဲ့ခြင်းကပင်လွှင် သူ့ဘဝကို လမ်းကြောင်းမှုန်အောင် တည့်မတ်
ပေးပေလိမ့်မည်။

“မင်းလမ်းကို မင်း ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ၊ မမကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ
မင်းပုံနိုင်သမျှ မြင့်မြင့်ပုံပါ၊ မင်းနားမှာ မမ မရှိပေမဲ့ မင်းအောင်
အောင်မြှင့်မြင် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ မမရဲ့ ပျော်ရွင်မှုရှိတယ်”

“မမကို ပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မမ
ကျွန်တော့ ပျော်ရွင်မှုကတော့ မမရှိတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်ခဲ့တာလေး၊
မမကို ပြန်လှည့်မကြည့်ရင် ကျွန်တော့ ပျော်ရွင်မှုကို ကျွန်တော်
ပြန်လှည့်မကြည့်သလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ...”

လက်ကျိုးလရောင်

မမက နှုတ်ဆိတ်သွားကာ သူ.ကို ၃၁။ကြည့်နေပါသည်။

သူက စိတ်အားတင်းလိုက်မိရင်း ...

“ကျွန်တော် အမြင့်ကြီးကို ပျုနိုင်တဲ့အထိ မမ ကျွန်တော်ကိုစောင့်ပါ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော်ပျော်ရွင်မှာကို ကျွန်တော် လာပြန်ခေါ်မယ်၊ မမကို ကျွန်တော် ပြန်လာခေါ်မယ်”

မမက ပြီးပါသည်။ မမအပြီးက ကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်သည့်အပြီးမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအပြီးအောက်မှာ သူ ရှတ်တရက် စိတ်လွှတ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“မမကို ကျွန်တော် ချုစ်တယ် ...”

“အေး၊ မမလည်း ချုစ်ပါတယ် မောင်လေးရဲ့၊ မင်းကိုချုစ်လိုပဲ မင်း ကလေးအရွယ်ကတည်းက မင်းနှစ်သူအိမ်အထိ ခေါ်သွားခဲ့တာပေါ့ ...”

မမက မဆိုင်းမတွေ ဖြေတော့ သူငါးချင်သွားခဲ့သည်။ မမ၏ မျက်လုံးတွေက အားနာစရာကောင်းလောက်အောင် ဖြူစွင်လွန်းခဲ့သည်။ သူကတော့ ငါးချင်စိတ်ဖြင့် တုန်ရီလာခဲ့ရကာ ...

“ကျွန်တော်က မမကို လက်ထပ်ချင်တဲ့အထိ ချုစ်တာ ...”

“ဘာ ...”

ကမ္မာလောကြီးတစ်ခုလုံး ရှတ်တရက် ဆိတ်ဇြိုင်သွားသလိုပင်၊ သူ နားတွေအူကာ ဘာကိုမှ မကြားရတော့သလို ထူးပူလျက် မျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေလာခဲ့သည်။

“မင်း မပြစ်မှားနဲ့ ...”

မမအသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေသည်။ သူ မျက်လုံးတွေကို လိုက်သည်။ သူ.ပါးတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ့ ထူးပူသွားတာကို သိလှမ်းဆုတ်သည်။ မမ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရှက်ချုံတုန်လူပ်မှုတွေ၊ မယုံသူ.ကို သတ်လိုက်ပါသည်။

“ချုစ်တာဟာ ပြစ်မှားတာမှုမဟုတ်ဘဲ မမရယ်”

ပုလျခင်

“မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့ ရန်ပြေအေး၊ မင်း ပုဂံကိုလည်း ဘယ်
တော့မှ ပြန်မလာနဲ့တော့၊ ငါရှေ့ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ရောက်
မလာနဲ့တော့ ...”

“မမ ...”

မမက သူ.ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာ လျေကားထစ်တွေ
အတိုင်း ပြေးဆင်းသွားသည်။ သူ မမနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။
“မမ ... မမ ... ကျွန်တော် ပြောပါရစော်း”
“ငါ ဘာမှမကြားချင်ဘူး ရန်ပြေအေး ...”
“မမ ... ကျွန်တော် မမ မကြားချင်တာ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး၊
ကျွန်တော် မမအတွက် လုပ်ထားတဲ့ ယွန်းလက်ကောက်အကြောင်း
ပြောမလိုပါ၊ ဒီနေ့ မမကို နှုတ်ဆက်ရင်း ယွန်းလက်ကောက်ကို
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးချင်ပေမဲ့ ဆေးသိပ်မခြားက်သေး
လို့ မြတိက်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရတယ်၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်
လောက်ဆို ခြားက်ပါဖြို့၊ မြတိက်ခန်း တောင်ဘက်ထောင့်က
ယွန်းဆွမ်းအပ်တွေကြားမှာ ကျွန်တော် ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ကမ္မာ
ပေါ်မှာ တစ်ကွင်းတည်းပဲရှိတဲ့ လက်ကောက်ပဲ၊ မမအတွက် ရည်
ရွယ်ပြီး လပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ရတာပါ၊ ကျေးဇူးပြပြီး ကျွန်တော်
ကို မချုစ်ရင်တောင် ကျွန်တော့အချုစ်ကို အပြစ်လို့မသတ်မှတ်ရင်
အဲဒီလက်ကောက်လေးကိုတော့ ဝတ်ပေးပါ”

မမက ရှေ့မှပြေးဆင်းသွားနှင့်ပြီ ... ။ သူ. နောက်ဆုံးစကား
ကို ရပ်တန်းနားထောင်ပေးသွားသည့်အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါမှာ သူ.လက်ဆောင် လက်ကောက်လေးကို
ဝတ်ဆင်ထားသည့် မမကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခွင့်ရချင်ပါသေးသည်။

ဧရာဝတီက ဘယ်တော့မှ မရပ်တန်းသလို သူ.အချုစ်တွေ့
လည်း ဘယ်တော့မှ ရပ်တန်းမှာမဟုတ်ကြောင်း မမကို ပြောပြခွင့် ရချင်
ပါသေးသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၃ ဖော်
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၄ ဖော်
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၅ ဖော်
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၆ ဖော်
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၇ ဖော်

မြန်မာဘဏ္ဍာ၏ ၁၃၈၈ ဖော်

မန္တလေးမြို့။

○ ○ ○

“ရန်ပြု...”
“ဟုတ်ကဲ အစ်ကို”
“လမ်းမီးတိုင်တွေကို ကြည့်လိုက် ဘာထူးခြားတာ မြင်လဲ...”
“လမ်းမီးတိုင်တွေကို ကြည့်လိုက် ဘာတော်မြတ်အပိုင်းအတိုင်း ပတ်၍
ကိုဇ်မင်းက ကားကို တံခါနတိုင်အပိုင်းအတိုင်း ပတ်၍
ရန်ပြုကို မေးလိုက်ပါသည်။ ရန်ပြု
ရှုလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရင်းက ရန်ပြုကို မေးလိုက်ပါသည်။ ရန်ပြု
က လမ်းမီးတိုင်တွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...”
“ငန်းရပ်လေးတွေ ပါနေတယ် အစ်ကို...”
“အေး... အဲဒါ မန္တာလေး ဝိညာဉ် မပျောက်အောင် လုပ်ထားတာပဲ
ရန်ပြု၊ ငါတို့ မဂ်လာ မန္တာလေးစီမံကိန်းကို မန္တာလေးရဲ့ လူနေ့မှုပုံစံ
အသစ်တစ်ခုဖြစ်အောင် မန္တာလေးရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ နိုင်ငံတကာပုံစံပေါ်
လာအောင် လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ဒီလိုမြို့၊ အဝင် မီးတိုင်တွေကိုလည်း
မန္တာလေးရဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုပါရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ဒီလိုမျိုး
လေး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ မန္တာလေးကိုဝင်လိုက်တာနဲ့ ငွေငန်းမောင်နဲ့
ကြိုတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကျာ၊ ဆရာမြို့၊ မငြိမ်းသား ဦးရန်းမြိုင်
ဆီကနေ့ ခွင့်ပြုချက်တောင်းပြီး လုပ်ထားရတာကွဲ ...”
ရန်ပြုက ကိုဇ်မင်းစကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်
ရှုလိုက်မိပါသည်။ ကိုဇ်မင်းဆီမှာက သူအတုယူရသည့် ထူးခြားသော

စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိနေတတ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က အနုပညာ
ဝါသနာပါလို့လားတော့ မသိ ... အစ်ကိုစိတ်ကူးတွေက အနုပညာဆန့်
သည်။ လက်တွေ့နှင့် အနုပညာကိုပေါင်း၍ လုပ်တတ်ခြင်းကပင်
အင်ဂျင်နီယာ ဖိသုကာတစ်ယောက်၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းဖြစ်ခဲ့
သည်ပင်။ ရန်ပြောတွေကိုတော့ ကိုဇ်မင်းက ဆရာလည်းဟုတ်၊ အစ်ကို
လည်းဟုတ်၊ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဟုတ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်ခါတစ်ရုံးမှာ
တော့ သူငယ်ချင်းလို့ ရင်ဖွဲ့ တိုင်ပင်ဖော်လည်း ဖြစ်ရသည်။

မန္တာလေးမှာ အသစ်စခဲ့ရသည် သူ.ဘဝမှာ ဦးလေး ဦးတင်
ရှိန်က ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သလို အစ်ကိုဇ်မင်းကလည်း
အထူးကျေးဇူးတင်ရမည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူ မန္တာလေးကိုရောက်တော့ ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်တို့ ခြေထဲက
အိမ်လေးမှာနေရင်း ဦးတင်ရှိန်၏ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းအရောင်း
ဆိုင်မှာ ကူညီပေးခဲ့သည်။ နောက်တော့ ထိုဆိုင်ဖွဲ့ထားသည် ဟိုတယ်မှာ
အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်ရင်း မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ် အခိုက်ဖွဲ့
သူ ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

မက်လာမန္တာလေးစီမံကိန်း စပြီး မကြောခင်မှာ သူတို့ကျောင်း
သားတွေ မက်လာမန္တာလေးကို Field ဆင်းရင်း အစ်ကိုနှင့် စတွေ့ခဲ့ရသည်။
ဖိသုကာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သော အစ်ကိုက မက်လာမန္တာလေး
စီမံကိန်း၏ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ Field
ဆင်းတိုင်း အစ်ကိုက စေတနာပါပါ ဝေဝေဆာဆာဖွဲ့ စိတ်ရှည်လက်
ရည် ရှင်းပြပေးတတ်သူမှို့ အစ်ကိုကို သူတို့ကျောင်းသားတွေက ချစ်ခင်း
လေးစားကြသည်။ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ ထက်ထက်သန်သန် မေးခွန်း
အထူတ်တတ်ဆုံး သူ.ကိုလည်း အစ်ကိုက သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အစ်ကို ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် မက်လာမန္တာလေးလုပ်ငန်းခွင့်
တွေထဲကို သူ မကြောခကာသွားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်နှင့် အစ်ကို
ကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ရာ ရန်ပြောဝအကြောင်း
ကို ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်ထဲမှတစ်ဆင့် အစ်ကို သိသွားခဲ့သည်။ မကြောခင်း

စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိနေတတ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က အနုပညာ
ဝါသနာပါလို့လားတော့ မသိ ... အစ်ကိုစိတ်ကူးတွေက အနုပညာဆန့်
သည်။ လက်တွေ့နှင့် အနုပညာကိုပေါင်း၍ လုပ်တတ်ခြင်းကပင်
အင်ဂျင်နီယာ ဖိသုကာတစ်ယောက်၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းဖြစ်ခဲ့
သည်ပင်။ ရန်ပြောအတွက်တော့ ကိုဇ်မင်းက ဆရာလည်းဟုတ်၊ အစ်ကို
လည်းဟုတ်၊ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဟုတ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်ခါတစ်ရုံးမှာ
တော့ သူငယ်ချင်းလို ရင်ဖွဲ့ တိုင်ပင်ဖော်လည်း ဖြစ်ရသည်။

မန္တာလေးမှာ အသစ်စခဲ့ရသည် သူ.ဘဝမှာ ဦးလေး ဦးတင်
ရှိန်က ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သလို အစ်ကိုဇ်မင်းကလည်း
အထူးကျေးဇူးတင်ရမည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူ မန္တာလေးကိုရောက်တော့ ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်တို့ ခြေထဲက
အိမ်လေးမှာနေရင်း ဦးတင်ရှိန်၏ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းအရောင်း
ဆိုင်မှာ ကူညီပေးခဲ့သည်။ နောက်တော့ ထိုဆိုင်ဖွဲ့ထားသည် ဟိုတယ်မှာ
အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်ရင်း မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ် အခိုက်ဖွဲ့
သူ ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

မက်လာမန္တာလေးစီမံကိန်း စပြီး မကြာခင်မှာ သူတို့ကျောင်း
သားတွေ မက်လာမန္တာလေးကို Field ဆင်းရင်း အစ်ကိုနှင့် စတွေ့ခဲ့ရသည်။
ဖိသုကာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သော အစ်ကိုက မက်လာမန္တာလေး
စီမံကိန်း၏ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ Field
ဆင်းတိုင်း အစ်ကိုက စေတနာပါပါ ဝေဝေဆာဆာဖွဲ့ စိတ်ရှည်လက်
ရည် ရှင်းပြပေးတတ်သူမှို့ အစ်ကိုကို သူတို့ကျောင်းသားတွေက ချစ်ခင်း
လေးစားကြသည်။ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ ထက်ထက်သန်သန် မေးခွန်း
အထူတ်တတ်ဆုံး သူ.ကိုလည်း အစ်ကိုက သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အစ်ကို ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် မက်လာမန္တာလေးလုပ်ငန်းခွင့်
တွေထဲကို သူ မကြာခကာသွားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်နှင့် အစ်ကို
ကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ရာ ရန်ပြောဝအကြောင်း
ကို ဦးလေး ဦးတင်ရှိန်ထဲမှတစ်ဆင့် အစ်ကို သိသွားခဲ့သည်။ မကြာခင်

လက်ကျိန်လရောင်
မှာပဲ အစ်ကိုက သူ.ကို မဂ္ဂလာမစွှေ့လေး စီမံကိန်းမှာ အလုပ်သင်အဖြစ်
သူင့်းလေးပြီး နေစရာလည်း ပေးထားခဲ့ပါသည်။ မစွှေ့လေးမှာ ရှင်သန်ရသော
ဘဝက အလုပ်တစ်ဖက် ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ပင်ပန်းလှသော်လည်း
သူထိုဘဝကို နှစ်သက်ကျော်ပဲခဲ့ရသည်။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်း ပင်ပန်း
ဘောက်ပသည့် အနာဂတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီ မဟုတ်လား။

မဂ္ဂလာမစွှေ့လေး စီမံကိန်းကြီးကတော့ သူ.အတွက် သင်ယူ
လိုမကုန်နိုင်သော တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။
စင်ကာပူက Landscape ဒီဇိုင်နာ၏လက်ရာ မဂ္ဂလာမစွှေ့လေး
အဝင်လမ်းက သစ်ပင်များဖြင့် စိမ့်မှုပေနေတော့ရာ ထိုလမ်းမှဝင်လိုက်
ရာဝိုင်းလန်းဆန်းသည့်ခံစားချက်ကိုရခဲ့သည်။ အချိန်တို့အတွင်း အကောင်
အထည် ပေါ်လာသည့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် အဆောက်အအုံများဖြင့်
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသော မဂ္ဂလာမစွှေ့လေး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်
ရင်း အစ်ကိုခိုင်းသည့်အလုပ်တွေကို လုပ်၍ အစ်ကိုပြောသည့် စကားတွေ
ကိုစည်း နားထောင်သင်ယူခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

“တကယ်တော့ အင်ဂျင်နိယာအားလုံးဟာ ဒီဇိုင်နာတွေချည်းပဲကွာ၊
Architect အဆောက်အအုံပုံဆွဲတယ်၊ Civil က ခိုင်ခံမှုပုံစံ တွက်
ထုတ်ဆွဲရတယ်၊ Mechanical ဆိုရင် ရေနဲ့မို့လွှာ ဒီဇိုင်းထုတ်ရတယ်၊
Electrical ဆိုရင် လျှပ်စစ်လိုင်း ဒီဇိုင်းထုတ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် All
engineers are designers ပဲ၊ မင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ပုံဆွဲတဲ့
နေရာမှာ ပါရမိပါလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမဆို အနု
ပညာစိတ် ရှိတဲ့သူက တစ်ပန်းသာတယ်၊ အနုပညာနဲ့ လက်တွေ.နဲ့
ပေါင်းစပ်ပြီး ကောင်းကောင်းအသုံးချက်တိရင် လုံးဝ Perfect ပဲ၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုပေါင်းစပ်အသုံးမချက်တိဘဲ နေရာတကာ အနုပညာ
ချည်းဆန်ပြီး လက်တွေ.မကျေရင်တော့ အနုပညာစိတ်ရှိတဲ့သူက
တစ်ပန်းမသာနိုင်တဲ့အပြင် တစ်ပန်းရှုံးသွားမှာပဲကွာ ...”

အစ်ကိုက အနုပညာစိတ်နှင့် လက်တွေ.ဘဝကို ချိန်ညီတတ်
အောင် သင်ကြားပေးတတ်ခဲ့သည်။ ထိုကာလများမှာ ရန်ပြောကလည်း

ချစ်စိတ်နှင့် လက်တွေ.ဘဝကို ချိန်ညိုနိုင်အောင် ကြီးစားရင်း နှလုံးသား ခံစားချက်တွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ကြီးစားခဲ့ရသည်။ ပုဂံမြေကို နာကြည်းသည်မဟုတ်သော်လှား၊ မမကို မချစ်တော့တာမဟုတ်သော်လှား အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားရင်း သူ.ဘဝကို လက်တွေ.ကျကျ နေထိုင်ရှင်သန်ခဲ့ရသည်ပင် ... ။

ဆိုက်ထဲ ဆင်းကာ လက်တွေ.လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကိုယ့်ဒီဇိုင်းကြောင့် ဖြစ်လာနိုင်သည် ပြဿနာတွေကို တွက်ဆလေ့လာရင်း၊ လုပ်ငန်းခွင် ကြီးကြပ်နိုင်အောင် သင်ယူရင်း သူ.အလွမ်းတွေလည်း ဖြေသာခဲ့ရသည်။

ကျောင်းမြို့ောင်ကပင် အစ်ကိုနားမှာ သင်ယူရင်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲက အရာရာသည် သူ.အတွက်တော့ လက်တွေ.သင်ခန်းစာတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်တွေထဲကလို Open drain စနစ်ပျိုးမဟုတ်ဘဲ Undergroundစနစ်ဖြင့် သွားထားသည့် မင်္ဂလာမ္ဘာလေး၏ မြေအောက် ရေဆိုးထုတ်စနစ်၊ ပုံမှန်ထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုကုန်ကျခံထားသည့် လျှပ်စစ်မီး မြေအောက်စနစ်များ၊ ကိုယ်ပိုင် ရေစစ်ကန်များဖြင့် ရေသန့်ထားကာ Pressure pump များစွာသုံး၍ ရေပေးဝေသည့် ရေပေးစနစ်များဖြင့် ရေမပျက် မီးမပျက်သော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ... ။ ထိုကမ္ဘာသစ်ထဲမှာ ပါဝင်စီးများရင်း အချိန်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရသည်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ ကျောင်းလည်းပြီးခဲ့ပြီ။ မင်္ဂလာမ္ဘာလေး စီမံကိန်းပထမပိုင်းလည်း ပြီးခဲ့ပြီ ... ။ ဒုတိယပိုင်းမှာ ပါဝင်မည့် Pullman Hotel၊ ကွန်ခို့၊ Office towerနှင့် လုံးချင်းအိမ်ရာ စီမံကိန်းတွေထဲမှာတော့ သူက အင်ဂျင်နီယာ ပိုပိုသသ လုပ်ဆောင်ခွင့်တွေ ရတော့မည်ဖြစ်ရာ ခုချိန်သည် သူ.အတွက် စီတ်ဓာတ်အတက်ကြွေဆုံးအချိန်ဟု ဆိုရမည်လား၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ အရှင်သန်ဆုံးအချိန်ဟု ဆိုရမည်လား၊ လုပ်သော အနာဂတ်အတွက် ပထမခြေလှမ်းအစဟု ဆိုရမည်လား ... ။

“ငါတို့ မ္မာန်လေးရွှေမြို့တော်ကြီးက အန်းတစ်ဆုံးရင် မင်္ဂလာမ္ဘာလေးကတော့ မော်ဒန်အန်းတစ်ပေါ့ကွာ ...”

ကေားဆက်သည်။

“မင်္ဂလာမန္တလေးကို ဘာတွေ ဘယ်လို ခေတ်မိအောင်ပဲလုပ်လုပ်
မန္တလေးအင့်၊ အသက်ကိုတော့ ထိန်းထားရမယ်လေ၊ ငါတော့
မန္တလေးအင့်၊ အသက်ကိုတော့ ထိန်းထားရမယ်လေ၊ မြို့တစ်မြို့ဟာ
မှာရိုးတယ်၊ အတတ်နိုင်ခံ့တော့ ထိန်းထားရမယ်၊ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ တန်ဖိုးပဲ၊
ကိုယ်ပိုင်ပိုင်သူကာဟန် ရှိရတယ်ကွာ၊ ဒါ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ တန်ဖိုးပဲ၊
ငါတို့မန္တလေးက ကိုယ်ပိုင်ပိုင်သူကာဟန် ရှိတယ် ...”

ကိုဇ်မင်းစကားကို နားထောင်ရင်း သူက မန္တလေးကို
လေးကာ သူချစ်သော ပုဂံကိုလည်း လွမ်းလာမိပါသည်။ မန္တလေးက
ကိုယ်ပိုင်ပိုင်သူကာဟန်ရှိသည် မြို့ဟုဆိုလျှင် ပုဂံကတော့ မျိုးစုံလှသော
မိသူကာဟန်များ စုဝေးတည်ရှိနေသည် ပိသူကာအမြဲတော်မြို့ဟု ဆိုရမည်
ထင်ပါရဲ့။ တစ်ချိန်က ဧရာဝတီအရှေ့ဘက်က ပုဂံကို ဧရာဝတီအနောက်
ဘက်ကမ်းကနေ မျှော်ပေး နှစ်သက် လွမ်းမောတတ်ခဲ့သော ကောင်လေး
သည် ခုတော့ ခေတ်သစ်ပိသူကာ လက်ရာများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်
မှုသည် နေရာအသစ်တစ်ခုများ ...။ သူချစ်သော သူ့ကျေးဇူးရှင် မမက
တော့ ဟိုးအဝေး ရှေးဟောင်းပိသူကာ အမြဲတော်မြို့ကလေးဝန်းကျင်မှာ
ကျင်လည်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားမိသည်
အပြစ်အတွက် ရှုက်ချွဲသိမ်းယောက်စိတ်ဖြင့် ထိုမြို့ကလေးကို တစ်ခေါက်တလေ
ပင် မရောက်ဖြစ်တော့ပါ၊ မမရှေ့မှာ မျက်နှာမပြရခဲ့တော့ပါ ...။ သူက
အပြစ်သားလား၊ ရိုးသားစွာ ချေစ်ခဲ့မိသူလား၊ ရိုင်းပျော် အချေစ်ကို ထုတ်
ဖော်ခဲ့မိလေသလား။ မမအတွက်တော့ ရန်ပြေအေးဟာ စိတ်နာ မှန်းမျက်
စုရာ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားခဲ့သော လူဆိုးတစ်ယောက်လေလား ...။

သူ့အတွက်တော့ မမက အမြဲတမ်း ကျန်စစ်သားပင်၊
အမြဲတမ်းကြက်ဥပင်။ အခြေအနေအရ ကြက်ဥက သတ်သတ် ဆူးပုပ်က
သတ်သတ် ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဘယ်အချိန် အတူတွေ့တွေ့ သူချည်းသတ်
သတ်ကြော်တာထက်တော့ အရသာရှိသည့် ဟင်းတစ်ခွက် ဖြစ်လာဦးမည်

ဟု ကလေးဆန် တွေးမိတော့ သူ လွမ်းလွမ်းနှင့်ပင် ရယ်မောမိရသည်။ မမရှေ့မှာ ဒီလိုပြောရင်တော့ ခေါင်းခေါက်ခံရမည်ထင်ပါရဲ့ ... ။ သို့သော် မမက ရွယ်ရုံးရွယ်ပြီး ရပ်တန်ပစ်မှာမဟုတ်လား။ ကလေးမဟုတ်တော့ လို့ ခေါင်းမခေါက်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ နာကျင်မှုဆိုတာ အကြမ်း ဖျင်းအားဖြင့် မကောင်းသောခံစားမှုဟု သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း တချို့ နာကျင်မှုတွေကတော့ ချို့မြိန်တတ်တာကို မမ မသိခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နေ့ထွေး ရင်းနှီးစွာ ခေါင်းခေါက်လိုက်တဲ့အခါ ရလာတဲ့ နာကျင်မှုက မက်မောစရာ ကောင်းတာကို မမ မသိဘူးလား။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ တချို့နာကျင်မှုတွေဟာလည်း ချို့မြိန်တတ်ကြောင်း မမ သိစေချင်မိပါသည်။

“ငါတို့ မက်လာမန္တာလေးထဲမှာ Wood Street တို့ Art Street တို့ ထည့်ထားတာကလည်း မန္တာလေးအငွေ့အသက်လေး ထည့်ထား လိုက်တဲ့ သဘောပဲ ရန်ပြီ”

ကိုဇ်မင်းက ကားကို မက်လာမန္တာလေးဘက်သို့ ဦးတည် မောင်းလာရင်း စကားဆက်သည်။ သူနှင့် အစ်ကိုက တံခွန်တိုင်အပိုင်း စီမံကိန်းသစ်လုပ်မည့် မြို့ပြင်နားက မြေနေရာတွေကို သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

“မန္တာလေးက အနုပညာမြို့တော် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် Art Street မှာ မန္တာလေးက ပန်းဆယ်မျိုးပညာရင်တွေ အခမဲ့လာပြလို့ ရအောင် လုပ်ခဲ့တာပေါ့ကွာ၊ Wood Street မှာတော့ မြန်မာရိုးရာ တွေပြလို့ရတာပေါ့၊ တို့ရဲ့ ဒုတိယစီမံကိန်းနဲ့ တံခွန်တိုင် စီမံကိန်း မှာရော မန္တာလေးအငွေ့အသက် ဘာတွေထည့်ရင် ကောင်းမယဲ့ မင်း စဉ်းစားထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ...”

အစ်ကိုက သူ့စိတ်ကူးတွေအတွက် ဂုဏ်ယူတတ်သလို ရန်ပြောအေးဆိုက စိတ်ကူး အိုင်ဒီယာသစ်တွေကိုလည်း တန်ဖိုးထားပေး တတ်သူပင် ... ။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကို သူ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဟု ကလေးဆန် တွေးမိတော့ သူ လွမ်းလွမ်းနှင့်ပင် ရယ်မောမိရသည်။ မမရှေ့မှာ ဒီလိုပြောရင်တော့ ခေါင်းခေါက်ခံရမည်ထင်ပါရဲ့ ... " သို့သော် မမက ရွယ်ရုံရွယ်ပြီး ရပ်တန်ပစ်မှာမဟုတ်လား။ ကလေးမဟုတ်တော့ လို့ ခေါင်းမခေါက်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ နာကျင်မှုဆိုတာ အကြမ်း ဖျင်းအားဖြင့် မကောင်းသောခံစားမှုဟု သတ်မှတ်နိုင်သော်လည်း တချို့ နာကျင်မှုတွေကတော့ ချို့မြိန်တတ်တာကို မမ မသိခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နေ့ထွေး ရင်းနှီးစွာ ခေါင်းခေါက်လိုက်တဲ့အခါ ရလာတဲ့ နာကျင်မှုက မက်မောစရာ ကောင်းတာကို မမ မသိဘူးလား။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ တချို့နာကျင်မှုတွေဟာလည်း ချို့မြိန်တတ်ကြောင်း မမ သိစေချင်မိပါသည်။

"ငါတို့ မက်လာမန္တလေးထဲမှာ Wood Street တို့ Art Street တို့ ထည့်ထားတာကလည်း မန္တလေးအငွေ့အသက်လေး ထည့်ထား လိုက်တဲ့ သဘောပဲ ရန်ပြီ"

ကိုဇ်မင်းက ကားကို မက်လာမန္တလေးဘက်သို့ ဦးတည် မောင်းလာရင်း စကားဆက်သည်။ သူနှင့် အစ်ကိုက တံခွန်တိုင်အပိုင်း စီမံကိန်းသစ်လုပ်မည့် မြို့ပြင်နားက မြေနေရာတွေကို သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

"မန္တလေးက အနုပညာမြို့တော် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် Art Street မှာ မန္တလေးက ပန်းဆယ်မျိုးပညာရင်တွေ အခမဲ့လာပြလို့ ရအောင် လုပ်ခဲ့တာပေါ့ကွာ၊ Wood Street မှာတော့ မြန်မာရိုးရာ တွေပြလို့ရတာပေါ့၊ တို့ရဲ့ ဒုတိယစီမံကိန်းနဲ့ တံခွန်တိုင် စီမံကိန်း မှာရော မန္တလေးအငွေ့အသက် ဘာတွေထည့်ရင် ကောင်းမယဲ့ မင်း စဉ်းစားထားဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... "

အစ်ကိုက သူ့စိတ်ကူးတွေအတွက် ဂုဏ်ယူတတ်သလို ရန်ပြအေးဆိုက စိတ်ကူး အိုင်ဒီယာသစ်တွေကိုလည်း တန်ဖိုးထားပေး တတ်သူပင် ... ॥ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကို သူ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“ငါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာလေဟာ၊ ငါ ထွေထွေတိမ့်ကြ
တော့ နှင့်ကိုမရလေက်ဘူးထင်လို့ လက်လျှော့ထာပါ၊ ဒါမျှ
အခုထိ နှင်က ဘယ်သူ့မှ မယူသေးတော့ ငါလည်း မျှော်လျှော့
တာပေါ့ဟာ၊ နင် သိပ်မဟိုင်းခင် နောက်ဆုံး ကျဉ်းဆန်းပစ်မယ်ဆိုရင်
ငါဘက်သာ ရဲရဲပစ်လိုက်စမ်းပါဟာ ...”

“ဖိုးထူး ... နင် ... တော်နော် ...”

“ငါအစ်မက ရပ်မလှလို့ ယောကျြားမရတာ ထားပါတော့၊ နင်က
လိုချင်သူတွေ ဂိုင်းနေတာတောင် ခုထိ ဘယ်သူ့မှ မယူသေးဘူးဆို
တော့ နင် တစ်ယောက်ယောက်ကို မုန့်ပေးကြိုက်ဖို့ စောင့်မေ့တော့
တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဖိုးထူး ... နင်ဟာလေ ...”

မြကျုး စိတ်တို့ပုံပြတော့မှ ဖိုးထူးက တဟားဟား ရှိ
ရင်း အရင်ထထွက်သွားနှင့်သည်။ ြမ်းကတော့ သူ့မောင်ကို လုမ်းကြည့်
ရင်း ရယ်မောကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဒါနဲ့ ြမ်း ... ငါမှာလိုက်တဲ့ စိနာမိုက်ပုံလင်း ပါလဲလား”

“ပါတယ် မြကျုး၊ သုံးပုံပုံလင်းတော့ ရလာတယ်၊ လောက်လား”

“အေး ... တစ်ပုံလင်းကို အပင် နှစ်ဆယ်လောက် သတ်လို့ရတာ
ဆိုတော့ သုံးပုံပုံလင်းဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဆရာတိုးအောင်ကြိုင်
မှာလိုက်တာဟာ”

ညောင်ပင်သတ်ဖို့ စိနာမိုက်တွေ ရလာသဖြင့် မြကျုး
စိတ်အေးသွားသည်။ ြမ်းက စိုက်ပျိုးရေးပစ္စည်းဆိုင်တွေကို ရောက်တတ်
သဖြင့် ြမ်းကို မှာလိုက်တာပင်။ ဘုရားတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်
ညောင်တွေကို စိနာမိုက် ဆေးထိုးသတ်ရသည်။ အဖွဲ့ဆရာ ဆရာကြီး
ဦးအောင်ကြိုင်တို့ Bagan Heritage Trust (ပုဂ္ဂိုလ်အမွှေအနှစ် ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရောက်ရေးအဖွဲ့) က ဘုရားများ၏ အုတ်ကြိုအုတ်ကြားမှာ ကျပ်စွဲ
ရှင်သန်နေသည့် ညောင်ပင်တွေကိုသတ်သည့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ပေးကြ
သည်။ ဆရာကြီးတို့အဖွဲ့အတွက် လိုအပ်သည့် ဆေးတွေကို မြကျုးက

ယောက်မှုပါသည်။ ပုဂံမှာတော့ ရှေးဟောင်း အမွှအနှစ်တွေကို
ထိန်းသိမ်းဖို့ အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ နေတတ်သူတွေ ရှိသလို NGOအဖွဲ့လေးတွေ
နဲ့ကာ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ထိန်းသိမ်းနေသူတွေလည်း ရှိပါသည်။
“ဒီနေ့ နေပွဲတယ်နော် မြကျေး၊ ဒီရက်ပိုင်း ညနေဘက်တွေ နေ
မပွင့်လို့ ငါမိတ်ဆွေ အညှိသည်တွေတောင် Sunset မကြည့်ဘဲ
ပြန်သွားရတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီဘုရားတွေပေါ်ကို အညှိသည်တွေ အမြဲ
တက်နေတော့ ကြာရင် ဘုရားကြိခိုင်မှုကို ထိခိုက်နိုင်လား မြကျေး”
“အေး ... ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ စိတ်ပူနေတာ၊ အိုးထိန်းကုန်းလို့မျိုး
ကုန်းမျို့မျို့လေးတွေရှိရင်တော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေလည်း ပိုးချဲနဲ့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် တက်ကြည့်လို့ရတာပေါ့”

မြကျေးက ဇြမ်းကိုပြောရင်း နာရီတစ်ချက် ကြည့်မိကာ ...
“နှင့် ဒီတစ်ပတ် ရွာပြန်ဦးမှာလား ဇြမ်း”

“အေး ... ပြန်မှာ၊ ဒီကအပြန် တန်းပြန်မှာလေး၊ နင်ရော ... ”

“ငါ ဒီနေ့တော့ မပြန်သေးဘူး၊ မြို့သစ်က ဆရာဦးအောင်ကြိုင်
ဆို စိနာမိုက်ပုလင်းတွေ သွားပေးရှိုးမယ်၊ ဒေါ်လေးတို့အိမ်လည်း
ခဏဝင်ရင်းပေါ့၊ ပြီးတော့ အခန်းရှင်းစရာလည်းရှိတယ်၊ ညနေ
ကျမှုပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်တော့မယ်”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြန်တော့အတူတူပြန်တာပေါ့ ... ”

“အေးပါ”

မြကျေးတို့ ဗုံးဘုရားကပြန်တော့ အတန်ပင် နေမြင့်နေလေ
ပြီ။ မြကျေးက ပုဂံမြို့သစ်က ဆရာဦးအောင်ကြိုင်၏ အိမ်သို့ဝင်ပြီး
စိနာမိုက် ပုလင်းတွေပေး၊ ဒေါ်လေးတို့အိမ် ခဏဝင်ပြီးမှ အခန်းသို့ပြန်လာ
ခဲ့သည်။

မန်းကျည်းပင် တမာပင်တို့ အုပ်မိုးနေသည့် မြကျေးတို့
ရုံးကလေး၏ နေဘက်မှ မြကျေး၏ အခန်းကလေးက ကျော်းမြှောင်းလှသည်
ဆိုသော်လား မြကျေး တစ်ကိုယ်စာတော့ လုံလောက်လေသည်။
စိမ်းစိနေသော တမာပင်ကြီးအောက်မှဖြတ်၍ ရုံးရှိရာ ခြိုင်း

ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာတိုင်း စိတ်နှလုံး အေးမြှရသည်။ ရုံး၏ ဘေးဘက် ကပ်လျက်ရှိ လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်သွားလျှင်တော့ မြေကျုံ တို့ လိုင်းခန်းလေးတွေဆီသို့ ရောက်ပေမည်။ အခန်းရှေ့တွင် မြေတလင်း ပြန်ပြန်နှင့်။ အနီးအနားတစ်စိုက်မှာ သစ်ပင်တို့ စိမ်းစိုအုပ်စိုးထားသော ကြောင့်သာ အပူးအကျော် သက်သာရသည်။ လသာညုများမှာတော့ အခန်းရှေ့မှာ ထွက်ထိုင်ရင်း လရောင်ဖြာကျနေသည့် အကိုင်းအခက်များကို ၃၁။ မောနိုင်လေသည်။

ဒီနှစ်ပိုင်းတွေအတွင်းမှာ ဒီလိုင်းခန်းလေးမှာ ပြောင်းရွှေ့မှု ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့် စက်သီးကနေ ဆိုင်ကယ် ပြောင်းစီးဖြစ်တာကလွှဲလျှင် မြေကျုံးသာဝက အထွေအထူး ပြောင်းလဲမှုလည်း မရှိခဲ့ပါ။ လက်ထောက သုတေသန(j) ရာထူးတက်ပြီးကတည်းက ဒီနေရာဒီတာဝန်မှာပဲ အပြောင်းအလဲမရှိ ပြီမ်သက်သွားခဲ့ရသည်။ နှစ်းတော်ဝင်းထဲမှာ တစ်လှည့်၊ ရုံးမှာ တစ်လှည့် တာဝန်ကျရင်းက ရုံးကိုဆက်သွယ်လာသည့် အည့်သည်တွေ ရောက်လာလျှင်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ခွင်ကို လှည့်လည်ပြသပေးရသည်။ ကျောက်စာ စိတ်ဝင်စားသူတွေကို ကျောက်စာရုံးသို့ပို့ပို့၊ Ph.Dစာတမ်းအတွက် လာသူတွေကို ကူညီ၊ လေ့လာရေးလာသည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ များကို လိုက်ပို့၊ ရှင်းပြ၊ အည့်သည်ပါးသည့် ရက်တွေမှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ခွင်မှာ သူ၊ အစုလေးတွေနှင့်သူ ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်နေသူတွေ၏ လုပ်ငန်းခွင်တွေကို မြေကျုံး ရောက်သွားလေ့ရှိသည်။ မြေကျုံးက ကိုယ့်အလုပ်သာမက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပါလွန်းသဖြင့် နံရံဆေးရေး ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းသည် အလုပ်ဆိုလည်း ဝင်ကူရင်း လုပ်တတ်သွားတာပင် ...။ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ခွင်းမှာလည်း ဝင်ကူ၊ ဆရာတီးအောင်ကြိုင်တို့ BHT အဖွဲ့နှင့်လည်း သွားကူပေးဖြစ်မြဲပင်။

ကိုယ် စိတ်ဝင်စားတာလေးတွေ လုပ်ရင်း အသက်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာကိုပင် မြေကျုံးက မေ့လျှော့နေ့ခဲ့မိသည်။ တရေးနီးသည် ညတ္ထချို့မှာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရန်ပြေက နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသလို ထင်ယောင်ထင်မှား တွေးမိတာတွေလည်း ရှိခဲ့

အာန့်ဘုရားရှားများ
သည်။ တစ်ခါတလေတော်လည်း အိပ်မက်တွေထဲမှာ အာန့်ဘုရားရှားများ
ဆုတ်သွားပြီး အူးပုပ်ဆိုသော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။
သွားသွေ့မှာတော် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေတတ်ခဲ့သည်။
ရှိနှိမ်ထဲရှိနှိမ်ဖြစ်နိုင် ပတ်သက်သည့် ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုလည်း ဘာရယ်လို့
ခတ်အကျ မဝေခဲ့နိုင်ပေ ... "

မြေကျေးသည် ကိုယ့်အခန်းလေးကို လှည်းကျင်းရင်းလင်းပြီး
ရွှေကိုယ့်သွားမည့် အဝတ်နှစ်စုံနှင့် အသုံးအဆောင်တချို့ကို အိတ်ထဲသို့
အဆင်သင့်ထည့်ထားလိုက်ပြီးမှ ရေမို့ချို့ရသည်။
ရေချို့သနပ်ခါးထိမ်းပြီး မြေကျေး ထွက်လာခဲ့တော့ ညနေ
သပြည်က တဖြူးဖြူး တိုက်စပြုခဲ့ပြီ ... "

မို့တွင်းအခါဖြစ်သော်လည်း ရာသို့တု သာယာကာ နေပွဲ
တာမို့ sunset ကြည့်ဖို့ သွားနေကြသည့် ပြည်တွင်း ပြည်ပ ခရီးသွားများ
ကာများဖြင့်၊ မြင်းလှည်းနောက်ပိုင်းမှ ခြေတွဲလောင်းချထိုင်ကာ လိုက်ပါ
သွားသူများကိုမြင်တော့ ငယ်ဘဝက စွားလှည်းနောက်မှာ ခြေတွဲလောင်
ချထိုင်၍ အာန့်ဘုရားပွဲသို့ သွားခဲ့မှုးတာကို သတိရကာ ပြီးမိပါသည်။

မြေကျေး ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ နေတုန်းကလည်း နှစ်စုံ
အာန့်ဘုရားပွဲတော်ရက်သို့ ရောက်တိုင်း ရွာသို့ပြန်သွားကာ အမေတို့နှင့်
အတု ဘုရားပွဲကိုသွားဖြစ်ဖြီ ... " ရန်ပြေကတော့ ယွန်းဆိုင်မှာ ဗျားသည်
ကျော်သို့ရက်များမှာ အလုပ်ကူရသဖြင့် ဘုရားပွဲကို မလိုက်နိုင်ခဲ့တော့
ပါ။ ဒီသက်နှစ်တွေမှာတော့ အာန့်ဘုရားပွဲ သွားချိန်ဆို မြေကျေးအစကို
နှင့် မမင့်တို့၏ ကလေးများဖြင့် စည်ကားလှသည်။ မမင့်က ကလေး
လေးယောက်ပင် ရခဲ့ပြီ။ အစကိုက မြေကျေး ဘွဲ့ရသည့်နှစ်မှာပင် အိမ်
ယောင်ကျကာ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီ။ ကလေးတွေကိုမြင်တော့မှ အချိန်
ထွေ ဒီလောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲဟု တွေ့မိရသည်။

မြေကျေးသည် ပုဂ္ဂိုလ် ကမ္ဘာကျော်ညနေဆည်းဆာကို ကြည့်ရှင်း
၅၇၅ ပုဂ္ဂိုလ်အနဲ့ သားနေကြသည့် လူများစွာတို့ လှစ်မျှော်ကြည့်ရင်း

ဘုရားတွေ၏ ရေရှည်ကြံခိုင်မှာအတွက် စိတ်ပူလာခဲ့မိသည်။ ဉာန် ဉာန် တွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ထောင်ချိက တည်ခဲ့သော ဘုရားများထက်၌ လူများစွာ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိလေသည်။ ဘုရားတွေမှာ ကြည့်မယ့်အစား အိုးထိန်းကုန်းမှာ ကြည့်ကြရင်ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ ဒါမှမဟုတ် Sunset ကြည့်ဖို့ ကုန်းမြင့်တစ်ခုချဖန်တီးပေးနိုင်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ ...။

မြကျုးသည် အတွေးများစွာဖြင့် မင်းနှစ်သူသို့ ဦးတည်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို စီးနင်းလာခဲ့သည်။ ဒီလမ်း ဒီခရီး ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သွားလာကျင်လည်နေရခြင်းကပင်လျှင် အတိတ်၏ အငွေ့အသက်များ၊ ငယ်ဘဝ အမှတ်တရများဖြင့် ခြေလွှမ်းရစ်ပတ် နွေးထွေးစေသည်ဟု ထင်မိသည်။ မြကျုးရုံဆိုသော ခေတ်ဟောင်း မိန်းမတစ်ယောက်သည် အတိတ်ထဲမှာပင် ငြေလည်နေချင်သူများလားဟု ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်တွေးကာ ရယ်သွေးမှု သွေးမိသည်လည်း ရှိသည်။ ခေတ်သစ် အသုံးအဆောင်များကိုလည်း မြကျုးက မမက်မောလှ။ မြကျုးဘဝ၏ အနာဂတ်ဆိုတာကိုလည်း မြကျုးက မတွေးခဲ့။ အတိတ်၌ မွေ့လျော်ရင်း ပစ္စဗွါန်မှာ နေထိုင်နေရသူ ဟု ဆိုရလေမလား ...။ အတိတ်ကိုတွေးလိုက်တိုင်း လွမ်းစရာ တစ်ခုခု ကပ်ပြေပါလာတတ်သည့် အရသာကိုပဲ မြကျုးရုံက ခွဲလမ်းခဲ့လေသလား ...။

မြကျုးက အတွေးများဖြင့် ရွာဆီသို့ ခရီးနင်ဆဲတွင် ပုဂ္ဂ ဘုရားပုထိုး စေတိများထက်မှာတော့ ဆည်းဆာရောင် ဝင်းအို၍နေလေ သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၈၉ ခုနှစ်

ဝိဇ္ဇာနိုင်လဆုတ် ၆ ရက်

ဖွေး ၅ နာရီ၏ မိနစ် ၄၄ စက္ကန့်

* * *

ထိန္ဒာ၊ ထိအချိန်မတိုင်မိက ပုဂံမြေသည် ရှေးနှစ်ပေါင်း
ထောင်ချိန်းပါး ကာလဆီက ရှေးဟောင်းအမွှအနှစ် ဘုရားပုထိုး စေတိ
များကို တည်ပြုမြစ် သယ်ပိုးလျက် ကမ္မာအရပ်ရပ်က ခရီးသွားများကို
သို့မြော် ညို့ခေါ်လျက်ရှိခဲ့လေသည်။

မြကျေးသည် ထိန္ဒာက Ph.D အတွက် စာတမ်းပြဇာမည့်
မိန့်ကလေးစည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဘုရားတွေသို့ လိုက်ပို့ရင်း ညနေ^{Sunset}လေးနာရီလောက်မှာ စူးစွဲမကိုဘုရားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားထဲကို
လူည့်ပတ်ပြုး မြကျေးတို့ ပြန်ထွက်လာတော့ ညနေ ငါးနာရီပုံင် ထိုး
တော့မည်။ စည့်သည် မိန့်ကလေးက ချည်ထည်အကြိုလေးတွေ ရောင်း
သည့်ဆိုင်မှာ ချေးဝင်ဝယ်နေသဖြင့် မြကျေးက ဆိုင်ရှု့မှာရပ်စောင့်ရင်း
ဘုရားဘက်သို့ မျှော်ဝေးနေလိုက်မိသည်။ ညနေပိုင်းဖြစ်သော်လည်း
ကြည့်နိုင်သော ဘုရားမဟုတ်သဖြင့် ဘုရားပရဝဏ်မှာ လူများများ
ဘားစား ရှိမနေချေး။ စူးစွဲမကိုကိုတော့ စည့်သည်ပို့ရင်း မြကျေး မကြာ
ခဲာ ရောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ညောင်ပင်တွေသတ်ဖို့
ဘုရားပေါ်ထိုး တက်ခွင့်ရသည်။

ဤဘုရားပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ့ဗြို့ဖြစ်စေ ဤဘုရားကို
အဝေးမှ မျှော်ဝေးမိသည့်အခါ့ဗြို့ဖြစ်စေ မြကျေး၏ အတွေးသည် ဆူးပုပ်
ကျသော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယူဉ်တွေ့၍နေတတ်လေသည်။

မြေကျေး မွှေ့ရေးတွေးတောဆဲ့၌ပင် ရှုတ်တရက် မိုက်ခနဲ့
ဖြစ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်က ယိုင်သွား၏။ ခေါင်းမူးသွားတာလား။ ဟန့်
ချက်ပျက်သွားတာလား ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်
ချိန်တွင် အနီးအနားဆိုင်တွောက်က အထိတ်တလန့် အော်သံတွေကို
ကြားရလေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... လူပ်တယ် ... လူပ်တယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မြေကျေးက အည့်သည် ဧေးဝယ်နေသည် ဆိုင်ဘက်သို့
လူည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆိုင်ရှု့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အကျိုးတို့သည် လေ
မတိုက်ပါဘဲနှင့် လူပ်ယမ်းနေတာကို ဘွဲ့လိုက်ရလေသည်။

“ငလျှင်လူပ်တာထင်တယ်”

“ငလျှင်လူပ်တာဟေ့ ... ငလျှင်လူပ်နေတာဟာ”

အသံတခို့။ ပထမတော့ ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲ မဖြစ်သေး။
အားလုံး မင်သက်အုံသြောက်လျက် ...”

ထိုအချိန်၌ပင် ဘုရားဘက်ဆိုက အလွန်ကျယ်လောင်သော
မြည်ဟည်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဘုရားတစ်ခုလုံးကို မြန်မူနဲ့
လုံးကြီးဖြင့် ဖုံးလွမ်းသွားလေသည်။

ရှုတ်တရက်ဖြစ်၍ ဘာဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ဘဲ အား
လုံးက ကြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ မျက်စိရှု့တွင် ဘုရားဟူ၍ မရှိတော့
ဘဲ အလွန်ကြီးမားသော မြန်မူနဲ့လုံးကြီးကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည့် ထို
ခဏတွင် ခရီးသွားများ၏ ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံများကို
ကြားရလေသည်။

“ငလျှင်လူပ်တယ်ဟေ့ ... ငလျှင် ငလျှင်၊ ဘုရား ပြုကျလာတာ”

“ဟာ ... သွားပါပြီ ... ကုန်ပါပြီ၊ ပြုကျကုန်ပြီ”

“အထဲမှာ လူရှိလား ... လူထိသွားလား၊ လုပ်ကြပါဦး ... ကူဗြ
ပါဦး ...”

ရှုတ်တရက် အသံတို့ မွက်ပွက်ညံသွားသည်။ ပြေးက စွား
ကြ ရန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် ဘုရားကို ဖုံးကွယ်သွား

ဘက်ကျိုးလရောင်

သည် အတန်မှန်များကြားမှ ဘုရားမှစ်ဦးသည် ပျပျစွက်ပြ၍ လာခဲ့သည်။
သည် အတန်မှန်များကြားမှ ဘုရားမှစ်ဦးသည် ဖိန်လုံးကြီး ရှုကျသွားချိန်မှာတော်
တဖြည်းဖြည်း မြေနိမ်တိုင်းလို ဖုန်လုံးကြီး ရှုကျသွားချိန်မှာတော်
ကွမ်းတောင် အထွင့်စေတိတို့ ပြီကျကာ ထိပြီကျရာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ
အရုံစေတိများ၊ အာရုံခံတန်ဆောင်းများကို တိုက်စားဖဲ့စွဲခံရသော စူးစွာ
အတိုင်းကြီးကို ဝမ်းနည်း တုန်လူပ်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
အတိုင်းကြီးကို ဝမ်းနည်း တုန်လူပ်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
မြေကျုးသည် ကြောင်ငွေးနေရာမှ ရတ်တရက် သတိဝင်လာ
ကာ အာတ်ခဲအစအနများ လွင့်စင်ကျနေသေးသော ဘုရားဆီသို့ ပြီးထွက်
လိုက်သည်။

“အစ်မ ... အစ်မ မသွားနဲ့လေ၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ အစ်မ”

အော်ဟစ်သတိပေးသံနှင့်အတူ မြေကျုး၏လက်ကို ဆောင့်
ခွဲခြင်းခံလိုက်ရသည်။ မြေကျုးသည် နေရာတွင်ရပ်လျက် ပါးစပ်ကို
လက်နှင့် ဖိအုပ်ထားမိရင်း ထိမြှင်ကွင်းကို ငွေးကာ မျက်ရည်တွေတွေ
ကျလာသည်။ မြေကျုးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ရင်သည် တဒိန်းဒိန်း
ခုန်လျက်။ ပြီးတော့ ဗြိုင်းခနဲ့ သတိရလာသည်။ ဘုရားရေ ... ဒီလျင်
မျိုးနဲ့ဆိုရင် တခြားဘုရားတွေရော ... ” အို ... ဘယ်လောက်တောင် ပြီး
ပျက်သွားခဲ့ပါလိမ့် ... ”

မြေကျုးက ဘာက ဘယ်လို စလုပ်ရမယ်မှန်းမသိမ့် အဖော်
ကို သတိရသည်။ အဖော် မြတ်နိုးတဲ့ ဘုရားတွေလေ ... ” မြေကျုး မြတ်
နိုးတဲ့ ဘုရားတွေလေ။ မြေကျုးတို့ တစ်နိုင်ငံလုံးက မြတ်နိုးရတဲ့ ဘုရား
တွေလေ ... ”

မြေကျုးက ဇည်သည်ကို မြင်းလှည်း နားပေးလိုက်ပြီး
ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ ပြီးသည်။ ဘယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီးလဲ ... ” ဘယ်
လောက်တောင် ဆိုးဆိုးစွားစွား ပျက်စီးခဲ့ပြီးလဲ ... ”

မြေကျုး ဆိုင်ကယ် စက်မနှိုးခင်မှာပင် အဖော်ဆီက ဖုန်းဝင်
လာသည်။ အဖော်အသံက အက်ကွဲတုန်ရင်လျက် ရှိပါသည်။

“သမီး ... သမီး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘုရားတွေ ... ဘုရားတွေ အမြဲ
အနေ ... ”

“အဖေ ... သမီး ရွှေ့မဏီမှာ ... । ကျမ်းတောင်နဲ့ အထွင် ပြုကျ
သွားတယ်၊ တြေားတော့ မသိသေးဘူး၊ အဖေ သိပ်စိတ်မပါပဲနဲ့
နော်၊ သမီး သတင်းထူးရင် ပြောပါမယ်”

မြေကျေးသည် အဖောက် နှစ်သိမ့်ပေးပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မကြောခင် ရုံးကလူတွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရ
သည်။

ထိန္ဒာညနောက ပုဂံမြို့ဟောင်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် အပျက်
အစီးအစအနများ၊ ပုံအက် ပြုကျမှုများနှင့် ယိုင်ခွဲ့ ယိုယွင်းနေသော
ဘုရားပုထိုးစေတိများကို သယ်ပိုးလျက် ဝမ်းနည်းဖွယ် မူးဆိုးညို့၊ တိတ်ဆိုတ်
လျက်ရှိသည်။

ထိန္ဒာညနောက ၅ နာရီ ၄ မိန့် ၅၅ စက္ကန့်တွင် ချောက်မြို့
၏ အနောက်ဘက် ၁၂ မိုင်အကွာ၊ မကွေးမြို့နှင့် ဥက္က ကိုလိုမိတာအကွာ၊
တညောင်ချောင်းအထက် ဆိုပြီးကန်စွန်းမလမ်း တောင်ဘက်ကို ဗဟို
ပြုကာ အင်အား ရစ်ချွဲတာစကေး ၆ ဒသမ ၈ အဆင့်ရှိ အင်အားပြင်း ငလျှင်
လူပ်ခတ်ခဲ့ကြောင်း သတင်းထုတ်ပြန် ကြညာချိန်တွင် ဘုရားအပျက်အစီး
၆၅ ဆူကိုသာ မြေကျေးတို့ စာရင်းကောက်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ငလျှင်ကြောင့် ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့ရသော
ဘုရားများ၏စာရင်းမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တိုးပွားလာခဲ့သည်။

ထိုနောက်မှာတော့ အင်မာဂျင်စီ ရက်စပ်နှုံးကာလ သတ်မှတ်
ကာ အရေးပေါ် ပြုပြင်ရန်လိုအပ်သည့် ဘုရားများကို မိုးရွာသွန်းမှုများမီ
ခံသရှင်း၊ ငြမ်းဆင်၊ မိုးကာအုပ်၊ ဒေါက်ထောက် စသဖြင့် ဦးစားပေးလုပ်
ကြရသည်။

လုပ်အားပေးအဖွဲ့များလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ပုဂ္ဂလိုက ဒရန်းပိုင်ရှင်များကရော လေကြောင်းနှင့် အာကာသ
သိပ္ပကပါ ဘုရားများ၏ အပျက်အစီးကို ကောင်းကင်စာတ်ပုံရှိက်ယူ
ကသိပေးခဲ့ကြသွား။

လက်ကျိန်လရောင်

ပုဂံပြည်သည် ပုဂံ၏ဝေဒနာ၊ အစိုးရ၏ ဝေဒနာချည်း
မဟုတ်ဘဲ တစ်နှင့်လုံး၏ ဝေဒနာအဖြစ် ထိရှာခံစားစေခဲ့သည်။ စာနာ
ကုပ္ပါးကြသည်။

ထိအချိန်ကာလွှာပင် မြကျေး၏ နှလုံးသားကို ထိရှာစေခဲ့
သော သတင်းစကားများလည်း ပျုံနှံလာခဲ့လေသည်။

ရှာဖွကယ်ဆယ်ရေးဝတ်စုံ လိမ္မာ်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော
 ဖိုးထူးသည် ခါးတွင် အသက်ကယ်ကြီးကို ချဉ်ထားကာ စူး၍မဏီဘုရား
 အာရုံခံတန်ဆောင်းအပေါ်ရှိ အုတ်ခဲကြီးပုံကြီးဆီသို့ တရွေ့ချွေ ချဉ်းကပ်
 သွားသည်။ အသက်ကယ်ကြီးစကို ခိုင်ခုံသည့် အရုံစေတီအောက်ခြေပိုင်း
 မှာ ချဉ်ထားခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှာလည်း အသက်ကယ်ကြီးချဉ်ထား
 သည့် လူတဲ့ချို့က သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်သွားသည်။ ရှေ့ကသွား
 နှင့်သည် ဖိုးထူးက ပြီကျွန်ုင်သည့် နေရာတွေနှင့် ခြေချွန်ုင်သည့် အမာခံ
 နေရာတွေကို အမှတ်အသားလုပ်၍ ထားခဲ့သည်။ နောက်မှ လိုက်ပါသူများ
 က ဖိုးထူးပြထားခဲ့သည့်နေရာတွေကို ရှောင်ကာ နှင်းကာ လျောက်လိုက်
 သွားကြသည်။ အာရုံခံတန်ဆောင်းပေါ်က အပေါက်ကြီးအောက်မှာတော့
 အုတ်ခဲကျိုးပုံကြီးက ဟည်းထေနသည်။ ထိုအုတ်ခဲကျိုးတွေကို ဖယ်ထုတ်
 သယ်ချွန်ုင်ဖို့အတွက်ပင် တော်တော်အချိန်ပေးရှုံးမည်ထင်ပါသည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းအောက် လျောကားအခြေနားမှာ ရပ်၍
 မေ့ကြည့်နေသော မြေကျေးကို ဖိုးထူးက လုမ်းမြင်သွားကာ လက်ပြသည်။
 မြေကျေးက လက်ပြန်ပြလိုက်ပြီး အပေါ်က လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ချေလာသည့်
 အုတ်ခဲကျိုးဗန်းကို လုမ်းယူကာ လက်ဆင့်ကမ်း လုပ်အားဝင်ပေးနေလိုက်
 သည်။ ဘုရားပေါ်မှာ လေက တာဟူးဟူးတိုက်နေသဖြင့် နေကျွတ်ကျွတ်ပုံ

လတ်ကျိန်လရောင်
မှုသော်လည်း အမှုသက်သာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မြဲကျေးကတော့ နေ့မှ
တာယက် ဖိုးစွာမှာကို ပိုကြောက်မိလေသည်။
ခဏကြောတော့ ဖိုးထူးက အပေါ်မှုပြန်ဆင်းလာကာ မြဲကျေး
မှုသို့ ရောက်လာသည်။

“မြဲကျေး ... နှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နှင်တို့လုပ်အားပေးတဲ့သူတွေ ဘာလိုအပ်သလဲလို့ လာကြည့်တာ”

“လောလောဆယ် လိုအပ်တာကတော့ ဟဲလ်မက်ပဲဟာ၊ အောက်က

နောက်ပြီးတွေနဲ့ အုတ်ခဲကျိုးတွေ သယ်ထုတ်လိုက်ရင် စိုင်ဗရေး

ရှင်းနဲ့ အပေါ်က အုတ်ခဲအစအနဲ့တွေ ပြုတ်ပြုတ်ကျေလာတော့ ရှင်းနဲ့

အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ၊ ငါတို့ မိုးသတ်တွေကတော့ ဦးထုပ်ရှိတာ

ပေါ့ဟာ၊ တြေား လုပ်အားပေးတွေကတော့ ဘယ်ရှိပါမလဲ”

“နှင်တို့ လူအင်အားရော လုံလောက်ရဲ့လား”

“လောလောဆယ်တော့ Balloon အဖွဲ့၊ (Balloon over Bagan) က
လူတွေ လာကူနေပါတယ်၊ တြေား လုပ်အားပေးတွေလည်းရှိတယ်”

“အမြင့်တက်တဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ နှင် ကြိုးချည်ပေးတယ် မဟုတ်
လား”

“အေး၊ ပါဆယ်နှယ် ကြိုးတွေချည်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ နှင်တို့
မေတာကောက်တာ ပြီးပြီးလား”

“အေး ... ပြီးပြီး၊ စုစုပေါင်း အဆူ ၄၀၀ လောက်တော့ ပျက်စီး
တယ်၊ ရှိတာက ၃၀၀၀ ကျော်လေ”

“ငါတို့စွာနားက ဘုရားတွေကော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“လေးမျက်နှာ ကျောင်းတိုက်တော့ တော်တော်များများ ပြီသွား
တယ်၊ သမ္မတလလည်း ကွမ်းတောင်အထက် အထွင့်စေတီ ပြုတယ်၊

တရှတ်ပြီးဘုရားက တောင်ဘက်ခြမ်း တော်တော်ပြီသွားတယ်၊
တရှတ်ပြီးဘုရားကို ငြမ်းဆင်ပြီး မိုးကာအုပ်ရတော့မှာ၊ ငြမ်းဆင်

တဲ့နောက် Safe ဖြစ်အောင် နှင်တို့လာကူပေးဦး”

“အေးပါ၊ ကူမှာပါ၊ နှင် ဆိုင်ကယ်ကျေတ်တွေတော့ ရှာထားပေး”

“ဟင် ... ဆိုင်ကယ်ကျေတ်က ဘာလှပါလဲ”

“ငြိမ်းဆင်စွဲ ဝါးလှူးထောင်းရင် ဝိတ်က ဘုရားကို မပို့အင် ဆိုင်ကယ်ကျေတ်တွေခံပြီး ထောင်ရမှာ”

“ကျေတ်က ဘယ်မှာရှာရပါ”

“ဘီးအာဆိုင်တွေမှာ လိုက်တောင်းပေါ်ဟာ၊ နှင်းမျက်နှာလေး သနား ကာမားနဲ့ တောင်းရင်ရမှာပါ”

ပိုးထွေးက နောက်တာမို့ မြကျွေးက ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့ မြကျွေး ... နင် PVC ပိုက်ကိစ္စ သိလား”

“ဘာကိုဝှုံး ...”

မြကျွေးက ပိုးထွေးမေးခွန်းကို နားမလည်သောကြာင့် ပြု မေးမိသည်။

“ဒီ ရွှေ့မဏီ ဘုရားပေါ်က ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ကွန်ကရစ်တုံးကြီးထဲက ထိုးထောင်ထွေက်နော်တဲ့ PVC ပိုက်လေး၊ အဲဒါ ဇာတ်ပုံကြီး ဖွေစွဲတွေ၏ ထဲမှာ ဒီလောက်ပျုံနေတာ နင်မသိဘူးလား”

“ငါမှ ဖွေစွဲတွေ၏ မသုံးတာ ...”

“နင်ကလည်း ရာအဝင်ထဲက မိန်းမသားကျနေတာပဲ၊ ဒီဇေတ်ကြီးမှ ဖွေစွဲတွေ၏ မသုံးတာများ အဲဘုပါရဲ့၊ အေးလေး ... နင်မသုံးတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သုံးရင် နင်ပဲ စီတ်ဆင်းရဲနေရမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ငလျှင်လွှဲပြီး ဘုရားတွေ ပြုကျတော့မှ ဘုရားတွေကို စနစ်မကျ ဘဲ ပြင်ထားနဲ့တာတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာလို့ဆိုပြီး နင်တို့ ရှုံးပောင်းကို ပိုင်းဆဲနေကြတာလေး၊ PVC ပိုက်ကြီး ထွေက်နေတာ ကိုလည်း ပြောသလား မမေးနဲ့၊ အရပြုကျတာတွေ အားလုံးက ပြင်ထားတဲ့အပိုင်းတွေချည်းပဲဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

မြကျွေး မျက်နှာက ရှိန်းစန်းမဲ့ ဖွေးသွားသည်။ ဖွေစွဲတွေ၏ ကို မြကျွေး မသုံးသည့်တိုင် စေဖန်ပြစ်တင် စကားတွေကိုဝေးတော့ တစ်စွဲ့ တစ်စွဲ ကြားနဲ့ရပြီးပါပြီ။ အဲဒါစကားတွေအတွက် မြကျွေး သိသလောက်

လက်ကျိုလရောင်
မှားလည်သလောက်တော့ ရင်းပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အလူးစုံ
အောင်ရှင်းပြဖို့တော့ မြေကျွေး မစွမ်းနိုင်ပါ။
“PVC ပိုက် ထည့်ခြင်း၊ မထည့်ခြင်းက ဘာအရေးပါလို့လဲ ဖိုးထူး
ရယ်၊ ဘုရားတွေပြင်ပြီးရင် ထိုးတင်ချင်တင်လို့ရအောင် မဆို၍
စွပ်ဖို့ မိချိန်ပေးတဲ့သဘောပဲလော့ စွပ်ချင်တဲ့အခါန် စွပ်လို့ရအောင်
နေရာလွှတ် ချိန်ထားပေးတာလော့ အဲဒီနေရာကို ဗဟိုချက်အဖြစ်
ထားပြီး အဝိုင်းပတ်ပေးရတာမျိုးပဲ၊ ငါတို့ဆိုက အင်ဂျင်နီယာတွေ
ပြောပြောနေတာပဲလော့ ...”

“အေးပါ ... အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ နင် ရိုးသားတာ ငါသိပါ
တယ်၊ နင်မသိနိုင်တာတွေ ရှိခြီးမယ်ဆိုတာလည်း ငါသိပါတယ်၊
ငါက ကြားတာ ပြန်ပြောပြတာ၊ DVB အင်တာဗျိုးတစ်ခုလည်း
ငါကြည့်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ငါတို့ပုဂ္ဂိုက်တစ်ယောက်ပဲ ဖြေထား
ကန်ထရိုက်ပေးပြီး ပြင်ခိုင်းတော့ ကန်ထရိုက်နဲ့
ရှုံးဟောင်းက ကန်ထရိုက်ပေးပြီး ပြင်ခိုင်းတော့ နင်လည်း
စိတ်ဆင်းရဲမနေနဲ့တော့၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုံကြည်ကလည်း ပြောတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်ဟာ ဘုရားတွေကို စနစ်တကျ ပြန်ပြင်ခွင့်ရဖို့
အခွင့်ကောင်းပဲတဲ့ဟာ၊ အရှုံးထဲက အမြတ်ပေါ့ဟာ၊ နင်တို့တွေ
ကြိုးစားပြီးလုပ်နေကြတာ ငါသိပါတယ်၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို
လည်း နောက်မဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲပေါ့ ...”

ဖိုးထူးက မြေကျွေး ဖြေသာအောင် ပြောလိုက်သော်လည်း
မြေကျွေးကတော့ ဝမ်းနည်းနေခဲ့မိလေသည်။ ကိုယ်မသိသော ကိုစွဲများ
အတွက် ဝမ်းနည်းရတာလောက် ပင်ပန်းနာကျင်ရတာမျိုးလည်း ရှိမည်
မထင်ပါ။ ကိုယ်က တန်ဖိုးထားပါလျက် ဖျက်ဆီးသူဟု အထင်မှားခံရ
တာလောက် ရင်နင့်ရတာမျိုးလည်း ရှိမည်မထင်ပါ။ ဝိဂုပ်ပြားကြီးထဲမှာ
ဖြစ်ရပါသည်။

ရှိတာမှာပြီး ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဘုရားမှ မပြန်မီ ဘုရားတစ်ဦးကိုမှ လုပ်အားပေးအဖွဲ့^{၁၇} တွေ
တစ်ချက်တော့ ငော်ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ပုဂံမြေအနဲ့အပြားမှာ ပြန့်ကျေနေသည့် လုပ်အားပေးလုပ်
တွေကြားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုများ တွေ့ရလေမလားဟု ရှာဖွေကြ
မိတတ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်တင်ချင်မိရလေသည်။

ပုဂံ၏ စွဲဦးနှင်ခင်းသည် နေခြည်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင်
လျှို့ဝှင်း လျှော့နော်လေသည်။
ရန်ပြေားသည် မန္တလေးမှလာသည့် အဝေးပြီးကားပေါ်မှ
လှုံးဆင်းလိုက်ရင်း ပုဂံ၏ နှင်ခြိုးလေကို ရှိက်ချုပ်လိုက်ပါသည်။ စွဲဦး
လျှို့ဝှင်းလိုက်ရင်း တမာရန်းကို ရချင်သည်။ နှစ်အတော်ကြာဝေးကွာနေခဲ့သော
လျထဲတွင် တမာရန်းကို ရချင်သည်။ နှစ်အတော်ကြာဝေးကွာနေခဲ့သော
ရုပ်ကော့ သူ့ကို ဟိုအရင်တုန်းကလိုပဲ ရင်းနှီးစွာ ကြိုးသည်။ ဘယ်အချိန်
ခြေပြန်ချချ ရင်းနှီးသော ခံစားချက်မျိုးကို ပေးတတ်သည့် ပုဂံပေပဲ ... ။

သူက ကျောပေါ်မှလွယ်လာသည့် အိပ်ရာလိပ်၊ Laptopနှင့်
အဝါးအစား အသုံးအဆောင်တချို့။ ထည့်ထားသည့် ကျော့ပိုးအိတ်ကို
အသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်ရင်း အနီးအနားသို့ မျက်စိဝေးကာ
ဆိုယ်ကယ် ကယ်ရှိသမားကို ရှာလိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရှိသမား
တင်ယောက်က သူ့ဆီသို့ ပြီးလာကာ ...

“ညီလေး ... ဘယ်သွားမလဲ”

“မမှုစင်တာ”

“မြတ် ... ဘုန်းဘုန်း ဆေကိန္ဒကျောင်းပေါ့၊ ညီလေးက လုပ်အား
လာပေးတဲ့ အင်ဂျင်နိယာလား”

ဘယ်လိုများ သိပါလိမ့်ဟု သူ အုံသွန်ဆဲ ...

“လုပ်အားပေး အင်ဂျင်နိယာရေးတွေ ခဏာခဏ အသွားအပြန့်
လိုက်ပို့ဖွဲ့တယ်လေ၊ ဟာ... ညီလေး၊ အစ်ကိုဆိုင်ကယ်က ပိုများ”

ဆိုင်ကယ်ရှိသမားက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရုပ်ထားသည်။
သူ့ဆိုင်ကယ်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက ဆိုင်ကယ်
ဆိုသို့ လျှောက်သွားရင်း အသိအကျမ်းတွေ၊ လိုဝေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဝေါ်ကြည်ရင်း ရှာမိသည်။ အတူကျောင်းတက်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတွေရော
ဒီမှာရှိနေသလား ... । အဝေးမြို့တွေကို ရောက်ကုန်ပြီလား ... । နှစ်
တော်တော်ကြာ ကျင်လည်ခဲ့ဖွဲ့သည့်တိုင် အသိအကျမ်းရယ်လို့ အလွယ်
တက္က မတွေ့နိုင်ပါ။

ဆိုင်ကယ်သမားနှင့် ဈေးပြောပြီး သူ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ
တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျောမှာပိုးထားသည့် အိပ်ရာလိပ်ကို ရှုံးဘက်သို့
နည်းနည်း ဆွဲယူထားလိုက်သည်။ အိပ်ရာလိပ်ကို သေးနိုင်သမျှသေးအောင်
ကျော်ကျော်လိပ်ယူလာခဲ့သော်လည်း သူ့အလိပ်က တော်တော်ကြီးသဖြင့်
ဆိုင်ကယ်နှင့် သွားတော့ အနည်းငယ် ကိုးလိုးကန့်လန့် ဖြစ်နေသည်။

“ညီလေး ... ရရှုံးလား၊ ထိုင်လို့အဆင်ပြောရှုံးလား၊ ကျောပိုးအိတ်က
ဒီရှုံးမှာထားလို့ရတယ်”

ဆိုင်ကယ်ကယ်ရှိသမားက ဆိုင်ကယ်ခဏာရပ်ပြီး သူ အိပ်ရာ
လိပ်ကိုယူကာ ရှုံးဘက်မှာ ချထားလိုက်သည်။

အိပ်ရာလိပ်က ဝန်ပွဲပေါ့ မယူလို့လည်းမဖြစ်ပါ။ သူ ပါဝင်
လုပ်အားပေးမည့် (Technical Support Team)က လုပ်အားပေး အော်
ကတည်းကပင် အိပ်ရာလိပ်နှင့်တက္က လာခဲ့ရမည်ဟုဆိုသည်။

ငလျင်လူပ်ပြီး ဂလကြာမှ လုပ်အားပေးဖို့ ရောက်လာရသည့်
အတွက်တော့ ပုဂံကိုလည်း အားနာသည်။ ပုဂံကို ချစ်သည့် မမကိုလည်း
အားနာသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မပိုင်သည့် သူတစ်ယောက်
အတွက်တော့ ခုချိန်မှာ လုပ်အားပေးဖို့ ခွင့်တစ်လရခဲ့တာကောပင် ဆုလာဘုံ
ကြီးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား ...”

ငလျင်လူပ်သည့်နေ့က သူ ပစ္စည်းထုပ်ပိုးဖို့ စဝိုခန်းထဲကို

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆောက်
လုပ်ခါသွားသည်။ ကုန်းမြေကြီးနှင့်တက္ကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆောက်
လုပ်ခါသွားသည်။ ထွေပါ လူပ်ခါသွားသည် လျှင်၏ပြင်အားကြောင့် ယိုင်
သွားသည် အနာဂတ်ယိုင်ကို အနားက စားပွဲတစ်လုံးမှာ လက်မြို့ထောက်၏
အနာဂတ်ထားရင်း ပုဂ္ဂန်အတွက် ဖျေတ်ခနဲ့ တွေးပုလိုက်မိရင်း မမ ကို မြင်
လောင်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအောက် လျှင်သတင်းများက ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင်
ခုံနှုတ်နဲ့သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သတင်းဌာနတွေ၏ ထုတ်ပြန်ချက်
ခုံ ပျက်စီးသွားသည် ဘုရား ပုထိုးစေတိပုံများကို မျက်ရည်တပဲပနှင့်
ပြည့်နေဆုံးပြုပင် ရှုံးမထိဘုရားကြီး ပြုကျသည့် မြတ်ယိုဖိုင်ကို ကြည့်လိုက်
ရအောင်သည်။ ကြီးမားသည့် ဖုံလုံးကြီးအောက်မှာ စေတိတော်ကြီး ခဏ
သွားကျယ်သွားသည် မြင်ကွင်းကို တုန်လူပ်စွာ ငေးမိသည့် ထိုခဏာ၏
အုပ်သုံးမှာ ဘုရားပေါ်မှာ ရပ်နေသည့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်
နှင့် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်မိသလိုရှိလေသည်။

ထိုအချိန်ကတည်းကပင် ပုဂ္ဂန်ကို ချက်ချင်းပြီးသွားလိုက်ချင်
ရအောင်လည်း သူတာဝန်ယူထားသည် အလုပ်တွေက သူ.ကို မလူပ်သာ
အင် တုပ်နောင်ထားခဲ့သည်။ ကိုဇ်မင်း၏ ယုံကြည်စွာ လွှာအပ်ခြင်း
ခံသားရသဖြင့်လည်း သူ.မှာ တာဝန်ပိုကြီးခဲ့ရသည်။

ပုဂ္ဂန်၏ သတင်းတွေကိုတော့ သူ အမြိနားစွင့်ထားခဲ့သည်။
ရှုံးသည် ဓမ္မတော်တော်များများကို ဘုရားများပြုပြင်ဖို့အတွက် ဘဏ်မှ
တစ်ဆင့် လှမ်းလှုခဲ့သည်။ သို့တိုင် လူကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်သေးသည်
အတွက်တော့ အပြစ်ရှိသလိုလို ခံစားရလေသည်။

သာသနိုက အဆောက်အအိုပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်ရှိသည်
မှုက် ဘုရားအဆု ၄၀၀ နီးပါး ပျက်စီးသွားခဲ့သော ပုဂ္ဂမြေသည် ယခု
တိုင် အကုအညီလိုအပ်နေဆဲ၊ လျှင်လူပ်စက ဖွေ့စွဲဘွတ်ပေါ်မှာ စုန်းခတ်
မှုအောင် ၁၇၂ မီးနှည်းခဲ့ကြသော မြန်မာပြည်သူတို့သည် ရတော့ ပုဂ္ဂန်
မှုလေပြီသား ...။ ခုချိန်မှာတော့ လူပ်အားပေးအမွှဲ.တွေးပေါင် မားသွားစား
စား မရှိကြတောာဟာ သကြားခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံတော်က ပညာရှင်များပါဝင်

မြန်မာ

သည် Technical expert Team ဖွဲ့စားကာ ပုဂံကို မကြောခဲ့သူ လာများ
စစ်ဆေးနေ့နေ့တော့ သူ သီခဲ့ရပါသည်။

ဆိုင်ကယ်သည် ကထ္ဌရာလမ်းအတိုင်းမောင်းနေရာမှ ချော့
လမ်းဘက်သို့ ဖြဲ့ကာ မောင်းဝင်သွားသည်။ ပုဂံမှာ နှစ်ဖူးမပမှ ဒီဇန်နဝါရီ
ကိုတော့ သူ မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။ ဓမ္မစင်တာဘက်သို့ သွားသည့်လမ်း ဖြစ်
မည်။ အတွင်းပိုင်းကို တော်တော်လေး မောင်းဝင်လာခဲ့တော့မှ ဆရာတော်
ကျောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ လုပ်အားပေးအဖွဲ့တွေကို ဒီကျောင်းမှာ
နေခြင့်ပြဋ္ဌားသည် ဆရာတော်၏ ကျေးဇူးကလည်း ကြီးမားပါပေသည်။

ကျောင်းရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်မိသည့်အထိ ကျောင်းထမ္မာ
လုအရှိပ်အယောင် မတွေ့ရပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်
လျက်ရှုပါသည်။ သူက ဆိုင်ကယ်သမားကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး နှစ်ဆက်
ကာ ကျောင်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ တံခါးဝမှာ ရပ်မိတော့မှ ကျောင်း
နောက်ဘက်မှ မိန့်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတာ ပြင်ရသည်။ ထို့
မိန့်းကလေးက မျက်လုံးမှုးမှုး အသားအဖြူအဖြူ။ တရာတ်မကလေးနှင့်
တူပါသည်။

“ဘယ်သူပါလဲ ...”

“ကျွန်ုတ် လုပ်အားပေးဖို့ လာတာပါပျော်၊ မန္တုလေးက Civil
အင်ဂျင်နီယာပါ၊ ရန်ပြောအေးပါ၊ စာရင်းပေးထားပြီးသားပါ”

“သွေး ... ဟုတ်ကဲ လာပါရှင့်၊ ကျွန်ုတ်မတို့ Leader မဆုကို ခေါ်
ပေးပါမယ်”

တရာတ်မလေးက ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။
သူကျောင်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ ထမင်း
စားပွဲလို့ စားပွဲရည်များနှင့် ပန်းကန်အချို့၊ ပြီးတော့ အလုပ်စားပွဲတရား၊
ပရီဂျက်တာ။ အလုပ်လုပ်သည့် နေရာတစ်ခုဆိုတာ ထင်ရှားစေသည်
နေရာတစ်ခုပင် ... ။ ခဏာကြောတော့ မျက်နှာ တည်တည်ပြုမြှင့်နှင့် ပို့
ပို့အဖြူအဖြူ သေးသေး မိန့်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်။
သူမက သူ.ကိုပြုးပြန္တုတ်ဆက်ပါသည်။ သူမကိုကြည့်ရတာ သူ.ထက်စော်

လတ်ကျွန်လရောင်
အသက်ကြီးမည်ထင်ပါသည်။ သူမ အပြီးက ရင်းနှီးစွဲးထွေးသဖို့
သူမိတ်သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်နယ်တကျွေးက သူမိမ်း
ထွေးစုနှိမ်းပြီး အတူအလုပ်လုပ်ကြရမှာဖို့ သူ အနည်းငယ်တော့ စိတ်ပူ
ဖော့မိသည်လေ ...”

“ရန်ပြေအေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ ... အစ်မ”

“အိတ်ကြီးလွယ်ထားရတာ မလေးဘူးလား၊ လာ ... ဒီမှာချု”

သူမက တရင်းတန်းပြောတော့ သူ ရယ်မောရင်း အိပ်ရာ
လိပ်ကို ချေရသည်။ သူမက သူ.ကျော်ဗိုးအိတ်ကို ကူဖြာတ်ပြီး စားပွဲတစ်ခု
ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ...”

“မန်က်အစောကားနဲ့ လာတာလား ...”

“ဟုတ်ကဲ ...”

“အစ်မနာမည်က ဆုရည်ဝင်းပါ၊ မဆုလိုပဲ ခေါ်လို့ရပါတယ်၊
အစ်မက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ ပြောပါတော့၊ ပုဂံမှာ ဒီအဖွဲ့ စက္က
ကတည်းက ပါလာတဲ့သူပေါ့”

“မဆုလည်း Civil အင်ဂျင်နီယာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ Civil master ပြီးထားတယ်၊ ဒီမှာ စီမံခန့်ခွဲမှုအပိုင်း
ရော Drawing ပိုင်းကော တာဝန်ယူထားတယ်လေ”

“မဆု အလုပ်က ခွင့်ယူပြီး လာရတာလား”

သူမက တစ်ချက်ပြီးသည်။

“စစချင်းတုန်းကတော့ ခွင့်ယူပြီး ပုဂံနဲ့ ရန်ကုန် သွားလိုက်ပြန်
လိုက်ပေါ့၊ ခုတော့ အလုပ်ထွက်ထားတယ်၊ ဒီမှာ ကြာကြာကူချင်
တယ်လေ ...”

သူ အံ့ဩလေးစားသွားမိပါသည်။

အနားကထိုင်ခုတွေမှာ အတူထိုင်မိကြတော့ မဆုက စကား
ဆက်သည်။”

“ကျို့တဲ့သူတွေက ရောက်နှင့်နေကြပြီ၊ ဒီအပတ်စဉ်အတွက် ရန်ပြ

အေးက နောက်ဆုံးပဲ၊ ဒီနေ့က တန်ခိုးနှိမ်တော့ သူတို့ကို အနား
ပေးပြီး လည်ပတ်ခွင့်ပေးထားလို့ သူတို့ အစောကြီးကတည်းက
ထွက်သွားကြတာ၊ မွန်လေးက လာတာတော့ ရန်ပြုအေး တစ်
ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တဲ့သူတွေက ရန်ကုန်နဲ့ မော်လမြိုင်ဘက်က၊
သန်လျှင် ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးစ လွှဲယ်တရီး၊
လည်းပါတယ်”

“မြော် ... ဟုတ်တဲ့”

ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်တွေမှာ Civil ကို ၈၇ ရာခိုင်နှစ်း
လောက် သင်ရသည်ဟုတော့ သူ သီထားပါသည်။

“ခုနတွေ၊ လိုက်တဲ့ တစ်ယောက်က စီမံတဲ့၊ သူက ထိုင်းတက္ကသိုလ်
က ကျောင်းပြီးလာတဲ့ အင်ဂျင်နိယာ၊ သူလည်း ဒီမှာကြောနေပြီ၊
သူက ဒီအဖွဲ့ရဲ့ အတွေထွေကိစ္စတွေပါ တာဝန်ယူပေးနေတာ၊
လိုအပ်တာရှိရင် သူကိုပြောလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မဆုံး”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး တစ်ပတ်လုံးလုံး မနက် ၉ နာရီကနေ ညနေ^၅
၅ နာရီထိ ဆက်တိုက်လုပ်ရတော့မှာ၊ နှုံခင်းဘက်မှာ ဘုရားတွေ
ပုံစံတိုင်း၊ ညာဘက်ကျတော့ ပုံစံထုတ်ပေါ့၊ အစ်မတို့က ရှုံးဟောင်း
နဲ့လည်း တွဲလုပ်နေတာလေ၊ ပုံစံတွေထုတ်ပြီးရင် ရှုံးဟောင်းရဲ့ကို
လည်း ပို့ရတယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် သူတို့ဆီက တောင်းလို့လည်း
ရတယ်”

သူရင်ထဲမှာ လှပ်ခနဲတုန်သည်။ ရှုံးဟောင်းတဲ့ ...”

မမရှိသည့်နေရာပဲ ...” ဒီအလုပ်တွေနှင့် မမနှင့် ပတ်သက်သလား
မပတ်သက်သလား သူ မသိပါ။ သို့သော် မမနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖို့ ဆက်
စပ်နေသည့်အတွက်တော့ သူ အားတက်ရသည်။ မမနှင့် ဘယ်နည်း
ဘယ်ပုံ ပြန်ဆုံးခွင့်ရနိုင်မလဲ။ မမကို သူသွားတွေ့ဖို့ မရဲပါ။ မမနှင့် မျှက်
နာချင်းဆိုင်ဖို့ သူရှုက်သည်။ မမ ဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန် မှန်းမျှက်မှာကိုလည်း
ကြောက်သည်။ မမဘဝမှာ သူကို Black List သွင်းထားလိုက်ပြီးလား

မသိနိုင်ပါ။ အပြစ်လုပ်ထားမိသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို တော်ရာ တစ်ထောင့်မှာသာ ရှောင်ပုန်းနေချင်ခဲ့ပါသည်။

“က ... ဒီနေ့တော့ နားချင်နား၊ အပြင်ထွက်လည်ချင် လည်ပေါ့၊ အစားအသောက်အတွက် မန်က်တစ်ကြိမ် ညာနေတစ်ကြိမ် ထမင်း ပို့တဲ့သူ လာတယ်၊ ယောကျိုးလေးတွေ နေဖို့တော့ အပေါ်ဆုံး ထပ်မှာ စီစဉ်ထားတယ်၊ အခန်းတော့ မရှိဘူး၊ ပါကေးခင်းထား တယ်၊ ဒီတိုင်း အိပ်ရာလိပ်ဖြန့်ချခွင်းပြီး အိပ်လို့ရတယ်”

သူက မဆုကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်လာ ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ ဟောဟိုးမှာ ဒရာဝတီလေ ... ။ အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ဒရာဝတီမြစ်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဘဝအမောတွေပင် ပြေပျောက်သွားသလို ခံစားရလေသည်။

သူ အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ဖူးသော ဒရာဝတီသည် နှေအခါဖြစ်၍ သောင်ထွန်းနေခဲ့ပြီ ... ။ သဲသောင်ပြင် တပြန့်တပြုးသည် ဟိုးရေးလုပ်နားထိ ထိုးချွန်ထွက်နေသည်။ ဤကျောင်း၏ ကေးလမ်းကျဉ်း ကလေးမှ ဆင်းသွားလျှင် မြစ်ကမ်းခြေကို ရောက်ပေါ်မည်။

သူက ခဏနားပြီးသည်နှင့် အဆင်မှာရှိနေသည့် ဆိုင်ကယ် ကို ရှားကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခရာစိနှစ်တာ ငေးကွာခဲ့သော ပုဂ္ဂကို သူကြည့်ချင်သည်။ ဘယ်လိုအရင်သွားမလဲ၊ ထွက်သာ ထွက်လာခဲ့ သော်လည်း ဘယ်ကိုဦးတည်ရမှန်း မသိပေါ်။

သူ့ဘဝနှင့် မိဘမျိုးရိုး အဆင့်အတန်းကို ချိုးနိုမ်ခဲ့ဖူးသော် လည်း ကျေးဇူးရှိဖူးသည့် ဒေါ်လေး ဒေါ်မြွေ့ပုံးတို့မိသားစုကို သတိရသည်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ သွားတွေ့ဖို့ ဝန်လေးနေဆဲပင်။ မင်းနှစ်သူကို သွား ချင်သော်လည်း မမ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဟုတွေးကာ တွန့်ဆုတ်ရသည်။ အမေ ကတော့ သူ့ယောက်ဗျားနှင့်အတူ တောင်တွင်းကြီးဘက်ကို ရောက်နေသည်။ ဓမ္မလိုလျှင် ဖုန်းဆက်တတ်သည့် အမောကို သူ ဓမ္မမှန်မှန် ပို့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အဖကတော့ အဆက်အသွေးယ်ပင် မရတော့ပြီ ... ။ မိသားစုဘဝက ကစ္စ်

ကလျားနိုင်သည်ဟုတွေးလျှင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေမဲ့ အဆုံးဖြတ်သူ၏
ကင်းကာ လွတ်လပ်သည်ဟု တွေးလျှင်တော့လည်း စိတ်သက်သာရာ
ရသည်။ ကိုယ့်အတွေးကသာ အရေးကြီးတာပဲမဟုတ်လား။ မမကေထာ့
မှာလိုက်ပါရဲ့... မြင့်မားတဲ့ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းဆိုတာကို မရရှိလျှင်
တောင် မင်းကစပြီး ကြီးမြတ်တဲ့ မျိုးရိုးကို တည်ထောင်လိုက်ပါတဲ့ သူ
ဟက်ခနဲ့ ရယ်မိသည်။ ဘယ်သူနဲ့ တည်ထောင်ရပါ မမရယ်။ သိပ်ကို
ရိုးသားပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ၊ နှုံးညွှတဲ့ ပုဂ္ဂသူနဲ့အတူ တည်ထောင်စိုက္ခာ
တော့လည်း အလှမ်းက ဝေးဆဲပဲ မဟုတ်လား။

သူ မမတို့ရုံးနှင့် နန်းတော်ဝင်းရှေ့က ဖြတ်လာရင်း မမတို့
တွေ့ရလေမလားဟု ကြည့်မိသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ရ။ ပြိုပျက်နေသည့်
ဘုရားများ၊ မိုးကာအပ်ထားသည့် ဘုရားများနှင့် ပြင်ဆင်ဆဲ ဘုရားများ
ကို ရောက်သော်လည်း မမနှင့် မဆုံးရ...။ သူက မြို့ဟာင်းထဲကို
တစ်ပတ်ပတ်၍ကြည့်ပြီး အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူပြန်ရောက်ပြီးမကြာခင် အပြင်သွားနေသည့် သူစွာလည်း
ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မဆုကာ အားလုံးကို သူနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။
အားလုံးက တက်ကြွလန်းဆန်းသည့် လူငယ်တွေချည်းပင်။ စကားပြောဆို
မိတ်ဆက်ကြရင်း တစ်ခဏာချင်းမှာပင် ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

“ထမင်းတောင်း ရောက်ပြီးမျို့၊ စားလို့ရပြီ ...”

“ပိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲမျို့၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းပါလို့”

မစိမ့်၏ ဆော်သုသံ၊ လူငယ်များ၏ တက်ကြွဝမ်းကြွား၏
သံ၊ ခုံရွှေ့သံ၊ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံများဖြင့် ညာနေခင်းက စည်ကားမျှည့်
သွားသည်။ ပျော်စရာကြီးပင် ...။ အားလုံးအတူ ထမင်းစိုင်းစားလိုက်ပြီး
ချိန်မှာတော့ တရင်းတန်း တစ်သားတည်းဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်စိုး
သည်။

ထိုညာက သူတို့ပုံစံဆွဲကြတာတွေကို စိုင်းကုရင်း ၇၂၁၀
တိုင်းပြီးသည့်ဘုရားတွေစာရင်းကို သူပြန်ကြည့်နေဆဲမှာ မဆုကာ အနေား
ရောက်လာသည်။

ဘဏ္ဍာန်လက်ချေ

“ရန်ပြု... ရွှေ၊ ဒါလေး ကြည့်ကြည့်၊ ဒါ သိပ်အဖိုးတန်တယ်၊
ကူးထားလိုက်”

သူက မဆု လှမ်းပေးသည့် စတစ်ကို လှမ်းယူပြီး ၁၂.
ကုန်ပူရှာတာထဲသို့ ကူးထည့်လိုက်သည်။ သူ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ ၁၉၇၅
ချောင်းကောက်ကြောင့် ပြုပျက်ခဲ့သည့် ဘုရားတွေကို တစ်ဆူချင်း အသေး
ခိုက် စစ်တစ်းကောက်ထားသည့် အလွန်အဖိုးတန်သော စာအုပ်တစ်အုပ်
တို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ Pierre Pichard ရဲ့ Inventory of Monument
at Pagan တဲ့။ သူကတော့ ပုဂံကို Bagan ဟု မပေါင်းဘဲ Pagan ဟု
စာလုံးပေါင်းထားသည်။

“သူက သိပ်အသေးစိတ်တယ် ရန်ပြု၊ အစ်မတို့ ခုချိန်ထိ ကိုးကား
နေရတုန်းပဲ၊ ဘုရားတွေက ၇၅ ချောင်နောက်ပိုင်း ပြင်ထားတဲ့
အသစ်အပိုင်းတွေ ပြုကျကုန်တာဆိုတော့ ဒီဘုရားတွေကို ပြင်ဖို့
ဒီပုံတွေကို ပြန်ပြန်ကြည့်ရတယ်၊ ဒါမှ အဟောင်းတုန်းက ဘယ်လို့၊
ဘယ်အပိုင်းတွေက အသစ်ဆိုတာ ခွဲခြားသိနိုင်တာပေါ့၊ ကဲ ...
အစ်မတော့ အိပ်တော့မယ်၊ ရန်ပြောလည်း သိပ်ညွှေ့မနက်စေနဲ့၊
မနက်စောစော ထရှုံးမှာမဟုတ်လား”

မဆုက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပထမထပ်သို့ တက်သွားသည်။

သူ ထိုညဗ္ဗာ ပယ်ရှုပစ်ချက်၏ အသေးစိတ်စစ်တမ်းထဲမှာ
ချောပါသွားခဲ့ရသည်။ သူ ကြားပင် မကြားဖူးသော ဘုရားတွေ။ ဘယ်
သမိုင်းမှတ်တမ်းထဲမှာမှ မဖတ်ဖူးခဲ့သည့် အုတ်ပုံသာသာ ဘုရားအပြုံ
အပျက်တွေကိုပင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ အသေးစိတ် စစ်တမ်းကောက်ယူထား
နိုင်သူ၏ စိတ်ဝင်တစား ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကို လက်ဖျေားခါရသည်။
ဒါဇာတ်မှ သူက နိုင်ငံခြားသားလေး။ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး၏ ပုဂံကို
စီးပွားရေးနှစ်ဝင်မှာက ကြက်သီးထစရာကောင်းသည်။ ပုဂံအတွက် ဤစာအုပ်
ကို ကိုးကားနေရှုံးမည့် မျိုးရိုးအဆက်ဆက် သူ့ကို ကျွေးဇူးတင် အမှတ်
ရှင်းရှုံးမည် ထင်ပါသည်။

“ကိုရန်ပြု... အရမ်းမိုက်တယ်ပျော်၏ လုံးဝ အသေးစိတ်ပဲ”

မလှမ်းမကမ်း အားဖြူမှာ ပုံဆွဲနေသည် လူငယ်တစ်ယောက်
က သူ.နားသို့ထလာရင်း လျမ်းပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ.ဘားနားမှာ လှ
ထိုင်ရင်း စစ်တာမ်းစာတ်ပုံထွေဂါး သူနှင့်အတူကြည့်နေသည်။ သူက မော်
လမြိုင်နည်းပညာတုက္ခလုပ်က ကျောင်းပြီးထားသည် CIVIL အင်ဂျင်နီယာ
တစ်ယောက်ပင်။ နာမည်က ... ဘယ်သူပါလိမ့်။ လူအများကြီး၏ နာမည်
ထွေဂါး မှတ်ထားရသဖြင့် သူ ရှုတ်တရာက် နာမည်စဉ်းအားမရ ... ။

“ကိုရန်ပြု ... ကျွန်တော်နာမည် မှတ်မိလား ...”

“အင်း ... များနေတော့ ကျွန်တော် ...”

“ကျွန်တော် အောင်မင်းမြတ်ပါ ကိုရန်ပြု၊ ဒီက လူထွေကတော့
ကိုမင်းပဲခေါ်ကြပါတယ်”

သူနှင့် ကိုမင်းက အချိန်တိအတွင်း အဖွဲ့ကျွေသွားခဲ့သည်။
မော်လမြိုင်သား မွန်လွှမ်းများသာဆိုသော်လည်း သူ.အသားက အနည်းငယ်
ဆိုသည်။ နားတာစ်မက်မှာလည်း နားကပ်လေးနှင့်၊ ဆံပင်တို့ထောင်
ထောင်နှင့်၊ ခပ်ဝန်ရိန် ဖျေတ်ဖျေတ်လတ်လတ်နှင့် လူငယ်စတိုင်လ် သွက်
လက်သော ကိုမင်းက ခင်မင်းဖွယ်ကောင်းသည်။

“ကိုရန်ပြု ... ခင်များ သတိထားမိလား၊ ပယ်ရီပစ်ချက်ရဲ့ စာအုပ်
ထဲမှာ လိပ်ထွေအများကြီးပဲနော်၊ ကျွန်တော်က တစ်လိပ်လောက်ပဲ
သိတာ ...”

ကိုမင်း စကားကြောင့် သူ မျက်ခုံးပင့်သွားမိသည်။ ကိုမင်းက
ကွန်ပျူးတာခလုတ်ထွေဂါး နှိပ်ကာ ပုံတရီးကိုရှာလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်က ဧရာဝဏ်တူးဘုရားလောက်ပဲ ကြားမှုးတာ၊ ဒီမှာက
ဧရာဝဏ်ကန်တဲ့၊ ဧရာဝဏ်ဝိတဲ့၊ ဧရာဝဏ်ပြီးတဲ့၊ ဧရာဝဏ်ပေါက်တဲ့
ဧရာဝဏ်ဦး၊ ဧရာဝဏ်ကျောင်းတဲ့၊ လိပ်ထွေမှ အများကြီးရှုံးတာပျော်၊ ထူး
ထူးဆန်းဆန်း နာမည်ပျိုးစွေးလည်း အများကြီးပဲ ရင်မနားတဲ့၊
မြင်မီ မြင်တော်တဲ့၊ မိုးမိုးမဲ့တဲ့၊ သာအုံပေါက်တဲ့၊ မိန်ပျော်ဘုရား
တဲ့၊ ဘားရဲ့၊ ဘွဲ့တ်ရဲ့၊ ပျို့င်းရဲ့ဆိုတာတွေးလည်း ပါသေးတာပျော်
လုံး၊ အသေးစိတ် နှိုက်နှိုက်ပျော်တွေးလည်း လုပ်သွားတာ၊ ဓာတ်ပုံတင်

“ပတ်ကျိုလင့်”
“ဖောက်သူး၊ ပုံစံတွေလည်း ဆဲ၊ အတိုင်းအထွေ၊ တည်နေရာတွေက
အစ စနစ်တကျ လုပ်သွားတာ၊ တကယ် ကျေးဇူးတင်တာဖြာ ...”
“သူ အခုံရှိသေးလား”
“ပယ်ရှိပစ်ချေတ်လား ...”
“ဟုတ်တယ်”
“ရှိသေးတယ်၊ အသက် ၇၀ နှစ်ကျော်ပြီထင်တယ်၊ သူက ယူနက်
စကိုကလေ၊ ဒီလျောင်ပြီးတော့ သူလာသွားတယ်၊ ဒီကလူကြီးပိုင်း
တွေ မေးကြည့်ရင် သူ.ကိုသိကြတယ်၊ သူ.ကို ကလေးတွေကအစ
ပစ်ချေတ်ကြီး ပစ်ချေတ်ကြီးနဲ့ ခင်ကြတယ်တဲ့အား၊ လင့်ရှိဗာတစ်စီးနဲ့
ပုဂ္ဂမြို့ဟောင်းထဲ လျောက်သွားနေတာပဲတဲ့၊ ဒီမှုတ်တမ်းကို လေး
ငါးနှစ်လောက် လုပ်ခဲ့ရတယ် ပြောတယ်”

သူက Google မှာ ပယ်ရှိပစ်ချေတ်အကြောင်း ရှာကြည့်ဦးမှ
ပါဟု တေးထားလိုက်သည်။ အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းထဲမှာတော့ သူနှင့်
ကိုမင်းသာ ကျွန်တော့သည်။ တစ်ဆောင်လုံး တိတ်ဆိတ်အိပ်တုန်ကြပြီ။
ကိုမင်းနှင့် သူ စကားပြောရင်း ပိုပြီးရင်းနှီးလာခဲ့ပါသည်။
ကိုမင်းက ဘုရားတွေမှာ သူတို့ တို့တယ်စတေရှင်စက်ဖြင့်
တိုင်းထားသည့် ပုံစံစာချက်တွေကို ထုတ်ပြသည်။

“စောစောပိုင်းက ဘုရားတွေရဲ့ အသေးစိတ် အပျက်အစီးစာရင်းကို
တော့ အားလုံးပိုင်းကောက်ပေးကြတာပဲ၊ အဲဒီစာရင်းရပြီးတော့
ကျွန်တော်တို့က ပျက်စီးနေတဲ့ ဘုရားတွေမှာ တို့တယ်စတေရှင်
ကျွန်တော်တို့က ပျက်စီးနေတဲ့ ဘုရားတွေမှာ အောက်မှုများ၊ Expert
စက်တွေနဲ့ တိုင်း၊ ပုံစံတွေထုတ်၊ ပုံစံထွက်လာတော့မှ Expert
team ကိုတင်ပြ၊ ရေးဟောင်းနဲ့ညီပြီး သေချာညီနှင့်ပြင်ရမှာဆို
တော့ ကြာဦးမှာပေါ့၊ ဒီလိုတွေမလုပ်ဘဲ ဖြန်ပြန်ပြင်ရပြီးရော ပြင်
လိုက်ရင် ဘုရားတို့က ပြင်သလိုတွေဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခါ
လျှင်လွှဲပိုင်း ဒီအတိုင်းပြန်ဖြစ်မှာလော့၊ မောက်ပြီး ကုန်ဆုံးလာင်း
အမျှအနှစ်စာရင်းဝင်နိုင်စုံလည်း ကြိုးစားနေကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့
အမွှအနှစ်စာရင်းဝင်နိုင်စုံလည်း ကြိုးစားနေကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့
အမွှအနှစ်စာရင်းဝင်နိုင်စုံလည်း ကြိုးစားနေကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့

“ဒါနဲ့ ကိုမင်း... စင်ဗျားက ဒီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်
ကြောဖြေလဲ”

“နှစ်လလောက်ရှိပြီ ...”

“အလုပ်ကရော ...”

“အလုပ်တစ်ခု ထွက်ထားပြီး နောက်တစ်ခုမဝင်ခင် ခဏဆိုပြီး
ပြီးလာလိုက်တာ ခုထိ မပြန်ဖြစ်သေးဘူးဗျာ”

“အမှန်ဆို ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်း လာကုသင့်တာ၊ ခုမှ
ရောက်လာရတာ အားနာတယ်ဗျာ ...”

“အဟား ... ခုမှရောက်တော့ ပိုတောင်ကောင်းသေး၊ စစ်ချင်း
သွေးပူပူနဲ့ ကုန်ချုတွေက ခုချိန်ဆိုတော့ သွေးအေးကုန်ပြီလဲ၊
သူများတွေ အာရုံမရတော့တဲ့အချိန် ရောက်လာတော့ ပိုမကောင်း
ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေကလည်း သွေးပူတုန်းခဏပဲ
အာရုံရတတ်ကြတာကိုးဗျာ”

ကိုမင်းက ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း လုပ်လက်စအလုပ်
တွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်း ...

“မနက်ဖြန် ဆင်ဖြူရှင်ဘုရားကို သွားမှာနော် ...”

ဟု အသိပေးသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့လည်း ကိုမင်း
နှင့် သူ.အိပ်ရာက ဘေးချင်းယဉ်နေသည်။ ကိုမင်း၏ အိပ်ရာခြေရင်းမှာ
ဂစ်တာအဖြူလေးတစ်လက် တွေ.တော့ သူပြီးမိသည်။ အိပ်ရာလိပ်ရော
ဂစ်တာရောပါအောင် ဘယ်လိုများယဉ်လာခဲ့ပါလိမ့်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်ပြီး မကြာခင် ကိုမင်းက တရားရှုံး အိပ်မော
ကျွေသွားသည်။ သူကတော့ အရာဝတီ၏ ရေစီးသံကို ကြားရလိမ့်နိုး အျော်
လုင့်ရင်း တော်ဝော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။

* * *

တမာပင်များ ခြုံထားသည့် လုပသော လမ်းကလေး၏
အဆုံးဖွင့် ခမ်းနားတင့်တယ်သည့် မှစ်ဦးတစ်ခု ... ။ မှစ်ဦး၏အတွင်း
ရိုင်းမှာတော့ တစ်ချိန်က စာသင်သား သံယာများစွာတို့ ပညာဆည်းပူး
သိတင်းသုံးခဲ့ဖူးရာ ဆင်ဖြူရှင်ကျောင်းတိုက်ဝင်းကြီး ရှိလေသည်။ ဆင်ဖြူး
ရှင်ဘုရားနှင့်တကွ ကျောင်း၊ ဧရပ်၊ ရေကန်၊ သိမ်၊ အုတ်ကျောင်းကြီး
အုတ်ကျောင်းထံများဖြင့် ပုဂံခေတ်က အတင့်အတယ်ရှိခဲ့သော အလွန်
ကျယ်ဝန်းခမ်းနားခဲ့သည့် ဓမ္မတက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးသည် ခုတော့ ရေခန်း
ခြောက်နေသည့် အုတ်ခိုရေကန်၊ ဧရပ်နှင့် အုတ်ကျောင်း အပြုအပျက်များနှင့်
အဗုံတိတ်ဆိတ်သွေ့ခြောက်လျက် ရှိသည်။ မှစ်ဦးအဝင်ဝ အနီးမှာတော့
ဆင်ဖြူရှင် ဘုရားတစ်ဆူသာ စွားစွားစွင့်စွင့် ကျိန်ရစ်လေသည်။

ဤဆင်ဖြူရှင်ကျောင်းတိုက်အနီး လမ်းကလေးမှ ဆက်သွား
လျင် မင်းနှန်သူရွာသို့ ရောက်ပေါမည်။ ရန်ပြောသည် ကျောင်းတိုက်ရှေ့
လမ်းကလေးကို မျှော်ဝေးရင်း ဤလမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလျက် အာနှစ့်
ဘုရားပွဲသို့ သွားနေသည့် ပေါင်းမိုးတပ် လှည်းတန်းရည်ကြီးကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်မိရလေသည်။ ထိုလှည်းတန်းရည်ကြီးထဲမှ တစ်ခုသော လှည်း
ပေါ်တွင် ပျော်မျှစ်နှစ်ယ်သည့် မိန့်းမငယ်လေးတစ်ယောက်သည် ပေါ့ပါးသော
စိတ်နှစ်းဖြင့် ဘုရားပွဲသို့လိုက်ပါသွားခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ဘုရားပွဲက အပြန်

မှာစတော့ သူ စောင့်ရှုံးကိုရမည့် ကာလေးတစ်ယောက် အဆန်ပါလာနဲ့ လေသည်။ ဤနေရာက ဖြတ်သွားတာကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်ပီ နေခဲ့သည်။ မမနှင့်အတူ လျည်းနောက်ပိုင်းမှာ ခြေထွေလောင်းချု၍ ထိုင် လိုက်လာရင်း သူ၊ အတွက် ကျော်စစ်သားသဖွယ်ဖြစ်သော မမကို အားကို တကြီး မေ့တဲ့ အောင် ဖြင့် သူ ပျော်ဆွင်စွာလိုက်ပါသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“မိန့်းကာလေးတွေ နေမပူခင် အပြင်ဘက်မှာ ပြီးအောင်တိုင်းကြနော်၊ တို့ယောကျေားလေးတွေက အထဲမှာတော့ဆိုတော့ အေးအေးပဲ...”

ကိုမင်း၏ အသံကို ကြားရသည်။ ဆင်ဖြူရှင်ဘုရားအတွင်း ပိုင်းမှာတော့ တို့တယ်စတေရှင် စက်များနှင့် သူတို့ယောကျေားလေးတွေ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နောက်သည်။ သူတို့အားလုံးက ရောင်ပြန်ပြားဝေးပါသည် လိုမွှေ့ရောင် Safety ယူနိုင်းဝတ်ကာ ဟင်္လာမက်တွေ ဆောင်းထားကြရသည်။ အပြင်ဘက်မှာ နေပူပြင်းလှသော်လည်း ဘုရားအတွင်းမှာ တော့ အေးမြှော်၍ ဝော်သေးသည်။

ထိုနေ့မှစကာ တစ်ပတ်လုံးလုံး အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပါဝင်စား နှစ်မြှုပ်နေရင်း မမကို သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ရှိရသည်။ မနက်ဘက် ဆို လာကြေားသည် ဖယ်ရှိနှင့် အလုပ်လုပ်ရမည့် ဘုရားသို့ သွား၊ ညာ့ပြန်ရောက်၊ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးလျှင်တော့ စက်ဖြင့် ဖတ်လာသည့် ပုံစံတွေကို ကွန်ပျူးတာနှင့် ပုံစံပြန်ထုတ်ကြရသည်။

ဒီလိုနှင့် အချင်းချင်းလည်း ပို၍ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ အနဲ့ထဲက အားလုံးနှင့် အမြဲမတွဲဖြစ်ကပေမဲ့ လေးငါးခြောက်ယောက် စုကာ ညည်း စကားဂိုင်းဖွဲ့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ညာမှာ သူတို့ပုံခွဲနေတုန်း ပြုန်းခနဲ့ ပါးပြတ်သွားသည်။ တချို့က ပီးလာတာမစောင့်တော့ဘဲ အိပ်ဆောင်ဘက်သို့ တက်သွားကြသည်။ ရန်ပြော၊ ကိုမင်း၊ ကိုဇော်သစ်နှင့် မိန့်းကာလေး လေးယောက်သာ မီးအလာကို ဖွဲ့ခတ်၍ စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ ထိုညာက လသာပါသည်။

တံခါးပေါက်တာရှိ။ ကို ဖွင့်လိုက်တော့ လရောင်က အဆောင်တွင်းသို့
မြှော်လာသည်။ LEDမီးတိုင်လေးတွေ ထွန်းထားသော်လည်း မူးမျှ
ကုပ်ဖြစ်နေသေးသော အခန်းထဲသို့ လရောင်မြှောလာမှ အေးမြှေားသလို
ခဲ့စားရသည်။

ရန်ပြော ပြတင်းတံခါးအနီးမှာ သွားထိုင်နေလိုက်ပြီး လကို
လှမ်းမျှော်လှည့်မိသည်။ လက ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေသည်။ လအော်မျက်နှာ
ပြင်ပေါ်မှာတော့ မမကို မြင်မိတုန်းပါပဲ ... ။ မမကတော့ ခုချိန်ဆို နှစ်
နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေမယ်ထင်ပါရဲ့ ... ။

ပုဂံမြေကို ခြေချေပါလျက် မမဆီ မသွားရဲ မတွေ့ရသည့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စိတ်ပျက်ရသည်။ မမကို မတွေ့ရဘဲနဲ့တော့ ပုဂံ
မြေက စွာမသွားချင်ပါ။

“ကိုရန်ပြေ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေတွေးပြီး လှမ်းနေတာတုံး
ဗျာ”

ကိုမင်းက သူ၊ အနားကိုရောက်လာကာ သူ၊ ပခုံးကို တစ်ချက်
ပုတ်၍ မေးခွန်းထဲတ်ရင်း အနားမှာဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ မဆုတို့တွေ
ထိုင်နေသည့် အလုပ်စားပွဲဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မဆုတို့တွေ ဒီလာထိုင်ကြပါလား၊ ဒီနားက လသာတယ်၊ လေ
လည်းတိုးတယ် ...”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ခက္ကကြာတော့ မဆုတို့လည်း
သူတို့နားသို့ရောက်လာကာ ဂိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ လရောင်က
အုတို့ဝန်းကျင်မှာ အေးအေးမြှေ့မြှေ ဖြန့်ကျက်ထားသည်။

“မစိမ့် ... မစိမ့်က ဒီပုဂံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုပါလင်ရှိလဲ၊ တရာတ်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပုဂံအပေါ်ထားတဲ့ ခဲ့စားချက်နဲ့ ဖော်လုပ်တိယာ

လာလုပ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းလေး သိပါရစေလား?”

စကားနည်းနည်းများပြီး နောက်ပြောင်တတ်သည့် ကိုမင်းက
မခို့မှု လှမ်းမေးခြင်းဖြင့် စကားဂိုင်းကို အစပျိုးလိုက်ပါသည်။

“တရာတ် ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက တရာတ်လား ...”

“ဗျာ ... မစိမ့်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှန်းမသိဘူးလား၊ မအောင်တော့ မစိမ့်က တရာတ်ဆို ...”

မစိမ့်က ပျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ခတ်ဖြင့် သူ.ကိုယ်သူ လက်ညီးထိုးရင်း အုကြောင်ကြောင်လေး ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် အားလုံးက ရယ်မောမိကြသည်။

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတော့ တရာတ်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မခံယူမိ ပါဘူး၊ သူများက တရာတ်လို့ပြောမှ သော် ... ငါ တရာတ်ပါလားလို့ တွေးမံတာ၊ ကျွန်မကို ဒီမှာပဲမွေးတယ်၊ ဒီမှာပဲ နေတယ်၊ တရာတ် ပြည့်နဲ့လည်း အဆက်အသွယ်မရှိဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် စမာတစ်ယောက်လို့ပဲ ခံစားရတယ်”

မစိမ့်စကားကြောင့် ကိုမင်းက ‘မေးမိတာတောင် နည်းနည်း အားနာသွားတယ်ဗျာ’ဟု ပြောတော့ မစိမ့်က ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောမိပါသည်။ သူမက လက်တွေ.ကျကျ နေထိုင်တွေးခေါ်တတ်သည့်သူမျိုး ဖြစ်မည်ထင် ပါသည်။

“ပုဂံနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမိလင်မှ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ထိုင်းမှာကျောင်းပြီးတော့ ခဏာနားနေတုန်း ပုဂံမှာ ငလျင်လူပ်တဲ့ သတင်းတွေ တက်လာတယ်၊ ကျွန်မတို့က ဟိုမှာနေတော့ ဒီနိုင်ငံ နဲ့ အဆက်မပြုတ်ဖို့ ဖော်ဘွတ်ခဲ့ကိုပဲ အားကိုးရတာလေ၊ သတင်းတွေတွေ.တော့ သော် ... ဒီလောက်တောင် ပျက်စီးသွားတာပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ... । အထွေအထူးကြီးတော့ သိပ် မခံစားရဘူး၊ သဲသဲလူပ်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်လည်း ဘာမှမလုပ် တတ်ဘူးလေ၊ နောက် ကျွန်မ ရန်ကုန်ပြန်လာပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ စိစဉ်တုန်းမှာ TST က ဖော်လုပ်တိယာ ခေါ်တော့ လှမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မတို့ကို ဟိုက သင်လိုက်တာက ခေတ်မီ နည်းပညာတွေပဲလေ၊ ပုဂံဆိုတာကတော့ ကျွန်မအတွက် အထူးအဆန်းတစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မအတွေ.အကြိုလည်း ရချင်တယ်၊ လုပ်သင့်

လုပ်လျောင်
လုပ်လျောင်တာစ်ခုကို လုပ်လိုက်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ... । ကျွန်မက
ခဲ့တားမျှက် သိပ်မများဘူး၊ ဘာမဆိုပဲ ... ”
“စိန့်က အစ်မတို့အဖွဲ့၊ စွဲ၊ ကတည်းက ပါလာတာလေ၊ အစ်မတို့
တွေ နေစရာ အဆင်မပြေသေးခင်က သူပဲ ပြေးလွှားစီစဉ်နေရ[”]
တော် ... ”

မဆုက မစိမ့်အကြောင်းကို ဝင်ပြောလိုက်သည်။ အဲဒီနောက်
မစိမ့်ဆီက အတွေ့အကြံတွေကို ကြားရသည်။ အစပထမတုန်းက
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ နေခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားပူးကြောင်း၊ တရားစခန်းဖွင့်
ရှိနိုယ်ဖြင့် ရက်တို့သာနေခွင့်ရကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ညာင်္ဂီးခရိုင်တွေအပ်
ရှုံးကို သွားပြောတော့မှ နေစရာရော စားစရာရော စက်တွေရော အကျအညီ
ရှာကာ အလုပ်သေးချာလုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ... ”

“မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခုပြောရညီးမယ် သို့လား ... । ဒီအဆောင်မှာ
နေခွင့်မရခင်က ကျွန်မတို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းက
တစ်လလောက် လက်ခံထားမယ်ပြောလို့ ကျွန်မတို့ ပျော်သွားကြ
တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကိုနိုင်လည်း လုပ်ကြခံလိုက်ရရော အဲဒီအစီအစဉ်
လည်း ပျောက်ရော”

“ဟမ် ... ဦးကိုနိုင်လုပ်ကြခံရတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တဲ့ မစိမ့်ရဲ့ ... ”

တစ်ချိန်လုံး ြိမ်နားထောင်နေသည် ထက်ထက်အောင်က
များသုံးအပြုံးသားဖြင့် အဲသုတကြီး ဝင်မေးလိုက်သည်။ ထက်ထက်အောင်
က ပခုထွေဗျာတို့။ မျှက်မှန်ကလေး တဝင်းဝင်းဖြင့် စာအလွန်ဖတ်သွား
စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သွားပုံးဆိုသည်။

“ဆိုင်တာပေါ့ ထက်ရဲ့၊ အဲဒီသတင်းလည်း တက်လာရော ဘုန်းဘုန်း
က လုံခြုံရေးတွေ ဘာတွေ စိုးရိုမ်လို့လားမသိဘူး ငါတို့ကို မှတ်ပုံး
တင် အပ်ထားရမယ်တို့၊ ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာ ယူလာရမယ်တို့
ပြောတာလေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေဖြီးမှ ရတ်တရုက် ပြောင်းလဲသွား
တာလေ”

“အဲဒါ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့ မစိမ့်ရဲ့ ... ”

“တို့တော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... အငြင်းမဖွားကြနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ကိုအော်သစ် အလှည့်”

ကိုမင်းက ကိုအော်သစ်ကို လက်ညီးထိုးပြီး ပြောတော့မှ
တစ်ချိန်လုံးပြီးနေသည့် ကိုအော်သစ်က ခေါင်းထောင်လာသည်။ ကိုအော်
သစ်က အနေအေးပြီး စကားနည်းသည်။ သန်လျင်နည်းပညာတ္ထာသို့လဲ
က ကျောင်းပြီးထားတာ မကြာသေးဟုလည်း သိထားရသည်။

“ကျွန်ုင်တော်လား ... ကျွန်ုင်တော်ကတော့ သိပ်အထွေအထူး မရှိပါ
ဘူး၊ ကျောင်းပြီးစ အလုပ်လည်းမရသေးခင် အသည်းကလည်း
ကွဲတော့ စိတ်လေပြီး ထွက်ပေါက်လိုက်ရှာနေတုန်း ဒီထွက်ပေါက်
ကို ထွေ့တာနဲ့ ထွက်လာလိုက်တာ၊ တြေားထွက်ပေါက်တွေထက်
စာရင် ဒါက အကျိုးရှိတယ်လေ့ဗျာ၊ အရက်သောက်ပြီး ထွက်
ပေါက်ရှာရင်လည်း ပိုက်ဆံကကုန်၊ ကျွန်ုင်းမာရေးကလည်း ထိခိုက်
ဦးမယ်၊ ကိုယ်ရှာလိုက်တဲ့ ထွက်ပေါက်က နောက်ဒုက္ခတစ်ခုရဲ့
ဝင်ပေါက်ဖြစ်ရင် မခက်ဘူးလား၊ အသည်းကွဲတဲ့ လူငယ်တွေဟာ
ပရာဟိတလုပ်သင့်တယ်ဗျာ ...”

ကိုအော်သစ်၏ ခပ်ဘွင်းဘွင်းစကားကြောင့် သူတို့ တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြီးမိုက်သည်။

“နှင်းဥ ... ညည်းကရော”

ကိုမင်းက နှင်းဥဖြူကို လှမ်းမေးပြန်သည်။ နှင်းဥက သူတို့
အားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ညီမငယ်လို သဘောထား ခင်မင်ရသူ
ပင် ... ။ နှင်းဥက စလင်းအတိဖြစ်ပြီး သန်လျင်မှာ ကျောင်းပြီးခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ ငယ်စွဲယ်နှန်ယ်ကာ စကားပြောစွဲပျော်လည်း ကလေးဆန်ဆန်
နှင့် ချုစ်စဖွယ် ဖြူစင်သူကလေးမှို့ အားလုံးက သူ့ကိုဆို ဦးစားပေး
အလိုလိုက်ထားကြရသည်။

“နှင်းဥက ဖိုလင်သမားလေ ...”

နှင်းဥဖြူ၏ စကားကြောင့် အားလုံး မျက်ခုံးပင့်မိုက်သည်။

“နှင်းဥအတွက်တော့ ပုဂံက လုံးဝဖီးလ်ပဲ”

လက်ကျိုးလင်ရှင်

သူတို့အားလုံး မျက်ခုံးပင့်ရုံမက ပြီးစိန်ပင် ဖြစ်လာကြသည်။
“နှင့်ဥက ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပုဂ္ဂိုလ်ချင်တာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်
အေချင်တာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ပြောလိုက်ရရင် သိပ်အရသာရှိမှာပဲလို့ထင်
တာ၊ အသက်ကြီးရင် ဒီမှာ ဟိုတယ်လေးဆောက်ပြီး လာနေချင်
တာ၊ ပုဂ္ဂိုရောက်ရင်လည်း တစ်ခုခုကို လွမ်းသလိုလိုနဲ့ စိတ်ထဲမှာ
ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုသမိုင်းတွေဆိုလည်း အရမ်းစိတ်ဝင်စား
တယ်၊ နဲ့ရဲ့ဆေးရေး ပန်းချီတွေ မြင်ရင်လည်း အရမ်းသဘောကျ
တယ်၊ အာနှစ်ဘုရားထဲရောက်ရင် ပြန်ကိုမထွက်ချင်တော့ဘူး၊
မြန်မာတွေ တော်လိုက်တာ တော်လိုက်တာလို့ တွေးမိတယ်၊ ပုဂ္ဂို
ရောက်ရင် မြန်မာတွေ မည့်ဘူးလို့ ခံစားမိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုရောက်ရင်
မြန်မာဆိုတဲ့စိတ် ဝင်တယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို ညည်းက ပုဂ္ဂိုရောက်မှ မြန်မာစိတ် ဝင်တာလား၊
တြေားနေရာမှာဆို မြန်မာစိတ် မဟုတ်တော့ဘူးလား ... ”

“ဟီးဟီး ... အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုမင်းက နောက်လိုက်သဖြင့် နှင့်ဥမြို့က ပခုံးလေးတွန့်ကာ
ရှုက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဖော်ဘွဲ့တော်ခံဝင်ကြည့်ရင်တော့ မြန်မာစိတ် မဝင်ချင်တော့တာ
အမှန်ပဲ ကိုမင်းရ၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆဲဆိုရေးသားနေတဲ့ ကွန်မနဲ့
တွေကိုတွေ့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်မာလို့ပြောရမှာတောင် ရှုက်
ချင်တယ်”

သူတို့အားလုံး ခဏတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။
“ဒါနဲ့ နှင့်ဥက ဒီကိုရောက်တာ ကြာပြီလား ... ”

ရှုံးပြုက ဝင်မေးလိုက်တော့ နှင့်ဥက ရန်ပြောကို လှည့်ကြည့်

“ရောက်တာတော့ တစ်လ မပြည့်သေးပါဘူး ကိုအေး ... ”

နှင့်ဥ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ရန်ပြုက ပြီးစိန်ဖြစ်သွားကာ

“နှင့် ခေါ်ပုံကြီးကလည်းဟာ၊ ငါတိ ဘယ်သူမှ အဲဒီလို မခေါ်ကြ
သူးဟာ၊ ရန်ပြောပဲ ခေါ်တာ”

“ကိုရန်ပြောဆို နှစ်လုံးခေါ်နေရမှာ၊ ကိုအေးဆို တစ်လုံးတည်း ပြီး
ရော၊ ကိုမင်းဆိုလည်း တစ်လုံးတည်းခေါ်တာပဲ၊ နှင့်ဥက နာမည်
တွေဆို နှစ်လုံးခေါ်ရမှာ ပျော်းတယ်”

ကိုမင်းက နှင့်ဥကိုကြည့်ရင်း ပြီးစိစိ ဖြစ်လာကာ ...

“ဒါဆို နှင့်ကို ငါတို့ ဥလို့ခေါ်လို့ရမလား၊ ငါတို့လည်း နှစ်လုံး
ခေါ်ရမှာ ပျော်းတယ်ဟ”

“အို ... အဲဒီတစ်လုံးကလွှဲရင် ကျွန်တာ ကြိုက်သလို ခေါ် ... ”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်မိကြသည်။ ကိုမင်းက ရယ်လက်စ
နှင့် နှင့်ဥကိုကြည့်ရင်း ...

“နှင့် ပုဂ္ဂကပြန်ဖို့ အစီအစဉ်ရော ရှိရဲ့လားဟာ၊ မဆု ... နှင့်ဥကို
ကြည့်ထိန်းဦးနော်၊ တော်ကြာ ပုဂ္ဂသား ရည်းစားရှာပြီး ပုဂ္ဂမှာ
အခြေခံနော်းမယ် ... ”

“နှင့်ဥက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်သာဆို ပုဂ္ဂက ပြန်တောင် ပြန်
ချင်တာမဟုတ်ဘူး ကိုမင်းရဲ့၊ အိမ်ကို တစ်လှည့်ပြန်ရှာကျွဲ့ရမယ့်
တာဝန်ရှိနေလို့သာ ပြန်ရမှာ၊ နှင့်ဥက ကျောင်းတက်နေတဲ့ တစ်ချိန်
လုံး အိမ်က ပိုက်ဆံပို့ပေးနေခဲ့ရတာလေ”

အားလုံး စကားကောင်းနေကြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ညျှော်
နက်လာတာကိုပင် မသိလိုက်ကြပါ။ ကိုမင်းက မျက်မှန်အောက်မှာ
မျက်လုံးလေးပြု၍ ပိုင်းလျက် ပြုမ်နားထောင်နေသည့် ထက်ထက်အောင်
ဘက်သို့ လှည့်သွားကာ ...

“မထက်ကရော ... ”

“ထက်အတွက်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ များပါတယ်လေ ... !
တစ်နှဲ၊ တစ်နှဲ၊ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ဝမ်းနည်းစရာတွေကလည်း မနည်း
ဘူးကိုး ... ”

“မထက်ကတော့ ဒရာမာ စချိုးပြီ ... ”

လေကြောင်လများ

နှင့်ဥက မဆုနားကပ်ကာ တိုးတိုးပြောလိုက်တာကို ကြား
ဆောင်ရွက်ပြီးလိုက်မိပါသည်။ မထက်ကတော့ ခပ်တည်တည်
ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ လူငယ်တွေ တော်တော်များများက ရသစာပေတွေကို
ဖတ်ရကောင်းမှန်း မသိကြတော့ဘူး ကိုမင်းရဲ့၊ ဒီဖော်ဘွဲ့တ်ခံပေါ်
မှာပဲ ရသလောက် ယူတယ်၊ ဒီထဲကသိသမျှကို ပြန်မျှဝေတယ်၊
မှန်တာ မှားတာတွေ၊ စောင့်ရမယ့်စည်းတွေ၊ စာနာထောက်ထားတာ
တွေ၊ နှစ်ဖက်မျှမြင်တာတွေ ဘာတွေ ဘာမှ ဝေခွဲမနေတော့ဘူး၊
ဒီပေါ်မှာပဲ ခံစားပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီပေါ်မှာပဲ သူတို့ဘဝကို ရှင်သန်
ပစ်လိုက်တယ်၊ အရမ်းကို လက်တွေ့ဆန်လာတယ်၊ လူတွေက
တော်လာပြီး ဓိတ်ဓာတ်တွေက ည့်လာတယ်”

“ခုနာက်ပိုင်းတော့ တချို့လူငယ်တွေလည်း စာပြန်ဖတ်လာကြ
ပါပြီ မထက်ရဲ့၊ ဒါနဲ့ မထက်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာတွေဆိုတာက
အဲဒီကိစ္စပဲလား၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပုဂံနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ ...”

“ပတ်သက်တာပေါ့ နှင့်ဥရဲ့၊ မထက်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီလိုပဲ
ပညာသင်မယ်၊ အလုပ်ဝင်မယ်၊ ပိုက်ဆံရှာမယ်၊ ဒါပဲတွေးနေတော့
ဒီကိုလာဖို့ တစ်ယောက်မှ ခေါ်မရလို့ မထက်တစ်ယောက်တည်း
တွက်လာခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလဲ ...”

“သော် ... ဒါကြောင့်ကိုး ...”

ခုမှပဲ အားလုံးက ပုဂံနှင့်ပတ်သက်သည့် မထက်၏ ဝမ်း
နည်းမှုကို သဘောပေါက်သွားကြရပါသည်။

“ထက်ကတော့ စာရေးလည်း ဝါသနာပါတော့ စာပြန်ရေးဖို့လည်း
အတွေ့အကြံရာ၊ ကူလည်းကူညီချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

အားလုံးက ပွဲ့ပွဲ့လင်းလင်းပင် ပြောခဲ့ကြသည်။ ပရဟိတ်
ဘယ်လောက်ပဲလုပ်တယ်ဆိုခို ကိုယ့်အတွက်လေးတော့လည်း ဘယ်သူ
မသိ ထည့်တွက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အတွေ့အကြံလေးတွေ ရချင်
တယ်၊ ဓိတ်လေတာ ပျောက်ချင်တယ် ... စသဖြင့် ဖြူဖြူစင်စင် လိုအင်

လေးတွေ ရှိကြတာ အပြစ်တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဘာမူလိုအပ်ရှိနိုင်မည့်၊
လုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အများငဲ့၊ ချစ်ခင်လေးကားမှုဆိုတာမျိုး မရှိနိုင်မှာ၊
ပြန်ရတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

“ကိုမင်း ... စင်ဗျား သူများတွေချည်းပဲ မျှော်လီယာများပါ၊
စင်ဗျားအကြောင်းလည်း ပြောဦးလေးရှာ ...”

ကိုအော်သစ် ပြောတော့ အားလုံး၏ စိတ်ဝင်တေား အကြောင်း
တွေကာ ကိုမင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ကိုမင်းက တစ်ချိုက်ပြီးလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော်က သမိုင်းကို ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ဝင်
စားခဲ့တာပျော်၊ ဒါပေမဲ့ သမိုင်းချိန်ဆို စာမရှုလို့ ခဏာခဏ မတော်လို့
ရပ် လက်မြှောက်နေရတယ်”

“ကိုမင်းက နောက်ပြီ ...”

“ဟောဗျာ ... မနောက်ဘူး အတည်၊ ဘာများမလည်ဘဲ နှုတ်လိုက်
ချွတ်ရတဲ့ စာဆို ကျွန်တော်က အသေမှန်းတာ၊ သမိုင်းကျော်ရတာ
ခုနစ်တွေနဲ့တင် လည်ထွက်နေတာ၊ ကျောင်းကဆရာမကဆို
ကျွန်တော်ကို သမိုင်းစိတ်မဝင်စားဘူးပဲထင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အမေတ္တာ
အဖေတ္တာ ပြောပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂ သမိုင်းကို ကျွန်တော် အရမ်း စိတ်
ဝင်စားတာ၊ အမေတ္တာက ခဏာခဏပြောတယ်လေ၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂက
ဘုရင်က ငါတို့ဘုရင်ကို လာဖမ်းသွားတာပေါ့၊ ငါတို့ မန္တဟာမင်းကြီး
က အာခံတွင်းက စက်ရောင်ဝင်းဝင်း တောက်တယ်ပေါ့၊ အမေတ္တာ
ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီးရင် ကျွန်တော်က လျှောက်တွေးတော့
တာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး ... ငါတို့ပြည်က ငါတို့ဘာသာ နေနေတဲ့
ငါတို့ဘုရင် မန္တဟာမင်းကြီးကို ဟိုးအသာက နေပွုထဲမှာနေတဲ့
ဒီအနောက်ရထာဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးက ဘာလို့လာဖမ်းရတာလဲ၊ သူ
တစ်ခုခုလိုချင်လို့ ဖမ်းတာပဲဖြစ်မှာလို့ တွေးတာပေါ့၊ နောက်
စာအုပ်တွေ ရှာဖတ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ မွန်တွေမှာ ပိုင်ကတ်
သုံးပုံနဲ့ ဘာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားနေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ပုဂ္ဂ
မှာက အရည်းကြီးတွေ ကိုးစီးနေတဲ့အနဲ့ပဲဆိုတော့ ငါတို့ဆိုက

လောက်ရန်လေရှင်
ဒိဋ္ဌတေသုံးပုဂ္ဂိုလို ဖမ်းတာပေါ်လို သဘောပေါက်လာတာ
စေရွင်းတော့ အနောက်ရထာကို ငါတို့ဘုရင်ကို ဖမ်းတဲ့ ဘုရင်ဆိုပြီး
မှန်းတာပေါ်လျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း သူတို့တွေ သာသနပြန်များ
အောင်လုပ်တာတွေ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်စစ်သားက မွန်မြန်မာ
ချော်ကြည်ရေး လုပ်ခဲ့တာတွေပါ ဖတ်မိပြီး စိတ်ဆိုးပြောသွားတာ”
“ကျွန်စစ်သားက ကိုမင်းကို ချော်လိုက်တာပေါ်နော်”

နှင့်ဗျာ ပြီးစိစိဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ရန်ပြောကတော့ ခပ်ဆွေးဆွေး ပြီးမိရင်း ‘မမက ကျွန်စစ်သား’

လူးဟု မေးခဲ့ဖူးသော ကလေးတစ်ယောက်ကို သတိရမိပါသည်။
“သမိုင်းစာတွေ ကျက်နေရတုန်းကတော့ ကိုယ့်မြန်မာတွေကို
အထင်ကြီးတာတွေ ဘာတွေမဖြစ်မိပါဘူး၊ လေးတန်းနှစ်များ အဖေ
က ပုဂံခေါ်သွားတော့မှ ဟာ ... ဒါတွေက တို့မြန်မာတွေ ဆောက်
ခဲ့တာပါလားဆိုပြီး အရမ်းကို အထင်ကြီးပြီး အရမ်းကို သဘောကျ
သွားတာ ... ”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုမင်း၊ ထက်တို့အဖွဲ့ကို စတည်ထောင်ခဲ့တဲ့
အင်ကိုကလည်း ပြောဖူးတယ်၊ ပုဂံဆိုတာ အင်ဂျင်နိယာတစ်ယောက်
အတွက် လေ့လာလို့မကုန်တဲ့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုပဲတဲ့ ... ”

“ဟုတ်တယ် မထက်၊ ယဉ်ကျေးမှုရယ်၊ အနုပညာရယ်၊ သမိုင်း
ရယ် တစ်ဆက်တည်း လေ့လာလို့ရတာဆိုလို့ ပုဂံတစ်ခုပဲရှိတာ
လေ၊ သူများနိုင်ငံတွေများ အင်ဂျင်နိယာအတတ်က ဘယ်အချိန်က
စပ်လာလဲတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံများ ပေါ်တာတော့
နှစ်တစ်ထောင်လောက် ရှိပြီ၊ ပုဂံခေတ်က သာမန် ပန်းရန်ဆရာက
တောင် ကျွန်တော်တို့ရေတ် အင်ဂျင်နိယာတန်းလောက် ဝင်မလား
ပါ၊ အဲဒီခေတ်တုန်းကတော့ မြန်မာတွေ မည့်ခဲ့ဘူး”

“အခုခေတ်ကျတော့ရော ... ”

“အခုခေတ်လား၊ အင်း ... မည့်ပါဘူး ... မည့်ပါဘူး ... ”

ကိုမင်းနှင့် မထက်က အတိုင်အဖောက်ညီနေပါသည်။ နှင့်ဥက္ကတော့ ကိုမင်းစကားကို ထောက်ဖို့ နောက်ဖို့ စွောင့်နေပုံရသည်။

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်း ကျွန်တော့အာရုံကို ကြီးဖိုးခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂံမို့လို့ လုပ်အားပေးဖို့ လာခဲ့တာလို့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကိုရန်ပြု ခင်ဗျား တစ်ချိန်လုံး ြိမ်နေတယ်နော်၊ ခင်ဗျားလည်း ပြောဦးလေ ဗျာ ...”

ကိုမင်းက ရန်ပြုဘက် လှည့်လာသည်။ သူမှာတော့ သူတို့လို့ ပြောစရာများများမရှိပါ။ မပြောသင့်တာတွေကိုတော့ ပြောမဖြင့်ပါ။

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပုဂံကို ချစ်တာတို့ ဘာတို့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားရဆုံးသူ တစ်ယောက်က ပုဂံကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလွန်းတော့ သူချစ်တာ ကို ကျွန်တော်လည်း လိုက်ချစ်မိသွားတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တန်ဖိုးထားတတ်လာတယ်၊ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာတော့ ကိုယ်ပိုင် သိစိတ်နဲ့ပါ တန်ဖိုးထားနိုင်လာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားတဲ့ အရာတစ်ခုအတွက် လုပ်ပေးနိုင်သလောက်လေး လုပ်ပေးဖို့ လာခဲ့တယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ ...”

“ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားတဲ့သူက ယောက်ဗျားလား၊ မိန်းမလား”

“ဒါတော့ ဘယ်ပြောမလဲဗျာ ...”

နှင့်ဥဖြူဥုံးမိန်းကလေးဝေးဆီက ရယ်သံသော့သဲ့ ထွက်လာသည်။ ကိုမင်းက ကျေနှပ်ပုံမရ ...”

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အချွေး ာတ်ခံရှိမယ့်ပုံပဲ၊ ဒီပုဂံမှာ ာတ်လမ်းဟောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ် ထင်တယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်းလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ခင်ဗျား ငေးသွား ငိုင်သွားတာ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်”

“ဘယ် ... ကိုမင်းက ကိုရန်ပြုကို ကရှိမှုက်လိုက်တာနော်၊ အရှို့ ာကြည့်ကြည့်ကို ဖြစ်နေရောပဲ ...”

လက်ကျို့လမာရင်
မစိမ့်က နောက်လိုက်သဖြင့် သူတို့ ရယ်မောမိကြသည်။
မဆုံးလှည့်ရောက်တော့ မဆုံးလေသံတိုးတိုးဖြင့် စကား

“လိုက်သည်”
“ပုဂ္ဂိုလ်လျှပ်တဲ့နောက မဖွစ်ဘွဲ့တို့မှာတင်ထားတဲ့ စတေး
ကပ်လေးတစ်ခုကို မဆု ဖတ်မိဘွဲးတယ်၊ အဲဒီစာသားလေးကို
ရုတ်မမေ့ဘူး၊ သူရေးထားတာလေးက ထုံးသုတ်ပြီး ချွေးလိုက်
ရှင်ကိုပဲ ထိန်းသိမ်းတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ဗမာတွေကို စိတ်နာတယ်
တဲ့ ...”

စကားဂိုင်းက ရှတ်တရာက် ြိမ်ကျေဘွားခဲ့ရပါသည်။ မဆုံး
လော်းစကားမဆောက်။ ဘယ်သူ ချွေးလိုက်မှန်းမသိသည် သက်ပြင်းချွေး
ကြေားရသည်။ ထိုခဏာမှာ ဖျော်ခဲ့ မီးပြန်လင်းလာသည်။

“ခီးလာပြီဟေ့ ...”

“က... က... နောက်နောက် စကားဂိုင်းဆက်ကြတာပေါ့၊ ဒီညာ
လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ ဆက်လုပ်လိုက်ကြရအောင်”

မဆုံးစတင်ဆော်ပြုသဖြင့် အေးလုံး အလုပ်စားပြုတွေသာက်
သို့ ထလာခဲ့ကြရသည်။

“ဒီညာ အရမ်းညွှေ့နက်လို့တော့ မဖြစ်ဘွဲးနော်၊ နောက် တစ်နှာရို
လောက်သို့ သီပ်ရာဝင်ကြတော့၊ မနှုက်ပြန် လေ့လာရေးဘွားကြမှာ
မဟုတ်လား”

မစိမ့်က လျှစ်းပြောတော့မှာ မနှုက်ပြန် တန်ခိုးနွေ့မှို့ အား
လပ်ရက်ရတာကို သတိရသည်။

“ဘယ်ကိုဘွားကြမှာလဲ၊ ကျွန်ုတော်ဝေညီး မဘိရပါလား ...”

ကိုယ်သာစံက လျှစ်းအေးသည်။

“မီးညွှေ့က အာမှာသူရားမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကနှည်းနဲ့ အားတော်ဝိုင်
တာကို ဘွားလေ့လာတော်လို့လော့၊ နှင့်ဗျာမျိုး၊ မထောက်ရယ်၊ မစိမ့်ရယ်
သုတေသနရှိအတွက်မှာ တြော်သုတေသနက သူတို့ အော်အစဉ်နဲ့သူတို့
သူတို့နှင့်အတွက်တော်သုတေသနရှိ ဘွားကြမှာ၊ တို့မီးတို့ တြော်

အစီအစဉ်မရှိရင် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အာန့်ဘာရားမှာ ရှေးဟောင်းက
အစ်မတာစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ သူလိုက်ရှင်းပြမှာလေ ...”
နှင်းဥဇ္ဈာ အဖြစ်ကားကြောင့် သူရင်ဝမှာ လုပ်ခနဲ့ခါဘွား
သည်။

ရှေးဟောင်းက အစ်မတဲ့ ... ။

အာန္တာဘုရား၏ အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သည့်
အခါ ဓမ္မာနားတင့်တယ်လှသည့် ဘုရားအဝင်မှစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။
ဟိုတိန်းကနှင့်မတူဘဲ အသွေးအရောင် ပြောင်းလဲနေသည့် မှစ်ဦးနှင့်တကွ
ဘုရားကြီးတစ်ခုလုံးကို လုမ်းမေ့ကြည့်ရင်း သူ အံ့သြေဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။
ဟိုအရင်ကတော့ ဘုရားကြီးတစ်ခုလုံးသည် ထုံးဖွေးဖွေးဖြင့် ရှိခဲ့သည်။
ခုတော့ ထုံးသက်န်းတွေမရှိတော့ဘဲ မူလသဲရောင်အတိုင်းပင် မြင်ရသည်။
“ဟိုထနောင်းပင်အောက်မှာ သွားစောင့်ရအောင်”

မထက်က ဘုရားအရှေ့ဘက် မှစ်ဦးအနီးက ထနောင်းပင်
ကြီးအောက်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေသည်။ ထနောင်းပင်ကို ပတ်ဝိုင်းထား
သည့် ခုံပေါ်မှာတော့ လူရှင်းနေခဲ့သည်။

သူက နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း လျောက်လိုက်လာခဲ့သည်။
တြေားမှစ်တွေလို အုတ်စောင်းတန်းတွေ မရှိသဖြင့် မြင်ကွင်းရှင်းလင်း
ကျယ်လွင့်နေသည့် ဒီအရှေ့ဘက်မှစ်ကို မမက နှစ်သက်သည်ဟု ဆိုခဲ့
သည်။ သူသည်လည်း ဒီမှစ်ဦးဘက်ခြမ်းကို ပို၍ သဘောကျခဲ့ပါသည်။
လွန်ခဲ့သော ၁၄ နှစ်လောက်က အာန္တာဘုရားပွဲတော် ကျင်းပသည်
ပြာလိုလပြည့်မနက်မှာ ကြိုရင်ပြင်တစ်ဝိုက်၌ ရဟန်းသံယာများ၊ လူများ
ဖြင့် စည်ကားနေသော မြင်ကွင်းသည် သူ၊ အာရုံတွင်းမှာ တရေးရေး

ပေါ်ရှိလာလေသည်။ အဒေဝါနှင့် မနေချင်တော့၍ ခြေားတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့သော ကလေးတစ်ယောက်သည် ဤလူများကြားတွင် လမ်းပျောက်နေခဲ့ရသည်။ မိဘများက ဂရာတစိုက် ချိပိုးကာ တွဲခေါကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည် ရွယ်တူကလေးတွေကို အားကျစိတ်ဖြင့် ငေးမောနေခဲ့ရသည်။ ဗိုက်က တကြော်ကြော်ဆာလှချိန်မှာတော့ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြေးခဲ့မိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ခြားလုံးကလေးတွေကို မြှောက်ကိုင်လှပ်ယမ်းလာသော မမကို သူ စတွေ့လေသည်။ မမ၏မျက်နှာက ချိုလှ၏။ မျက်လုံးကလေးတွေ တောာက်ပ ရွှေ့နေတာကိုလည်း သူမှတ်မိခဲ့၏။ ဆာလောင်ချိန်မှာ စားလိုက်ရသည် အစားတစ်လှတ်၏ အရသာကိုလည်း သူမမေ့ခဲ့။ အေးမြှုပ်နှံမှာ ဝတ်လိုက်ရသည် အကျိုးတစ်ထည်၏ နွေးတွေးမှုကိုလည်း သူမမေ့ခဲ့ ... ။ ဝမ်နည်းချိန်မှာ မျက်ရည်သုတ်လာပေးသည် နှီးည့်သည် လက်တစ်ဖက်၏ အထိအတွေ့ကိုလည်း သူမမေ့ခဲ့ချေ။ နောင်သောအခါမှာတော့ ထိုကလေးသည် ကျေးဇူးရှင်ကိုပြစ်များသူတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် သိမ်းယ်ခဲ့ရလေသည်။

“နှင်းဥ ... မမက တို့ကို ဘယ်ခေါသွားပြီး လိုက်ပြမှာလဲ”

မထက်က နှင်းဥကို လှမ်းမေးသံကြားရသည်။

“အဲဒါတော့ မမ ဘယ်လိုစိစဉ်ထားလည်း မသိဘူး၊ စစချင်းတော့ ဒီဘုရားမှာပဲ ပြစ်ရာတွေ ရှိတယ်တဲ့ ...”

မထက်က ဖြေသည်။ မမတဲ့ ... ။ သူတို့မမကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သူမသိပါ။ မေးလည်း မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ မဆုကတော့ ရှေးဟောင်းရုံးက အားတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ပို့လိမ့်မည်ဟု ဆိုခဲ့သည်လေ ... ။ ဒီနေ့ အပြင်ထွက်လည်သည် အပ်စုမှာ မဆု ပါမလာ။ မစိမ့်က e - bike တစ်စီး၊ နှင်းဥနှင့် မထက်က တစ်စီး၊ ရန်ပြနှင့် ကိုမင်းကတော့ တစ်စီးစီ သီးသန့်စီးလာခဲ့ကြသည်။ ကိုဇ်သစ်ကတော့ အဆောင်မှာပင် အိပ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့အားလုံး ထနောင်းပင်ရိပ် ပတ်ပတ်လည်မှာ ထိုင်ရင်းစောင့်နေလိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်ကတော့ စကားတဲ့များ

များ၊ ကိုမင်းက ဖွဲ့စွဲဘွတ်ခံသုံးနေသည်။ သူကတော့ ဘုရားဘက်သို့
လေးစွာနေရင်းထုံးအောက်မှာ ဖုံးကွယ်ခံခဲ့ရသည် နံရံဆေးရေးပန်းချီတွေ
ကို နှမြောကြောင်း မကြာခဏ တဗျာစွဲတောက်တောက် ပြောခဲ့ဖူးသည်
မမကို သတိရကာ ပြီးလိုက်မိပါသည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက လူတို့၏
သွှေ့ကြည့်ညို ထုံးကုသိုလ်အောက်တွင် ဖုံးကွယ်ခံထားရသည် ဂုဏ်ရား
နံရံတွေဆီက နံရံဆေးရေးပန်းချီလက်ရာတွေကို ခုချိန်မှာ ပြန်ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့
ပြီလား။ သူသိချင်မိပါသည်။

နံနက်စောစောဖြစ်၍ စွဲဦးဖြစ်သည့်တိုင် ဘုရားရင်ပြင်ကို
ဖြတ်၍ တိုက်လာသော လေညှင်းက အေးအေးမြှမှ ရှိသည်။ ခပ်ဝေးဝေး
အုတ်တံတိုင်းဘေးတစ်လျှောက်မှာတော့ စီထပ်ထားသော အုတ်ချပ်များ၊
ဘုရားပရဝဏ်မြေကွက်လပ်များမှာ မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် ပန်း ဥယျာဉ်ပြုလုပ်
မှုသူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူက ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးဆဲတွင် ဘုရား၏
မြောက်ဘက်ရင်ပြင်မှ သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည့် မိန်းကလေး
ကစ်ယောက်က သူ့မြင်ကွင်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ညှင်သာစွဲပျောင်း
သော လမ်းလျှောက်ဟန်ကို ငေးရင်း သူ့နှုလုံးသားက ဖျတ်ခနဲ့ တစ်ချက်
တုန်သွားသည်။ မျက်နှာကလေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရချိန်မှာတော့
ရင်သည် ထိန်းမရအောင် ခုန်လေသည်။ မမ ...။ သူ နှုတ်ခမ်းလှပ်ရုံ
စောမိ၏။ ဆံပင်တွေကို နဖူးအပြောင်သိမ်းကာ ခပ်မြင့်မြင့်စုထုံး၍ ထိုး
ဆံထုံးကို စံပယ်ပန်းကုံးကလေးပတ်၍ ပန်ထားသော၊ ပါးကွက်ပါးပါးလေး
ကွက်ထားသည် မမ မျက်နှာသည် အရင်ထက်ပို၍ တည်ပြုမြတ်လာသည်မှ
အပ်ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိဟု ထင်မိသည်။ မမ၏ မျက်ခုံးထူထူကလေး။
ခုံးစပ်က ဆံဦးချွှန်ကလေး၊ မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်ကလေး ...။
ကလေးဘဝကပင် အာရုံထဲမှာ ခွဲထင်ရင်းနှီးခဲ့သော မမ၏ မျက်နှာကို သူ
မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးရင်း မမဆီသွားဖို့ မတ်တတ်ထရုပ်မိပြီးမှ
မမ၏ လက်ကို မျှော်လင့်တကိုးကြည့်လိုက်မိသည်။ နာရီလေးမှအပ်ဘာမျှ
ဝတ်မထားသော မမ၏ လက်တွေကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်မှာ လိုက်ခနဲ့ ဟာကျ

သွားခဲ့ရသည်။ နှစ်တွေတောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ မမရယ် ... ခုချိန်ထိ အမျက်မဖြဲ
နိုင်သေးဘူးလား ... ”

“ဟော ... မမ လာပြီ”

သူ့နောက်ဘက်မှာ ထိုင်နေသည့် နှင်းဥဖြူ၏အသံကြောင့်
သူ ခြေလှမ်းတုံးသွားသည်။ ဒါဆို သူတုံးကို လိုက်ရှင်းပြမည့် ရှေးဟောင်း
ရုံးက အစ်မဆိုတာ မမကို ပြောတာပေါ့။ သူ လှပ်ခနဲ့ ပျော်သွားမိသည်။
မမကို မထင်မှတ်ဘဲ ဗြိုန်းခနဲ့ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် လူက ကတုန်
ကယင် ဖြစ်ချင်လာသည်။ ရင်ဝမှာ ဆို့လိုက်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်လည်း
ဖြစ်ရ၏။ အထိန်းအချုပ်မဲ့ ငါချေလိုက်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်ရ၏။ ပျော်ရွင်
စိတ်ဖြင့် စိတ်လှပ်ရှားတက်ကြွကာ လက်ဖျားတွေပင် ရှတ်တရက် အေး
လာရလေသည်။

ထိုခဏ္ဍာဌ်ပင် မမက သူ့ကိုမြင်သွားခဲ့သည်။ မမ၏ မျက်လုံး
တွေက ဖျတ်ခနဲ့ အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ မသိမသာ ခြေလှမ်းတုံး၍
သွားသည်။

“မမရေး နှင်းဥတို့ ဒီမှာ”

နှင်းဥက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် မမက လူနှုန်းမပျက်
ပင် သူတုံးဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မမနှင့် သူ အကြည့်ချင်း
ဆုံးပြန်တော့ သူ ပြီးပြဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် မမက အကြည့်လွှာကာ
နှင်းဥကို လှမ်းကြည့်ပြီးပြလိုက်သည်။ မမ၏အပြီးကတော့ အရင်လို
စွဲးထွေးမြိုပင်။

“နှင်းဥတို့ စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး မမ၊ ကိုအေး ဒါ နှင်းဥတို့ကို ကူညီနေတဲ့
ရှေးဟောင်းရုံးက အစ်မလေ၊ မမြေကျေးရုံတဲ့၊ မမ သူက မွှေ့လေးက
အင်ဂျင်နီယာ ကိုရန်ပြအေးတဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ ရောက်လာတဲ့
ဖော်လုံတီယာ အသစ်ပေါ့”

“အော် ... ဟုတ်ပါပြီ၊ က ... လာကြ ... နေသိပ်မပူခင် ရင်ပြင်ကို
ပတ်လိုက်ရအောင်”

လင်ကျွန်လရောင်

မမက မသိချင်ယောင်ဆောင်တော့ သူ ပိုဝမ်းနည်းသွားခဲ့ရသည်။ တြေားနေရာမှာ ဘယ်လိုပဲ မာမာချာချာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါစေ ...
မမနှင့် ပြန်တွေ့တော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် အားငယ်စိတ်
ဝင်ရသည်။ သူ၊ ကို နှီးည့်ပျောင်းစေနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသောအရာ
ဟာ မမ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့အားလုံး မမနှင့်အတူ ရင်ပြင်ကိုပတ်၍ လျှောက်ခဲ့ကြ
သည်။ မမက လျှောက်နေရင်း ရင်းပြလာသည်။

“ဟိုးအရင်ခေတ်က အင်တေစပ်တာက ခုခေတ်လို ဘိလပ်မြေ
မသုံးသူးလေ၊ သူတို့ခေတ်က တင်လဲရည်တို့ ဥသ္မာစိသီးတို့၊ မြန်
သရွတ် ထုံးသရွတ်တွေနဲ့ ရောစပ်ပြီး အင်တေကိုင်ခဲ့ကြတာ၊
ခုနောက်ပိုင်း ဘုရားတွေပြင်ဖို့အတွက် ဘိလပ်မြေမသုံးဘဲ သူတို့
စပ်ခဲ့တဲ့နည်းအတိုင်း အင်တေစပ်ရတယ်၊ ယူနှက်စကိုက ပညာရှင်
တွေကလည်း ဘိလပ်မြေတွေသုံးရင် Chemical ကြောင့် အုတ်ရဲ့
အခို့ဓာတ်တွေ အပြင်မထွက်ဘဲ မြန်မြန်ဆွေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊
အသစ်ပိုင်းတွေကို RC တွေ ဘိလပ်မြေတွေနဲ့ ပြန်လုပ်ထားတော့
လျှင်လည်းလူပ်ရော သူ့အောက်က အင်တေပန်းတွေ စဉ်ပန်းကွက်
တွေကိုပါ ထိုးခွဲပစ်လိုက်သလို ဖြစ်တယ်လေ၊ ဒီအာနန္ဒာဘုရားက
လျှင်မလူပ်ခင်ကတည်းက အိန္ဒိယက ASI အဖွဲ့က လာပြင်ပေးနေ
တာ၊ အိန္ဒိယရေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုဌာနက ပညာရှင်တွေပေါ့ ...”

“သူတို့က ရှေးဟောင်းပုစံအတိုင်း ပြန်ပေါ်လာအောင် ပြင်တာလား
မမ”

“ဟုတ်တယ် စိမ့်၊ ထုံးအောက်မှာ မြုပ်ပျောက်နေတဲ့ နံရုံဆေးရေး
တွေ ပြန်ပေါ်လာအောင်လည်း လုပ်ကြရတယ်လေ၊ တော်တော်
တော့ ပြီးနေပါပြီ”

“ဒီလျှင်မှာရော ဒီဘုရားမှာ ထိခိုက်သွားတာ ရှိလား မမ”

“ရှိတယ် နှင့်ဦး၊ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းတိုက်မထဲက လိုက်ပတ်
လမ်း အမိုးပေါင်းခုံး အက်ကွဲကြောင်း ဖြစ်သွားတယ်”

မေးခွန်းတွေကို ဖြေရင်း သွက်သွက်လေးလျှောက်နေသည့်
မမကို သူ မကြာခဏ ခီးခီးကြည့်မိသည်။ မမက အနည်းငယ် ပြည့်လာ
သည်ဟု ထင်ရသည်။ စကားပြောပုံက တကယ်ပဲ လူကြီးဆန်လာတာ
လား ... သူတို့တွေရှေ့မှာမို့ လူကြီးအရာ နေနေတာလား သူ မသိပါ၊
စောစောက ဝမ်းနည်းရသော်လည်း ခုတော့ မမ ရှင်းပြတာတွေကို မမ
နားကပ်၍ နားထောင်ရင်း ဖျော်သလိုရှိလာသည်။

“ဒါနဲ့ မမ ... နှင်းကြားဖူးတာလေ ပုဂံမှာ ဘုရားတွေ တည့်ထိ
အုတ်တွေ ဖုတ်ခဲ့လို့ ပုဂံက ပူဗြိုင်းခြောက်သွေ့နေတာဆို ...”

“အဲဒါကတော့ အငြင်းပွားစရာတစ်ခုပေါ့၊ တချို့လည်း အဲဒီလို
ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုဂံဘုရား အပြီးအပျက်တွေနားက ရတဲ့
အုတ်တွေမှာ အုတ်ဖုတ်ခဲ့တဲ့ မြို့နာမည်၊ ဖုတ်ခဲ့တဲ့ သူရဲ့နာမည်တွေ
လည်းပါတာ တွေ့ရတယ်လေ၊ မြစ်ခြေတို့ စလေတို့ နာမည်တွေပါ
တော့ အဲဒီဘက်မှာ ဖုတ်ပြီး ပိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လမ်းခရီး
သယ်ဆောင်မူကိစ္စကလည်း စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတော့ ပုဂံမှာပဲ
ဖုတ်တာ ဖြစ်နိုင်မလားပေါ့လေ ... အမျိုးမျိုး သုံးသပ်ကြတာပါပဲ
ညီမရယ်”

မမက မေးသမျှကို ရှင်းပြနေရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ပြီး
လိုက်သည့်အခါ မမမျက်နှာလေးက ပိုနှန်ယ်သွားကာ ငယ်ရပ်ကလေး
ပေါ်လာသည်။ မမအပြီးကို မြင်တော့ လွန်ခဲ့သည့် ဘု နှစ်နီးပါးကျော်
ကာလကို ပြန်ရောက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဒီပုဂံက တချို့နေရာတွေဆို ခြောက်သွေ့ပူဗြိုင်းလွန်းလို့ ကန္တာရာ
ပင်တွေပဲ ပေါက်နိုင်တယ်ဆို မမ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကန္တာရပ်က တော်ရုံအပင် မရှင်သန်နိုင်တဲ့
နေရာတွေမှာတောင် ရှင်သန်နိုင်တယ်”

သူ မမကို ဖျော်ခနဲ့ကြည့်လိုက်မိတော့ သူ့ကို ခီးကြည့်လိုက်
သည့် မမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးရသည်။ မမလည်း ကျွန်ုတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အမှတ်တရတွေကို မေ့နိုင်ခဲ့လို့လား ...”

လက်ကျိုလရောင်

“ပြီးတော့ ... သူ.ဆူးက အဆိပ်ပြင်းတယ်”
မမက နောက်ဆက်တွဲစကားကို အေးစက်စက်ဆိုရင်း

အကြည့်စွဲသွားလေသည်”

“မမ ... ဟိုစည်ပိုင်းပြတ်ထဲမှာ စိမ်ထားတာ ဘာတွေလဲ ... ”

“ဉာဏ် ... အဲဒါ ဥသ္သာစံသီးတွေလေ၊ ဟိုဘက်မှာ ကျိုးနေတာက
တင်လဲရည်၊ ဟိုဘက်မှာ စပ်နေတဲ့ မြေနီသရွတ် ထုံးသရွတ်တွေနဲ့

ဒါတွေနဲ့ရောပြီး အက်တေစပ်ရမှာ ... ”

မမက တစ်နေရာချင်းစီ ခေါ်သွားပြီး ရှင်းပြနေသည်။ အုတ်နှီ
ခဲကျိုးတွေကို ထဲချေပြီး ကြိုတ်ခွဲနေသည့်နေရာ၊ သဲတွေကို ဆန်ခါဖြင့်
ဝစ်ချေနေသည့်နေရာ၊ ထုံးစိမ်ထားသည့် ကန်၊ မြေနီမှန်း၊ သဲနှင့် ထုံးတွေ
ရောစပ်နေသည့် နေရာ။ ပြီးတော့ ... သူတို့ကို ရုံးခန်းသို့ခေါ်သွားကာ
အီနှီယပညာရှင်တွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပညာရှင်တစ်ယောက်က
သူတို့ကို ဘုရားဝင်းထဲက သူတို့ပြုပြင်ထားသည့် သိကြားပြဘုရားကို
လိုက်ပြသည်။ သူတို့နည်းပညာဖြင့် နံရုံပေါ်မှာ ရေမတင်အောင် လုပ်ထား
ကြောင်း ဘုရားနံရုံကို ရေဖြင့်ပက်ပြသည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား။
သူကတော့ စိတ်ဝင်စားတစ်ချက် မဝင်စားတစ်ချက်နှင့် စိတ်တွေ လွှင့်လွှင့်
ပါးပါး ရှိရသည်။ သို့သော် မမနှင့် အနီးဆုံးမှာရှိနေသည့်အတွက်တော့
သူ.စိတ်တွေ အေးချမ်းရပါသည်။ ဒီအခြေအနေမျိုး မရခဲ့တာ ဘယ်လောက်
ကြာခဲ့ပြီလဲ ... ”

အာနှုန်းဘုရားထဲဝင်လာတော့ မမက မတ်ရပ်ဆင်းတုတော်
ရှေ့မှာရပ်တော့ သူက မမတစ်ယောက်တည်းကို မမြင်။ မမဘေးမှာရပ်၍
ဘုရားလက်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်ဟု မေးလိုက်သည့် ကလေးတစ်
ယောက်ကိုပါ မြင်သည်။ မမ၏ရယ်သံလွှင်လွှင်ကိုပါ ကြားရသည်။
အဲဒါ မှုအြာလို့ခေါ်တယ်ဟု ပြန်ပြောလိုက်သော အသံက ဂုံဘုရားအတွင်း
ရိုက်ခတ်သွားသည်ဟု ထင်သည်။

သူတို့အားလုံး မမနှင့်အတူ လိုက်ပတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်
ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီဘုရားက အသံဖြဲ့စွဲစနစ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုက်ပတ်လမ်း
ထဲမှာ စကားကျယ်ကျယ်ပြောလည်း လိုဏ်သံ မရှိက်ဘူးလေ၊
လိုဏ်ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိတဲ့ မှုခံကပ်တွေကြောင့်ပေါ့ ...”
“ဟုတ်လား ... ခုမှုသိတယ်၊ စမ်းကြည့်ဦးမှာ ဟဲလို့ ... မဂ်လာပါ ...
ဟိုင်း ... । ဟာ ... ဟုတ်သားဟာ”

ကိုမင်းက အသံကိုမြင့်ကာ ပြောလိုက်တော့ ရှုကာဘားနေ
သည့် နိုင်ငံခြားသားတရုံးက သူတို့ကို လှမ်းခေါ်သည်ဟု ထင်ကာ
လှည့်ကြည့်လာကြသည်။ မိန်းကလေးတွေက ကိုမင်းကို မျက်စောင်းချယ်
ရင်း ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သည်။ မမက ပြီးပါသည်။ မမအပြီးကိုတွေ့တိုင်း
မမနှင့် သူ့ကြားမှာ နာကျင်စရာကိစ္စ တစ်ခုမှုမရှိခဲ့သလို စိတ်ပေါ့ပါးလာ
သည်။ မမက ရှုဆက်လျှောက်ရင်း ဘုရား၏ အလင်းပေးစနစ် ကောင်း
မွန်ပုံကို ဆက်ရှင်းပြလာသည်။

“ဒါနဲ့ မမ ... ဘုရားနာမည်တွေမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလားဟင်၊ အာနှစ်ဗျာ
ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ...”

“နှစ်သက်စရာတဲ့ ...”

မမထက်၏ မေးခွန်းကို မမ မဖြေခွင့် သူ ဝင်ဖြေတော့
အားလုံးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“အံမယ် ... ကိုရန်ပြောက တယ်လေ့လာအား ကောင်းပါလား”

“လေ့လာအား ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက
ကျွန်ုတ်တော် တန်ဖိုးထားရတဲ့သူတစ်ယောက် ပြောပြုးလို့ မှတ်မိ
နေတာပါ”

မမ၏ပါးတွေ ပန်းရောင်သမ်းလာတာကို မြင်ရသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပုဂံကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလွန်းတယ်ဆိုတဲ့
တစ်ယောက်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း ...”

မမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။ မင်းဘာတွေ
လျှောက်ပြောထားတာလဲဟူသော အကြည့်မျိုး။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းအကြည့်

ဘဏ်တွေ့လရောင်
ပြန်ထွေသွားသည်။ ၂၂ မမကို အသည်းယားလာပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မမနှင့် ဖွင့်မွင့်လင်းလင်း စကားပြောဆို ဆက်ဆံလိုက်ချင်ပါသည်။
သူက ထုံးချွှတ်ပြီးနောက် ပြန်ပေါ်လာသည့် အဖိုးတန် နံရုံ
သေးရေးပန်းချီတွေကို ငေးလိုက်ဖြင့် လျှောက်လာရင်း
အထွက်မှုစိုးဘက်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မမက နံရုံဆေးရေးပန်းချီ
တစ်ခုကြားက လေးထောင့်ကွက်ဖြူ။ဖြူ။လေးကို လက်ညီးဖြင့် ထောက်ပြ
ရင်း ...

“ဒါက ထုံးမချွှတ်ခင်တုန်းက အခြေအနေကို သိရအောင် တစ်နေရာ
စာလေး မှတ်တမ်းချုပ်ထားခဲ့တာလေ ...”

ဟု ပြောသည်။ အိုး ... ဒီလောက်တောင် ဖုံးကွယ်ခံခဲ့ရတာ
ပဲဟု မစိမ့်က တအံ့တည့် ရောဂါ်လိုက်သည်။

အားလုံးကြည့်ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး ဘုရားရှေ့မှာထိုင်၍
ရှိခိုးဝတ်ပြုလိုက်ကြသည်။ သူ ရှိခိုးပြီးသည်အထိ မမက ရှိခိုးလို့မပြီးသေး။
လက်အုပ်ကလေးချိကာ ဝတ်ပြုနေသည့် မမ၏ ပုံစံလေးက ဟိုအရင်ကလို
ပြုမေးအေးဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြပြီး ပြန်ထွက်လာကြတော့ နှင်းကြဖြူ။က စတင်
ကာ ...

“မမ ... အာနှစ်ဘုတ်ကျောင်းထဲက နံရုံဆေးရေးပန်းချီတွေက
သိပ်လှတာပဲဆို၊ အဲဒီကို သွားကြည့်လို့ရော ရလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ မမက တွေးတွေးဆဆ ခဏာဌားမြှင့်သွား
ပြီးမှ ...

“အာနှစ်ဘုတ်ကျောင်းက အပျက်အစီးများလို့ အန္တာရာယ်ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ဝင်ခွင့်ပိတ်ထားတယ်၊ နှင်းကြည့်ချင်ရင်တော့ ခွင့်
တောင်းပြီး လိုက်ပြပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါ မမ ...”

မြောက်ဘက်မှုစ် စောင်းတန်းအတိုင်း သူတို့ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။ စောင်းတန်းအဆုံး ဘယ်ဘက်သို့ကွဲလာပြီးနောက် အာနှစ်ဘုတ်

ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ မမက အုတ်ကျောင်းပေါ်မှာ စီရိစိုက်ထားသည့် ကျောက်တိုင်ကလေးတွေကို လက်ချိုးဆုန်ပြရင်း ...

“ကားတွေ ဒီနားထိလာရင် တုန်ခါမှုဖြစ်တော့ ကြာရင် အဆောက်အအုံတွေကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ဘုရားတော်တော်များများမှာ ဒီလိုတားထားရတာလေ ... । ဒါတောင် တချို့က ဗြိတ်မောင်းဝင်ချင်ကသေးတာ၊ ညီမတို့ ရွှေဆံတော်ဘုရားဘက်လည်း ရောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်၊ ရောက်တယ် မမ၊ တစ်ခါ Sunset ကြည့်တဲ့အချိန် ရောက်သွားတာ ဘုရားပေါ်မှာ လူတွေပြည့်ကျပ်ညပ်နေတာပဲ၊ အောက်မှာ ကားတွေလည်း အပြည့်ပဲ”

“အဲဒီဘုရားကို ကားတွေ အဲဒီလောက်လာတော့ တုန်ခါမှုက အရမ်းများတယ်လေ၊ သူ့အနားက လောကထိပ်ပန်ဘုရားကိုပါ ထိခိုက်မှာစိုးရတော့ ရွှေဆံတော်နဲ့ လောကထိပ်ပန်ကြားမှာ မြေကြာဖြတ်ပေးလိုက်ရတယ် ... ”

“မြေကြာဖြတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ညီမ ... ဘုရားပတ်ပတ်လည်မှာ မြောင်းတူးပြီး တမ်းတုပ်သလို လုပ်ရတာပေါ့”

မမက အစောင့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းကာ အုတ်ကျောင်းပေါ်သို့ ဦးဆောင်တက်သွားသည်။ ဟိုးအရင် သူ ကလေးဘဝတုန်းက ပုဂ္ဂအကြောင်းကို သူသိသလောက်လေး ကြိုးစားပမ်းစား ရှင်းပြပေးခဲ့သော မမသည် ခုတော့ ပညာရှင်အမြင်မျိုးနှင့် တစ်မျိုးတိုးကာ ဂယန်ဏာ ရှင်းပြနိုင်လေပြီ။ ဟိုတုန်းက ပုဂ္ဂမြေကို မျက်စိသွေးယ်နှင့် ခြေချွဲသော ဈူသည်လည်း အင်ဂျင်နိယာပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ပြန်လည်ခြေချိုင်ခဲ့သည်။ မြကျုံရုံ၊ ရန်ပြေအေးနှင့် ပုဂ္ဂမြို့ဟောင်းသည် ဆန်းကြယ်သော ရေစက်လေလား။ မမသည် သူချုပ်မြတ်နှီးသော ပုဂ္ဂကို ရန်ပြေအေးပါ ချုစ်မြတ်နှီးလာစေပို့ ပျိုးဆောင်စွမ်းဆောင်နိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နိယာတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ခဲ့တာဟာလည်း မမကြောင့်ပါပဲ ... ॥ မမက

လတ်ကျွန်လရောင်
 သူ.ကို အောက်ဆန်မင်စေဘဲ ပျိန်သမျှ မြင့်မြင့်ပျော်စေခဲ့သည်။ သူ.အတောင်
 တွေကို အညှင်းမိအောင် ချိုးကုပ်တုပ်နောင်မထားဘဲ သူ.အတောင်တွေ
 သုန္ဓမ္မးသထက် သန့်စွမ်းအောင်သာ အရောင်တင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ရာသီ
 စီ ပုဂ္ဂလာတတ်သည် ၁၂ လရာသီပန်းများနှင့်အတူ မမသည် ပုဂ္ဂလန်း
 များမြန်နဲ့။ သူ.အတွက်တော့ မမသည် ရာသီတိုင်းမှာ အလုန့် မွေးရန်.
 ကိုပေးကာ မိတ်ကို ကြည့်နှုံးစေနိုင်သည် ၁၂ ရာသီပန်းကလေးတွေလို
 ပါပဲ ...”

ထုထည်ကြီးမားခမ်းနားသည် အုတ်လျေကားထစ်ပေါ်သို့
 တက်သွားနှင့်ပြဖြစ်သော မမကို သူ ငေးမေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ နေရောင်
 တက်သွားနှင့်ပြဖြစ်သော မမကို သူ ငေးမေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြတ်သန်းကာ
 မြည်သည် အနီးက မန်ကျည်းပင်အရွက်အကိုင်းများကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ
 အုတ်လျေကားထစ်ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ အင်းလေးဆင် လုံချည်အစိမ်း
 ရှင်ရင်လေးနှင့် ဝတ်မြှုအတိုင်း ပပ်ပွဲ ရင်ဖူးအကျိုး အစိမ်းဖျော်ကလေးပေါ်မှာ
 သလင်းကြယ်သီးကလေးတွေလည်း ရှိနေမြို့ ...။ မမ၏ အသွင်အပြင်
 မပြောင်းလဲသလို သူ.အပေါ်ထားသည် နှေးထွေးကြင်နာမူတွေလည်း
 မပြောင်းလဲလိုက်ပါနဲ့ဟု တောင်းပန်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ကိုအေး၊ လာလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အပေါ်ရောက်သွားပြဖြစ်သော နှင့်ဥက လှမ်းခေါ်တော့မှ
 သူ အပေါ်သို့တက်လာသည်။ ဝင်ပေါ်က်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှ င့်၍ဝင်လာခဲ့
 ပြီးနောက် အုတ်ကျိုးအပြုအပျက်များကြားမှ သံပိုက်များ၊ သစ်သားငြော်း
 များဖြင့် ထောက်ပင့်ထားသော အမိုးခုံးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မစိမ့်
 တို့အားလုံးက ထိုသံပိုက်များ၏ အခြားတစ်ဖက် နံရံဆီမှ လှပတောက်
 ပြောင်ဆဲဖြစ်သော အုံမခန်း လှပသည် နံရံဆေးရေးပန်းချိများကို ငေးမေ့
 သွားချိန်တွင် သူကတော့ အုတ်တွေ အထပ်လိုက် အစုလိုက်ပေါ်ကာ
 ဗျာဗျာလျဲဆဲ ထွက်စုနိမ့်ကျနေသည် အမိုးခုံးအောက်သို့ လှမ်းဝင်သွား
 သည် မမကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။

သူကြည့်နေဆဲမြှုပင် မမက သံပိုက်များကြားမှ ထိုအမိုးခုံး
 အောက်ဘက်သို့ င့်ဝင်လိုက်သည်။

သူက မမကို စိတ်မချသဖြင့် မမနောက် မလှမ်းမကမ်းမှ
လိုက်လာခဲ့သည်။ မမကတော့ အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည့်နေရာတွေကို အကျမ်း
တဝ် ရှာင်ကာကွင်းကာ သွားနေသည်။ သူကတော့ မမကို အငေးလွန်
အစိုးရိမ်ပိုဂင်းကပင် ယာယီ ငြမ်းတွေဆင်ထားသည့် အုတ်ပုံအပျက်ဘက်
သို့ ခြေချမိသွားသည်။ ထိုအခိုန်မှာ မမက သူ.ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လာ
ကာ ...

“မောင်လေး ... အဲဒီဘက်မသွားနဲ့၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ဟုပြောရင်း သူ.လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထိန်းလိုက်
လေသည်။ မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရသည့် မမ၏ ခေါ်သံသည် သူ ကလေး
ဘဝက ကြားခဲ့ရဖူးသည့် အသံနှင့် မကွာခြားချေ။ မောင်လေး နေပူထဲ
မသွားနဲ့၊ မောင်လေး နေမကောင်းဘူးလား၊ မောင်လေး စာကျက်တော့
လေ ... အသံတွေ ... အသံတွေ ... သူ.နားဝမှာ ပဲတင်ရှိက်လာသည်။
သူ ရင်ထဲဆိုကာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်လည်လာခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုပဲ
အပေါ်ယုံ မာန်တင်းထားပေမဲ့ မမရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်
ရှိနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား မမရယ် ... ။ သူ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် မမကို
ကြည့်မိတော့ မမက ချက်ချင်း ကူးဖြေးဆည်ကာ ...

“နှင်းဥတို့ရေ ... ဒီဘက်ကိုလာရင် ဂရုစိုက်နော်၊ တချို့နေရာတွေ
က သိပ် Safe မဖြစ်သေးဘူး”

ဟု နှင်းဥတို့ကို လှမ်းပြောပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်သည်။ သူ
နှင်းဥတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ အားလုံးက သူတို့ဘက်ကို စုံစုံစမ်း
စမ်း လှမ်းကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

သူတို့အားလုံး အာနှစ်ဘုရားဘက်က ပြန်ထွက်လာ
တော့ နှင်းဥက မမနားသို့ ကပ်သွားကာ ...

“မမ ... နှင်းဥတို့ ချုပ်တယ်”

“အို ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

နှင်းဥ စကားက အဆန်းမို့ မထက်က ပြောင်ချော်ချော်
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“နှင်းဥ ... ညည်း အန္တရာယ် လွယ်မထားနိုင်ရင်လည်း ချုံတော့
မတိုးပါနဲ့ဟာ၊ ဒီနားမှာ အီမဲသာတွေတော့ ရှိမှာပါ”
မတိုးပါနဲ့ဟာ ဒီနားမှာ အီမဲသာတွေတော့ နှင်းဥက ကိုမင်းကို မျက်
ကိုမင်းက လုမ်းနောက်တော့ နှင်းဥက ကိုမင်းကို မျက်

စောင်းလုမ်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ကိုမင်းတစ်ယောက်ကလည်း နှင်းဥကိုဆို နောက်ဖို့ပဲ၊ မဆုပြော
တာ ကိုမင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပုဂံကိုလာရင်
ချောင်ကျိုချောင်ကြားမကျိန် အပင်ပန်းခံပြီး သွားတာပဲတဲ့၊ နာမည်
မကြီးတဲ့ ဘုရားတွေရှိတဲ့နောကို ချုံတိုးပြီး သွားရမယ်ဆိုလည်း
သွားတာပဲတဲ့၊ အထဲက နံရံဆေးရေးတို့ ပိုသုကာလက်ရာတို့ကို
သွားတာပဲတဲ့၊ မြန်မာတော်တော်များများကတော့ တန်
ခိုးကြီးတယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ဘုရားတွေပဲ ရွှေးသွားပြီး ဓာတ်ပုံ
ရှိက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးပြီး ပြန်တာတဲ့၊ တကယ့် ဂုဏ်ယူစရာ အမွှေ
အနှစ်တွေကို သွားမလေ့လာကြဘူးတဲ့ နှင်းဥက မဆုပြောတဲ့
မြန်မာတွေလို့ မဖြစ်ချင်လို့ ချောင်ကျိုချောင်ကြား ချုံတိုးသွားရတဲ့
ဘုရားတွေလည်း သွားချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဒါကတော့ နှင်းဥရယ် ... ဒီကိစ္စက အခြေအနေအရပ်ရပ်နဲ့လည်း
ဆိုင်တယ်လေဟာ၊ အဲဒီလို အေးအေးဆေးဆေး နှု.နှု.စပ်စပ် သွား
နိုင်ဖို့ဆိုတာ အချိန်လည်းလိုတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်းလိုတယ်၊ ဗဟိုသုတ
လည်း လိုတယ်၊ တချို့က နှစ်ညာအိပ် သုံးရက်တို့၊ သုံးညာအိပ်
လေးရက်တို့လို တိုးခရီးစဉ်တွေနဲ့လိုက်လာရတော့ သူတို့ပို့သလောက်
ပဲ ရောက်ကြတာပေါ့၊ တချို့ကလည်း နာမည်ကြီးဘုရားလောက်ပဲ
သိတော့ အဲဒီဘုရားတွေလောက်ပဲ သွားလိုက်တာပေါ့၊ တချို့ကျ
တော့ ကိုယ်တိုင်က စာလည်းမဖတ်၊ ဗဟိုသုတလည်း မရှိတော့
သွားရကောင်းမှန်းကို မသိတာလေ၊ တချို့လည်း အချိန်မရလို့ပေါ့
လေ ...”

“တချို့ကျတော့ အချိန်လည်းရာ၊ ပိုက်ဆံလည်း တတ်နိုင်ပေမဲ့

ဆယ်ဖို့လေးဆွဲ၊ ဓာတ်ပုံတွေရှိက်ပြီး ပြန်သွားတာလေးလည်း ထော်
ပြောပါ၌”

နှင်းဥနှင့် ကိုမင်း စကားနိုင်လုပြောနေတာကို မမက ပြီး
ကြည့်နေရင်းက ...

“နှင်းဥတို့ သွားချင်ရင် လုသိသိပ်မများတဲ့ ဘုရားတွေလည်း မမ
ပို့ပေးပါမယ်၊ ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲနော်၊ နောက်တစ်ပတ်
တန်းနွေကျေမှ ပြန်ဆုံးကြတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း
မမကို ပြောပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် မမ”

“ကဲ ... ဒါဆို မမ သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ် ... မမ”

မမက သူတို့အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေါ့ကြည့်ကာ ပြီးပြန်
ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဘုရားစောင်းတန်းတစ်လျှောက် မမ လျှောက်
ထွက်သွားတာကို သူ မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်ကျွန်းရသည်။ နောက်
တစ်ပတ် တွေ့ရညီးမယ်ဆိုတာတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့ ... ။ ဒီကြားထဲ တွေ့
ချင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ အင်း ... စောင့်ရမှာပါပဲလေ ... ။

“ကိုအေး ... ငေးလှချည်လား”

နှင်းဥက ဖျတ်ခနဲ့ သူ.လက်မောင်းကို တွေ့န်းလိုက်တော့မှ
သူ သတိဝင်လာသည်။ အားလုံးက သူ.ကို ပြီးကြည့်နေကြတာပင် ... ။
ကိုမင်းက သူ.ကိုအကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း ...

“ကိုရန်ပြီ ... ခင်ဗျားနဲ့ မမက ခုမှုသိတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်း ...”

“အာနှစ်ဘုတ်ကျောင်းထဲမှာ ခင်ဗျားကို မမ လုမ်းဆွဲရင်း ခေါ်
လိုက်တဲ့အသံက သိပ်ရင်းနှီးတယ်ဗျာ၊ ခေါ်နေ ပြောနေကျ အသံ
မျိုးပဲ ...”

“ကျွန်းတော်က သူ.ထက်ငယ်မှန်းသိလို့ အမှတ်တမဲ့ မောင်လေးလို့
ခေါ်လိုက်တာနေမှာပါဗျာ”

ကတ်ကျိန်လရောင်

“မဟုတ်ဘူး၊ အခေါ်အဝေါ်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသံထဲမှာကိုက
ကရာဏာအငွေ၊ အသက်နဲ့ နွေးထွေးနေသလိုမျိုး၊ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မစိမ့်တို့”
“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း၊ အဲဒါ ကျွန်မတို့လည်း သတိထားမိတယ်”
“ဟာ... ခင်ဗျားတို့ ပိုင်းကျပ်နေကြတာပါဗျာ”

သူက ရှုက်ရှုက်နှင့် ခပ်သွက်သွက်ပြောရင်း ရှေ့ကထွက်
လာနှင့်တော့ နောက်ဘက်မှ ရယ်သံသံသံ ကြားရသည်။ သူ ဒီနေ့ ၀၇း
နှည်းသော်လည်း ပျော်ပါသည်။

နောက်တန်ငံ့စွဲ မရောက်မိရက်များကတော့ မျှော်လင့်စိတ်
တို့ ရှင်သန်ရသော ရက်များပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုင်းမူးဗိုင်းနှမ်းလျေသော
စိတ်တို့ ကြည်လင် တက်ကြွလာခဲ့ရသည်။ ပုဂံမြေသည် လွမ်းဖွယ်မူးဗိုင်းညို့
နေရာမှ ကြည်လင် လင်းပလာသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

ကြားရက်တစ်ရက်မှာတော့ ရန်ကုန်က Expert Team
ရောက်လာသဖြင့် သူတို့အလုပ်ကိုဖျက်ကာ ပုဂံပြတိက်မှာ အစည်းအဝေး
သွားတက်ကြရသည်။ ရေးဟောင်းဌာနက အရာရှိတွေနှင့် ဝန်ထမ်းတွေ
လည်း ပါမည်ဟုဆိုသည်မို့ သူက ထိုအစည်းအဝေးကိုတက်ဖို့ တက်ကြနေ
ခဲ့သည်။ သို့သော် အစည်းအဝေးခန်းထဲကိုရောက်တော့ မမကို မတွေ့ရပါ။
မမပါဝင်ရမည့် အခန်းကဏ္ဍမဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ နှလုံးသားက ဘယ်
လောက်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသည်ဖြစ်စေ အခြေ အနေနှင့် နေရာအချိန်
အခါအရ ရပ်တန်းမျှော်ငြေးကျန်ရစ်ရသည့် အလုပ်ခြင်း၏ သဘာဝတွေလည်း
ရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

ထိုနေ့က အစည်းအဝေးခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ အဲကွန်းဖြင့်
အေးစိမ့်နေသည့်တိုင် သူ အနည်းငယ် ဈေးပြန်နေခဲ့ရသည်။ ငယ်ကတည်းက
စွဲခဲ့ရသည့် လွမ်းမော ဆွတ်ပျုံဖွယ် စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းလှသည့် ပုဂံ
သည် အငြင်းပွားဖွယ် ကွဲလွှဲမှု ပြသေနာများကို သယ်ပိုးထားရကြောင်း
သိခွင့်ရခြင်းကပင် သူကို ဈေးပြန်စိတ်အိုက်စေခဲ့သည်။

“ဒီဘုရားက ထို့ချမှဖြစ်မှာလေ၊ ဇွတ်ထို့တင်ချင်လို့ မရဘူး၊ အလေးချိန်ကိုမခံနိုင်ဘူး၊ အထွင်ဖေတိ ထပ်တင်ရင်လည်း ထပ်ပြီ၊ မှာပဲ၊ အန္တာရာယ်ရှိလို့ပြောနေတာ၊ ကုသိုလ်ရတာ မရတာ နောက် မှာပဲ၊ အန္တာရာယ်ရှိလို့ပြောနေတာ၊ ကုသိုလ်ရတာ မရတာ နောက် မှာပဲ၊ အထွင်ရင် လူသေမှာဖျာ၊ ဒုက္ခရောက်မှာဖျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ရှေးထား... ဖြစ်ရင် လူသေမှာဖျာ၊ ဒုက္ခရောက်နေရတာတော့ နားဟောင်းဌာနကလူတွေ ကြိုးတန်းလမ်းလျောက်နေရတာတော့ နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်တွေ ဆန္ဒရှိတာနဲ့ အင်ဂျင် နိယာတွေနဲ့ သေချာညီမှ ဖြစ်တော့မှာ၊ ဘာသာရေးကို လေးစားနိယာတွေနဲ့ သေချာညီမှ ဖြစ်တော့မှာ၊ ဘာသာရေးကို လေးစားနိယာတွေနဲ့ သေချာညီမှ ဖြစ်တော့မှာ...”

ပေမဲ့ အလိုမလိုက်သင့်တာတွေလည်း ရှိတယ်လေဗျာ...”
ခွေးနွေးညီနှင့်သော စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ပုဂံ၏
လတ်တလောပြသောနာ၊ အရင်ကပြသောနာနှင့် နောင်ဖြစ်လာနိုင်မည့်
ပြသောတွေကို သူသဘောပေါက်လာခဲ့ရသည်။ မမကတော့ သူ၊ အရင်
ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်က
ပုဂံဘုရား တွေကြားမှာ ကြည့်နှုံးဆွတ်ပျုံး လွမ်းမောခဲ့သော မမသည်လည်း
ခုအခါမှာ သူလိုပဲ ခွေးပြန်နေရလေမလား။ မြန်မာတို့၏ သဒ္ဓါကြည့်ညီမှု
များနှင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အမြင်တွေကြားမှာ ပြုပျက် အိုအက်လျက်
ရှိသော ပိဿာကာ လက်ရာများ၏ အနာဂတ်ကို ပညာရှင်များက ဘယ်လို့
ဆက်လက် ဖန်တီးကြမှာပါလိမ့် ...”

“ဆောက်လုပ်ရေးက ပြင်ပေးရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ ရှေးဟောင်း
က လက်ခံမှုဖြစ်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ သေချာစစ်ရမယ်၊ ပညာရှင်တွေကို
ကြည့်ပေးခိုင်းရမယ်၊ QC အဖွဲ့၊ ဖွဲ့ရမယ်”

ပြင်းခုကြသည်၊ ညီနှင့်ရသည်။ ပိုဘက်
ဒီဘက် အမြင်တွေကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလေသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း အခြေအနေ
အရ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်လို့ လုပ်လိုက်ရင်း မှန်သွားတာတွေလည်း
ရှိပါတယ်၊ သွေ့ညုကို ယူနက်စကိုက Grouting မလောင်းစေချင်
သေးပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လောင်းလိုက်တာ မှန်သွားတယ်၊ အိန္ဒိယ
ကလည်း သူတေသန မလုပ်လိုက်ရဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒါတွေကို စောင့်နေရင် လတ်တလော ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်”

အစည်းအဝေးက တဖြည်းဖြည်းအရှိန်မြင့်လာခဲ့သည်။ ပို၍
ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာသည်။ အထက်က အျော်ကြားသမျှကို
တိတိကျကျ လိုက်နာရမယ်လို့ မဆိုလိုဘဲ ပြောသင့် ပြောထိုက်တာဆို
ပြောဖို့တွေ ... " ပြီးတော့ သူ ခေါင်းကိုက်လာပါသည်။ သို့သော် သူ
ထက် ပိုခေါင်းကိုက်ကြမည့် အသက်အချွေယ်ကြီးပြီဖြစ်သည့် Expert
Team ထဲက အင်ဂျင်နိယာတွေကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုက်ရတာကိုပင်
အားနာလာခဲ့ရပါသည်။

အစည်းအဝေးပြီးတော့ နေပါကျကျထဲ ဘုရားတွေကို ပတ်ပြီး
ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြရသည်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲက သူအပါအဝင် ငါးယောက်
လိုက်ခွင့်ရသည်။ နောက်ဘက်နံရုံး၊ အက်ကွဲကာ နောက်သို့ နံရုံ ယိုင်ကျ
နေသည် သိကြားပုန်းဘုရားကို ရောက်တော့ နံရုံအက်ပြောင်းပေါ်မှာ
Crush meter တပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ကျောဘက်နံရုံကိုတော့ သစ်သား
များဖြင့် ထောက်ကန်ထားရပါသည်။ သိပ်မထင်ရှားသည့် ဘုရားလေး
တစ်ခုဗိုရောက်တော့ ကွမ်းတောင်အထက် အထွင့်စေတိက ပြုတ်ကျလူ
ဆဲဆဲ တည်းတည်းကလဲး ... "

"ဒီဘုရားကတော့ ပိတ်လျှော့မှုဖြစ်မယ်၊ အထွင့်စေတိရော ထီးရော
ချေရမယ်၊ မဟုတ်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်"

"မူလအလူရှင်က အချမခံဘူး ဆရာ ... "

မူလအလူရှင်နှင့် ပညာရှင်ကြားမှာလည်း ကွဲလွှဲမှုက ရှိပြန်
ရာ ဆွေးနွေးရ ညိုနိုင်းရပြန်သည်။ သိပ်မထင်ရှားသည့် ဘုရားများ ပြု
ပြင်ဖို့အတွက်တော့ မူလအလူရှင်တို့၏ အလိုက် လိုက်ရလေသည်။

ထိုနောက် နောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့် ဘုရားမှာ သံပျော်စွာဘုရား
ဖြစ်လေသည်။ ထိုဘုရားအကြောင်းကို ငယ်ငယ်က မမပြောပြသဖို့
သိခဲ့ရသော်လည်း ခုမှုရောက်ဖူးရသည်။ ကိုရိုးယားဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏
ပြုပြင်မှုဖို့ အပြုပြင်ပိုင်းမှာတော့ ခေါ်ဟောင်းပုံ ပျောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော
ဘုရားမှာ ကွမ်းတောင်အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ပြုတ်ကျနေခဲ့ပြီ။ ဘုရားရှေ့မှာ
တော့ ကိုရိုးယားဘာသာဖြင့်ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာတိုင်က လူလူ
ပေ ... "

ထောက်ချွန်လင်ရှင်
 ထိန့်က အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ သူ ခေါင်းတော်တော်
 လိုက်နေခဲ့သည်။ ထိုညာက ပုံစံဆွဲရင်း ထိုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့က
 သည်။ မဆုက ရယ်မောရင်း ...
 “ရန်ပြောက ခုမှ အစည်းအဝေး တက်ဖူးတာကိုး၊ မဆုတို့ကတော့
 ရိုးနေပြီ၊ အစည်းအဝေးတိုင်း ပြသုနာတက်နောကျပဲလေ၊ အလျှေ
 ရှင်တွေဘက်က ဗုဒ္ဓဘာသာပါပီ အဂိုပြည့်စုံတဲ့ ဘုရားကို လိုချင်
 တာကိုလည်း အပြစ်မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှေးဟောင်းအမွှအနှစ်
 တွေကို ရှေးမှုမပျက် ထိန်းနိုင်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးတာပဲလေ၊
 တွေကို ရှေးမှုမပျက် ထိန်းသိမ်းတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်
 တရီးဘုရားတွေကျတော့ ထိန်းသိမ်းတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်
 မွမ်းမြှုပ်သ နေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကတော့ မလုပ်သင့်ဘူးလေ”
 “ဒါကို မြန်မာတိုင်းလက်ခံရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မဆုရယ်”
 “မျှော်လင့်ရတာပေါ့လေ ...”

သူ ထိုညာက အိပ်ရာစောစောဝင်ခဲ့သည်။ သူ့အရင် အိပ်ရာ
 စောစောဝင်နှင့်သည် ကိုမင်းကတော့ အိပ်ပြီလားမသိ ... သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ
 ပြုမှုသက်နေပြီ။ သူက ကိုမင်းသားကပ်လျက် အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်း
 လိုက်သည်။ လူကန်းနေသော်လည်း နောက် နှစ်ရက်နေရင် မမနှင့်တွေ့
 ရတော့မည်ဟု တွေးမိတော့ လူက လန်းလာသလို ထင်မိသည်။

ရန်ပြောက အိပ်ရာသားမှာ ချထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို
 လုမ်းဆွဲယူကာ အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။ အေး
 စက်စက် မြေချိုးရှုပ်ကလေးကို စမ်းမိတော့ အမျှောင်ထဲမှာ သူ ပြီးမိသည်။
 မမ ဝယ်ပေးခဲ့သည် ချိုးရှုပ်ကလေးကို သူ ခရီးသွားသည့်အခါ ယူသွားဖြစ်
 ခြင်းက သူ့ရဲ့ ကလေးဆန်မှုလား ... စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မှုလား သူမသိပါ။
 သို့သော် သူ ပင်ပန်းချိန်တွေမှာ ထိချိုးရှုပ်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင်
 တော့ အားအင်တစ်မျိုး ရှိလာသလို ခံစားရတတ်ပါသည်။

သူ အမျှောင်ထဲမှာ ထိချိုးရှုပ်ကလေးကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ထို့
 ဖွံ့ဖြို့တော်လိုက်တော့ အသုတိုးတိုးတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ သူ နောက်
 သည်။ ပြီးလိုက်ရင်း ချိုးရှုပ်ကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်

“ကိုရန်ပြေ ...”

အမှာင်ထဲမှ ကိုမင်း၏ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“ခင်ဗျား မအိပ်သေးဘူးလား ကိုမင်း ...”

“အင်း ... အိပ်မပျော်သေးတာ၊ အိပ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ တစ်ခုခုကို
အရမ်းသိချင်နေလို့ အိပ်မရဘူး ...”

ကိုမင်းက စကားထပ်မဆက်တော့သဖြင့် ရန်ပြေကလည်း
အလိုက်တသိ ဌီမ်သက်နေလိုက်သည်။

“ကိုရန်ပြေ ...”

ကိုမင်းက အိပ်ချင်မူးတူးသံဖြင့် ခေါ်ပြန်သည်။

“ညနေကလေ ကျွန်တော် ရေခါးပြီးခါစ နည်းနည်းချမ်းလို့ ခင်ဗျား
အိတ်ထဲက ဟူဒီအကျိုးတစ်ထည် ယူဝတ်တယ်၊ ကျွန်တော့မှာ
အကျိုးလက်ရည်မပါလို့ ...”

“ရတယ်လေ ကိုမင်းရာ ... ပြောစရာမလိုပါဘူး”

“ပြောစရာမလိုပေမယ့် မေးစရာတော့ လိုတယ်”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ခင်ဗျားအိတ်ထဲက အိုးပုတ် ချိုးရှုပလုတ်တူတ်က ဘာလုပ်ဖို့
ယူလာတာလဲ ...”

“ဘာဗျာ ... ခင်ဗျားကတော့ဗျာ”

“သိချင်လိုပါ၊ ဖြေပါဗျာ”

“မဖြေဘူးဗျာ၊ အိပ်ပြီ”

နောက်တိုးနောက်တောက် လုပ်နေသည့် ကိုမင်းကို ပြန်ပြေ
ပြီး သူက စောင်ကို ခေါင်းမြို့ဆွဲခြုံလိုက်သည်။

ကိုမင်းကတော့ အမှာင်ထဲမှာ ပုဂ္ဂန်ပြေနေလေ
သည်။

* * *

တန်ခိုးနှင့်သည် ရန်ပြောထံသို့ လူပစ္စာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

ထိန္ဒာမန်က်က အိပ်ရာအစောဆုံး ထသူကလည်း ရန်ပြောအေး
ပဖြစ်သည်။ တက်ကြွနေသောသူ၊ ကို အားလုံးက သတိထားမိကာ အကဲ
တခတ်ခတ်လုပ်နေကြသဖြင့် မနည်း ကူးနှင့်ပြန်ဆည်ထားခဲ့ရသည်။ တြေး
သူတွေက ဘာမှလာမပြောသော်လည်း ကိုမင်းပါးစပ်ကတော့ အီမိမနေပါ။

“ငါတော့ နောက်ရက်ကျရင် အိပ်ရာနေရာ ပြောင်းမှဖြစ်တော့မယ်
နှင့်ဥရေး...”

“ဘာလို့လဲ ကိုမင်း၊ ကြမ်းပိုးကိုက်လို့လား ...”

“ကြမ်းပိုးကိုက်တာထက် ဆိုးတယ်ဟာ၊ ငါ့ဘေးနားက တစ်ယောက်
က တစ်မန်က်လုံး တဆုတ်ဆုတ်နဲ့ ငါ့မှာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ^၁
ဘူး၊ မနက် ၇ နာရီမှ သွားမှာကို မနက် ၄ နာရီကတည်းက နိုးပြီး
တလူပ်လူပ်နဲ့ဟာ၊ ဒီတန်ခိုးနှင့် အပြင်ထွက်ရဖို့ ဘယ်လောက်တောင်
များ အားခဲ့ထားသလဲ မသိပါဘူး”

“ကိုမင်းဘေးမှာ ဘယ်သူအိပ်တာလဲ ...”

“ဘယ်သူရှိမလဲ ... မောင်လေး ပေါ့ ...”

ကိုမင်းအဖြေကြောင့် အားလုံးက ပြီးစိစိ။ နှင့်ဥကတော့
...” သူကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ နေလိုက်ရသည်။

ထိနေ့မနက်မှာ မမနှင့်ဆုံဖို့ ပုဂံနှစ်းတော်ရာဟောင်းရှေ့မှာ ချိန်းထားခဲ့ကြသည်။ နှစ်းတော်ရာဟောင်းရှေ့ကို သူတို့က အရင်စောကြို ရောက်နှင့်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က အတူသွားခဲ့ကြသည် ကိုမင်း၊ မစိမ့်၊ ထက်ထက်၊ နှင်းဥဖြူတို့နှင့်အတူဖြစ်သည်။

ရန်ပြေမှာအပ သူတို့အားလုံးက နှစ်းတော်ရာဟောင်းဝင်းထဲ ကို လေ့လာပြီးဖြစ်၍ သိပ်စိတ်မဝင်စားကြတော့။ သူကတော့ ထိခြုံဝင်းထဲ ကို လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ငယ်ဘဝပုံရှိပ်တွေကို သတိရလာခဲ့လေသည်။ သာ နှစ်သား ကောင်ကလေးသည် အလုပ်သမားအုပ်စုများနှင့် ရောနွေကာ ဤခြုံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာတုန်းကတော့ သူချုပ်သော မမနှင့် ပြန်တွေ့ရမည် ဟု ဘယ်ထင်ခဲ့ပါမလဲ ...။ သူက မမနှင့် ပြန်တွေ့ခဲ့သည့် ထနောင်းပင် ရိပ်က ခုံတန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဟိုးဝေးဝေး အနောက်ဘက် ထောင့်က မမနှင့်အတူ စကားထိုင်ပြောခဲ့သည့် ပုဆစ်တုပ်ဘုရားကို မျှော် ကြည့်မိ၏။ ဒီနှစ်းတော်ရာဟောင်းဝန်းကြီးထဲမှာ မမနှင့်သူ အမြိုက်အတူ ကျံးခဲ့ကြရဖူးသည်။ မမ ထည့်ယူလာသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို လည်း အတူမျှဝေစားခဲ့ကြဖူးသည်။ ဘယ်မေ့နိုင်ခဲ့ပါမလဲ မမရယ် ...။

“တိ... တိ...”

ရှေ့ဘက်ဆီက ဆိုင်ကယ်ဟွန်းတီးသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့် မိတော့ မမ ရောက်နေတာကို မြင်ရသည်။

“ကိုရန်ပြရေ... သွားကြရအောင်ဖျို့။”

ကိုမင်းက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ သူ နှစ်းတော်ဝန်း ထဲက ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ထွက်လာရင်း မမကို ကြည့်မိတော့ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ဝေးနေသည့် မမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးရသည်။ မမက အရင် အကြည့်လွှဲသွားကာ နှင်းဥတို့နှင့် စကားပြောနေလိုက်သည်။ ကိုမင်းက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကိုရန်ပြေ... ခင်ဗျား ဒီကို အရင်က တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး လား ...”

“ကျွန်တော် သာ နှစ်သားလောက်ကတည်းက ဒီကိုရောက်ဖူးပါ တယ်၊ ဒီနှစ်းတော် စတူးတဲ့အချိန်ကတည်းကပေါ့ ...”

လတ်ကျန်လမောင်
“ဒါလည်း ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားရတဲ့သူတစ်ယောက်က ခေါ်လို့
ရောက်လာတာပဲလား ...”

သူ ကိုမင်း မေးခွန်းကိုမဖြော ပြီးလိုက်ရင်း မမဘက်ကို
မသိမသာ ဇွဲကြည့်မိသည်။ မမက နှင့်ဥနှင့် ဟန်မပျက် စကားဆက်
ပြောနေလိုက်သော်လည်း သူတို့စကားတွေကိုတော့ကြားမည်ထင်ပါသည်။
မမ မျက်နှာထားလေး တစ်မျိုးပြောင်းသွားတာကို သူမြင်ရသည်လေ။
ခအနေတော့ မမက သူတို့အားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...”
“ဒီနေ့တော့ ပုထိုးသားများဘုရားက နဲ့ရုံဆေးရေး ထိန်းသိမ်းတဲ့
လုပ်ငန်းခွင်ကို လိုက်ပြုမယ်၊ နှင့်ဥပြောသလို ချုတိုးရတာမျိုး
မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီဘုရားက ဘုရားဖူးတွေ သိပ်သွားလေ့သွားထမရှိတဲ့
ဘုရားပေါ့၊ သူဗြိုင်နဲ့ နှီးပေမဲ့ လူအရောက်အပေါက် နည်းတယ်၊
ဘုက် ပုဂံခေတ်အစောင့်း အေဒီ ၁၁ ရာစုကတည်းက တောင်သူ
ကြီးမင်း တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရား၊ ဒီဘုရားက အလင်းပေးစနစ်လည်း
အရမ်းကောင်းတယ်”

“ငလျှင်တုန်းကရော ထိခိုက်သွားသေးလား မမ ...”

“ထိခိုက်ပေမဲ့ အပျက်အစီး သိပ်မများဘူး၊ အသေးစားလောက်ပဲ
ထိခိုက်တာပါ၊ ကဲ ... သွားကြရအောင်၊ ဒီကသွားရင် နှီးနှီးလေးပဲ”

သူတို့အားလုံး ပုထိုးသားများဘုရားသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ရှေ့ကဗြိုးဆောင်သွားနေသည့် မမနောက်မှ ဗြို့ e-bike
ဖြင့် လိုက်လာရင်း မင်းနှစ်သူက ပြန်လာသည့် မမကို သွားကြီးခဲ့ဖူးတာ
ကို သတိရသည်။ ဤပုဂံအောင်း လမ်းမများထက်မှာ မမနှင့်အတူ စက်ဘီးနှင့်
လည်း ပြတ်သန်းခဲ့ဖူးသလို အတူတူလည်း လမ်းလျောက်ခဲ့ကြဖူးသည်။
ခုတော့ မမက ဆိုင်ကယ်နှင့်၊ သူက ဗြို့ e-bike နှင့်ပေါ့။ သူ လွှမ်းလွှမ်း
ခွေးခွေး ပြီးမို့ပြန်ပါသည်။ လွှမ်းစရာ အမှတ်တရရှိသည့် လူတိုင်း
သမိုင်းအမှတ်တရတွေ သယ်ပိုးထားသည့် လွှမ်းဆွတ်ဖွယ် ပုဂံမြေကို
ခြေခြားဖြစ်သည့်အခါ ပို၍သာ လွှမ်းရပေလိမ့်မည်။ လွှမ်းစိတ်နှင့် ဆွတ်ပျုံး
ရှုည်း အရသာလေးကို မက်လျှင်ဖြင့် ပုဂံအောင် ပြသေနာတွေကို ခေါင်းထဲ

သူက မမနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်မိသည်။ မမက မသိ မသာ မျက်မှာင်ကလေးတွန်ကာ သူ.ကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူက အရဲစွန်ကာ ...

“မမ ... ခုနတ္တန်းက နံရုပန်းချိတွေကို ကျွန်တော် သေချာမကြည့် ခဲ့ရလို့ ထပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ လိုက်ပြပါလား ...”

“ဦးကြည်လင် လိုက်ပြလိမ့်မယ်”

“ဟိုမှာ ဦးကြည်လင်က နှင်းဥတ္တုကို ရှင်းပြနေရတယ်လေ”

“နှင်းဥတ္တုပြီးမှပဲ အတူဝင်ကြည့်ကြပေါ့ ...”

“သူတို့က ကြည့်ပြီးသားကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကြည့်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး၊ ကိုမင်းရေ ... ကျွန်တော် အထဲကနံရုပန်းချိတွေ သေချာ ထပ်ကြည့်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျား လိုက်ဦးမလား ...”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ ဒီအုပ်စုကို မှတ်တမ်းတင်လို့ မပြီးသေးဘူး”

“နှင်းဥတ္တုလည်း မလိုက်တော့ဘူး”

“ဦးကြည်လင် ဓာတ်မီးခဏာ ရှားပါလားကျွန်တော် နံရုပန်းချိတွေ သေချာကြည့်ချင်လို့ ...”

“သွေး ... ယူသွားလေ၊ မြေကျွေး လိုက်ရှင်းပြပေးလိုက်ပါဦး”

သူက ချည်ပြီးတုပ်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ မမက ဖြင်းရ ခက်သွားကာ ဦးကြည်လင်ဆိုက ဓာတ်မီးသွားယူပြီး ရှုံးကထွက်သွားနှင့် သည်။ သူ ပျော်သွားကာ မမနောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။ အတွင်းလိုက်ပတ် လမ်းတစ်လျှောက်သည် အေးစိမ့်စိမ့် မောင်ပျော်။ မမက နံရုတစ်လျှောက်ရှိ ဓာဒဘာသာဆိုင်ရာ နံရုပန်းချိတွေကို ဓာတ်မီးထိုးပြရင်း သူ.ကိုရှင်းပြလာ သည်။ သူကတော့ ကြည့်ပြီးသားဖြစ်၍ သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ မမ ကိုသာ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ မမက သူ.ကို တစ်ချက်လေး ငဲ့မကြည့်ခဲ့ပါ။ အတွင်းပိုင်းကို နည်းနောက်ရောက်လာတော့ သူက အရဲစွန်ကာ ...

“မမ ... ကျွန်တော့ကို စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော် မမကို တောင်းပန် ...”

လတ်ကျိုလရာ

"ဒါက ပုဂံခေတ်က ဘုရင် မိများ မင်းညီမင်းသားတွေရဲ့ ၀၀၅
စားဆင်ယင်ပုဂ္ဂို ဆွဲထားတာလေ"

"မမ ... "

"ဒီဘက်ကပုံတွေက မြတ်စွာဘုရား တောထွက်ခန်း၊ ဒါက ဆံတော်
ပယ်ခန်း"

မမက သူ.ကိုမတုံ့ပြန်ဘဲ ရှင်းပြစ်ရာရှိတာကိုသာ ဆက်
ရှင်းပြလာခဲ့သည်။ ဂုဘုရားထဲတွင်တော့ ဆင်းတူတော်များပေါ်သို့ ကျ
ရှုံးနောက်နေသည့် အလင်းတန်းများမှအပ် မောင်ပျော်ရှိနေပြီး မမ ထိုးပြထား
ရောက်နေသည့် အလင်းတန်းများမှအပ် မောင်ပျော်ရှိနေပြီး မမ ထိုးပြထား
သည့် နဲ့ပေါ်က အလင်းကွက်တစ်ကွက်သာ လင်းနေခဲ့သည်။ သူ သက်
ပြင်းချလိုက်ရင်း မမ လက်ထဲက ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူကာ ခလုတ်နိုပ်၍
ပိတ်လိုက်ပါသည်။

"မင်း ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ရန်ပြီ"

မမအသံက မည်င်သာသော်လည်း သူ.နားထဲကို နှုံးနှုံးညံ့ညံ့
တိုးဝင်သွားသည်။ ရန်ပြီတဲ့ ... " ရန်ပြီလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ မောင်လေးလို့ပဲ
ခေါ်ခေါ် ထို့ခေါ်သံက သူ.ကို ပျော်ရွှေ့စေနိုင်ပါသည်။ သူတို့အနီးတစ်စိုက်
မှာ အလင်းရောင်ပျော်သာရှိသော်လည်း မမ၏ တောက်ပသာ မျက်လုံး
တွေကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ မမထံ က ရနေကျ
သနပ်ခါးရန့် ... "

"မမ ... ကျွန်ုတ်တော် လွမ်းတယ်၊ မမကိုရော မမ မိသားစုကိုရောပဲ၊
ကျွန်ုတ် မင်းနှစ်သူက မမ မိသားစုနဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်၊
ကျွန်ုတ်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ မမ ... "

မမက ခွန်းတုံ့မပြန်ချေ ... ။ သူ စကားလည်း မဆက်ရဲတော့
ဘဲ မမ ဘာပြန်ပြောလေမလဲဟု ရင်တထိတိတိ စောင့်နေဆဲ၌ပင် မမ
က သူ.လက်ထဲက ဓာတ်မီးကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်လေ
သည်။

သူတို့ ဘုရားထဲက ထွက်လာတော့ ဘုရားရှေ့မှာ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်နေသာ နှင်းဥတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟော ... မမတို့လာပြီ၊ မမ ... လာ၊ ကိုအေးလည်း လာ၊ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိက်ကြရအောင် ...”

မမက ဟန်မပျက်ပင် နှင်းဥတိကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုမင်းကတော့ ပြီးစိစိနှင့် အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။

“စိမ့်အသိ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ပြောတာ ကြားဖူးတယ်၊ ဒီဘုရားက စွန် ရှုလိုင်လလောက်ဆို ဘုရားဆင်းတဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို နေရောင် ခြည် တည့်တည့်ကျတယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန် မန်က်စောစော လာရိုက် ရင် သိပ်လှတာပဲတဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်လား မမ ...”

ဓာတ်ပုံရိက်ပြီးတော့ မစိမ့်က မမကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် စိမ့်၊ မန်က် စ နာရိလောက် နေသာရင် ရိုက်လို့အဆင် ပြောတယ်”

“ဒါနဲ့ မမ ... ဘုရားထဲက ဆင်းတူတော်ရဲ့ ဆံပင်တော်က အခွဲ သေးသေးလေးတွေနော်”

နှင်းဥက ကြံကြံဖန်ဖန်မေးတော့ ကိုမင်းက ပြီးစိစိဖြစ်သွား

ကဲ ...

“ဆံပင်တော် ... ဟုတ်လား နှင်းဥ၊ ငါ ဒီလိုအသုံးမျိုး မကြားဖူး ပါဘူး၊ ဆံပင်ဖြင့် ဆံပင်၊ ဆံတော်ဖြင့် ဆံတော်ပေါ့၊ ညည်းလက်ထက်ကျမှ ဆံပင်တော်ရယ်လို့ပဲ ...”

“ဆံတော်ကို ပြောတာပါ ကိုမင်းရဲ့၊ စကားပြောလောသွားလိုပါ၊ မမ ... အဲဒါ ဘာလို့လဲ သိလားဟင်”

“ဘုရားတည်တဲ့ ခေတ်အပေါ်မူတည်ပြီး ဘုရားဆင်းတူတော်တွေရဲ့ ပုံစံတွေလည်း ကွာသွားတယ် နှင်းဥရဲ့၊ အေဒီ ၁၁ ရာစုက ဘုရားတွေက ခုလို ဆံတော်အခွဲသေးသေးလေးတွေ ပါတယ်၊ ဦးခေါင်းတော်က အခွဲမပါ ပြောင်ချောဆိုရင် ၁၂ ရာစု၊ နှုံးစပ်မှာ အရှစ်ပါရင် ၁၃ ရာစုမှာ တည်တာ ...”

“သို့ ... အဲဒီလို ခွဲလို့ရတာကိုး၊ ခုမှုသိတယ်”

စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ ဆန္ဒရှိသည့် မထက်က သူ့အိတ်ထဲမှ စာအုပ်လေးထုတ်ကာ သေချာမှတ်လိုက်သည်။

“ဆင်းတုတော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားပုံစံတွေ ကွဲပြားနေတာက ရော ခေတ်အပေါ်မှုတည်တာလား မမ၊ အဲ ... ကျွန်ုတ်လည်း သူတို့လို မမ ခေါ်လို့ရပါတယ်နော်”

ကိုမင်းက ပြောတော့ မမက ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် ကိုမင်းရဲ့၊ ကိုမင်းတို့အားလုံးက မမထက် အသက် အများကြီး ငယ်ကြတာပဲ၊ ခေါ်လို့ရပါတယ်”

အသက်ကွာခြားခြင်းက မမအတွက်တော့ စည်းတစ်ခုဖြစ်ပုံ ရသည်ဟု တွေးရင်း သူ သက်ပြင်းချဆဲမှာ မမက ဆက်၍ရှင်းပြ၏။ “ခါးသေး ဗိုက်ချပ်ပြီး ဗိုက်အောက်ပိုင်းလေး ပြန်ဖောင်းနေတဲ့ပုံစံ ပျိုးဆို အေဒီ ၁၁ ရာစုမှာတည်တဲ့ ဘုရားပေါ့၊ လက်ချောင်းတွေ တညိတည်းဖြစ်နေရင် အေဒီ ၁၂ ရာစု၊ လက်ချောင်းတွေက အပြင် ပုံစံအတိုင်း အတို့အရှည်ဖြစ်နေရင် အေဒီ ၁၁ ရာစု”

“ဝါး ... အဲဒီလိုလား၊ ကျွန်ုတ် ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေသာ ဖတ်ဖတ်နေတာ ဒါတွေ ခုမှုသိတယ်”

“ဘယ်သိပါမလဲ၊ ကိုမင်းက သမိုင်းချိန်ဆို မတ်တတ်ရပ် လက် မြှောက်နေရတာကိုး ...”

နှင်းဥက ဝင်နောက်တော့ သူတို့ ရယ်မိကြသည်။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ လည်ကုပ်တို့၊ ခေါင်းနည်းနည်းစိုက်ပြီး လက်ချောင်းတွေ တညိတည်းဆိုရင် အေဒီ ၁၃ ရာစုက ဘုရားပဲ၊ ထိုးလိုမင်းလိုဘုရားရဲ့၊ အပေါ်ထပ်က ဘုရားက အဲဒီပုံစံပဲလော၊ ထိုးလိုမင်းလိုဘုရား ရောက်ပြီးကြပြီလား ...”

“ရောက်ပြီးပါပြီ မမ၊ ကျွန်ုတ်တို့ Expert Team နဲ့ အတူတူ သွားကြည့်ဖြစ်တယ်၊ ဘုရားပေါ်က မြင်ရတဲ့ ရူခင်းက တော်တော် လှတယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ဘုရားတွေပေါ်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ တက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေတာကို မေ့ပြီး ရူခင်းတွေထဲ များများ သွားတယ် ...”

မမနှင့် တရှင်းတနိုး စကားပြောနေသည့် ကိုမင်းကိုကြည့်

ရင်း ရန်ပြေက အားကျသလိုလို မနာလိုသလိုလို ဖြစ်ရသည်။ ဒီလို အပြန်အလှန် စကားပြောခွင့်လောက်တောင် မပေးတော့ဘူးလား မမရယ် ဟု တွေးကာ စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာတာမို့ သူက အရဲစွန်းကာ စကားထိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ စူးစွာမထိဘုရားပေါ်ကနေ မြင်ရတဲ့ ရူခင်းကို အရမ်းသဘောကျတယ် ...”

“ဟင် ... စူးစွာမထိဘုရားပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ မတက်ရသေးဘူး လေ၊ ကိုရန်ပြေက ဘယ်တုန်းက တက်ကြည့်ထားတာလဲ၊ အဲဒီ ဘုရားက အပေါ်တက်ခွင့် ပိတ်ထားတာ အရမ်းကြာနေပြီမဟုတ် လား”

“အဲဒီဘုရားပေါ်မှာ ချောင်းကြည့်ပေါက်လေး တစ်ပေါက်လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီအပေါက်ကလေးကနေ ချောင်းကြည့်ရင် ဓမ္မရာဇ် ကို မြင်ရတယ်”

ရန်ပြေက အသံကို တုန်မသွားအောင် ထိန်းပြောရင်း မမ ကို ကြည့်လိုက်တော့ မမက မျက်လွှာချကာ တစ်ဖက်သို့လုည့်သွားသည်။ တကယ်ပဲ ဘာကိုမှ မခံစားရတော့လား၊ အမှတ်မရတော့တာလား။ ဟန် ဆောင်နေတာလား မမရယ်။

“ကိုရန်ပြီ ... ကျွန်တော်မေးတာ ဖြော်းလေ့များ၊ ခင့်များ၊ ဘယ် တုန်းက တက်ကြည့်ထားတာလဲ၊ အဲဒီဘုရားက ပိတ်ထားတာ ခင့်များ၊ တစ်သက်ရှိပြီ မဟုတ်လား”

ကိုမင်းက မလျှော့သော ခွဲလုံးလဖြင့် မေးခွန်းထုတ်နေသည်။ သူက စိတ်လျှော့ကာ သက်ပြင်းဖွွ့ ချလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ခေါ် သွားလို့ ရောက်ခဲ့တာပါ ကိုမင်းရာ ...”

“ခင့်များ ကျေးဇူးရှင်က ဘုရားပေါ်တက်ခွင့် ရတယ်ဆိုတော့?”

ရေးဟောင်းက ဝန်ထမ်းလား၊ ပီအိုင်ပီလား၊ ဂေါပကလား”

“အဲဒီ ကိုမင်းတစ်ယောက်ဟာ သူများတကာ ဖြေချင်မှန်းမသိ မဖြေချင်မှန်းမသိ သိပ်စပ်ရတာပဲ ...”

လက်ကျိန်လေရာင်

နှင်းဥက ကိုမင်း လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ့ တစ်ချက်ရိုက်ကာ
ပြောလိုက်တော့မှ ကိုမင်းက ပခံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ပြီမသွားသည်။ နှင်းဥ

က မမကိုကြည့်လိုက်ရင်း ...
“မမကို မေးရှိုးမယ်၊ အိမ်မှာ နှင်းဥရဲ့အဘွားက အဆိုတော်
တင်တင်မြဲ ဆိုတဲ့ စောင်းအိုလုလင်ဆိုလား ဘာလား ... အဲဒီသိချင်း
ကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ မင်းသမီးနဲ့ ချစ်သွားတဲ့ စောင်းအိုလုလင်ကို
တစ်ဝါရီတဲ့မှာ ပိတ်ထားလိုက်တာတဲ့၊ အဲဒီ တစ်ဝါရီတဲ့
ဘယ်နားမှာလဲဟင်း ...”

နှင်းဥ မေးခွန်းကြောင့် မမက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပါသည်။
“အဲဒါလည်း ပြဿနာတစ်ခုပဲနော်၊ အဲဒီလို မေးကြလွန်းလို့ မမ
ဆရာကြီး ဦးအောင်ကြိုင်ကို ပြန်မေးရတယ်၊ မမလည်း ဆရာကြီး
ပြောမှ အမှန်ကိုသိရတာ၊ အဲဒါ ပုဂ္ဂက တစ်ဝါရီတဲ့နဲ့ မဆိုင်ပါ
ဘူး၊ အိန္တိယက အနာကာလီအတ်ထုပ်ရဲ့ ကျောရိုးကိုယူပြီး ပြန်
ရေးထားတာတဲ့ ... । ပုဂ္ဂက စိတ်ကူးယဉ်လိုကောင်းတဲ့နေရာဆို
တော့ လူတွေက ဒဏ္ဍာရီအမျိုးမျိုး ဖန်တီးကြရင်း ကြောလာတော့
အမှန်လို့ထင်ကုန်ကြတာတွေ အများကြီးပဲလေ၊ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်
ထိုးအတ်တွေနဲ့ အနုပညာတွေဖန်တီးကြရင်း အနုပညာ အားကောင်း
ရင်ကောင်းသလို လူတွေအပေါ် ကျယ်ပြန့်လွမ်းမိုးသွားတော့ သမိုင်း
အမှန်တွေက တဖြည့်ဖြည့်းမှုန်ဝါးသလို ဖြစ်ရတာပေါ့ ...”
“ပုဂ္ဂမှာ ဘုရားကျွန်ုတိတာတော့ တကယ်ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား
မမ၊ ဘုရားကျွန်ုတ်တွေက အနှုတ်လားဟင်း ...”

“ထက်ရဲ့ မေးခွန်းက စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ထက်လိုပဲ လူတော်
တော်များများကလည်း မမကိုမေးကြတယ်၊ မမလည်း သိပ်သိလူ
တယ်ရယ်မဟုတ်တော့ မမထက် ပို့သိတဲ့ ဆရာတွေကိုရော မမ
အဖော်ရော ပြန်မေးထားရတာပေါ့၊ စာအုပ်တွေလည်း ရှာဖတ်
ရတာပေါ့၊ ဘုရားကျွန်ုတ်ကတော့ တကယ်ရှိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ၊ သရပါ
တဲ့ခါးနားက တိုင်းချွတ်ဘုရားကျောက်စာမှာဆို အမတ်ကြီး တစ်ပါး

က သူ.ကိုယ်သူရော သူ.အနီးနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကိုပါ ဘုရားကျော်
အဖြစ် လူဒါန်းတယ်ဆိုတာ ရေးထားတယ်၊ နောက် စူးစွာမဏီ
ကျောက်စာများ ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်သူတွေကို ကျောက်ဆည်
လယ်တွင်း ၁၁ ခရိုင်က သူတို့ လယ်ယာလုပ်လို့ ရတဲ့ငွေထဲက
ဆယ်ဖို့ တစ်ဖို့ကို ဘုရား ဝေယျာဝစ္စလုပ်သူတွေအတွက် လစာ
သဘောမျိုး လုမ်းပို့ပေးကြရတယ်လို့ရေးထားတယ်၊ ဘုရား ဝေယျာ
ဝစ္စလုပ်သူတွေက ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်း ဘုရားပိုင် ဝတ္ထာက
နယ်မြေတွေများ စီးပွားရေးလုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဘိုးတော်ဘုရားလက်
ထက်များ ဘုရားပိုင် မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေသအာဏာ
ပိုင်တွေနဲ့ ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်သူတွေနဲ့ အပြင်းပွား အမူဖြစ်တော့
ဘုရင်က ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်သူတွေဘက်က ရပ်တည်အနိုင်ပေး
ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့ ... ”

“အထောက်အထား ကျောက်စာတွေများ ရေးထားတာလား မမ”

“ဟုတ်တယ် ... စိမ့်”

“ဟို ... အနှကိစွာကရော ... ”

“စိမ့်တို့တွေ အပြင်သွားရင် ညောင်ဦးထောင်ရှုံးနားက ဖြတ်သွား
ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွားဖူးတယ် မမ၊ ထောင်နဲ့က ဘယ်လို့သက်ဆိုင်
လို့လဲ ... ”

“ဘဇ္ဇာ ခုနှစ်က တစ်နိုင်ငံလုံးက ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ လက်ပရီစီ
တွေကို ညောင်ဦးထောင်မှာပဲ ထားခဲ့တာလေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အဆန်းကြီး”

“ဘဇ္ဇာ ကနေ ဘဇ္ဇာ၍ အထိဆိုတော့ ၃၈ နှစ်လုံးလုံး ညောင်ဦး
ထောင်မှာပဲ ထားခဲ့ကြတာပေါ့၊ အဲဒီလူတွေ လွတ်လာကြတော့
တချို့လည်း သူတို့ရပ်စွာကို မပြန်တော့ဘူး၊ တချို့လည်း ထောင်
ထဲက တတ်လာတဲ့ လက်မှုပညာနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ တချို့
လည်း အဆင်မပြောကြတော့ ဘုရားတွေပေါ်မှာ တောင်းရမ်းစား

လောက်လတော်

သုတေသနမှာ အနေကြာတော့ ဘုရားဝေယျာဝစ္စ^၁
သုတေသနမှာ အထင်ခံရတော့တာပါ ... ”
လုပ်သူတွေနဲ့ ရောနောအထင်ခံရတော့တာပါ ... ”
“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တွေကို ညာင်းထောင်ကိုပဲ ပို့တာလဲဟင်”
“အဲဒါတော့ မမလည်း မသိဘူး၊ ကဲ ... လာကြ ... ဟိုဘက်က
ကျွန်ားတောင်း ဘုရားရယ်၊ နတ်လျောင်းကျောင်းရယ်ပါ တစ်ခါ
တည်းသွားလိုက်ရအောင်၊ နတ်လျောင်းကျောင်းက ပုဂံက တစ်ခု
တည်းသော ဟိန္ဒြာဘုရားကျောင်း၊ ကျွန်ားတောင်းက စဉ်အုတ်
တည်းတော့ ဘိန္ဒြာဘုရားကျောင်း၊ တစ်ဝရိဘုရားကိုရော သွားချင်သေးလား
တွေနဲ့ တည်ခဲ့တဲ့ဘုရား၊ တစ်ဝရိဘုရားကိုရော သွားချင်သေးလား
နှင့်ဤ”

“မသွားတော့ပါဘူး မမရယ်”

နှင့်ဤအသံက ခပ်ပျော့ပျော့ ဖြစ်သွားသည်။

“သူက တစ်ဝရိသွားပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် လွမ်းမောချင်တာ
လေ၊ ခုတော့ သူသိသွားပြီ xxx ဘယ်လိုများ သူလေသိ xxx”

ကိုမင်းက သိချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စဆိုရင်း နောက်၏။

မြဲလမ်းကလေးအတိုင်း ဘုရားတွေဘက်သို့ သူတို့လျောက်
လာကြရင်း နှင့်ဤက စကားစလာပြန်သည်။

“နှင့်ဤကလေ ပုဂံကိုချစ်လို့ ပုဂံမှာတောင် လာနေချင်တဲ့သူပါ၊
ပုဂံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာတော်တော်များများကို သဘာကျပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ နှင့်ဤ ကြက်သီးထရတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာတုံးဟ ... သရဲကြောက်လို့လား”

“အို ... သရဲထက်ဆိုးတယ်၊ ကျိုန်စာတွေလေ၊ ကျိုန်ထားလိုက်တာ
မှ အကွက်ကိုစွေ့နေတာပဲ၊ တော်တော်ကို ဘက်ဖုံးထောင့်ဖုံးကတွေး
ပြီး ကျိုန်နိုင်တာကို အဲထဲလို့မဆုံးဘူး၊ မီးဘား၊ မိုးကြီး
ဘား၊ ပေါက်ဆိုနား၊ ဆင်ဘား၊ မြင်ဘား၊ ကျားဘား၊ လူစံ
ဘား၊ မြွေဘား အကုန်သင့်ပြီး အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေတဲ့၊ သွေး
အန်သေပါစေတဲ့၊ သေပုံသေနည်းတွေကလည်း ဖုံးပလုံနေနေတာပဲ၊
တစ်ခါတည်း ဘယ်ဆေးဆရာကုကု ကုမေရပါစေနဲ့ ဆိုတာမျိုးက

လည်း ပါသေး၊ အစာရှာမရ၊ တောင်းစားလို့တောင်မရဘဲ လျှေ
ဘယ်နှင့်တောင်လောက်ထွက်ပြီး သေပါစေဆိုတာက တစ်မျိုး၊
သေပြီးတာတောင် ငရဲအထပ်ထပ်ကျပြီးတော့မှ လူပြန်ဖြစ်လည်း
အနှု အချွဲ အဆွဲ့၊ အအ အပင်း အကျိုးအကန်း ပုံဆိုးပန်းဆိုး”
“ဟဲ ... ဟဲ ... တော် ... တော် ... ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ ကြက်သီး
တွေ ထလာပြီ”

ထက်ထက်က အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် ဝင်တားတော့ ကိုမင်း
က တစိုခို ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ ဉာဏ်ကောင်းတာဟ”

“ဘာကို ဉာဏ်ကောင်းတာလဲ ...”

“သူတို့အလူကို လူတွေ မဖျက်ဆီးရဲအောင် အကွက်စွဲစွဲ ကျို့န်
ထားခဲ့တာ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ တော်တော်ဉာဏ်ကောင်းမှ အကွက်စွဲစွဲ
ချက်ကျ လက်ကျ ဟာကွက်မရှိအောင် ကျို့နိုင်တာ၊ ခုဆိုကြည့် ...
ဖျက်ဆီးတဲ့သူကို မဆိုထားနဲ့၊ ဘေးကနားထောင်နေတဲ့သူတွေ
တောင် ကြက်သီးအဖြာဖြာ ထရတယ် မဟုတ်လား ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ကျို့န်တာတွေကို သဘောမကျေား မမ”

“ဟော ... သူ ဝင်ပြောပြီ”

မမနှင့်ဆုံးတိုင်း စကားနည်းသွားတတ်သည့် ရန်ပြေက မမ
ကိုဦးတည်ကာ ဝင်ပြေတော့ ကိုမင်းက ပြီးစိစိဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
အားပေးလိုက်သည်။ သူ့မူမှန်မှုကို ကိုမင်းလည်း ရိပ်မိနေပုံရပါသည်။

“ပြောပါ ... ပြောပါ ... ကိုရန်ပြေ၊ ခင်ဗျားက မမနဲ့ဆုံးတိုင်း မမကို
စကားတိုက်ရိုက်သိပ်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ပိတ်နေတတ်တာ မဟုတ်
လား၊ ခင်ဗျားပြောတာလည်း ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ချင်ပါသေး
တယ်”

ကိုမင်းက အချွှန်နဲ့ဝင်မလိုက်ပါသည်။ မမကတော့ လူကြီး
ဂီဏ် ခပ်တည်တည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ မဟုတ်လား၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ

လင်ကျို့လရာင်
ဝင်တွေအနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ မကျိန်ခဲ့သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်।
ဘာကိုပြဖြစ်ဖြစ် ကြောက်လို့ ရိုသေတန်ဖိုးထားရတာထက် ချစ်လို့
လေးစားလို့ ရိုသေတန်ဖိုးထားတာက ပိုမ်ကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်တော်
တို့ မြန်မာတွေ အကြောက်တရားကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ကိုးကွယ်
ယုံကြည်နေကြတာတွေကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောမကျွေး၊
လိုအင်လောဘနဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်နေကြတာကိုလည်း သဘော
မကျွေး”

မမက သူပြောတာကို နားထောင်နေသော်လည်း ဘာမှ
တုန်ပြန်မဆွေးနေးသဖြင့် ကိုမင်းက ကြားဝင်ကာ ...

“ဒါပေမဲ့ ကိုရန်ပြု ... လူတော်တော်များများရဲ့ ဘဝမှာ စိတ်အား
ငယ်နေတဲ့အချိန်တွေ၊ အားကိုးရာမဲ့ ဆောက်တည်ရာမဲ့ အချိန်တွေ
လည်း ရှိတတ်တာပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒါလို့အချိန်တွေမှာ အားကိုးရာ
ရှာရင်း ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု မှားယွင်းတာတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲ”
“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း၊ လူဆိုတာက အားငယ်နေတဲ့အချိန်၊ အားနည်း
ချက်ရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင် လိမ်လို့လွယ်တယ်လေ၊ ဒီဟာကို ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်လိုက်ရင် ဒုက္ခတွေ ပြောြမ်းသွားမယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်
ကို အားကိုးတကြီး ယုံမှုတ်လိုက်တော့တာကိုး၊ သူတို့မှာ စိတ်ခွါ်အား
လေး ခက္ခဖြစ်သွားရင်လည်း အမြတ်ပေါ့လေ၊ အလိမ်ခံရလို့
ပုံဒုက္ခရောက်ရရင်တော့ အရှုံးပေါ့၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရာထူးရာခံတွေ
ပြည့်စုတဲ့သူကျေတော့လည်း ကိုယ်ရထားတဲ့ အနေအထားလေး
ပျက်စီးမှာကြောက်စိတ်နဲ့ ကိုးစားရတာတွေ ရှိတတ်ပြန်ရေး ...”

မစိမ့်က ဝင်ပြောရင်း မမကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မမရေး ... ပုဂ္ဂကျောက်စာထဲက ကျိန်စာတွေကို ဘယ်လိုသဘော
ရလဲဟင်”

“မမလည်း ကျိန်စာတွေကို သဘောမကျပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်တစ်
ရေတ်မှာ ကောင်းတာလည်းရှို့၊ ဆိုးတာလည်းရှို့တာပဲပေါ့၊ ဆိုးတာ
တွေကို ဖယ်ပြီး ကောင်းတာတွေကို ယူရမှာပေါ့၊ ကမ္မာက အုံချီး

ရဲလောက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွှအနှစ်တွေ ချိန်ရစ်တဲ့အတွက်တော့
ကျေးဇူးတင်စရာပဲပေါ့၊ မမတို့ မြန်မာဆိုတဲ့ မျိုးရိုးဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့
နှစ် ပေါင်း ထောင်ချိလောက်ကတည်းက ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း
မြင့်မားခဲ့တယ်ဆိုတာ ပုဂံကသက်သေပဲလေ၊ ပုဂံဆိုတာကို ရှုထောင့်
တစ်ခုတည်းက ကြည့်လို့မရဘူးလေ၊ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ကြည့်
လိုက်ရင် သူ.ရှုထောင့်နဲ့သူ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးထွက်လာ
မှာ ...”

မမက မစိမ့်အမေးကို ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း နတ်လျောင်းကျောင်း
ရှေ့မှာ ရပ်တန်.လိုက်သည်။ ဤနေရာတစ်ခုက်သည် လူရှင်းတိတ်ဆိတ်
လျက်ရှိသည်။ အနီးအနားမှာ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းလည်း မရှိ၊ ထုံးဖွေးဖွေး
လည်း မရှိ၊ ဘုရားဖူး ခရီးသွားတွေလည်း မရှိပါ။ သို့သော် မြေလမ်းဖုံး
ဆူးချုပ်စိပ်နှင့် ပုဂံ၏ ရှေးအသွင်ကို ဆောင်နိုင်ပေသေးသည်။ ဟိုး
နောက်ကျောာက်မှာတော့ ဘုရားဖူး ပရိသတ်နှင့် ဈေးသည် ဈေးဝယ်များ
စွာ ရှိနေသည့် ပုဂံ၏ ဥာဏ်တော်အမြင့်ဆုံး သဗ္ဗ္ဗ္ဗာရားကြီး ရှိလေသည်။
ထုံ-ဓမ္မရံ၊ ဥာဏ်-သဗ္ဗ္ဗ္ဗာ၊ နှ-အာန္ဒြာ စာချိုးထဲက ထုထည် အကြီးဆုံး
ဓမ္မရံကြီးကိုလည်း သူတို့လုပ်ငန်းခွင်သို့သွားရင်း ဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အနုစိပ်
လက်ရာများဖြင့် တင့်တယ်သော လွမ်းရသည့် နှစ်သက်စရာ အာန္ဒြာကို
လည်း မမနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

သူတို့ ကျွဲ့နားတောင်းဘုရားက စဉ်လက်ရာကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်ရင်း နတ်လျောင်းကျောင်းရှေ့မှာ ခဏနားနေခဲ့ကြသည်။ နွေက
ပူလှသော်လည်း ဘုရားရိပ်မှာတော့ အေးရသည်။

ဒီနေ့ဆို ပုဂံကိုသူရောက်တာ နှစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ဒီနှစ်ပတ်
အတော့အတွင်းမှာ မမနှင့် နှစ်ခါသာ ဆုံးခဲ့ရသည်။ နောက်နှစ်ပတ်ကြာ
လျှင် သူပြန်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကြီးနှင့်တော့ ပုဂံ
က ပြန်မသွားချင်ပေ။

“ကိုမင်းတို့ မင်းနှစ်သူရွာာက်ကို ရောက်ပြီးပြီလား”

သူ ကိုမင်းကို စကားစကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုးအရင်ကတော့ ရောက်ဖြစ်တယ်၊ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ မရောက်ရသေးဘူးလေ၊ တို့ ပုံစံယူရမယ့် ဘုရားထဲမှာ မင်းနှစ်သူဘက်က ဘုရားတော့ မပါသေးဘူး”

“နှင်းဥလည်း ဒီတစ်ခေါက် မရောက်ရသေးဘူး၊ မထက်တို့က ရောက်ပြီးပြီ”

“မထက်တို့ ရောက်ပြီးရင် ပိုသိမှာပေါ့၊ မင်းနှစ်သူတစ်ဗိုက်က ရှုံးဟောင်းအသွင်ဆောင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟူတ်တယ် ကိုရန်ပြု၊ အဲဒီနားတစ်ဗိုက်မှာ နာမည်မသိတဲ့ ဘုရားအစုလေးတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ဘုရားသုံးဆူနားမှာ ထိုင်နေလိုက်ရင် အေးချမဲးဆိတ်ပြီးတော့ လွမ်းစရာလေးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

“မထက်တို့ပြောမှ နှင်းဥ ပိုသွားချင်လာပြီ၊ နှင်းဥ အရင်အခေါက်တွေ လာတုန်းက အဲဒီဘက်ကို အေးအေးဆေးဆေး မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“မင်းနှစ်သူရွာက ပုဂံခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ရွာလေ၊ အဲဒီနားတစ်ဗိုက်မှာ တရာတ်ပြုးဘုရားတို့၊ သမ္မ၍လဘုရားတို့၊ လေးမျက်နှာကျောင်းတိုက်တို့လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီကျောင်းတိုက်က ပုဂံခေတ်ကုန္ခတက္ကသိုလ်တစ်ခုပေါ့”

သူက နှင်းဥကို ရှင်းပြရင်း မမကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မမက အဝေးသို့ စိုက်စိုက်လေး ငေးနေသည်။ သတိရတယ်မဟုတ်လား မမရယ် ... အဲဒီအချိန်တွေကိုလေ ... ။

“ကိုရန်ဖြုံးပြု ... ခင်ဗျား အဲဒီနားတစ်ဗိုက်ကို ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားရတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ အတူရောက်ခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကိုမင်းက နောက်တော့ သူ ရယ်ရင်း မမကို ကြည့်မိပြန်သည်။ မမ မျက်နှာက အနည်းငယ် သွေးရောင်ပြီးသွားသည်။

“နှင်းဥ သွားချင်လိုက်တာ၊ မမ နှင်းဥတို့ကို နောက်တစ်ပတ်ကျရင် လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

ရန်ပြု ဆင်လိုက်သည့် အကျက်ထဲကို နှင်းဥက ကွက်တိဝင်လာသည်။ မမက ခဏာစဉ်းစားသလို ပြီးမှ ...

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် မမလည်း ရွှေပြန်မှာဆိုတော့ နှင်းဥတ္ထိကို
ခေါ်သွားပေးပါမယ် ...”

“မမက ဘယ်ရွှေကို ပြန်မှာလဲ”

“မင်းနှစ်သူကိုလော၊ မမက မင်းနှစ်သူအာတိ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်လည်ခေါ်ဦးနော်”

ကိုမင်းက အားတက်သရော ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် မမက
ပြုးနေလိုက်သည်။ ခေါ်မယ် မခေါ်ဘူး ဘာမှမတုံးပြန် ... ။ အိမ်ကိုခေါ်
သည်ဖြစ်စေ ... မခေါ်သည်ဖြစ်စေ မင်းနှစ်သူကို မမနှင့်အတူ ပြန်သွား
ရမည့်အတွက်တော့ သူ ပျော်ရွှေငရ်ခုန်ရလေသည်။

တတိယပတ် တန်ခိုက်စွေသည် မိုးငွေ့များဖြင့် မူန်ရီနေခဲ့လေ
သည်။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တွင် မူန်တိုင်းရှိသဖြင့် ပုဂံမြေသည် စော
သည်။ မမ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ ဘင်္ဂလားပင်လယ်
စီးစွာ မိုးဖြင့်စွာတစိုခွင့်ရဲ့သည်။ မမ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ ဘင်္ဂလားပင်လယ်
ပြင်မှာ မူန်တိုင်းရှိပါစေဟု သူ ဆုမတောင်းခဲ့သော်လည်း မနေ့ကပင်
ပုဂံမြေတွင် မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့၏။ ခုချိန်ဆို မမတို့အိမ်ခြံစည်းရှိုးမှာ ပဒုမွာ
နေကြာတွေ ဖူးပွင့်ကြပေတော့မည်။

မနေ့ညက မိုးရွာထားသဖြင့် မင်းနှစ်သူသို့သွားရာလမ်းသည်
စွတ်စိုသိပ်သည်းနေခဲ့သည်။ ထနောင်း တမာ မန်ကျည်းတို့၏ အကိုင်း
အက် အရွက်တို့သည် စွတ်စိုစိမ်းမြေဆဲ ...။ တချို့သော သစ်ရွက်များ
ပေါ်တွင် မိုးရေစက်တို့ တင်ကျန်နော်းမည်ထင်ပါသည်။ လေတစ်ချက်
စွဲတိုက်လိုက်တိုင်း မြေရန်းနှင့် မိုးငွေ့ကို ထိတွေ့ခံစားရသည်။

မမ၏ ဆိုင်ကယ်နှင့် သူတို့၏ e - bike များသွားရာ လမ်း
ကြောင်းသည် အာနန္ဒာမှ မင်းနှစ်သူသို့ လှည်းတန်းကြီးသွားရာ လမ်း
တစ်လျှောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ဟိုးတုန်းကလိုပဲ ဓမ္မရုံကြီးအနီးမှ ဖြတ်၍
လာခဲ့၏။ ရူးကြော်မှု မင်းနှစ်သူသို့ လှည်းတန်းကြီးအနီးမှ ဖြတ်ခဲ့၏။ ဆင်ဖြာရင်ကျောင်း
တိုက်ဝင်းအနီးမှ ဖြတ်၍လာပြီး မကြာခင် မင်းနှစ်သူ ရွာအနီးသို့ရောက်
လေသည်။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့ရာအရပ်၌ရှိသော မင်းနှစ်သူသည် ဒီမိုးကြောင့်
စွဲတို့ စိမ်းမြေနေခဲ့သည်။

မမနှင့်အတူ ကျင်လည်သွားလာခဲ့ရာနေရာများကတော့ သူ၏
ကို အလွမ်းငွေ့ဖြင့် ဆီးကြိုခဲ့သည်။ ကန္တာရသီး လျောက်ကောက်ခဲ့ရာ
နေရာတစ်ခိုက်ရှိ တရာတ်ပြေးဘုရား၊ သမ္မ၍လသုရား၊ ဘုရားသုံးဆုံး
နှစ်မညာဘုရားစုနှင့် ကြက်ကန်ရှုတောရကျောင်းတို့သည် မိုးနှစ်က်ခင်းတွင်
အုံမြိုင်းဆိတ်ပြုမဲ့လျက်။ ကြက်ကန်ရှုတောရချိုင့်ရှမ်းထဲမှာတော့ စကားဖြူ
စကားနှိတို့ ပင်လုံးညွတ်မျှ ပွင့်၍နေကြလေသည်။

နှစ်မညာရုဘုရားကယ်ကလေးထဲတွင်တော့ အလွန် လက်ရာ
မြောက်စွာ အသေးစိတ် ရေးခြယ်ထားသည့် ဗုဒ္ဓဝင် ကောက်နှုတ်ချက်
နံရုပန်းချိများသည် သို့သိပ်စွာရှိနေကြဆဲ ... " ဤရုဘုရားကယ်ကလေး၏
ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန့်မယ်ကလေးထဲသို့ ကြက်ကန်ရှုတောရ^၁
ဘက်ဆိမ့်စကားဖြူ။ စကားနှိတွေ ဖွေ့ကာမြေးလာနေသော ကောင်ကလေး
တစ်ယောက်။ သူ ပြီးမိပါသည်။ ကြည်နှုံးလွမ်းဆွတ်စွာ ပြီးရပါသည်။
ကယ်စဉ်ကလေးဘဝက ကြိုခဲ့ရသော နာကျင်မှုတွေက လူတစ်ယောက်၏
ဘဝကို လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသလိုမျိုးပဲ ကလေးဘဝက ကြိုခဲ့ရသည့် ကြည်နှုံး
ချမ်းမြှေ့မှုတွေကလည်း လူတစ်ယောက်၏ အနာဂတ်ဘဝကို အပြုသော
လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိဘတွေဟာ ကိုယ့်သားသမီး
လေးတွေရဲ့ ကယ်ဘဝမှာ ပျော်ရွင်စရာ အမှတ်တရကလေးတွေ ဖန်တီးပေး
ဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ သူ့အတွက်တော့ မိဘက ဖန်တီးမပေးနိုင်
ခဲ့သော်လည်း မမက ဖန်တီးပေးခဲ့၏။ အနှုင်းမဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပေပဲ ... "

တိတ်ဆိတ်နေသော ဤရုဘုရားစုတစ်ခိုက်တွင် ကိုမင်းတို့က
စုံစမ်းလျက်။ မမကို မေးမြန်းလျက်။ စာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြလျက် ... " သူကတော့ တစ်ယောက်တည်း နှစ်မညာဘုရားပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တိတ်
ဆိတ်ချမ်းမြှေ့နေခဲ့သည်။ ဤနေရာတစ်ခိုက်သည် သူ့စိတ်ကို ချမ်းမြှေ့
လုံခြုံ စွေးတွေးစေမှန်း ခုနစ်နှစ်ကြာမှ ပို့သိခဲ့ရလေသည်။

နှစ်မညာဘုရားစုမှ ပြန်ထွက်လာသော သမ္မ၍လသုရားတံတိုင်း
နှင့် တပ်ကလေးဘုရားတံတိုင်းကြားမှ လမ်းကလေးသည် ပုဂ္ဂိုလ် ရှေး
အဘွင်ဆောင်ဆဲ ... " ထိုလမ်းကလေး၏ တည်တည်မှာ နံရုပေးရေး

လက်ကျိန်လရောင်

လက်ရာများကြောင့် နာမည်ကျော်သည့် ဘုရားသုံးဆူနှင့် ဘယ်ဘက်ဆီမှာ
တော့ လက်ရေးမင်စာများဖြင့် နာမည်ကျော်သည့် သမ္မ။ သူတို့
e-bike တွေနှင့် မမအို ဆိုင်ကယ်ကို ထိနေရာမှာပင်ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဤနား
ကစ်စိုက်ကို ခြေကျင်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။
ကိုမင်းက သူ.နားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“ကိုရန်ပြု ... မမက ကျွန်တော်တို့ကို သူ.အိမ်ခေါ်ပြီး နှဲလယ်စာ
ထမင်းကျွေးရင် ကောင်းမှာပဲဗျာ နော်”

သူ ပြုးနေလိုက်မိသည်။ အဲဒီလိုဆို ဘယ်လောက်ကောင်း
လိမ့်မလဲ မမရယ်။ ပခုမွှာနေကြာပင်တွေ ဂိုင်းရုံထားသည့် မမတို့အိမ်
ကလေးကို သူလွှမ်းရသည်လေ။ အိမ်ရှေ့က မမရေချိုးသည့် နေရာလေး
လိုက စွန်ပန်းရုံကလေးကော ပန်းတွေပွင့်ပြီလား ... ” ပြည်ပန်းညိုပင်
ကလေးမှာကော အပွင့်ဝါဝါတို့ ဆင်မြှန်းထားလေပြီလား ... ”

ဤဘုရားများအနီးမှ တစ်ဖန် အားမနာကျောက်စာ၊ အားမနာ
ကျောင်းရာတစ်စိုက်နှင့် စေတီအစုအစယ်ကလေးများသို့သွားသည့် လမ်း
တစ်လျှောက် ယာခင်းများကို ဖြတ်လျှောက်ကြရာ ရှေ့ကသွားနှင့်သော
မမက ထူးဆန်းသော စကားကိုဆိုအို။

“မမ ခြေဖဝါးချသွားတဲ့အတိုင်းပဲ နှင်းလိုက်လာခဲ့ကြနော်”

သူတို့အားလုံး မမ ခြေရာအတိုင်း နှင်းကာလိုက်လာခဲ့ကြ
ရင်းကိုမင်းက ပြုးစိစိနှင့် မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ မမ ဘာလို့ ဒီလိုပြောမှန်း
သူတို့မသိပါ။

ယာခင်းကိုလွှန်တော့မှ မမက ရှုက်စနီးဟန်ဖြင့် ချစ်စဖွယ်
ပြုးလိုက်ရင်း ...

“အဟင်း ... မမက လုစ် လုပ်ခဲ့သလိုမျိုး အတုနိုးကြည့်တာပါ၊
ဂျီအိပ်ချျှလှစ် (G.H.ပေါ်) ဆိုတာ မမတို့ ပုဂံအပေါ် ကျေးဇူးပြု့ခဲ့
ဖူးတဲ့ အက်လန်နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ပဲ၊ မမတို့ဆီမှာ အက်လိပ်စာ
ဌာနှာ ကထိကလာလုပ်ရင်း မမတို့နိုင်ငံက မြန်မာစာပညာရှင်
သရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်ရဲ့ နှုမနဲ့ လက်ထပ်တယ်၊ သူ.အနီးက

ဒေါတိတိလှစ်တဲ့၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန် ဂျပန်အပြီး အက်လိပ်အဝင်မှာ အက်လိပ်က ဗုံးကြေရင် မမတို့ ပုဂံဇာသကြီး ပျက်စီးမှာစိုးလို့ ရရှိဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်ဖြစ်တဲ့ ပုဂံကို မထိဖို့ သူက အီနှီယက မဟာမိတ်စစ်ဌာနချုပ်ကို စာရေးပြီး မေတ္တာရပ်ခဲ့တာတဲ့၊ မဟာမိတ်ဌာနချုပ်ကလည်း သူ မေတ္တာရပ်ခဲ့တာကို လက်ခံပြီး ဗုံးမကြေခဲ့ဘူးတဲ့၊ သူကျေးဇူးကြောင့် မမတို့ ပုဂံ ဘုရား ပုထိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွှအနှစ်တွေ ဒီအချိန်ထိ တည်ရှိနေနိုင် တာပဲ၊ သူက မမတို့ပုဂံကို သိပ်တန်ဖိုးထားခဲ့တာတဲ့၊ သူနဲ့အတူ ပညာသင်အဖြစ် အတူတွဲလုပ်ဖူးတဲ့ ဆရာကြီး ဦးအောင် ကြိုင် ပြောပြလို့ မမ သိရတာ၊ လုစ်က ယာခင်းတွေပေါ် ခြေရာ အထပ်ထပ် နင်းရင် ယာခင်းတွေ ပျက်စီးမှာစိုးလို့ သူကြေရာအတိုင်းပဲ လိုက်နှင်းခိုင်းတာတဲ့၊ မမ အဲဒါလေး သဘောကျလို့ အတူယူထား တာပါ”

သူတို့အားလုံး နိုင်သွားမိကြသည်။ ပယ်ရှိပစ်ချုပ် ပြီးတော့ လုစ်တဲ့ ... ။ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများ။ လုစ်၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကတော့ သူနှင့်လုံးသားကိုပါထိရှစ်ခေသည်။ လုစ်၏ တန်ဖိုးထားမှုက သူကို အဲအား သင့်စေပါသည်။ အခြားအခြားသော လူတစ်မျိုးတစ်စားကတော့ လုစ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမည့်အစား ကိုယ့်မြန်မှာ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ယူသွားသူ ရယ်လို့ ရုံးချုပြစ်တင်နေလိမ့်ဦးမလား။ လူတရာ့၏က တန်ဖိုးထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူမှု လွှဲမှားတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ပြည့်စွာ ကိုယ့်အစုကလေးဆီက ကိုယ်တန်ဖိုးထားသည့်အရာကို သူပြည့်စွာ သူအစုက လူတစ်ယောက်က တန်ဖိုးထားခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ရမည့်အစား ငါတို့ဟာကို သူက တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါမလား၊ ငါတို့လောက်ပဲ တန်ဖိုးထားနိုင်ဦးမလား ဆိုတာမျိုး အထင်သေး လျောင်ပြောင်သံသယထားတတ်သည် လူတန်းစား တစ်ရပ် ရှိနေသည့် အတွက်တော့ သက်ပြင်းချေရသည်။ ဘုရားတွေ တစ်ပို့က်မှာ ညာစွမ်း အမျိုက်တွေ ပစ်တတ်သည့်၊ ဘုရားနံရွေ့တွေမှာ ထင်သလို ရေး

လက်ကျွန်လရောင်

ခြေဖျက်ဆီးတတ်သည့်၊ ရှေးဟောင်း အမွှအနှစ်တွေကို ကိုယ့်စိတ်
ခြေဖျက်ဆီးတတ်သည့်၊ အချို့သောမြန်မာတို့သည် ငါတို့က မြန်မာ
ကြိုက် မွမ်းမြှုပ်သလိုသည့် အချို့သောမြန်မာတို့သည် ငါတို့က မြန်မာ
ပြီးမြှုပ်ထင်ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း တန်ဖိုးထားတတ်ခြင်း မထားတတ်ခြင်း
သည် လူမျိုး ဘာသာ အတန်းအစား အဆင့် အကန်း အစုတို့နှင့် မသက်
ဆိုင်လှာ လူတစ်ဦးချင်း၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ပဲ မဟုတ်
လား။

“လှစ်က လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ မမတို့ မြန်မာစာပေနဲ့ မြန်မာ?
အနုပညာကို စပြီး လေ့လာခဲ့တာ၊ Old Burma Early Pagan ဆိုတဲ့
စာအုပ်ကို ရေးပြီး မမတို့ပုဂံကို ကမ္မာကသိအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ၊
ဆရာတိုးအောင်ကြိုင် ပြောတာတော့ လှစ်က ပုဂံကိုသိပ်ချစ်တာပဲတဲ့၊
သူသေပြီး နောက်ဘဝ လူဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ပုဂံမှာပဲ လူဖြစ်ချင်တယ်
လို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့ ...”

မမက သူတို့ကိုပြောပြပြီး ရှေ့မှဆက်သွားခဲ့သည်။ သူက
တော့ အတွေးများဖြင့် မမ၏နောက်မှ ဖဝါးခြေထပ် လိုက်ခဲ့လေသည်။
လုစ်ကတော့ သူ့ဇန်းကိုချစ်လို့ ပုဂံကိုချစ်ခဲ့လေသလား သူမသိပါ။ မမ
ချစ်သော ပုဂံကို လိုက်ချစ်ခဲ့မိသောသူကတော့ လုစ်လောက် ပုဂံကို ချစ်
နိုင် အကျိုးပြနိုင်မည့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သူလုပ်ပေးနိုင်တာရယ်
လို့လည်း များများစားစား မရှိခဲ့ပါ။

သူတို့ လမ်းလျောက်နေရင်း ပိုးမှုန်လေးတွေ တဖားဖား
လွင့်ကျေလာသည်။ ဘုရားအစုတွေဆီက ပြန်ခဲ့တော့ လေးမျက်နှာဘုရားနှင့်
လေးမျက်နှာကျောင်းတိုက် အပြိုအပျက်ဆီသို့ ရောက်ရသည်။ ဒါပြီးရင်
ဘယ်သွားမလဲ။ သူ အနည်းငယ် စိတ်လှပ်ရှားလာသည်။

“မမ ... လေးထောင့်ကန်ဘက် သွားရအောင်”

သူ အရွှေစွန်းကာ မမကို လုမ်းပြောလိုက်သည်။ နှင့်ဥတို့က
စိတ်ဝင်စားသွားကာ ...

“လေးထောင့်ကန် ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ မမ ...”

“ဟိုဘက်ခြမ်းက ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာလော၊ အမြင့်မှာဆိုတော့ အမှတ် တမဲ့ လှမ်းကြည့်ရင် ကန်လို့မထင်ရဘူး”

“သွားကြည့်ရအောင်နော်”

“ကြည့်လေ ... ရေတော့ မရှိဘူး”

သူစကားခေါ်သည့်နောက်ကို ပါပါလာတတ်သည့် နှင်းဥ တစ်ယောက်ရှိတာ တော်တော်လေး အဆင်ပြုသည်ဟု ဆိုရမည်။

မမက ဤကန်ထဲမှာ ရေတွေပြည့်ကာ ကြာတွေလည်း မှုပွင့်စွေချင်သည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ ဟိုတစ်ချိန်က မမက သူ.မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားသည့်အခါ အမောင်ကိုသာ မြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ခုချိန်မှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ် ရေမြေ ရာဇဝင် သမိုင်းအဖုံးဖုံးကို စုံစမ်းလေ့လာရင်း ဟိုတစ်ခေတ်က ပုဂ္ဂိုလ် စည်ကားထဲထည့်ပုံမြင်ကွင်းအစုံစုံနှင့် ရေပြည့်လျှော့သည့် ကြာစုံသင်း သော ရေကန်ဆည်မြောင်းတို့ကို မြင်ယောင်မှန်းဆရင်း ထိုခေတ်ကပင် မည့်ခဲ့သည့် မြန်မာရယ်လို့ မြန်မာဟူသော မျိုးရိုးအတွက် ဂဏ်ယူစုံထည် နိုင်ပြဖြစ်လေသည်။

ရေကန်ပေါင်မှာ ရပ်တန်ရင်းက မမကို သူ ငဲ့ကြည့်မိတော့ ရေမရှိသော ကန်အကောက် ခပ်စိုက်စိုက် ဧေးနေသည့် မမကို မြင်ရသည်။ မမရော တစ်ချိန်တစ်ခါက ခြေရာတွေကို သတိရနေလေမလား ...”

“ကိုရန်ပြု ... ခင်ဗျား ဒီနေရာတစ်စိုက်ကို ဘယ်အချွ်ယ်က စရောက် ခဲ့ဖူးတာလဲ”

“ကျွန်တော် ရှစ်နှစ်တုန်းက ...”

“ဟ ... ကလေးကတည်းက ရောက်ဖူးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ရေစည်လှည်းတွန်းပြီး ပြန်လာတိုင်း ဒီကန်မှာ ရေရှိမလားလို့ ဝင်ဝင်ကြည့်ရတာ အမောပဲ ...”

“ဟာ ... ဒါဆို ခင်ဗျား ငယ်ငယ်က ဒီမှာနေခဲ့တာလား ...”

“ခဏပါ၊ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးနေခဲ့ရသလိုမျိုး မှတ်မိနေတယ်”

မမက သူ.ကို ဖျတ်ခနဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း

အကြည့်လွှဲသွားသည်။

လက်ကျွန်လက္ခင်
ထိုနောက် နှင့်ဥတိုက မေးခွန်းတရစပ် မေးနေသဖြင့် ၁၁
က မေးခွန်းတိုင်းကို ဖြေပေးနေရသည်။
ဒါနောက် မမက သူ တစ်ခိုန်က နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် စကား
ပန်းလေးနှင့်တူသည် ဝတ်ခုံကို ဝတ်ထားသည်။ အကျိုဝါဝါနှင့် လုံချည်
ခိုးကလေး။ ချက်စိမ်းရုံသည် ပွင့်ဖတ် ဝါဝါလေး။ ဆံထုံးမြင့်မြင့်မှာ
ဝကားဝါပန်းကုံးကလေး ပတ်ထားတာကတော့ တိုက်ဆိုင်မူလား ... သတိ
၃၇ ရှိခြင်းလား မသိနိုင်ပါ။

ကန်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာတော့ မမက လေးလေးနောက်နက်

စကားဆို၏။

“ပုဂံခေတ်က ချွန်ထားပေးခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေကို ကြည့်ပြီး ခုခေတ်
မှာ မမတိုက ဂဏ်ယူခံကြားနိုင်သလိုမျိုး မမတို့ခေတ်မှာ ချွန်ထား
ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေအတွက် နောက်လူတွေ ဂဏ်မယူ မခံကြားနိုင်မှာ
ကိုတော့ မမ စိုးရိမ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ တွေးမိလို့လား မသိဘူး၊
ကျွန်တော်ဖြင့် ပိုက်တောင်ဆာလာတယ်”

“ဟင် ... ဘာမူလည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“စကားခေါ်တာ ... စကားခေါ်တာ ...”

သူလိုရာဆွဲပြောလိုက်သည့် ကိုမင်းကို မိန်းကလေးအပ်စု
က မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ဂိုင်းနှုပ်ကွပ်လိုက်ကြသည်။

မမက ပြုးပါသည်။

“က ... လာကြ ... မမအိမ်မှာ နေ့လယ်စာ စားဖို့ အဆင်သင့်
လုပ်ခိုင်းထားတယ်”

သူရင်ထဲ လုပ်ခနဲ့ ...”

စိမ်းသော ပဒုမ္မာနေကြာရီးတံရှည်ပင်များ ဝန်းရုထားသည့်
မမတို့အိမ်ကလေးသည် ဟိုအရင်တုန်းကလိုပဲ သူ.ကို စွေးထွေးစွာကြိုလေ
သည်။

ပဒုမ္မာနေကြာပင် ပင်စည်ရီး တံထိပ်မှာတော့ နေကြာဖူး
ဖြူဖြူကလေးတွေ စို့ပြုချုံနေခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်ဆို ပွင့်လေမလား။

“ဟော ... ဧည့်သည်တွေပါလာပြီလား၊ ကြာရုရော... သမီးဧည့်သည်
အင်ဂျင်နီယာလေးတွေ လာကြပြီဟော ...”

အလွန်ပိန်ပါးအရွယ်ကျကာ ဆံပင်တွေဖြူပြီဖြစ်သည့် ဦးလေး
ဦးမင်းလှကို အတွေ့မှာ သူ ရင်ဆို၍ ငိုချင်လာသည်။ ဦးလေးက အီမာ
ဘက်ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီး သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။
အလွန်အိုစာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းမာပုံရသေးသော အသွားကတော့
ဟိုတုန်းကလိုပဲ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ
မြေပဲတောင့်တွေကို တူကလေးနှင့် ထုဆဲ ...။ သူ.ဘဝကသာ ပြောင်းလဲသွား
သော်လည်း မင်းနှစ်သူအိမ်ကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲချေ။

“ဦးလေး ...”

သူက ဦးလေးကိုခေါ်ရင်း ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။
“ဦးလေး ... နေကောင်းရဲ့လား”

လက်ကျိုးလရောင်

သူ ဦးလေးလက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးတော့မှ ဦးလေး

က သူကို စွဲစွဲကြည့်ရင်း ...
“ဟ ... မင်း ... သူ့ပုပ်မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ... တကယ့်ကို
မြို့သားပုံဖေါက်ပြီး ကြည့်ကောင်းလာလိုက်တာ၊ မင်းလည်း အင်ဂျင်
နိယာပဲလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ...”

“ဝမ်းသာတယ်ဘွာ၊ မင်းက ငယ်ကတည်းက စကားကြီး စကား
ကျယ် ပြောတဲ့ကောင်၊ အမေရာ ... ဒီမှာ သူ့ပုပ်လေ ... အမေ
မှတ်မိသေးလား ...”

ဦးလေးက သူ့လက်ကိုခွဲကာ အဘွားရှုံးသို့ ဒေါသွားသည်။

အဘွားက နှစ်းပေါ်မှာ လက်ဝါးလေးကာကာ လည်ပင်းလေး တတုန်တုန်
ဖြင့် သူကိုကြည့်ရင်း ...

“သူ့ပုပ် ... ဒီကလေးတောင် ဒီအချယ်ရောက်လာပြီလား၊ ငယ်ငယ်
တုန်းကဆို အဘွားပုံပြောပါ ပုံပြောပါဆိုပြီး တရီဂျိ ပူဆာခဲ့တဲ့
ကလေးလေ ...”

သူ မျက်ရည်ဝလျက် အဘွားကို ဖက်လိုက်သည်။ အဘွားက
လည်း သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ပြီး သွားကျိုးကလေးတွေပေါ်
အောင် ပြီးရယ်နေသည်။ ကိုမင်းတို့အားလုံးက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို
အုံအားတသင့် မင်းသက်ငြေးမော၍နေကြ၏။ မမသည်လည်း တိတ်ဆိတ်
စွာဝေး၍ နေလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဒါ ... သူ့ပုပ် မဟုတ်လားဟဲ့ ...”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဒေါ်လေး ဒေါ်ကြာရုံကလည်း
အုံအားတသင့် ...။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ လိုက်ခုန်ပျော်ခွွဲပါသည်။ လွမ်း
မောင့်ချင်ရပါသည်။

အိမ်ပေါ်က ထမင်းစားပွဲစိုင်းလေးမှာ အားလုံးစိုင်းထိုင်မိက
တော့ ကိုမင်းက သူ့အနားကပ်လာကာ ...

“ဟို ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပုဂ္ဂကိုချေစြော်မြှတ်နိုးလွန်းတဲ့ ခင်ဗျား တန်ဖိုး
ထားရတဲ့ ကစ်ယောက်ဆိုတာ ...”

ဟု စကားစလိုက်ပြီးမှ သူ.ဘာသာ သဘောပေါက်သွားသလို
ခေါင်းတညိုတ်ညိုတ် လုပ်နေသည်။

ဒေါ်လေး အောက်ရုံက စားပွဲပေါ်ကို ဟင်းပွဲတွေ တစ်ပွဲပြီး
တစ်ပွဲ လာချေပေးရင်း ...

“မင့်အစ်မက လက်ပံခေါင်းဟင်းနဲ့ နေကြာဖူးချက်ကလေး ပါပါစေ
ဆိုလို့ ဒီဟင်းနှစ်ခွဲက်ကိုတော့ ပါအောင်ချက်ထားရတယ်၊ ဟင်း
ချက်ရင် များများချက်နော် အမေဆိုပြီး ခဏာခဏာ ဖုန်းဆက်ပြောလို့
ကျူးပ်မယ် တစ်မျိုးကို အများကြီး ချက်ထားရတာ၊ လက်
စသတ်တော့ ဟင်းစားကြီးတဲ့ သူ.မောင်လေး လာမှာမို့လို့ကိုး ... ।

မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဆူးပုပ်က ဟင်းခွက် ၃၀၀ ပြည့်အောင် မစား
ရလို့ ငိုတဲ့ နရသီဟပတေ့မင်းကိုတောင် သနားတဲ့ကောင်လေးလေး”

ဒေါ်လေး အောက်ရုံ.စကားကြာင့် နှင်းဥတို့ ကိုမင်းတို့က
ပြီးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူကတော့ တလိုက်လိုက်ပဲလာသည့် မျက်ရည်
တွေ ကျေမလာအောင် သတိထား ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ မမက သူ.အပေါ်
အရင်လိုပဲ ဂရို့က်ဆဲ ... ॥ အိပ်မက်တစ်ခု ရှင်သန်လာရသလိုပါပဲ။

ရှေ့က ဟင်းခွက်တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း မီးဖို့ချောင်ဘက်ကို
ဝင်သွားပြီး ခုထိ ပြန်ထွက်မလာသေးသည့် မမထံသို့ သူ စိတ်ရောက်နေ
သည်။ သူက မီးဖို့ချောင်ဘက်ကို ကျောခိုင်းထိုင်နေသဖြင့် မီးဖို့ချောင်ဘက်
မှာ မမ ဘာလုပ်နေသည်ဆိုတာ မမြင်ရပါ။

“စားကြ ... စားကြ ... အားရပါးရ စားကြ၊ ဟဲ့ ... မြကျေးရေ ...
လာတော့လေး၊ ဒီမှာလည်း ဟင်းတွေစုံနေပြီ၊ ညည်း ဘာထပ်လုပ်
နေတာတုံး ... ”

ဒေါ်လေးက မီးဖို့ချောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း မမကို
ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုခဏာမှာ သူ.ကျောဘက်ဆီမှ ခြေသံဖွံ့ဖြိုးကို ကြားရကာ
နေဘက်ဆုံး ဟင်းတစ်ခွက်က သူ.ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

ပူဇ္ဈား မွေးပျုံးနေသည့် ကြက်ဥနှင့် ဆူးပုပ်ခွက်ကြောပန်းကုန်
ကိုင့်ကြည့်ရင်း သူ.ရင်ထဲမှာ လုပ်လုပ်ခါသွားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရှစ်နှစ်

လက်ကျွန်လရောင်

သားအရွယ်သို့ ပြန်ပေါ်ကာ မမရင်ခွင်မှာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုချုပစ်ချင်
လာသည်။ ထိန်းထားသော မျက်ရည်တို့သည် မျက်ဝန်းအိမ်မှ လျောဆင်း
လာခဲ့လေသည်။

“ကျေးဇူး... ကျေးဇူးပါပဲ၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးပါပဲ...”

သူ တစ်ချက်ရှိက်၍ ငိုခိုက်မှာ အားလုံး တိတ်ဆိတ်၍ ၅၅
တော့သည်။

“ဒီမှာကြည့် ... လျောင်ပင်ကို ဆေးထိုးမသတ်ခင် ထိပ်ပိုင်းကို ဆရာ မွေရသေးတယ်၊ ပြီးမှ ဆေးထိုးထည့်ပြီး ပလတ်စတစ်နဲ့ သေ ချာအုပ်ပြီး စည်းရတယ်”

စေတီအုတ်ကြားမှာ အမြစ်တွယ်ပြီနေသည့် လျောင်ပင် တစ်ပင်ကို သတ်ပြနေသည့် မမဘေးနားမှာ သူတို့ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ မက်လာစေတီ၏ အနီးအနားတစ်ရိုက်မှာတော့ BHT အဖွဲ့မှ လူတရီးက ပေါင်းရှင်းသူကရှင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သူကလုပ်၊ လျောင်ပင်သတ်သူက သတ်နှင့် သူ.အစုနှင့်သူ ရှိနေကြသည်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာတော့ မမ ပါဝင် သည့် ပုဂံးမြေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှုရက်သည့် အသင်းအဖွဲ့လေးတွေမှာ သူတို့လည်း အတူပါဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူကတော့ ပရဟိတလုပ်ရသည့် အတွက်လည်း ပျော်၊ မမနှင့်အတူ လုပ်ခွင့်ရသဖြင့်လည်း ပျော်၊ မမ သူ. အပေါ် မတင်းမာတော့သည့်အတွက်လည်း ပျော်။ ခုတော့လည်း ပုဂံးမြေ သည် သူ.အတွက် လွမ်းစရာမဟုတ်တော့ဘဲ ပျော်စရာဖြစ်လာသည်။

“မမ ... ဆေးထိုးတာ ကျွန်တော် ထိုးပေးမယ်”

သူက မမဘေးယဉ်ရက်မှာ ထိုင်ချုလိုက်ရင်း ပြောတော့
ကိုမင်းတို့အုပ်စက ပြီးစိစိနှင့် နောက်သို့ရဲ့သွားကြကာ ...

“ကိုယူးပုပ် မမကို ကူလိုက်ဦး၊ နှင့်ဥတို့တော့ ဟိုဘက်မှာ သူး
ကူလိုက်ဦးမယ်”

လင်တွေ့လင်

“နှင့်... ညည်းက နာမည်ဆို တစ်လုံးတည်းပဲ ခေါ်ချင်တာဆို”
“ကိုပိုလို ခေါ်ရမှာ အားနာလိုပါ ကိုမင်းရာ”
“သူတို့က ကြောင်ကြောင်သလို သူ.ကိုဖွဲ့တတ်ကြသည်။ ပြီးတော့
ရှိတို့က ကြောင်ကြောင်သလို သူ.ကိုဖွဲ့တတ်လမ်းကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား ရှိကြ
ရန်ပြေအေးနှင့် မြေကျေးရုံတို့ ဘတ်လမ်းကိုလည်း မင်းနှစ်သူက
သည်။ သူတို့ရှိပိုမိုထားသည် အစွမ်းအစကလေးတွေနှင့် မင်းနှစ်သူက
ပြန်ဆုံးပွဲကို ဆက်စပ်ကာ ဘတ်ရည်လည်သင့်သလောက် လည်ကြပြီ ...”
“မြန်ဆုံးပွဲကို ဆက်စပ်ကာ ဘတ်ရည်လည်သင့်သလောက် လည်ကြပြီ ...”
“ကြေားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။”

သူက မမဘေးနားမှာ ထိုင်ကာ သူးချွှန်နှင့်ပဲ ကျောင်ပင်ကို
ထိုးရတော့မလို ဆေးပဲထိုးတော့မလို လက်တွေရှုပ်ယူက်ခတ်နော့တော့
မမက သူ.ကို မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်ရင်း ...”

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ ရန်ပြေ၊ မင်းလက်တွေက ရှုပ်ယူက်ခတ်နော့
တာပဲ၊ ငါ မျက်စီနောက်လာပြီ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မမကို ကူးမလိုပါ”

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာပိုးမသေးဖြစ်နေတာတဲ့။
သူများမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်မယ်၊ လူတွေရှေ့မှာ ငါကို သိက္ခာကျ
အောင် လာမလုပ်နဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သွား ... ဟိုဘက်မှာ အပင်ပေါက်တွေ သွားနှုတ်၊ ဒါက မမတစ်
ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ မမနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာရှိ အုတ်ကြိုအုတ်ကြားထဲက
အပင်တခို့ကို သွားခွဲနှုတ်ရင်း မမကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း ကိုယ့်မျက်နှာ
ပေါက် အပြီးကို တော်တော်နှင့် စွာမချိုင်း။ အဆူအမာန်မခံရတာ ကြား
ခဲ့ပြီ့ အဆုခံရခြင်းကပင် နွေးတွေးမှုတစ်မျိုးနှင့် ကြည့်နှီးစရာဖြစ်ရသည်။
သူခပ်ဆေးဝေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့ ကိုဖိုးထူးကို မြင်ရသည်။ ကိုဖိုးထူး
ကို အရင်က ကြည့်မရသော်လည်း ရလို လုပ်အားပေးရင်း ပြန်တွေ့ရခံ့

မှာ စင်မင်စိတ်ဖြစ်ရသည်။ သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးတော့ ကိုပိုးထွေးက
သူ၊ ကို လက်သီးထောင်ပြလိုက်၏။ သူက ရယ်နေမိသည်။ ခုတဲ့လောမှာ
တော့ အရယ်အပြုးများလှသည်။ ခဏနေတော့ ကိုပိုးထွေးက သူ၊ အနားမှ
ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း ...

“မင်းက ခုမှု ဘာလာနှစ်းဖြူးပြနေတာလဲ ... ဟမ်၊ ငလျှင်လှပ်ပြီး
စတုနှုံးကတော့ မလာဘဲနဲ့ ...”

ဟု အသားလွတ် ဟောက်သွားသဖြင့် သူ ရယ်မောကျနှုန်းရှစ်
ရသည်။ သူ၊ ရယ်သံကြောင့် မမက သူ၊ ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ မမကို
လည်း ရယ်ပြလိုက်သည်။ မမက ဘာကြောင်တာလဲဟာ ဟူသော အကြည့်
ချိုးဖြင့် သူ၊ ကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

နိုင်သလောက်လေးတွေ ရှင်းလင်းလုပ်ကိုင်ပြီးချိန်ရောက်
တော့ မမက သူ၊ အနားသို့ ရောက်လာကာ ...

“မင်း ... ဒေါ်လေး ဒေါ်မြွှေ့ပို့ဆီ ရောက်ပြီးပြီလား ရန်ပြီ”

“ကျွန်ုတ် မရောက်ရသေးဘူး၊ မမကိုလည်း မပြောရသေးတော့
မမ မကြိုက်မှာစိုးလို့ မသွားဖြစ်သေးတာ၊ ဒေါ်လေး ဒေါ်မြွှေ့
ပြောခဲ့တာတွေအတွက် စိတ်ထဲမှာ နာမိတာလည်း ပါပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတရားဆုံးတာ ကြာရိုးကိုချိုးလိုက်ရင်
ထွက်လာတဲ့ အမျှင်ကလေးတွေလိုပဲ ရန်ပြီ၊ စိတ်နာစရာ တစ်ခုခု
ကြောင့် ပြတ်တောက်ကျောခိုင်းထားလိုက်ရင်တောင်မှ ကြာရိုး
ကလေးတွေ ကျိုးသွားပေမဲ့ အမျှင်ကလေးတွေ ဆက်ကျွန်ုတ်နေသလို
မျိုး ကျွန်ုတ်တတ်တယ်၊ စိတ်နာပြတ်တောက်နိုင်ပေမဲ့ မပြတ်
တောက်နိုင်သေးတဲ့ ကျေးဇူးအမျှင်ကလေးတွေအတွက် မင်းသွား
သင့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်ုတ် သွားမှာပါ”

“ယဉ်လည်း ရောက်နေတယ်”

သူ မမကို ဖျေတ်ခနဲ့ မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်မိသည်။ မမက
သူ၊ ကို တည်ဌ္မာမျာပင် ကြည့်နေသည်။ မမ၏ အကြည့်တွေထဲမှာ သူ၊ ကို

လက်ကျွန်လရောင်

သတိပေး ဟန့်တားခြင်းတွေ ပါနေလေသလား။ ခင်လေးယဉ်သည်
မမန့် သူ့အကြားက ဘယ်တော့မှ ဖယ်ရှားလို့မရနိုင်သည့် ဆူးခက်လေး
တစ်ခက်လား။ မမန့် သွေးသားတော်စပ် ပတ်သက်ခြင်းကတော့ ဘယ်
တော့မှ ဖယ်ရှားလို့မရနိုင်သည့် ကျို့စာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

“ယဉ်က ... ရန်ကုန်မှာပဲ အနေများတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေတော့
ပြန်ပြန်လာတတ်တယ်၊ သူလည်း အရင်လို့မဟုတ်တော့ပါဘူး၊
ရင့်ကျက်သင့်သလောက်တော့ ရင့်ကျက်နေပါပြီ၊ သူ အိမ်ထောင်
တော့ မကျသေးဘူး”

မမ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ... ”

“ယဉ်က ပြန်ရောက်ရင်တော့ မမဆီ လာလာတွေ့တတ်ပါတယ်”
ခင်လေးယဉ်အကြောင်းကို ကြားရတော့ သူ စိတ်လေးသွား

ရသည်။

“ကဲ ... မင်းတို့တွေ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုက်ထဲ ဆက်သွားကြရမှာ
မဟုတ်လား၊ ဒီမှာလည်း ပြီးသင့်သလောက်ပြီးနေပြီဆိုတော့ သွား
ကြတော့လေ၊ မဆုကိုလည်း ပြောလိုက်ဦး ... လိုအပ်တာရှိရင်
ပြောပါလို့”

“မဆုလိုချင်တာကတော့ Scanner စက်ပဲ မမ၊ မဆူမှ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ကျွန်ုံးတော်တို့အားလုံး လိုချင်နေတာ၊ လိုလည်းလိုအပ်နေတာ၊
ကျွန်ုံးတော်တို့က မန်နှုန်းရယ်တိုင်းလို့ အဆင်မပြေတဲ့ ဘုရားတွေကို
တိုတယ်စတောရင်စက်နဲ့ တိုင်းတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သိပ်ကြီးပြီး အနုစိတ်တိုင်းမှရမယ့် ဓမ္မရုံကြီးလို့ ရူးမကိုလို
ဘုရားမျိုးကျတော့ Scanner နဲ့မှ အဆင်ပြေမှာ၊ အဲဒီလိုစက်ရှိရင်
လူလည်း ခုလိုအများကြီးမလိုဘူး၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ရှိရင်
ရပြီ”

“မင်းတို့ ခရိုင်ရုံးကတစ်ဆင့် တောင်းထားတယ် မဟုတ်လား”

“တောင်းထားပါတယ် ဒါပေမဲ့ အထက်ကိုတင်ပြထားရတုန်းပဲ၊
အထက်ဆိုတာကလည်း မမ သိတဲ့အတိုင်း ဘာမဆို ကြာတတ်တာ
မဟုတ်လား”

“ဈေးကြီးလို့လား ...”

“ဒေါ်လာ ရှစ်သောင်းလောက် ရှိတယ်ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလူ
ငွေတွေက သိန်းလေးသောင်းလောက် ရှိတာမဟုတ်လား ...”

“အလူငွေဆိတာက သုံးချင်တိုင်း သုံးလို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ ရန်ပြ
ရယ်၊ အဖက်ဖက်က ချင့်ချိန်စရာတွေရှိတာပဲ”

“နောက်ပြီးတော့လေး ...”

“အင်း ... ပြောပါဘီး”

“ကျွန်တော်ပြောရင် မမ စိတ်မဆိုးနဲ့ ...”

“အလုပ်ကိစ္စလား ...”

“ဟုတ် ...”

“အေး ... ဒါဆိုပြော၊ စိတ်မဆိုးဘူး”

“မမတို့ရုံးက ပေးထားတဲ့ တိုတယ်စတေရှင်စက်က မော်ဒယ်
အအောက်ကြီး ...”

သူက မမကိုပြောခဲ့ပြီး ပြီးစိစိနှင့် လက်ပြကာ ဘုရားပေါ်မှ
ပပ်သွောက်သွောက်ဆင်းလာတော့ နောက်နားဆီမှ မမ၏ ရယ်သံသူသူနှင့်
အတူ ‘ဒါကတော့ ကျူပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးအေး’ ဟူသော အသံကို
ကြားရလေသည်။

မမနှင့်အတူ ပုဂံဘုရားတွေကို ပြုပြင်ဖို့ ဈွေးနွေးပြောဆိုခွင့်
ရခဲ့သည့်အချိန်တိုင်းက ကြည်နှုံးစရာ ကောင်းခဲ့သည်။ သူ့တာဝန်မဟုတ်
သည့်တိုင် သူသိသမျှပြောပြကာ စိတ်ပါလက်ပါ ဈွေးနွေးအကြံပေးတတ်
သည့် မမကို သူတို့အပ်စက်လည်း ခင်မင်ကြသည်။ ငယ်တုန်းကတော့
တစ်နေ့မှာ မမနှင့်အတူ ဒီလိုပတ်သက်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ခဲ့ပါမလဲ။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိကုန်ကာ နောက်တစ်ပတ်
ပြီးလျှင် သူပြန်ရတော့မည်ဆိုတာကို သတိရတစ်ချက် သတိမရတစ်ချက်၊
ပျော်တစ်လျှည့် ဈွေးတစ်လျှည့် မတည်မပြီမရှိရသည်။ လတ်တလော့
မမနှင့် သူ့ကြားမှာတော့ ခုနစ်နှစ်တာ ဝေးကွာဖူးခြင်းမရှိသလို ရင်းနှီး
နွေးထွေးရသည်။ သို့သော် မမ၏ ထိုရင်းနှီးနွေးထွေးမှာက သူ့အပေါ်

လက်တွန်လရောင်

အောင်လေးတစ်ယောက်ထက် မပိုဘဲ ရပ်တန့်စည်းခြားထားတာကို သိဖော်
တာမို့ စိတ်အားလျှော့ နှစ်းလျော့သည် အချိန်တွေလည်း ရှိရပါသည်။
ကြားရက်တစ်ရက်၏ ဉာဏ်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ မြှုပ်နှံးထည်
ပြီးကို သူ ရောက်သွားခဲ့သည်။ မမနှင့် အနီးဆုံးမှာ ကာလရှည်ကြာ
နှစ်းရှုံးသည့်နေရာဖြစ်သည့်အတွက် ဒီနေရာကလည်း လွမ်းဆွတ်အောက်
မျွေးယ် နေရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဟောဟိုက မန်ကျည်းပင်ရိပ်နှင့်
ကျပ်ပျော်ကလေးက ဉာဏ်အခါ လသာသာမှာ သူထွက်ထိုင်နေကျနေရာ၊
မမက သူကို လာနှစ်သိမ့်ချော့မေ့တတ်သည့်နေရာ၊ မမရှေ့မှာ သူ စာ
ပြန်အံရသည့် နေရာ ... ॥ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးက လျေကားထစ်တွေကတော့
မြှုပ်အောက်ခန်းကိုဆင်းသည့် လျေကားထစ်များ ... ॥ ထိုမြှုပ်အောက်ခန်း
ထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့သည့် ယွန်းလက်ကောက်က ဘယ်မှာပါလိမ့်။ သူသိချင်
လျသော်လည်း မမကို မမေးရပေ။

သူကိုမြင်တော့ ဒေါ်လေး ဒေါ်မြှုပ်နှင့်က မန္တားထွေးလှသော်
လည်း ယဉ်ကျေးသောစကားကို တိုတိတုတ်တုတ် ဆိုပါသည်။

“အေး ... အဆင်ပြေရင် ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

ဦးလေးကတော့ ...

“မင်းက ငယ်ကတည်းက တောက်မယ့်မီးခဲ့ တရာ့ရဲပဲလေ”

ဟု ချီးမွမ်းစကားဆိုသည်။ သူထိုင်ကန်တော့တော့ နှစ်
ယောက်လုံး ဆုတွေပေးကြသည်။ ကြာမျှင်ကလေးတွေကတော့ ဌီတွယ်
ရဆဲဖြစ်သည်။

ယဉ်ကိုတော့ ခေတ်မိ တောက်ပသာ အသွင်ဖြင့် မြင်ရသည်။
သူကိုကြည့်သည့် ယဉ်မျက်လုံးတွေထဲမှာ တစ်ခုခု ဌီတွယ်နေဆဲ ... ॥
ခုပံထော်နှင့် အနိုင်ယူပြောချင်သည့် အကျင့်ကလည်း ဟိုတုန်းကလိုပင်။

“ငါက ပုဂံမှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း ပြန်လုပ်မှာဆုံးတော့ လောလော
ဆယ် ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ Management ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ
ဝင်လုပ်ဖြစ်တယ်လေ၊ အတွေ့အကြောင်ပေါ့ ... । ငါက ပုဂံ
မှာ ဟိုတယ်ပြန်ဆောက်ရင် အင်ဂျင်နီယာတွေကိုလည်း စီမံခန့်ခွဲ
ရှုံးမှာလေ ... ”

ရန်ပြေက ပြုးမိရပါသည်။ ယဉ်ဟာ ခုချိန်ထိတိုင် သူ.ကို
အပေါ်စီးက ဆက်ဆံချင်တုန်း ... ။ မောက်မာစိတ်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားခြင်း
ခံရသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့ အလိုမပြည့်မှုများစွာ ... ။
သူ ပြန်ခါနီးတော့ ယဉ်က သူ.ကိုမေးခဲ့သည်။

“နင် မမကို ချစ်ခဲ့တာလား ...”

“အေး ...”

“ခုထိ ချစ်နေတုန်းလား ...”

“အေး ...”

“နင် မမကို ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူးဆိုလည်း ချစ်နောီးမှာပဲလား”

“အေး ...”

သူက ခိုင်ခိုင်မာမာဖြေပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ ကျောဘက်ဆီက
ယဉ်ရယ်သံသံကို ကြားရသည်။

ရယ်သံက အက်အက်ရရှု ... ။

* * *

ပုံဆွဲရင်းမီးပြတ်သွားသည့် တစ်ညွှန် ရန်ပြက ပြတ်း
ပျောက်နားတွင် သွားထိုင်ရင်း အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေ့ခံမိသည်။ လပြည့်ရန်
နှစ်ရက်အလို ဖြစ်၍ လရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ခြုံစွမ်း
ထားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မြှုပင် ကိုမင်းက သူ့ဂစ်တာအဖြူလေးကို ကိုင်ကာ
အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ့အနားသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုရန်ပြ... ငေးမနေ့နဲ့... တွေးမနေ့နဲ့၊ လာ... သွားကြရအောင်”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲ”

“အိုးထိန်းကုန်းကို သွားမယ်လေ၊ ဂစ်တာသွားတီးရအောင်”

“ဉာဏ်းအချိန်မတော်ဗျာ...”

“ခင်ဗျားပဲ ဉာဏ်းအချိန်မတော်ပြောနေ ... ဟိုမှာ မိန်းကလေးတွေ
တောင် ရယ်ဒီဖြစ်နေပြီ”

သူ နှင်းညတို့ဘက်ကို လူည့်ကြည့်မိသည်။ နှင်းည၊ မစိမ့်နှင့်
ထက်ထက်တို့က မိုးရောင်မိန့်မိန့်ကလေးအောက်မှာ လက်မကလေးတွေ
ထောင်ပြနေကြသည်။

“ဆိုင်ကယ်ရေး ရှိလို့လား ...”
“ရှိပါ! ... သုံးစီးတောင်”

အားလုံးက တက်ညီလက်ညီ ဖြစ်နေကြတာမို့ သူလည်း
လိုက်ဖို့ပြင်ရသည်။ သူ နာရီတစ်ချက်ကြည့်မိတော့ ညဲ ၁၀ နာရီထိုးတော့
မည်။

“ဒီအချိန်ကြီးဗျာ ...”

“ဒီအချိန်ကြီးက ပိုမိုက်တာဗျာ”

ကိုမင်းနှင့် နှင့်ဥက ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ မထက်နှင့် မစိမ့်က
တစ်စီး၊ သူက တစ်စီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပုဂံညာသည် လရောင်အောက်
တွင် ရိပ်ရိပ်ပျော် လှု၍နေလေသည်။

ရှေ့မှာသွားနှင့်သော ကိုမင်း၏ ဆိုင်ကယ်က မြို့ဟောင်းလမ်း
အတိုင်း သွားနေရာမှ အာနန္ဒာဘုရားဘက်မှ ချိုးကျွေး၍ ဝင်ရမည့်အစား
ရှေ့ဆက်မောင်းသွားသဖြင့် ကိုမင်း ဘယ်သွားမလိုပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း
သူ့ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလိုက်ချိန်မှာပင် ကိုမင်းက သူ့
ဆိုင်ကယ်ကို တစ်နေရာမှာ ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထိုနေရာမှာကား ရှေးဟောင်း
ရုံးရှေ့ ဖြစ်လေသည်။

“ကိုမင်း ... ဘာလုပ်မလိုလဲ”

“မမကိုပါ ဝင်ခေါ်သွားရအောင်ဗျာ”

သူ ဖျေတ်ခနဲ့ ရင်ခုန်သွားရသည်။ ကိုမင်းက ဦးဆောင်ကာ
ကျွန်တဲ့သူတွေက အလိုတူအလိုပါ ကြိစည်ခဲ့ကြပုံရသည်။ အေးလေ ...
နောက်သုံးလေးရက်ကြာရင် ပြန်ရတော့မယ့်သူ့အတွက် သူတို့ စာနာခဲ့
ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ...”

“မမက ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်လိုက်ပါမလဲဗျာ၊ အိပ်တောင်နေရေးပေါ့”

“အိပ်နေလည်း နှိုးခေါ်သွားတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတလေ ပျော်ပျော်
ပါးပါးပေါ့ ... ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ကိုမင်း ... နှင့်ဥ မမကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်”

“အေး ... လုပ်စမ်းပါဟာ၊ ညည်းက အားကိုးရတယ်၊ မရရအောင်
ခေါ်နော်၊ ညာဘက်ကြီးမို့လို့ ဆိုင်ကယ်ယူမလာခဲ့နဲ့လို့ ပြောလိုက်
ဦး”

လက်ချောင်လရောင်

နှင့်ဥက ရုံးရှေ့မှာရပ်လျက်ပင် မမကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လေ
သည်။ နှင့်ဥ ဖုန်းပြောနေတာကို သူ ရင်တထိတိတ်နှင့် နားထောင်
မှုရသည်။

“အိုခေ ... မမက လိုက်မယ်တဲ့”

နှင့်ဥက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရပြောတော့ ကိုမင်း
က လက်ဖျောစ်တစ်ချက်တိုးကာ ‘ဒါပဲလေ ... ’ဟု ရေချွတ်လိုက်ပြီး သူ.
ပခုံးကို တစ်ချက်လှမ်းပုံတို့လိုက်သည်။ ခဏာနေတော့ ရုံးဘေးမှ ထွက်
လာသည် မမ၏အရိပ်လေးကို လရောင်အောက်မှာ ဂိုးတဝါး မြင်ရလေ
သည်။ အတူလိုက်ခဲ့ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ် ... ”

“ကိုအေး ... မမကို ကိုအေး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခေါ်လာခဲ့”

သူတို့က ဒီအကွက်ကို စကတည်းက ဆင်ခဲ့ပုံရသည်။ မမက
သူ.ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ သူ.ကျောပြင်က န္တေးသွားသည်။
ထို့နောက် လရောင်အောက် သဲလမ်းကလေးအတိုင်း ဆိုင်
ကယ်သုံးစီးက အိုးထိန်းကုန်းသို့ ဦးတည်၍လာခဲ့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး သူတို့ဆိုင်ကယ်သံများမှာပ တိတ်ဆိုတ်နေသည်။ မကြာသော
ရက်တွေက မိုးရွာထားတာကြောင့်ရော ညရိပ်နှင့် လရိပ်ကြောင့်ပါ န္တေး
သွားအေးမြှောနေခဲ့သည်။ လရောင်အောက်က ဘုရားပုထိုးစေတိများ၊
ယာခင်းလွင်ပြင်များကို တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ မမက
စကားမဆို။ သူလည်း စကားမဆို ... ” တိတ်ဆိုတ်ခြင်းကပင် ခံစားချက်
ကို ပို၍လေးနက်စေခဲ့သည်။ နဲလုံးသားသာ ပူန္တေးခဲ့သော် စကားလုံးမပါ
ဘနှင့်ပင် ခံစားချက်တွေကို ဖော်ပြလို့ရနိုင်သည် မဟုတ်လား ... ”

အိုးထိန်းကုန်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် ဆိုင်ကယ်တွေကို ကုန်း
အခြေမှာရပ်ထားခဲ့ပြီး သူတို့အားလုံး ကုန်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုမင်း
က ရှေ့ဆုံးမှ သူ.ကစ်တာလေးကို ထမ်းကာ သီချင်းလေးတည်းညည်း
နှင့် သွားနေသည်။ နှင့်ဥတို့ မိန်းကလေးအုပ်စုက ကိုမင်းနောက်မှ ... ”
သူနှင့် မမက နောက်ဆုံးမှ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပုထိုးတွေ ဝန်းရုံး
လျက်ရှိသော ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ပေါ်မှာတော့ လေတဗြားမြှေး တို့က်နေခဲ့
လေသည်။

လရောင်သည် ဤကုန်းမြင့်လွင်ပြင်နှင့်တက္ခ အနီးတစ်စိုက်
ရှိ ဘရားများ၊ သစ်ပင်များပေါ်သို့ ဖြန့်ကျက်ထားခဲ့၏။ ဟိုးဝေးဝေး
စူးစူးမတိဘရားဆီက မီးရောင်လက်ကို မြင်ရသည်မှအပ တြေား
နေရာမှ အလင်းရောင်ကို မမြင်ရပေ။

“အိုးခြမ်းကွဲတွေ အများကြီးပဲ ...”

နှင့်ဥအသံကြာင့် သူ မမကို ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ မမက
အဝေးသို့ ဝေးနေသည်။ မမလည်း သတိရပါလိမ့်မည်။ အိုးခြမ်းကွဲတွေ
ကောက်ယူကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုလေ ...”

သူတို့အားလုံး လရောင်ဆမ်းသော ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ပေါ်မှာ
ထိုင်မိကြသည်။ ကိုမင်းထံမှ ဂစ်တာသံသုံးသုံး ကြားရပြီ ...” အဲဒီနောက်
တော့ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုကြသည်။ ကိုမင်းကလည်း
အတီးကောင်း၊ မိန်းကလေးတွေကလည်း အဆိုကောင်း ...” သံပြိုင်ဟစ်
သူဟစ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုသူကဆို ...” လေပြည်ကတဖြူးဖြူး၊
လကလေးက သာသာ၊ သူ၊ အနားမှာ မမက ပြီးကာရယ်ကာ ရှိရသည်။
နှင့်ဥတို့ ဆိုသည့် သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို သူ ရသလောက် တိုးတိုးလေး
လိုက်ညည်းတတ်သည့် မမမျက်နှာပြီးပြီးကလေးကို သူ မကြာခကာ
ဝေးကာ ဝေးကာ ကြည့်ရသည်။ အဖြူခဲ့ပေါ် အနီပွင့်ခက် ဘလောက်စ်
အကြိုးဖွကလေးပေါ်မှာ အဖြူရောင် အပေါ်ထပ်အကြိုး ခပ်ပါးပါးလေး
ထပ်ဝတ်လာသော မမက သူ၊ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားလေရာ လေတဖြူး
ဖြူးအောက်မှာ ဆံမျှင်ရည်တို့ လူးလွန်လျက် ...” အိုး ... ကမ္မာလောကကြီး
က သာယာလုပေစွာ။

“ကိုရန်ပြု ... ရော့ ... ခင်ဗျား သီချင်းတစ်ပုဒ်တော့ ဆိုဗျာ”

ကိုမင်းက ဂစ်တာကို သူ၊ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။
သူ ဂစ်တာကို အသာအယာဖွေ့ယူလျက် ဂစ်တာကြီးတွေကို ဖွဲ့ဖွဲ့ထိတွေ့
လိုက်သည်။ သီချင်းသံစဉ်တချို့သည် သူ၊ နှလုံးသားမှ လူးလွန်၍ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

လတ်တျိန်လရောင်

လမ်းတွေပေါ် xxx

“ဂါဟာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းတွေပေါ် xxx

ဂျှိုလိုပါပဲ ခရီးနှင့်ချို့နှင့် xxx

နေဝင်ညများ ဖြတ်ကျော်လာ xxx

အချို့နှင့်တွေ လည်ပတ်ခဲ့ xxx

ပူလောင်နေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲ xxx

အစွဲတာခံပြီး ရောက်လာသူ xxx

ဘယ်သူနဲ့မှ အစားမထိုးနိုင်တယ် xxx

ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဒီတစ်ယောက်တည်းချုစ်မယ်xxx”

သိချင်းသံအောက်မှာ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။

လရောင်အောက်မှာ စို့လဲလာသည့် မမဏီ မျက်လုံးတွေကို မြင်ရရှိက်မှာ
သူမျက်ဝန်းတွေလည်း စို့ရသည်။ သူ ငွေလမင်းကို မေ့ကြည့်မိတော့
လမင်းက သူ့ကို စာနာနှစ်သိမ့်စွာ ငုံ့ကြည့်သည်ဟုထင်မိသည်။

“ဂါဟာ တစ်ယောက်တည်း ညတွေအလယ် xxx

ငွေရောင်လမင်း လှမ်းမျှော်ချို့နှင့် xxx

ကြယ်စင်တွေနဲ့ သိချင်းတွေဆို xxx

သံစဉ်တွေ ဝမ်းနည်း xxx

မှာ်ရှိနေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲ xxx

အကြင်နာခွဲနှစ်အား ပေးနိုင်သူ xxx

အရာရာမှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်သူ xxx

ကျေးဇူးပဲ မေရေxxx ကျေးဇူးပဲ xxx”

တောင်ကုန်းလွင်ပြင်ထက်မှ သိချင်းသံသည် ဟိုးအဝေးက
ထနောင်း တမာ ကန္တာရပ်များရှိရာသို့ အဆင့်ဆင့် ပျုံနှုန်းရှိက်ခတ်သွား
ကာ မမနှင့်အတူ ကျင်လည်သွားလာနေထိုင်ခဲ့ပူးသည့် မင်းနှစ်သူရွာကလေး
အထိ လွင့်မျော်၍သွားလေမလား ...”

“ဒီတစ်ယောက်တည်း ချုစ်နေမယ် xxx

ရင်မှာ မျှော်လင့်ခြင်း အိပ်မက်များ xxx

သေ ယူဆောင်ပေးစွမ်းသူပါ xxx

အရာရာအားလုံး ပြည့်စုံတယ် xxx”

အိုးထိန်းကုန်းတစ်စိုက်မှာတော့ သီချင်းသံမှာအပ အရာအား
လုံး တိတ်ဆိတ်ဖြိမ်သက်လျက်။ စေတီပုထိုးတို့သည် ညိုညိုပျပျ မားမား
မတ်မတ် တည်ရှိလျက်၊ လဝန်းသည် ပုဂံမြေ၏ အထက်၌ လုပစ္စသာ
လျက်၊ အားလုံး၏ မျက်ဝန်းတို့သည် စွတ်စိုလျက်၊ မမရှိနေသည့် သူ့
ဘယ်ဘက်ခြမ်းသည် နွေးထွေးလျက် ...။

သူ ထိုညာကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ပေ ...။

နောက်ဆုံးပတ် တန်ခို့နွေ့သည်။ မမေ့ကောင်းသော
တန်ခို့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဒီတန်ခို့ပြီးလျှင် သူတို့အားလုံး ခွဲစွာရတော့မည်ဖြစ်ရာ
အမှတ်တရ ခရီးစဉ်တစ်ခါကို စိစဉ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့အားလုံး ပုံဗ္ဗားတောင်မကြီးကို တက်ကြမည့် ခရီးစဉ်
အတွက် ဖျော်ဆွင် စိတ်လှပ်ရှားနေခဲ့ကြသည်။ ထိုခရီးမှာ မမ လိုက်ခဲ့ဖို့
အပါခေါ်နိုင်သည့် နှင်းဥက္ကာတော့ သူ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

ထိုနေ့မနက် ပြောက်နာရီမှာ သူတို့ အဆောင်မှတွက်ခဲ့ကြ
သည်။

ပုံဗ္ဗားသို့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ နံနက်ဦး မြှေတွေ
ဆိုင်းဝေနေခဲ့သည်။

မိန့်ဘတ်စံလေးပေါ်မှာ သူတို့အဖွဲ့ အားလုံးပါလာကြသည်။
ဒီခရီးစဉ်ပြီးလျှင် မဆုနှင့် မစိမ့်သာ ကျွန်ုရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုသူအားလုံး ကိုယ့်
နေရပ်ငြာနေအသီးသီးသို့ ပြန်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဗျူတ္တပန်းဆက်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက်မှာတော့
လမ်းတစ်လျှောက် ရူခင်းများ လုပလာခဲ့သည်။ ဟိုးအဝေးက တောင်စွယ်
တောင်ရိပ်တို့ကိုပင် ဂိုးတဝါး မြင်ရပြီး ကောင်းကင်ပြာပေါ်တွင် တိမ်စိုင်

အို၏ အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက်ရှိနေကာ စိမ်းညို နေသည့် ပုံပွားတောင်မကြီး၏ ထိပ်ပိုင်းကို တိမ်ဖြူများက အပ်ဆိုင်းထားကြသည်။ တောင်မကြီးနှင့် တစ်တန်းတည်း မြင်ရသည့် တောင်ကလပ်သည် တောင်မကြီးနှင့် မြားနားသောအသွင်ကို ဆောင်လျက် လုပစ္စာ ဖြစ်တည်နေသည်။ လမ်းကကွဲ နေသဖြင့် ပုံပွားတောင်သည် လမ်း၏ဘယ်ဘက်မှ ပေါ်လာလိုက်၊ ညာဘက်မှ ပေါ်လာလိုက်။ စိမ်းညို ပြောလွင် ဖြူစွဲသည့် အလှတရားတို့ ရောယူက်လျက် မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက မျက်စိမလွှဲရက်အောင်ပင် လုပ်နေတော့သည်။ တစ်ချိန်လုံး နောက်ပြောင်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သည့် ကိုမင်းသည်ပင် အဝေးက ပုံပွားတောင်ကိုင်းရင်း လွမ်းလွမ်းဆွေး ဆွေး ပြောသည်။

“ဒီခရီးပြီးရင် ကျွန်တော်တို့တွေ ကိုယ့်အကန့်လေးတွေထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်သွားကြရတော့မှာနော်၊ လွမ်းတော့ လွမ်းစရာကြီးများ ...”

အကန့်တဲ့ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ... လူ.ဘဝရပ်တည်မှုဆိုတာ အကန့်လေးတစ်ခုစာသာပဲလား ... ။ ဒီအကန့်လေးတစ်ခုမှာ အောင်မြင်ဖို့၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးရတာမျိုးပဲလား ... ။ ဒီအကန့်ထဲက ခဏာ လွတ်မြောက် ထွက်ပြီးလာခဲ့ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု အမွှအနှစ်တွေအတွက် ကိုယ်နိုင်သလောက်လေး လုပ်ပေးခွင့်ရသည့် အခိုက်အတန့်လေးမှာ ရရှိလိုက်သည့် ပိတိနှင့် စိတ်ချမ်းမြှေ့ လွတ်လပ်မှု၏ အဖိုးထိုက်တန်မှုကို သူတို့အားလုံး သိခဲ့ကြရပြီ။ နောင်အခါမှာ ပုဂံဆိုတာကိုမြင်တိုင်း ငါတို့ရဲ့ လက်ရာ ခြေရာကလေးတွေ အတူတကွ ထင်ကျေန်ခဲ့ဖူးသည့်နေရာဟူသော စိတ်ဖြင့် တစ်သက်တာ လွမ်းရကျေန်ရ ဂုဏ်ယူတန်ဖိုးထားရပေတော့မည်။

ကိုမင်းတို့က တစ်မျိုးသာ လွမ်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ.မှာတော့ လွမ်းစရာနှစ်မျိုး ဖြစ်ရသည်။ သူ.လွမ်းစရာ တစ်မျိုးကတော့ ရှေ့ဘက်မျက်စောင်းထိုးခုံမှာ နှင့်ဥနှင့်အတူ ထိုင်လိုက်လာသည်။ သူက ကိုမင်းနှင့်အတူ ထိုင်သည်။ ကိုမင်းက ပြတင်းပေါ်က်ဘက်မှာ။ သူက

လက်ကျွန်လရောင်

လမ်းဘက်မှာ ... ॥ ခဏနေတော့ အစွန်မှာထိုင်နေသော နှင်းဥက နောက်
သို့လည်းကြည့်လာကာ ...

“ကိုအေး ... နေရာချင်း လဲထိုင်ရအောင်၊ ကိုအေးက ဒီကိုလာ၊
နှင်းဥက ကိုမင်းနဲ့ နေရာလဲပြီး ပြတ်းပေါက်ဘက်မှာ ထိုင်လိုက်
မယ်၊ နည်းနည်းမူးလို့ ပြတ်းပေါက်ဘက်မှာ ထိုင်ရင် သက်သာ
မလားလို့”

“နှင်းဥ မမနဲ့ နေရာချင်း လဲထိုင်လိုက်လို့ ရတယ်လဲ”

“နေ့ ... နေ့ ... မမ၊ မမ အဲဒီမှာပဲနေ့ ... । တော်ကြာ ဒီဘက်မှာ
ထိုင်ရင် မမပါ မူးလာလိမ့်မယ်”

နှင်းဥက အကွက်ဆင်တာလား၊ တကယ်လားတော့ မသိပါ။
သူကတော့ မမဘားနားကို ရောက်သွားသည်။ မမက စကားစမြည်မဆိုပါ၊
သူလည်း မဆိုဖြစ်ပါ။ ခံစားချက်တွေ များလွန်းတော့လည်း စကားလုံး
တွေ ပျောက်ဆုံးရသည် ထင်ပါရဲ့။

လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း အကျောက် အနိမ့်အမြင့်
များလာသည်။ ပုံဖွေးတောင်မကြီးနှင့် နှီးလာသည်နှင့်အမျှ တောင်ရိပ်ဖြင့်
အေးလာသည်။ သစ်ပင်တို့ စိန့်အပ်အပ် စိမ့်စိမ့်ညို့ညို့ ဖြစ်လာသည်။
ကန္တာရလွင်ပြင်ဆိုမှ အိုအစစ်ဆိုလို့ ဝင်စပြုပေပြီး။

တောင်ခြေမှာ ကားရပ်ပြီး သူတို့တောင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြတော့
မနက ရှစ်နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ ရာသီဥတုက နေလည်းမပူး၊ မိုးလည်းမရွာဘဲ
အေးမြနေသည်။

“ရာသီဥတုကတော့ ကိုယ့်ဘက်ပါနေတယ်ဟေး ...”

ကိုဇော်သစ်က ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

တောင်တက်လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပြပြစ်ရာမှ တဖြည်း
ဖြည်းမတ်လျက် တောကိုတိုးကာ တက်ခဲ့ကြရသည်။ အားလုံးက ကျော်ဗို့
အိတ်ကိုယ်စိလွှယ်လျက်၊ ကျော်ဗို့အိတ်ထဲမှာ ရေသန့်ဘူးတရီး၊ မှန့်ထုပ်
တရီး၊ ပြီးတော့ ရေဖွေးက ဘယ်ဆိုမှန်းမသိသည့်တိုင် ခေါက်ဆွဲခြောက်
ထုပ်တရီးကို လိုရမယ်ရ ထည့်ယူလာသေးသည်။

လမ်းတစ်လျောက် သူ၊ အစုကလေးနှင့်သူ စောင့်ကာ တက် ခဲ့ကြသည်။ နှင့်ဥတို့ မိန့်းကလေးတွေကတော့ ဆယ်ဖိုစတစ်တရမ်းရမ်း ဖြင့် လမ်းတစ်လျောက် ရိုက်လို့မဆုံးတော့။ နှင့်ဥက ဆယ်ဖွဲ့ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောသေးသည်။

“ဒီဆယ်လ်ဖီ စတစ်လေးလည်း ဓမ္မအသုံးဝင်တော့တာဖို့၊ နှင့်ဥ တို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က နှင့်ဥတို့ကို မခေါ်ခင်ကတည်းက အပြတ်ပြောထားတာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဖော်ဘွတ်ခဲ့တင်ဖို့အတွက် တော့ ပုဂံကိုမလာခဲ့နဲ့ဆိုလို့ ဓာတ်ပုံလည်းကောင်းကောင်းမရိုက်ရဲ့ ဖော်ဘွတ်ခဲ့လည်း မတင်ရဲ့၊ ဆယ်လ်ဖီစတစ်လေးလည်း အသာ ခေါက်ထည့်ထား ရတာ ...”

မမက နှင့်ဥကိုကြည့်ရင်း ရယ်နေသည်။ တောင်တက်လမ်း တစ်လျောက်လုံး မမ မျက်နှာက ကြည်လင်ခွင်လန်းနေသဖြင့် သူ မိတ် ချမ်းသာရသည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် တက်မိတော့ အားလုံး ခရီးပန်းစပြုကာ ခြေလှမ်းတွေနေးလာကြသည်။ သူက မမကို စောင့်၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ရန်ပြီ ... မင်း တက်နှင့်လေ ရတယ်၊ မမကို စောင့်မခေါ်နဲ့၊ မမ ဖြည်းဖြည်းလိုက်တက်ခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်ုတ်လည်း ဖြည်းဖြည်းပဲ တက်နိုင်လို့ပါ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း တက်နိုင်ပါတယ်၊ မမကို စောင့်ခေါ်နေရ လို့ ဖြည်းဖြည်းတက်ဖြစ်နေတာပါ”

မမက ခဏာရပ်၍ အမောဖြေရင်း ဟိုးအဝေးက တိမ်တွေဆီ ငေးရင်းက ...

“မမဘဝမှာ မဖြစ်ချင်ဆုံးက ကိုယ့်ကို ငဲ့ကွက်စောင့်ခေါ်နေရလို့ တစ်ဖက်သားမှာ ခရီးမတွင်နိုင်ဖြစ်ရမှာကိုပဲ ...”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားက စောင့်ခေါ်ခွင့်ရလို့ ပျော်ခွွင်တယ်ဆိုရင် တော့ မမ လိုက်ခဲ့ဖို့သင့်တာပေါ့ ...”

“ပျော်ခွွင်မှုဆိုတာ အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေကိုလိုက်ပြီး အပြောင်း

လက်ကျွန်လရောင်

အလဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို စောင့်ရလို့ တစ်ဖက်သားက
ပျော်ချင်ရတယ်ဆိုရင်တောင် သူမှာ ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေရင် မမ
ကတော့ ပျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူးလေ ... ”

သူ ကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်မိသည်။ တိမ်ညိုတစ်အုပ်
ရွှေသွားတာကို မြင်လိုက်သည်။ နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်
က မိုင်းအုံလာသည်။ ရာသီဥတုသည် နေသာရာမှ မိုင်းညိုလာသည်။
တိမ်ဖြူဗွေပျောက်ကာ တိမ်ညိုတွေ ရောက်လာသည်။

“မိုးရွာတော့မလား မသိဘူး”

မမက ကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်ရင်း တီးတိုးရောဂါတ်သည်။
ပြီးတော့ သူတို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ တဖြည့်ဖြည့်း တောင်ထိပ်နှင့်
နှီးလာချိန်မှာ လမ်းတစ်လျှောက် တောင်ခိုးတွေ ဝေနေတာကိုမြင်ရလေ
သည်။ တောင်ခိုးတွေကို အဝေးက မြင်နေရသော်လည်း အနီးရောက်တော့
ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လို့မရနိုင်ပြန်ပါ။ အဝေးက ငေးရုံသာတတ်နိုင်လျက်
တဖြည့်ဖြည့်း ဝေးလွင့်ပျောက်ပျက်သွားတာကို ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ
ကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်မျိုးကို မမ
ခံစားဖွုံးရုံးလား မသိပါ။

သူတို့ဆက်တက်ခဲ့ကြရင်း တောင်ထိပ်သို့ရောက်ခါနီးမှာ
မိုးကရွာလာခဲ့သည်။ မိုးမရွာလောက်ဘူးထင်တာမို့ သူတို့အားလုံးဆီမှာ
ထိုးလည်းမပါ။ မိုးကာဂျာကင်တွေလည်း ပါမလာ ... ” ရှေ့ကသွားနှင့်
သူတွေလည်း နဲ့ခဲ့စိုက်နှင့်ကြပြီထင်ပါသည်။ မမကိုကြည့်တော့ ရောစိုးကာ
ချမ်းတုန်စပ်နေပြီ။ သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထပ်ဝတ်လာသည့် အပေါ်ဝတ်
အကြိုကို ချွော်ပြီး မမကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ မမက မငြင်းပါ။

“ချမ်းနေရင် မြန်မြန်လျှောက်မှ သွေးပူးပြီး အချမ်းပြုမှာ”

မမက သူကိုယ်သူ အားပေးသလိုပြောရင်း ခြေလှမ်းသွက်
သွက် လှမ်းသည်။ မကြာခင် တောင်ထိပ်သို့ သူတို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အမလေး ... ချမ်းတယ် ... ချမ်းတယ်၊ အချမ်းပြုအောင် နည်း
လမ်းရာပေးကြပါ”

နှင်းဉာဏ် အသံစာစာကို အရင်ကြားရသည်။

“သူတစ်ယောက်တည်း ချမ်းတာကျနေတာပဲ၊ ပိုကိုပိုတယ်”

ကိုမင်း၏ အသံ ... ။ တောင်ထိပ်မှာတော့ လေကအေးလှသည်။ မိုးတိတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးရေတွေ ဖိန့်သည့် အဝတ်အစား တွေကို လေအေးတွေတိုးနေသဖြင့် အားလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ အနီးအနားမှာတော့ တာဝါတိုင် တစ်ခု၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုလို အဆောက် အအုံဟောင်းတစ်ခု၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ စက်မောင်းသံလို့ ကြားနေရသည် အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိနေသည်။

“ခိုက်ဆာလိုက်တာနော် ...”

မထက်၏ ညည်းညှသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ပါလာသည့် မှန်းတွေကို ဝေမျှစားနေကြသော်လည်း လောက်ဝေလင်ပုံမရ။

“မီးဖိုလေးဘာလေး မရှိဘူးလား၊ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

လက်တွေကျကျ မစိမ့်က အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှမ်းအော်သံကို ကြားရသည်။

“ဒီမှာ မီးသွေးရော မီးဖိုတွေရော အိုးချက်ပန်းကန်အဟောင်းတွေလည်း ရှိတယ်ဗျို့。”

အဲဒီနောက် မီးမွှေးသူကမွှေး၊ ရေသန့်နှင့် ခေါက်ဆွဲပြုတို့ ပြင်သူကပြင်ဖြင့် တက်ကြနေကြသည်။ မမကလည်း ဝင်ကူလုပ်ပေးနေသည်။ သူက စက်မောင်းနေသည့်ဘက်သို့ လျောက်သွားလိုက်သည်။ နွေးဖို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိုချင်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဂုဏ်နှီးအိတ် လေးလုံး ရလာသည်။ ဂုဏ်နှီးအိတ်တွေယူပြီး သူပြန်လာတော့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားသူတွေက စားနေကြပြီ။ သူက ဂုဏ်နှီးအိတ်တွေကို မြောက်ပြလိုက်ရင်း

“ဒီမှာ ဂုဏ်နှီးအိတ်တွေ ရလာတယ်ဗျို့....”

“ဂုဏ်နှီးအိတ်က ဘာလုပ်ရမှာတုံး ...”

“ခြုထားရင် နွေးတယ်လေ၊ ဘာလဲ ... မခြုကြဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပေး ... ပေး ...”

နှင်းဉာဏ် ခုမှ သဘောပေါက်ကာ တက်တက်ဖြေဖြေ

လတ်ကျိန်လရောင်

လာလုတာဖို့ သူက မမအတွက်တစ်လုံးချိန်ကာ ကျွန်ုတ္ထုံးလုံးကို သူတို့

ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ရေး... ဒါ နင်တို့ဖို့၊ ကြည့်ကျက်ဝေမျှခြိုက်”

“ကိုအေးလက်ထဲက တစ်လုံးကရော ...”

“ဒါ ... မမဖို့”

“ဉ်... သိတတ်သား”

“ယားကုန်ကြတော့မှာပဲဟာ ...”

ကိုမင်းက နှာခေါင်းရှုံးရင်းပြောတော့ နှင်းဥက ဂုဏ်နိအိတ်
တစ်လုံးကို ခြုံလိုက်ရင်း ...

“တတ်နိုင်ဘူး၊ နွေးဖို့အဓိကပဲ”

ဟုပြောပြီး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဆက်စားနေသည်။ သူက ဂုဏ်နိ
အိတ်တစ်လုံးကို မမပခုံးပေါ် ခြုံပေးလိုက်တော့ အားလုံးက ပြုးစိတ်။ မမ
ကတော့ ပါးအို့လေးတွေရဲလျက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုသာ င့်စားနေသည်။

သူတို့အားလုံး တောင်ထိပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားနေပြီး
အဝတ်အစားတွေလည်း ခြောက်၊ လူလည်း နွေးလာတော့မှ ပြန်ဆင်းလာ
ခဲ့ကြသည်။

တောင်ခြေရောက်တော့ ညာနေစောင်းလုပြီး။ ပုံဗျားမှာပဲ
ညအိပ်ကြမည်ဖြစ်၍ ကိုဇ်မင်း၏ ဟိုတယ်ရှိရာ မြို့ပြင်ဘက်သို့ မောင်း
လာခဲ့ကြသည်။ ကိုဇ်မင်း၏ ဟိုတယ်မှာ သူတို့တွေ တစ်ညာအိပ်ကြမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရန်ပြု ... ကျွန်ုတ္ထုံးကို စပွန်ဆာပေးတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က
ခင်ဗျားရဲ့ သူငွေးလား ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း၊ သူ ဒီဟိုတယ်ဆောက်ပြီးတာ သိပ်မကြာသေး
ဘူး၊ မိသားစုလည်း လာနားရင်း နေလို့ရအောင်ဆိုပြီး ဆောက်ဖြစ်
သွားတာ၊ ဆောက်နေတဲ့အချိန်တုန်းက ကျွန်ုတ္ထုံးပဲ ခဏာခဏာလာ
ကြည့်ပေးရတာ၊ ကျွန်ုတ္ထုံး ဒီခရီးစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်
ရင်းပြောဖြစ်လို့ သူက ဒီမှာ တစ်ညာအိပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးတာပါ”

သူ ကိုမင်းမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေနေဆဲမှာ သူတို့ကားက
ဟိုတယ်ဝန်းထဲသို့ ချီးကျွေးဝင်လာခဲ့သည်။ ပုံဗျားတောင်ကို လုမ်းမြင်ရ
သည့် ဒီနေရာဝန်းကျင်လေးကို သူနှစ်သက်ခဲ့ရပါသည်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာ
တစ်ခုကိုမှာ မမကြိုက်သည့် စံကားဝါပန်းနှင့်တကွ ရာသီအလိုက် ပန်း
တွေ ဖူးဖူင့်ကြသည်လေ ... ။

ပုံဗျား၏ ညနေခင်းက အေးမြသာယာလှလေသည်။ အပြင်
 မှာ ထမင်းသွားစားပြီး ပြန်လာကတည်းက မြကျေးက အခန်းထဲသို့ ဝင်
 မနားဖြစ်သေးဘဲ ခြိဝင်းထဲမှာ အေးအေးလူလူ လမ်းလျောက်နေရင်း
 ခြိဝင်းထဲမှာ ဝေဆာပွင့်လန်းနေသည် ပန်းပင်တွေကို သဘောတကျ
 လျောက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြကျေးတို့ မင်းနှစ်သူမှာ ဒီလိုပန်းတွေ ဝေဝေ
 ဆာဆာ မြှင့်ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလေမလဲဟု စိတ်ကူးယဉ်မိ
 သည်။ သို့သော် ကိုယ့်လိုအင်တွေ ပြည့်ဝနိုင်သည့် ဘယ်အရပ်ဒေသကို
 မဆို နှစ်သက်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်မွေးဖွားရာဇာတိ အညာလောက်တော့
 မချုပ်မက်နိုင်ဘူးဟုဆိုလျှင် မြကျေးတို့ အညာသူ အညာသားတွေကို
 ဒေသခွဲကြီးသူတွေဟု ဆိုကြလေမလား။ ပူပြင်းခြားကို လုပေမဲ့လည်း
 မြန်မာပေါက်သည့် ထနာောင်း တမာ မန်ကျည်းနှင့် ထန်းပင် ထန်းတော့
 တွေကို တုရင်တောင်နောက်ခံနှင့် မြင်ရခြင်းကိုက စဲ့မက်စရာ မြင်ကွင်း
 တစ်ခုလေလား။ မြစ်မင်းခရာဝတီကပင်လျှင် ဌီတွယ်အောင် ညို.ငင်နိုင်
 လေသလား။ ဧရာဝတီ၏ ဟိုတစ်ဘက်ဆီက ညာအခါ မီးရောင်လက်လက်
 မြင်နေရသည့် တန်းကြည့်တောင်တန်းကပင် လွမ်းစရာဖြစ်ခဲ့လေသလား။
 နှစ်ထောင်ချိန်းပါး စေတိပုထိုးများကြားက သဲလမ်းကလေးတွေပေါ်မှာ
 ဖြတ်သန်းသွားလာရင်း ဘယ်ဆီသို့ ရော်ရမ်းမှန်းမျှော် လွမ်းရမှန်းမသိသည့်
 ခံစားချက်ကပင်လျှင် ကိုယ့်ဘဝကို လွမ်းမိုးထားခဲ့လေသလား ... ။

မြကျေးသည် တွေးရင်း ဧောင်းကပင် ဟိုတယ်ဝင်း၏ နောက်ဘက်အထိ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ ခြိ၏နောက်ဘက်တွင် နါးမောက်ပင်တာချို့နှင့် နှင့်ဆီပင်တာချို့၊ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းတန်းလျားတာချို့။ မြကျေးက လျှောက်ကြည့်ရင်း ခြိစပ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ဘာများရှိပါလိမ့်။

မြကျေးက ခြိစပ် နါးမောက်ပင်တန်းများ၏ ဟိုတစ်ဖက်ကို လုမ်းမွော်ကြည့်မိတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ခြေလေးတစ်ခြိကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြေလေးကို ခါးလယ်လောက်သာမြင့်သည် အဖြူရောင် ထိပ်ချွန်းချွန်းသစ်သားပြားကလေးများဖြင့် ကာရုံထားသည်။ ချုစ်စဖွယ်ခြေစည်းရိုးနိမ့်နိမ့်ကလေး၏ ဟိုတစ်ဖက်မှာတော့ စံပယ်ရုံတာချို့၊ နှင့်ဆီပင်တာချို့။ ခြိထောင့်မှာတော့ စံကားဝါပန်းပင်ကလေးတစ်ပင် ရှိသည်။ ထိပန်းပင်ကလေးတွေ၏ နောက်ဘက်က အဖြူရောင် အီမ်သေးသေးလေးကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ဤခြိကလေး၏ ခြိတံခါးကလည်း ခြိစည်းရိုးနှင့်အမြင့်တူပုံစံတူ သစ်သားရွောင်းများ ခပ်ကျကျထောင်စီထားသည် တံခါးမျိုးဖြစ်သည်။ တံခါးထိပ်က သံကွင်းကလေးကို ဖြုတ်လှန်လိုက်လျှင် အလွယ်တကူ ဖွင့်လို့ရနိုင်လိမ့်မည်။

မြကျေးသည် ထိခြိနှင့် အီမ်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားသွားကာ ဟိုတယ်ခြိဝင်းနောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်လိုက်ပြီး ခြိကလေးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အီမ်သေးသေးလေးက အမိုးချွန်းချွန်းနှင့် ချုစ်စဖွယ်ကလေး။ ပုံပြင်ထဲကအီမ်ကလေးနှင့်တူလှသည်။ အီမ်ကလေး၏ ဘားဘက်ကပ်လျက်မှာ အီမ်မရှိဘဲ စိုက်ခင်းတွေကိုသာ မြင်ရသည်။ ဟိုတစ်ဖက်မှာတော့ ပုံပြားတောင်နောက်ခံထားကာ မြင်ရသည့် ရူခင်းက အလွန်လှပလေသည်။ အီမ်ကလေး၏ ပြုတင်းတံခါးတွေကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ထိရှုခင်းကို မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အီမ်ပိုင်ရှင်၏ စိတ်ကူးကို မြကျေးက သဘောကျသွားမိသည်။

မြကျေးသည် တံခါးထိပ်မှ ကွင်းကလေးကိုဖြုတ်၍ တံခါးကိုတွေ့ဖွင့်ကာ ခြိထဲသို့ဝင်လာခဲ့၏။ ခြိထဲမှာတော့ ပန်းရန်းတွေ ထုံသင်း

လက်တွန်လရောင်
မွေးပုံး၍နေလေသည်။ မြေကျေးသည် ခြိစည်းရှိုးပတ်ပတ်လည်က ပန်းပင်
လေးတွေကို သေချာလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဟောဟိုက စံပယ်ရုံး၊ ဟောဟိုက
နှင့်ဆီ၊ ဟိုအပင်က သရဖိပင်များလား၊ သဇ်တိုင်ကလေးတွေလည်း
ထွေ့ရုံး၊ ကုံကော်ပင်ပျို့ကလေးလည်း ရှိရဲ့။ ခြိထောင့်က စံကားဝါပင်
ထွေ့ရုံး၊ ကုံကော်ပင်ပျို့ကလေးတွေ ပွင့်၍နေလေသည်။
ဝိုအင်တုံးထဲမှာတော့ ကြာပန်းကလေးတွေ ပွင့်၍နေလေသည်။
မြေကျေးက စံပယ်ပန်းကလေးတွေကို င့်မွေးဆဲမှာ နောက်
ဘက်ဆီက ခြေသံကို ကြားရသည်။ အိမ်ရှင်များလား ... ။ အိမ်ရှင်ဆို
လျှင်တော့ ခြိထဲသို့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ခဲ့မိသည့်အတွက် တောင်းပန်ရ
တော့မည်ထင်သည်။

မြေကျေး လူညွှန်ကြည့်မိတော့ လက်ထဲမှာ ပေါက်တူးနှင့်
တူစွမ်းကို ကိုင်ထားသည့် ခြိသမားနှင့်တူသော ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်
ကို ထွေ့လိုက်ရသည်။ မြေကျေးက သူ့ကိုပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ဒါ ... ဦးလေးခြားဗျား၊ အိမ်လေးရော ခြိလေးရော လှလို့ ကျွန်ုံး
ခဏဝင်ကြည့်တာပါ”

“ရတယ်၊ ကြည့်ပါ ... ကြည့်ပါ၊ ဒါ ကျွန်ုံးတော်ခြိတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဟို ဟိုတယ်ဆောက်တုန်းက လာလာနေတဲ့ မန္တိ လေးက
အင်ဂျင်နိယာလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြိပါ၊ သူက ခဏခဏ မလာနိုင်
တော့ ကျွန်ုံးတော်ပဲ သူ့ပန်းပင်တွေကို စောင့်ရှုာက်ပေးနေရတာ၊
ဒီခြိကလည်း ကျွန်ုံးတော်စိုက်ခင်းကို ဖူးရောင်းထားတာပါ”

ဦးလေးကြီးက မြေကျေးကိုပြောပြီး ခြိထဲမှုပြန်ထွက်သွားသည်။
ပန်းပင်တွေကြားမှာ ရပ်တန့်ကျွန်ုံးရှစ်ခဲ့သော မြေကျေး၏ နားဝမှာ ကလေး
သံကလေးတစ်သံ ကပ်၍ ပေါ်လာသလို ထင်လိုက်မိသည်။

“မမက ပန်းကြိုက်တယ်နော်၊ မမ ရွာကျေတော့ ပန်းတွေလည်း
များများမရှိဘူး၊ ကျွန်ုံးတော် အိမ်ကောင်းကောင်း ဝယ်နိုင်ရင် မမ
ဖို့ ပန်းတွေအများကြီး စိုက်ပေးမယ်”

မြေကျေးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ့ ဖြစ်သွားကာ တစ်ခုံတစ်ခုကို

တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုခဏ္ဍာန်ပင် မြကျေး၏ နောက်ဘက်ဆီမှ သစ်ရွက် တွေကို နင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရလေသည်။ မြကျေး လူညွှန်ညွှန်မိတော့ မြကျေးနောက်မှာ ရပ်နေသည့် ရန်ပြောကို တွေ့လိုက် ရသည်။ မြကျေးက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါ ... မင်းခြဲလား ... ”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့ သူငြေးရဲ့ အလုပ်ကို လာလာ ကြည့်ပေးရင်း ဒီနားကပ်ရက် မြေကလည်း ရောင်းချင်တယ်ဆိုတာ နဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်ထားလိုက်တာ၊ အိမ်ဆောက်ဖို့က ပိုက်ဆံသိပ် များများ မရှိပေမဲ့ ဒီဟိုတယ်ဆောက်ရင်း ပိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ပြန်ပြန်ဝယ်ထားပြီး ကိုယ့်စိတ်ကျားလေးနဲ့ကိုယ် ဆောက်လိုက်ဖြစ် တာ၊ ခြဲထဲမှာ စံကားဝါပန်းပင်နဲ့ သရဖြိပန်းပင်ကလေးပါတာ တွေ့ကတည်းက ကျွန်တော် ဒီခြဲကို သိပ်လိုချင်ခဲ့တာ၊ တခြားပန်း တွေ့ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ထပ်စိုက်လို့ရတာပေါ့”

မြကျေးက ပုံပွားတောင်ကလပ်ဘက်ဆီသို့ ၁၁:နေလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ လိုက်ခါလှသော်လည်း တည်ြှုံးမြှုံးပင် ရပ်တန့်နေခဲ့ မိသည်။ ပုံပွားတောင်တစ်ရိုက်မှာတော့ ဆည်းဆာရောင် သမ်း၍နေခဲ့ပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး ခဏာတော့ တိတ်ဆီတ်သွားရသည်။

“မမအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကလေးပေါ့ ... ”

ရန်ပြောက ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ခေါင်းငှုံးမြှုံးမြှုံးသက်နေခဲ့သည်။ မြကျေး ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါ။ ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိပါ။ မြကျေး ကိုယ် မြကျေး မသိခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

လွန်ခဲ့သည့် ၇ နှစ် ရန်ပြောထွက်သွားသည့်နေ့က ရန်ပြော ချုန်ထားခဲ့သည့် ယွန်းလက်ကောက်ကို သွားယူရင်း မြေတိုးကိုခန်းထဲမှာ ဘူးကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငါးခဲ့မိကြောင်း မြကျေး မသိပါ။ ကမ္မာပေါ်မှာ ကစ်ကွင်းတည်းရှိသည်ဆိုသော ထိုယွန်းလက်ကောက်ကို လက်ကိုင်ပဝါ လေးနှင့် ထုပ်ထားကာ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ ထားခဲ့မိသည့်တိုင် ဘူးကြောင့်

လက်ကျွန်လရောင်

မဝတ်ဖြစ်ခဲ့သည်လဲဆိုတာ မြကျွေး မသိပါ။ ဘူးကြောင့် ဒီအချိန်ထိ
တစ်ယောက်တည်း နေဖြစ်ခဲ့သည်လဲဆိုတာ မြကျွေး မသိပါ။ မြကျွေး
သိတာတစ်ခုကတော့ ရန်ပြေအေးကို သူကျင်လည်ခဲ့ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ထက်
ကျယ်ပြန့်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်စေလိုခြင်းနှင့် အောင်မြင်
ပြည့်စုံသော ယောကျားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ မရခဲ့ဖူးသည့် မြင့်မားသည့်
မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းကို တည်ထောင်စေလိုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မြကျွေးကတော့ရော ... ။ မြကျွေးကတော့ ကလေးတစ်
ယောက်ကို ဖြူစင်စွာ ပြေစုံပိုးထောင်ပေးခဲ့ပြီးနောက် ထိုကလေး ကြီးပြင်း
လူလားမြောက်လျက် အောင်မြင်တိုးတက်သွားတာကို ပိတိဖြင့် ဖြူဖြူစင်
ငင် ငေးမျှော် ကျန်ရစ်နိုင်သည့် လေးစားထိုက်ဖွယ်သော ဥယျာဉ်များ တစ်
ယောက်သာ ဖြစ်လိုခဲ့ပါသည်။ ညကမှာ်နေလျှင်တော့ လဝန်းက
အစွမ်းကုန် သာပေးရပါမည်။ မန်က်လင်းလို့ ရောင်နိုလာသည့်အခါမှာ
တော့ အလိုက်တသိ ဆုတ်ခွာမှုနှင့်ဖျော့သွားရပါ၍မှုံးမည်။ နေထွက်လာသည်
အထိ နောက်ဆုံးလက်ကျန် အလင်းရောင်ကလေးဖြင့် သာနေသည့်
လက်ကျန်လရောင်ကို ဘယ်သူက သတိပြုမိတော့လို့လဲ ... ။ အာန့်ဘာ
ဘရားပွဲသို့သွားခဲ့သည့် မန်က်ခင်းတွေမှာ လှည်းပေါ်မှုမြင်ရသည့် အနောက်
ဘက်ကောင်းကင်ယံက လက်ကျန်လရောင်ကလေးကို နှုမြောတသ စောင့်
ကြည့်နှုတ်ဆက်ခဲ့မိသော ကလေးမလေးသည် ညအမှာ်မှာ အစွမ်းကုန်
လင်းပေးခဲ့ပြီးနောက် နေ့အလင်းလာချိန်မှာတော့ အလိုက်တသိ မိန့်ဖျော့
ကွယ်ပျောက်ပေးလိုခဲ့ပါသည်။

“မမ ... ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ယွန်းလက်ကောက်ကို ဘာလို့မဝတ်
တာလဲ၊ တစ်ခါမှ မဝတ်ခဲ့တာလား၊ ကျွန်တော်ချုစ်တာကို အပြစ်
လို့ ခုထိယူဆတုန်းပဲလား မမရယ် ...”

“မင်းက မမအတွက်တော့ မောင်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ ရန်ပြေ၊
အရင်ကရော အခုရော အမြီတမ်းအတွက်ရော မောင်လေးထက်
မပိုပါဘူး ...”

“မမ ညာတာပါ၊ မမ ဝန်မခံပေမဲ့ မမ မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်၊ မမ ဘာဖြစ်လို့ ဝန်မခံသလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ဘာတွေခြားထားသလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သိတယ်၊ တကယ်တော့ စည်းခြားတယ်ဆိုတာ သူများ က လာခြားထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆုပ်ကိုင် ထားတဲ့ အယူအဆတွေ သတ်မှတ်ချက်တွေ စံနှစ်းတွေကပဲ ခြားထားတာပါ၊ ကိုယ်ဆုပ်ကိုင်ထားတာတွေကို ဖြေလျှော့လိုက်ရင် အချစ်မှာ စည်းခြားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး မမရယ်၊ ဘယ်အရာ မဆို တစ်သမတ်တည်းတော့လည်း အမြိုက်ဆလက်ခံထားလို့ မရပါဘူး၊ မြောက်ကနေ တောင်ကို စီးပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒရာဝတီတောင် မှ တချို့နေရာတွေမှာတော့ အရှေ့ကနေ အနောက်ကို စီးရသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“မမတို့ ဒီမှာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နှင့်ဥတို့ ရှာနေလိမ့်မယ်၊ မှာောင်လည်း မှာောင်တော့မယ်၊ မိုးလည်းချုပ်တော့မယ်”

“ကည့်ပါလား ... မမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ကရုစိက်လွန်းတယ်လေ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း သူများရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ အောက်မှာ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို မစတေးဘဲ နေကြည့်နေပါဉီးလား မမရယ် ...”

ရန်ပြေက မြကျေးလက်တွေကို လုမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မြကျေး မြင်းရက်သဖြင့် အလိုက်သင့်ဤမြေမြတ်သက်နေလိုက်မိသည်။ လူငယ်ကလေးက မြကျေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ဘယ်ဘက် ရင်အုံမှာ ဖွဲ့ကပ်လိုက်ပါသည်။

“မမကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်”

“အေး ... မမလည်း မောင်လေးကို ချစ်ပါတယ်”

လူငယ်လေးက မျက်ရည်များဖြင့် ရယ်မောလိုက်ရင်း ‘လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နစ်တုန်းကလည်း မမ ဒီလိုပဲ ဖြေခဲ့တယ်လေ’ ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ...

လက်တွန်လရောင်

“ခဏလေး ြမ်သွားပြီးမှ မျက်လွှာချုပြီး တိုးတိုးလေး ဖြေပါလား
မမရယ်”

ဟု သူပြောတော့ မြကျေးက ရယ်မောမိပါသည်။ မြကျေး
မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနှင့်ပင် ... သူ မြကျေးလက်ကို
လွှတ်လိုက်တော့ မြကျေးလက်က သူ.ရင်ငွေ.ကြောင့် နွေးကျွန်းခဲ့ရသည်။
စိတ်နာကျင်နေသည့်တိုင် ပါးမြိုင်းမွေးရာကလေးတွေ ဖို့စိမ်း
နေသည့် လူငယ်ကလေး၏ မျက်နှာက ပျိုမျှစ်လှပါသည်။ အရင်ကထက်
ပင် ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းလာသည့် လူငယ်ကလေး ... ထက်မြက်သွက်
လက်သည့် လူငယ်ကလေး၏ အနာဂတ်မှာ မျှော်လင့်စရာတွေ အများကြီး
ရှိလိမ့်ဘီးမည်။

“ကျွန်းတော် သန်ဘက်ခါ မနက်ဆို မန္တိ လေးကို ပြန်ရတော့မယ်”

မြကျေးရင်ထဲမှာ လုပ်ခနဲ့ ခါသွားသည်။ သို့သော် မြကျေး
က သူ.ကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“မင်းက ကန္တာရပင်တွေလိုပဲ ခက်ခဲတဲ့နေရာတွေမှာတောင် အမြဲ
တမ်း ရှင်သန်နိုင်ခဲ့သူပါ၊ အမြဲတမ်းလည်း ရှင်သန်နိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ မောင်လေး ...”

“ကျွန်းတော် ရှင်သန်ဖို့ခက်ခဲတဲ့နေရာဆိုလို့ တစ်နေရာပဲ ရှိပါတယ်
ခြားက်သွေ့လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အမြစ်စွဲ ကုပ်တွယ်လို့မရနိုင်
လောက်အောင် နှီးည့်လွန်းလို့ ...”

မြကျေးက သက်ပြင်းဖွံ့ဖြိုးချုမိပါသည်။ ခြုံထဲမှာတော့ ပန်းရန်း
တွေက မွေးလှေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဆည်းဆာပျောက်ကာ
အမှာင်က အစားထိုး၍ဝင်နေခဲ့ပြီ ... ။ ယာခင်းတွေ၏ အလွန်က အရှေ့
ဘက်ကောင်းကင်ဆီ မျှော်ကြည့်မိတော့ လက တအိအိ ထွက်ပြုလာခဲ့ပြီ။
ဒီည့် လပြည့်ညပပဲ ...”

“မမ ... ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ မမက အဲဒီ
လလိုပဲ ကျွန်းတော့ကို အလင်းရောင်ပေးခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ...”

“အခု မင်းဘဝက အလင်းပေးဖို့ လိုအပ်လောက်အောင် မျှင်
နေတဲ့ ညမျိုးမှ မဟုတ်တော့တာပဲ ရန်ပြရယ်”

ရန်ပြောထဲမှ သက်ပြင်းချသံဖွွ့ကို ကြားရသည်။

ထိုညာက အဖြူရောင်အီမ်ကလေးရှုံးက စံကားဝါပန်းပင်
ကလေးအောက် ခုံတန်းကလေးမှာ နှစ်ယောက်အတွေ ခပ်ခွာခွာထိုင်ရင်း
အရှုံးဘက်ကောင်းကင်ဆိုက တရွှေ့ရွှေ့ ထွက်ပြူမြင့်တက်လာသည်
လပြည့်ဝန်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ လရောင်သည်
စံကားဝါပန်းပင်၏ အရွှေက်များပေါ်သို့ ဦးစွာပထမ ငွေရောင်ကြီးပက်လိုက်
သည်။

ခြိုဝင်းကလေးထဲရှိ ပန်းမျိုးစုံတို့သည် လရောင်အောက်မှာ
မွေးပုံးကြိုင်လိုင်၍နေတော့သည်။

ပုဂံ၏ အရက်ဦးမှန်ပျပျအလင်းရောင်အောက်တွင် ဆိုင်ကယ်
လေးတစ်စီးသည် မြေနိုင်းကလေးအတိုင်း ဘုရားပုထိုးစေတိများအနီးမှ
ကျော်ကုန်ကာ မောင်းနှင့်လျက်ရှိလေသည်။ နေမထွက်ခင် အိုးထိန်း
ကုန်းကို ရောက်ချင်သည်။ ရန်ပြေအေးက သူ ပုဂံမြေမှ မထွက်ခွာမိ
မြကျေးနှင့်အတူ နေထွက်ချိန်ကို ကြည့်ချင်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

မြကျေး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာချိန်တွင် ကောင်းကင်
သည် ရောင်နိပို့၍ ရှုလာပြုဖြစ်သော်လည်း နေလုံးကဖြင့် ထွက်ပြုမလာသေး
ချေး။ မြကျေးအရင် ရောက်နှင့်နေသော ရန်ပြေက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ
ထိုင်ရင်း အရှေ့ဘက်ဆီ ငေးမျှုံးကြည့်နေခဲ့သည်။ မြကျေးက သူ့ထံသို့
လျောက်သွားပြီး သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက မြကျေးကို
င့်ကြည့်တော့ မြကျေးက သူ့ကို ပြုးပြမိသည်။ သူက အရှေ့ကောင်းကင်
ဆီသို့ ပြန်ငေးလိုက်ရင်း ...

“သိပ်လှတာပဲနော် မမ ...”

“အင်း ... အရမ်းလှတယ်”

မြကျေးက သူ့လိုပဲ အရှေ့ကောင်းကင်ဆီ မျှော်ငေးနေဆဲ
မှာ နေဝန်းနိနိက တရွှေ့ရွှေ့ ထွက်ပေါ်လာလျက် အရှေ့ကောင်းကင်မှာ
လင်းရောင်ဝါကို ဖြန့်ကျက်လိုက်လေသည်။

တောင်ကုန်းပတ်ပတ်မှာတော့ ကန္တာရပင်ပုကလေးများ
စိုင်းရုံလျက်ရှိကာ တမာ ထနောင်းနှင့် ထန်းပင်တန်းများကို လှမ်းမြင်ရ
သည်။ ပြီးတော့ ဟိုးဝေးဝေးက တန်းကြည့်တောင်တန်း နောက်ခံဖြင့်
မြင်ရသည့် ဓမ္မရုံကြီးဘုရား၊ စူဌာမဏီဘုရား၊ ဓမ္မရာဇာဘုရားနှင့်
ပြာသာခိုကြီးဘုရား။ ပျော်မြင်ရသည့် သွေ့သူနှင့် အာနှစ့် ... ။

မြကျေး ဝေးနေဆဲတွင် မြကျေး၏ မျက်လုံးတွေကို လက်
ဖြင့် ဖွံ့ဖြိတ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။

“မမ ... မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုတ် ပေါင်ယ်တုန်းက
မမ ကျွန်ုတ်ဘုံးကို ဒီလို့မျက်လုံးပိတ်ပြီး ဘာမြင်လဲလို့ မေးခဲ့ဖူးတယ်
လေ၊ ကလေးတုန်းကတော့ အမှာင်ပဲမြင်ပေမဲ့ ခုတော့ အမှာင်
ထက်ပိုပြီး မြင်နိုင်တာတွေ ရှိလာပြီ၊ မမရော အခု ဘယ်လောက်
မြင်နိုင်ပြီလဲ ...”

“မင်းက ကလုံစား ချေတာပဲ ...”

မြကျေးက ပြုး၍ပြောမိသည်။ ပြီးတော့ လေးလေးနောက်နက်
ြိမ်သက်နောမိစဉ် မြကျေး၏ အာရုံသည် အမှာင်ထက်လွန်၍လာလေသည်။
မြကျေး၏ အာရုံထဲ၌ ပူပြင်းသွေ့ခြားကာ လူသူဆိတ်သူဦး
သည့် ပုဂံမြို့ဟောင်းကြီးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ထောင်ချိန်းပါး
အချိန်သို့ ပြန်ရောက်သွားကာ အသက်ဝင် နိုးထလာခဲ့သည်။ ရေကန်နှင့်
ဆည်မြောင်းတို့သည် ရေကြည့်စိမ်းမြာကာ ကြာမျိုးစုံတို့ ဖူးပွင့်ဝေဆာ
လျက် ... ။ ဆင်ဖြူရှင်၊ လေးမျက်နှာ၊ ဆုတောင်းပြည့်၊ ရွှေနှစ်းရင်တော်၊
ရွှေကျောင်းအမည်ရ ဗုဒ္ဓစာသင် တက္ကသိုလ်ကြီးများတွင် စာသင်သား သံယာ
တို့သည် ဗုဒ္ဓစာပေများကို သင်ယူရင်း သာသနာပျုံးမွားအောင် ကြံဆောင်
ကြီးပမ်းကြလျက် ... ။ ထူးချွန်လှစွာသော မိသုကာပညာရှင်များ၊ ပန်းချို့
ပန်းပုန်း ယွန်းပညာရှင်များသည် အန်ပညာလက်ရာ အသီးသီးကို လုပ်
စွာ ထုဆစ်ပုံဖော်ကြလျက်၊ ဘုရားပွဲတော်များကို ရာသီအလိုက် ကျင်းပ
ကြလျက် တန်းကြည့်တောင်တန်းနှင့် တုရင်တောင်တန်းကြားမှ ပထမ
မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးသည် စည်ပင်ဝြို့၍ နေ့ခဲ့လေသည်။

အဲဒီနောက် မြကေးအာရုံသို့ ခုတီယအကြိမ်မြောက် ၀၈
ရောက်လာသည်က ၁၉၇၅ ဧပြီ ၁၈ လျှပ်ခါချလိုက်သဖြင့် ပြောကျပျက်စီး
ခဲ့သော ဘုရားပုထိုးများ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တော့ အာရုံသည် ရတ်တရက် အမှာင်ပြန်ကျသွား
ကာ အမှာင်ထဲမှ ဖျပ်ဖျပ်ခါနေသော ရွှေရောင်တို့ကို စမြင်ရသည်။
ဖွေးဖွေးလှပ်နေသော ထုံးရောင်တို့ကို မြင်ရသည်။ ခေတ်သစ်ဟန်ဖြင့်
မွမ်းမံထားသည့် သစ်လွင်တောက်ပသည့် ဘုရားပုထိုးစေတီများကို မြင်
ရသည်။

လတ်တလောကာလကို ပြန်ရောက်ရချိန်မှာတော့ အာနှစ့်
ဘုရားပွဲတော်နှင့် ရိုးရာပွဲတော်များ၊ အစဉ်အလာ ထုံးတမ်းဓလ္လုများကဲ့
သို့သော ထိတွေ့ကိုင်တွယ်မရနိုင်သည့် ယဉ်ကေးမူ အမွှအနှစ်များနှင့်
ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လို့ရသည့် ဘုရားပုထိုးနှင့် သာသနိုက အဆောက်အဦး
များကို သယ်ပိုးထားသည့် ၁၆ မိုင်ပတ်လည်မျှသော ပုဂံမြို့ဟောင်းကြီး
သည် ကဗ္ဗာအမွှအနှစ်စာရင်းဝင်ဖို့ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်၍နေလေသည်။

ဒေသခံတို့၏ ကန့်ကွက်မှုများ၊ ငါးနှစ်စီမံကိန်းဖြင့် ပြင်မည်
ဆိုသော်လည်း ယခုတိုင် ဆွေးနွေးညိုနိုင်း တွက်ဆငြင်းခံလျက် ဘာသာ
အယူဝါဒနှင့် ရှေးဟောင်း အမွှအနှစ် အမြင်ကြားမှ နှောင့်နှေးကြန်းကြာမှု
များနှင့်အတူ ဒေသခံတို့၏ ဆန္ဒကို ဦးစားပေးကာ ရှေးဟောင်းစုနှင့်ထဲမှ
မြို့ပြုန်ကို ခွဲထုတ်ပေးဖို့ ကြိုးပမ်းနေကြရဆဲ ... "

အာရုံ၌ ထင်လာသမျှသည် မြကေးအတွက် မောပန်းစေပို့
သာ ဖြစ်ရလေသည်။

ရန်ပြောက မြကေး မျက်လုံးပေါ်မှ သူ.လက်တွေကို ဖယ်ရှား
လိုက်ရင်း ...

“မမ ... ဘာမြင်လ”

ဟု ထပ်မေးတော့ မြကေးက ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ ဗိုလ်တွေ
နေမြို့ပြီးမှ မမမြင်တာတွေအတွက် ပြောပြဖို့ စကားလုံးမရှိဘူးဟု ပုံးပိုး
တိုး ပြောမိသည်။

မြကျေး နဲ့ဘေးမှ လူငယ်ကလေးကို ငဲ့ကြည့်မိသည့်အခါ
မျက်ရည်ထွေသော မျက်ဝန်းအစုံကို မြင်ရတော့မှ နဲလုံးသားသည် ဖျတ်ခနဲ့
လိုက်ခုန်လာကာ စိတ်သည် လက်ရှိအချိန်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရသည်။

“ခဏနေရင် မန္တာလေးရုံးကနေ ပုဂံကို လာတဲ့ကားကြံနဲ့ ကျွန်တော်
ပြန်လိုက်သွားတော့မှာ”

ရန်ပြောသံက အနည်းငယ် တုန်လိုက်လာတော့ မြကျေးက
ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းရ၏။

“မမ ... ကျွန်တော့ကို ခဏလေး ဖက်ထားပေးနိုင်မလား”

မြကျေးက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ သူ့ကို ဖက်ထားပေးလိုက်
သည်။ သူက မြကျေး၏ လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းမှုတင်ထားရင်းက ခပ်
တိုးတိုး မေးသည်။

“လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း
လိုက်မလုပ်ဘဲ ကြိတ်မှုတ်ခံစား နာကျင်နေကြသလဲ မသိဘူးနော် ... ।

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် ရပ်တည်ချင်တဲ့ ကိုယ့်ဘဝ
အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းတွေ
ကြောင့်ပဲပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာ နေ
ထိုင်ချင်တာလဲ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးအဖြစ် ရပ်တည်သွားချင်တာလဲ၊
ကိုယ် တန်ဖိုးထား ချစ်ခင်ရတဲ့သူကိုရော ဘယ်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်
ဖြစ်စေချင်တာလဲဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက် စံနှုန်းတွေကို ထိခိုက်ခံရမှာ
စိုးလို့ ကြိတ်မှုတ်ခံစားကြရတာပေါ့၊ ဒါတွေကို မထိခိုက်ဘူးဆိုရင်
ပဲ ကြိတ်မှုတ်ခံစား နာကျင်ရကျိုးနှပ်တာပေါ့ ... । အဲဒီလို ကြိတ်
မှုတ်ခံစားနေရတာကိုက ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု စိတ်ကျေနပ်စရာ
တစ်ခုပဲပေါ့ ... । တစ်ခုခုအတွက် ကြိတ်မှုတ်ခံစားရတိုင်း ဘဝက
အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားတာမဟုတ်ဘူး မောင်လေးရဲ့၊ ကိုယ်မျိုးသိပ်လိုက်
လို့ ခံစားလိုက်ရတဲ့ စိတ်မကျေနပ်မှုကို နှစ် သိမ့်ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်တဲ့
စိတ်ကျေနပ်မှုမျိုးလည်း တစ်ဖက်ကပြန်ရလို့သာ လူတွေက မျိုးသိပ်
သင့်တာကို မျိုးသိပ်ရင်း ကြိတ်မှုတ်ခံစားနိုင်ကြတာပေါ့”

မြေကျွဲးစကားဆုံးချိန်မှာ တိုက်လိုက်သည့်လေပြည်တစ်သုတေ
နှင့်အတူ ရန်ပြောသက်ပြင်းတစ်ချက်က ရော၍ပါလာသည်။
ရန်ပြောက ခေါင်းကိုမတ်လိုက်ပြီး သူ့အကျိုးလည်ပင်းကြယ်
သီးလေးတစ်လုံးကို ဖွင့်ဟလိုက်တော့ သူ့လည်မှာခွဲထားသည့် မြေကျွဲး
လေးလိုက်သည့် ရွှေခွဲကြီးသေးသေးလေးကို တွေ့ရသည်။ ရန်ပြောက
ခွဲကြီးလေးကို ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“မမ ပေးလိုက်တဲ့ ဆွဲကြီးလေးကို ကျွန်တော် မရောင်းရက်ခဲ့ပါဘူး၊
ကျွန်တော် ရင်ဘတ်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တာလည်း ၇ နှစ်
ရှိခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဘဝမှာ အခက်အခဲတွေ ရှိခဲ့တုန်းကလည်း
ဒီဆွဲကြီးလေးကို ထိကိုင်လိုက်တိုင်း စိတ်လုံခြုံသွားတတ်တယ်၊
မမကို ကျွဲ့ရှုံးတင်ပါတယ်”

မမက ပြီးလျက် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။
ရန်ပြေအေးက သူ့ အပေါ်ထပ်အကျိုးအိတ်ထဲမှာ ထည့်လာသည့် သော့တွဲ
လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မမ လက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါသည်။

“မမ ... ဒါကိုတော့ မငြင်းပါနဲ့၊ ဒါ ... မမအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့
တာမှုံလိုပါ၊ မမဘဝမှာ ပင်ပန်းလာတဲ့အခါ ... ပန်းရန်းတွေကို
မြှုပ်နှံချင်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ဖန်တီးထားတဲ့ နေရာလေးကို သွားပါ၊
နားပါ၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျေရင် မမ နေမယ့် အခန်းတံခါးမှာ တပ်ဖို့
ယွန်းတံခါးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်လို့ရအောင် အိမ်ကလေးရဲ့
အောက်မှာ မြေအောက်ခန်းကလေးလည်း လုပ်ထားတယ်၊ ယွန်း
တံခါးမှာ မမကြိုက်တဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်းတွေလည်း ကိုယ်တိုင်
ရေးပေးချင်တယ်၊ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ မမရယ်၊ မမ အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့
အခါ ခိုင်းစရာလိုအပ်ရင်လည်း ကျွန်တော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ၊
မမက လိုအပ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက်
မမဆီ အရောက်ပြန်လာခဲ့မှာပါ၊ မမ ခုနှုပ်ပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့ ... ကိုယ်
ပျီးသီပ်လိုက်ရလို့ ခံစားလိုက်ရတဲ့ စိတ်မကျေနပ်မှုကို နှစ်သိမ့်ဖြေ
ဖျောက်ပေးနိုင်တဲ့ စိတ်ကျေနပ်မှုမျိုးလည်း တစ်ဖက်က ပြန်ရလိုသာ

လူတွေက မျိုးသိပ်သင့်တာကို မျိုးသိပ်ရင်း ကြိုတ်မိုတ်ခံစားနိုင်ကြတာ မဟုတ်လား၊ မမကသာ ကျွန်တော့ လက်ဆောင်ကို လက်ခံပေးရင် စိတ်ကျေနှပ်မှုတစ်ခုတော့ ကျွန်တော့ ပြန်ရမှာပါ၊ မမကသာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်မထပ်ဘဲ မမရဲ့ စံနှုန်းတွေနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ဘဝ မျိုးမှာ နေပျော်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့ ကျေနှပ်ရမှာပါ၊ မမ လုမ်းကြည့် ကျေနှပ်နေနိုင်အောင်လည်း ကျွန်တော်တာဝကို အကောင်းဆုံး ကြိုးစားတည်ဆောက်သွားမှာပါ ... ।

“မမပြောခဲ့တဲ့ ကြာရိုးကလေးတွေကို ချိုးလိုက်ပေမဲ့ ကျွန် ခဲ့တဲ့ အမျှင်တွေလိုပဲ မမနားက ကျွန်တော့ ထွက်သွားပေမဲ့ မမရဲ့ ကျေးဇူးတရားနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအမျှင်တွေကတော့ ကျွန်ရစ်နော်းမှာပါ၊ သိပ်နှုံးညွှန်းတဲ့ အမျှင်ကလေးမို့ မပြတ်တောက်အောင် တရိုတသေး ထားပါမယ် မမရယ် ... ”

မမက မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ.ကိုင်းကြည့် နေခဲ့သည်။ ငိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ မမရယ် ... ။ မမ ငိုရင် ကျွန်တော် ဒီကထွက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့လို့ပါ။

“မောင် ... ”

တိုးသက်ည်သာလှသော မမ၏ခေါ်သံက သူ.ရင်ကို လိုက် ဆို့မောနှင့်သွားစေသည်။ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကြားခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ် ... ။

“မောင် ... မမကို ဒါလေး ဝတ်ပေးခဲ့ပါ”

မမက သူမ လွယ်လာသည့် အိတ်လေးထဲမှ တစ်ခုတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ.ကိုလှမ်းပေးသည်။ လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူဗော်ဗြိုင်းပတ်ထားသည့် ပစ္စည်းလေးကို သူလှမ်းယဉ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ လက်ကိုင်ပဝါလေးထဲမှာတော့ ကမ္မာပေါ်မှာ တစ်ကွင်းတည်းရှိသည့် ယွန်းလက် ကောက်လေးသည် နက်ပြောင်စွာန်းအိလျှက် ... ။

“မမ ... ဒါကို ဝတ်ချင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတော့ မောင် ပြန်လာဝတ်ပေးမယ့်

လက်ကျိန်လရောင်

နှေ့ကို မမစောင့်နေခဲ့ရတယ်၊ မောင် ဝတ်ပေးခဲ့ပါ၊ မမ တစ်သက်
လုံး ဝတ်ထားပါမယ်”

သူ.စီတ်သည် ကြည်နှုံးနှစ်သိမ့်စွာ အေးမြှချမ်းသာ၍ သွားခဲ့
လေသည်။

ပျော့ပျောင်းသေးသွယ်သည့် မမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို
သူ လုမ်းဆွဲယူတော့ မမ၏ လက်ကလေးက အလိုက်သင့် ပါလာသည်။
မမ၏လက်မှာ ယွန်းလက်ကောက်ကို ဝတ်ပေးချိန်တွင် သူ.မျက်ရည်စ
တရီးက မမ၏လက်ခုံပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့သည်။ ယွန်းလက်ကောက်ဝတ်
ထားသည့် မမ၏ လက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်လာကာ သူ.ပါးပေါ်က
မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ.အတွက်တော့ ခုချိန်ထိ မမ
က ကျိန်စစ်သား ဖြစ်ဆဲပါပဲ။

ကုန်းမြင့်အောက်ခြေဆီက ကားဟွန်းသံကို ကြားရပြီ ... ”

“ကျွန်ုတ် သွားတော့မယ် မမ ... ”

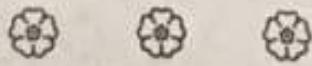
မမက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ မမကို ကျောခိုင်းကာ ကုန်းမြင့် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း
ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက် လိုက်ဆိုစိတ်လွှတ်သွားကာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့
ပြန်ပြီးတက်လာမိလျက် မမ၏ နှဖူးထိပ်ဆံ့ဦးချွန်ကလေးကို ဖျေတ်ခန့်
င့်နမ်းလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ နောက်လှည့်ပြီးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

နှုန်ကိုး၌ ဆိတ်ပြိုမ်းအိုဟောင်းသော ပုဂံမြေမှ သူ ထွက်ခွာ
လာခဲ့သည်။

ပုဂံမြေတစ်ခွင်သို့ နေရောင်ခြည် ခြေလွှမ်းခိုက်မှာ အနောက်
ဘက် ကောင်းကင်ယံဆီက လက်ကျိန် လရောင်ကလေးကတော့ တဖြည်း
ဖြည်း မိန့်ဖျော့ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ညာလက်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်လီဗာကို ဆွဲ၍ တင်လိုက်လျှင်
ဘယ်လက်၌ ဝတ်ထားသော ယွန်းလက်ကောက်လေးက လူပ်ခါ၍ သွားလေ
သည်။

မြကျေးရုံ၏ ဆိုင်ကယ်လေးသည် ပုဂံမြို့ဟောင်းလမ်း
ကလေးတွေအတိုင်း ဘုရားပုထိုးစေတီနှင့် ထန္နာင်းတမာ ကန္တာရပ်
များကြားမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင့်လျက်ရှိ၏။

အညာမြေ၏ နံနက်ခင်း လေနှေားက စွတ်စိုးသော မျက်
ဝန်းတို့ကို တဖြည်းဖြည်း သွေ့ခြားကိုသွားစေခဲ့သည်။

မြကျေးသည် ကလေးဘဝကပ် နား၍ စွဲခဲ့သော အဖွဲ့ကဗျာ
ရွတ်သံကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို တိုးတိုးလေး ရွတ်လိုက်သည်။

“မမွေးထုံး မမွေးထုံး
နှုတ်ချို့အေးနဲ့ မမွေးထုံး
မမွေးထုံး ဘူးကြောင့်မွေး
လီမှာရေးခြား သတင်းပြီး
သမီးမြကျေး ကြာညိုသွေး
စိတ်တည်ကည်လို့ နာမည်မွေး”

လက်ကျိုလရောင်

မြကျေးဇီးကဗျာရွတ်သံကလေးသည် ဆိုင်ကယ်စက်သံနှင့်

အတူ တိုးတိုးသဲသဲ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။
ဘယ်လက်ဆီမှ ယွန်းလက်ကောက်လေးသည်လည်း လျှပ်
ယမ်းတုန်ခါလျက်ရှိ၏။

ဘုရားများကြားတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်းသွားသည် အဖော်
စက်ဘီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း အဖော် ရွတ်ဆိုသည့် ဆရာတော်ဂျီ၏
ကဗျာကလေးတွေ နားထောင်လျက် ပုဂံ၏ နေဝါဒချိန်တွေကို ဖြတ်သန်း
သွားလာခဲ့ဖူးသော အချိန်များဆိုက ပျော်ရွင်မှုတွေကို ဖျတ်ခနဲ့
ပြန်သတိရလာတော့ စိတ်သည် အားမာန်ပြည့်၍ လာရ၏။

နောက်ဘက်ဆီတွင် ဖုန်လုံးကလေးတွေ လိမ့်၍ကျန်ခဲ့၏။

မိုးကာစများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းထားသည့် ဘုရားများ၊ ကွမ်းတောင်
အထွင့်စေတိနှင့်တကွ အရုံစေတိတာချို့၊ ပြီကျ ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော
ဘုရားများ၊ နံရုံအုတ်တံတိုင်းတို့ အက်ကွဲပြီကျ ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိသော
ဘုရားစေတိများစွာတို့သည် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည့်တိုင် ထိုအပျက်အစီး
တို့ကပင် နွှေ့ခြီးကောင်းကင်ပြာအောက်၌ လှပနေနိုင်ဆဲ ...။

အချိန်ကာလ ရာစုနှစ်များ၊ ရာဇ်ဝင်သမိုင်းကြောင်းများနှင့်
မြန်မာတို့၏ မျိုးရိုးဂုဏ်အင်ကို ဖော်ညွှန်းပြသနိုင်သည့် ဤမဟာမြို့ဟောင်း
ကြီးသည် သူ၏ အိုဟောင်းသော အလှတရားတို့ကို မဖျက်ဆီးလိုသော
ပညာရှင်တို့၏ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်း ပြပြင် စောင့်ရှောက်မှုကို မျှော်
လင့်နေကြဆဲ ...။

ကမ္မာအမွှအနှစ်ဒေသ ဖြစ်ထိုက်သည့်တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာ
မြန်မာလူမျိုးတို့၏ လွှမှားလှပသည့် အတူမိုးတိမ်အောက်တွင် မိုင်းညိုး
ပြုမ်သက်နေရဆဲ ...။

ဤသို့သော ပုဂံသည် ပျက်စီမှုနှစ်သော အဖော် လှပသော
သမီးယံ့ပမာ သင့်တော်လိုက်ဖက်မည့် ဖူးစာရင်နှင့် လွှဲချော်နေရဆဲ ...။

လက်ကျို့ လရောင်ကလေးကတော့ နော်အခါ မှုးမို့နှင့်
ပျောက်ကွယ်သွားရသည့်တိုင် ပုဂံ၏ အမှာင်တချို့အတွက် စွမ်းသမျှ

ပုညခင်

အလင်းရောင်ဖြင့် သာနိုင်သမျှသာပေးနိုင်မည့် တစ်နေ့ကို ကြီးစားစောင့်
ဆိုင်းနေရဆဲ ... ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ... စွဲဦးသို့ရောက်လျင်ဖြင့် ဤမြေမှာ
တမာနတို့ စိမ်းစိပုံးမွေးကရော်းမည် ဖြစ်လေသည်။

ပုညခင်

မြန်မာသဏ္ဌာန် ၁၃၇၉ ခုနှစ်၊
ဝါဘောင်လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်၊
နံနက် ၁၀ နာရီ ၄၃ မိန်တွင်
ပုဂံမြို့၌ ရေးသားပြီးစီးသည်။